

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

QUILT QUILT DOVES

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PENELOPE
DOUGLAS

QUIET ONES

PENELOPE
DOUGLAS

Telif hakkı © 2025 Penelope Douglas
Kapak Tasarımı © 2026 Hang Le
Biçimlendirme ve Düzeltme: Allusion Publishing

Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası'nda izin verilen durumlar dışında, bu yayının hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz, iletilemez veya bir veritabanında veya bilgi erişim sisteminde saklanamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, mekanlar veya kişilerle (yaşayan veya ölü) herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

TABLE OF CONTENTS

Penelope Douglas'ın diğ er eserleri

Çalma listesi

Yazarın Notu

Shelburne Şelaleleri Haritası

Aile Ağacı

Epigraf

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Epilog
Teşekkürler
Yazar Hakkında

ALSO BY PENELOPE DOUGLAS

Bağımsızlar

Suistimal

Punk 57

Doğum Günü Kızı

İnanç

Tryst Six Venom

Beş Kardeş

Gece Yarısı Sokağa Çıkma Yasağı (TBR)

Şeytanın Gecesi Serisi

Yozlaşmış

Saklanma yeri

Acil Durdurma Anahtarı

Konklav

Gece çöker

Ateş Gecesi

Düşüş Serisi

Kabadayı

Sen'e kadar

Rakip

Uzaklaşmak

Alevler içinde

Neredeyse asla

Cehenneme Doğru Yolculuk Serisi

(Fall Away Yan Dizisi)

Falls Boys
Korsan Kızlar
Sessiz Olanlar
Gece Hırsızları
Geçit Töreni Sokağı
Ateş Şelaleleri

PLAYLIST

Spotify'da

U2'nun "Tek İstedğim Sensin" şarkısı
Stone Sour'un "Bother" şarkısı
Billy Idol'ın "Aşkın Beşiği" şarkısı
Britta Phillips'in "Sürüş" adlı eseri
“Evden Uzakta” Five Finger Death Punch
Chevelle'den "Boğaya Şapka Çıkarıyoruz"
STARSET'in "My Demons" şarkısı
Linkin Park'ın "Numb" şarkısı
Rachel Rabin'in "Ölüleri Dirilt" adlı eseri.
A Great Big World ve Christina Aguilera'nın "Say Something" şarkısı.
Through Fire'in "Stronger" şarkısı
The Ataris'in "Yazın Çocukları" şarkısı
Three Days Grace'in "The High Road" şarkısı
SAYGRACE'in "You Don't Own Me (feat. G-Eazy)" şarkısı
Framing Hanley'nin "Sen Aptal Kızsın" şarkısı

Çalma listelerine ek olarak, tüm hikayelerim Pinterest ilham panolarıyla
birlikte geliyor.

Lütfen okurken QUIET ONES'un panosunun tadını çıkarın!

AUTHOR'S NOTE

Hellbent serisi, Fall Away serisinin bir yan serisidir. Bunlar çocuklara yönelik hikayelerdir.

Fall Away serisini okumak faydalı olsa da şart değil. Ebeveynler sık sık karşımıza çıkıyor ve geçmiş hikayelerine de göndermeler yapıyor, bu yüzden önce onları okumak isterseniz, okuma sırası şu şekilde: BULLY, UNTIL YOU, RIVAL, FALLING AWAY, AFLAME ve NEXT TO NEVER. (The Next Flame, Aflame ve Next to Never'ın bir araya getirilmiş, ciltsiz baskısıdır.)

Eğer Fall Away serisini okumak istemiyorsanız ama Quiet Ones'taki karakterlerin bu kitap başlamadan önce yer aldığı tüm bölümleri okumak istiyorsanız, buraya gidin.

QUIET ONES (Hellbent #3)' okumadan önce FALLS BOYS (Hellbent #1) ve PIRATE GIRLS (Hellbent #2)'yi de okumanız şiddetle tavsiye edilir. Arka planda devam eden bir gizem var. Bu hikayede sizi olaylardan haberdar etmeye çalışacağım, ancak en iyi deneyimi önce önceki iki kitabı okuyarak yaşayacaksınız.

Eğlence!

Shelburne Şelaleleri'nin haritası için lütfen bağlantıya tıklayın.

Lütfen soyağacı için bağlantıya tıklayın.

“Bu bir tehdit miydi, yoksa iyi niyetli bir uyarı mıydı?”

— Carolyn Keene, Gölge Çiftliğinin Sırrı

PROLOGUE

Quinn

Dokuz yıl önce

"Seni bulmak zorunda değiliz, biliyor musun?" diye sesleniyor.

Bir kırıştan diğerine geçiyorum, sonra diz çöküp altımdaki tavandaki aralıklardan içeri bakıyorum. Yeğenlerim ve kuzenlerim aşağıda, ailemizin yaz kampının ana binasının büyük salonunu inceliyorlar. Benden birkaç yaş küçük, sadece on yaşında oldukları için, üzerlerindeki tavanın sahte olduğunu, üzerinde durduğum kırışların önceki sahipleri tarafından ısıyı korumak için yıllar önce buraya gizlendiğini bilmiyorlar sanırım.

Onlara çok yakınlım ama beni göremiyorlar bile.

Kade sözlerine şöyle devam ediyor: "Eğer ışıkları kapatırsak, bize geleceksiniz!"

Kura bana düştü, o yüzden saklanmak zorundayım. Eğer beni bulurlarsa, bu hafta sonu ebeveynler olmadan gece yarısı ATV turuna çıkmak için anahtarları ben çalmak zorunda kalacağım.

Gerçekten hiçbir şey çalmak istemiyorum. Kuralları çiğnemekte iyi değilim.

"Quinnnnn..." diye mırıldanıyor Hawke sakın bir ses tonuyla ve ben de onun, ısı izlerini tarayan bir siborg gibi soldan sağa bakmasını izliyorum. "Beni duyabildiğini biliyorum ve bağırmana gerek yok. Neredesin?"

Gülümsüyorum. Hawke aslında benden sadece bir yaş küçük ve genellikle onu şaşırtamıyorum.

Kendimi hiçbir zaman çocukların en büyüğü gibi hissetmedim. Hâlâ nereye ait olduğumu merak ediyorum. Büyük abilerim onların ebeveynleri gibiler ve ablalarımın aramdaki yaş farkı yirmi yıldan fazla olduğu için, onlar da benim ebeveynlerim gibi davranıyorlar. Çocukları daha çok kuzenlerim gibi büyüdüler, ama birbirleriyle kuzen oldukları gibi değil.

Bunun neden farklı hissettirdiğini hiç anlamadım, ama bir gün öyle olacağını biliyordum.

Belki de büyüdüğümüzde onlara daha çok teyze gibi davranılacak olmam hoşuma gitmişti. Ya da belki de gitmemiştir. Bildiğim tek şey, aramızda bir ayrım olduğu ve bu ayrımın hep birlikte olduğumuzda daha belirginleştiği idi, çünkü o zaman çiftleri fark ediyordum. Herkesin nasıl doğal bir çift oluşturduğunu. Dylan ve Hunter. Kade ve Hawke.

Bebekler A.J. ve James de birlikte büyüyeceklerdi.

Beni dışlamadılar. Ama hiçbirisi birbirine duydukları gibi bana ilgi duymadı.

Yetişkinler bile çiftler halindeydi.

"Quinn!" diye bağırdı Dylan, Chucks ayakkabıları ve kapüşonlu sweatshirt'üyle öğle yemeği masalarının altını ararken.

Kade'in ikiz kardeşi Hunter onu takip eder. Her zaman birbirlerine çok yakındırlar. "Quinnie!" diye seslenir.

"Quinnie-bean!" diye alaycı bir şekilde seslendiğini duydum Kade uzaktan.

Bu isimlerden nefret ediyorum. Onlara söylemeliyim ama bu ailede herkes birbirini kızdırıyor ve durumu garip hale getirmek istemiyorum.

Hawke yavaşça gözden kayboldu ve ben de ellerimi altımdaki kırığe dayayarak kendimi yukarı doğru ittim. Aşağıdan süzülen loş ışıpta seslerini takip ederek bir kırıktan diğerine atladım.

Burası biraz karanlık ama onların bilmediğinden şüphelendiğim tek saklanma yeri burasıydı.

Otel binasının içinde dolaşıyorlar ve ben hangi odaları aradıklarını görmek için aşağıya bakmıyorum. Mutfak, kiler, ofisler...

Pusulamı çıkarıp kapağını çevirerek kuzeyi buldum. İğnenin gösterdiği yöne döndüm, gölün önümde olduğunu biliyordum—kulübeden çıkıp çimenlerin üzerinden sahile doğru. Sonra sola döndüm, çıkış yolunun o yönde olduğunu biliyordum.

"Seni yakalamaya geliyoruz, Quinn!" diye tehdit ediyor Hunter.

Ardından Kade, "Umarım o seni bulmadan önce biz buluruz," dedi.

O...

Önce bir omzumu, sonra diğerini çevirerek yukarıya ve etrafıma bakıyorum.

Orman altı.

Ona böyle diyorlar. Gölün ortasındaki minik adada yaşayan ruh. Yaz kampının şehir efsanesi. Karanlık köşelerin en ücra köşelerini, tavan arasının duvarlarının simsiyah bir boşluğa doğru kaybolduğu yerleri tarıyorum. Orada olabilir.

Ama bunu kafamdan atıp tekrar diz çöktüm. Sadece beni saklandığım yerden korkutmaya çalışıyor. Ben hayaletlere inanmıyorum.

Ve neden saklambaç oynadığımı bile bilmiyorum. ATV'leri çalıp ormanda gizlice gezmek de istemiyorum. Ailemle hiçbir zaman gerçekten uyum sağlayamadığımı hissettiren birçok şeyden biri de buydu. Hepsi bir şeyler sürmeyi seviyor. Özellikle yetişkinler. Arabalar, motosikletler, dronlar, tekneler, arazi araçları...

Aşağıya doğru eğilerek tavadaki küçük bir delikten içeri bakıyorum.

Hepsi hızı seviyor ve hepsi çiftler halinde.

Kardeşlerim ve eşleri...

Ailem...

"Size yardımcı olabilir miyim?" Annemin sesini kapı deliğinden duyuyorum.

Masanın diğer ucunu kaldırdığını, kardeşimin annesine—babamın ilk eşine—odayı temizlemede yardım ettiğini izliyorum. Bütün aile bu hafta sonu, kardeşim Jax ve eşi Juliet'e, gelecek yaz kampçıları gelmeden önce sonbahar ve kış aylarında yapılacak tadilatlar için pansiyonu ve kulübeleri temizlemede yardım etmek üzere bir araya geldi.

Babamın eski eşi Madeline gerilerek, "Hayır, ben hallederim," dedi.

"Sorun değil." Annem geriye doğru yürüyerek masayı odadan dışarı çıkardı.

Ancak Madeline sözünü keserek, "Katherine, lütfen," diye çıkıştı.

Gözlerimi kısıyorum. Madoc'un annesi bana her zaman iyi davranmıştır. Neden şimdi kaba davranıyor?

Annem donakaldı, ifadesi çekingenleşti. Biraz Jared'e benziyordu. Ve ne diyeceğimi bilemediğim zamanki halime. Hepimizin gözleri aynı. Herkesin dediği gibi, çikolata gibi kahverengi.

Sarı saçlarım babamdan geliyor, doğrusu.

Parmaklarımı tahta bir kiriş gibi kıvırdım. Madoc'un annesinin benim annemle böyle konuşmasından hoşlanmıyorum. Madeline bağırmadı ama tıpkı kardeşlerimin çocuklarını azarlarkenki hallerine benziyordu.

Babam görüş alanıma giriyor. Haki pantolonu toz içinde, beyaz tişörtünde ise yeşil boya lekeleri var. İlk karısına hiçbir şey söylemiyor,

bunun yerine annemin yüzünü avuçlarının içine alıp ona yumuşak gözlerle bakıyor. Parmakları, dağınık topuzundan kurtulmuş uzun, koyu saç tutamlarının arasından geçiyor.

Daha da eğilip dikkatlice izliyorum. Babamın ilk karısının annemle neden anlaşılamadığını bilmemem gerekiyor, ama biliyorum.

Annem babamdan uzaklaştı. Titreyerek, "Mutfakta ne yaptıklarına bakayım," dedi.

Annem o küçük odadan –sanırım eskiden küçük bir kütüphaneydi– çıkıyor ve babam ilk karısına dönüyor. "Yıllar, hatta on yıllar geçti," diye belirtiyor. "Onu daha ne kadar süreyle ödeme yapmaya zorlayacaksın?"

Madeline ona, "Onu incitmek istemiyorum," diyor. "Ama asla eskisi gibi olamayacağız."

Annem babamın metresiydi. Sanırım çok uzun bir süre.

Madoc'un annesi bana karşı nazik olsa da, pek sık ziyarete gelmiyor. Kocasıyla birlikte New Orleans'ta yaşıyor ve Madoc ile ailesi çoğu zaman onları ziyaret etmek için oraya gidiyor. Hatta bir keresinde beni de götürmüştü.

Babam sesini alçaltarak, "Asıl bana kızmalısın," dedi.

"Benim."

Babam yaklaştı. "Gençti."

"Ve sonra öyle değildi," diye yanıtlıyor Madeline hızla.

Annemle babam arasında beş ya da altı yaş fark var. Babam yirmili yaşlarındaydı, evliydi ve bir çocuğu vardı. Annem ise kendi bebeği olan bir genç kızdı. Birinin onları sevmemesi bana garip geliyor, ama babamın sadece annemi sevmeyen biri olmasından endişe etmesini seviyorum. Bunu görmek onu üzüyor.

Madeline içini çekti. "Seninle bu konuya girmeyeceğim." Omuzlarını dikleştirdi. "Evlisin, on beş yıldır evlisin ve mutlu olduğunu biliyorum. Ben de öyleyim," dedi sesini neredeyse fısıltıya indirmeden önce. "Ama yine de hissedebiliyorum, biliyor musun?"

Kulağımı gözetleme deliğine doğru eğiyorum.

"Unutulmak," diye devam ediyor. "Yalnız kaldığım geceler, nerede olduğunu bilmek ve senin neden sürekli ona koştuğunu anlamak..." Sesi sertleşiyor. "Ve kızının güzel ve nazik olması ve Madoc'un ona tapması acıyı değiştirmiyor, ama o seni en iyi halindeyken yakalayacak, tıpkı Madoc'un seni en kötü halindeyken yakaladığı gibi," diye hırslıyor, sesi hıçkırıklarla kalınlaşıyor.

Babamı ve annemi savunmak istiyorum. Onlar iyi anne babalar ve iyi büyükanne ve büyükbabalar, hiçbir yanlış yapmıyorlar.

Madoc'un annesi, "Bütün o acı, onunla sevişmeyi bırakamadığın içindi," diyor.

Yüzümü buruşturuyorum.

Şöyle devam ediyor: "Yeterli zaman geçtiğini düşündüğünüz için benden unutmamı talep edemezsiniz."

Babam gözlerini kaçırıyor ve yüzündeki üzüntüyü bir yandan anlıyorum. Sanırım onun yerinde olsaydım ve bu benim kocam olsaydı, ben de çok kızardım.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Farklı bir şey yapar mıydınız?"

İlk başta hiçbir şey söylemiyor. Belki de en başından beri Madeline ile evlenmemesi gerektiğini söyleyecektir. Yani, eğer onu sevmiyorsa o zaman...

Ama bunun yerine, "Seni daha önce terk ederdim," diyor.

Gözlerim kısa bir anlığına Madoc'un annesine kaydı ve o anı gördüm. İrkilme anını.

Yine de onunla evlenirdi.

Madoc'u almak için.

Düğün günlerinin nasıl geçtiğini merak etmeden edemiyorum. Kutlama, kahkaha ve dans... Şimdi ondan ne kadar nefret ettiğini bilmek onu üzüyor mu? Bu benim kardeşlerimin ve eşlerinin başına da gelebilir mi? Bir gün benim de başıma gelebilir mi?

Kadın odadan çıktı ve babam saçlarını düzeltmeye vakit bulamadan Jared'ın karısı Tate içeri girdi. "Yardımcı olabilir miyim?" diye neşeli bir şekilde sordu.

Çenesini oynatarak, kelimeleri bulmakta zorlandı. Bir an sonra nefes verdi ve zoraki bir gülümseme takındı. "Teşekkürler."

Masayı kaldırıp odadan dışarı taşıdılar.

Onların gözden kayboluşunu izliyorum ve duyduklarımı mideme doğru itiyormuş gibi burnumdan derin bir nefes alıyorum. Saklıyorum. Kendime saklıyorum.

Nedenini bilmiyorum. Belki de kimse benimle geçmişten bahsetmediği içindir. Benim bazı şeyleri bilmemi istemiyorlar.

Belki de diğer çocuklardan daha çok şey bilmek insana iyi hissettiriyor. Herkes benden daha sessiz olduğum için hiçbir şeyden haberim yokmuş

gibi davranıyor.

Ya da belki de insanların çocukların yanında olmadıkları zaman söylediklerini görmek ve dinlemek daha eğlencelidir.

"Bize bir ipucu ver!" diye bağırdı Kade, duvarlara vurarak.

Hunter uzaktan, "Bir kuş cıvıltısı," diye ekliyor.

"Ya da kapıyı çalmak!" diye öneriyor Dylan.

Kendi kendime sırtıyorum.

Ama sonra midemi alt üst eden o gür sesi duyuyorum. "Quinn?!"

En büyük abim Jared. Ondan korkmak için hiçbir sebep yok, ama ben korkuyorum çünkü ona asla karşı koyamıyorum. Sanki beynim bedenimden ayrılıyor ve İngilizceyi unutuyorum.

"Ne zamandır arayış içindesiniz?" diye soruyor onlara.

"Bir süre oldu," diye yakınıyor Hunter.

"Ama pes etmiyorum!" diye bağırdı Kade, benim de duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Ben de aynı fikirdeyim. Daha iyi bir görüş açısı için başka bir kirişe doğru kayıyorum, tam aşağıya doğru eğilmek üzereyken, tavan arasının karanlığında bir tıkırtı yankılanıyor.

Doğrudan ayağa kalkıyorum.

Başımı hızla çevirip tavan arasının karanlık köşelerini taradım. Bu neydi?

Bir tıkırtı daha geldi ve irkildim, boğazımdan bir çığlık yükseldiğini hissettim. Çığlığı bastırmak için elimi ağzıma kapattım.

Ama belki de bağırmalıyım. Artık burada olmak istemiyorum. Karanlık boşlukları izliyorum, bir şeyin ortaya çıkmasını bekliyorum.

Çatı katından üç tıkırtı daha geldi. Sanırım mutfak bölgesinden geliyorlar.

Bir kırıktan diğerine doğru ilerlerken çömeldim ve panellerin arasındaki ince bir aralıktan Lucas Morrow'u gördüm. Çelik çalışma masasının üzerine eğilmiş, çizimlerine notlar alıyordu ve midem, tıpkı bir buz patencisinin hızlanmak için kollarını vücuduna yaklaştırması gibi, dönmeye başladı.

Kapıyı çalan o muydu?

Açık gri tişörtü kir ve ter lekeleriyle kaplı, kumaşı eskisine göre biraz daha dar geliyor üzerinde. Pek hoşuma gitmiyor.

Yirmi dört yaşında olduğunu biliyorum—tıpkı ailenin diğer üyeleri gibi doğum gününü takvimime hep işaretliyorum—ama gittikçe kardeşlerime daha çok benziyor. Gömleğinin altından vücudunun nasıl görüldüğüne

bakın. Kollarında yukarı aşağı, yukarı aşağı küçük tümsekler var... Ve ellerindeki ve boynundaki damarlar sürekli deriden dışarı çıkıyor. Kızlar şimdi sürekli ona bakıyor. Lisede kız arkadaşları vardı ama şimdi her zaman böyle.

Açık mavi Chicago Cubs şapkasını çıkarıyor, başının tepesindeki uzun sarı saç tutamlarını eliyle düzeltiyor ve bu sefer ters takıyor. Jax'in bugün ona ne yaptırdığını bilmiyorum ama terden sıırıslıklam olmuş, çenesindeki sakallar parıldıyor.

Lucas, Madoc onu Büyük Abi Büyük Abla programı kapsamında himayesine aldığında henüz sekiz yaşındaydı. Babasını da kısa bir süre önce kaybetmişti. Kardeşlerimin manevi küçük kardeşi olarak, ben doğmadan önce bile ailemizin bir parçasıydı.

"Dışarı çıkmadığından emin misin?" diye seslendi Madoc başka bir odadan.

Hawke, "Hepimiz büyük salonda kalmalıyız," diye bağılıyor. "Kural bu."

"Ondan en son ne zaman haber aldın?"

Jax'in sorusuna içimden bir ah çektim. Ne düşünüyor acaba? Mutfaktaki derin dondurucuya kendimi tıktığımı mı? Kaçırıldığımı mı? Çocukları benim evimden daha yüksek ağaçlara tırmanıyor ama ben baloncuklu naylon giymeden hayatta kalamıyorum. Neden benim için daha çok endişeleniyorlar?

"Quinn!" diye homurdandı Jared.

Ardından Madoc'un "Quinn Livia Caruthers!" diye bağırması geldi.

Omurgamı düzeltiyorum. Şimdi başım dertte.

Ama Lucas altımdan sıyrılıp dimdik duruyor.

"Quinn?" diye sordu alçak sesle. "Orada olduğunu biliyorum."

Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum ama yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum. Kapıyı çalan oydu.

"Onlara nerede olduğunu söylemedim," diyor bana, başı hâlâ çizimlere eğikken, ailemin geri kalanı diğer odaları arıyor.

Beni bulması zor olmadı. Zaten buranın burada olduğunu bana o göstermişti. Jax tadilat planları yaparken bulmuşlar, ama uzun süre burada kalmayacak. Odayı genişletmek için asma tavanı yıkıyor.

"En azından bana merhaba diyebilirdin," diyor, muhtemelen aralıklardan onu görüp göremediğinden emin değil. "Ben Lucas."

“Evet, biliyorum.” Burnumu gıdıklayan tozdan dolayı hıçkırıyorum. “Seni görmeden önce hep kokunu alıyorum.”

Ağzından bir kahkaha kaçtı, masanın üzerine atladı ve bana doğru gelerek kapının mandalını açtı. Tam başımın altında, içinden bir insanın geçebileceği büyüklükte kare bir kapı açıldı. "Hey," diye azarladı, terli tişörtünün yakasını kaldırıp koklayarak. "O kolonyayı baldızın aldı."

Göle giderken neden parfüm sürüyorsun?

Ama bunu sesli sormuyorum. Sanırım kokusunu beğeniyorum.

O tekrar aşağı atladı ve ben de açıklığa doğru kayarak başımı dışarı uzattım.

Çizimlerin üzerinde dikkatlice duruyor. Çizgiler ve sayılar var—ölçüler ya da benzeri bir şey—ve ayrı ayrı binalar için birkaç sayfa görebiliyorum. Ama o, tüm bir kayak merkezinin planını içeren bir sayfayı inceliyor. Hayalindeki proje.

Muhtemelen Fallon'dan tavsiye almak için onları bugün yanında getirmiştir. Madoc'un eşi mimar ve aynı zamanda Lucas'ın ikisinin de çalıştığı mimarlık firmasında akıl hocası.

"Adını ne koyacaksın?" diye fısıldadım, etrafa bakındım ama başka kimseyi göremedim.

Kalemini sivriltiliyor. "Bunu düşünmemeye çalıştım," diye yanıtlıyor. "Çok ileriye dönük plan yaparsam, uğursuzluk getirir."

“Önce bir dağa ihtiyacınız yok mu?”

Burası bir kayak merkezi. Çok fazla araziye ihtiyacı olacak.

Başını salladı. "Bunun için yatırımcılara ihtiyacım olacak."

"Burada dağlarımız var," diyorum ona umutla.

Bana alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Kimse buraya kayak yapmak için uçmuyor."

Ama yapabilirlerdi. Kırk dakika uzaklıkta küçük bir kayak merkezimiz var. Annem ve babam orayı seviyor. Oteli, restoranı falan var ama sanırım yerliler dışında pek turist çekmiyor. Belki şehre daha yakın olsaydık, biraz turist gelirdi.

Maalesef kayakta pek iyi değilim. Ama diğer çocuklar çok iyi. Herkes hızı seviyor.

Kağıtların üzerinde gözlerimi gezdirerek, gerçek hayatta nasıl görüneceğini anlamaya çalışıyorum. Binalar, kayak teleferikleri, dağ evleri var...

"Neden ona 'tavşan tepesi' diyorlar?" diye soruyorum, geçen kış ve ondan önceki kış sadece o yamaçta iyi olduğumu hatırlayarak.

Çizimlerine doğru eğildi. "Bu, günlüğünüz için yazmanız gereken bir soru gibi görünüyor."

Günlüğüm. Juliet küçükken bana bir tane vermiş ve tüm sorularımı oraya yazmamı söylemişti. Sonra da cevapları araştırıp bulabilirdik.

Ama ben hiç yapmadım. Yani, günlüğü kullanıyorum ama ailemle oturup bir şey aradığımızda artık umurumda olmuyor. O zamana kadar başka sorularım oluyor.

"Hiç kar ayakkabısıyla yürüyüş yapmayı denediniz mi?" diye soruyorum.

Kayak yapmayı sevmiyorum ama belki başka kış aktiviteleri varsa, onun kayak merkezine de gidebilirim.

Lucas başını salladı. "Bu bana sadece iş gibi geliyor."

Ağzımı yana doğru büküyorum. Her şeyin eğlenceli olması için hızlı olması mı gerekiyor?

Kayak pistlerinin etrafındaki alanlara serpiştirilmiş dağ evlerini işaret ederek, "Çatıları neden böyle şekillendirilmiş?" diye soruyorum.

Bunlar uzun, ters çevrilmiş V'ler gibi.

"Bilmiyorum."

Alaycı bir şekilde, "Evet, öyle düşünüyorsun," dedim.

Bana bakarak, "Sen de biraz düşünürsen aynı şeyi düşünebilirsin," dedi.

Kaşlarımı çatıyorum.

Ama tahmin edebileceğiniz gibi, evlere dönüp bakıyorum, çatıların şeklinin ısıyı içeride tutmaya yardımcı olup olmadığını düşünüyorum, sonra dağ evlerinin dağlarda yaygın olduğunu hatırlıyorum. Dağlara çok kar yağar. Ve çatıların dikliği karın daha kolay akmasını sağlar.

Birkaç saniye sonra, "Çözdün mü?" diye ısrarla sordu.

"HAYIR."

"Evet, öyle yaptınız."

Gözlerindeki ışıltıyı görünce gülümsememi içimde tutmaya çalışıyorum ama gülümsemem yavaş yavaş dışarı sızmaya başlıyor. "Belki."

Masaya tekrar eğilirken yanaklarının gülümsemeye kırıştığını görüyorum.

"Quinn!" diye homurdandı Jared.

İçimden bir ah çektim. Sanırım vazgeçmeliyim, ama ya çok iyi saklandığım için başım belaya girecek ya da ATV anahtarlarını çaldığım

için başım belaya girecek.

"Pekala, hadi dışarı çıkalım!" diye bağırdı Jared. "Dağılın. Siz burada kalın ve onu bulun. Kilerleri, dolapları arayın..."

"Göle girer miydi acaba?" diye soruyor Madoc ayrılırken.

Jared'in homurdanmasını tam olarak anlayamadım ama hayır, göle girmezdim. Tek başıma gitmeme izin verilmiyor.

Lucas, aşağıda çocuklar ve Dylan bağırp kapıları çarparken, "Onlara bir ipucu vermeyecek misin?" diye soruyor. "Kade, ışıkları senin yüzüne kapatacak."

Gözlerim sağa sola kayıyor ve bir an için kalbim hızlanıyor. Hayaletlere inanmıyorum ama karanlıkta onlara inanmamak daha zor.

"Kardeşlerin endişeli," diye belirtiyor.

"Neden?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Neden hep endişeleniyorlar?" diye soruyorum ona. "Benim için yani."

Elbette kendi çocukları için endişeleniyorlar. Madoc sürekli Kade'i bir tür beladan uzaklaştırmaya çalışıyor ve Jared da sürekli Dylan'a 'hayır' diyor.

Ama ben onların çocuğu değilim.

"Kız olduğum için mi?" diye soruyorum.

Anlattıklarına göre, benim yaşımdayken bile şehirde gözetimsiz dolaşıyorlardı. Neden kız kardeşlerine farklı davransınlar ki?

Lucas bana baktı. "Sanırım..." Tereddüt etti. "Sanırım bunun sebebi, Quinn, senin anne babanla büyürken pek iyi deneyimler yaşamamış olmaları."

Gözlerimi aşağı indiriyorum, söyleyeceğim her şey dilimde düğümleniyor. Lucas bana gerçeği söyleyen tek kişi.

Madoc ile aynı babayı, Jared ile aynı anneyi paylaşıyorum. Ailem bana karşı çok iyi, ama Madoc ve Jared küçükken onlarla pek fazla ilgilenmediler.

Jax'in aslında hiç ebeveyni olmadı. Gerçekten de olmadı. Onun ve Jared'in babası bir canavardı ve Jax'in annesi onu küçükken terk etti. Benim ve Jared'in annesi onu ergenlik çağındayken yanına aldı ve şimdi Jax'in oğlu Hawke'a iyi bir büyükanne oldu. Kardeşlerim küçükkenki halinden çok farklı.

Hayatımda duyduklarımdan yola çıkarak parçaları bir araya getirdim. Sanırım, bunların hiçbirini görmediğim için onların eskiden ne kadar acı

çektiklerini hayal etmek zor geliyor.

Lucas, "Her zaman yanınızda olmak ve sevildiğinizi bilmenizi sağlamak istiyorlar," diyor.

Hâlâ anne babalarına tam olarak güvenmiyorlar. Yani... tamamen değil.

Ama yine de boğazımı temizliyorum. "Pekala, şimdi onlara durmalarını söyleyebilirsin."

Sadece kıkırdıyor. "Hiç durmayacaklar. İlk erkek arkadaşın bir gün bunun bedelini ödeyecek."

"Eğer ben de o kişiden hoşlanıyorsam ve o kişi zaten ondan hoşlanıyorsa, hayır."

"İşe yarayabilir." Omuz silkerek, "Ya da yaramayabilir." diye ekledi.

İşe yarayacak. Tek umudum bu.

Lucas, "Zaten birkaç yıl içinde araba kullanmayı öğreneceksin," diye belirtiyor. "İstediğin zaman onlardan kaçabileceksin."

"Olası değil." Elime yapışan örümcek ağını silkeleyerek elimi ovuşturdum. "Ailemin yarısı motorlu araçlarla yarışıyor."

Sanki çok uzağa gidebilirmişim gibi.

Lucas sadece gülüyor—ilk defa, fark ediyorum. Uzun zamandır gülmemişti.

"O halde siz de öyle yapacaksınız," diye güvence veriyor.

"Bunu yapmayacağımı biliyorsun."

Sözüm kesin. Trent ailesi ve diğer Caruther'lar gibi hız tutkusu hissetmiyorum. Yürüyüş yapmayı, bisiklet sürmeyi ve yolcu olmayı seviyorum.

Ama sözlerine şöyle devam ediyor: "Fikrini değiştirebilirsin. Sekiz yaşındayken de benimle evleneceğini düşünüyordun. Hatırlıyor musun?"

"Aman Tanrım." Saçlarımın her bir teli elektriklenmiş gibi oldu ama suratımı asmaya çalıştım. "İğrenç. Sus."

Tekrar gülüyor ama yanaklarımdaki kızarıklığı hissedebiliyorum. Sekiz yaşındayken ona olan bağlılığımı ilan etmiştim, ama şimdi sadece utanıyorum.

Karnımda kelekler uçuşa bile.

Şu an kendimi ait olduğum yere ait hissediyorum.

Sadece o yanımdayken böyle hissediyorum.

Başını geriye doğru eğerek bana baktı. "Nasıl yani—"

Ama Kade'nin "Quiiiiinn!" diye bağırmasıyla sesi kesilir.

Gözlerimi kocaman açtım. Çok yakın. Mutfığa mı geliyor?

"Işıkları kapatıyorum!" diye alaycı bir şekilde söylüyor.

Derin bir nefes alıp başımı sağa sola çevirdim. Karanlıkta ortaya çıkan şeyleri düşündükçe tüylerim diken diken oldu. Yarasalar, örümcekler ve palyaçolar.

Lucas tekrar dizini aşağıdaki masaya koyup kendini yukarı doğru itti ve kapağı kapatmak üzereydi.

Ama küçük kapının üzerindeki bir şey gömleğine takılıyor ve adam tıslayarak, "Kahretsin!" diyor.

Aşağı atlıyor, çivi neredeyse tişörtünü vücudundan yırtacak kadar sert bir darbe indiriyor.

Sağ omzunun arkasından uzun, simsiyah çizgiler aşağı doğru uzanıyor. Ters V şeklinde ama dallar gibi kıvrılmış, ana uzuvdan ayrılan kollar gibi.

"Lucas, bu ne?" diye birden sordum.

Onu hiç dövmeli görmedim. Yaz aylarında hep birlikte yüzerken mi yaptırmıştı acaba? Fark ederdim.

Gömleği üzerinden sıyrıp çividen aşağı doğru çekti, gömlek yırtıldı. Sırtını duvara dönerek, "Önemli değil," dedi.

Gözlerimi kaçırarak elindeki gömleği inceliyor. Hızla doğrulup kapağı kapatıyor, ama beni tekrar saklarken göz kırpmıyor. "Bunu başarabilirsin," diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum.

"Quinn, hadi!" diye bağırdı Kade.

Ama Dylan ona bağırarak, "Pes et gitsin!" dedi.

"Peki, neden olmasın?"

Hawke mırıldanarak, "Sıkıldım," dedi.

Aşağı kattaki bir kapı gıcırtyla açılıyor ve birkaç çift ayak yere değiyor.

"Nerede o?" diye homurdandı Jared. "Şimdi!"

"Ugh," diye homurdanıyor biri.

"Pekala, pes ediyoruz!" diye bağılıyor Kade. "Çıkın dışarı! Ben pes ediyorum."

Derin bir nefes verip büyük salondaki çatı katı kapısına koştum ve hızla açtım. Aşağı inip uzun yemek masasına çıktım ve üzerimdeki kıyafetleri silkeledim, herkes bana bakmak için döndü. Ama Lucas dönmedi. O gitmişti.

"Ne oluyor böyle..." diye koşarak yanlarına gelen Kade'in yanına gitti.

Dylan gülümsüyor. "Hey!"

“Ne yapıyordunuz?” Madoc ve diğerkleri de aynı soruyu sordu, kardeşlerimin kaşları öfkeyle çatılmıştı.

Ama Hunter babasını iterek masanın üzerine tırmandı. "Bunun orada olduğunu bilmiyordum! Bir bakayım!"

Ben yere atlayıp kenara çekilirken Kade, Dylan ve Hawke hemen yanıma koştular.

Jax kardeşlerine, "Odayı genişletmek için yıkıyoruz," diyor. "Yukarıda metrelerce kiriş var."

Madoc açıklıktan yukarıya doğru bakıyor. "İkinci bir kat veya benzeri bir şey var mı diye merak ettim."

Jax başını salladı. "Sadece boşluk."

"Sana orada oynayabileceğini kim söyledi?"

Jared'e baktım. Sesi sertti.

Ben cevap vermeden önce Dylan söze girdi: "Baba, onu rahat bırak."

Madoc bana söylenerek, "Bu tahtaların ne kadar ince olduğunu biliyor musun? Ya düşersen?" dedi.

“O zaman ben yaralanırdım,” diye belirtiyorum. “Ve babam seni suçlardı.”

Madoc araya giriyor. "Sen küçük..."

Jax onu geri çekip, bir eliyle ağzını kapatıyor.

Dylan kıkırdıyor ve ben de dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. Bunu söylediğime inanamıyorum.

Hunter, Kade'i açıklıktan iterken Hawke, "Bırak beni yukarı!" diye bağırdı.

"Sıradaki bölümü görmek istiyorum," diyor Hunter.

Ama Dylan elimi tutuyor ve Jax ikizleri kot pantolonlarının belinden yakalayıp "İkiniz de buraya gelin" derken biz koşmaya başlıyoruz.

Dylan ve ben hızla dışarı, verandaya ve merdivenlerden aşağı koştuk.

Başardım! Pes etmedim!

Dylan, "Kade artık anahtarları çalmak zorunda," diye övünüyor.

Ne yazık ki onun için zor olmayacak. Ama itiraf etmeliyim ki, kaybetmesini görmek hoşuma gidiyor. Hiçbir zaman kaybetmez. Özellikle de bana karşı.

Göl hafif esintiyle dalgalanıyor ve sahilde Lucas'ın yırtık tişörtünü görüyorum. Dylan koşarak annesinin yanına, kumsala geliyor; annesi de kucağında Dylan'ın küçük erkek kardeşi James'i sallıyor.

Lucas nerede? İskelede yürüyorum, suyu tarıyorum, sonra başımı sağa sola çevirip kumsala bakıyorum. Ona kazandığımı söylemek istiyorum.

Tabii ki bu, hâlâ ATV kullanmaya gitmem gerektiği anlamına geliyor ki bu da çok kötü.

Spor ayakkabılarımı çıkarıp iskeleye oturdum ve ayaklarımı suya soktum. Gölün üzerindeki adayı inceledim. Belki bir futbol sahasından biraz daha küçük olan ada, ağaçlarla ve tepelere doğru uzanan büyük kayalarla doluydu. Bir tarafında suya atlayabileceğiniz bir uçurum vardı ve hatta bir yerlerde küçük bir mağara olduğunu bile duydum. Sahilde bir kano duruyordu. Lucas oraya mı gitti acaba?

Tam o sırada bir telefon çaldı ve arkama baktığımda otoparkta birkaç kişi gördüm. Gözlerimi güneşten kısıp, kim olduklarını görmek için elimi alnıma götürdüm. Lucas mı?

Bir sonraki an, bir şey ayak bileklerimi yakaladı, çekti ve iskeleden ileri doğru uçtum. "Ah!" Kalbim boğazıma takıldı, suya çarpmadan hemen önce çılgınlığım boğuldu. Çılgılık atarak çırpındım, ama su yüzeyinin altında ağzımdan sadece baloncuklar çıkıyordu.

Tekme atıyorum ama geriye doğru çekilip hızla yukarı kaldırılıyorum.

Lucas omuzlarımdan tutarken öksürüyor ve boğuluyordum.

"Sen koca..." Nefes almakta zorlanıyorum. "...pislik."

Parmak ucunu dudaklarının üzerine bastırıyor. "Şşş..."

Gözlerimdeki suyu siliyorum, ikimiz de çömelmiş, iskelenin altına saklanmış durumdayız. O ise sıırılsıklam olmuş bir halde gözlerini yukarı kaldırıyor.

"Bu hiç komik değildi," diye fısıltıyla bağırdım.

"Komik bir şeydi," diye mırıldandı.

İskelede ayak sesleri duyuluyor ve o hareketsiz kalıyor.

Ben de.

"Ne?" diye fısıldadım.

Ama o sadece "Şşş!" diye işaret ediyor.

Yine saklambaç mı oynuyoruz?

Ayak sesleri eşliğinde iskele gıcırıyor ve tahtadaki aralıklardan iki figür gördüğümü sanıyorum. Madoc ve Jared olabilirler mi?

Hiçbir şey söylemiyorlar ve ben daha yakından bakmak için hareket etmeye çalışıyorum ama Lucas beni bırakmıyor. Ona yukarıdan bakıyorum, altın sarısı saçları ve uzun kirpikleri mavi gözlerinin üzerinde.

Yukarıda onlardan iki tane var. Biz de iki kişiyiz. Bir çift.

Sonunda geri çekildiler, ama Lucas bir dakika kadar daha bekledi. Nihayetinde beni bıraktı ve iskelenin altından geriye doğru yüzerek çıktı. "Görüşürüz, timsah."

Saçlarım yanaklarıma yapışmış. "Senden nefret ediyorum," diye homurdanıyorum.

Genişçe sırtıyor. "Ama bu akşam Madoc's'ta bana pizza yapacaksın, değil mi?"

"Evet."

Ama surat asıyorum, kıyafetlerimi ıslattığı için mi ona kızgınım yoksa ona hiç gerçekten kızgın olmadığım için mi kızgınım emin değilim.

Yüzü ışıldıyor. Pizzamı çok seviyor.

Keşke takım olarak saklambaç oynayabilseydik ama...

Bir daha asla şansımız olmayacak.

Bir yıl sonra, o gitti.

Şehirden ayrılıyor. Mesaj atmıyor. Arama yapmıyor.

O büyüdü, ben büyümedim. Sanırım sonuçta birbirimize uygun değildik.

CHAPTER ONE

Quinn

Dokuz Yıl Sonra

Mutfak kapısındaki küçük pencereden dışarı bakıyorum, adamın hâlâ kahvesini bitirdiğini görüyorum. Duvardaki uzun aynanın önündeki masada oturuyor ve iki saattir orada. İnsanları dışarı atmaktan nefret ediyorum ama...

Ah, kimi kandırıyorum ki? Ben hiç kimseyi evden kovmadım.

Genellikle kapıdaki tabelayı değiştirdiğimi ve temizliğe başladığımı görmelerini beklerim, böylece dükkanı kapatacağımı anlarlar.

İşte buradayım. Bulaşıklar yıkandı, tezgahlar temizlendi, çöpler atıldı, yarın için hamur hazırlandı ve yerler süpürülüp paspaslandı. Sadece günün artıklarını paketlemem ve kasayı saymam gerekiyor, ki bunu tanımadığım bir müşteriyle dükkanda yalnızken yapmayı reddediyorum. Kasiyerim Hailey ve baristam Noel saatler önce ayrıldılar.

Ama sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, yalnız adam ayağa kalktı, takım elbisesinin düğmelerini ilikledi ve sandalyesini yerine yerleştirdi. Ah. Kimse böyle yapmaz. Fırından çıkıp kapıyı iterek uzaklaşırken gülümsedim.

"Yakında görüşürüz," diye sesleniyorum.

Cevap vermiyor, sadece başını hafifçe çevirerek yüzünün yan tarafını gösteriyor ve bir kez başını sallıyor.

O gittikten sonra kapıyı arkasından kilitledim ve ışığı kapattım. Masasına doğru ilerleyip fincanını ve tabağını aldım ve peçetesini kaldırarak altındaki telefonu buldum.

Önce pencerelere, sonra telefona bakıyorum, tabakları bırakırken telefonu kapıya doğru koşuyorum.

Kapıyı açıp dışarıya bakıyorum. "Efendim?"

İki yöne de baktım ama sağımda Rivertown Grill'de dışarıda oturan müşterileri ve geçen birkaç arabadan başka bir şey görmedim. Gitmişti.

Kapıyı tekrar kilitliyorum ve telefonu inceliyorum, sonunda ne kadar eski olduğunu fark ediyorum. Kumlu dokusu elimde siyah lekeler bırakıyor ve burnuma yaklaştırdığımda yangın kokusu alıyorum. Açıyorum, tuşlara basıyorum ama çalışmıyor. Artık kimse bunları kullanmıyor. Taşımak için bile ne garip bir şey.

Omuz silkiyorum. Geri gelip alacaktır.

Bulaşıkları tekrar yukarı kaydırarak mutfığa girdim, telefonu tezgâhın üzerine koydum ve her şeyi lavaboya boşalttım. Arkamı dönüp tepsideki kalan tüm pastaları bir kutuya aktardım.

Ama daha söze başlamıştım ki Dylan, dükkanın ön tarafındaki döner kapıdan içeri daldı.

Bana doğru koşunca irkildim. "Hayır, hayır, hayır!" diye bağırarak çikolatalı hindistan cevizli donutlara doğru koştu. "Onlara ihtiyacım var!"

Hunter gülerek arkasından geliyor, onu Hawke ve Hawke'un kız arkadaşı Aro takip ediyor.

Dylan bana doğru hızla yaklaşıyor ve kalan fırınlanmış ürünler üzerinde üstünlük sağlamak için kalçalarımızla birbirimizi itip kakıyoruz.

Isırmadan önce birini elinden kaptım. "Hayır, onları yaşlılar merkezine götürüp bana yardım etmelisin."

Yaz için bir deneme yapıyorum, hem fırıncılık yapıp hem de öğle yemeği için hafif yiyecekler sunabilir miyim diye. Sandviçler, pide pizzalar, çorbalar...

Çok geç saatlere kadar açık kalıyorum ve sabah 3:30'da buraya geri dönüp fırıncılık yapmaya çalışmak, egzersiz yapmak, ailemle vakit geçirmek veya herhangi bir şekilde uyumak için zaman bulmayı zorlaştırıyor.

İşletmemde kısa sürede bir düzen kuramazsam, bu deneme başarısız olacak. İşletme okuluna gitmenin bana daha pratik uygulamalar öğreteceğini düşünmüştüm, ama hala zaman yönetimi konusunda zorlanıyorum. Pazarlama ve muhasebe öğrendim ve strateji, vergi ve iletişim gibi konularda kolayca ustalaştım. Ama liderlik? Kendi fırınımı açmadan önce çıraklık yapsaydım daha iyi olurdu. Jared bana gerçek iş deneyiminin okul eğitiminden her zaman daha önemli olduğunu söylerdi. Buna tam olarak inanmıyorum, ama biraz daha yavaşlasaydım daha iyi olurdu.

Hunter tezgahın diğer tarafında duruyor, tepside bir donut alıp kız arkadaşına uzatıyor. "Bunları alacağız," diyor bana, Dylan'ın şakağına bir öpücük kondurarak.

"Nasıl girdiniz içeri?" Onlara baktım. "Ön kapıyı kilitledim."

Aro gözlerime bakmıyor, Hunter zoraki bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve Dylan dirseklerini tezgâha yaslayıp omuz silkererek, "Hayır, yapmadın," diyor.

Hawke'ın homurdanarak buzdolabından çikolatalı süt çıkarmasına kaşımı kaldırarak karşılık verdim.

Hunter ona baktı. "Artık ona söylemenin zamanı geldi, dostum."

Hawke, sanki ben burada yokmuşum gibi, "Hazır olduğunda ona söyleyeceğiz," diye yanıtlıyor.

Dylan, bana neşeyle bakarken ağzına pastayı tıka basa dolduruyor.

Odayı parmakla işaret ederek, "Hepinizden daha yaşlı olduğumu biliyorsunuz, değil mi?" dedim.

Hepsi gülüyor.

Bir süredir bir şeylerin ipuçlarını veriyorlardı. Araştırdıkları bir şehir efsanesi olduğunu biliyorum ve kapanış saatlerinden sonra ve sezon dışında da burada olduklarını biliyorum. Okuldayken bir boru patlaması durumunda veya tatil yemekleri için ekstra alana ihtiyaç duymaları halinde herhangi birinin erişimine ihtiyaç duyabileceğim için hepsine anahtar verdim.

Ama bir şeyler oluyor ve bu konuda daha fazla ısrarcı olmamamın tek sebebi bilmek istememem. Eğer bilirim, en büyük olduğum için sorumluluk bana aitmiş gibi hissedeceğim. Onların güzel zamanlarını bozmak istemem.

Böyle hissetmemeliydim ama eğlenceli olmadığımı biliyorum. Onlara kıyasla tecrübesizim ve bu çok kötü. Üniversite diplomam var. Kendi işim var. Disiplinliyim, dakikim ve vergi mükellefiyim. Neden onlardan daha genç hissediyorum?

"Hadi, geri dönmemiz gerek." Hunter ellerini silkeledi. "Otuz dakika sonra ışıklar sönecek."

Geçen yaz olduğu gibi, hepsi Blackhawk Kampı'nda çalışıyorlar. Çocuklar akşamları kamp ateşi başında eğlenirken, onlar da birkaç saat boş zaman geçiriyorlar.

Hunter'a yaşlılar merkezine bırakması için iki kutuyu veriyorum. "Kade nerede?"

“İhtiyaçları karşılamak.” Dylan dilini kullanarak dişlerini fırçalıyor. “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

"Bunun ne anlama geldiğini ben bile biliyorum," diyerek arka kapıya doğru yol gösteriyorum.

Dylan, Hunter ve Aro gibi Kade de on dokuz yaşında ve yazlarını sadece tek bir şey yaparak geçirmeyi tercih ediyor. Dolayısıyla, yatmadan önce iki saatlik boş zamanından en iyi şekilde yararlandığını söylemek yeterli olacaktır.

"Hey, bu ne?" diye soruyor Dylan.

Müşterinin bıraktığı telefonu alıp elinde çevirdi.

"Birisi masanın üzerinde bırakmış," dedim ona. "Kayıp Eşya Bürosuna koyacağım."

"Weston'da kaldığım zaman masamda olanla aynı görünüyor," diye açıklıyor. "Onu unutmuşum."

Onunla Hawke arasında bir bakışma geçti.

Hawke bana, "Bunu kimin bıraktığını gördün mü?" diye soruyor.

"Sıradan bir adam." Telefonu Dylan'ın elinden alıp yerine koydum. "İyi göremedim. Neden?"

Hawke, derin bir nefes alıp başını sallamadan önce sessiz kaldı. "Sebepe yok. Kayıp Eşya Bürosuna bırakın. Eminim biri gelip alacaktır."

Arka kapıyı iterek onları dışarı çıkarırken Aro ona ters bir bakış attı. Onları sevmediğimden değil, ama yatağa girmem gereken saate tam iki saat kaldı.

Dylan bir lokma daha alıp homurdandı. "Quinn, cidden. Küresel çapta tanınmalısın."

"Hım."

"En azından yurt içi kargo!"

Gülümseyerek ona hafifçe bir itme verdim.

Ama sonra arkasını dönüyor. "Ya da o pasta yarışmasına katıl!"

"Tamam!" diye yapmacık bir coşkuyla söylüyorum. "Shelburne Şelaleleri Festivali... Ren Geyiği... Kestane...Şirin Kazaklı Koşucu Dansçı Buz Mucizesi Melek Festivali!" diye takılıyorum. "Tamam!"

Hunter, küçük bir kasabada fırıncı olduğum ve Hallmark filmlerindeki tüm şakaları duyduğum için kahkahalarla gülüyor.

El salladılar, Dylan bana bir öpücük gönderdi ve ben de onu yakalayıp kapıyı kapatıp kilitledim.

Hepsini çok seviyorum. Ne kadar mutlu olduklarına bayılıyorum. Bunu hak ediyorlar.

Ama şimdi kendimi her zamankinden daha çok dışlanmış hissediyorum.

Kade'i saymıyoruz. O, bekar olmayı seviyor.

Üzerimdeki ağırlığı silkeliyorum, biraz temiz havaya ve kulaklıklarına ihtiyacım var.

Banyoda üzerimi değiştirdikten sonra siyah tayt, spor sütyeni ve beyaz askılı kısa bir üst giydim, üzerine de siyah bir ceket geçirdim. Saçımı ördüm ve açık mavi Chicago Cubs şapkamı taktım, ardından kimliğimi ve dükkan anahtarımı bacağımdaki cebe koydum ve kulaklıklarımı taktım. En sevdiğim şarkıları dinlemeye başladım ve arka kapıdan çıkıp kapıyı arkamdan kilitledim.

Saat henüz sekizi geçti. Hava karardı ama geç değil. Sokaklar hâlâ hareketli olacak. Özellikle de sıcak bir Haziran akşamında.

Ara sokaktan çıkıp Birinci Cadde'ye, oradan da Ana Cadde'ye doğru ilerliyorum. Omuzlarımı gevşetip kollarımı başımın üstüne doğru uzatıyorum ve kaldırımlardaki saksı çiçeklerinin kokusu havada hafifçe asılı kalırken esintinin bedenimi okşamasına izin veriyorum.

Tenis ayakkabılarımı çift düğümle bağladım ve koşmaya başladım; dükkanımın, Rivertown Grill'in ve bowling salonunun yanından geçtim. Mahalleye doğru sağa döndüm ve bacaklarımda bir enerji patlaması hissettim, sonunda özgürdüm. Ağaçların ve posta kutularının yanından sıyrıldım, kaldırıma park etmiş arabaların etrafından dolandım. Sonra karşıya geçtim ve evlerin arasından daldım.

Bay Zellers arka verandasında oturuyor ve ben de çitlerle çevrili ortak havuza doğru küçük çimenli tepeden inerken el sallıyorum. Hızla yanından geçiyorum, klor kokusunu içime çekiyorum ve burada ilk ve son kez yüzdüğüm zamanı hatırlıyorum. Çocukluğumda evimde bir havuz vardı—hala da var—ama eğer bir genç olarak dikkat çekmek istiyorsanız, burası tam da aradığınız yerdi. Meğerse ben dikkat çekmek istemiyormuşum.

Ter içinde kalmış bir halde kaldırımda hızla ilerliyorum ve sağa dönerek Ana Cadde'ye giriyorum.

Arkamdan bir kamyon geldi, beni geçti ve kırmızı boyasını ve bagaj kapağındaki JT Racing amblemini gördüm. Nefesimi tuttum, korku içimi kapladı ama koşmaya devam ettim, hatta arka lambalarının parladığını gördüğümde bile. Aman Tanrım. Araç caddenin ortasında durdu ve ben omuzlarımı dikleştirerek yoluma devam ettim.

Jared sürücü koltuğundan iniyor. Ben yavaşlamıyorum. "Merak etmeyin. Aydınlık alanlarda kalacağım—"

Ama kardeşim beni kucaklayıp omzuna attı.

Kahretsin! Dişlerimi sıktım ama sadece bir kere bacaklarımı tekmeledim, hayal kırıklığıyla. Daha fazla savaşmanın bir faydası yok.

Jared beni kamyonun içinde taşıyor, Jax de yolcu koltuğundan inip arka kapıyı onun için açıyor.

Jared beni içeri bırakıyor ve ben dışarı atlamaya çalışıyorum ama Jax kapıyı yüzüme çarpıyor. Kulaklıklarımı çıkarıp yumruğumu cama vuruyorum.

Buna inanmıyorum.

Altı yaşındayken çok seviyordum. On bir yaşındayken ise nefret etmeye başladım. Şimdi yirmi bir yaşındayım.

Jared, taksiye binerken, "Sabah koşuya çıkacağım," diyor.

"İş yerim sabahları açık!" Yardımsever olmaktan çok daha yüksek sesle konuşuyorum. "Tek vaktim bu."

Kamyonu vitesine takıyor ve gaza basıyor.

"Shelburne Falls güvenli bir yer," diye belirtiyorum.

Jax, "Ta ki bir gece bir gezgin gelip bir aileyi katledene kadar," diye savunuyor, "ve insanlar 'eskiden çok güvenli bir kasabaydı, kapılarımızı kilitlemeden bırakırdık...' demeye başlayana kadar."

Başımı geriye attım, ellerimi tepemde kenetledim. "Hapisteyim."

"Hayır." Jared müziğin sesini kısıyor. "Sen bizim küçük kız kardeşimizsin. Ve çok güzelsin. Doğuştan hedef tahtasıydın."

Ne için? Benimle konuşmak isteyebilecek erkekler için mi?

Dikiz aynasından gözlerine bakıyorum ve gerçekten gülüyorum. "Kızınızın," sonra Jax'i işaret ediyorum, "ve oğlunuzun da, sevgilileriyle o kampta neler yaptıklarından haberiniz var mı?"

"Beni kızdırma," diye çıkıştı Jared.

"Beni iğrendirme." diye kaşlarını çattı Jax.

Bu, yeğenlerimden daha genç hissetmemin sebeplerinden biri. Jared ve Jax, çocuklarının birbirlerine aşık olduklarının ve bunu eyleme döktüklerinin gayet farkındalar, ama ben gece dışarı çıkamayacak kadar hassasım.

Bir an için beni fırına ya da hâlâ yaşadığım, okuldan yeni mezun olduğum ve henüz daire kiralamaya vakit bulamadığım ailemin evine

götürdüğünü sandım, ama bir blok ötede, birkaç yıl önce açılan yeni spor salonunun önünde durdu.

Bunu da incelemek istiyordum ama yine de vakit bulamadım.

Beni içeriye sürüklediler, orada genç bir kadın tezgahın başında gülümsüyordu. "Merhaba, Astrofizik bölümüne hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bak Quinn, bir koşu pisti." Jared yukarıyı işaret etti ve ben de ikinci katta binanın etrafında koşan koşucuları gördüm.

Jax ellerini ceplerine sokup onaylayarak başını salladı. "İç mekan, kameralar, doğru ışıklandırma... bayılıyorum."

Jared kredi kartını masaya sertçe vururken kıza zoraki bir gülümseme verdim. "Onu ayarla."

Buna karşı koymalıyım ve daha fazla zamanım olduğunda kardeşlerim için epey zorlu bir rakip olmaya da niyetliyim, ama çok yorgunum. Bilgilerimi doldurmak ve bazı evrakları imzalamak yirmi dakika sürüyor. Turu atlıyorum, fitness testini başka bir güne erteliyorum ve bir havlu alıp lobiden geçiyorum.

Jax, kapıların yakınındaki küçük yuvarlak bir masada telefonuyla ilgileniyor. Jared de yanında oturuyor, dirseklerini dizlerine dayamış, ikram edilen portakalı soyuyor.

"Öylece orada mı oturacaksın?" diye soruyorum. "Bütün zaman boyunca mı?"

Sanki kendi başıma eve gidebileceğime güvenmiyor gibi mi?

Bana sadece gözlerini dikti ama hiçbir şey söylemedi, ben de ceketimi çıkarıp spor salonuna girdim. Keşke Madoc burada olsaydı. O çok daha mantıklı biri. Onları buradan gönderirdi.

Kulaklıklarımı tekrar takıp, havlumu ve ceketimi bir banka bırakarak "The Boys of Summer" şarkısını yeniden başlatıyorum. Üç şeritli piste adım atıyorum, başka bir koşucunun geçmesini bekliyorum ve hızla onu takip ediyorum. Duvardaki bir ok, koştuğumuz yönü gösteriyor ve koşuculara on bir buçuk turun bir mile eşit olduğunu bildiren bir işaret de var. Zeminin hafif yumuşaklığını, kaldırımdan daha yumuşak olmasını sevdiğim için topuklarımı yere sağlamca basıyorum ve kendimizi ayarlamak istersek dakika ve saniyeleri gösteren, başımızın üzerindeki dijital zamanlayıcının altından geçiyorum.

Aslında fena bir düzenleme değil. Ama sadece gitmek istiyorum. Dış duvarda aynalar var, ara sıra pencerelerle kesintiye uğruyorlar, iç duvarlar

ise insanların pistten çıkıp egzersiz alanlarına gitmesi için zaman zaman açılıyor. Pistin ortasındaki oval zeminde yirmi dört ağırlık kaldırma makinesi duruyor ve etrafa bakıyorum, birkaç kadın görüyorum ama çoğunlukla erkekler. Uzun gümüş sakallı iri bir adam, bir bankta oturup aynada kendini izlerken tek koluyla devasa bir dambılı başının üstüne kaldırıyor. Bir diğeri ise telefonunu dayayıp squat yaparken kendini filme alıyor.

Odayı gözlerimle tararken, siyah eşofman altı ve beyaz kapüşonlu bir sweatshirt giymiş bir adamın barfiks çektiğini gördüm. Gözlerim bir an orada kaldı. Uzun, ince, geniş omuzlu... Sarı saçlı.

Bir duvar görüşümü engelliyor ve gözlerimi kırptıyorum, kalbim birdenbire çok hızlı atmaya başlıyor.

Yutkunmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Duvar tekrar kırılıyor ve başımı hızla çevirip egzersiz alanına bakıyorum. O devam ediyor, çenesini barın üzerine kaldırıyor ve ben de yüzünün yan tarafına ve başının arkasına bakıyorum... ama emin olmak için çok uzaktayım. Saçları terden ıslak ve benim gibi kulaklık takmış.

Onu yine gözden kaybediyorum. Yüzüne bakamıyorum. Başka bir duvar ve sonra spor salonunun diğerk tarafına, farklı bir egzersiz alanına giriyorum. İstemesem de, bacaklarımın biraz daha hızlı hareket ettiğini ve tekrar diğerk tarafa geçmek için etrafı dolaştığımı fark ediyorum.

Şehri terk edeli sekiz yıl oldu. Eğer şehre geri dönmüş olsaydı, Madoc ve Fallon bunu büyük bir olay haline getirirlerdi. Ben de duyardım.

Cubs şapkası dar geliyor. Onun Cubs şapkası. Saç örgüm göğsümde sallanırken yürümeye devam ediyorum, ama tekrar ağırlık odasına vardığımda o gitmişti. Koşucular yanımdan geçiyor ve odayı göz ucuyla iki kez tarıyorum.

Daha sonra...

Onu görüyorum.

Midem alt üst oldu. Bir bankta uzanmış, vücudunun üzerinde bir ağırlık kaldırıyor, sonra indirip tekrar yukarı kaldırıyor, bunu tekrar tekrar yapıyor. Uzun bacakları bükülmüş, ayakkabıları yerde ve buradaki diğerk erkeklerden çok daha fazla giyinmiş olmasına rağmen, yüzünden başka her şeye bakmaktan kendimi alamıyorum. Kapüşonlusunun altında kaslı bir göğüs. İnce bir bel. Kaslı omuzlar ve güçlü kollar. Siyah pantolonunun altında uyluklarının üst kısmındaki kaslar hafifçe belirginleşiyor.

Duvar bizi tekrar ayırıyor ve bir ara verildiğinde, hızlıca bir bakış atıyorum; barı yerine koyup doğrulduğunu görüyorum. Ayağa kalkıyor, havlusunu alıyor ve başını kaldırıp gözlerime bakıyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Aman Tanrım.

Lucas?

Başımı çevirip başka bir duvarın arkasına geçtim ve spor salonunun diğer tarafına girdim.

Göğsüm ağrıyor. Durup, başka bir egzersiz alanının girişinden geçerken kulaklığımdaki müziği durduruyorum. Duvardaki su çeşmelerine doğru biraz sendeliyorum ve eğilip düğmeye basıyorum. Su içiyorum, kurumuş boğazımı ıslatıyorum.

Ne oluyor be?

O burada nasıl olabilir? Bir saat bile burada olup da benden bir şey duymamış olması nasıl mümkün olabilir?

Ama o sanki günlerdir buradaymış gibi antrenman yapıyor.

Dik durdum, ağızımdaki sümüğü sildim. Beni tanıdı mı acaba?

Sanırım 'merhaba' demeliyim. Ondan çok daha küçük olsam da onunla birlikte büyüdüm.

Üniversiteden sonra Fallon ile mimar olarak çalıştı, ardından yıllar önce Dubai'de gökdelenler inşa etmek için ülkeyi terk etti.

O yurt dışına taşındığında on üç yaşıdaydım ve geriye kalan tek şeyim onun beyzbol şapkası. Şehirdeki son gecesinde pusulamı onunla takas etmiştim. Pusula hâlâ onda mı acaba? Sanırım takmıyordur. Şapkayı saklamak için başımı eğdim, yanaklarım utançtan kızardı.

Ama çeşmenin arkasındaki aynada kendime bakıyorum. Saçlarım darmadağın, makyajım silinmiş ve şimdiden terlemeye başlamışım. Neyse ki, yorgun gözlerim şapkanın siperliğinin altında gizli.

Hayır, garip olacak. Onu tekrar böyle görmeyi hayal etmemiştim.

Pelotonlardan birine doğru yürüyorum ve üzerine biniyorum. Lanebreak antrenmanına başlarken müziği kısıyorum ve yukarıdaki televizyon ekranının alt kısmında kayan haber başlıklarını dalgın dalgın okurken, belirlenmiş tempoya ve dirence uyuyorum. Kulaklıklarımdan halterlerin çarpışma seslerini ve ayakların koşu bantlarına vuruşlarını duyuyorum ve neredeyse bir tempoya girmişken, bir arkadaşıyla birlikte arkamdan geçiyor.

"Hadi, kardiyo yapalım," diyor arkadaşı.

Arkadaşı solumdaki koşu bandına atladı, Lucas da arkadaşının diğer tarafındaki koşu bandına geçti. Ben de hızla pedal çevirirken, önümüzdeki duvardaki aynada ikisine de baktım. Arkadaşı başını bana doğru çevirdi, kısa koyu saçları alnına dökülüyordu. Siyah şort ve yanları açık gri, kolsuz bir tişört giymişti, bronzlaşmış kaslı kolları ve göğüs kasları görünüyordu.

Bu... Lance mi?

Yanındaki Lucas'a dönerek, "Geceleri spor yapmaktan nefret ediyorum," diyor. "Spordan çıkınca endorfinlerle ne yapıyorsun?"

Lucas cevap vermiyor. Sanırım retorik bir soruydu. Ben de önüme bakmaya, kendi işime bakmaya devam ediyorum.

Lance, Lucas'ın üniversiteden eski bir arkadaşı. Büyürken onu belki bir iki kez görmüştüm, ama Lucas arkadaş grubunu büyük ölçüde ayrı tuttu.

"Eşime ihtiyacım var," diye alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi arkadaşşı koşarken. "Şükürler olsun ki, benim kadar enerjik bir kadınla evlendim."

Lucas onu düzelterek, "Kızım," dedi. "Sen kendinden on yaş küçük bir kızla evlendin."

"Ruh eşimi bulmak için daha geniş bir ağ atmam gerekti."

Belli ki kulaklıklarımın takılı olduğunu ve hiçbir şey duyamadığımı düşünüyorlar.

Eğer Lucas ile aynı yaştaysa, karısı benden daha yaşlı demektir. O bir kız değil.

Arkadaşı haklı, ben de gece egzersiz yapmaktan nefret ediyorum. Eve gidip uyumaya çalıştığımda sakinleşmem daha uzun sürüyor.

Lucas kulaklığına dokunuyor. "Lucas Morrow."

Onun adını söylediğini duyunca midem yerinden fırlayacak gibi oldu. Ellerim neredeyse gidondan kayacaktı ama avuçlarımdaki teri şortuma sildim ve parmaklarımı tekrar bisikletin kollarına geçirdim. Gülümsememi gizledim.

Onun burada olduğunu neden bilmiyordum? İletişimi kesti, sanki sadece gözlerini ileriye, geçmiş de geride bırakmak istiyormuş gibi bizden uzaklaştı... ama bir zamanlar hepimiz çok yakındık. Beni görmek istemez miydi?

Neden yapsın ki, diye düşündüm. Ben daha çocuktum. Muhtemelen önce eski kız arkadaşını aramakla daha çok ilgilenirdi.

Arkadaşı yanımda koşmaya devam ediyor, Lucas ise telefon görüşmesinin diğer ucunu dinliyor.

"Uzun süre uzakta kalmayacağım," diyor konuştuğu kişiye. "Yeniden mi düzenlendi? Hayır. O tekne elli yaşında. Bunun parasını ödemeyecek."

Onu izliyorum, kare omuzları, onu son gördüğümde daha büyük ve geniş olan göğüs duvarını belirginleştiriyor. Kollarını bana dolasa kendimi bir kozanın içinde gibi hissederdim. Dudaklarımı yalıyorum, bu düşünceyle kanım ısınıyor.

Konuştuğu kişiye uzun süre uzakta kalmayacağını söyledi. Acaba ben hiç haberdar olmadan, öylece gidecek mi?

Lucas, "Şehrin izin vermesi koşuluyla, iskelesini ofis binasının dışında kurabilir," diyor. "Zamanlama sorununu onlara yükleyin."

Sesi daha kalın, aynada gözlerini görmeye çalışıyorum ama gözleri yere bakıyor. Koşu bandında olduğundan beri beni hiç fark etmedi.

Başını salladı. "Hoşça kal."

Ve telefonu kapatıyor.

Koşuyor, su şişesinden bir yudum alıyor. Kaşları çatık ve yüzündeki o ifadeyi hâlâ taşımasından hoşlanmıyorum. Üniversitedeyken böyle bir ifade yoktu ama ayrılmadan önce kesinlikle gelişmişti.

"Daha uzun süre kalmalısın," diyor arkadaşı.

"Dubai'ye daha sık gelin."

"Bavullarımı ararken bana tuhaf tuhaf bakıyorlar."

Arkadaşı aynada ona sırtıyor, Lucas başını kaldırıyor ve ben de gözlerimi aşağıya indiriyorum.

Lucas alçak sesle, "Kelepçeyle seyahat etmeyi bırakın," diyor.

Ağzım hafifçe aralandı.

Ama sonra arkadaşısı soruyor: "Peki, onun yerine ip kullansak?"

Ağzım yine kurudu. Bu da neyin nesi?

Arkadaşı aynada Lucas'a gülümsüyor. "Sanırım metal dedektörlerini tetiklemeyecek."

Adımlarımı yavaşlatıyorum, oda hafifçe eğiliyor. Tekrar odaklanmak için birkaç kez göz kırpiyorum. Lucas'ın bana gösterdiği şeylerin dışında koca bir hayatı olduğunu ilk öğrendiğim anı hatırlıyorum.

Çenesi kasılıyor, sonra sanki tüm bu süre boyunca burada olduğumu biliyormuş gibi çenesini kaldırıp aynada gözlerime bakıyor.

Kalbim göğsüme çarparken nefes alamıyorum.

"Lucas!" diye tanıdık bir ses arkamızdan bağırdı.

Aynanın arkasından Madoc'u görünce irkildim; elinde iki raket ve bir topla kortun kapısını açıyordu.

"Raketbol," diye sesleniyor.

Henüz beni fark etmiş gibi görünmüyor.

Ve şimdi biliyorum. Lucas'ın burada olduğunu biliyordu. Belki de bugün gelmiştir o zaman.

Lucas koşu bandından indi, eşyalarını kaptı ve havlusunu arkadaşına fırlattı. "Yarın görüşürüz."

Adam bir kez başını salladı. "Yarın."

Lucas ve Madoc bir kortun içine doğru kayboldular ve ben, yanımda duran adamın gittiğini, yolculuğum bitene kadar fark etmedim bile. Hızıma veya direncime hiç dikkat etmedim. Bütün süre boyunca düşüncelere dalmıştım.

Telefon görüşmesinde uzun süre uzakta kalmayacağını söyledi. Bu da kalmayacağı anlamına geliyor.

Onunla konuşmalıydım.

Belki gözlerinin içine bakıp bana gülümsediğini görürdüm ve birdenbire, çocukluktaki o aptalca aşkımın anılarımda daha iyi olduğunu fark ederdim. Belki o zaman, onunla ilgili hep kurduğum bu fanteziden kurtulurdum.

Yarım saat daha ağırlık antrenmanı yaptıktan sonra bir smoothie almak için büfeye doğru yöneldim. Jared ve Jax'i gözümün ucuyla beklerken hala görebiliyordum ve parmağımı kaldırarak sadece bir dakika süreceğini söyledim. Ceketimi belime bağladım, şapkamı aşağı indirdim, ama sonra Madoc'un sesini duydum. "Fallon seni gördüğüne çok sevindi."

Yukarıya ve sonra tekrar aşağıya baktım; Madoc ve Lucas, duş almış ve takım elbiselerini giymiş halde önümde sıraya girmişlerdi.

Madoc kartını okuttu ve Lucas'a bir pipet uzattı.

"Aslında bugün ofiste ona rastladım," diyor Lucas. "Sana söylemedi mi?"

"Bana, senin bizimle kalman için seni ikna etmemi söyledi."

Kalbim yeniden hızla atmaya başladı. Tam da konuşmak için mükemmel bir zaman olurdu.

"Güzelmış." Lucas'ın sesi normal gelmiyor. "Bunu düşüneceğim."

"Yalnız kalmayı seviyorsun artık, değil mi?"

Lucas omuz silkerek, "Alıştım zaten," dedi.

Pusulamı geri isteyebilirdim. Anlaşma buydu. Geri gelmek zorundaydı; başka hiçbir şey olmasa bile, pusulamı iade edip babasının beyzbol şapkasını geri almak için.

Madoc, "Yazı burada geçirin," diye öneriyor. "Artık neredeyse herkes uzaktan çalışabiliyor ve size burada ihtiyacı olabilir."

Lucas'ın dönüp omzunun üzerinden bana baktığını görüyorum. "Şey..." Tekrar Madoc'a dönüyor. "Aslında en kısa sürede geri dönmem gerekiyor."

HAYIR.

Tekrar hafifçe dönüyor ve bana baktığını biliyorum. Gözlerimi kaldırıp onun gözleriyle buluşturuyorum.

"Özür dilerim." Bana bakarken kendi kendine hafifçe gülüyor. "Şey... Eskiden benim de böyle bir şapkam vardı."

Konuşamıyorum. Gözümü kırpmıyorum. Sadece ona bakıyorum.

Madoc içkisini alıyor. "O şapka sendeydi. O Quinn, dostum."

Lucas'ın yüzü düştü ve Madoc kolunu boynuma dolayarak başımın yanına bir öpücük kondurdu. Birdenbire kendi dilimi hatırlayamıyor gibiydim. Belki de daha önce bana baktığında beni tanıdı diye düşünmüştüm, ama yüzündeki ifadeye bakılırsa şaşırmıştı.

Madoc, Jared ve Jax'e seslenerek, onlarla konuşmaya gitmek üzere ayrıldı.

Orada öylece duruyorum, kalbimin ne kadar hızlı attığını gizlemeye çalışıyorum.

Lucas gözlerini kırptıyor ve işte şimdi anlıyorum ki, hafızamda ondan daha güzel bir şey yoktu. Gençliğindeki uzun saçlarını ve kaya tırmanışını ve göl kenarında aylıklık yapmayı sevdiği zamanlardaki rahat kıyafetlerini çok severdim, ama şimdi sert çenesi ve güneşten bronzlaşmış teniyle çarpıcı mavi gözlerini daha iyi görebiliyorum. Bakışlarımı boynuna sıkıca dolanmış bembeyaz gömleğine ve kravatına indiriyorum.

"Sizi tanıyamadığıma inanamıyorum," diyor.

Yutkunuyorum. "Uzun zaman oldu..."

Sosyal medya hesabı yok. Onunla ilgili gördüğüm tek fotoğraflar, şirketlerinin sosyal medya hesaplarında veya haber kaynaklarında yayınlanan etkinliklerden.

İçeri girerken yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi, başını salladı. "Büyük abimin küçük kız kardeşi." Bana sarıldı. "Nasılsın?"

Gözlerim kapanırken parmak uçlarımda yükseliyorum. Annemin beni götürdüğü, kıyafet zorunluluğu olan mağazalardan birinin kokusunu taşıyor. Kollarını hissetmeyeli çok uzun zaman oldu ve gözlerimden yaşlar akmaya başladı, onu çok özledim.

Elleri hafifçe, uygun bir şekilde, biri omzumun arkasında, diğeri belime sarılı duruyordu. Ama boynu yanağıma yaslanmıştı ve dudaklarım kendiliğinden aralandı, ben de o pürüzsüz, sıcak teni hissetmek istiyordum. Neredeyse kollarımı ona daha sıkı saracaktım.

Ama hemen geri çekiliyorum. "Terledim... Özür dilerim."

Kardeşlerimin sohbetini duyarken dudaklarımı yalıyorum ve ne kadar gergin olduğumu görebildiğini biliyorum. Onun eve dönüşünü hayal ettiğim tüm zamanlar oldu, şimdi o anın geldiğine inanamıyorum.

Boğazımı temizledim. "Peki, ne kadar süredir buradasınız?"

Cevabı biliyorum. Telefonda Madoc'a ve bir başkasına söylediğini duydum.

Ama gülümsemesi kayboluyor ve gözlerini biraz kısıyor, bana bakıyor. "Bilmiyorum..."

Boynundaki damar sürekli atıyordu ve söylediklerimi geri aldım. Aslında takım elbisesini beğenmedim. Onu dağınık saçlı ve gömleksizken, yaz kampındaki o günkü gibi daha çok beğenmişim.

"Şu an kaç yaşındasınız?" diye soruyor. "Yirmili yaşlarımdan ortalarındayım."

"Yirmi bir."

"O zaman üniversitede miydiniz?" diye ısrarla soruyor.

Ağzımı açıyorum ama tam o sırada Madoc orada, kolunu bana dolamış bir şekilde beliriyor.

"Küçük Quinn'imiz Notre Dame'ı üç yılda bitirdi," diyor gururla. "Şimdi High Street'te Frosted'ta çalışıyor."

Lucas, kardeşimden bana baktı. "Fırın."

"Evet," diye yanıtlıyorum.

Tekrar gülümsüyor. "Yemeklerinizi hatırlıyorum. Pizzalarınızı özledim."

Bütün vücudum ısınıyor. Çok fazla ısınıyor ve kaynıyorum.

Madoc bana "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diyorum ama bu daha çok nefes nefese bir ses gibi çıkıyor ağzımdan. "Eve bırakılmam lazım. Çünkü karanlıkta bisiklet sürmeme veya koşmama izin verilmiyor."

Madoc gülüyor ve Jared ile Jax yanlarına geliyor.

"Sana destek olacağız," diyor Jax.

Evet, biliyorum. Beynimin en ücra köşelerinde, Lucas'ın beni arabayla götürmesi inanılmaz olurdu belki, ama bunun gerçekleşmeyeceğini biliyorum.

Dışarı çıkmaya başladılar ve Lucas içeceğini alırken pipetini düşürdü. Eğildim, o da eğildi ve kazara şapkamı başımdan düşürdü. Örgümdeki uzun saç tutamları dağıldı ve aramızda sadece birkaç santim mesafe kalacak şekilde çömeldik. Göl kenarındaki o öğleden sonra, iskelenin altında olduğumuz an, sanki dünmüş gibi zihnimde canlandı. Yüzüme düşen saç tutamlarının arasından ona baktım.

Artık gülümsemiyor. Ve ben de yine nefes alamıyorum.

Kapağı alıyorum. "Al. Geri dönene kadar bunu saklamamı söylemiştin."

Ona hakkını veriyorum.

Ama başını sallayarak, nazikçe bana geri uzattı. "Biraz daha tut. Gitmeden önce alacağım."

Yani, gitmeden önce onu bir kez daha göreceğim, öyle mi?

Ben ayağa kalkıyorum, o da kalkıyor. "İyi geceler," diyorum.

Cevap vermiyor, sadece kaybolmuş gibi bana bakıyor. Bakışları bir süre üzerimde oyalanıyor, sonra kaşları çatılıyor ve yutkunuyor.

"Quinn?" diye sesleniyor Jax.

Ama ayakkabılarım kök salıp beni bir an daha Lucas'ın önünde kilitli tutuyor. Sonra iki an daha. Eskiden yaptığın gibi beni arabayla götürebilirsin, demek istiyorum ona. Kardeşlerime yetişmemiz gerektiğini söyleyebilir. Fırını görmek istediğini söyleyebilir.

Ama onun söylemesini beklemiyorum. Arkamı dönüp gidiyorum, geriye bakma isteğine direniyorum çünkü kardeşlerim beni izliyor ve ne düşüneceklerini zaten biliyorum.

Lucas Morrow ve ben artık birlikte oynamak için çok yaşıyoruz.

CHAPTER TWO

Lucas

Eski yatak odamın tavanına bakarken kollarımın kasları yanıyor. Dışarıdaki aynı dal rüzgarda pencere camına sürtünüyor ve annemin yaktığı vanilya kokulu mumların kokusu havada asılı kalıyor.

Ben böyle şeyleri hep hatırlarım. Küçük şeyleri.

Yüzlerden veya konuşmalardan daha çok hafızamda kalıyorlar.

Diğer tüm bayramlardan daha çok.

Babamın cenazesinden bile daha önemli. O an her şey bulanık geçti. Ama sanırım öyle olması normal. Daha sekiz yaşındaydım.

Eski Buick'indeki emniyet kemerinin kokusunu hatırlıyorum. Ağır kapıların kapanma seslerini. Annemle sobanın üzerindeki lambanın gece lambası olup olmadığı konusunda yaşadıkları tartışmayı ve karlı bir Aralık gecesinde kurutmak için radyatörün üzerine bıraktığım banyo havlunun sertleşmiş halini.

Madoc'u hatırlıyorum.

Onunla ilk tanıştığımdaya ne kadar korktuğumu, o gün boyunca nasıl gülümsediğini ve o gülümsemelere ne kadar ihtiyacım olduğunu o zaman nasıl fark etmediğimi anlatıyorum.

Sekizinci sınıfta dayak yedikten sonra benimle oturup nasıl konuştuğunu hatırlamıyorum, sadece orada olduğunu hatırlıyorum.

On beş yaşındayken bana araba kullanmayı nasıl öğrettiğini ve mezuniyet balosuna gitmeden önce babasının ona verdiği kol düğmelerini nasıl taktığını hatırlıyorum. Çalışırken sadece kollarımı izliyordu. Gözlerime bile bakmıyordu, çünkü muhtemelen yüzündeki gurur ve bana duyduğu sevgi yüzünden utanacağımı düşünüyordu.

Gurur...

Keşke bilseydi.

Ellerimi gevşetiyorum, göğsüme yayılan sıcak bir hisle çarşafı üzerimden atıp bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıyorum.

Dirseklerimi dizlerime dayadım ve gözlerimi sıkıca kapatarak elimi saçlarımın arasından geçirdim. Kahretsin.

Komodinin üzerindeki pusulayı alıp açtım ve ibreyi, başımı hafifçe sağa doğru çevirerek, kuzey-kuzeybatı yönünü buldum.

Evden dışarı, sokağa, eski mahallenin ötesine, ıssız köy yoluna ve ormana doğru işaret ediyor. Her zaman işaret ettiğim tek şeye doğru.

Tekrar kapatıp masaya koydum ve ensemdeki teri sildim, avuçlarım artık orada olmayan kirle kaplıydı. Küçük şeyler...

Aşağı kattaki duvar saati üçü çaldı ve ben kalktım. Tekrar uyumayacağım.

Annemin eski evinin merdivenlerinden inerken, ışıkları kapatıp mutfığa doğru ilerliyorum; boş oturma odasının ve dolaptaki fotoğraf albümü kutularının yanından geçiyorum. Bir bardağa su doldurup bir çırpıda içiyorum, sonra tekrar dolduruyorum.

Ve kuzey-kuzeybatıya dönerken, o görünmez ipin çekişini hissederek bir an duraklıyorum. İleri doğru yürürsem—mutfığı geçip, duvardan geçip, çiti aşarak—ve bu noktadan altı mil boyunca dümdüz ilerlersem, buna bir son verebileceğimi biliyorum. Sebep olacağım hayal kırıklığından korkmayı bırakıp, ona katlanmaya başlayabilirim.

Bunun yerine, çıplak pencerelerden süzülen ay ışığında parıldayan parke zeminlerin olduğu oturma odasına doğru yavaşça ilerliyorum. Temizlikçiler dün evi kusursuz bir halde bıraktılar ve depoya atılacak birkaç eşya dışında, ev satışa çıkarılmaya hazır. Annem iki ay önce Arizona'daki bir yaşlılar merkezinde mutlu bir şekilde yaşamaya başladı, ancak ailemizin son kalıntısını, nakliyecilerin veya bir emlakçının asla çöpe atmasına izin vermeyeceğimi bildiği bir şeyi geride bıraktığından emin oldu. Bu, beni eve geri dönmeye zorlamasının bir yoluydu. Sekiz yıl sonra.

Babamın gri gözlerine bakarak gülümsedim. "Artık senden daha uzunum," dedim ona.

Sahil Güvenlik üniforma ceketi ve şapkası, perdelerin takılı olduğu askıda asılı duruyor. Eskiden asılı durdukları en sevdiği sandalye ise dün kiraladığım depoda duruyor. Ceket ve şapkayı nereye koyacağıma henüz karar vermedim. Dubai'ye geri mi götüreyim yoksa burada depoda mı bırakayım? Hala karar veremedim.

“Ama hiçbir şey değişmedi,” diye devam ediyorum. “Tıpkı senin de dediğin gibi. Haklı olduğunu biliyordum.”

Zorlukla yutkunuyorum, gözlerim su bardağımda. Gözleri bana dik dik bakıyor ve neredeyse küçölüyorum.

“Yine de kimseye söylemeyeceğim.” Suyu karıştırıyorum. “Ve birkaç gün içinde de gideceğim.”

Babam Madoc'a çok benziyordu. Ama babam öldü, bu yüzden asla utanmasına gerek yok.

Gözlerimi tekrar duvardaki resmine çevirerek, açık renk saçlarının üzerindeki şapkayı ve onu benden çok daha genç gösteren kahramanca gülümsemesini inceliyorum; oysa öldüğünde benimle aynı yaştaydı. Çok da gülümsüyordu. Tıpkı Madoc gibi.

Bugün onunla raketbol oynamayı çok sevdim.

Ve Quinn'i görmek... Aman Tanrım. O şapkasının altından bana bakış şekli, aynı iri gözler... Bunu onda çok uzun zaman önce fark etmiştim. Sadece bana bakıyordu. Sanki bir şey bekliyormuş gibi.

Göğsümde acı verici bir şişlik hissediyorum. "Tanrım, onları çok özlüyorum baba."

Hepsi.

Ve buradan ayrılmak için sabırsızlanıyorum. Bu şehrin ne kadar küçük olduğunu, herkesin her şeye nasıl dikkat ettiğini ve işlerin ne kadar yavaş ilerlediğini unutmuşum. şehri seviyorum. Dubai'nin hareketliliği bağımlılık yapıyor. Her zaman tanışılacak biri var. Görülecek şeyler. Gidilecek yerler. Yemek, müzik, iş...

Shelburne şelaleleri tam bir akvaryum gibi.

Babam bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Yıllar önce benimle konuşmayı kesti.

Suyumu yere bırakıp merdivenleri çıktım, eşofmanımı, spor ayakkabımı ve dün gece spor salonundan aldığım beyaz kapuşonlu sweatshirt'ü giydim. Bir dakika içinde kulaklıklarımı takıp telefonumu pantolonumun cebine yerleştirdim ve kapıyı kilitlerken "Bother" şarkısını çalmaya başladım.

Sokağı tarıyorum. Üniversite yıllarımda beri orada duran eski, beyaz bir Malibu dışında bomboş. Birkaç veranda lambası dışında evlerin çoğu karanlık. Tekrar etrafa bakıyorum, ensemdede bir tedirginlik hissi belirliyor, sonra merdivenlerden aşağı koşarak kaldırıma çıkıyorum.

Artık şehirde değil. Bunu öğrendikten sonra geri dönme konusunda kendimi daha rahat hissetmiştim, ama kimse nerede olduğunu bilmiyor

ve...

Başkaları onun yerini aldı.

Şehirde ne kadar uzun süre kalırsam, öğrenme ihtimalleri o kadar artar.

Ev satışa çıkarıldıktan ve annemin bana bıraktığı eşyalar güvenli bir yere yerleştirildikten hemen sonra buradan ayrılacağım.

Birkaç bakımsız çimenlik alanın arasından geçiyorum, arada sırada bakımlı bahçeler de var ama neredeyse her evin boyaya, çatıya veya oluk tamirine ihtiyacı var. McKelty ailesi hâlâ o çirkin tel örgü çiti tercih ediyor ama... en azından değiştirdiler. Artık pas yok.

Büyüdüğüm mahalle kötü değildi ve şimdi bile kötü olduğunu söyleyemem, ama Madoc'un mahallesi gibi değil. Ve Fall Away Lane gibi de değil. Babam olmasa bile, daha doğrusu annem olsa bile, mülkümüzü bakımlı tuttuk. Evi satmak çok kolay olabilirdi.

Ya da sonsuza kadar sürebilir. Okullara yakın değil ve mahalle çok eski, evlerin çoğu miras yoluyla edinilmiş veya yaşlanan bir nüfusa ait ve yeni aileler için ideal olmayacak.

Her iki durumda da benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Satılması bir ömür boyu sürebilir, yeter ki ben o sırada burada olmak zorunda kalmayayım.

Kasabaya doğru koşuyorum, Jared'ın dükkanının, Astrofizik mağazasının ve çocukluğumda tüm bisikletlerimi aldığım dükkanın önünden geçiyorum. Vitrinde artık diğerlerinin arasında elektrikli bisikletler de var.

Sokağın sonuna geldiğimde duraksıyorum, doğruca liseye gitmeye hazırım ama yanağımdaki incecik sakallar iğne gibi sertleşiyor, etrafımı bir farkındalık sarıyor.

Yolun nereye çıktığını anlamak için sola bakmama gerek yok.

Şehirden uzaklaştıkça ve ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe yol kararıyor.

Hızla iterek dümdüz koşmaya başladım, ama High Street'te Quinn'in dükkanı görünene kadar bir bloktan fazla ilerleyememiştim. Kulaklığımı hafifçe vurarak müziği susturdum.

Buzlu.

Birinci Cadde'yi geçip, dükkanının karşısındaki kaldırımda koşmaya başladım ve pencerelerden içeri sızan bir ışık fark ettim. Arka tarafta, mutfak kapılarından içeriye doğru sıcak bir parıltı geliyordu.

Bir figür geçip tekrar kayboldu ve ben de dün gece spor salonunda yaşadıklarımı hatırlayarak derin bir nefes aldım.

"Peki, o...?" diye ıslık çaldı arkadaşım Lance arkamdan, Madoc'un Quinn'i arabasının yolcu koltuğuna oturtup uzaklaşmasını izlerken. "Senden on yaş küçük mü?"

Karısının yaşıyla ilgili ona yaptığım saçmalıklar yüzünden benimle dalga geçiyordu.

Ama Jared ve Jax'in kız kardeşlerinin eve sağ salim dönmesi için adeta bir konvoyun gerekiymiş gibi peşlerinden koştuklarını izlerken göğsümde bir huzursuzluk hissettim.

"Bakmıyordum," dedim ona.

Güldü ve kaldırımındaki arabasına doğru ilerledi. "Öyleydi."

Lance'in ne kadar anlayışlı olabileceğini unutmuşum. Şehre geldiğimde onu aramayı bile düşünmüyordum, ama yurt dışına seyahat ettiğinde sık sık görüşüyorum ve yeni evlendi. Düğüne dönmediğim için onunla iletişime geçmeseydim çok kızardı.

Quinn benden on iki yaş küçük. Karısı şimdi o kadar genç görünmüyor.

Dün gece onu gerçekten tanımalıydım. Bunun yerine, onun beni izlediğini izledim ve belki de birkaç günlüğüne onu ellerimde tutarak bu ziyareti güzel bir oyalama ile atlatabileceğimi düşündüm.

Bok.

Dükkâna bakıyorum, mutfakta yine onun bir anlık görüntüsünü görüyorum. Dün gece bana bakmıyordu. En azından öyle bakmıyordu. Bir zamanlar onun için önemliydim. Değiştiğimi görmek ona tuhaf gelmiş olmalı.

Sokağı karşıya geçip, kenardan dolaşarak ara sokağa girdim. Teslimat kapısına yaklaştığımda, bir drenaj borusuna kilitlenmiş bir bisiklet gördüm. Kapıyı çaldım.

Maalesef Lance'e yalan söylemiştim. Onu arıyordum. Kim olduğunu bilmeden ve pistte koşarken görmeden önce.

Ve gerçekten de bakmaktan çok hoşlanmıştım.

Bana dik dik bakıyordu, her döndüğümde göz göze geliyorduk. Çok aptalım ben. Beni tanıdığı için bakıyordu. Ben de bakıyordum çünkü...

"Kim o?" diye sordu kapının ardından, sesi biraz çekingen geliyordu.

Evet, ıssız bir şehir merkezinde tek başına çalışan genç bir kadın mı? Gecenin bir yarısı kapısına gizemli birinin vurmasını istemez herhalde.

“Quinn, bu Lucas.”

Cevap vermiyor ve kapı da açılmıyor.

Birkaç saniye geçiyor ve ben de eğlenerek daha yakına eğiliyorum. "Lucas Morrow," diye açıklıyorum.

Bir saniye daha geçti ve hala hiçbir şey yok.

Başka bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Sonra kilit tıkırdar ve kapı ardına kadar açılır. Quinn orada, kapı kolunu tutarak durur. "Özür dilerim," der nefes nefese, el havlusunu arka cebine koyarken. "Ben... evet."

Başını silkip şapkamın siperliğinin altından bana bakıyor. Gülümsemem soluyor, bir anlığına dudaklarında yansıyan lamba ışığında kayboluyor. Onu dün gece tanımalıydım. Aynı kahverengi gözlere sahip. Herkes onu hep annesi ve Jared'le aynı kefeye koyar ve rengini çikolata rengi olarak tanımlamayı severdi, ama Quinn'in gözleri farklıydı. Kestane gibi, hafif bir altın rengi tonu taşıyorlardı.

Ve o da insanların bakışlarını üç saniyeden fazla tutamama konusunda aynı beceriksizliğe sahip gibiydi. Ya da belki de bu sadece benim sorunumdur.

Giysilerimi eline alıyor. "Yine mi spor yapıyorsun?"

"Uçak yolculuğunun yorgunluğu." Kapıyı benim için açık tutarken içeri giriyorum. "Işıklarınızın açık olduğunu gördüm ve bir göz atayım dedim."

Kapının hemen önünde durdum, o kapıyı tekrar kilitlerken ona doğru döndüm.

"Gitmeden önce mi demek istiyorsunuz?" diye soruyor, sanki benim cümlemimi tamamlıyormuş gibi.

Ses tonunda bir sertlik var. Aşağıya bakıyorum, kapıyı birkaç kez daha çekip iyice kapandığından emin olurken dudaklarını yalamasını izliyorum.

"Bana kızgın mısın?" diye soruyorum.

Biraz alaycı bir şekilde sırttım ama kocaman gözleri sadece yukarıya baktı. Gerçekten incinmiş ya da meydan okurcasına değildi ama... bana da cevap vermedi.

Kot şort ve pembe beyaz raglan bir tişört giymiş, beline de bir önlük bağlamış. Sağ omzunun önünden bir örgü sarkıyor, başında da eski şapkam var. Yine.

Her gün takıyor mu? Onu en son görüştüğümüzde vermiştim. Loop'taydık. Madoc ve Jared yarışacaktı ama babası gelip onu eve götürdü.

On üç yaşındaydı ve vicdan azabını hafifletmek için ona şapkayı vermiştim, ama sonra bir gün geri döneceğime emin olmak için bana altın pusulasını verdi. Ağırılığı cebimde, uyluğuma yaslanmış durumda.

Yanımdan geçip dükkanını işaret etti. "En son eve geldiğinde burası bomboştu, değil mi?"

Ev...

Eski binaya şöyle bir göz gezdiriyorum. Burada yaşadığım yıllarda yanından defalarca geçmeme rağmen, içerisinde düşündüğüm kadar eski görünmediğini fark ettim.

Beni mutfaktan geçirip dükkana götürüyor. "Liseden mezun olduktan hemen sonra aldım."

"Bunu nasıl karşıladın?"

Tezgahların yanından geçerek masaların arasında bana doğru döndü.

Gergin bir şekilde hafifçe güldüm, durumu fark ettim. "Özür dilerim, kaba bir soru."

Ona çok yakın olup her şeyi kurcalayabilecek biri rolüne ne kadar çabuk geri dönüyorum.

Omuz silkerek, "Annemden yatırım aldım. Babam da binanın sahibiydi, bu yüzden avantajlı bir anlaşma yaptım." dedi.

Ancak dudaklarını birbirine bastırıyor ve sanki hikâyenin daha fazlası varmış gibi bakışlarımdan kaçınıyor.

Vitrinler boş, sabah yoğunluğu için tepsiler henüz çıkarılmamış, sepetler ise kasnaklardan sarkarak tüm duvarı kaplıyor; muhtemelen çeşitli ekmekler, çörekler, somunlar ve poğaçalar sunuyorlar. Dükkanın ön cephesi neredeyse tamamen camlarla kaplı ve birkaç dakika önce durduğum kaldırımın karşısını görebiliyorum.

Etrafımda birkaç masa var, dışarıdaki kaldırımda da daha fazlası var ve biliyorum ki tüm bunları tek başına yapmadı. Ailesinin -ben hariç- bütün bir günü birlikte boya yaparak, kablolama yaparak, mobilya ve un çuvallarını taşıyarak geçirdiğini hayal edebiliyorum. Hoparlörden Three Days Grace veya Five Finger Death Punch çalıyor. Jax muhtemelen pizza getirmiştir. Madoc da bira.

"Üniversitedeyken tamamen yaz aylarında yaptığım bir işti," diyor bana, gözlerini odanın içinde gezdirerek, "ama şimdi üniversiteyi bitirdim..."

Elini tezgâhın üzerinde gezdirirken, şapkasının altından sarkan bir tutam saçın yanağına döküldüğünü fark ettim.

Şöyle devam ediyor: “Mevsimlik tatlılar da yapabilirim; elma şıralı donutlar, balkabağılı el yapımı turtalar, Noel için nane aromalı şekerlemeler. Yakında hafif öğle yemekleri de ekleyeceğim...”

"Pizza?"

Gülümsüyor. "Evet."

Ama bunu söyleme şekli, neredeyse samimi bir fısıltı gibi ama neşe dolu, tıpkı... tıpkı bir öpücük gibi.

Ne olduğunu bilmiyorum ama nefes almak acı veriyor ve onun bunu tekrar böyle söylemesini çok isterdim.

Gözlerimi kırıştırp, yutkunarak ve etrafıma dönerek dikkatimi dağıtacak bir şey aradım. Pencereden kaldırıma doğru işaret ettim. "Yazın piknik masaları mı?"

Başını sallıyor ve gözlerindeki mutluluğu görebiliyorum. Yaptığı işi çok seviyor.

“Burayı çocukların pasta yapma temalı doğum günü partileri için kiralamayı çok isterim,” diye açıklıyor. “Kitap kulübü toplantıları için de...”

"Bunun için içki ruhsatına ihtiyacınız olacak."

O gülüyor ve ben ona bakmaktan kaçınıyorum. Duvardaki boy aynası dikkatimi çekiyor, yansımam bana bakıyor. Kapı büyüklüğünde, süslü yaldızlı çerçevesi yıpranmış ve aşınmış. Ama yine de büyüleyici.

Ve kafa karıştırıcı. Bu bina dışarıdan daha geniş görünüyor. Proje çizimlerini görmek isterdim. Bu oda daha büyük olmalı gibi görünüyor.

"Dubai nasıl?" diye sorduğunu duydum.

Gözlerimi kırpıyorum. "Nemli." İç çekiyorum. "Ama... iyi. Oradaki insanlar biraz daha kibar."

"Evet?"

“Şey, kaba olmanın cezası daha ağır,” diye belirtiyorum, Dubai’de kaba dil ve parmak hareketlerinin bile para cezasına veya hapis cezasına yol açabileceğini hatırlayarak. “Suç işlemenin cezası da öyle.” Biraz dolaşıp, ferforje aydınlatma armatürlerine ve güzel kasap tezgahlarına bakıyorum. “Kardeşlerinin sana karşı hâlâ böyle davrandığına bakılırsa, burada da suç işlemenin cezası ağır olsa gerek.”

Gülerek ellerini önlüğünün cebine soktu. "Ah, dün gece bunu fark ettin, değil mi? Seninle takıldığım zamanlarda tasmayı gevşetirlerdi," diye şaka yaptı. "Ama sen gittikten sonra... Kısacası, lisede pek fazla randevum olmadı."

O solumda duruyor, vücudumun o tarafı yanma noktasına kadar ısınıyor. İyi. Yani, iyi değil. Normal bir lise deneyimi yaşamalıydı ama kaç randevuya ihtiyacı var ki? Belki balo? O kadar.

Peki ya üniversite? Üniversitede de erkek arkadaşları olması gerekiyordu.

Boğazımı temizledim. Bu beni ilgilendirmez.

Sessizlik uzuyor ve ben hâlâ ona bakmadım.

"Yani, beğendin mi?" diye soruyor sonunda. "Dükkanı mı?"

Başımı sallıyorum. Ona çok benziyor. Ama en önemlisi, yönetimi o üstleniyor. Eskiden tanıdığım Quinn, bu yerin ona vereceği bağımsızlığa bayılırdı. Hala aynı şekilde düşünüyor mu?

"Size en sevdiğim kısmı göstereyim," diyor heyecanla. "Hala sır."

O önden mutfığa doğru yol gösteriyor, ben de onu takip ederek büyük bir çelik rafın etrafından, her iki tarafında kutular yığılı kısa, karanlık bir yoldan geçiyorum.

O bir mandalı çevirirken arkasında duruyordum ve birdenbire iki koyu yeşil panjur açıldı. Sabahın erken saatlerindeki hava yüzüme çarptı ve etrafından dolaşarak elimi beline dokundurdum. Kolumda bir sarsıntı hissettim, neredeyse kalbim duracak gibi oldu.

Nefesimi kontrol altına almaya çalışarak parmaklarımı hızla çektim.

Yan sokağın kaldırımına baktığımda, kaldırım kenarına park etmek için bolca yer olduğunu fark ediyorum. Birinci Cadde hiçbir zaman çok kalabalık olmamıştı. Yaya trafiği de kolay olurdu.

Geriye doğru çekilince, onun arkasında soğutucuyu ve benim arkamda boş rafları görüyorum. Müşterilerin sipariş verebileceği geniş bir tezgah var pencerenin önünde.

"Dondurma standı mı?" Sanırım öyle.

Küçük kapılardan dışarıya doğru uzanırken gözlerinde bir parıltı belirliyor. "Bu tarafta, en ileride masalar var." Sağa sonra sola doğru elini sallıyor. "Ama bu tarafta değil, çünkü sıra olur."

O kadar emin ve kendinden emin bir şekilde başını sallıyor ki, ona takılmadan edemiyorum. "Kesinlikle," diyorum ona.

"Yağmurdan korunmak için buraya bir tente koyacağım," diyor, yukarıya bakıp heyecandan duramadan etrafında dönüyor. "Üzerine şekerlemeler ve soslar koyacağım, külâh ve bardakların dışında, üzerinde hala fikir aşamasında olduğum iki özel dondurma çeşidim olacak."

Bana her şeyin nereye yerleştirileceğini elleriyle göstererek konuşma şeklinden mi kaynaklanıyor, yoksa her zaman ne kadar planlı bir insan olduğunu hatırlamamdan mı bilmiyorum. Babası Madoc ve benim yeni inşa ettiğimiz, onun ağaç evi olacak yerde tek başına oturduğunu hatırlıyorum. Saatlerce orada defteriyle oturup, bir kat planı çizdi ve taşınacak eşyaların listesini yaptı. Akşam yemeği vakti gelince onu almaya gitmek zorunda kaldım.

“Dükkanımın kokusuna bayılıyorum.” Sesi neredeyse fısıltı gibiydi. “Her koku güzeldir. Ama hiçbir şey dondurma gibi kokmaz.”

“Nasıl kokuyor?”

Derin bir nefes alıyor, küçük tezgâha yaslanıyor, ben de ona bakıyorum.

Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. “Okul yok, ödev yok ve...” Nefesini veriyor. “...kimsenin sana ne yapacağını söylememesi gibi. Yaz ve sıcak bir günde bisikletle kaybolmak gibi.” Gözlerime bakıyor. “Tadı ne olursa olsun, her zaman özgürlük gibi kokuyor. Ama özellikle de tereyağlı cevizli olanı.”

Hafifçe gülüyorum. Ve bir anlığına gerçekten evimdeymişim gibi hissediyorum. O yaz günlerini hatırlıyorum. Dondurmalar, cırcır böceklerinin vızıltısı ve sıcak çimen ile klor kokusu. Onu hep parkta veya mezarlıkta, bisiklet sürebileceği sessiz bir yerde bulurdum.

Şimdi kardeşleri onu gözetlemek için kimi görevlendirecekler?

Ensemde yükselen o sinir bozucu hissi sevmeden bu düşüncayı aklımdan uzaklaştırdım. Bu her zaman benim işimdi.

Gözlerim dudaklarına kaydı ve o da dudaklarını aralayarak hızlıca nefes aldı.

“Yani...” Boğazını temizleyip yutkunuyor. “Şey, Jax dün gece bana annenin evini satışa çıkarmak için geri döndüğünü söyledi,” diye ekliyor. “Arizona’ya taşınmaya karar verdiğinde üzülmüştüm. Ama anladım.” Panjurlardan dışarı bakıyor. “Burada onun için pek bir şey yok.”

HAYIR.

Burada pek bir şey yok. Ailem yok. Torunlarım yok. Sekiz yıl önce ayrıldıktan sonra bir daha geri dönmedim. Anneme beni izlemeye gelmesi için bilet aldım ve çalıştığım çeşitli şehirlerde onunla görüştüm, ama...

Tek kişi için ev tutmanın bir anlamı yok. Batıda mutlu. Arkadaşları, bir topluluğu ve idare edilebilir bir havası var.

Zamanlayıcı çalışıyor ve Quinn arkasını dönerek mutfığa geri dönüyor.

"Tüm teknolojimizle," diye sesleniyor arkasından, "Dubai'den her şeyi halledebilmeniz gerekirdi."

Onun bir tepsi kruvasanı çıkarıp yerine başka bir tepsiyi koyduğunu ve zamanlayıcıyı tekrar ayarladığını izliyorum.

Annem babamın eşyalarını bilerek evde bırakmasaydı geri dönmek zorunda kalmazdım. Eşyaların dağılmasını istemiyorsam, onları almak için geri dönmek zorundaydım.

Ama bunu Quinn'e söylemeyeceğim. Mecbur kalmasaydım geri dönmeyeceğimi bilmesini istemiyorum. Onları bu kadar özlememek için, sanki hiç var olmamış gibi davranmaya devam ederdim.

Çalışma masasının etrafından dolaşıp şapkamı başından kaptım. "Geri döndüğüme sevinmedin mi?"

"Hey!" Saçları gözlerinin önüne döküldü.

Saçımı başıma göre ayarlamak için çalışıyorum. "Zaten saç filesi takmalısın," diyorum ona.

"Ancak..."

Tavadan sıcak bir kruvasan alıyorum. "Gitmem gerek."

"Hey!" diye bu sefer daha yüksek sesle havlıyor. "Saat 265."

Hamuru ayırıp kocaman bir ısırık alıyorum. "Un ve su için mi?" diye takılıyorum, kruvasanların çoğunlukla tereyağından yapıldığını biliyorum.

Hiç tereddüt etmeden, "Starbucks'tan daha ucuz," diyor.

Ellerini beline koymuş ve ben de istemsizce tekrar gülümsüyorum. Sanki eski günler gibi.

Lezzetli, yumuşak dokusu dilimde adeta eriyor. "Gerçekten çok güzel."

Tam çıkmaya başlarken arkamdan onun sesini duydum. "Pusulam ne olacak?"

"Sonra görüşürüz."

Nedenini bilmiyorum ama ona geri alabileceğini söylemiyorum. Söz verilen sözdür.

Ama hazır değilim. Sekiz yıldır her gün yanımda taşıyorum. Onsuz evimden bile çıkmıyorum, ülke dışına hiç çıkmıyorum.

O bana daha fazla bağırmadan önce arka kapıyı açıp içeri, sokağa adım atıyorum.

Isobel, dikdörtgen çerçeveli gözlüklerini burnunun üzerine doğru iterek, "Günaydın," diye neşeli bir şekilde seslendi.

Mutfak tezgahının önünde durup kravatımı sıkarken, dizüstü bilgisayar ekranından asistanıma göz atıyorum. "İyi akşamlar," diye cevap veriyorum, çünkü bulunduğu Dubai'de günün sonu. "Hadi bakalım."

Dosyayı kenara koyuyor ve ekrana bakıyor, ama bana bakmıyor, okumaya devam ediyor. "Al Mazrouei & Rao önerilen değişiklikleri onayladı, ancak şu ana kadar kaydedilen ilerlemeyi yerinde görmek istiyorlar," diyor bana. "Pazartesi günü sizinle şantiyede görüşmeleri için randevu ayarladım."

Başımı salladım ve ceketimi aldım. "Hemen döneceğim."

"Takviminizde var." Kalemimi parmağıyla çevirerek devam etti. "Ayrıca, Generation Industries, Stewart çok amaçlı tesisinin tesisat ve mekanik işleri için de anlaşma yaptı."

"Bana gönderin-"

"Hukuk departmanı ile zaten görüştüm ve sözleşmeyi kesinleştirdim," diyor. "Müşteri elinde."

Bir mesaj geliyor ve telefonumu elime alıyorum.

Bu akşam spor salonuna gidelim mi? diye soruyor Lance.

"Julia Khan," diye devam ediyor Isobel, "oğlu hakkında tekrar aradı." Gözlerimi dosdoğru bana diyor. "Bir stajyer istemeyeceğinizden kesinlikle emin misiniz?"

Arkadaşıma cevap yazmaya başlıyorum. "Bir stajyer istediğinden kesinlikle eminim," diye karşılık veriyorum.

Ona saat sekiz olduğunu söylüyorum.

Asistanım homurdandı: "Buna kızdım. Amacım sadece izlenme sayısını artırarak ona yardımcı olmaktı."

Telefonumu yere koyarken ona alaycı bir gülümseme attım; ikimiz de onun özgeçmişini ilk aldığımızda sosyal medya hesaplarıyla çok ilgilendiğini hatırlıyorduk.

Isobel Chen son beş yıldır benimle çalışıyor ve kağıt üzerinde etkileyici bir kişi olsa da—Şanghay doğumlu, İngiltere'de eğitim görmüş, beş dil konuşuyor, çok seyahat etmiş...—bekar bir adam olarak bir kadını iş almaktan endişeliydim. Aklına kötü şeyler gelmesini istemiyordum.

Ama kısa sürede onun için çok yaşlı olduğumu fark ettim. Henüz yirmi sekiz yaşında olmasına rağmen, görünüşe göre kendi yaşındaki erkekler bile onun için çok yaşlıydı. Kız bir avcıydı.

Şöyle devam ediyor: "Masraf raporunu tamamladım ve araştırmanın taslağını e-postayla gönderdim."

E-postalarımı inceliyorum. "Görüyorum."

"Bill'in yarın ya da bugün bir ara onu aramanı istiyor..." diye düzeltiyor kendini, saat farkını göz önünde bulundurarak, "ve Güney Kore şehir merkezindeki otoparkın en iyisi olduğuna karar verdi."

Kahve fincanımı dudaklarıma götürüyorum. "Şey, Burj Khalifa'nın mükemmel bir manzarasını görecekler."

"Yakınlıktan gelen prestij," diye şarkı söylüyor kibar BBC aksanıyla.

"Açık olarak."

"Daha kötü de olabilirdi." Başka bir klasörü üst üste koyuyor. "Yönetim kurulu cam cepheli bir bina yapmaya karar verebilirdi."

Gülerek, "Ben istifa ederdim," dedim.

Beni artık herkesten iyi tanıdığı için gülümsüyor.

Mesajları tarıyorum, gece işten ayrılmadan önce onunla görüşmem gereken bir şey var mı diye bakıyorum. Orada saat yediyi geçmiş bile.

Ama sonra soruyor: "Neden takım elbise giyyorsunuz?"

Onun suçlayıcı tonu üzerine başımı kaldırdım. Yanımda sadece takım elbise ve spor kıyafetleri getirdim.

"Eve geldin," diye azarladı, gözleri sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi nazikti. "Google'da aradım. Orta Amerika, beyzbol, elmalı turta... Biraz rahatla."

"Evet, seninle konuşmayı bitirdim artık."

Gülümseyerek, "İyi günler, Bay Morrow," dedi.

"Beni gelişmelerden haberdar edin." diyerek telefonu kapatıyorum.

Dizüstü bilgisayarını kapatırken, Lance'in bu akşam saat sekizde buluşmak için onay verdiğini fark ettim ve Madoc'a mesaj atmaya başladım. Bugün Jax ve Juliet'in yaz kampında buluşmamızı istedi ama nedenini anlayamıyorum.

Daha doğrusu, nedenini biliyorum, her ne kadar o bunu kabul etmese de. Beni kasabayla yeniden tanıştırmak istiyor. Henüz çok fazla gezmedim ama birçok şeyin farklı olduğunu söyleyebilirim. Daha fazla restoran, daha büyük evler, hareketli bir şehir merkezi... Shelburne Falls, insanların göle veya Chicago'ya giderken yemek ve alışveriş için uğradığı şirin bir yer.

Annemle birlikte bu işin içinde olduklarından, beni tekrar memleketime aşık etmek için bir plan yaptıklarından şüpheleniyorum.

Evimi sevmeyi hiç bırakmadım. Sadece onu düşünmekten kaçındım. Zihnim güneşten ve çöl kumundan yaz yağmuruna ve şelalelerin kara toprağına doğru her kaydığında kendimi durduruyordum. Başlarda zordu. Kötü anılar ön plandaydı; stres ve endişe. Ama şimdi kolay. İşim onun yerini aldı ve artık evim orası. Hayatımın bir rutini var.

Kupamı alıp pencereye doğru yürüdüm ve telefonumu cebime koydum, Madoc'a mesaj hala gönderilmemişti. Sabah esintisinde dallar sallanıyor, bulutlarla kaplı gökyüzü karanlık ve tehditkar, ben de nefesimi yavaşlatıp kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Bu sabah fırından çıktığımdan beri ara ara kalbim çarpıyordu ve bunun üç fincan kahveden kaynaklandığına inanmak isterdim.

Quinn.

Yıllar boyunca onu düşünmüştüm. Ara sıra. Dişlerimi fırçalarken, hafifçe gülerek, diş macunundaki çizgilerin nasıl oluştuğunu sorduğu zamanı hatırlardım; ya da bir müşterimi götürdüğüm restoranın koi havuzuna bakıp, balıkların susayıp susamadığını merak ettiği zamanı hatırlardım. Çok fazla soru.

Başımı sallıyorum. Ailenin hesaplarını ve sosyal medya paylaşımlarını, hatta gizlice bile olsa, kontrol etmeliydim. En azından dün gece nasıl görüldüğünü bilirdim.

Öyleyse, bugün Frosted'da -şimdi kim olduğunu tamamen bilmeme rağmen- neden hâlâ ona bakmak istedim?

Ve bunu düşünen tek kişi ben olamam. Bu kasaba çok kalabalık, yaz trafiğı yoğun ve eğer henüz ilgilenmedilerse bile birileri mutlaka onunla ilgilenecektir. Sanırım bu iyi bir şey. Birine ihtiyacı var. Çoğu zaman yalnız gibi görünüyor. Bu sabah dükkanda, dün gece de spor salonunda.

Eskiden ailece lunaparklara veya sinemalara gittiğimizde hep onun diğer yarısı gibi görünmemi düşündükçe suçluluk duygusu kaşlarımı çatıyor. Yokluğumda kimsenin benim yerimi almadığını, onun dışlanmış kişi olduğunu düşünmek istemiyorum.

Onun mutlu olmasını istiyorum. Her şeyi hak ediyor.

Ama... onun yaşındaki aşklar nadiren uzun sürer tabii ki. Bırakın işine odaklansın. Yirmili yaşlarda hayat zaten berbat. Pisliklere ihtiyacı yok ve yirmili yaşlarındaki her erkek bir pislik. Kardeşlerinin işlerin üstesinden geliyor gibi görünmelerine sevindim.

Kahveyi yere bıraktım, telefonumu çıkardım ve Madoc'a bir mesaj gönderdim.

Öğlen saat 12'ye kadar orada olun.

Telefonumu kenara bırakıp kupayı tekrar elime aldım ve ağzıma götürdüm, ama sonra... fark ettim.

Karşı kaldırıma bir Traverse marka araç park etmişti.

Duraklıyorum, sürücü koltuğundaki karanlık figürü incelerken kupayı daha sıkı tutuyorum. Ordu yeşili SUV dün de oradaydı. İçinde donmuş bir figür gizleniyordu. Belki de sokakta yaşıyorlardır diye düşünmüştüm ama...

Camlar filmli, park lambaları açık... Ön kapıya doğru ilerliyorum, kupayı yakındaki küçük bir masaya bırakıyorum, soğuk kahve elime dökülüyor.

Kapalı verandaya adımımı attığım anda araba hızla yanımdan geçti, köşeyi dönerken kalbim durdu sanki, sürücüyü net bir şekilde göremedim. Erkek mi kadın mı olduğunu bile anlayamadım.

Illinois plakaları. 7Q6...

Kahretsin. Numaranın geri kalanını girmeden önce gitti.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Hiçbir şey olmayabilir.

Ama öyle değil. Aksi takdirde neden hızla uzaklaşıyorlar ki?

Kulaklarımda o kadar şiddetli bir nabız atışı var ki başka hiçbir şey duyamıyorum, nefes alıp veriyorum ve SUV'nin arkasından bakıyorum.

Göğsümdeki acıyla irkildim. O muydu? Gitmiş olması gerekiyordu.

Adamlarından biri miydi? Geri döndüğümü nereden bileceklerdi?

Kahretsin.

"Lucas Morrow mu?" diye neredeyse bağırarak soruyor biri.

Ne?

Sonunda gözlerimi kırıp kaldırımda duran adamı fark ettim. Benim boyumda, gri bir takım elbise, beyaz gömlek ve siyah kravat giymiş, ceketi koluna asılı bir şekilde bana bakıyordu. Onu tanımadım. Acaba Traverse'den mi buraya getirildi?

"Lucas Morrow siz misiniz?" diye soruyor, sanki daha önce defalarca söylemiş gibi kelimeleri vurgulayarak. Elini uzatarak verandaya giden yola doğru ilerliyor. "Ben Paul Devney. Nasılsınız?"

Boğazımı ıslatmak için yutkunuyorum. Paul Devney.

Emlakçı. Doğru.

Az önce ayrılan SUV'nin karşısına park etmiş gece mavisini Cadillac'a şöyle bir göz attım. Bu onun arabası olmalı.

Nefesimi veriyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum." Elini sıkıyorum. "Lütfen, içeri buyurun."

Kapıyı onun için açık tutuyorum.

"Fotoğraflar için teşekkür ederim," diyor bana. "İlanı bugün yayınlayacağım. Anladığım kadarıyla satmak için acele ediyorsunuz?"

Traverse'e dair başka bir işaret aramak için sokağa doğru bir bakış attım. "Neredeyse bedavaya bırakmaya yetecek kadar," dedim dalgın bir şekilde.

Paul Devney işe koyuldu, evi gezdi, bazı ölçümler aldı, birkaç fotoğraf daha çekti ve geçmiş tadilatların kaydını tuttu. Halı on yıl önce sökülüp yerine parke döşenmişti. Yeni boya, çitlerle çevrili bir arka bahçe ve sadece biraz eski bir mutfak ve ebeveyn banyosu vardı.

Ona, gerekirse istenen fiyatın çok altında bir fiyata satacağımı söyledim. Annemin bir fikri olabilir ama ihtiyacı olursa ona bakacak ben varım.

Birkaç saat sonra, evin satışının emin ellerde olduğuna ikna olmuş bir şekilde Camp Blackhawk'a doğru yola koyuldum.

Telefonum çalışıyor, ekranda tanımadığım bir numara belirliyor. Ama yerel alan kodunu görüyorum. Burada iletişim kurmak istediğim herkes, kaydettiğim kişiler arasında. Telefonu yolcu koltuğuna geri bırakıyorum. İki gün. Bana sadece iki gün verin, gidiyorum.

Yolda sola dönüyorum, lastiklerim alev almış gibi hissediyorum ama çok geçmeden sağa doğru yöneliyorum ve o otoyoldan çıktığımda derin bir nefes alıyorum. Kollarımın tüyleri diken diken oluyor, hem yolun hem de fırının arkamda yarattığı çekimi hissediyorum. Şu an onun yüzünü bir anlığına bile olsa görmek isterdim. Sadece bir saniyeliğine.

Kemerin altından geçerken, tepemde "Camp Blackhawk" yazısı belirliyordu; bakımlı yeşil çimenliğe ve elli metre ötedeki göle bakan bir yere park ettim.

Çocuklar çimenlerin üzerinde ileri geri koşuştururken, diğerleri iki iskele arasında uzanan kulvarlarda yüzüyor. Jaxon Trent'in bir kanoyu suya taşıdığını görüyorum, Madoc'a çok benzeyen ama daha genç bir adam da diğer kamp görevlileriyle birlikte şişme oyun evi şişiriyor. Acaba Kade mi yoksa Hunter mı? Çocukları yıllardır görmemiştim.

Ana konaklama yeri ağaçların arasından solda kalıyor ve ben arabadan inip ön taraftan dolaşıyorum. Arkama, kaputa yaslanıyorum. Küçükken Madoc ve Fallon'la buraya ilk geldiğim gün hâlâ aklımda çok net. Sahilde

kulübeler, eski kampın kalıntıları ve tahtalarla kapatılmış bir konaklama yeri vardı, ama o zamandan beri burayı çok güzel bir şekilde geliştirmişler. Öyle ki, neredeyse yazık. Eskiden ne kadar sessiz olduğunu özlemiyorum, ama özel bir yer olmasını özlüyorum. Herkesin keyif alabileceği bir yer.

O gün Jared ve Tate'i arabasında öpüşürken yakalamıştım. Ya da şimdi büyüdüğüm ve gördüklerimi daha iyi anladığım için, muhtemelen bundan daha fazlasını yapıyorlardı.

Ancak bunda bir gariplik vardı. Anlamadığım bir gizem ya da tehlike.

Ama büyüdüğümde bir kız arkadaşım olacağını ve onun ve Madoc'un yaptıklarını yapabileceğimi düşünüyordum. Onlar gibi olmayı çok istiyordum. Her zaman etraflarında kadınlar vardı, partilerde mutlu görünüyorlardı ve hayatın tadını çıkarıyorlardı. Sonra hayatlarının aşklarını buldular ve her şey daha da iyi oldu ve hayatın gerçekten bu kadar kolay olduğunu düşündüm.

Öyle değildi.

Büyüdüm ve biraz eğlendim, ama asla burada değil. Hazır olduğumda yaz kampı çoktan kurulmuştu. Etrafta çok fazla insan vardı.

Artık çok yaşıyım.

"Hey, Junior."

Yukarı baktığımda Fallon'ın çimenlikte bana doğru geldiğini gördüm.

Gülümsüyorum. Junior mı?

"Ne?" diye takıldı, ne olduğunu biliyordu. "Tıpkı ona benziyorsun."

Başımı yana eğdim ve Madoc'u hâlâ onun arkasındaki çimenlikte gördüm. Bir bacağı patates çuvalının içindeydi, diğer ebeveynler ve kampçılarıyla birlikte bir çocukla üç ayaklı yarış yapıyordu. Ceketini çıkarılmıştı ve açık mavi kravatı boynunda gevşemişti.

"Artık büyüdim." Yanımdaki kaputa yaslanırken doğruldum. "Kendi tarzım var, teşekkür ederim. Pastel renkli bir kravatla asla görünmek istemem."

"Yine de bir kadının tanga giydiğini anlayabiliyorsunuzdur herhalde."

Kahkahalarımı durduramadan homurdandım. Kahretsin, Madoc'un bana bunu yıllar önce öğrettiğini bildiğini unutmuşum.

Omuz silkerek, "Eh, en önemli derslerin aklında kalmasını sağladı," dedim.

Üç ayaklı yarış yaparken sırtışını izliyoruz ve tüm ebeveynler ve danışmanlar muhtemelen belediye başkanının uğrayıp onlarla vakit geçirmesinin ne kadar güzel bir şey olduğunu düşünüyorlardır. Fallon ve

ben, onun da çocuklar kadar bundan keyif aldığını biliyoruz. Renk Savaşı ve yemek savaşına da katılmayı çok istediğinden hiç şüphem yok.

Etrafındaki herkesi genç tutuyor. Fallon sessizliğe büründüğü için ona bakıp yaklaşmasını istiyorum, çünkü biliyorum ki söyleyecekleri var.

“Lucas—”

Başımı öne eğiyorum. "Orada mutluyum," diyorum ona. "Hiçbir sorun yok. Hepinizi seviyorum. Sadece..."

Derin bir nefes aldım ve ona doğru baktım. Başı bana dönüktü.

“Sadece... taşındım.” Başımı sallıyorum. “Hayatım artık orada.”

Ben hep bunu söylerim. Durum bu. Değişmeyecek.

Alt dudağını ısırtıyor, gözlerinin köşelerinde sadece çok hafif çizgiler var. Annemden sonra beni en çok yetiştiren kadın o. Hatta onun izinden giderek mühendislik ve mimarlık okudum.

“Biliyorsun, Madoc her zaman daha iyi bir ebeveyn di,” diyor sakın ama kararlı bir sesle. “Bunu her zaman biliyordum. Güçlü biri. Ne zaman bir şey söylememesi gerektiğini biliyor ve öfkelenme dürtüsünü kontrol edebiliyor.” Bana bakıyor. “O sabırlı. Ben değilim.”

Dudaklarının bir köşesinde hafif bir gülümseme belirdi.

"Bunu itiraf etmek istediğimden çok daha fazla zorladım," diyor bana. "İnsanların bana yaklaşmasını beklemekten hoşlanmıyorum çünkü zaman kaybı oluyor."

Madoc'un karısından ne kadar farklı olduğu beni her zaman eğlendirmiştir. Çocukken, üvey kız kardeşi olduğu zamanlarda aşık olduğu bir kadın.

Ve ebeveynleri onları ayırdığında, tıpkı onun gibi olan en iyi arkadaşına tutundu. Jared, tıpkı Fallon gibi öfkeli ve ateşli bir kişiliğe sahip. Kendilerini kontrol etmeleri Madoc'tan daha fazla çaba gerektiriyor.

“Hayatın yokmuş gibi.” Gözlerini bana suçlayıcı bir şekilde dikti. “Şirketle konuşmadığımı mı sanıyorsun? Haftanın yedi günü çalışıyorsun, sekiz yıldır tek bir tatile çıkmadın ve takvimini gördüm.”

Yumruklarımı sıktım. "Ne?"

Şirketimiz onun şirketiyle aynı çatı altında. Çok sık iletişim halindeyiz ve projeye bağlı olarak aynı kişilere rapor veriyoruz.

"Uyanık olduğum her an planlı," diyor bana sanki bilmiyormuşum gibi. "Toplantılarınız, yemekleriniz, egzersiz rutininiz. Hatta..." Nefesini verip başka yöne bakıyor. "Tam iki buçuk saat süren akşam yemekleri bile."

Saçlarımı elimle düzelttim. "Aman Tanrım."

Bu, onun bilmesi gerekenden çok daha kişisel bir konu. Kahretsin.

Ben otuz üç yaşında bir adamım ve çok meşgulüm. İlişkiyi ancak zamanım olduğunda düşüneceğim. Şu anda ise, kendi kariyeriyle meşgul olan ve bundan fazlasını istemeyen bir kadınla arada sırada güzel bir yemek ve birkaç saatlik bir otel odasında vakit geçirmekten fazlasına zamanım yok.

“Sen yaşamıyorsun,” diyor. “Orada da yaşamıyorsun, hiçbir yerde de yaşamıyorsun. Bana yalan söyleme.”

Öfkelenmek isteyerek kaşlarımı çattım ve başımı yana çevirdim.

Ama yapmayacağım. Onunla asla.

Hayatım şu anki haliyle hoşuma gidiyor. İşimi iyi yapıyorum, arkadaşlarım var ve hayatıma bir kadın sokmak istemiyorum. Peki ya Berlin'e ya da Sidney'e tayin olsam?

Ve ben özel hayatıma önem veriyorum. İyi niyetli olduğumu biliyorum ama çok fazla baskı uyguluyor.

“Fallon?” Ona doğru baktım, sesim olabildiğince yumuşaktı. “Siz benim anne babam değilsiniz.”

Yemin ederim ki hiç kıpırdamıyor. Gözlerinde en ufak bir kıpırtı bile yok. Ama yine de acı çekiyor.

İçimden bir ah çekip kolumu onun omzuna doladım ve onu yanıma çektim. Yanımda çok küçük kalıyor, tıpkı eskiden benim onun yanında olduğum gibi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Söylediklerimden pişman olduğumu düşünmüyorum çünkü bence onun benim bir annem olduğunu ve bir babam olduğunu hatırlaması gerekiyordu. Onun ve Madoc'un bu yükü üstlenmesine gerek yok.

Sanırım anlıyorum. Büyümeme yardımcı oldular.

"Buradayken zamanımın tadını çıkarmama izin ver," dedim ona. "Madoc'un çok iyi yaptığını duyduğum o İrlanda viskisinden biraz denememe izin ver."

Yüzünde bir gülümseme belirliyor ama hâlâ bana bakmıyor.

Bir emir duyuyorum. "Hafta sonu boyunca burada kalacaksın."

Ama bunu söyleyen o değil. Bakışlarımı Madoc'a çeviriyorum, ceketi bir koluna asılı, kollarını tekrar aşağı sıyrıyor.

"Pazar günü geri dönmem gerekiyor."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece karısına anlaşılmaz bir bakış atıyor ve sonra tekrar gözlerime bakıyor.

“Ama ne yapmak istediğimi biliyor musun?” Dik duruyorum. “Sonra sarhoş olmadan önce... araba sürmek istiyorum.”

Sonra gülümsedi. "İşte benim oğlum." Anahtarlarını çıkarıp bana fırlattı ve karısını öpmek için yaklaştı. "Gelmek ister misin?"

“Hayır.” Arkasını dönüp, ilk araba kullanmayı öğrendiğim eski gümüş GTO’suna doğru yürümemizi izledi. “Sen git. Ona Fallstown’un ne hale geldiğini göster.”

Ona söz veriyorum. "Fallstown mu?" diye soruyorum. "Loop'a ne oldu?"

O sadece kıkırdıyor ve ben direksiyonun başına geçerken o da yolcu koltuğuna oturuyor.

CHAPTER THREE

Quinn

“Teşekkür ederim.” Düz paçalı beyaz pantolon ve mavi çizgili gömlek giymiş olan müşteriye küçük bir poşet ve kahve uzattım. “İyi günler.”

Gülümseyerek ayrılıyor ve ben de iş kıyafetlerini hayranlıkla izleyerek gidişini seyre diyorum. Burada böyle giyinmem ama sanırım daha profesyonel görünebilirim.

Tişörtümdeki unu silkeleyip tezgahdan uzaklaşıyorum ve kasadan boş bir tepsi alıyorum. Başının üstünde boynuz gibi duran, sürekli dağınık iki topuzlu kasiyer Hailey'e uzatıyorum. "Bunu alabilir misiniz?" Bir tane daha çıkarıp üstüne koyuyorum. "Şunu da. Teşekkürler."

Elindeki tepsilerle mutfak kapısından geriye doğru dönerek içeri girdi. Ben de espresso makinesinin başında duran Noel'in arkasına geçtim; kalın gümüş yüzükleri güneş ışığında parılıyordu.

Bir sonraki müşteriye yaklaşıyorum ve kadın konuşmak için ağzını açıyor, ama tam o sırada Mace orada beliriyor. Sözüünü kesiyor: "Acil durum."

“Mace,” diye azarladım, onunla birlikte içeri giren genç kadına bir bakış atarak. Koyu kahverengi saçları gözlerinin önüne düşüyordu. Onu tanımadım.

Daha koyu saçlı olan, Dylan'ın yaşıtında ve seksi bir denizci vücuduna sahip, rockçı gibi giyinmiş olan, aramızdaki vitrinin kenarını sıkıca tutuyor. Green Street dövmesi, bronz tenli boynunda koyu bir şekilde duruyor. "Yirmi düzine brownie'ye ihtiyacım var," diyor bana.

"HAYIR."

Bir adım atıyorum, onun kenara ittiği müşteriye doğru yaklaşmaya çalışıyorum.

Kadının dudakları gergin bir gülümsemeyle seğirirken, gözleri Mace ile benim aramda gidip geldi.

Ama sonra Mace yine orada beliriyor ve ben içimden bir ah çekiyorum. "Ne zaman? Ne kadar sürede?"

"Sekiz saniye önce."

Başımı salladım ve tekrar müşteriye doğru boynumu uzattım.

İmkansız. Her şeyi öylece bırakamam.

Müşteri hızla, "İki somun ekmek ve lütfen bana şu sarımsaklı sos yağından biraz daha olduğunu söyleyin," diye söyledi. Kadın biraz yüzünü buruşturdu. "Raflarda göremedim."

Bir parmağımı kaldırıyorum. "Evet. Biliyorum. Bir dakika lütfen."

Hızla arkamı dönüp mutfığa koştum ve bir kutu almak için kilere daldım. Mace hemen arkamdan geldi, arkadaşı da onu takip etti.

Kutuyu masanın üzerine bırakıp arkamdaki yüksek raftaki makası aldım. "Elimde kalanlardan iki düzine alabilirsin, yani satın alabilirsin," diye homurdandım Mace'e.

"Ama Hugo brownie istiyor."

Kutuyu açıyorum. "Gangster patronunuzun benim kim olduğumu bilmesi bile beni ürkütüyor. Keşke bilmeseydi." Sarımsak yağı kavanozunu çıkarıyorum. "Hem de hangi suçlular brownie sever ki?"

"Bunlar onun iş arkadaşlarından biri için." Kollarını göğsünde kavuşturdu, siyah deri ceketini sürtünüyordu. "Çocuklarının okulda bir yemekli toplantısı falan var. Bunu ayarlayacağıma söz vermiştim."

Hailey, ikramlarla dolu tepsiyi tekrar ön tarafa taşıyor ve ben de çalışma masasının üzerindeki sığ kutuyu görüyorum; dün gece içine koyduğum eski cep telefonu yerinde yok. Acaba biri mi—

Boşver, çok meşgulüm.

"Mace, çok yoğunum."

"Biliyorum!" Yanındaki kıızı tişörtünden tutup kendine doğru çekti. "İşte bu yüzden sana yardım getirdim." Çocuğa işaret etti. "Bugün ve yarın ücretsiz çalışacak."

Kızın açık kahverengi saçlarının bir kulağının arkasına itilmiş olduğunu ve iki beden büyük, soluk lacivert bir sweatshirt giydiğini görüyorum. On altı yaşında mı acaba? Yoksa buna rıza gösteriyor mu?

Mace'e kaşımı kaldırdım ve son çaresi olan bıçağı arka cebinden çıkardığında ciğerlerim sıkıştı. Bıçağın ağzını açıp, bana bakarken onu yan tarafında sıkıca tuttu.

Ayarlamayı yapmak sadece bir anımı alıyor. "Ciddi misin?" Neredeyse gülecektim.

Belki de bir ay önce onunla ilk tanıştığımda kendimi tehdit altında hissederdim. Dylan ve Aro o zamana kadar Weston'daki arkadaşlarını ve Green Street'teki küçük suçluları düzenli olarak Falls'a gizlice sokuyorlardı. Ama artık daha akıllıyım. Geçen hafta bir partide uyuyakaldıktan sonra tırnaklarımı Sharpie ile boyadı. Eğer senden hoşlanıyorsa, tam bir pamuk şeker gibidir. Ve benden hoşlanıyor.

Gözlerini kısıp bıçağı tekrar kapattı. "Tamam, şaka yapıyorum," diye mırıldandı. "Ama bil diye söylüyorum, istersem seni kurabiye kölem yapabilirim."

Bir an tereddüt ettim ve sonra başımı salladım, çünkü kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. "İki saat içinde bu masanın üzerinde kutulanmış olacaklar," dedim ona. "Elimden gelenin en iyisi bu."

"Harika." Gülümsemeye başladı. "Zaten onun okulunda iki yaşına kadar onlara ihtiyacımız yoktu."

Tabii ki yapmadın. Acil durummuş, yalan!

Sigarasını çıkarıp yakmaya başladı ama ben ağzından kaptım. "İğrenç." Sigarayı yumruğumda ezdim ve çöpe attım. "Şimdi bırak da işimi yapayım."

Onu kapıdan dışarı, fırının içine ittim ve işe getirdiği genç kadına hızla döndüm. "Ben Quinn."

Tokalaşmaya vakit yok.

"Codi," diye neredeyse fısıldadı.

Gözlerine bakmaya çalışıyorum ama gözlerinin rengini bile göremiyorum. Paçaları bileklerinden kıvrılmış bol kot pantolon giymiş ve tırnaklarında pembe, soyulmuş oje var. Kalp şeklindeki yüzü onu çok genç gösteriyor ama bol pantolonunun hemen üstünden görünen ince beli, dikkat çekmemek için bilerek kendini saklıyor mu diye düşündürüyor. Her halükarda, yasal olarak çalışabilecek yaşta görünüyor.

Mağazaya doğru işaret ediyorum. "Oradaki rafların hepsinde etiket var," diye talimat veriyorum, ardından arkamdaki depoyu gösteriyorum. "Buradan ihtiyacınız olan her şeyi alıp rafları benim için yeniden doldurabilir misiniz?"

Başını dört kez hızlıca salladı.

"İşiniz bittiğinde, lütfen içeride ve dışarıda temizlenmesi gereken masaları toplayın." Müşterinin istediği kavanozu alıp arkama sesleniyorum:

“Saat başı on altı dolar, ayrıca bahşişleri de paylaşıacaksınız,” diyorum ona.

Yardım masraflarını karşılayıp karşılayamayacağımı bilmiyorum ama ona ödeme yapmamak da olmaz. Üstelik sadece birkaç gün sürecek.

Mace'in brownielerini fırına koymak için sabah telaşından kurtulmam bir saat daha sürüyor. Brownieler pişerken, öğle yemeği için çorbaları hazırlıyorum ve pizza tepsilerini hamurla hazırlamaya başlıyorum. Genellikle mutfakta mümkün olduğunca çok zaman geçirmeyi tercih ederim çünkü yaz kalabalığı her zaman meşgul olduğumda konuşmak isteyen eski sınıf arkadaşlarını getiriyor. Ya da babam, sanki burası benim limonata standımmış gibi kahvesinin parasını ödemekte ısrar ederken bana her zaman göz kırpmıyor.

O sadece destek olmaya çalışıyor. Ama tüm ailem beni tedirgin ediyor.

Kardeşlerim sadece her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak, kimsenin bana bulaşmadığından emin olmak ve eve nasıl döneceğimi kontrol etmek için uğruyorlar. Eşleri ise doğum günü pastası sipariş etmekten çok korkuyorlar, benimle olan ilişkilerinden faydalanıp son dakika siparişi verdiğimi düşünüyorlar. Anlamıyorlar mı? Hepsinin bana güvenmesini istiyorum. Bir kahve, bir pasta ya da bir donut istemelerini. İhtiyaç duyulmak ve sunabileceğim bir yetişkin gibi davranılmak iyi hissettiriyor.

Ailemden, kendi aldıkları şeylerin parasını ödemelerini isteyebileceğim tek kişiler yeğenlerim. Onlar, beni durduracak kadar cesur olmadığımı düşündükleri için bir şeyler alıyorlar. Bu farklı bir durum.

Ancak bugün, mutfaktan çıkıp tekrar dışarıya gitme isteğime karşı koymaya çalışıyorum. Arada bir erkek sesi duyuyorum ve kalbim hızla atıyor, ya da Lucas'ın oradan geçme ihtimaline karşı pencerelerden dışarı bakmaktan kendimi alamıyorum.

Odaklanmak zor oldu.

Şu anda nerede? Ne yapıyor?

Ama o gelmedi. En azından benim bildiğim kadarıyla.

Bu sabah onunla yalnız kalmak çok tuhaftı. Yanaklarımın kızardığını ya da bana her baktığında nefes almakta zorlandığımı görmesinden korkuyordum. Ona nasıl görünüyordum acaba? Söylediğim her şeyi kafamda tekrar tekrar canlandırıyorum, onun yerine ne söylemem gerektiğini düşünüyorum.

Codi adındaki kız, kirli bulaşık dolu kovaları birer birer taşıırken, rafları düzeltirken ve elinde süpürge ve faraşla etrafta dolaşırken sessizce çalışıyor. Hatta depoda kendi başına daha fazla peçete bulup stoklarını yeniliyor ve

boş bulduğu her sandalyeyi yerlerine koyuyor. Tek kelimedenden fazlasını söylediğini duymuyorum ama konuşabildiğini biliyorum. Genç bir kız arkadaşı sandalyesini duvardaki aynaya yaslamıştı ve Codi'nin ona ne söylediğini bilmiyorum ama kız durdu ve dört ayağını da yere bastı. Weston'da da aynı batıl inanç olmalı. Burada aynalara yaslanmıyoruz.

Nedenini bilmiyorum. Kapı gibi olmaları ya da buna benzer doğaüstü saçmalıklarla ilgili bir şey. Hawke biliyor. Tüm şehir efsanelerini inceliyor. Weston ve Shelburne Falls'ın paylaştığı bir başka efsane daha var. Geçmek için para ödemek. İki kasaba arasındaki köprüye bozuk para atmak - bir adak. Bu geleneğin nereden geldiğini de bilmiyorum.

Başka şeyler de var, ama hiçbirini beni ilgilendirmiyor. Aynalara yaslandım, köprülerden para ödemedem geçtim ve belki de farları kapalı bir araba tarafından takip edildim... Sadece bunların gerçek olduğunu düşünmek eğlenceli.

Pek de eğlenceli değil, belki.

Rahatlatıcı. Geleneklerimize ihtiyacımız var. Dünyanın hâlâ gizem barındırdığına dair umut veriyor.

Ama öyle değil. Bu yüzden kitaplarımız var. Ve filmlerimiz, tiyatromuz ve video oyunlarımız da kaçış noktalarımız. İki kasabamız arasındaki birçok insan bu tür dikkat dağıtıcı şeyleri seviyor.

Yarış gibi. Dönüp duruyorlar ve hiçbir yere varmıyorlar. Ne anlamı var ki? Ben sadece ileriye gitmek istiyorum.

Dükkanı pizza kokusu sarıyor ve içeriye temiz hava girmesi için ön kapıyı aralık bırakıyorum. Dolaptan iki boş tepsi daha alıp aynaya tekrar bakıyorum, bir gece kaderi zorlamanın ve kendimi korkutup kaçmadan önce ne kadar süre eğilebileceğimi görmenin fikrine gülümsüyorum. Belki de biraz inanıyorum.

Mutfak kapısını iterek içeri girdiğimde tabakların şangırtısını duydum ve baktığımda annemi, benim önlüklerimden birini giymiş halde lavabonun başında gördüm.

"Anne, ne yapıyorsun?" Boş tepsileri çalışma masasına bırakıyorum.

Annem bulaşık makinesini kullanmaktan daha hızlı olduğunu ve daha az su israfı sağladığını düşündüğü için ellerini bulaşık suyuna sokup duruyor. Oysa öyle değil. Ben ne yaptığımı biliyorum.

"Başka nasıl görüşeceğiz ki?" Musluğun hortumunu alıp tabakları tek tek temizlerken bana baktı. "Akşam yemeğinden sonra eve geliyorsun—

bazen ben yatağa girene kadar bile gelmiyorsun—ve ben uyanmadan önce de gitmiş oluyorsun."

Yanına gidip musluğu kapattım. Koyu kahverengi saçlarından bir tutamı, geri kalanını tutturduğu tokaya geri yerleştirdim.

"Biraz alışacağım." Elleri için ona kuru bir havlu uzattım. "İşler yavaşlayacak."

"Ne zaman?" diye karşılık verdi. "Ocak ayında mı?"

Yüzündeki irkilmeyi görünce duraksıyorum. Bana yardımcı olacak son şeyin onu hayal kırıklığına uğrattıyormuşum gibi görünmek olduğunu biliyor. Sadece daha çok çalışmam gerektiğini düşüneceğim.

Sonunda gülümsedi, yavaşça özür dilercesine göz kırpı ve ne kadar hızlı bir şekilde fikir değiştirebildiğine neredeyse sinirlendim. Ancak Katherine Caruthers olduğunda, babamla, üç ergen oğlumla ve bağımlılıkla nasıl başa çıkacağını biliyordu. Keşke daha deneyimsiz ebeveynlerim olsaydı diye düşünüyorum, ama ben geldiğimde her şeyi biliyorlardı. Her gece akşam yemeğinde ve pazar günleri krepte evdeydiler. Ve iyi bir gece uykusu çekmem için geceleri telefonumu alırken, tabletim ve dizüstü bilgisayarım olduğunu bilmiyormuş gibi davrandılar.

Bulaşıkları havluyla kurulayarak tabağı alıyor.

"İnsanların fırınımı beğenmesinden mi şikayet ediyorsunuz?" diye soruyorum ama cevap beklemiyorum. "Meşgulüm. Bu iyi bir şey."

Evet, istediğimden daha meşgulüm ve belki sosyal hayatım ve uyku için zaman ayırmayı çok isterdim ama idare ediyorum. Bunun çözülmesinin zaman alacağını biliyorduk.

"Bu çok iyi bir şey," diyor. "Seninle gurur duyuyorum."

"Bunu tek başıma yapabilirim." Havlusunu nazikçe alıp bulaşıkları kendim kuruladım. "Benim bir personelim var."

Bakışlarını aşağı indiriyor, sıcak gözleri endişe ve söylenmemiş şeylerle dolu. Kardeşimle ilgili hâlâ suçluluk duyduğu şeyler.

"İhtiyacım olursa orada olduğunu biliyorum," diyorum ona.

Onun içini rahatlatmak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Jared için orada olmasa bile, onun orada olduğunu biliyorum.

Sessizce oturuyoruz ve ben de onun dikkatini üzerimde hissederken birkaç tabağı daha kurulayıp yerlerine koyuyorum.

Ona baktım, ağzının hafifçe açık olduğunu, sanki daha fazla bir şey söylemek istiyormuş gibi olduğunu gördüm. "Ne?" diye sordum.

Bir an nefes almaz gibi görünüyor, sonunda başını sallıyor. "Cumartesi günü saat ikiden sonra müsait olabilir misiniz? Günün geri kalanında?"

"Neden?"

"Madoc ve Fallon herkesi evlerine davet ediyorlar." Elimden daha fazla tabak alıp rafa dizdi. "Lucas'ın uçuşu gecikti. Barbekü yapacaklar, havai fişek gösterisi de olacak..."

Lavabonun tıpasını çıkardım, kulaklarımda gümbür gümbür atan kalbimin sesi yüzünden suyun boşaldığını duymadım.

Çok az kaldı.

Evi sattıktan sonra, geri dönmesi için hiçbir sebep kalmayacak. Bir daha asla.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Deneyeceğim."

Eğer gidiyorsa, onu bir daha görmek istemiyorum sanırım. Ne anlamı var ki? Bize bir daha beş dakika bile ayırmayacaksa, ona bütün bir akşamımı vereyim?

Annem arkamdan gelip gitmeye başladı ama durdu ve geri döndü.

"Aşırı telafi etmeye çalışmıyorum," diye açıklıyor, sanki aklımı okumuş gibi.

Ona baktım, yüzündeki ciddi ifade bana oğullarının hâlâ taşıdığı yükün farkında olduğunu söylüyordu.

Kaşları hüzünle çatıldı. "Sadece senin eğlendiğini görmek istiyorum."

Havluyu silkeleyip çenemi kasarak, "Öyleyim," dedim. Ona gülümsedim. "Bunu çok seviyorum. Söz veriyorum."

O sessiz ama kıpırdamıyor, ben de tabakları raflara dizmeyi bitiriyorum.

"Sürekli çok meşgulsün," diyor bana. "Lisede ders çalışmak ve ders dışı aktiviteler. Üniversite diplomasını bir yıl erken bitirmek, boş zamanlarında aşçılık dersleri, yazları bu dükkan... Sanki hep otuz yaşına gelmek için acele ediyormuşsun gibi."

Önümdeki dünya bulanıklaşıyor.

Haklı. Sadece kimsenin fark etmemesini umuyordum. Ya da fark etseler bile, "motivasyonlu" veya "çalışkan" olduğumu söylerlerdi. Ama gerçek şu ki, üniversitede olmaktan hiç heyecan duymadım. Bitirmekten heyecan duyuyordum. Arkadaşlarımla bahar tatiline gitmeyi hiç istemedim. O zamanı geçirmek için daha iyi yollar vardı.

Ben her zaman bitiş çizgisine doğru yarışıyordum.

Büyümek.

Çenemin titrediğini görmeden önce yüzümü lavaboya çevirip köpükleri ağzımda çalkalıyorum.

Bence eğleniyorum. Sonunda bitti. Okulu bitirdim ve işimi kurdum. Şimdi, şunlara hazırım...

Bilmiyorum. Şimdi ne istiyorum?

Kendi hayatım. Ailemden uzak bir hayat değil, ama liderliğin bende olduğu bir hayat. Kendi kararlarımı verdiğim, mahremiyetimin olduğu ve sürekli birilerini takip ediyormuş gibi hissetmediğim bir hayat.

Daha fazla ısrar etmedi, sadece elini yanağıma dokundurdu. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Ama ona bakmıyorum çünkü yüzümü görmesini istemiyorum. Bir anda yok oluyor.

Annemin, hayatımda tanıyacağım en zeki insan olduğunu çok uzun zaman önce kabul ettim. Sokak zekası açısından. Babamdan, Madoc'tan, Jared'dan hatta Jax'ten bile daha zeki, çünkü annem akla gelebilecek neredeyse her hatayı yaptı. Konuştuğunda, öfke, güç veya travmadan değil, tecrübeden yola çıkarak konuşuyor.

Mace'in brownielerini kutuladıktan sonra masaya koydum ve artanları öne götürdüm. Onları kasaya yerleştirirken bir müşteri beni durdurdu.

"Aslında bunları satın alabilir miyim?" diye soruyor. "Çok güzel görünüyorlar."

"Elbette."

Kalan brownieleri kutuya koyup tezgâhın üzerine yerleştirdikten sonra, pencerelerden Aro ve Dylan'ı gördüm. Tam dışarıda, kaldırımdaki veranda masalarından birinin yanında duruyorlardı.

Dylan iki elini kullanarak camın arkasından el sallıyor.

Bunlar ne yapıyorlar Allah aşkına? Müşteriye ve yanındaki adama dikkatimi verirken hızlıca el salladım.

İkinci beyefendi seçeneklere göz atarken, "Sizin için bir şey var mı?" diye sordum.

Aro, Dylan'a bir yığın büyük beyaz poster kartı uzatıyor. Onları pencereden görebilmem için yukarı kaldırıyor.

"Sana kızgıyım," diyor.

Çıldırılmış mı? Dükkândaki müşterilere şöyle bir göz attım, onu fark edip etmediklerini görmek için.

Genç adam iç çekerek, "Bir şey çok isterdim," diye yanıtladı. "Diyabet hastaları için bir şey var mı?"

Ha?

Müşterilerime döndüm. Ha, doğru. Adama gülümsedim, Dylan'ın tahtayı omzunun üzerinden fırlatıp kaldırımı savurduğunu fark ettim.

"Bugün Camp Blackhawk'ta kimi gördük tahmin edin?" diye yazıyor bir sonraki panoda.

Kalbim hızla çarpıyor. Aro poster yığınına kapıp bir sonraki postere geçiyor.

Aman Tanrım... diyor.

Ardından kendini yelpazeyle serinletiyor.

Midem alt üst oldu. Lucas.

Müşteriler orada duruyordu ve ben de gözlerimi kaçırarak tek bir gergin kahkaha attım. "Şey... peki ya... çikolatalı parçacıklı blondie'ler?" diye sordum.

Rafin alt kısmına doğru ilerleyerek bir parça parşömen kağıdı alıp rafa uzandım. Dylan kartları geri kaparken gözlerimi kaldırdım.

Jax, onu dün gece gördüğünü söylüyor. O da bu konuyu hemen açığa vuruyor. Ve bana mesaj atmadın mı?

Hem o hem de Aro ellerini havaya kaldırdılar, yüzlerinde hafif bir hırçınlık ifadesi vardı.

Harika.

Çikolatalı keki tezgâhın üzerinden adama uzattım. "Yüzde yüz rafine şeker içermez."

Adam bunu kabul ediyor. "Ciddi misin?"

Karikatür gibi başımı sallıyorum, daha çok dışarıda kızların ne yaptığıyla ne kadar meşgul olduğumu gizlemeye çalıştığım için. "Hurma ile tatlandırılıyorlar," diye açıklıyorum.

"Bu akşam spor salonunda buluşalım," diye duyurdu Dylan.

"Dene bakalım," dedim adama.

Başka bir işaret daha veriyor. Saat sekiz.

Boynumdaki nabız tenime vuruyor.

Adam bir lokma çiğniyor, donup kalıyor, sonra da memnuniyetle inliyor. "Lanet olsun!"

Aro benim yerime bakıyor.

Aro'ya şöyle bir baktım, sırttığını ve kaşlarını oynattığını gördüm. Bunu asla yapmazdı. Aman Tanrım. Ne planlıyorlar acaba?

"Başka bir şeyi de doğal olarak tatlandırabilir misiniz?" diye soruyor müşteri.

Ona şöyle bir baktım, yutkundum, sonra Dylan ve Aro'ya baktım.

Dylan bana en büyük, en parlak gülümsemesini gösteriyor. Cumartesi günü buradan ayrılmayacak çünkü sen onu kalmaya ikna edeceksin!

Dudaklarımı yalıyorum.

Nasıl olduğunu biliyor musun?

Ve sonra, tam orada, High Street'te, lanet olası dükkanımın önündeki kaldırımda, o ve Aro dans etmeye, kalçalarını sallamaya ve striptizciler gibi saçlarını savurarak kendinden geçerek inlemeye başladılar.

Dükkânda homurdanmalar duyuluyor ve ben de gözlerimi kapatıyorum, içimden bir hırıltı ile bir kahkahayı bastırıyorum. Onları öldüreceğim.

Ben...

Ben...

Onları gerçekten öldüreceğim.

"Ben... şey..." Boğazımı temizleyip tekrar müşteriye baktım. "Denemeye hazırım." Tezgahtaki kart yuvasından bir kartvizit alıp ona uzattım. "İsteğinizi bana e-posta ile iletebilirsiniz, elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırım."

Gülümseyerek kartı aldı. "Teşekkürler." Sonra da sarışın çikolataların olduğu kutuyu işaret ederek, "Aslında hepsini alacağım." dedi.

Arkadaşı gülüyor, ben de geri kalanları paketlemeye koyuluyorum, bir yandan da cam vitrinin arkasından Dylan ve Aro'ya dik dik bakıyorum.

Deneyin! Dylan bir tabela daha kaldırıyor. Seks çok çok eğlenceli!

Sonra ikisi de bana başparmaklarını yukarı doğru göstererek onay verdiler.

Alnım terden sırlıslam olmuş, ama sonra saçlarımın ve tişörtümün de boynuma ve sırtıma yapıştığını fark ediyorum.

Çocukları gün boyunca kampta böyle yalnız bırakmalarına gerçekten izin veriliyor mu? Jax'e mesaj atıyorum.

Maalesef, işim beni dükkanda istediğim kadar uzun süre tutmuyor. Birkaç geç saate kadar açık kaldım, umarım birkaç müşteri daha gelir diye, ama saat beşte kapı kapandı. Saat altıda, bu sefer kalanlar itfaiyeye bırakıldı ve bankaya para yatırıldı. Saat yedide, sabah için hamur hazırlandı ve dükkân temizlendi. E-postalar cevaplandı. Stok sayımı yapıldı. Kahve sevkiyatı raflara yerleştirildi.

Frosted'in kapısındaki kilidi kontrol ettikten sonra duvardaki saate göz attım.

7:58.

Kan kollarım boyunca akarken ısınıyor.

Dylan'a spor salonuna gideceğimi söylemedim.

Ama o beni bekliyor.

Yere kadar uzanan aynaya doğru yürüyorum, ciğerlerime yeterince hava alamıyormuş gibi hissetmemi ya da şu anda bir yerde olmam gerektiği düşüncesinden başka hiçbir şey düşünemememi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Yüzümde birkaç saç telini elimle düzeltiyorum.

Aynadaki yansıma bakarken, belime sarılı kanvas renkli önlüğüme bulaşmış pizza sosunu ve ellerimi yıkarken gözden kaçırdığım kollarımdaki unu fark ediyorum. Bugün her şey yolunda gitti.

Neredeyse.

Müşterilerin benim gergin olduğumu anlayıp anlayamayacaklarından hep endişeleniyorum. Menüye eklediğim tüm ürünlere, daha uzun süre açık kalmanın getirdiği artan faturalara ve dondurma standı için sipariş ettiğim yeni ekipmanlara rağmen kâr elde ediyorum, ancak anneme söz verdiğim şeyi hala çözemedim: Zamanımı.

Sorumlulukları devretmeye ve Noel veya Hailey'i dükkanı yönetmeleri için eğitmeye başlamam gerekiyor ki ben de bir gün izin alabileyim. Ama bir gün izinle ne yapacağımı bilmiyorum. Yıllar önce hobilerimin çoğunu bıraktım ve arkadaşım yok. Yani, en azından Trent veya Caruthers dışında arkadaşım yok.

Tabii ki Dylan'ı seviyorum. Aro'nun yanında kendimi iyi hissediyorum. Hawke benim güvenli limanlarımdan biri. Ve Kade ve Hunter beni asla hayal kırıklığına uğratmaz. Bunun dışında, arkadaş edinmek istemem gerektiğini düşünüyorum ama gerçekten istemiyorum. Belki de aileyi daha kolay buluyorum çünkü beni kabul etmek zorundalar. Başkalarıyla, ağzımdan çıkan şeylerin yarısını sevmiyorum ve eve, zaten istemediğim bir ilişkiyi kurmaya çalışarak saatler harcamış gibi hissederek dönüyorum. O zamanı bir şeyler temizleyerek geçirebilirdim. Ya da lezzet kombinasyonlarını araştırarak. Ya da egzersiz yaparak, uyuyarak, kitap okuyarak veya kulaklıklarımın müzik dinlerken rüzgarda kaybolarak huzur içinde yürüyerek. Bunların her biri, programıma uydurmak zorunda kaldığım bir öğle yemeği veya film gezisinde yavaş yavaş ölmekten çok daha keyifli.

Belki bu akşam koşuya çıkarım. Bisikletimle Eagle Point Park'a giderim ve oradan koşarım. Geceleyin yaya trafiği dışında her şeye kapalı. Jared beni bulamaz. Telefonundaki bir uygulamayla sevdiği herkesi takip edebileceğini hâlâ öğrenmedi. Öğrenirse vay halimize.

Karnımda bir ağrı hissediyorum ve nefesimi veriyorum. Öğleden önce bir şey yememiştim. Saçımı atkuyruğumdan kurtarıp kabartıyorum ve önlüğümü çıkarmadan önce tekrar bağlıyorum.

Lucas muhtemelen spor salonunda bile değil. Ya da belki oradaydı ve şimdi gitti. Ya da belki de daha sonraya kadar spor yapmayacak. Kim bilir...

Aynanın üzerinde birkaç koyu leke var, bazıları küme halinde, bazıları da gökyüzündeki yıldızlar gibi dağınık. Önlüğümle üzerlerine bastırıyorum ama çıkmıyorlar. İçimden bir ah çekiyorum. Ayna iyice bozuluyor. Keşke şu lanet şeyi duvardan indirebilsek.

Saate tekrar baktım. 8:02.

İçimden bir ah çektim ve yansıma geri döndü. Hawke, aynayı çıkarmanın tuğlalara zarar vereceğinden, duvarlarda fare veya küf gibi kabus gibi şeyler bulabileceğimizden emindi. Umarım benimle dalga

geçiyordur. Her şeyin yolunda gitmesini ve temiz bir yerim olmasını istiyorum, ama böyle bir keşif işimi mahvedebilir.

Ve... üç yıl önce dükkanı açtığımda da tamirini karşılayamayacağım bir şey bulmaktan korkuyordum. Mesela yapısal bir sorun gibi.

Tam zamanlı olarak açıldığım şu dönemde duvara zarar vermek istemiyorum. İnşaat çalışmaları, yeni başladığım şu dönemde buraya gelmeye çalışan trafiği olumsuz etkiler.

Sağ üst köşedeki aynanın kenarında parmak izleri var. Eğilip gözlerimi kısıyorum. Başparmak hariç dört parmak izi. Sanki biri arkadan tutmuş gibi. Kaşlarımı çatıyorum, çeşitli korku filmlerinin görüntüleri beni ürpertiyor.

Parmak izlerini de siliyorum.

Mutfağa geçip önlüğü çamaşır sepetine attım ve sırt çantamı aldım. Banyoya girip üzerimi değiştirdim, kulaklıklarımı cebime koydum ve uzun saçlarımı geriye doğru ittim. Ama şapkamı almak için uzanırken durdum, çünkü yanımda olmadığını fark ettim. Bu sabah o almıştı.

Kaşlarımı çatıyorum. Evde başkaları da var ama... bu güzeldi ve iyice kullanılmıştı.

Pusulamı da hâlâ geri vermedi. Bu, şapkanın teknik olarak hâlâ benim olduğu anlamına mı geliyor? Kendi kendime gülümsüyorum ve dükkana geri koşuyorum. Belki de spor salonuna gidip şapkayı geri götürmek en doğrusu olur.

Telefonumu almak için mutfak kapısından içeri fırladım, ama telefonu elime aldığımda kayıp eşya kutusunun yine boş olduğunu gördüm. Hailey'e veya Noel'e kimin geldiğini sormayı unutmuşum. Fark etseydim anlardım, küçük bir dükkan sonuçta.

Tam o sırada beynimi delen bir zil sesi duyuyorum ve nefesim kesiliyor. Ekranı Dylan beliriyor ve nefesimi verip kaydırıyorum. "Merhaba?"

"Geliyor musun?"

Mutfak lambasını kapatıyorum. "Belki."

"Pekala, bekliyorum." Arka planda konuşmalar ve müzik duyuluyor. "Ve saat ona kadar geri dönmem gerekiyor."

"Bu akşam benimle birlikte egzersiz yapmanı istemedim."

Bu onun fikriydi.

Ama o beni duymadan konuşmaya devam ediyor. "Biraz artan yemek getirebilir misin?" diye soruyor. "Hunter beni okçuluk alanının arkasına gizlice götürdü ve akşam yemeğini kaçırdım."

Telefonu yüzüne kapattım. İnanılmaz.

Sonra aklıma geldi, ona Lucas'ın orada olup olmadığını sorabilirdim. İyi ki öyle yapmadım. Onun, benim yerime karar vermiş olabileceğimi düşünmesini istemiyorum.

Bir mesaj geliyor. "Çabuk ol!" diye yazıyor. "Çok açım!"

Homurdanıyorum. "Bu çok saçma." Telefonumu pantolonumun içine sokuyorum. "Git egzersiz yap da uyuyabilesin."

"Ağabeyin üyelik ücretini ödedi. Kullanmana izin var," diye kendi kendime mırıldanarak çıkmaya başladım.

Ama sonra geri dönüp kalan kruvasanlardan birkaçını kağıt bir poşete atıyorum ve sırt çantamın içine tıkıyorum.

Üç dakika içinde, bir blok ötedeki Astrofizik bölümünün kapısından içeri giriyorum.

Tezgaha doğru ilerleyip üyelik kartımı cihaza okuttum.

"Hoş geldiniz." Dün geceki genç kadın beni karşılıyor. "Havlu?"

"Lütfen." Tezgahın altından bir tane çıkarıyor ve ben alıyorum. "Teşekkür ederim."

Soyunma odasında sırt çantamı ve ceketimi güvenli bir yere bıraktıktan sonra, kulaklıklarımı takıp kruvasan dolu çantayla piste çıkan merdivenleri tırmandım. Dylan'ı aramak için etrafa bakındım ama başka birini arıyormuş gibi görünmemek için omuzlarımı gevşek tutmaya çalıştım.

Noah Van der Berg bir bankta uzanmış, göğsünün üzerinde bir ağırlık çubuğunu yukarı aşağı hareket ettiriyor. Bazen Dylan ile birlikte egzersiz yapıyorlar, bu onların yarış antrenmanlarının bir parçası. Peki Dylan nerede?

Ardından, Farrow Kelly solumda uzakta bulunan bir bacak kıvrırma aletinden kalktı. Bana baktı.

Noah'a şöyle bir baktım; o da çikolata barını yerine koyup doğruldu ve gözlerime baktı.

Midemde bir huzursuzluk hissi belirliyor ve bir an nefesim kesiliyor.

Hayır, hayır.

Hemen Dylan'a bir mesaj yazıyorum.

Neredesin?"

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bakışlarımı yukarı kaldırdığımda, Farrow ve Noah'ın biri solumdan, diğeri sağımdan olmak üzere doğrudan bana doğru yürüdüklerini gördüm.

"Hayır, hayır, hayır..."

Bir bildirim açılır.

"Kamptayım," diye yazıyor. "Arkadaşlarımı gönderdim."

Göğsüm çöker. "Dylan," diye fısıldadım kendi kendime.

"Bana güven," diyor ardından.

İki adam da yaklaşırken, Lucas'ın pistte hızla yanımızdan geçtiğini, başını selam verircesine yukarı kaldırdığını fark ettim. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve neredeyse gülümseyecek gibiydi, ama bakışları çocuklara kaydı ve umursamazca tekrar piste döndü, gözden kayboldu.

Yavaşça ve sertçe göz kırpıyorum. Onu öldüreceğim.

Onu öldüreceğim...

Gözlerimi açtığımda Noah oradaydı ve Farrow'u geçmek için hızlı yürüdüğünden oldukça emindim. "Merhaba," dedi önümde durarak.

Noah Van der Berg benim yaşımdaki, belki birkaç yaş büyük ve kardeşimin şirketi JT Racing'in yıldızı. Jared, Noah'ın babasıyla tanıştıktan sonra onu işe aldı; babası Motocross pisti için özel motosikletler üretiyor. Kardeşim motor üretiyor, bu yüzden JT Racing ve Van der Berg Extreme neredeyse birbirleriyle evli gibiler.

Duyduğuma göre Noah, çocukluğunu geçirdiği Rocky Dağları'ndaki gözlerden uzak evini bırakıp ailem için yarışmaya gelme fırsatını hemen değerlendirmiş.

Bildiklerim bu kadar; bir ay önce eve döndüğümünden beri onu motosikletinin arkasında en az iki farklı kızla gördüm. Resmi olarak tanışmadık.

Onları nasıl uzaklaştırabileceğimi düşünmekten beynim yorulurken, Farrow sonunda yanına geldi. "Defol git, Van der Berg." Diğer adama kısık gözlerle baktı. "Onunla birlikte antrenman yapıyorum." Sonra bana döndü, "Dylan beni gönderdi."

"Evet, beni de o gönderdi," diye karşılık verdi Nuh.

Farrow, omurgasını dikleştirerek, başka yöne bakıp homurdanarak, "Kahrolası Dylan..." dedi.

Evet, aşağı yukarı öyle. Bu onun planı, çünkü yanımda iki yakışıklı adamın olması Lucas'ı kışkırtacağını düşünüyor.

Ya da bu, benimle hiç konuşmamasına yol açabilir! Bunu düşündü mü acaba?

İkisinin de göz temasından kaçınarak kruvasanları yakındaki çöp kutusuna attım. "Sana ne söyledi?" diye fısıldadım.

Farrow omuz silkerek, "Memleketine yeni döndüğünü ve arkadaş olmamız gerektiğini söyledi," dedi.

Noah ekliyor: "Ve ancak şu şartla yakınlaşma girişiminde bulunabilirim..."

"Ta ki..." diye sözünü kesti Farrow, sonra tekrar bana baktı. "Ta ki bunu istediğin çok açık bir şekilde belli olana kadar."

Yüzümün kızardığını hissediyorum ve dikkatimi dağıtmak için neredeyse gözlerimi devireceğim ama kendimi tutuyorum.

Farrow Kelly henüz yirmi yaşında olabilir, ama gözlerinde bana oyun seviyesinin Nuh'unkinden çok daha üstün olduğunu söyleyen bir şey var ve bu kadınlar konusunda bile değil. Green Street dövmesi—sadece ortasından bir çizgi çekilmiş RIVER kelimesi—boynunun sol tarafında dikey olarak uzanıyor. Mace'inki gibi.

Green Street, nehrin karşı yakasındaki harap haldeki fabrika kasabası Weston'da faaliyet gösteren bir çete. Kasaba, yirmi yıldan fazla bir süre önce yaşanan sel felaketi nedeniyle sakinlerinin çoğunu kaybetmiş ve adeta bir iplikle ayakta duruyor. Evler terk edilmiş, işletmeler kapalı ve var olan kanun da sadece parayla tutuluyor. Green Street'te neler olup bittiğini bilmiyorum, ama Farrow'un yetişkinler masasında bir yeri olduğunu ve Nuh'unkinden biraz daha açık sarı saçlarının geceleri genellikle siyah bir bere altında olduğunu biliyorum. Açık renk saç, kan lekelerini gizlemiyor, değil mi?

Ama ikisinin de gözleri, gülümsemedikleri zaman bile sürekli gülümsüyormuş gibi görünüyor ve bence bu sahte değil.

Noah, Farrow'u görmezden gelerek, "Ayrıca seni eve bırakmamı da söyledi," diye devam ediyor, "böylece kardeşlerin güvende olduğunu bilsinler."

Farrow, "Motosikletinle mi eve döneyim?" diye takılıyor.

Noah, Jared'e "Jared benden hoşlanıyor," diye belirtiyor. "Hatta, onun tüm erkek kardeşleri ve tüm ailesi de benden hoşlanıyor."

"Hayır," diye hırlar Farrow ona. "Dylan ve Hunter benim."

Bakışlarım Nuh'a kayıyor.

"Hayır, Dylan'ı anlayamazsın," diye itiraz etmeye devam ediyor. "Onunla aynı banyoyu paylaşıyorum."

"Defol git, uyuşturucu bağımlısı dağ çocuğu."

"Ben esrar içmiyorum, seni küçük pislik!"

"Sen Colorado'lusun," diye itiraz ediyor Farrow.

Elimde değil ama, eğlenmenin de etkisiyle kaşlarım saç çizgime kadar kalktı.

İkisini de etrafta gördüm, bulundukları odalarda bulundum ve Dylan, Hunter, Jared ve benzerleriyle konuşmalarını duydum, ama onlarla hiç kişisel olarak muhatap olmadım.

Aslında hiç de korkmuyorum. Bana kardeşlerimi hatırlatıyorlar.

Aynı şekilde Kade, Hunter ve Hawke için de geçerli. Farrow hakkında bir şey bilmiyorum ama Jared, Noah'ya ergenlik çağındaki kızıyla birlikte, kızı üniversitede veya kampta olmadığı zamanlarda, kendi çatısı altında yaşamasına izin verecek kadar güveniyor gibi görünüyor.

"İsterseniz kalabilirsiniz," diyorum onlara, Farrow'un etrafından dolaşır piste doğru ilerlerken. "Ya da gidebilirsiniz. Ben sadece egzersiz yapıyorum ve eve bırakılmaya ihtiyacım yok, ama teşekkür ederim."

Noah yanıma yanaştı. "Ben burada kalacağım," dedi. "Fikrini değiştirirsen diye."

"Ne olursa olsun buradayım," dediğini duyuyorum Farrow'un hemen arkamdan.

"Koşu yapmak ister misin?" diye sordu Noah, boş parkurları işaret ederek.

Hızlıca bir göz attım, Lucas'ı göremedim. Pistten mi çıktı acaba?

Onlar etrafta dolaşırlarsa benimle konuşmayabilir.

Ama... en azından bu şekilde, onu aramak için buraya gelmiş gibi görünmüyorum. Nuh ve Farrow iyi birer kamuflaj sağlıyorlar sanırım.

Başımı salladım ve Noah benimle birlikte yürümeye başladı.

"Ah, kahretsin," dediğini duyuyorum Farrow'un. Duruyor, telefonuna bakıyor. "Yetişirim."

"Ağırlık kaldırmayı mı kastediyorsun, çünkü mafya üyeleri kardiyo yapamaz mı?" diye alay ediyor Noah.

Farrow cevap vermiyor, sadece Noah'ya bir bakış atıyor, bacaklarının arasından kendini kavrayıp bir kez ani bir hareket yapıyor, sonra arkasını dönüp telefonu kulağında uzaklaşıyor.

Lucas yanımdan hızla geçti, bize yan gözle baktı ve sonra tekrar gözden kayboldu.

Tüylerim diken diken oldu, kollarım ve saçlarım ürperdi. Mutlu görünmüyorum. Belki Dylan ne yaptığının farkındadır.

Noah elini uzatarak resmi bir şekilde kendini tanıttı: "Noah Van der Berg."

Lucas'ın bize bakışını gördüğüm anda ben de ona baktım.

Gülümseyerek elini sıktım. "Quinn Caruthers. Sonunda tanıştığımıza memnun oldum."

CHAPTER FOUR

Lucas

Gülüyor. Neden beni rahatsız ediyor?

O gülümsüyor, o kızarıyor, konuşuyorlar ve ben de geçmesinler diye biraz daha hızlı koşuyorum. Ve daha çok gülümsüyorlar. Ve konuşmaya, konuşmaya, konuşmaya devam ediyorlar.

Bu gece onu burada görebileceğimi düşünmüştüm, ama görürsem yalnız olacağını neden varsaydığımı bilmiyorum.

Sanırım bu, dünyanın sensiz de nasıl dönmeye devam ettiğinin bir hatırlatıcısı. Quinn eskiden benim yanımda olmamı isterdi.

Şu anda başkalarının da dikkatini çekiyor.

Başımı yana doğru hızla çevirip boynumu çıtlattım. Etrafında insanlar olması iyi bir şey. En azından nazik bir tavrı var. Sanki yedi yaşında bir çocukmuş ve kız da elinde bir tabak kurabiye taşıyormuş gibi ona bakan, rahatlatıcı bakışları var. Diğerleri gibi değil, o gece nasıl geçeceğini ve her şeyin kendi lehine sonuçlanacağını önceden biliyormuş gibi bakıyor.

Pistten çıktım, el havlumu ve su şişemi bir banktan aldım ve alnımdaki aslında olmayan teri sildim. Sadece birkaç dakika koşmuştum, onun ne zaman geleceğini düşünerek nasıl yetiştiğimi düşünmemeye çalışıyordum.

Madoc da dün gece buradaydı. Ayrılmadan önce ikisiyle de biraz daha sohbet etmek istedim. Ama henüz onu görmedim.

Şişe doldurma yerine doğru ilerlerken onların koşarak geçtiğini gördüm; koşu arkadaşı onu sadece birkaç santim geriden takip ediyordu, gözleri kalçalarına kaymıştı.

Noah Van der Berg.

Madoc bugün pistte bana ondan bahsetti; ailenin yeni fahri üyesiymiş. Jared'ın yarış takımında, Jared ve Tate ile birlikte yaşıyor ve oğulları James'e de bir nevi ağabeylik yapıyor. Dylan ile de çok iyi arkadaş.

Aslında, duyduğuma göre hepsi öyle.

Onu Loop'ta bir anlığına gördüm, bisikletine binmiş kızlarla sohbet ediyordu. Şehre yeni gelmiş, etrafı yeni yüzlerle dolu bir ortamda eğlenen genç bir adamı kilometrelerce uzaktan bile tanırım. Kızlar onun eğlenmesinden rahatsız olmazlar, ama Quinn ile eğlenirken rahatsız olacaklardır. Bunu garanti ederim.

Şişeyi kaldırıp bir yudum alıyorum.

"Bu gece geliyor mu?" diye soran bir ses duyuyorum.

Biraz daha su içip sonra durdum. Sanırım Quinn'in birlikte olduğu diğer çocuktur.

"Saat kaç?" diye soruyor.

Telefonda konuşuyor.

"Saat kaç?" diye sordu, ama bu sefer daha sert bir şekilde.

Bir adım, sonra iki adım attım ve köşede, sırtı havlu istasyonuna dönük diğer sarışını gördüm. Elinde bir telefon tutuyordu, kulağında bir kulaklık vardı.

"Onun işini istediğimi mi sanıyorsun?" diye sırtıyor. "Önce senin işini alacağım."

Elini siyah tişörtünün altına sokup karnını ovuşturdu.

"Ve sonra Reeves, halkı olmadığında gücün ne kadar kısa ömürlü olduğunu acı bir şekilde anlayacak."

Tekrar duvarın hemen arkasına çekiliyorum.

Reeves.

Drew Reeves mi?

"Geç kalmayacağım," dediğini duyuyorum. Ama sonra sesi yumuşuyor. "Şey, geç kalabilirim. Tıpkı şu anda baktığım şey gibi."

Bir adım daha atıyorum ve onun, Quinn'in Noah ile birlikte koşmasını gözleriyle takip ettiğini görüyorum.

"Beni beklemeyin."

Telefonu kapatır, telefonu dar kesimli gri eşofmanının cebine koyar ve sonra arkasını döner.

İşte o zaman görüyorum.

Boynunun yan tarafına dikey olarak "RIVER" kelimesi dövme yapılmıştı, kelimenin üzeri çizilmişti.

Göğsüm çöküyor. Kahretsin.

Orada durup, Noah ve Quinn koşmayı bırakıp makinelere doğru ilerlerken onun onlara doğru yürümesini izliyorum. Dişlerimi sıkarken

midemde bir şeyler kıvrılıyor.

Dövme. O kahrolası dövme.

Yeşil Sokak.

“Ve sonra Reeves gerçeği öğrenecek...” demişti.

...irade.

Sanki hâlâ buradaymış gibi.

Ama o gitti. Kontrol ettim. İki yıl önce kovulmuş. Weston Green Street çetesini yöneten ve el konulan malları kendi çıkarı için zimmetine geçiren, bir sürü çocuğu da kirli işlerini yapmaya kandıran yozlaşmış Shelburne Falls polisi. Kaçtı ve yerine bir astı geçti.

Ancak sekiz yıl önce Drew polis değildi. Ve yalnız da değildi.

Artık hiçbir koşulda burada istenmiyorum, ama annem beni eve zorla gönderdiğinde bunu ona tam olarak söyleyemedim. Lance bile ne olduğunu bilmiyor.

Ve Madoc bunu asla öğrenmeyecek.

Green Street ona herhangi bir sorun çıkarıyor mu? Eğer burada sadece iki gün geçirdikten sonra birinin dövmesini görüyorsam, grubun oldukça başarılı olduğu anlamına gelir.

Bu iki heriften hiçbiri Quinn'in yanında olmamalı.

Lance koşu bandını bitirdikten sonra yanıma yanaştı. "Bacaklar?" diye sordu.

Onun burada olduğunu unutmuştum.

Quinn'in omuz presi hareketine geçmesini izliyorum, arkadaşları da etrafını sarmış durumda.

“Üst vücut.” Ve hemen harekete geçiyorum.

“Ama bunu dün yaptık.”

Ben durmuyorum, o da itiraz etmiyor.

Lat makinesine tırmanırken, aynada Quinn'e baktım; yaklaşık altı metre arkamda, diğerleriyle birlikte duruyordu. Tekrarlarına başladı, Noah yanında ağırlık sehpasına çıkmıştı, diğeri ise arkasında bekliyordu. Adı neydi acaba?

Quinn bana bakmıyor, çenesi aşağıda.

Ama sonra... başını kaldırıp aynadaki gözlerime kilitlendi. Hafifçe gülümsedi, kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Böyle yaptığında yüzünün nasıl da aydınlandığını unutmuşum.

“Peki, Fallstown hakkında ne düşündün?” Lance önümde duruyor, elleri başının üzerindeki bir demir çubuğu sıkıca kavramış durumda.

Göğsümdeki zonklamayı gizlemeye çalışarak zihnimi berraklaştırdım. "Eğlenceliydi." Barı yukarı kaldırdım ve sonra tekrar aşağı indirdim. "Güzel parçalar."

Fallstown. Neyse ki bu yeni unvanı öğrenmek için burada uzun süre kalmayacağım.

Madoc arabasında birkaç tur atmama izin verdi. Sonra da nasıl yapmam gerektiğini gösterdi. On beş yaşındayken bana araba kullanmayı öğrettiği zamanki hislerimi hatırlayınca dudaklarımın kenarında bir eğlence ifadesi belirdi.

Aslında on üç, ama bunu kimseye söylememem gerekiyor.

"Eğlenceliydi ve..." diye takılıyor.

Neredeyse kıkırdadım. Arkadaşım beni tanıyor. "Ve adını değiştirdikleri için çok mutluyum çünkü artık Loop değil." Quinn bana baktı, ardından Van der Berg de baktı, şüphesiz duymuşlardı. "Temiz, planlı ve kurumsal." Vahşi, kaotik ve heyecan verici olmak yerine. "Loop gitti," dedim gerekenden biraz daha yüksek sesle. "Çok yazık."

Egoma yenik düşünüyorum ve nedense daha önce hiç aklıma gelmeyen şeyler beni sinirlendiriyor. Mesela hayatında beni hiç tanımayan insanlar olması. Ve bu şehirdeki her şey hakkında onlardan daha çok şey biliyor olmam, üstelik de izinsiz ortalıkta dolaşmalarından hiç hoşlanmıyorum.

"Evet, eskisi gibi değil," diyor Lance.

Biliyorum, mantıklı düşünmüyorum. Aptalca davranıyorum. Sadece kendimi tehdit altında hissediyorum ve artık sahip olmadığım bir hayata karşı sahiplenme duygusu besliyorum, ama bu duygudan kurtulamıyorum.

Ve umurumda değil. Gerçekten de değil. Bu sadece buradaki geçmişime duyduğum sahiplenme duygusu, ki buradaki hayatım yurt dışındaki hayatımla kıyaslanamaz bile. Her şey geriye dönüp bakıldığında her zaman olduğundan daha iyi görünüyor.

Quinn omuz presinden inip Noah'ın yerine ağırlık sehpasına geçiyor, Van der Berg ve diğeri de ağırlıklarını ayarlamasına yardım ediyor.

Lance, "Ama sunabileceğimiz başka şeyler de var," diye ekliyor.

Noah onun arkasına geçti. "Ben sana göz kulak olurum."

"Ah, hatırlıyorum," diye yanıtladım, gözlerimi arkadaşşıma dikerek. "Küçük kasaba mahremiyeti, hız kontrol noktaları ve krep akşam yemekleri."

Böylesine sıkı sıkıya bağlı bir topluluğun ilgisinden kaçınmak zor.

“Hayır, sizi duyabiliyorum,” diyor Quinn ve ben de kulaklığından onları dinlerken çocukların ona gülümsediğini izliyorum.

“Gizemimiz var.” Lance öne eğilerek sesini alçalttı. “Her arzu şehirde tatmin edilebilir ve kimse umursamaz. Küçük bir kasaba ise yakalanmaktan korktuğunuz yerdir. Eğlence orada başlar. Kim kiminle ilişki yaşıyor? Polis şefinin gizli gayrimeşru çocuğu kim?”

Cesedi kim saklıyor...?

Evet, anladım. Omuzlarımdaki yükü silkeliyorum.

“Küçük bir kasabada her şeyi karmaşık hale getiren şey ilişkilerdir...” diye sözünü yarım bırakıyor.

"Teşekkür ederim," diyor Quinn ve ben de şöyle bir bakıp Van der Berg'in doğrulup bara uzanmasını izliyorum.

Lance bana, "Sırlarınızı daha tehlikeli ve daha değerli kılan, her gün gördüğünüz insanlardır," diyor.

Kulaklıklardan biri yere düşüyor. Quinn bunu görüyor ama performansına devam ediyor.

Bardağımı bırakarak, "Belki de geri dönüp şehrin ne kadar gelişmiş olduğunu görmeden önce böyle düşünürdüm," diye yanıtladım.

Artık eskisi gibi sessiz değil.

Eğilip kulaklığın üzerindeki kir ve tozu üfleyerek temizliyorum.

Yaklaşarak, Quinn'in kulağını nazikçe tutup yerine geri kaydırıyorum. Parmaklarım, yumuşak tenine ve kulak memesinin arkasına sıkışmış saç tellerine dokunurken titriyor. Çok sert dokunmuyorum, sanki ince bir porselenmiş gibi.

"Loop eskiden ıslak ve kirliydi," diye anlatıyorum Lance'e, çocukları görmezden gelerek ve Quinn'in elleriyle demir parmaklıkları kavrayıp hareketsiz kaldığını hissederek. "Yasadışı ve tehlikeliydi. Eğlenceli olan şey, yapmamamız gereken bir şeyi yapıyor olmamızdı."

Gözlerini bana dikti, yanındaki genç adamlar gözümün köşesinde heykeller gibiydi. Bizi izlediklerini hissedebiliyordum ve onu bir saniye daha, sonra bir saniye daha tuttum; beni itmediği her anı daha da güçlendirerek, onlara beni tanıdığını gösterdim. Ona, kan bağının dışında hâlâ en yakın erkek olduğumu gösterdim.

“Ancak kasaba büyüdükçe, insanlar sahip olduklarını kaybetmekten daha çok korkuyor. Gizem ortadan kalkıyor ve yerini ortak koruma anlayışına bırakıyor.”

Geri çekilerek, onun yanındaki makineye oturdum ve kalbim saniyeler geçtikçe daha da hızlı atsa da pompalamaya başladım. Lance diğer tarafımdaki ipi tuttu ve tekrar tekrar aşağı çekerek triseps kaslarını çalıştırdı.

Quinn'e bakmıyorum, sanki hiçbir şey olmamış gibi yavaş ve sakin bir şekilde nefes alıyorum.

"Yani," diye sordum Lance'e, yutkunarak. "Karınla tanışacak mıyım?"

Quinn kol kıvrırma hareketlerine devam ediyor ve ben yavaşça nefes veriyorum.

"Elbette." Başını salladı. "Kendine bir tane edindiğinde. Bekâr olduğun zaman onun yanında olmasına izin vermeyeceğim."

Zoraki bir kahkaha atıyorum, sanki Quinn'den başka hiçbir şeyin farkında değilmişim gibi davranmaya çalışıyorum. "Sanki ben hiç..." diye şaka yapıyorum.

"Ama yapabilir."

Başımı salladım. "Onu cumartesi günü getirin. Caruther ailesi için ne kadar çok kişi olursa o kadar iyi."

Parti istemiyordum. Ama Madoc'a bir gece verebilirim.

"Orada olacak mı?" diye fısıldadı alçak sesle, Quinn'i işaret ederek.

Umarım onu fark etmezdi ya da dün gece yanımızda spor yapan aynı genç kadın olduğunu anlamazdı.

Barı sıkıca kavrayarak, sesimi alçak tutarak omuz presinden indim, "Madoc'un kız kardeşi olduğu için eminim ki öyle olacaktır."

O da ayağa kalkıyor ve ben makinesini devralırken yanımda oyalanıyor. "Onların öyle olmadığından emin olmamı ister misin?" diye takılıyor.

Van der Berg, bir barı kaldırırken pazılarını kasarak Quinn için bir gösteri yapıyor. Diğeri ise arkadan kulağına eğilip bir şeyler fısıldıyor. Dudaklarının kenarında hafif bir eğlence ifadesi belirliyor.

Kolu bıraktığımda, ağırlıkların birbirine çarpma sesi odadaki diğerlerini irkiltti.

Arkadaşıma dönüp, "Ben gittikten sonra senin karına denk bir genç eş bulmak için eski arkadaşlarımızdan birini onun peşine gönderme sakın, tamam mı? O daha çocuk." diye takıldım. Ağırlık kaldırma aletini aldım. "Ve onları rahat bırak." diye, birlikte olduğu erkekleri işaret ettim. "Sen sakin, evlilik mutluluğuna yerleştin. Böyle devam et."

Eskiden onun kadar akıllı olsaydım, şimdi içinde bulunduğum bu karmaşada olmazdım.

Diğer tarafımdan da etrafımı sarıyor. "Dövmesini gördün mü?" diye fısıltıyla soruyor.

Gözlerimi Quinn'in yanındaki Green Street'teki adama çevirdim. "Evet."

Lance'e Green Street hakkında daha sonra soracağım. Bu sayede Madoc'a sormaktan kurtulacağım. Kulüpten hiç bahsetmemeyi umuyordum ama şimdi bunun imkansız olduğunu görüyorum.

Lance ve ben ağırlık kaldırmaya koyulurken, gözlerimden biri önümüzdeki aynadan Quinn'i takip ediyordu.

"Mekik çek." Noah ona yere oturmasını işaret ediyor. "Yarışmak ister misin?"

Hafifçe güldü. "Hayır."

Quinn göğüs kası egzersiz aletine doğru ilerliyor, koltuğa bacaklarını iki yana açarak oturuyor ve sırtını kamburlaştırıyor. Bakışlarımı dar taytının içindeki kalçalarından başka yöne çeviriyorum.

Diğeri araya girerek, "Onu rahat bırak," dedi. "Zaten onu programına sığdıramazsın, Van der Berg."

İkincisi ona sadece gülümsüyor. "Yarışmak ister misin?" diye tekrarlıyor.

"Pek sayılmaz." Green Street omuz silkerek, "Zaten daha iyi bir sürücü olduğumu biliyoruz." dedi.

"Bir bara girebiliyor musun ki?"

"Ve fırsat bulduğumda," diye Noah'ya daha da yaklaşıyor, "o zaman ne yapacaksın?"

"Quinn'i başka bir yere götürün."

Burnundan bir ses çıkardı ve gülmemek için dudaklarını hızla dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Kaşlarımı çatıyorum.

Kadın makineden kalkar, her iki eline de birer ağırlık alır ve kollarını başının üzerine kaldırır. Ancak daha başlamadan durur ve arkasında gizlenen Green Street'e doğru döner.

"Önden gelin," diye işaret ederek talimat verdi.

Sırıttı. "Evet, efendim."

Onun önüne doğru hareket ediyor ve kadının onun kalçalarına baktığını bildiğinden hiç utanmıyor.

Quinn, kollarını tekrar tekrar havaya kaldırıyor. "Demek buraya taşınma fırsatını hemen değerlendirmişsin," diyor Van der Berg'e. "Bu senin için iyi bir hayat mı?"

Neden onunla konuşmuyorum? Ve eğer onunla konuşmuyorsam, neden başka bir alana yönelmiyorum?

Noah ayağını bir banka uzattı, omzunu bir makineye yasladı ve ona şakacı bir şekilde gülümsedi. "Yani, fırtına yüzünden bir haftadır internetin kesik olması ve tek yapılacak şeyin sürekli sarhoş olmak olması yüzünden sabah 4:30'da kalkıp akşamdan kalma bir halde kar küremek zorunda kalmamak eğlenceli mi demek istiyorsun?" diye karşılık verdi. "Her gün uyanıp tek bir saat bile mutsuz geçirmeyeceğini bilmek, evet, işte bu güzel hayat."

Bunun üzerine gülümsüyor. Yumuşak, içten ve gülümsemesi kalıcı.

Kahrolası küçük pislik. Kadınlarla nasıl konuşulacağını çok iyi biliyor. Hassas, cana yakın, bilge... Ondan hoşlanmıyorum.

"Haklısın," diye mırıldandı ve sonra diğerine döndü. "Ya sen? Keyifli bir hayat yaşıyor musun?"

Hiç tereddüt etmeden, "Tek çıkış yolu, içinden geçmektir." diyor. Nuh'a bir bakış atıyor. "Halkımı geride bırakmam."

Nuh'un gözü seğiriyor ama itiraz etmiyor.

Yani ikisi de burada yaşıyor. Ya da en azından yakınlarda. Green Street Guy, Quinn ve Van der Berg'den daha genç. Ama muhtemelen sadece bir iki yaş daha genç. Bunu anladım.

Nuh yere çömelir, bir sınav çeker, ama sonra diğeri tam karşısına, göz hizasına düşer.

Green Street, "Yirmiye kadar olan son bir kişi eve mi gider?" diye soruyor. "Şimdi."

Yaşı biraz daha genç olabilir ama daha iri. Belki bir santim daha uzun, ama aynı zamanda daha geniş omuzlu. Sanki bir atletmiş gibi.

Motokros yarışçısı olan Noah, kilosunu düşük tutmaya çalışırdı.

"Emin misin?" diye sıırttı.

"Eminim. Hazır mısın?"

"Neredeyse." Noah başını kaldırır. "Quinn?"

Onu aynada görüyorum.

"Sırt üstüme uzan," diye talimat verdi ona.

Affedersin?

Egzersizizi yarıda kesti ve bakışlarının bana kaydığını sandım ama çok hızlı olduğu için anlayamadım. "Hayır."

"Lütfen?"

O kadar nazikçe söylüyor ki, bunca zamandan sonra bile Quinn'in değişmediğini biliyorum. İnsanları hayal kırıklığına uğratmakta zorlanıyor.

Kadının ağırlıkları yere bırakıp, yere eğilerek adamın yanına yaklaşmasını ve göğsünü sırtına yaslamasını izlerken kaslarım yanıyor. Ayakkabılarının uçları topuklarına değiyor, kollarını da omuzlarının arkasına yerleştiriyor.

"Böyle mi?" diye soruyor ve tekrar bana bakmasını bekliyorum. Bakmıyor.

Noah gülümsedi. "Mükemmel."

"Hazır mıyız?" diye araya girdi diğeri.

Van der Berg, "Git" diye duyuruyor.

İki gencin de eğilip kalkarak vücut ağırlıklarını -ve Van der Berg'in durumunda Quinn'in de- yerden yukarı doğru itmelerini izlerken her şey geriliyor.

Tekrar.

Ve yine, ikisi de neredeyse kurşun hızıyla yukarı aşağı sallanıyor.

Quinn gülümsüyor, muhtemelen midesi alt üst oluyor çünkü lunapark oyuncaklarına bindiğimizde böyle oluyor. Ne saçmalık bu...

Karşıdaki Green Street'e bakarken gözleri parlıyor. Birkaç kişi durup izliyor, biri telefonunu çıkarıp video çekiyor.

"Hey," diye birden seslendi Lance yanımda. "Aynı egzersizi yaklaşık yüz tekrar yapıyorsun."

Duraksıyorum. Ha?

Elimdeki ağırlığı hatırlıyorum ve yere düşürüyorum, nefes alışverişimin ne kadar zorlaştığını fark ediyorum. Kollarım yanıyor.

Başımı omzumun üzerinden çevirip arkadaşımınla birlikte Noah'ın zıplamasını ve onun kaymaya başlamasını izliyorum.

"Sıkı tutunun!" diye heyecanla bağırıyor.

Omuzlarından tutarak gözlerini sıkıca kapatıp gülüyor, o on ikinci sayıya doğru yavaşlasa bile. Diğeri onu geçiyor ve Van der Berg giderek daha da yavaşlıyor, gücünü kaybediyor, ama o ve Quinn, kaybedeceklerini bilmelerine rağmen yine de gülümsüyorlar.

Akıllı çocuk. Kazanmasına gerek yoktu ve Green Street de bunu biliyor, birinci olmasına rağmen mutlu değil. Van der Berg'in de erkekliğini kanıtlamasına gerek yoktu. Quinn ile kendine özgü bir deneyim yarattı. Hem onun hem de onun için.

Başka insanlar onu mutlu edecek.

"Ben kazandım," diyor Green Street, hepsi ayağa kalkarken.

"Öyle mi?" Noah pantolonunu silkeledi. Quinn'in elini tutarak ayağa kalkmasına yardım etti.

Diğeri, "Belediye başkanının kız kardeşinin sırtında yolculuk ettiğini görmesine izin vermesen iyi olur," diye uyarıyor. "Ya da... belki de görmeli."

O, Van der Berg'in başının arkasındaki köşede bulunan güvenlik kamerasını işaret ederken ben de havlumu alıyorum.

"Onun aile ağacının diğer yarısı için daha çok endişelenirdim," diye araya girdim ve tekrar kol presine oturdum. "Bir Trent ikinizi de öldürür, diğeri ise bunu gizler."

Söylemek istememiştim—ya da kendimi araya sokmak—ama bu iki aptalla zaten kaliteli bir antrenman yapamayacak. Biliyorum, içten içe saçmalıyorum, ama bu yeterince iyi bir bahane. Meşgul ve buraya antrenman yapmak için geldi.

Lance işareti alıp telefon görüşmesi yapmak için kenara çekildi ve ben de çocuklara hiç bakmadan tekrarlarımı başladım.

"Sen kimsin?" diye soruyor Van der Berg.

Ama ben bir şey söyleme fırsatı bulamadan Quinn cevap veriyor.

"Bu Lucas Morrow." Kadın, dirseklerini beline dayamış bir şekilde, sadece kollarının alt kısmını hareket ettirerek ağırlığı aşağı doğru iten bir şekilde, latissimus dorsi aletinin önünde duruyor. "Eskiden bana bakıcılık yapardı."

Çocuk bakıcılığı mı?

Kaşlarımı çatıyorum. Neden böyle bir şey söyledi ki? Sanki ben ondan çok daha yaşlıymışım gibi.

Bu ahmakların benim adımları bilmelerine gerek yok.

Doğrulup eğildim ve makinesindeki pimi değiştirerek daha fazla ağırlık ekledim. "Çocuk bakıcılığı değildi." Dudaklarımın kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Benim için bir zevkti."

"Yarın..." diye fısıldıyor biri.

Dik durdum, gözlerim Green Street'e dikildi. O da bana odaklandı, kaşları çatılmıştı ve kafasında neler olup bittiğini görebiliyordum. Nabzım boynumda zonkluyordu.

Quinn bana, "Evlle ilgili işler nasıl gidiyor?" diye soruyor.

Noah, yenilgiyi kabullenip ayrılırken omzuna dokunup başıyla onayladı.

O gittikten sonra, "İşler yolunda gidiyor," diye yanıtlıyorum.

“Çabuk satılacağını düşünüyor musunuz?”

Gözleri parıldıyor, atkuyruğundan düşen saç tutamları yanaklarına ve omuzlarına dökülüyor. Şapkayı ona geri vermeyi düşünmüştüm ama... yüzünü görmek güzel.

"Neden?" diye soruyorum. "Benden kurtulmak mı istiyorsun?"

Bir sonraki makineye geçiyor. "Kendime ait bir yere ihtiyacım olup olmadığını düşünmeye başladım."

Yani, anne babamın evini mi satın alacağım? Bir an duraklıyorum, düşüncenin içime işlemesine izin veriyorum.

Bu gerçekten güzel olurdu.

Evin aile içinde kalacağını ve onun da iyi bakacağını bilirdim. Şelalelere asla geri dönmeyi düşünmüyorum ama Madoc'la o evde tanıştım. Güzel anılar biriktirdim. Olgunlaştım. Evin ona saygı duyacak birine gideceğini bilmekten mutluluk duyardım.

Ama onun kendine ait bir yere ihtiyacı yok. Yeşil Cadde'ye göz atıyorum. Orada özel bir hayat kurabilir...

Derin bir nefes aldım. Havlu ve suyumla birlikte barfiks çubuklarına doğru ilerlerken, "Anne babanın yanında kal," dedim. "Yapabildiğin kadar uzun süre. Bana güven."

Kendine ipotek çekmesine gerek yok, özellikle de Madoc zaten günde on sekiz saatini dükkânda geçirdiğini söylüyorsa.

Green Street'in yanından sessizce geçip, gözlerimin içine birkaç santim mesafeden bakarak, "Sen de gidebilirsin," diye neredeyse fısıldadım, sormaya bile gerek duymadan. "Onu evine kadar götüreceğim."

Yutkunuyor, bu gece ilk defa sessiz kalıyor.

İşte o zaman onun benim kim olduğumu tam olarak bildiğini anlıyorum.

Boğazını temizleyerek, "Sonra görüşürüz Quinn," dedi. Ama sonra bana baktı. "Gitmem gerek."

"Hoşça kal," diye sesleniyor.

Ve o, merdivenlerden aşağı inerek gözden kayboldu.

Bunu yapmamalıydım. Hiç ilgilenmesini istemediğim birine anlatacak.

Ama Quinn ona zaten adımlı söylemişti ve şimdi ben de biliyorum... Weston'da beni hatırlıyorlar. Tek umudum, bir şeyler ters gitmeden önce oradan ayrılmış olmam.

Lance'i ararken onu yine koşu bandında gördüm. Benden uzak duruyor çünkü az sonra cinsel ilişkiye gireceğimi düşünüyor.

Quinn'in makinesinin yanında duruyorum. "Noah Van der Berg'i tanıdım," diyorum ona. "Madoc ondan bahsetmişti. Az önce ayrılan kimdi?"

Yeşil Sokak...

"Farrow Kelly," diye yanıtlıyor. "Sanırım birkaç yıl önce Weston'dan mezun oldu. Hunter ve Dylan ile arkadaş."

Dövmesinin anlamını biliyor mu acaba? Ona ondan uzak durması gerektiğini söylemek için ağzımı açıyorum. İyi niyetli ve nazik olsa bile, etrafı bela dolu. Ve hayatının geri kalanında değer verdiği herkesi de bela saracak.

Onun hakkında konuşmak istemiyorum.

En azından bu akşam onu arabayla bırakabilmek için buradayım.

Bir yudum su içip ona gülümsedim. "Bu sabahki kruvasan gerçekten çok lezzetliydi."

Gözleri parladı. "Tadı nasıldı?"

"Ekmek gibi mi?"

Gözlerini devirmekten son anda vazgeçiyor. "Onu ısırduğında aklından ne geçti?"

"Ah, sorularınız..." İçimden bir ah çektim ama gülümsedim. "Bazı şeyler değişmiyor."

Havlusunu alıp ayağa kalktı. "Kruvasanlar bana uyku, eski bir tavan arasını hatırlatıyor," dedi hayalperest bir sesle. "Pencerelerden süzülen sıcak ışık, unutulmuş, eski, koyu yeşil bir sandığın üzerine antika bir parıltı saçıyor. Tadı, bütün gün küçük hazineler arasında arama yapmanın verdiği bir zevk gibi. Ve o gevrekler ve kırıntılar?" Neredeyse ayaklarının üzerinde zıplıyordu. "Dişlerinizi batırdığınızda ambalaj kağıdı gibi geliyor, değil mi? Bir hediye ısırmak gibi."

Ona bakakalıyorum; bir yandan onu sonsuza dek koruyup asla değişmemesini sağlamak için baloncuklu naylonla sarmak istiyorum, diğer yandan da hâlâ sadece bana karşı böyle oyunbaz olup olmadığını merak ediyorum. Eskiden olduğu gibi.

Diğer herkesin yanında o sessizdi. Sessiz Caruther ailesindendi. Sessiz kardeşti. Sessiz kızdı.

Bunun yerine, sadece kıkırdadım ve siyah şişemi sıkıp yüzüne su fışkırttım.

Ani bir hareketle "Hey" dedi. Ama silerken güldü.

Onu kafese doğru itiyorum. "Hadi biraz esne."

Antrenmanımız bitti. Sabah erkenden kalkıp bir görüşme yapmam gerekiyor ve onu burada yalnız bırakmayacağım.

Kafesin bir tarafını o, diğer tarafını ben tutuyorum ve kollarımızı ve bacaklarımızı gererek parmaklıklara tutunuyoruz. Ayağını arkasındaki bir parmaklığa takıyor, uyluğunun ön kısmını çalıştırıyor ve bir an için, kısa siyah şortunun içinde çıplak, biçimli bacaklarından gözlerimi alamıyorum.

Uzun kollu, siyah ve gri kamuflaj desenli Under Armour tişörtü karnını örtüyor ve boynuna kadar uzanıyor, ama dar, her kıvrımını vurguluyor. Dün gece ona sarıldım, ama sadece omuzlarından gevşekçe tuttum. Kollarımı beline dolasam nasıl olurdu acaba?

Gözlerimi uzun uzun kırıyorum. Aman Tanrım...

Ama hemen arkasında bir makinenin üzerinde bir adamın da onu incelediğini fark ettim.

Dişlerimi sıktım ve kenara çekilerek kendimi onunla onun arasına koydum.

Saçlarına bakarken şampuanının kokusunu içime çekiyorum. Onu son gördüğümde, sekiz yıl önce, saçları tam kalbimin hizasındaydı. Şimdi ise başının tepesi ağzımın hizasında.

Ama mesele bundan daha fazlası. Onunla yetişkin biri gibi konuşabiliyorum. Ve Tanrım, içimden bir ses bunu istiyor. Konuşacak birine ihtiyacım var. Madoc gibi bana bağlı, ama ondan farklı olarak bana baskı yapmıyor, sürekli gözlerinde soru işaretiyle bakmıyor ya da ayrıldığımda bize kaybettirdiğim zamana dair öfkesini gizlemiyor.

Ama aynı kalması gerekiyor. Onun asla değişmesini istemiyorum.

Neredeyse saçlarına dokunacaktım. Böyle kal.

Bunun yerine demir çubuğu kavrayıp derin bir nefes alıyorum ve zihnindeki düşünceleri gözlerimden uzaklaştırıyorum.

"Yirmi saniye," diyorum, başını tekrar aşağı doğru iterek ve gerinmesi için onu ikiye bükülü halde tutarak.

Saçları yerde sürüklenirken homurdandı. "Artık benim bakıcım değilsin."

"Hâlâ daha büyüğüm." Bir yudum su içerken elimi ensesinde tutuyorum. "Her zaman daha büyük olacağım."

"Yani, ben yirmi altı yaşıma, sen de otuz sekiz yaşına geldiğimde," diye savunuyor. "Hâlâ böyle mi olacak?"

Yirmi altı.

Otuz sekiz.

Yirmi altı yaşına geldiğinde, o zamana kadar kaç erkek onu sevmiş olacak? O kaç erkeği sevmiş olacak?

"Lucas?"

Derin bir nefes aldım. "Hayır," dedim ona. "O zamana kadar tam özerkliğe kavuşacaksın. Söz veriyorum."

Ama gerçek şu ki, o zamana kadar birine ait olacak. Görünüşe göre çok daha kısa sürede. Erkekler kendilerine ait olan şeylerin etrafında başka erkeklerin olmasını istemezler ve benim onun yanında olmamı da istemezler. Aile dostu olsam bile. Kan bağı yoksa, bir tehdit olarak algılanırım.

Bakışlarımı yere indirdim; hayatının bir parçası olduğum zamana duyduğum sahiplenme duygusuyla. Biri gelecek, benim onun için hiçbir şey ifade etmediğimi bilmeyecek ve sanki hiç var olmamışım gibi olacak. Onunla geçirdiğim on üç yıldan daha fazlasını yaşayacak.

Bunu biliyordum, değil mi?

Havlularımızı teslim edip spor salonundan çıkarak arka otoparktaki kiralık arabama doğru yöneliyoruz.

"Ehliyet almanız gerekiyor." Arabanın kilidini açıp kapısını aralıyorum. "Ve bir araba."

İçeri giriyor ve sürücü tarafındaki kapıyı açmamı bekliyor. Ben içeri girerken, "On üç yaşındayken bu argümanı anlıyordum," diye sesleniyor, "ama artık Uber ve Lyft var."

"Araba sahibi olmak ve seçeneğe sahip olmak daha güvenli." Kapıyı kapatıp emniyet kemerimi bağlıyorum. "Ve eve bırakmayı teklif ederek sana fırsat kollayan erkeklerin insafına kalmamak da öyle, değil mi?"

Arabayı çalıştırıp telefonumu konsola yerleştirdim, ama kaldırımdan ayrılmadan önce ona baktım. Hiçbir yere bakmıyordu, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Ne?" diye soruyorum.

Omuz silkerek, "Ehliyetim var. Araba kullanabiliyorum," diye itiraf etti. "Ailemde kimsenin manuel vitesli araba kullanamamasına kardeşlerim de asla izin vermeyecekti, ama..."

"Ancak?"

Dudaklarını yana doğru kıvrırdı. "Bisikletler sessizdir." Bana dönerken sesi çekingen çıktı. "Yürümek sessizdir. Ve emniyet kemeri yok. Havayı seviyorum."

Kalbim yumuşuyor, Quinn'in küçük şeylere duyduğu takdir duygusu sanki bir çocukmuş gibi aklıma geliyor. Ailesindeki herkesten her zaman biraz daha yavaş yaşırdı. Yürümeyi, rüzgarı hissetmeyi ve geçerken insanların bahçelerine hayran kalmayı severdi.

Onun bisiklet sürmesini istiyorum.

Ama karda değil, karanlıkta da değil.

“Araba kullanmak bir beceridir,” diye açıklıyorum. “Ne kadar çok beceriniz varsa, o kadar güçlüsünüzdür. Değil mi?”

Ve onun kaslı, güçlü ve dayanıklı, azgın küçük serserilerden araba dilenmesini istemiyorum.

“Hava karardı. Hadi gidelim.” Vitesi ileri/geri vitesine takıyorum. “İsterseniz Jared veya Jax'i arayıp sizi eve bırakmalarını da isteyebilirim.”

Bana kaşlarını çatarak bakıyor ve ben neredeyse gülecektim. “Tehditlerin çok acımasız,” diyor.

Gülümseyerek gaza basıyorum. “Emniyet kemeri.”

CHAPTER FIVE

Quinn

Dylan haklıydı.

Lucas, dün gece Noah ve Farrow spor salonundan ayrıldıktan sonra ancak arkadaş canlısı davrandı. Sinirlenmiş miydi? Neden sinirlensin ki? Onları tanı mıyordu. Ve eğer gidiyorsa, evi satarak ve ziyaret etmeyi planlamayarak son bağı nı da koparıyorsa, tıpkı son sekiz yıldır yapmadığı gibi, benimle konuşamamaktan gerçekten de rahatsız olmamalıydı. Ne anlamı olurdu ki, değil mi?

Dün gece orada olup olmayacağımdan bile emin değildi...

Meğer ki...

Yatakta uzanmış, yukarı bakıyorum; dışarıdaki araba yoluna yerleştirilmiş anne babamın fenerlerinin yumuşak ışığı, karanlık yatak odamın tavanında dans ediyor. Saat dörde biraz kala, yarım saattir ayaktayım ve dün gece spor salonundaki anları kafamda tekrar tekrar canlandırıyorum.

Kıskanmış olabilir miydi?

Parmaklarımı karnımın üzerinde birbirine doladım. Dün gece ona sürekli bakmaktan kendimi zor tuttum. Noah ile birlikte koştuğumuzda. Çocuklar makinemle bana yardım ettiğinde.

Nuh'un sırtına uzandığımda.

Umarım Lucas ona gizlice bakışlarımı fark etmemiştir.

İlk başta, sanki yabancıymışız gibi hissettik, çünkü ben selam vermedim, o da vermedi ve ikimiz de ne kadar uzun süre konuşmazsak, o kadar garip hissettim, ama lanet olsun, bayılıyordum. Kalbim çok hızlı atıyordu. Onu tekrar görsem hâlâ ona aşık olur muydum diye hep merak ederdim. Şimdi biliyorum. Tenim buharla kaplanmış, göğsüm ateşle dolmuştu ve farkında olduğum tek şey oydu.

Dahası, dakikalar geçtikçe, çünkü o yanından hiç ayrılmadı. Arkadaşıyla raketbol oynamaya veya ağırlık kaldırmaya gitmek için yanından ayrılmadı.

Derin bir nefes veriyorum, ensem arkasında ince bir ter tabakası beliriyor.

Aklımdan bir görüntü geçiyor: Lucas, iki gece önceki gibi bir takım elbise giymiş, beni spor salonundan alıyor ama eve bırakmıyor.

Yavaşça göz kırpyorum, kafamı toplamaya çalışıyorum. Hayır. Onun için ben küçük kız kardeşi gibiyim. Aradan geçen yılları asla unutmaz ve beni sıradan bir kadın olarak görür.

Kıskanç değildi. Koruyucuydu. Tıpkı kardeşlerim gibi.

Ama iki şey kesin. Dün sabah fırında ve dün gece spor salonunda yalnız kaldığımızda, her şey eskisi gibiydi, en güzel yönleriyle. Onunla, başka hiç kimseyle olmadığım kadar rahatım. Onun yanında kendimi çok iyi hissediyorum.

Ve... onu hâlâ istiyorum.

On altı yaşındayken onu düşündüğüm ve özlediğim zamanki kadar. Ve on sekiz ve yirmi yaşlarındayken, her şeye hazır olduğumda, gölde geçirdiği bir günün ardından arabasında üstsüz halini hatırladığım zamanki kadar.

Dün gece beni eve bırakırken, tekrar eve dönmem gerekirse diye numarasını verdi.

Belki bu gece...

Tişörtüm göğsüme yapışmış, nefesim kesik kesik. Ellerimi aşağı kaydırıp, çarşafın üzerinden bacaklarımın arasını ovuyorum; üzerimdeki her şeyi çıkarma isteği birden yakıcı bir hal alıyor. Çok şiddetli bir şekilde zonkluyorum.

İçimden bir ah çektim. "Kendime ait bir daire tutmam gerek."

Notre Dame'da geçirdiğim üç yılın tamamını yurtlarda geçirdim, ama oda arkadaşı edinmemeyi tercih ettim. Bolca mahremiyetim olsun istedim. Elbette evde ailem varken hiç kendime dokunmadım diye bir şey yok, ama belki de artık sessiz kalmak istemiyorum. Ya da sadece kendi odamda kalmak zorunda olmak istemiyorum.

Zaten geç kaldım. Frosted'a gitmem gerek.

İnleyerek doğruldum ve yatak örtüsünü üzerimden attım. Telefonumu alıp ekranı kaydırarak giriş yaptım ve Hawke'tan iki cevapsız arama olduğunu gördüm.

Ne istiyor acaba? Bildirimlerin saatine bakıyorum. 00:08. Sonuncusu 00:45'teydi.

İşte bu yüzden "Rahatsız Etmeyin, Hawke" diye bir uyarı levhası koydum.

Birisi yaralanırsa, koridordaki annemi ararlar. Uyuyabildiğim azıcık uyku çok önemli ve genç aile üyelerim bana gece saat birde kısa videolar göndermeyi ya da hafta sonu geceleri beni dışarı davet etmek için saat 11'e kadar beklemeyi seviyorlar.

Telefonu komodinin üzerine bırakıp aşağı indim. Ev, dörtte çalan büyük duvar saati dışında sessizdi. Merdivenler bile gıcırdamıyor çünkü evimiz çok eski değil ve annem basamaklara halı döşemişti. Burayı ben doğmadan hemen önce inşa etmişlerdi; Madoc, bizim aynı sessiz sokağımızın biraz ilerisinde, büyüdüğü evi almıştı. Babamın neden kendi evini bırakıp aynı mahallede başka bir ev inşa ettiğini bilmiyorum. Bu, hâlâ çözemediğim aile sırlarından biri.

Ama şehrin ana bölümünün dışında, burada büyümeyi çok sevdim. Sakin, temiz ve güzel kokuyordu. Çevredeki orman, yürüyüşler, doğa gezileri ve hayvan gözlemi için harika bir alan sağlıyordu.

Ama artık buralarda benim yaşıtlım pek kimse kalmadı.

Korkuluktan dönerek mutfığa doğru ilerliyorum. Annem ve babam genellikle altı buçuk gibi uyanıyorlar ve bence bu, mesleğimle ilgili en sevdiğim şeylerden biri. İşe gitmeden önce bir süre evde yalnız kalabiliyorum. Geç saatlere kadar ayakta kalmaktan farklı. O zamana kadar bütün bir gün geçirmiş oluyorum, yorgun oluyorum ve Netflix izlemek ve atıştırmak dışında pek bir şey yapacak enerjim kalmıyor. Sabahları yalnız kalmanın tadını çıkaracak enerjim oluyor.

Köşeyi dönüp kahve makinesine doğru ilerliyorum, ancak kahve çekirdeklerini öğütücüye koyarken gözümün köşesinde karanlık şekiller belirliyor.

Göz ucuyla baktığımda, mutfak masasında karanlıkta oturan dört adam gördüm.

Nefesim kesildi ve irkildim, dönerken kaşığımı düşürdüm. "Aman Tanrım!" Kardeşlerime şaşkınlıkla baktım; hepsi yuvarlak masada oturuyordu, Lucas ise solda, Jax'in arkasında duruyordu.

Ne oluyor be?

Burada ne yapıyorlar? Hem de karanlıkta, konuşmuyorlar?

"Ne yapıyorsunuz siz?" diye patladım, nefesimi toparlamak için tezgâha yaslandım. Az kalsın kalp krizi geçirecektim...

Kalp atışlarım matkap gibi atıyor, kulaklarımda yankılanıyor.

Ama sonra duraksıyorum. Hawke gece yarısı aramıştı. Ve şimdi buradalar. Beni bir şey konusunda uyarmaya mı çalışıyordu?

Gözlerimi hepsinin yüzünde gezdirdim, Lucas'ın yüzünde diğerlerinden bir an daha uzun süre kaldım. "Ne?" diye sordum onlara.

Bir şey mi oldu?

Jared, Jax ve Madoc'un arasında, sırtı pencereye dönük oturuyor. Gözlerini seçemiyorum ama ağzını açıyor.

Madoc onu durdurup, bunun yerine bana, "Biz..." dedi. Sanki kelimeleri arıyormuş gibi tereddüt etti. "Noah Van der Berg veya Farrow Kelly ile takılmamanızı tercih ederiz."

Tereddüt ediyorum. Ha?

"Ve kesinlikle birlikte değil," diye ekliyor Jax.

Madoc başını salladı. "Evet, kesinlikle birlikte değiller."

Ne?

Gözlerimi tekrar Lucas'a çevirdim; o da derin bir nefes aldıktan sonra yerinde kıpırdandı.

Bu yüzden mi buradalar?

"Saat sabah dört," diye belirtiyorum.

Jax doğruldu. "Biz—"

"Saat dörtte..." diye hırıldadım, kaşığımı tekrar kaldırarak. "Sabah." Bunun ne kadar çılgınca görüldüğünün farkındalar mı acaba?

Bakışlarımı Lucas'a çevirdim. "Onlara söyledin mi?"

Dün gece Noah ve Farrow ile birlikte spor yaptığımı başka nasıl bileceklerdi ki?

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ben—"

Ancak Madoc araya giriyor. "Bizden başka herkes biliyordu," diye bağırarak sandalyesinden fırlıyor ve telefonunu bana uzatıyor.

Onu bana uzatıyor ve Farrow, Noah ve benim çevrimiçi olarak sınav çektiğimizi görüyorum. Lucas ve arkadaşı ise kenarda durup ağırlık kaldırıyor ama izliyorlar.

Madoc'a kaşlarımı çatarak baktım. Gece yarısı evime gelmelerine sebep olan bu muydu?

Yorumlara tıkladım, ilk yorumda #foreplay yazıyordu. Seksen dokuz beğenisi vardı.

Kullanıcı adını tanıyınca dişlerimi sıktım. Dylan...

Ve herkes videoyu gördü. En azından kasabadaki herkes.

Müşteriler beni internette dar kıyafetlerimle, görünüşe göre iki genç adamla flört ederken gördüler...

Telefonu Madoc'a geri ittim. Arkamı dönüp kahve çekirdeklerini öğüttüm ve kahve makinesini çalıştırdım. "Hunter, Farrow'a çok yakın," diye sakince açıkladım, "ve Dylan da Noah'ya çok yakın."

Eğer çocuklarının arkadaşı olarak yeterince iyilerse...

Madoc, "Noah ve Farrow onlarla birlikte olmak istemiyorlar," diye belirtiyor.

Çenem ağrıyana kadar dişlerimi sıkıyorum. "Yeterli kararlar verebilirim."

Jax sert bir şekilde, "Ve onlar gibi erkekler," diye çıkıştı, "güzel genç kadınların verdikleri kararların kendileri olmasını sağlamakta çok iyidirler."

"İyi ki sizinle aynı lisede değillerdi," diye kekeliyorum ama arkama bakmıyorum çünkü Jared alışılmadık derecede sessiz ve bunun nedenini merak ediyorum. "Rekabet çok çetin olurdu."

"Şirinmiş," diye alay etti Madoc. Sonra benden uzaklaştı. "Sen ne yapıyordun? Bütün zaman boyunca mı izliyordun?"

Lucas'a doğru koştuğunu izliyorum, Lucas kaşlarını çatıyor. "Onu eve kim getirdi?" diye karşılık veriyor. "Farrow'dan ben kurtuldum, değil mi?"

Farrow'dan kurtuldu mu?

Farrow'un aniden ayrılmasının sebebi o muydu?

Ama Madoc durmadan devam ediyor. "Onunla ben ilgileneceğim." Sonra Jared'e doğru çenesini sallıyor. "Sen de Noah'ı hizaya getir."

Ayaklarımı yere sağlamca basıp adanın etrafından dolaştım. "Noah'la hiçbir şey konuşma!" diye karşılık verdim ama çenem hâlâ titriyordu. "Ciddi söylüyorum!"

Noah, Jared'ı çok seviyor. Onun Jared'ı hayal kırıklığına uğratacak bir şey yaptığını hissetmesine izin vermeyeceğim.

Orada oturuyorlar ve ben Lucas'a bakma isteğime karşı koyuyorum. Eğer üzüldüğümde her zaman olan gözlerimdeki azıcık suyu görürse, bana acıyacak.

Onlara tek tek bakıyorum, Jared ve Madoc'un çocukluk hayatlarının anne babam yüzünden ne kadar berbat olduğunu ilk ne zaman öğrendiğimi tam olarak hatırlamıyorum. Ama iyi bir kız kardeş olmak istediğim, buna değer olmak istediğim anı hatırlıyorum.

Ağzımı açıp herkesi tekrar sakinleştirmek, durumu yatıştırmak, bana güvenmelerini sağlamak ve aynı zamanda onları mutlu etmek için ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum ama... Sadece başımı sallıyorum. “İşim var.” Nefesimi veriyorum. “Noah veya Farrow ile ilgilenmiyorum.”

Arkamı dönüp tezgâha yaslandım ve bir kahve fincanı çıkardım. Fincanı tezgâhın üzerine sertçe bıraktım, artık onlardan çok kendime kızgındım. Sevmedikleri biriyle çıkmak istersem ne yapabileceklerini sanıyorlar? Beni cezalandıracaklar mı?

Ama gerginliği her zaman ben sonlandırırım çünkü onların bana kızmasını istemem.

Biliyorum, hayatım için en iyisini istiyorlar. Benim şanslı bir çocukluk geçirmemi, böylece kendilerinin de aynı şekilde yaşamasını istediler, ama anlamıyorlar mı? Asıl gerçek gerçekliklerini tüm bu sıkıntılar içinde keşfettiler.

Boğazım gözyaşlarıyla tıkanıyor. Kim olduğumu zar zor biliyorum. Her zaman bana söyleneni yapıyorum.

Jared hâlâ konuşmadı. Şu an çok uzaklarda gibi hissediyorum.

Makineyi bekliyorum, masadan yavaşça kalkıp koridordan garaja doğru yürüdüklerini duyduğumda arkamı dönme zahmetine bile girmiyorum. Kapıyı kapatıyorlar ve saniyeler sonra arabalarının çalıştığını duyuyorum.

Yanımda biri hareket ediyor ve Lucas'ın başımın arkasındaki dolaba uzanmasını izliyorum.

Sanırım haklıymışım. Dün gece yanımda kalmasının sebebi kendi isteği değildi. Beni hâlâ küçük bir kız çocuğu olarak gördüğü için böyle yaptı.

“Eskiden arkadaşımydın,” dedim ona, kardeşlerime kıyasla ona karşı daha cesur davranarak. “Büyürken her zaman arkamda dururdun.” Çenemi kardeşlerimin az önce gözden kaybolduğu koridora doğru çevirdim. “Şimdi onların tarafını mı tutuyorsun?”

Çocukken bana daha çok güvenirdi.

"Çünkü haklılar," diyor sert ama sakin bir sesle. "Noah Van der Berg ve Farrow Kelly'nin itibarları var."

Başımı sallıyorum. "İtibar sahibi genç erkekler mi? Skandal!"

Sanki o ya da kardeşlerim o yaşta melekmiş gibiydiler.

“Şaka yapmıyorum Quinn,” diyor kahve fincanını bırakırken. “Noah çapkın, Farrow da tehlikeli. Seninle arkadaş olmak istemiyorlar. Tek bir şey istiyorlar.”

"Bu doğru değil," diye tısladım arkamdaki tezgâhı sıkıca kavrayarak. Ama sonra sesimi yumuşattım, rol yapmaya başladım. "Çok iyi yemek yapıyorum, eminim sabah uyandığımızda onlar da sıcak bir kahvaltı isteyeceklerdir."

Yanımda dolabın kapağını sertçe kapatıyor ve ben irkiliyorum. Ama bu sabah merdivenlerden indiğimden beri ilk defa neredeyse gülümsüyorum. Kalbim hızla çarpıyor. Karşılık vermeyi seviyorum.

"Sen benim kardeşim değilsin," diyorum ona ve sonra kendi kendime mırıldanıyorum, "Ve kardeşlerim de benim anne babam değil."

Ben yetişkin biriyim.

Bana dik dik bakıyor ve ben de çenemi sıkıyorum.

"Hayır." Başını salladı. "Ben senin kardeşin, baban ya da amcan değilim." Sesi fısıltıya döneştö. "Ve senden onlardan uzak durmanı istiyorum."

Onun vücudu inip kalkarken, neredeyse benimkine yapışık bir haldeyken, göğsümde bir şeyler kabarıyor. Nefesini saçlarımda hissedebiliyorum.

Gözlerimi kaçırdım. "Ama yarın gece ayrılıyorsun," diye hatırlattım ona, sonra tekrar yukarı baktım. "Öyle değil mi?"

Eğer Noah benim antrenman arkadaşımsa veya Farrow beni eve bırakıyorsa, o bu konuda ne yapacak?

Giderken gözlerinin üzerimde olduğunu hissederek uzaklaşıyorum.

Saatler sonra bile hala duygularımla boğuşuyorum, utanç öfkeye döneştö. Bu kötü bir şey değil çünkü bu sabah fırına geldiğimden beri kıcıımı kaldırıp küçük işleri birbiri ardına hallettim. Çoklu görev becerilerim yeni bir rekor kırdı, eminim. Kendi kendime konuşmam ve kardeşlerimle ve Lucas'la olan tüm tartışmayı tekrar tekrar düşünmem, bacaklarımı tamamen enerjik tuttu ve farkındalığımı en üst seviyede tuttu.

Madoc ve Jax'e bu kadar kolay teslim olmamalıydım. Onlara yetişkin bir kadın olduğumu hatırlatmak gibi söyleyebileceğim birçok şey vardı, ama her zamanki gibi, iş işten geçtikten sonra en iyi şekilde düşünüyorum.

Öğle yemeğinde üzeri şeker kaplı çilekli bir donut'ı en ufak bir suçluluk duygusu bile duymadan ağızıma tikiştirdim. Daha yemedenden bile kalorilerini

yaktım.

Hailey yerleri sildikten sonra sandalyeleri yerine koyarken, "Herkes teşekkürler," diye seslendim. "Bugün çok iyi iş çıkardınız."

Noel ve Codi, duvardaki ekmek sepetlerinin altındaki bez torbaları çıkarıp çamaşırhaneye götürürken, Hailey de vitrin ve tezgahları temizlemeyi bitiriyor.

"Yarın çalışıyorsanız, saat ikiye kadar buradan ayrılıyoruz," diyorum onlara.

"Evet!" diye bağırdı Noel, kahve lekeli önlüğünü hızla çıkarırken.

Ön kapının kilidini kontrol edip bilgisayarın başındaki Hailey'nin yanına gittim. "Siparişinizi gönderebildiniz mi?"

"Bitti," diye neşeli bir şekilde karşılık verdi.

Bugün bir başarı daha elde ettim. Görev dağılımı. Ona daha fazla stok siparişi vermeyi ve hem ona hem de Noel'e öğle yemeği hazırlığını öğrettim. Menüü basit tuttuğum ve sipariş sayısını azaltmak için hazır yemek bölümü oluşturduğum için memnunum. Hepsi çabuk öğrendi. Belki artık gün içinde daha çok fırıncılık yapmak için arka tarafta kalabilirim, böylece bu kadar geç saatlere kadar burada kalmam.

Dolaplara birkaç şey daha yerleştirirken, Codi'nin sepetleri süpürmesini ve duvardaki altın yüzükleri silmesini izliyorum.

Kendi kendime gülümsüyorum. Bu çocuklar ne kadar iyi iş çıkarırlarsa çıkarsınlar, burayı kendi evi gibi gören tek kişi o. Titiz, yardımsever, ilgili...

Açık kahverengi saçları gözlerinin önüne düşmüş, uçları birbirine dolanmış ve lacivert kısa kollu tişörtü un lekeleriyle kaplıydı. Dün de aynı lekeler vardı. Paçaları kıvrılmış kot pantolonuna ve terliklerine baktım. Burada güvenlik amacıyla herkesin kapalı ayakkabı giymesi gerekiyor, ama Mace onu dün getirdiğinde zaten giyiyordu ve bugün son günüydü, bu yüzden işleri karmaşıktırmaya gerek görmedim.

Sessiz olmasını seviyorum, çünkü ben de öyleyim. Ama biraz daha konuşabilirdi. Sanırım diğerleri onunla pek konuşmamış.

Umarım burada geçirdiği zamandan keyif almıştır. İnsanlar genellikle bir fırına geldiklerinde mutlu olurlar. Bizi gördüklerinde her zaman mutlu olurlar.

Yanına gidip önlüğümden bezimi çıkarıp ona yardım ediyorum. "Unutma, herkese vardiya sonunda ikram ediliyor," diyorum. "Eğer eve götürmek için bir pasta ya da başka bir şey istersen."

Başını salladı ama göz teması kurmadı. "Teşekkürler."

Tam vardiya çalışırlarsa ücretsiz yemek alıyorlar, ama Codi bütün gün burada. Esasen iki vardiya çalıştı. Ve hiçbir şey yemedi. Ona teklif etmiştik.

"Weston'da kaçıncı sınıftasın?" diye soruyorum.

"Mezun oldum."

"niversite mi?" diye ısrar ediyorum. "Herhangi bir planın var mı?"

Başını salladı, birbirine dolanmış saçları omuzlarının üzerinden savruldu.

Mace bu kızı nereden tanıyor? Her açıdan birbirlerinin zıtılar.

Gözlerine bakmaya çalışarak ona bakıyorum. "Başka bir işiniz var mı?"

Yine başını sallıyor ve ben de orada konuşmayı bitiriyorum. Konuşmak istemiyor.

Boğazımı temizleyerek geri çekildim ve bahşiş kutusuna dokundum. "Bahşişleri blştrebilir misiniz?" diye sordum.

Ama Hailey cevap vermeden önce onu kapıyor. "Ben aldım."

Kızıl saçlı kıza şöyle bir göz attım, sadece nazik davrandığını sandım ama ocuk hâlâ gözlerindeki halkaları silerken kızın Codi'nin sırtına fırlattığı öfkeli bakışı gördüm.

Hailey ona gvenmiyormuş gibi görünüyor.

Derin bir nefes alıyorum. Weston ile Falls arasındaki ekişme. Hiçbir şey değişmemiş. Buradaki insanlar hâlâ Weston'ın tamamen uyurucu satıcıları ve hırsızlardan ibaret olduğunu düşünüyor.

Ama... dün gece Farrow'un o dövmeyi yaptırdığını fark ettim ve bunun yesi olduğu bir sosyal kulüp olmadığını biliyorum. Mace'in de aynı dövmesi var.

Codi de onunla birlikteydi. Kendisi suçlu olmasa da bazı suçluları tanıyordu.

Herkes sırt çantalarını ve ceketlerini kapmakla meşgul olurken, Codi'nin mutfakta tepsideki keklerden birini alıp hızla parşömen kağıdına sardığını ve sweatshirt cebine sakladığını görüyorum. Sanki ona zaten ikram ettiğim bir şeyi çalıyormuş gibi.

Bugün ona yemek yedirmeliydim.

Hailey parayı paylaştırıyor ve herkes ayrılmaya başlıyor.

"Codi?" diye sesleniyorum, kapıdan içeri girmeden önce.

Durdu ve döndü, gözleri önce benimkine, sonra tekrar aşağıya indi.

"Acaba sabah müsait misiniz? İsterseniz bir vardiya daha çalışabilirsiniz?"

Yutkunuyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, sonra tekrar başını sallıyor.

"Sabah saat beşte mi?"

Bir kez daha başını salladı.

"Teşekkür ederim," dedim ona. "İyi geceler."

Başını isteksizce sallayarak ayrılıyor ve ben de kapıyı arkasından kilitliyorum. Dükkanın önündeki ışıkları söndürüp müzik açıyorum ve yarın için hazırlıklara koyuluyorum.

Çamaşırhaneye götürmek üzere havlu ve önlük dolu çantayı bağladıktan, üç tepsi brownie pişirdikten ve sabah hamur işleri için hamur hazırladıktan sonra saat dokuzu çoktan geçmişti ve Dylan'dan üç cevapsız arama vardı.

Onun aradığını gördüm. Tüm aramaları sesli mesaja yönlendirdim, ama o hiç mesaj bırakmadı.

Ne istediğini biliyorum. Kampta biraz boş zamanı var ve dedikodu yapmak istiyor. Ve büyük ihtimalle bu akşam yine spor salonuna gidip gitmeyeceğini öğrenmek istiyor.

Ben değilim.

Ama orada olacak. En azından bana eşlik etmek ve kardeşlerimin emriyle beni eve götürmek için. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama işini kolaylaştırmak istemiyorum. Eğer benimle tekrar konuşmak isterse, gelip beni bulabilir.

Dakikalar geçtikçe, onu olabildiğince çok görmek için ne kadar çaresiz olsam da, fikrimden vazgeçmiyorum. Yirmi dört saat sonra gidecek.

Midem kasılıyor ve tezgâha yaslanıp bir an gözlerimi kapatıyorum. Beni bir kadın olarak gördükten ve benimle yetişkin biri gibi konuştuktan sonra gidecek. Ve hepsi bu kadar olacak. Bana karşı bir çekimi yok.

Göğsümdeki acıyı bastırarak homurdanıyorum ve yoluma devam ediyorum. Codi'nin doldurması için bazı evraklar çıkarıyorum, çünkü en azından yaz için resmi bir çalışan olarak işe alınmaya açık olduğunu varsayıyorum ve sonra kalan bulaşıkları yıkıyorum. Bluetooth hoparlörümü kapatıp dükkanın önüne gidiyorum ve Noel'in unuttuğu masalardaki pille çalışan lambaları kapatıyorum.

Arkamdaki boşluk yavaş yavaş yaklaşıyor ve ense tüylerim diken diken oluyor. Birinin arkamda olduğunu hissedince başımı hızla çeviriyorum.

Ama hiçbir şey yok. Var olan tek şey, aynadaki yansımam.

Bakışlarımı sağa sola gezdirdim, içimden bir ürperti geçti.

Karanlıktan hiç korkmazdım ama bu gece aşırı derecede tetikteyim. Kendimi toparlayıp banyoya gidiyorum ve koşu kıyafetlerimi giyiyorum.

Nedense, karanlık gecede burada olduğumdan daha güvende hissediyorum ve aceleyle dışarı fırlayıp kapıyı arkamdan kilitledikten sonra ara sokaktan koşarak çıkıyorum.

Telefonumu cebime koyup kulaklıklarımı takıyorum ve çalma listesini başlatıyorum. Annemin en sevdiği şarkılardan biri olan "Cradle of Love" çalmaya başlıyor.

Koşuyorum, High Street'ten sağa, sonra tekrar sağa dönerek birkaç gece önce koştuğum aynı mahalleye giriyorum. Havuzun ve Bay Zellers'ın bahçesinin yanından geçiyorum, Fall Away Lane'den yukarı koşuyorum ve tam o sırada gökyüzünde şimşek çakıyor, lisenin etrafından dönüyorum. Beni Pine Street ve Astrofizik bölümüne geri götüren bir döngü yaptığımı fark ediyorum. Oraya girmiyorum. Arabasını arıyormuş gibi görünmemeye çalışarak şöyle bir bakıyorum, ama orada olup olmadığını anlamadan geri dönüyorum. Bu sabah bir sınırı aştı ve kardeşlerime yaptığım gibi onun da bununla kurtulmasına izin vermeyeceğim.

Hill Street'ten yukarı doğru tırmanmaya devam ediyorum, Finch'i geçip sağa, daha az kalabalık olan Lake bölgesine dönüyorum.

Ve biraz daha koyu.

Evlerden yansıyan ışıklar bahçelere vuruyor ve çocukların ateş başında marshmallow kızarttığını, yetişkinlerin ise ellerinde içeceklerle dolaştığını görüyorum.

Ne güzel bir şehir. Yaşamak için ne güzel bir yer.

Sanırım böyle düşünmeliyim.

Yine de aklımdan sadece Jared, Madoc ve Jax geçiyor. Burada yaşadılar ve güzel evlerde büyüdüler, ama evlerinin içinde her zaman iyi insanlar yoktu. Babam ilk karısıyla zengin, genç ve ayrıcalıklı bir adamdı.

Annem de acısını şişe şişe içerek bastırdı.

Bunların hiçbirini bilmemem gerekiyordu, ama hatalarının ona neye mal olduğunu bana tam olarak bildirdiğinden emin oldu.

Yıllar önce anılarını yazdı ve bana bir kopyasını verdi. Onun aracılığıyla öğrenmemi istiyordu.

Hepsi hata yapmaktan çok korkuyor, peki ben neden hata yapmayı bu kadar çok istiyorum? Keşke hepsinin onaylamayacağı bir sırrım olsa, çünkü sessiz kalmaktan bıktım. Kalp atışımı kimse duymuyor, en azından ben bile.

Koşarken o kadar dalgınım ki, arkamdaki motorun gürültüsünü ancak yarım dakika sonra fark ediyorum.

Arkama doğru baktım, koyu renkli bir araba yaklaşıyordu. Farlarının kapalı olduğunu biliyorlar mıydı acaba?

Otoyoldan çıkıp çakıllı yolda ilerliyorum, ama arabanın güvenle geçmesi için biraz daha kenara çekiliyorum.

Saniyeler geçiyor, sonra otuz saniye ve tekrar arkama bakıyorum, hâlâ orada olduğunu görüyorum. Boş bir yolda yavaşça ilerliyor, sürücü koltuğunda yalnız bir figür.

Nefes alışverişim hızlandı, ağzım kurudu. Kulaklıklarımı çıkardım ve sağa, şehrin daha aydınlık bir bölümüne doğru döndüm.

Arabanın hızlandığını duyduğumda bacaklarım yanarken kaldırımda koştum.

Kahretsin. Arkama baktım, onu yine orada gördüm. Beni mi takip ediyor?

Koşarken, Pine Caddesi'nden Astrofizik bölümüne doğru keskin bir sağa dönüş yapıyorum. Bildiğim kadarıyla yirmi dört saat açık olan tek yer orası.

Hızla ilerledim, spor salonuna ulaştım ve sonra durdum, döndüğüm şeritten yavaşça ilerleyen arabayı izledim. Yanımdan geçti ve baktım, ama camlar yeterince koyu renkli olduğu için sadece sürücünün silüetini görebildim. Araçta başka kimse yok gibiydi.

Eski, siyah, iki kapılı bir araba. Arkadaki markayı görüyorum, yazı tipini okumaya gerek kalmadan tanıyorum. Kardeşlerim her aile yolculuğunda beni test ederdi.

Dodge. Eski, siyah bir Dodge. Belki 70'ler modeli.

Köşeyi dönünce tekrar sağa dönüyor, Hill Caddesi'nden yukarı doğru çıkıyor ve ben de dükkanıma ulaşana kadar bir blok daha koşuyorum. Gerçekten yalnız kalmak istemiyorum—spor salonuna gitmeliydim—ama kardeşlerimi yardıma çağırmaya bir türlü cesaret edemiyorum. Bunu asla unutamazdım.

Eğer ailemden uzakta, bir şehirde yaşıyor olsaydım? Ya da bana yardım edecek kimsenin olmadığı bir durumda kalsaydım? Her şeyle kendi başıma başa çıkmak zorunda kalırdım.

Ara sokaktan hızla aşağı indim, dükkânımın kilidini açtım, her saniye arabayı görüp görmediğimi kontrol etmek için başımı salladım ve içeri daldım. Kilidi çevirdim.

Mutfağımın içinden geçip kapıdan içeri, vitrine doğru yürüdüm ve takip edildiğime dair herhangi bir ipucu olup olmadığını görmek için pencereden

dışarı baktım.

Bu da neydi öyle?

Nefes nefese kalıyorum, sanki göğsümün içinde bir basketbol topu sekip duruyor gibi hissediyorum. Eğer biri beni yalnız başıma köşeye sıkıştırırsaydı ne yapardım acaba?

Ciğerlerime hava girip çıkıyor, sonunda nefes almak için gereken her kas yorulup bu tempoyu koruyamayınca kendimi yavaşlamaya zorluyorum.

Eve bisikletle gitmenin doğru olduğunu düşünmüyorum. Çok uzak. Uber çağırmayı deneyebilirim ama bu şehirde pek fazla Uber yok. Çoğunlukla hafta sonları çalışıyorlar.

Kahretsin. Keşke bir elektrikli bisikletim olsaydı. Jax geçen Noel'de bana ne alacağını düşünürken önermişti ama karşı çıkmıştım. Çok pahalılar.

Kahretsin.

Dylan kampta olduğu için onun yatağında kalabilirim. Ailesinin evi sadece bir blok ötede. Eminim Jared, kilitli ön kapısının ardında güvende olduğumu öğrenmekten çok mutlu olur.

Arkamı dönüp gitmek, evine doğru koşmak üzereydim ki, birden başımı kaldırıp olduğum yerde donakaldım.

Dükkândaki duvara şaşkınlıkla bakarken boğazımda bir çığlık düğümlendi. Başımın üstünde gök gürledi.

Ayna... Açık.

CHAPTER SIX

Quinn

Yağmur, ok gibi pencerelere çarpıyor ve ben de kendimden geçmiş halimden sıyrılıyorum.

"Bu da ne böyle..." diye nefesimi verdim, gerçek bir kapı gibi açık duran duvardaki aynaya şaşkınlıkla bakıyordum.

Telefonumu bulmak için bacağıma yokladım. Hızla bacağımanın cebinden çıkardım.

Bu sahneyle eski Dodge'lu sahne arasında nefesim kesildi.

Ekranın kilidini açarken düşünüyorum. Jared? Jax? Onları arayabilirim. Daha yakınlar.

Ama aşırı tepki verecekler. Daha iyi bir seçenek olmalı.

Dylan mı? Yeğenlerimden biri mi?

Ama telefonumda Lucas'ın ismine bakarak oyalanıyorum.

Hemen gelecekti.

Aklımın bir köşesindeki, bunun sadece onu görmek için bir bahane olduğu şüphesini uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama öyle değil. Ben... Ben sadece ailemden hiçbir şey istemek istemiyorum. Ne diyeceğimi düşünmeden Lucas'ı arıyorum.

Telefonu kulağıma tutuyorum, çaldığını duyuyorum ama sanki uyanıyormuşum gibi hızla kulağımdan uzaklaştırıyorum. "Kahretsin."

Telefonu açmadan önce kapatıyorum, aradığımı göreceğini bilsem bile. Ayrıca onun yardımına da ihtiyacım yok. Bu sabahdan sonra hiç istemiyorum.

Bir adım atıp mutfığa doğru ilerlemeye başladım ama durdum. İçeride biri olabilirdi. Aynayı birisi açmış olmalıydı. İçeri mi giriyorlardı yoksa dışarı mı çıkıyorlardı?

Ön kapıdan çıkabilirdim ama araba dışarıda olabilir.

Hawke'u arıyorum. Zaten o, o lanet aynayı saklamamı sağlayan kişiydi. Ama telefon çalarken, kafamda bir farkındalık belirliyor.

Aynayı saklamamı istedi...

Aslında bu konuda çok ısrarcıydı. Çok güzel... karakter katıyor... müşteriler için harika bir Instagram fotoğrafı...

Ve bunun ardındaki sorunların ne olduğunu bilmiyorsunuz. İlerleyen zamanlarda halledersiniz, demişti.

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor, diğer tüm sesleri bastırıyor.

Bunu biliyordu.

Hepsi bunu biliyordu. Kade, Aro, Hunter, Dylan...

Bir anda ortaya çıkıp dükkana girdiklerini görmediğim zamanları hatırlıyorum. Ya da gece boyunca yiyeceklerin kaybolduğu, ama dış güvenlik kameralarından kimsenin içeri girdiğine dair bir bildirim almadığım zamanları.

Şok ve öfke göğsümü ve başımı kaplarken ağzım açık kaldı.

Telefon çalmayı kesiyor, Hawke telefonu açıyor. "Geç saatlere kadar ayaktasın."

Orada öylece duruyorum, dilimin ucunda kelimeler var ama yanlış kelimeler ve nasıl kurnaz olacağımı bilmiyorum. Ben onlar gibi değilim.

Onu eleştirmek istiyor muyum?

"E-evet," diye kekeledim. "Özür dilerim."

Kavga etmenin istediğim yol olup olmadığından henüz emin değilim. Bana yalan söylediğinden emin olmam gerekiyor.

"Unutmadan önce haber vermek istedim," dedim boğazımı ıslatmak için yutkunarak. "Dükkanımdaki aynayı çok beğenmiş gibiydiniz. Bağışlamadan önce ister misiniz? Yarın kaldırıyorum—"

"Hayır, yapma..."

Kaslarımda anında bir sıcaklık dalgası yayıldı ve nefesimi verdim.

Evet, her şeyi biliyordu. Hem de tüm o zaman boyunca.

Ağzımı açıp ona bağışlamak istedim, sadece iş yerime gizli bir giriş olduğunu bilmem gerektiği için değil, aynı zamanda bana yalan söylediği için de. Hepsi bana yalan söyledi. Ne kadar süreyle?

Aklım yıllar içinde hızla çalışmaya başladı; ben okuldayken dükkana girip çıktıklarını biliyordum ama sadece beni korumak için etraftakileri kontrol ettiklerini ya da mutfakta biraz eğlendiklerini varsaymışım.

Neden bana söylemediler?

Gözlerim yanıyor. Bana güvenmediler.

"Neden ondan kurtulmayayım ki?" diye sordum ona.

"Şey..." Duraklıyor, sonra devam ediyor. "Sürpriz. Doğum günün yaklaşıyor, o yüzden sabırlı ol."

Bir sürpriz...

Açık aynaya yaklaşıyorum, göğsümdeki acı sert ve buz gibi bir hal alıyor. "Elbette."

Bir an sessiz kalıyor, sonra soruyor: "Aynayı kaldırmayacak mısınız?"

"Hayır."

Ortamda gergin bir sessizlik var ve sanırım zihni rahatlamış değil. Telefonu kapattıktan sonra muhtemelen Dylan'ı arayıp panikleyecek. Çok sinirli olmasaydım belki gülümserdim.

Girişte duruyorum. "İyi geceler," diyorum.

"Gece."

Telefonu kapatıyorum, daha telefonu kulağımdan uzaklaştırmadan Hawke'ı unutmuşum. Eğer buraya girmişlerse, demek ki güvenlidir.

Girişe doğru ilerlerken, tam içeri adımımı atmadan önce durup içeriye bir göz attım. "Merhaba?"

Önümde uzun, siyah bir tünel uzanıyor ve bir giriş gördüğümü sanıyorum ama başka pek bir şey seçemiyorum. Siyah duvarlar, karanlık zemin ve mağara gibi kokuyor. Islak kaya, toprak, derinlik...

Telefonumdaki el fenerini açıp içeriye doğru tutuyorum.

Tünel bomboş ve تنها, uzun duvarları siyah veya koyu gri. İçeri girip arkamı dönüyorum, kapıyı kapatıp çift yönlü aynadan dükkanımı görüyorum.

"Şu küçük pislikler," diye homurdandım kendi kendime.

İçeriden bakıldığında ayna değil, pencere gibi. Dükândaki her şeyi görebiliyorum. Kimin girip çıktığını, kimin çalıştığını, raflarda neler olduğunu, kasayı... Ama dışarıdaki hiç kimse beni içeriden göremez.

Telefonumu kaldırıp sol üst köşedeki kilidi bulup kapatıyorum; böylece dün gece bulduğum parmak izlerinin neden birinin aynayı arkadan tuttuğu izlenimini verdiğini anlıyorum.

Tekrar kilidi açıp aynayı aralıyorum ve nasıl çıkacağımı bildiğimden emin oluyorum. Ailemden birinin anahtarıyla içeri girmesi ihtimaline karşı tekrar kapatıyorum. Telefonumun ışığı yolu gösterirken arkamı dönüyorum.

Uzun koridorda ilerlerken koşu ayakkabılarım zeminde gıcırıyor, koridorun sonundaki loş ışık giderek büyüyor.

Sonunda duruyorum, el fenerimi sağdaki koridora doğru çeviriyorum ve sonra tekrar önümde uzanan odaya geri dönüyorum.

Birdenbire her Şey gözümün önüne seriliyor—devasa mekanın enginliği. Üç kat yüksekliğindeki tavan, anne babamın giriş holünden daha büyük ve daha yüksek. Yağmurdan ıslanmış yüksek pencereler. Soldaki köşede, tavandaki bir kapıya çıkan paslanmış, spiral merdiven. Tezgahın üzerinde yarım yenmiş cips paketleri olan mutfak ve ötesinde, devasa televizyon, kanepeler, PlayStation ve sehpanın üzerinde içki Şişeleri bulunan oturma odası. Arka duvarda kalın beyaz boyayla yazılmış bazı Latince kelimelere göz gezdiriyorum. Vivamus moriendum, est.

'leceğimize göre, yaŐayalım.'

Belediye binasındaki bir heykelin üzerindeki yazıt. Bunu başka bir yerde de gördüğümü hissediyorum.

Tuğlanın zerine asılmış belgeler, resimler ve yazılar içeren bir Őema da var. İplik, bir fıkri diğerine bağlayarak, sanki bir hikayenin haritasını ıkartıyormuŐ gibi bir ağ oluŐturuyor.

Orada ne kadar süre durduğumu bilmiyorum ama muhtemelen dört saniye kadar sürdü çünkü ayağımı yere bastırıp durduğumu fark ettim.

Ama yine de, gözlerimden ateş fiŐkırarak tüm bunları içime sindiriyorum. "Kk. Pislikler."

Buraya sürekli aklar düşüyor.

Gizlice parti yapıp içki içip seks yapıyorlardı, hem de lisedeyken! Mutfağa daldım, buzdolabını açtım ve tüm yiyecekleri gördüm. Sandviç malzemeleri, soslar, artmıŐ pizza, bira...

Birkaç dakika içinde koridordan, spor salonundan ve iki yatak odasından geçtim; bir odada kıyafetler, Aro'nun kırmızı ruju, diğerinde ise Kade'nin beyzbol Şapkası vardı. Komodinin üzerinde en az beş boş prezervatif ambalajı da cabası. İğrendim. "Kahretsin!"

Odayı hızla terk edip büyük salona geri döndüm, sarmal merdivenlerden yukarı çıktım, kapağı açtım ve çatıya göz attım.

Ya da Rivertown'ınki, bilmiyorum. Planları bulup bu saklanma yerinin gerçek sahibinin kim olduğunu öğrenmem lazım.

Meknın geniŐliđini ve kaçış yollarını gözlemliyorum ve merdivenlerden aşağı inerken başka bir kapı fark ediyorum. İçeriye göz atıyorum, başka bir koridor görüyorum. Sonunda daha fazla ışık var ve daha oraya varmadan bile dkkanımdakiyle aynı aynanın olduğunu bildiğim bir pencereden Rivertown Bar & Grill'i seçebiliyorum.

Bu yüzden...

Üç giriş var. İki ayna ve bir çatı kapağı.

Bu alanı sadece ailem mi kullanıyor yani? Spor ekipmanlarını, yatakları ve televizyonu onlar taşıdı. Bu eşyaların çoğunu tanıyorum.

Büyük salona geri dönerken, birlikte çözmeye çalıştıkları olay haritası/zaman çizelgesini inceliyorum.

Karnaval Kulesi...

Rekabet Haftası...

Winslet MacCreary...

Hawke'ın şehir efsaneleri üzerine araştırma yaptığını biliyordum. Burası ana üssü olmalı. Başımı salladım ve gözlerimi başka yöne çevirdim.

Dışarı çıkmaya başlıyorum. Ne yapacağımdan emin değilim. İçgüdülerim tepki vermemi istiyor. Hepsini arayıp bağırmaya başlayayım ama sonra ne olacak?

Mutfak tezgahının yanından geçip dükkanıma giden koridora doğru ilerlerken, az önce buradan geçerken gördüğümü hatırlamadığım bir kitabın kapağına elimi koydum.

Kahverengi deri, bir günlük gibi yumuşak ve incecik; daha açmadan bile kağıdın eski olduğunu anlayabiliyorum. Kenarları sararmış ve yıpranmış. Elime aldığımda, sayfaların arasına bir şey sıkışmış gibi ince bir boşluk görüyorum.

Sığınağın etrafına tekrar göz attım. İçeri girerken elimi bu tezgâhın üzerinde gezdirdiğimi hatırlıyorum. Bu o zaman burada mıydı? Kahretsin, hatırlamıyorum. Adrenalin etkisi altındaydım.

"Merhaba?" diye sesleniyorum. "Merhaba?"

Cevap yok.

Sayfayı açtığımda, sayfalar hemen bir fotoğrafın olduğu yere kadar açıldı. Fotoğrafi kaldırdım ve genç sarışın bir kıza baktım. Yatağın kenarında oturuyordu, diye düşündüm. Yatak başlığı arkasındaydı, çıplak kolları önünde uzanmış, sadece çıplak gövdesini örtüyordu. Başka hiçbir yerini göremiyordum. Uzun saç tutamları gözlerinin önüne düşmüştü ve arkadan gelen pembe neon bir ışık saçlarına parıltı saçıyordu.

Gözlerimi kısarak onu inceliyorum. Biraz bana benziyor.

Resmi ters çeviriyorum.

Bana öyle bakma. Ölmek istiyorum.

-M

M kim? Madoc değil.

Sayfaları karıştırıp bir isim arıyorum ama çok fazla yazı var, çok kler ve hiçbir şey seçemiyorum. Yazılar, resmin arkasındaki yazılardan farklı görünüyor.

Fotoğrafı tekrar içeri koyuyorum ama kitabı kapatmadan önce gözleri bana takılıyor. Duraksıyorum, saçlarına çok uzun süre bakıyorum, ta ki kendi yanağımın gıdıklandığını hissedene kadar. Ve sanki benimkilermiş gibi şişmiş, binlerce pckten şişmiş yumuşak dudaklarına.

Bir an için oradayım—yatağın kenarında oturuyorum, bedenim canlı ve o fotoğrafımı çekerken tüylerim diken diken oluyor.

Yatak başlığına daha yakından bakıyorum. Arkasında duvarda bir çatlak var. Fotoğrafı tekrar çıkarıp koridordan hızla geri dönüyorum, Aro'nun rujunu alıp yatak odasına giriyorum. Telefonumu Aro ve Hawke'ın yatağının arkasına doğru tutuyorum, gözlerimi duvardaki çatlak ile fotoğraftaki çatlak arasında gezdiriyorum. Ter vücudumu ıslatıyor.

Bu fotoğraf burada çekildi.

Farklı yataklar, ama aynı oda.

Bu kız kim? Bu fotoğraf kaç yaşında? "M" Kade, Hunter, Hawke, Dylan veya Aro değil. Noah veya Farrow da değil. Kim—

Telefonum çalınca yerimden sıçradım.

Ekrana bakarken boğazımı temizledim.

Lucas.

Sonra biri "Quinn!" diye bağırdı.

Arkamı dönüp saklandığım mutfağa koştum ve resmi kitabın sayfaları arasına sıkıştırdım. Günlüğü tezgâhın üzerine bırakıp koridordan geri döndüm. Lucas dükkanımda duruyordu, siyah eşofmanı ve beyaz tişörtü sırlıslıkla olmuş, yere damlıyordu. Belli ki spor salonundaydı ve yağmurda buraya koşarak gelmişti. Kahretsin, onu aramamalıyım.

Etrafına bakındı. "Quinn!"

Sağa sola dönerek telefonunu kulağına tutuyor. Islak saçlarının bazı bölümleri, elini saçlarının arasından geçirirken neredeyse kahverengi görünüyor, yağmur damlaları yüzünde parılıyor. Telefonum elimde titriyor ve almadan önce aramayı görmezden gelmek için acele ediyorum. Sonra da sessize alıyorum.

Beni göremiyor.

Altı metre uzakta olduğu için sinirlerim geriliyor, yumruklarımı sıkıyorum ve...

Beni göremiyor.

Gülümsemeyi bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum.

Gözlerimi gergin karnına yapışmış tişörtünden aşağı kaydırırken, ellerimin kaslarının ve çukurlarının üzerinde gezindiğini hayal ediyorum. Beli nasıl bir his veriyor? Kolları?

Ona bakmak bile çok hoş.

Yakalanmadan.

"Quinn!" diye bağılıyor bir başkası.

Gözlerimi sola çevirdim ve Madoc'un mutfak kapısından içeri girdiğini gördüm.

Eşofman ve kapüşonlu bir sweatshirt giymiş. Birlikte spor yapmış olmalılar.

Telefonumdaki el fenerini kapatıyorum.

Madoc, Lucas'a "Mesaj bırakmadı mı?" diye soruyor.

Başını salladı. "Hayır." Sonra sola doğru kayboldu ve banyoyu kontrol ederken bir kapı çalma sesi duydum.

"Telefonu burada." Kardeşim telefonuna bir şeyler yazmaya başladı. "Bir yerlerde..."

Cep telefonumu daha sıkı kavradım. Hepimizin birbirimizi takip edebildiğini unutmuşum.

Lucas tekrar beliriyor, ensesini ovuşturuyor. Ellerindeki damarları, kollarındaki kas liflerini, uzun, bronzlaşmış boynunu ezberliyorum...

Yarın gece gidiyor ve ben de onu son bir kez uğurlayacağım.

"Bisikleti hâlâ dışarıda," diyor kardeşime.

Madoc'un içini çekmesi sadece iki saniye sürüyor. "Kahretsin, koşuya çıkmış," diyor. "Muhtemelen yağmura yakalanmıştır. Ve lanet olası telefonu da yanında yokmuş."

Çünkü ben sürekli sorumsuz kararlar veriyorum, değil mi Madoc?

Abim çıkmaya başlıyor. "Ben arabaya atlayıp onu almaya gidiyorum."

"Bekle," diye hırladı Lucas. "Gelirse diye burada kalacağım, ama geri dönmezsen diye anahtarı bana bırak."

Madoc beni bulursa, beni doğruca eve götürür. Lucas dükkanımı kilitlemek zorunda kalacak.

Madoc, mutfaktan geri dönmeden önce anahtarımı Lucas'a verdi. Yaklaşık on beş saniye sonra, kardeşimin gümüş renkli Audi'sinin High Street'ten aşağı doğru ilerlediğini gördüm.

Lucas'ı izlerken, ter boynumu serinletirken vücudumun her zerresi ısınıyor. Bu bana yaz kampında tavan arasında saklandığım o günü hatırlatıyor. İnsanları izlemenin bir yanı var. Ne göreceğimizden korkabiliriz, ama aynı zamanda sizi neden bu kadar korumaya çalıştıklarını öğrenmenin tek yolu da bu.

Lucas aynaya yaklaşıyor ve o aynaya bakarken nefesim kesiliyor. Tam önümde durduğunda donakalıyorum ve yukarı bakıyorum, ağzına sadece bir adım uzaklıktayım.

Saçlarını düzeltiyor. Islak tutamları alnından geriye doğru iterken, derin bir nefes alıyor, sonra gömleğini kaldırıp yüzünü siliyor. Ağzım açık kalıyor, karnına, göğsüne bakakalmış bir halde...

Parmak uçlarımla cama dokunuyorum, sanki tenini hissedecekmişim gibi bedenimi yavaşça ona yaklaştırıyorum.

"Lucas..." diye fısıldadım.

O geri çekiliyor, ben de öyle. Ailem burada durup birbirlerini ve beni izledi, tıpkı şimdi onu izlediğim gibi. Yalnız olduğumu sandığım tüm zamanlarda, belki de yalnız değildim. Bu doğru değil.

Ama belki şimdi Hawke ve Dylan'ın bunu neden gizli tuttuklarını anlıyorum. Bunun bir gücü var. İnsanların burnunun dibinde olmanın.

Bunu durduracağımdan endişeleniyorlardı.

Telefonumun kilidini açıp arama yapıyorum.

Lucas'ın telefonu kısa bir mesafeden çalıyor ve ekrana bakıp hemen cevap veriyor.

"Quinn?" Sesi panik dolu geliyor ve kaşlarının endişeyle çatıldığını görüyorum. "İyi misin?"

Ne yapıyorum ben? Neden onu aradım ki?

Ama nedenini biliyorum. Yalnızken ve beni düşünürken nasıl görüldüğünü görmem gerekiyordu.

O gitmeden dışarı çıkamam. Madoc, Jared veya Jax'in bu saklanma yerinden henüz haberdar olmasını istemiyorum ve o da onlara söylerdi.

"Evet," diye yanıtladım, aynanın arkasından duyabileceği ihtimaline karşı sesimi alçak tutarak. "İyiyim."

"Neredesin?"

"Güvendeyim."

Kaşlarını çattı, çenesi kasıldı. "Neredesin?"

Sesi daha sert, şüpheli.

Acaba benim, birlikte olmamam gereken biriyle birlikte olduğumu mu düşünüyor?

Kendi kendime gülümsüyorum. "Sana söylemek istemiyorum."

"Bana söylemek istemiyor musun?"

Çenesi yukarı kalktı, omuzları dikleşti. "Nerede olduğunu söyle," diye emretti. "Seni almaya geliyorum."

Beni almaya gelirse ne olacağını biliyorum. Beni eve götürecektir. Uyuyacağım. Sonra sabah kalkıp yeni bir güne başlayacağım ve o da şehri terk edecek.

Henüz eve gitmeye hazır değilim.

"Gerek yok," diyorum hafif bir sesle. "Eğleniyorum."

Bir aşağı bir yukarı yürüyor, arkasına dönüyor ve sırlıslıkla gömleğinin altından sırt kaslarının belirgin hatlarını görüyorum. Günlüğündeki kızın resmi aklımda. Çok tutkulu, çok tüketici bir aşkın kalıntıları gibi görünüyordu.

Hiç de sağlıklı görünmüyor, ama ben bunu istiyorum.

Lucas, "Çocukken oyunlar çok sevimliydi," diye sitem ediyor.

Ama ben kısaca, "Artık çocukken oynadığım oyunları oynamıyorum" diyorum.

Olduğu yerde durdu, bir an derin nefes alıp verdi. Yan yatmış olduğu için, sandalyelerimden birini çekip oturana kadar yüzünü göremedim. "Bundan hiç hoşlanmıyorum."

Yorgun ve nefes nefese gibi geliyor sesi.

"Quinn?" diye ısrar ediyor, ben bir şey söylemeyince.

Onu inceliyorum. Ailemden, Dubai'den, araba kullanmayı öğrenmekten veya kötü erkeklerden uzak durmaktan bahsetmek istemiyorum. Bana sanki hâlâ bir çocukmuşum gibi davranıyor.

"Nelerden hoşlanıyorsun?" diye soruyorum.

Gözlerini yere indiriyor, göğsü inip kalkıyor. Artık çocuk değilim ve onun beni hayatından korumasını ya da hiçbir şeyi tatlı dille anlatmasını istemiyorum. Konuşmak istiyorum.

"Üniversitedeki kız arkadaşın Ava'yı hatırlıyor musun?" diye soruyorum ona, ama cevap beklemiyorum. Bir sürü kız arkadaşı olmuştu ve onu hatırlayıp hatırlamaması umurumda değil, çünkü ben hatırlıyorum. "Madoc ve ailesi şehir dışındaydı ve sen bitkileri sulamak ve balıkları beslemek için gelecektin, ama bir gece onu da getirdin ve kardeşimin havuzunda çıplak halde yakaladın."

Aynaya doğru eğiliyorum, gözlerimi ondan sadece göz kırpma için ayırıyorum.

“Arabanızın geçtiğini gördüm ve size pizza yaptım,” diye açıklıyorum. “Pizzayı alıp yurda götürmeniz için bisikletimle yanınıza geldim.”

Bakışları masaya sabitlenmiş, vücudu neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Onları gördüğümü hiç bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. O yaşta bile seks benim için bir sır değildi. Jax ve Juliet'i Madoc'un içki deposunda yakalamıştım. Jared sürekli Tate'in üzerindeydi ve Madoc hiçbir şeyi saklamazdı, bebek yapmanın en iyi yanının pratik yapmak olduğunu söylerdi.

Ancak, olanları görür görmez oradan hızla uzaklaştım; ancak ayrıldıklarında mutlu oldum.

Ta ki bir sonraki gelene kadar.

"Eğlencenin tamamı erkeklere kalıyor, değil mi?" diye itiraz ediyorum.

Masadaki vazodan küçük bir çiçek koparırken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sanırım Ava eğlendi."

İğne.

"Peki kaç yaşındaydı?" diye soruyorum. "Hemen hemen benim şu anki yaşımla aynı yaşta mıydı?"

Belki bir iki yaş daha genç bile olabilirler?

Gözlerimi kısıyorum. "O gece ona ne yaptın?"

"Nereye varmak istediğini anlıyorum," diye çıkıştı. "Bir şeyler hissetmeye hazır olduğunu biliyorum. Ve bu normal."

"Bunu daha önce yapmadığımı nereden biliyorsun?"

Kaşını kaldırarak, "Sen yaptın mı?" diye sordu.

Ağzım hafifçe kıvrılıyor, "Yirmi bir yaşındayım."

Yumruğunu sıkarak çiçeği ezdi.

Kendi kendime gülüyorum.

Ah, insanları izlemeyi seviyorum. Her zaman kim olduklarını söylemezler ama gösterirler.

Neden bakire olduğumu varsaydı ki? Katolik bir üniversiteye gittim ve oradan önce Katolik okullarında büyümüş bir sürü insanla birlikteydim. Cinsellik bu kadar tabu bir konu olduğunda, etrafındaki çekicilik ve gizem, evden uzaklaştıklarında herkesi seks takıntılı hale getiriyor.

Yani, bakireyim ama onun okulda geçirdiğim bir gecelik kötü bir kararın sonucu olmadığını varsayması çok da büyük bir varsayım değil.

"Burada birine aşık olacağım," dedim ona.

"Onlardan biri olmayacak."

"Ava ile birlikte olurken onunla evlenmeyi planlıyordun sanki," diye mantık yürütmeye çalışıyorum. "Neden ben—"

"Çünkü sen ondan daha önemlisin!"

Duraksıyorum, dudaklarımdaki kelimeler kayboluyor. Ne demişti?

Sanki derimin altında, göğsümde ve kollarımda havai fişekler cızırdayıp patlıyor gibi.

Gözlerini kapatıyor ve ben hareket etmekten, konuşmaktan korkuyorum.

"Bunu kastetmedim," diye fısıldadı. "Elbette, onun önemi vardı."

Ama ben daha mı önemliyim? Onun için hâlâ önemli miyim?

Adem elması boğazından aşağı kayıyor. "Quinn, çocukluğumdan pek çok şey hatırlamıyorum ama seni hatırlıyorum," diye açıklıyor. "Bir kıza, birinin kız kardeşine, birinin kızına bakmanın ne demek olduğunu bilerek büyüdüm. Bu beni daha iyi bir insan yaptı."

Ağzı açılıyor, sonra kapanıyor, gözlerinde çelişkili bir ifade var.

"En azından öyle sanıyordum," diye mırıldanıyor.

Ona açıklamasını istemeye vaktim yok, o devam ediyor. "Hiç kardeşim ya da kuzenim yoktu," diye devam ediyor, "ama seninle... örnek olmayı ve birinin mutluluğuna yatırım yapmayı öğrendim. Dünyada daha küçük ve daha savunmasız birinin mutluluğuna. Beni başka hiç kimsenin etkilemediği şekilde etkiledin." Bir an sessiz kalıyor. "Quinn, bazen insanlar sadece bağlantı kurmak, yalnız kalmamak ve iyi vakit geçirmek isterler. Biraz rahatlamak isterler. Sen bunun için yaratılmamışsın."

O ne biliyor ki? Beni artık tanımıyor. Neden beni diğer herkesi gördüğü gibi göremiyor? Ben bir melek değilim. Ya da insanüstü bir varlık. Herkes gibi dokunulmak, öpülmek ve nefesimin kesilmesini istiyorum.

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu, bir tanesi taşana kadar fark etmiyorum. Hemen siliyorum.

Madem onun için önemliydim, neden bu kadar uzun süre ortadan kayboldu ki?

"Sanırım olabilirim," diyorum, boğazım o kadar düğümlenmiş ki acıyor.

"Yani, öyle bir yapıya sahip olduğum için."

Şu an onunla bir yere giderdim, yalnız kalmazdım, sadece ikimiz olurduk ve onun gitmesi umurumda olmazdı.

Ama tekrar soruyor: "Neredesin?"

Tıpkı beni kötü adamlardan uzak tutma görevinde abim gibi. Bana daha fazla açılmak istemiyor çünkü eğer açılırsa, bu aynayı açar, saklandığım yerden çıkar ve bu akşam beni sadece ikimiz araba kullanmaya götürmesini isterim.

Gözlerimi siliyorum. "Eve gidiyorum," diye yalan söylüyorum. "Yağmur yağıyor. Barista beni arabayla bıraktı. Seni de arayıp rica ettim."

Şüpheli bir ifadeyle bakıyor. "Telefonundan nasıl arıyorsun beni? Madoc, telefonu fırında bıraktığını söyledi."

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Ona uygulamasını güncellemesini söyleyin."

Daha söyleyecek çok şeyi varmış gibi görünse de, birden suskun kalıyor ve "Yarın görüşecek miyiz?" diye soruyor. Çünkü benimle iyi bir şekilde ayrılmak ve beni iyi hatırlamak istiyor.

"Evet."

Başını salladı. "İyi geceler."

Cevap vermeden telefonu kapatıp gitmesini bekliyorum. Sanırım Rivertown'dan ya da çatıdaki kapaktan gizlice çıkabilirim ama bisikletime ihtiyacım var. Onunla karşılaşma riskini göze almak istemem.

Masadan kalkıp sandalyeyi yerine koyuyor ama gitmiyor. Pencereleere doğru yürüyüp duruyor ve gece yağın yağmura bakıyor. Kollarını göğsünde kavuştururken gözlerindeki yorgunluk buradan bile belli oluyor. Dışarıdaki fırtına, kaldırımından gelen fener ışığında yüzünde dans ediyor ve ben telefonumu kaldırıp onun bir fotoğrafını çekiyorum. Sadece benim için olan tek fotoğrafı.

Gitme.

Oradaki hayatı bizimkinden çok daha mı iyi?

Ancak daha sonra dışarıdan bir araç geçiyor ve Lucas, görüş alanından çıkacak şekilde yana doğru ateş ederken kollarını aşağı indiriyor.

Donakaldım. Bu neydi?

Eski, siyah Dodge'u görebileceğimi düşünerek pencereden dışarı baktım, ama arkadan koyu renkli bir SUV'nin -sanırım bir Traverse- geçtiğini gördüm. Tanımadım.

O arabayı tanıyor mu?

Sanki ondan saklanıyormuş gibi görünüyor.

Telefonu çalıyor ve aramayı cevapsız bırakmadan önce birkaç saniye ekrana bakıyor.

Neler oluyor?

Mutfaktan çıkıp arka kapı gürültüyle kapanıyor ve ben de yaklaşık iki saniye bekledikten sonra mandalı çevirip dışarı çıkıyorum. Kapıyı tekrar kapatıp dükkanın içinden koşuyorum, ön kaldırımında arabasını görünce mutfağa dalıyorum ve kilidin tık sesini duyuyorum.

Binanın önünde arabasının çalıştığını duyana kadar bekliyorum, sonra hızla ara sokağa fırlayıp fırını tekrar kilitliyorum. Ardından bisikletime atlayıp onu takip ediyorum.

Eve gidiyor olabilir. Ya da belki de görmem gereken bir yere gidiyor.

Çaresizce cevap arayarak sokağın sonuna kadar pedal çevirdim ve köşeden baktım, kiralık arabası görüldü. Sanki Madoc'un evine ya da benim evime gidiyormuş gibi sağa döndü.

Viraja yaklaşırken, neredeyse gözden kaybolacakken, olabildiğince hızlı pedal çevirerek yola koyuldum. Lastiklerimin altında su çalkalanıyor, saçlarım yağmurdan ıslanıyordu ama ayağa kalkıp daha hızlı pedal çeviriyordum, sadece görüş alanında kalacak kadar. O daha hızlı gidiyor, Madoc'un ve benim mahallem yol ayrımını hızla geçip ormana doğru tırmanıyordu.

İki yanımda ağaçlar yükseliyor, karanlık beni sarmış durumda ve arkama bakıyorum, daha önce farları kapalı olan eski arabayı arıyorum. Ve Lucas, eve geldiğimi haber veren bir mesaj atmadıysa, hâlâ beni arayan Madoc'a da bakıyorum.

Tepenin yamacına doğru tırmanmaya devam ediyor, köşeyi dönüp gözden kayboluyor ve ben kaslarım yanarken inliyorum. Elektrikli bisiklet harika bir fikirdi. Neden direndim ki?

Yol ikiye ayrılıyor ama sola dönemezsiniz. Karşıdaki otoyola tek yönlü çıkış var, sadece karşıdan gelen trafik için. Sağa doğru sapıyorum, devam ediyorum ama yokuşun tepesine vardığımda onu göremiyorum. Hiç araba yok. Önümdeki uzun yolda hiçbir şey yok.

Etrafta sapak olup olmadığına baktım, sonra da arkama baktım, belki arabasını çekip gitmiştir diye, ama gitmişti.

Nereye gitti bu herif? Kilometrelerce ötede kimse yok.

Ama burada kalamam ve karanlık, ıssız, çakıllı bir yolda da bisiklet sürmeyeceğim. Bu gece daha cesur oldum ama o kadar da cesur değilim.

Arkamı dönüp şehre doğru yürüdüm, kafam karmakarışık. Nereye gidiyordu? Tanıdığı o arabada kim vardı? Beni takip eden o lanet olası arabada kim vardı?

Neden ona kalmasını söylemiyorum?

O kadar çok soru var ki, ama her zamanki gibi, cevaplayan son kişi ben oluyorum. Her zaman en az bilen, kimsenin biraz eğlenmeye yanaşacağına güvenmediğı kişi benim. Ya da daha da iyisi, liderlik edeceğine.

Lucas Morrow'dan daha çok istediğim tek bir şey var, o da ondan kurtulmak. Aslında, beni seven herkesten, beni tanıdığını sanan herkesten kurtulmak.

Bisikletimi fırının arkasındaki ara sokağı park ediyorum, zincir kilidimi alıyorum ve içeri giriyorum. Sığınağı girdiğimde, sarmal merdiveni tırmanıyorum, bisiklet kilidimi kapı koluna ve mandalına geçirip kapıyı içeriden sıkıca kilitliyorum.

Bir kapı kapandı, iki kapı daha kaldı.

Bu saklanma yeri artık benim.

CHAPTER SEVEN

Lucas

Farrow Kelly ve Noah Van der Berg'i kısıkanıyorum. Hem gençlikleri için, hem de sevdiğim her şeye bu kadar yakın oldukları için.

Huzursuzluk zihnimi bir kazma gibi kemiriyordu ve bu akşam Quinn ile telefonda konuşmak durumu daha da kötüleştirdi.

Eve gitmek istiyorum. Dubai'ye.

Restoranları özlüyorum. Spor salonumdaki havuzu özlüyorum. Ofis binasına girip Isobel'in çaldığı müziği duymayı özlüyorum çünkü o zaten iki saattir orada ve herkes gelmeden önce mekanın kendine ait olmasının tadını çıkarıyor.

Orada zihnim sakinleşiyor.

Ama geçen her dakikadan da korkuyorum. Uçağımın kalkmasına beni yaklaştıran her saniyeden. Neden?

Telefonumdaki saat 01:36'yı gösteriyor.

Parti hâlâ devam ediyor. Kaldırımda arabamda oturmuş, iki SUV'nin arasında ilerlerken, yaklaşık otuz metre ilerideki itfaiye binasından gözlerimi alamıyorum.

Green Street. Yolun, itfaiye binasının ve içindeki insanların adı. Weston'ın haraç toplama faaliyetlerinin merkezi; araştırmalarım göre, Drew'un yokluğunda umduğum kadar küçük çaplı suçlar değil, çok daha fazlasını kapsıyor. Uyuşturucu, silah, zimmet, hırsızlık, fuhuş...

Şimdi Hugo Navarre yönetiyor ve sanırım beni aramaya çalışan da o. Kayıtlı olmayan yerel bir telefon numarası ve birkaç gün önce arabamın evimin önünde park halinde olması, geri döndüğümü bildiklerini varsaymamı sağlıyor.

Green Street her zaman kötü değildi ve Weston da her zaman bakımsız değildi. Solmuş kırmızı tuğla itfaiye binası hala üç katlı olarak ayakta

duruyor, etrafı otlar ve yabani otlarla kaplı bir otopark, bakımsız ağaçlar ve yıllarca ihmalden harap olmuş sessiz bir yolla çevrili. Kasaba eskiden olduğunun dörtte biri kadar. Belki şimdi iki bin kişi yaşıyor. Polis yok ve topluma hizmet edecek neredeyse hiç işletme yok.

Shelburne Falls'ın karşısında, nehrin öte yakasında bulunan bu değirmen kasabası, bir zamanlar yürüyüş parkurları, restoranlar ve karnavallar, araba gezileri ve VFW'deki bingo geceleri gibi topluluk etkinlikleriyle eklektik bir yerdi, diye anlatılıyor. Shelburne Falls'tan her zaman biraz daha fakir olsa da, kendine özgü bir karakteri vardı.

Ne yazık ki, yirmi yıldan fazla önce yaşanan bir sel, kitlesel bir tahliyeye yol açtı ve vatandaşların çoğu bir daha geri dönmedi. Ormanda, trafikte terk edilmiş ve kimsenin çıkamadığı, insanların hızla daha yüksek bir yere çıkması gerektiği için kaldırılmak zorunda kalan arabalarla dolu bir yer var.

Birçok ev yıkıldı, ancak şehir merkezindeki binalar hâlâ ayakta. Devasa depolar, fabrikalar ve tuğladan yapılmış her şey. Bir zamanlar arkalarında hayatların ve hikayelerin yaşandığı bin kadar pencere, şimdi sadece sessiz odaların manzaralarını sunuyor.

Ayakkabılarıma göz attım; daha önce oradayken onu aramamaya ya da beklememeye çalışırken giydiğim ayakkabılardı bunlar. Taze toprakla kaplıydılar, bu gece ormana onlarla gitmemeliydim. Kolayca fark edilebilir izler bırakacaklardı.

Yağmurla birlikte, umarım ayak izlerim ve mezara yaptığım ziyarete dair diğer tüm kanıtlar çoktan yok olmuştur. Oraya hiç gitmemeliydim ama ayrılmadan önce bir kez olsun bununla yüzleşmem gerekiyordu.

Burası çok ıssız bir yer. Karanlık ve soğuk.

Unutulmuş.

Motorlar hızla yanımdan geçti ve itfaiye binasının önünde dört motosikletin durduğunu saydım. Dirseğimi kapıya dayamış, bir parmağımı dudaklarımın üzerinde gezdirirken Farrow Kelly'nin motosikletinden indiğini izledim. Kaskı yoktu ve şapkası ters takılmıştı, on iki yıl önce o lanet yere taktığım kapıyı ardına kadar açtı. Üç kişi daha onu takip ederek içeri girdi.

Quinn, onun gibi biriyle hak ettiği geleceğe sahip olamayacak. Green Street'in ona hiç dokunmasını istemiyorum ve eğer bu, geçmişimin ona bulaşmaması için hayatında olamamam anlamına geliyorsa, o zaman onların hepsinden yoksun yaşamaya devam edeceğim.

Bu sefer ayrılmak ilk seferkinden biraz daha acı verecekmiş gibi hissetsem de.

O zamanlar kendime ait bir şeye sahip olmak için o kadar çaresizdim ki, dürüstlüğümü hiçbir şey karşılığında sattım.

O zamanlar öyle görünmüyordu. Genç ve heyecanlıydık, hayatın gittikçe daha iyiye gideceğini düşünüyorduk. O ilk günü hatırlayınca, Green Street'in ne hale geleceğini ne kadar az tahmin ettiğime şaşıyorum.

Ya da benim için işler nasıl değişirdi.

Lance'in 4Runner'ından inerken, "Burada ne işimiz var?" diye homurdandım.

"Size göstereceğim bir şey var," diye seslendi eski binaya doğru koşarken. "Hadi gelin."

Drew Reeves arka koltuktan atladi, kayak yapmaya gitmeyeceğimiz belli olsa da siyah kayak şapkası ve ekose gömleği üzerinde kaldı. En azından henüz değil.

Lance geçen hafta zorlu bir pistte yanlış düşerek kolunu kırdı ve ben de bugün gelmekte ısrar etmesinin sebebinin, kulüpte oturup sarhoş olup bizim eğlenmemizi izlemek olduğunu düşündüm.

Bunun yerine, Weston'daydık, ya da ondan geriye kalanlarda. Bu kasaba ben çocukken beri ölüydü.

Kapısı olmayan ve tüm pencereleri kırık binanın yanından onu takip ederken, içeri girdiğimizde burnuma çarpan kokuyla irkildim. Lanet olsun, burada bir hayvan mı öldü?

On yıldan fazla bir süre önce yaşanan selin su seviyesi duvarlara yaklaşık 60 santimetre yükselmişti ve çeşitli mobilyalar kırık, yırtılmış ve çürümüş halde duruyordu. İçeriye doğru ilerledim; sağında bulunan geniş beton zemin ve kapalı garaj kapısı, bir itfaiye aracının veya birkaç küçük aracın sığabileceği büyüklükteydi. Başımı geriye yasladım ve itfaiyeci direğine baktım.

Lance, "Burası eski itfaiye binası," diye açıkladı, "ama mutfak, banyoları ve bir sürü alanı var."

"Ne için?" diye sordum.

Drew, elleri cebinde, yürürken bir tahta parçasını tekmeleyerek yolundan çekti.

"Takılma yeri." Lance sırtıttı.

Drew ve ben ona bakakaldık.

Bir motosiklet kulübü gibi mi? Kendi kendime güldüm.

“Yani, kışın tam ortasındayız,” diye belirtti kolunu işaret ederek. “Snowboardda beceriksizim ve ikinizin de bensiz pistlerde eğlenemeyeceğini biliyorum, peki ne düşünüyorsunuz?” Sanki on bir yaşındaymışız ve bize bir ağaç ev bulmuş gibi kollarını açtı. “Yaz gelince burayı tamamen değiştirebiliriz. Temizleyebiliriz, biraz boyayabiliriz, bir bar kurabiliriz...”

“Kız arkadaşlarımdan uzakta bir yer...” diye ekledi Drew.

Lance ayrıca, “...diğer kız arkadaşlarımızla birlikte” diye ekledi.

Başımı salladım, bu yerde ne olacağını tam olarak biliyordum ve tüm bunların amacı bir şeyleri becermekti.

Bir gece için eğlenceli olabilir ama...

Bilmiyorum. Belki bir bilardo masası koyabiliriz. Bir oyun konsolu. Bence güzel olur. Aileden ve okuldan uzakta, rahatlayabileceğimiz bir yer. Belki de ihtiyacım olan buydu. Kendi evim ve kurduğum bir aile.

Madoc bana hiçbir zaman kendimi yabancı hissettirmedi, ama uzun zamandır dikkatini başkalarına vermek zorunda kalmıyordu. Fallon, kardeşleri, çocuklar... Bir süredir, hâlâ ilgilenmesi gereken bir kişi daha olup olmamam gerektiğini merak ediyorum.

Belki de hâlâ buralarda takılmam aptalcaydı? Sonuçta yetişkindim. Ve onlar benim ailem değildi.

“Kiralıyor muyuz?” diye sordum.

Lance, sanki bir sır anlatıyormuş gibi sesini alçaltarak, “Bunu satın alabiliriz,” dedi. “Binanın sahibi olan banka Chicago dışında ve buradaki gayrimenkulü yatırım için uygun görmüyorlar. Eğer belediye meclisinin geri kalanından onay alırsak, hepimiz birlikte halledebiliriz.”

Ya da en azından Lance ve ben. Drew'un hiç parası yoktu ama Lance iyi niyetli olmaya çalışıyordu. Babamdan kalan mirasın tamamını üniversite için kullanmak zorunda kalmayacaktım.

Ama yine de... “Neden bir ev sahibi olmadan önce harap, eski bir bina sahibi olmak isteyeyim ki?”

“Burası bir ev.”

“Burası bizim evimiz, Lucas.” Ama bunu söyleyen Lance değildi. Elleri hâlâ ceplerinde ve omuzları gevşek olan Drew'e baktım.

Yaklaştı ve gözlerinde bir parıltıyla omzumu boynumla birleştiği yerden sıktı.

Bu ikisini üniversiteye başladığımızdan beri, yani iki buçuk yıldır tanıyordum. Şimdi, üçüncü yılımızın son yarısındaydık ve çevremizi küçük ve yakın tutmuştuk. Arkadaşlarımı seviyordum ve ilk defa, benimle ilgilenmek zorunda olan insanlar yerine, kendi seçtiğim insanlara sahiptim. Anneme hiçbir zaman yük olduğumu hissetmemiştim, ama kendi çevremimi oluşturmak güzeldi. Madoc bana artık istenmediğimi asla söylemezdi, ama hayatı sadece ikimiz olduğumuz zamankinden çok farklıydı. Artık ihtiyacı olmayan bir sorumluluktum.

"Burada ne yapmak istiyorsun?" diye takıldım.

"Ah, kendi kendimin en büyük düşmanı olmayı planlıyorum," diye yanıtladı Drew alaycı bir gülümsemeyle. "Güvenliği de sen halledersin."

Güvenlik?

Kaşlarımı çattım. "Dışarıda kamera olmasını mı istiyorsunuz?"

Bunları birkaç ay önce annem için takmıştım.

"Ve odamda da," diye ekledi.

Lance homurdandı ve ben de zaten ağırlaşmış olan nefesimi içime çektim. Beni tedirgin etmek için böyle şeyler söylüyordu ama yatağında kızları filme almayacağını biliyordum.

Ve kesinlikle onların bilgisi dışında olmazdı.

Drew arkaya, merdivenlere doğru yöneldi ve hızla arkasına döndü. "Öncelik benden!" diye seslendi.

Lance onun peşinden koştu, ben de onları takip ederek olasılıkları keşfetmeye ve hayal kurmaya katıldım. Annem böyle bir şeye para harcadığımı öğrenseydi çıldırırdı. Madoc ise kesinlikle katılmak isterdi. Doğru anlamda hiç büyümedi işte.

Üst kattaki bir pencereden dışarı bakarken, başının üstünü kayak şapkasıyla örtmüş, bol bir kapüşonlu sweatshirt giymiş ve sırt çantası taşıyan, belki sekiz yaşında küçük bir kız çocuğu gördüm. Kırık Doc Martens botlarına benzeyen ayakkabılarla karda ağır ağır ilerliyordu ve karanlık bir dükkan vitrininin önünde durdu. Etrafı hızlıca inceledikten sonra dirseğini cama çarptı. Cam kırıldı ve kız içeri uzanıp kapıyı açtıktan sonra kilidini açtı ve içeri kayboldu.

Drew ve Lance başka bir odadaydı, onu benden başka kimse görmüyordu. Ve şaşırtıcı bir şekilde, kıpırdamadım. Polisi aramadım. Onu durdurmak için koşmadım.

Madoc yıllardır benim için oradaydı. Görüldüğümde ve hatırlandığımdan emin oldu.

Falls bölgesinde kimse Weston'ın hala burada olduğunu hatırlamıyor. Artık başkaları için ortaya çıkma sırası bende.

Weston benim davam oldu, tıpkı benim Madoc'un davası olduğum gibi. En iyi niyetlerle yola çıktım, ama sonunda niyetlerim miras olmadı.

Saatler sonra, son kez gençlik yatağımda uyanıyorum. Bu gece uçağa bineceğim.

Telefonuma bakıyorum. Saat 09:48.

Yıllardır bu kadar geç uyumamıştım, ama bunun sebebini jet lag'e bağlıyorum. Bir de neredeyse saat beşe kadar uyuyamadığım gerçeği. Quinn çoktan fırına gitmişti. Yanından geçerken küçük bir ışığın yandığını gördüm. Dün gece telefonda konuştuktan sonra uyuyamadım. Yatağa girdiğimde bile zorlandım.

Önemli olan sözleri değil, ses tonuydu. Neşeli, davetkar.

Umut verici.

Önünde bir dünya dolusu macera varmış ve sonunda bunun farkına varmış gibiydi. O duyguyu tekrar yaşamak için neler vermezdim.

Benimle dalga geçiyordu ama kahretsin, Nuh ya da Farrow olsaydım...

Onu nereye götüreceğim? Aklım başka yerlerde, anlamsız bir rüya görüyorum; daha genç biriyim. Farklı bir hayatı olan farklı bir adam ve o güzel genç kadın benimle konuşuyor.

Kasıklarına bir sıcaklık hücum etti ve gözlerimi kapattım. Kahretsin.

Yatağımdan kalkıp komodinin üzerindeki pusulayı alıp pencereye doğru yürüdüm. Kuzey-kuzeybatı yönünü buldum.

Green Street hiç başlamasaydı hayatım nasıl olurdu? Drew Reeves'le hiç tanışmasaydım veya hayatımı bir anda değiştiren bir hata yapmasaydım?

Kalırdım.

Yaz yaklaşıyor, ılık yağmurlar, göl günleri ve Madoc'un verandasında açık havada yemek yemek...

İyi zamanlar geçirdim.

Telefonum çalıyor ve Hugo Navarre'ı bekleyerek tetikte bir şekilde başımı çeviriyorum. Dün gece Quinn için çok endişelendiğimden aramayı görmezden gelmişim, ama onunla konuşmak istiyordum.

Beni buradan uzaklaştıran sorunlar yüzünden endişelenmiyor. Endişeleniyor çünkü o bina hâlâ benim. Bir süre sonra Lance artık o binayla ilgilenmek istemedi, ben de onun payını satın aldım. Keşke onunla birlikte gitseydim.

Binayı hiç umursamıyorum. Onunla hiçbir ilgim olsun istemiyorum.

Telefonumu elime aldığımda, bunun yerine emlakçının adını görüyorum.

"Paul" diye cevap veriyorum.

"Günaydın." Son kelimeyi müzik notası gibi uzatarak söylüyor. "İyi haberlerim var. Evi görmek isteyen biri var."

"Çoktan?"

"Mümkünse bugün," diyor.

Çok hızlı oldu. Tabii ki bu bir teklif anlamına gelmiyor, ama ilan dün yayınlandı. Bir ev satmak bazı durumlarda yıllar sürebilir.

"Bunu bize bırakabilir misiniz?" diye soruyor. "Öğlen civarında?"

Evle ilgilenenlerin kim olduğunu çok merak ediyorum. Acaba Quinn olabilir mi?

Kendine ait bir yer istediğini söyledi ve ailesinde kredi için isteyebileceği tüm kefiller zaten var, ama onlardan yardım isteyeceğine inanmakta zorlanıyorum.

"Pekala," dedim ona. "Kulağa hoş geliyor."

Başka ne diyebilirim ki? Muhtemelen Quinn bile değil. Eğer öyleyse, imzalamadan önce onu bu fikirden vazgeçirebilirim.

"Bugün bir teklif alabiliriz," diyor bana.

"Evet." Uçmadan önce bunu halletmek mükemmel olurdu. "Harika."

"Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra, spor kıyafetlerimi giyip evi toplamaya koyuldum. Yatağı düzelttim, evi kim satın alırsa onu da alacağını biliyordum. Başka ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Babamın hatıra eşyalarını kutulara yerleştirmeye başlıyorum ve kurutma makinesine attığım çamaşırları çıkarıp kıyafetlerimi el bagajıma koyuyorum. Dizüstü bilgisayarımı ve şarj aletlerimi kaldırıyorum ve buzdolabındaki yiyecek ve içeceklerin atıldığından emin oluyorum.

Eski Cubs şapkam kaloriferin üzerinde duruyor ve onu bir kutuya atmak için dönüyorum ama durup ona bakakalıyorum. Şapka bende olduğuna göre pusulayı ona geri vermem gerekiyor ama o neredeyse hiç istemedi. Belki de şapkayı tercih eder.

Hâlâ inanamıyorum, ona verdiğimden sekiz yıl sonra, geçen akşam spor salonunda onu gördüğümde hâlâ üzerindeydi. Beni göreceğini bilmiyordu. Banknotu parmaklarımın arasında sıkıştırırken, onu en son böyle tuttuğum zamandan kalma anılar bir anda aklıma geliyor.

Ona verirken...

Bakışlarımı aşağı indirdiğimde Quinn'in tekrar bana baktığını gördüm, ama o da bir kez daha hızla gözlerini kaçırdı.

Fallon'ın bahsettiği suçluluk duygusunu hissetmeye başlayarak içimden bir ah çektim. Quinn beni tüm hayatı boyunca tanıyordu. On üç yıl. Sanırım, tek istediğim gitmek olsa bile, bir "hoşça kal" diyebilirdim.

Yanına gidip durdum ve diz çöktüm. "Kruvasanlarını çok özleyeceğim, biliyor musun?"

Kağıdına bakmaya devam ederken kaşlarını daha da çattı. "Zaten gideceğin yerde muhtemelen daha iyi yemekler ve restoranlar vardır."

"Ama bunlar sizin tarafınızdan yapılmayacak."

Onu sakinleştirmeye çalışıyordum ama hiç yanaşmıyordu. Bana kızmasını istemiyordum ama onun yaşındaki bir çocuğun bunu anlamasının zor olduğunu biliyordum.

Ve ona şu anda açıklayamayacağım şeyler vardı. Çok küçüktü. Dünyada hiçbir derdi olmadan mutlu ve heyecanlı olmalıydı ve benim yokluğumu özlemeye değer bulacağını düşünerek bir dakikasını bile boşa harcamasından nefret ediyordum.

"Pekala, antrenmanlarına devam et, tamam mı?" Elimle omzuna hafifçe vurdum. "Yakında tekrar ziyarete gelebilirim ve yeni tariflerinden bazılarını denemeyi umuyorum."

"Hiç geri dönmeyeceksin," diye mırıldandı, hâlâ bana bakmadan.

"Nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü herkes kendini daha iyi hissetmek için yalan söyler."

Gözlerimi kısıp onu inceledim. Bu aklına nereden gelmişti acaba?

Sonunda hüünlü, kahverengi gözlerini kaldırdı. "Yeni arkadaşlar bulacaksın ve bizi unutacaksın."

Başımı salladım, ne diyeceğimi bilemedim. Gideceğim yerde arkadaş edinecek miydim? Muhtemelen. Geri döneceğime emin miydim? Hayır. Şu anda buraya asla geri dönmek istemiyordum.

Ama onun kendini daha iyi hissetmesini istedim, bu yüzden düşünmeden şapkamı çıkardım ve başına geçirdim, siperliğin gözlerinin üzerine

düşmesiyle kıkırdadım.

"Geri döneceğim," diye itiraz ettim. "Şapkamı geri almam gerekecek, değil mi?"

Şapkayı başından çıkardı, şapkayı incelerken gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Bunu bana veremezsin," diye fısıldadı şaşkınlıkla. Babamın olduğunu ve onu ne kadar çok sevdiğimi biliyordu. Ama nedense, onun için bir anlam ifade edeceğini bildiğim sürece onu özleyeceğimi hissetmedim.

"Zaten hallettim," diye karşılık verdim. "Öyleyse sen ilgilen, tamam mı?"

Ayağa kalkıp, arabama doğru yönelmeden önce ona son bir kez gülümsedim. Buradan gitmem gerekiyordu. Ona yalan söylüyordum. Herkese yalan söylüyordum. Beyzbol şapkası için bile geri dönme niyetim yoktu. Sadece benden nefret etmesini istemiyordum. Beni kahraman olarak gören tek kişi oydu.

"Lucas!" diye bir bağırış duydum arkamdan.

Tam zamanında arkamı döndüm ve Quinn'in sırt çantasından küçük bir şey çıkardığını gördüm. Aceleyle yanıma geldi ve yuvarlak metal kutuyu bana uzattı.

"Şimdi geri dönmelisin." Gülümsedi ve sonra hızla yere, yerine doğru koştu.

Kaşlarımı çatarak, şaşkınlıkla elimi açtım ve hemen annesinin ona bir yılbaşı hediyesi olarak verdiği pusulayı tanıdım.

Kahretsin. Bu antika ve aile yadigarıydı. Eğer o geri istemezse, ailesi isteyecekti. Ben tutamazdım.

Eseri ters çevirip inceledim ve arkasına kazınmış şu sözleri gördüm: "Mutluluk bir yer değil, bir yöndür."

O zaman bile akıllıydı. Nereye kaçarsam kaçayım, eşyalarımı da yanımda götürceğimi biliyordu.

Cubs şapkasını bu akşamki partiye götürmek için anahtarlarımın yanına bıraktım. Onun sahip olmasını istiyorum. Ben burada olamasam da, kalbim burada olabilir.

Lavaboyu temizleyip tezgahları silerken kapı zilinin çaldığını duydum. Bezi yere atıp kapıya doğru yöneldim.

Bir FedEx kuryesi verandada duruyor. "Lucas Morrow?"

Başımı salladım. "Evet."

Bana bir kalemli telefon uzattı. "Lütfen burayı imzalayın."

Adımı karalayıp paketi onunla değiştirdim ve kapıyı kapattım.

Kutuyu inceliyorum ve Dubai adresini tanıyorum. İçimden bir ah çekiyorum, asistanımın dünyanın öbür ucundan bir paketi ertesı gün teslim etmesi gereken acil bir durumu neden kaçırdığımı merak ediyorum.

Ama ambalaj kağıdını açtığımda içinde tablet ya da belge göremiyorum. Yumuşak, beyaz bir gömleğin üzerinde küçük beyaz bir kutu duruyor ve onu alıp kumaşı parmaklarımın arasında ovuyorum.

Midem alt st oldu. Acaba neyin peşinde?

Tişörtü yere bırakıp küçük paketi açtım ve içinden bir şişe kolonya çıkardım.

Asistanımın yazısının bulunduğu kartı okuturken kaşımı kaldırıyorum.

 düğmeyi açık bırakın.

Ve kolonyayı sürün. Çok etkili. Onu kullanan her erkeği hamile bırakmak istiyorum.

Bu akşam iyi eğlenin.

-Isobel

Hamile bırakmak. Boğazımda bir kahkaha düğümleniyor.

Peki bu gece neyi kastediyor? Madoc'taki barbekü partisini mi? Bunu nereden biliyor...?

Ama sonra aklıma geliyor. Takvimim. Telefonuma kaydederdim. Eşyaları tekrar kutuya koyuyorum, emlakçı ve potansiyel alıcı için ortadan kaldırmaya hazır hale getiriyorum.

Ancak...

Bu akşam temiz bir gmleğe ihtiyacım var.

Hemen kutusundan çıkarıp dolaba astım, kutuyu da yere koydum.

Dizüstü bilgisayar çantamı alıp kaldırımdaki arabama doğru yürüyorum, daha önce iki kez gördüğüm o Traverse'i görmek için sokağı tarıyorum. Onu görmek istiyorum. İçinde kimin olduğunu ve ben ayrılırsam Madoc ve diğerlerinin güvende olduğunu bilmek istiyorum.

Sokak neredeyse bomboş. Arabama biniyorum.

Spor salonunda vakit geçireceğim, e-postalarımın bakacağım ve belki de öğle yemeği yiyeceğim, sonra da duş almak ve Madoc'u son kez görmek için buraya geri döneceğim.

Bunu kafamdan atıp şimdi gitmek daha iyi olurdu.

Ama partiye gideceğimi biliyorum ve nedenini de biliyorum, bu düşünce şekillenmeden önce onu bir kenara itsem bile.

Tek istediğim şapkasını geri almasını sağlamak. Hepsî bu.

Nefesim kesilmiş bir halde Madoc'a doğru arabayı sürüyorum.

Listeyi kafamda gözden geçiriyorum. Tate'e, Juliet'e ve tüm çocuklara veda edin. Madoc ve Fallon en son gidecek. Jason ve Katherine'i de unutmayın.

Farrow Kelly ve Noah Van der Berg muhtemelen ailelerin arkadaşları olarak orada olacaklar. Onlara hitap etmeme gerek yok.

Ve şapkayı Quinn'e ver. Tabii pusulayı bende tutabilirsem.

Ya orada değilse? Gaza basıyorum, keşke orada olmasaydı diye düşünüyorum. Gözlerinin içine bakıp tekrar veda etmekten biraz endişeliyim.

Eve dönmek güzel olacak doğrusu. Tuzlu deniz havasına, baharatlara ve güneşin kavurduğu çöle, dükkanlardan yankılanan müzik seslerine ve çarşıflarımın yumuşaklığına...

Görüntü zihnime gelmeden önce onu durduramıyorum; Quinn'i kafamda, üzerimde ve dairemin penceresinden içeri süzülen ay ışığının üzerinde, perdelerin gölgesinde zar zor gizlenmiş halde görüyorum. Vücudunu benimkine bastırırken çarşıflar su gibi bacaklarından aşağı akıyor.

Ağzım açık kaldı. Onunla birlikte, sadece bana özel olarak, bir ziyaret için dışarıda olmak nasıl olurdu? Olurdu. O seyahat ederken ona göz kulak olsam kimse bir şey düşünmezdi. Ve biz burada olmazdık, bu yüzden tetikte olmama gerek kalmazdı. Yani, neden olmasın?

Tamamen bana özel...

Zihnimde bir başka görüntü beliriyor: Her gece yatağымda o...

İnlemeleri kulağıma çarptı, kasıklarım şişti ve ağrıdı, inlememe neden oldu. Araba savruldu ve direksiyonu aniden çevirdim, lastikler altımda gıcırdadı.

Göğsüm çöküyor. Kahretsin.

Bu da ne böyle? Alnımda terler beliriyor ve arabayı düz tutmaya çalışırken nefes nefese kalıyorum.

Bu Quinn.

Quinn!

Kahretsin.

Madoc'un evinin önüne hızla durdum ve bu sefer Cubs şapkasını yolcu koltuğuma bıraktım. Onunla olan son işim bu. Sonra görüşürüz. Eğer gelirse.

Bunun yerine, babamın eşyalarından kalan ve Madoc'un içmesini istediğim, açılmamış, en kaliteli İskoç viskisi şişesini alıyorum.

Devasa, dairesel araba yolunun ortasında hiçbir şey yok; ne çeşme ne de çiçek tarhı; sadece en solda, Madoc'la birkaç kez basketbol oynadığım bir basketbol potası var. Burada olmayı çok severdim ve anılarımda hala topun sekmesini ve serin sonbahar günlerinde yaprakların uçuşmasını duyabiliyorum.

Mekan şimdi arabalarla dolu. Jared'ın Dark Horse'unu, Jax'in McLaren'ini, birkaç JT Racing iş kamyonunu, tanımadığım birkaç aracı ve üç motosikleti sayıyorum.

Quinn'in bisikleti burada değil.

Ben kapı koluna uzanır uzanmaz Madoc kapıyı açıyor.

Şişemi kaldırarak gülümsedim. "En iyisini getirdim." İçeri girdim. "Karşılaştıralım."

Elimdeki içkiyi alıyor. "Memnuniyetle."

Fallon, babasının tattığı en kötü İrlanda viskilerinden bazılarını damıttığı konusunda beni uyarmıştı, ancak Madoc babasının her ziyaretinde bu viskiden içtiğini de eklemeyi ihmal etmedi. İrlanda viskisini hiç denemedim, o yüzden şeref! Umarım bu gece uçağa binecek kadar ayık kalırım.

Kapıyı kapatıyor ve ben de onunla birlikte antreden geçiyorum. "Çok fazla insan davet ettin, değil mi?"

"Psh..."

Kaşımı kaldırdım. Bu bir cevap değildi. Dikkat çekmekten hoşlanmadığımı biliyor. Bunun için Kade'i var, tabii o çocuk değişmediyse.

Jared'ın karısı Tate yaklaşıyor, ardından Fallon, Jax ve karısı Juliet geliyor. Arkalarına bakıyorum ve insanlarla dolu avluyu görüyorum. Müzik, sürgülü cam kapılara vurarak titreşimler yayıyor.

Tate'i kucaklıyorum. "Hey."

Beni sıkıca kucaklıyor, sonra geri çekiyor. "Ah, çok güzel kokuyorsun."

Kıkırdıyorum. Parfüm konusunda iyi bir seçim yapmışsın Isobel. Ama Jared'in duymayacağından emin olmak için etrafa bakıyorum.

Birkaç gün önce kampta kısaca gördüğüm Dylan, aradan sıyrılıp boynuma sarıldı ve bana hızlıca bir kucaklama verdi. "İyi görünüyorsun," dedi geri çekilip beni süzdükten sonra. "Ama çocuklar hepinizi mahvedecekler. Futbol oynamak istiyorlar." Başını yana doğru eğdi. "Şey, Kade futbol oynamak istiyor."

Quinn burada değil. Neredeyse nerede olduğunu soracaktım ama sanki aklıma ilk gelen şey buymuş gibi görünecek.

Herkes dışarıya doğru ilerliyor ve Lance'i genç bir esmer kızla birlikte görüyorum; ayrıca Caruther ve Trent aileleri için çalışan, uzaktan tanıdığım birkaç yerli de var. Diğerleri ise Dylan, Hawke ve diğerlerinin arkadaşları olan üniversite öğrencileri gibi görünüyor.

Madoc, "Uçuşunuz saat kaçta?" diye soruyor.

"On bire kadar değil."

Barda duruyoruz ve bana dönüyor. "Keşke burada kalsaydın."

"Pazartesi sabahı ilk iş olarak bir toplantım var," dedim sesimdeki pişmanlığı bastırmaya çalışarak. "Zaten uzun süre kalacak yerim yok. Evle ilgili zaten bir ilgim var."

Kaşları birden yukarı kalktı ve ben de etrafa bakındım, bir şeyler aradım.

"Çok çabuk oldu," diye yanıtlıyor ama yüz ifadesinin değiştiğini görüyorum. "Sanırım... iyi bir şey."

Evet.

"Ve her zaman kalacak bir yeriniz olur." Fallon yanlarından geçerken, verandadaki masaya bir tepsi meyve bıraktı.

Madoc bize birbirimizin viskisinden birkaç yudum dolduruyor ve İskoç viskisiyle İrlanda viskisini karşılaştırarak yudumluyoruz. İrlanda viskisi biraz daha yakıcı olduğu için nefesimi dışarı veriyorum. Ama fena değil.

O gülerken, şişesinin son iki yudumunu daha dolduruyorum. Zafer kazanmış gibi.

"Hemen geri döneceğim," dedim ona gülümseyerek.

Lance'in yanına doğru yürüyorum, bir yudum daha alıp içkinin sinirlerimi ısıtmasına izin veriyorum. Akşamın erken saatlerinde esen hafif rüzgar leylak ve çimen kokusunu taşıyor ve burada yaşadığım zamanlarda yazların ne kadar hızlı geçtiğine dair bir anı aklıma geliyor; çünkü her günü büyük bir heyecanla bekliyordum. Herkesin keyif aldığı tüm açık hava

aktiviteleri—yüzme, kano, konserler, piknikler, dondurma almaya gitme, bahçe işleri, barbekü, marshmallow kızartma ve açık havada yemek yeme.

Ama korkularımın ormanın derinliklerinde sığ bir mezara gömüldüğü kuzey-kuzeybatının çekimi boynumdan yukarı doğru kayıyor. Artık buradaki yazları eskisi gibi sevmeyeceğim.

Lance'e doğru yaklaştım, çimenlerin üzerine yerleştirilmiş meşalelerin ışığında parıldayan parmağındaki yüzüğü takan arkadaşına bakarken zoraki bir gülümseme takındım.

"Marie mi?" Yeni eşiyle el sıkıştım. "Ben Lucas. Tanıştığımıza memnun oldum."

Dudakları parlak bir gülümsemeyle aralandı, burnundaki çillere dikkat çekti. Quinn'in çilleri daha silik. Güneşte daha belirgin hale gelip gelmediklerini merak ediyorum. "Seninki de," diyor Marie.

Kocasına işaret ederek, "O seni mutlu ediyor mu?" diye sordum.

"Şimdilik," diye şaka yapıyor.

Arkadaşım alaycı bir şekilde güldü, yüzünü buruşturdu ve o da onu belinden kavrayıp öpmek için kendine çekti. Kendi kendime gülümsedim, keşke bir anlığına benim de hayatım böyle olsaydı diye düşündüm.

Tek bir karar. Aramızdaki tek fark buydu. Tek bir karar, hayatlarımızın seyrini tamamen değiştirdi.

Yavaşça uzaklaşarak, havuza doğru geriye doğru yürüdü ve kocasına göz kırptı.

Onun bir arkadaşının yanına oturup ayaklarını suya batırmasını izledik.

"Senin adına çok mutluyum," diyorum ona.

Ama cevap vermiyor, sadece başını aşağıya eğiyor, bir yudum su içiyor, kaşları çatık.

"İyi misin?"

Derin bir nefesle göğsü kabardı. "Sürekli bir şeylerin ters gideceğini hissediyorum, biliyor musun?" Bana gergin bir gülümseme verdi. "Sanki bir şey sinsice yaklaşıp onu benden alacak ya da o da aklını başına toplayacak."

Boynundaki nabzın attığını görüyorum ve kıskançlıktan çenemi sıkıyorum. Bu kadar şanslı olmayı hak ettiğini düşünmüyor ama hak ediyor.

"Sanırım bu, ona deli gibi aşık olduğum anlamına geliyor, değil mi?" Hafifçe güldü.

"Kaybetmekten korktuğun bir hayata sahip olmak güzel bir şey."

Belki de ona her şeyi anlatmalıyım. Yıllar önce olan ve o zamanlar Green Street'ten ayrıldığı için hiç bilmediği her şeyi. Belki o zaman ne

kadar şanslı olduğunu anlar ve mümkün olan her anın tadını çıkarır.

"Bazı doğru seçimler yaptın," diyorum ona.

Ama yine de yüzü düşüyor. "Weston'daki o binaya hepimizi götürmeseydim, hâlâ burada yaşıyor olurdunuz diye düşünüyorum."

"Hayır," dedim ona, ses tonumu sakın tutmaya çalışarak. "İşler berbat gitti, ama ayrılmamın sebebi bu değildi."

Neden ona söylemiyorum ki? Birine söylemiyorum ki?

Ama eğer bundan bahsetmezsem, o zamandan beri aldığım neredeyse her kararın sebebinin bu olmadığını varsayabilirim.

Dudakları seğirdi. "Bir şeylerin ters gittiğini biliyorum ve başka ne olabileceğini de bilmiyorum."

İçeceğimin geri kalanını bir yudumda içiyorum. Konuyu değiştirmem gerek. "Şey, biraz yalnızım," diye takılıyorum. "Burada kalmalı mıyım? Kız arkadaşın sonunda seni terk ettiğinde onu kapabilirim."

Gülerek ona doğru yaklaştı. "Öyleyse, elimden geldiğince onunla eğlenmeliyim." Ve gülümseyerek bana orta parmağını gösterdi.

Giderken onu izliyorum ve bir anlığına sanki yirmi iki yaşındaymışız gibi hissediyorum.

Yanına yanaştı, elini saçlarına götürdü ve ben de bardağı yere koyup güvertede Madoc'un yanından geçtim. "Şişelerinizden birini daha getireyim," dedim ona. Ve evin yan tarafına doğru yön değiştirdim.

Küçük tepeyi aşağı doğru inerek bodrum girişine doğru ilerlerken, uzakta çimenlikte devasa, renkli ve son derece gülünç bir şey gözüme çarptı.

İnsanlar içine girip çıktıkça hareket ediyor ve ben de gözlerimi kısarak bunun birinin doğum günü mü yoksa başka bir şey mi olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

Bu bir şişme oyun evi mi? Yoksa belki sekiz tane mi? Çok büyük.

Bu da neyin nesi?

Çimlerin üzerinde küçük bir şehir gibi birbirine bağlı şişme oyun alanları var ve çocuklar (ve gençler) etrafta zıpladıkça her biri hareket halinde. Kaydırak ve tırmanma duvarları olan uzun, etkileşimli bir oyun alanı, iki kale, birkaç engelli parkur ve tünelli oyun alanları da mevcut. Kade kaydıraktan aşağı kayıyor ve takla atıyor.

Ve burnuma pizza kokusu çarptı, kollarımda tüylerim diken diken oldu.

Yavaşça dönüp baktığımda Quinn'i açık hava mutfağının tezgahının arkasında, arkasında da pizza fırınına görüyorum. Kalbim göğsümde

hoplayıp hoplıyor.

Kanvas renginde bir önlük giymiş, mayosunun iplerini boynuna bağlamış.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diyor ben daha bir şey söylemeden.

"Öyle mi?" diye soruyorum, oyuna ayak uydurarak.

Başını salladı. "Bu da neyin nesi?" diye sordu, çenesini şişme şehre doğru sallayarak.

Gülerek yanına gidip tezgahdaki bir tabureye oturdum, o da pizzanın üzerine sucuk koyuyordu. "Bu Madoc," diye açıkladım. "Unuttun. Onu daha uzun zamandır tanıyorum."

Abisiyle birlikte, oyuncak oynamak için kimse çok yaşlı değildir.

"Oğlunun Dylan'ı oraya soktuğunda 'şişme oyun evi' kelimesine bambaşka bir anlam kazandırdığının farkında olduğunu düşünüyor musun?" diye şaka yapıyor.

Başımı sallayarak eğlendim. Evet, parti anne babalar yattıktan çok sonra da devam edecek. Bundan eminim.

Madoc bana Dylan ve Hunter'ın tüm hikayesini ve en yakın arkadaşı yüzünden nasıl neredeyse hayatını kaybettiğini anlatmıştı.

Ama bana her şeyi anlatırken kahkahalarla gülüyordu. Anlaşılan iyi bir kavgayı kaçırmışım.

Yine de, Dylan ve Hunter'ı aşka hazır hale gelmiş olarak düşünmek zor, çünkü onları en son gördüğümde on bir yaşlarındaydılar. Quinn ise daha büyük. Etrafının çiftlerle dolu olması, onu kendine ait birine özlem duymaya itecektir diye tahmin edebiliyorum. Gözlerimi çıplak omuzlarında, ince boynunda gezdiriyorum...

Buraya neden geldim?

Saçları yüksek bir atkuyruğu şeklinde toplanmış, yüzünün etrafında uçuşan tutamlar var ve önlük, mayo giymiş vücudunu örtüyor. Tanrıya şükür.

Bodrumun şeffaf kapılarından içeriye göz attım, televizyon izleyen ya da oyun oynayan kimseyi göremedim. Yalnızdı, sadece uzaktan gelen oyun oynayanların kahkahaları ve yukarıdan gelen müzik duyuluyordu.

"Burada mı saklanıyorsun?" diye takıldım.

"Evet."

Neden yemek pişiriyor? Verandada bolca yemek var, üstelik bütün gün çalıştı.

Ama aklıma şu düşünce geliyor... Onun pizzasını çok sevdiğimi biliyor. Belki de benim için yapıyor?

Pizzayı alıp döndü ve fırına sürdü. Bikini üstünün ve önlüğün ipleri dışında çıplak olan sırtı uzun ve ince, yumuşak görünüyordu.

Ve sıkı ve pürüzsüz...

Vücudumda bir kıpırdanma hissediyorum, boynumdan yukarı doğru bir sıcaklık yükseliyor.

Pantolonunun üzerine kırmızı şort giymiş.

Son pizzayı çıkarıp, bıçağıyla sekiz dilime ayırdı. Mantarlar hariç her şey vardı. Benim favorim.

Bir parçayı plastik bir tabağı koyup bana uzattı. Karnım hemen guruldadı. Bugün neredeyse hiç yemek yemedim.

Kızgın dilimi alıp hızlıca bir ısırık alıyorum. Ağzıma hava çekip, yanmamak için peyniri ağzımda gezdiriyorum ama peynir kırılmıyor. Ağzımdan sekiz santim kadar uzanıyor ve ben de gülerek parmaklarımla koparıyorum.

Çiğniyorum, baharatlar dilimde adeta bir parti gibi esiyor. "Kahretsin," diye inliyorum.

Dirseklerini tezgâha yaslayarak, diğer yedi dilimden birinden bir parça pepperoni koparıp ağzına attı. "Peynir mi, sos mu?" diye ısrar etti.

"İkisi birden."

Gülümseyerek, "Sosun içine bir tutam kırmızı biber koymaya başladım," dedi.

Dilim yanmasına rağmen bir lokma daha alıyorum. "Bunu o iki aptal için yapma, tamam mı?" diye uyarıyorum onu. "Dubai'de uyanıp senin düğün duyurunu duymak istemiyorum."

Bu, herhangi bir erkeğı onun avucunun içine alırdı.

Ama şakaya gülmüyor, sadece gözlerime öyle bir bakış atıyor ki kalbim bir anlığına duruyor.

Bir parça daha ısırıp koparıyorum, sonra bir parçayı daha ağzıma tıkıyorum.

"Bir sorun mu var?" diye soruyorum.

Başını sallayarak, "Hayır." dedi.

"İyi bir şey mi?" diye soruyorum bunun yerine.

"Belki." Ayağı kalktı. "Ama son zamanlarda kardeşlerimin tarafında gibisin, bu yüzden sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum."

Onun iyiliğini istediğıme güvenebilir.

"Sence de her halükarda öğrenmeyecekler mi?" diye soruyorum, artık meraklanmışım.

"Elbette," diye fısıldıyor. "Beni durduramadıklarında anlayacaklar."

Omuzlarımı dikleştiriyorum. Yani evimi mi alıyor? Sır bu mu? Ona yapmamasını söylemeliyim, çünkü bu yaşta ihtiyacı olmayan bir masraf, ama söylemiyorum. Bu gece değil. Zaten muhtemelen fikrini değiştirecektir.

Onun birayı ağzına götürüşünü izliyorum ve dudakları şişeyi değdirirken bir an donakalıyorum, büyülenmiş gibi kalıyorum.

O içki içiyor. Alkol.

Çünkü elbette öyle. Yirmi bir yaşında. Bir kadın.

"Eve gitmek için heyecanlı mısın?" diye birden sordu bana.

Dudaklarımı ıslattım ve sert bir sesle cevap verdim: "Evet."

"Dolu mu?"

Boğazımı temizledim. "Saat sekiz buçuk civarında havaalanına gideceğim."

Saate baktım. Çantalarım arabada.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, midemde bir tuğla oturmuş gibi hissediyorum.

Bana bakıyor ve ben de kendimi zorlayarak onun bakışlarına karşılık veriyorum.

"Orada... orada seni mutlu eden biri var mı?" diye sessizce soruyor.

Yanılıyor muyum bilmiyorum ama nefesini tutmuş gibi görünüyor.

"Bazen." Göğsümdeki ağrı artıyor. "Benim için endişelenmene gerek yok."

Saate tekrar baktım, saniyeler neredeyse geçiyordu. Önümüzdeki iki saat zor geçecek, ama onun yanında daha da zor olacak. Hareket etmeliyim. Başka biriyle konuşmalıyım.

"Bu inanılmaz güzel kokuyor," diye patladı evin önünden aşağı doğru gelen kalın bir ses.

Başımı çevirdiğimde, kot pantolon ve tişörtsüz, elinde motosiklet kaskı taşıyan Farrow Kelly'yi gördüm.

Hiç vakit kaybetmeden, tezgahın arkasındaki Quinn'in alanına girdi, kolunu beline doladı ve elinde tuttuğu dilimden bir ısırık aldı.

"Farrow Kelly," diye çıkıştı, sanki birlikte büyümüşler gibi.

Ağzındaki yemeğin arasından mırıldanarak, "Dur," dedi. "Öğretmen sesiyle konuşmanın bana neler yaptığını biliyorsun."

Gözlerimi kısıyorum, dik dik bakıyorum ve nasıl görüldüğüm umurumda değil. Neler oluyor böyle?

Onu bıraktıktan sonra pizzanın geri kalanını—benim pizzamı—aldı ve lanet olası pizzanın tamamını ikiye katlayıp taco gibi yedi.

Ona ters bir bakış attı ama o sadece omuz silkti. "Bana borçlusun," dedi bana yan bakış atarak. "Bugün bir sürü işim vardı ve sonunda ne yaptım? Ev arayışına çıktım..."

"Pizzayı al," diye bağırdı.

Ev arayışı...

Quinn ile mi? Benim evime onunla mı geldi?

Ya da...anne babamın evi. Her neyse. Onu neden getirsin ki?

Ensem arkası terden sıırıslıkm olmuş, kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlamıştı.

"Yakında görüşürüz," diye mırıldandı ona doğru eğilerek. "Çok eğleneceğiz."

Affedersin?

Pizzamı yerken çimenliğe ve şişme oyun alanlarına doğru yönelip gidiyor.

Quinn gözlerini bana dikti ve ben de söylememem gereken daha fazla saçmalık söylemek için ağzımı açtım. Benim veya ailesinin yardımı dışında herhangi bir erkeğin yardımına ihtiyacı olmasının hiçbir nedeni yoktu. Onca insan arasından neden Farrow Kelly'ye güvensin ki?

Ama biri sözümüzü kesiyor. "Quinn, hadi!" diye sesleniyor Dylan.

Quinn bir an tereddüt ediyor, gözlerimiz birbirine kilitlenmiş ve harekete geçme fırsatım doğmuşken, bunu değerlendirmiyorum. Önlüğünü çıkarıyor ve tezgahın etrafında dolanıyor.

"Gitmeden önce görüşürüz," diyor bana.

Çenesinin titrediğini gördüğümü sanıyorum, ama göğsümdeki ateş ve beynimdeki sis yüzünden, az önce olan biteni anlamaya çalışırken düşünemiyorum.

Dylan ve esmer bir kadınla birlikte, Farrow Kelly'nin az önce ortadan kaybolduğu şişme oyun alanlarına doğru giderken onu izlerken adeta donakaldım.

Noah Van der Berg kızların peşinden koşuyor, küçük grupları sanki ben çoktan gitmişim gibi arkalarından dağılıyor. Sanki çocukken beni hiç aramamış gibi öylece gitti.

O, benden asla uzaklaşmadı.

Bütün kaslarım gergin ve çenemi sıkmaktan ağrıyor.

Yanlışım var. Bunun farkındayım. O mutlu. Yakınında kendi yaşlıları var. Bu iyi. Bu harika. Her şey olması gerektiği gibi.

Elimi göğsüme koyup kalbimin üzerindeki ağrıyı ovuşturuyorum.

CHAPTER EIGHT

Quinn

Mide bulantısını dindirmek umuduyla elimi karnıma koydum. Sadece yürümeye devam et, diye kendi kendime söyledim, gözlerinin sırtımda olduğunu hissederken. Eğer o gidene kadar her sözüne kulak verirsem, ağlamaktan korkuyorum. Böyle daha iyi.

“On üç dakikam var.” Dylan ve Aro yanımda çimenlerin üzerinde yürüyorum. “Pizza fırında.”

Partiye geri dönüp vedalaşma turlarına başlaması için bolca zamanı var.

Dylan ise "Onu iyice tedirgin etmek için bolca zaman var," diye takılıyor.

Noah ilk şişme oyun evinin kenarından kendini yukarı çekip içeri giriyor. Plastik merdivenlerden tırmanmaya başlıyoruz. "Kimi tedirgin edeyim?" diye soruyorum, on üç yaşımdan beri verdiğim her kararın Lucas Morrow'u düşünerek alınmadığı oyununu hâlâ sürdürüyorum.

Dylan yukarıdan bana bakıyor. "Quinn."

"Dylan," diye taklit ediyorum ama daha kısa ve öz bir şekilde.

Yalnız kalmak istiyorum ve ailem beden dilini okumakta, eski Yunanca okumak kadar beceriksiz. Gözlerimdeki çeliğin net olması gerekiyor. Gerçekten de şu an nasıl hissettiğimi hayal edemeyecek kadar kalın kafalı mı bunlar? Her geçen dakikadan korktuğumu ve yarın uyandığımda onun bir daha asla eve dönmeyeceği umudunun kalmadığını anlayamıyorlar mı? Eğer Hunter olsaydı, o neler hissederdі acaba?

Ayrıca, burnumun dibinde gizli bir sığınak bulundurmaları da hâlâ sinirimi bozuyor. Orayı kilitlemenin dışında, onlarla yüzleşip yüzleşmemeye henüz karar vermedim.

Hayatıma dair herhangi bir müdahaleye artık izin vermeyeceğim ve bu Lucas'ı da kapsıyor.

"Sadece hoşlandığım bir şeydi," diyorum, hepimiz kaydırağın tepesine tırmanırken olayı önemsizleştirerek. "On üç yaşındayken."

"Ve siz on iki, on bir ve on yaşındayken..."

"Artık yeter," dedim ona, arkama dönüp Aro'ya da bakarak. "Ayrıca Noah'ı veya Farrow'u kullanarak onu kıskandırmaya çalışmanızın adil olduğunu düşünmenizi de hiç hoş bulmuyorum."

Onları Astrofizik bölümüne göndermek, yoluma çıkarmak ve nedenini söylememek mi?

Ama Aro arkamdan karşılık verdi: "Sana söz veriyorum, onların tek derdi senin tarafından kullanılmak."

"Fu..." Başımı geriye attım, küfürün dilimde donup kalmasına izin verdim.

Başkalarının önünde "siktir" kelimesini söylemekte zorlanıyorum.

Dylan kıkırdıyor ve arkamdan Aro'nun gülümsemesini hissedebiliyorum.

Tepeye ulaştık ve aşağıya, engelli parkura atladık. "Her şey sonradan daha iyi görünüyor," diye açıkladım.

Bunu bilmek için onlardan yirmi yaş büyük olmama gerek yok.

"Lucas değişti." Omuz silkiyorum. "Artık eskisi kadar arkadaş canlısı değil. Hatta neredeyse kibirli."

Onlara bazı şeylerin hatırladığımdan çok daha iyi olduğunu itiraf etmiyorum. Gözlerinin üzerimde nasıl da uzun süre kaldığını. Vücudunun ne kadar daha güçlü görüldüğünü. Yanımda olduğunda kanımda oluşan o elektrik akımını.

Diğer şeyler de kötüye gitti. Beni yetiştiriyormuş gibi hiç davranmadı ve şimdi başlamak için çok geç. Çocukken bana daha çok yetişkin gibi davrandı.

Devam ediyorum. "Gençken kurduğum tüm bağlantılar sanki hiç yaşanmamış gibi. Hepsi kafamdaydı." Kaşlarımın çatıldığını fark edip gevşetiyorum. "Artık bir yabancı," diyorum onlara, inandırıcı görünmeyi umarak. "Ve yaşlı."

"Ve cehennem kadar yakışıklı," diye patladı Dylan. "Erkekler yaşlandıkça daha iyi oluyor. Kokusunu aldın mı?"

Arkama dönüp baktığımda Hunter'ın arkasından yaklaştığını gördüm. Kaşlarını çatmış bir şekilde.

"Vücudu sanki en seçkin fabrikada üretilmiş gibi," diyor, erkek arkadaşının hemen arkasında olduğundan tamamen habersiz.

Elini uzatıp nazikçe kadının ensesinden kavradı ve onu göğsüne doğru çekti.

Başını geriye doğru eğerek ona baktı, gözleri irileşti. "Şey, hissetmeye çalışmıyordum..." diye kekeledi, adam onu döndürüp duvara yaslayınca. "...ona dokunmaya çalışmıyordum. Sadece ona sarıldım ve fark etmemek zordu."

"Neyi fark ettiniz?"

Gülümsemeye hazırlanırken dudaklarını birbirine bastırıyor. "Vücudu ne kadar da sertti."

Sesi yaramazlık ve kahkahayla dolu, Hunter ise alt dudağını ısırıyor. Yeğenlerimi görünce içimde yükselen homurdanmayı bastırıyorum. Hayır, kan bağı yok – babaları üvey kardeşler – ama yine de alışmak zor. Hepimiz bir aile olarak büyüdüm ve son yirmi aydır birlikte oldukları için birbirlerini hırpalamalarına alışmak için pek yanlarında olamadım.

Yüzü kızarak ona baktı ve nefesini verdi. "Sonra ne diyeceğimi unuttum."

Onları kendi hallerine bırakıyorum, Aro ile birlikte şişme kaya duvarına tırmanıyorlar. Küçük kaydıraftan aşağı iniyoruz ve sütunlardan oluşan labirentin içinden geçmeye başlıyoruz.

"Dylan sadece istediğini elde etmene yardım etmeye çalışıyor," diyor arkamdan. "İyi niyetli."

"Biliyorum."

Onların böyle düşündüğünü biliyorum. Hepsinin niyeti iyi.

"Ama onun ayrılmasından mutsuzsunuz," diyor Aro gayet sakin bir şekilde.

"Sen de dahil olmak üzere genç aile üyelerimin, her açıdan beni acınası ve mutsuz olarak görmelerinden dolayı mutsuzum"—ona ters bir bakış attım—"aşık olmadığım için."

"Mutlu musun?"

"Mesele bu değil!" diye çıktım. "Bu müdahaleci bir durum!"

Bağırarak istememiştim ama hepsini bir kez ve sonsuza dek yerlerine oturtmak istiyorum. Çocukluk aşkımın şehirdeki son gecesinde onu baştan çıkarmak için oyun oynamayı reddettiğim için başarısız biri değilim.

Onun bir gece daha burada kalması durumunda ne yapacağımı düşünmekten kaçınmaya çalışsam da. En azından bir gece daha.

Fırında pizzamla kalmalıydım. Sadece sinirliydim. Ona tüm dikkatimi vermenin, sanki önemliymiş gibi davranmanın verdiği tatmini yaşatmak

istemedim. Oysa biz onun için açıkça önemli değiliz.

"Haklısın," diyor Aro usulca. "Ama aile böyledir işte, bunu öğreniyorum." Gözlerinde bir gülümseme beliriyor. "Gerçek benliğini görebilen tek kişiler onlar. Ama bu aynı zamanda onların filtresiz, sen istemediğin halde tavsiye veren, güzel ama boğucu benliklerini de gördüğün anlamına geliyor."

Evet.

Ağzımı kapatıyorum, ailesinin onun yanında olmadığını hatırlıyorum. Pek çok insan da yanında değildi ve belli ki o, müdahale eden ebeveynlerle ve güvенеbileceği insanlarla dolu yeni hayatını tercih ediyor. Yanlış mı düşünüyorum? Şu an net düşünmek zor.

Bir sonraki merdivene çıkıyorum, o da peşimden geliyor.

"Lucas'ı gerçekten istiyorsan," diye söze giriyor, "onu nereye götürürsün?"

"Aro..."

"Hadi ama." Sesi neşeli geliyor. "Biliyorum, bunu hiç düşünmedin ama nerede yapardın?"

Tepeye ulaştım ve sağa doğru baktım, üzerinde kusursuzca duran beyaz gömleğiyle onu gördüm. Altında ne olduğunu görmek zor değildi. Verandada duruyordu ama başı şişme oyun evine doğru dönüktü.

Derin bir nefes alıp mırıldandım, "Sanırım onun yeri."

"Evini satıyor."

Doğru.

Bunun nasıl olabileceğini düşünmek zihnimi altüst ediyor.

Kontrol edilemez. Aklıma gelen ilk kelime bu. Kendini kontrol edemezdi ve ikimiz de onu durduramazdık.

"Onun arabası," diyorum sessizce.

Gülümsüyor. "Ah," diye iç çekiyor, bir anıya dalmış gibi. "Hawke'ın bekaretini bir arabada aldım."

İkisinin de daracık bir arka koltukta, terden çatlamış deriye yapışmış tenleriyle çekilmiş istenmeyen bir görüntüsü aklımdan geçiyor. "Ugh..." diye homurdanıyorum. Çok rahatsız edici görünüyor, üstelik arabadan bile bahsetmiyorum. Bu aile her şeyi çok paylaşıyor.

Dengemizi kaybedip yüzüstü yere düşerek aşağı atladık. İlk defa güldüm.

Yan tarafına dönüyor ve biz de engelli parkurdaki diğerlerinin yaptığı hareketlerle birlikte sallanmaya devam ediyoruz. "Kendine ait bir yere

ihtiyacın var," diyor. "Belki de sana bu konuda yardımcı olmanın zamanı geldi."

Hawke'un birkaç gün önceki sözleri aklımdan çıkmıyor. Kullanmaya hazır olduğunda ona söyleyeceğiz.

Gizlendikleri yerden bahsediyorlardı. Aro'nun kastettiği de buydu. Onlar gibi benim de ortalıkta dolaşabileceğim bir yer.

"Belki bir yerim var." Doğrudum, az önce üzerinden atladığımız duvar, diğer taraftan birinin çıkmasıyla sallanıp titriyordu. "Bugün bir eve teklif verdim."

Birden doğrudu. "Ne?"

"Kimseye söyleme." Sesimi alçaltıyorum ama yüzümdeki sevinci gizleyemiyorum. "Geri dönüşü olmayan bir noktaya gelene kadar kardeşlerimle uğraşmak istemiyorum."

"Bunu bana neden söylüyorsun?"

"Çünkü bence sen sır saklamada en iyisisin," diye açıklıyorum, "ve ben de çok heyecanlıyım, sessiz kalamam."

Bana şaşkınlıkla bakıyor ve bu beni daha da mutlu ediyor. Onu şaşırttım. Ben kimseyi şaşırtmam ki.

Mace'i aradım, o da Farrow'u aradı ve Farrow da kendi evime bir göz atmama yardımcı oldu. Kendi evi vardı, bölgeyi biliyordu ve sessiz kalacağına güveniyordum çünkü eğer Shelburne Falls'ın yönetici elitinin - kardeşlerimin- bilmediği bir şey biliyorsa, bu onu eğlendirebilirdi.

Yine de hâlâ tedirginim. Ya büyük bir hata olursa? Bankadaki son paramın neredeyse tamamını harcayacağım ve tadilat gerekiyor. En azından ipotek ödemesi kötü olmaz.

Yeni evimin oturma odasının penceresinde durup, yeni mahallemdeki sokağa bakarken kendimi hayal ediyorum ve göğsümde ve kollarımda inanılmaz bir sıcaklık hissediyorum.

Kardeşlerim çok kızacaklar.

"O zaman senin adına çok sevindim." Ayağa kalktı ve benim de kalkmama yardım etti. "Yeni bir parti mekanı."

Ha, doğru. Jared, Madoc ve Jax benim evimde olsalar hiç endişelenmezler çünkü Quinn asla parti vermez.

Durup düşünüyorum. Misafir ağırlayacak mıyım? Eminim ağırlayacağım, ama çoğu benden daha genç olan bir sürü insanla alkol dolu bir parti fikri pek cazip gelmiyor. Aklıma küçük buluşmalar geliyor ve bu güzel olabilir. Kız geceleri. Arkadaşlarla samimi sohbetler. Birdenbire

tüylerim diken diken oluyor, kendi alanım fikri kafamda netleşiyor. Bayılıyorum buna. Artık sürekli sorular yok. Evde misin? Ne zaman geleceksin? İşe biraz erken değil mi? Telefonda kim vardı?

Derin bir nefes alıyorum, ciğerlerimin bu kadar hava tutabileceğini fark etmemiştim. Yakında, ev mutfağında yemek pişirebileceğim ve benim için endişelenen ya da belki de beni biraz fazla seven birinin baskıcı bir yorum yapması veya beni hâlâ on beş yaşında hissettiren bir soru sorması olmayacak. Tamamen bana ait boş odalarım olacak ve istediğim zaman eve dönebileceğim, çünkü anahtar sadece bende olacak.

Tünelden geçmeye devam ediyoruz ve arkama bakıp Dylan'ı arıyorum ama Hunter'ın onu hâlâ alıkoyduğunu görüyorum.

Aro'nun son satın alımım hakkında daha fazla bilgi edinmek için kurcalamasından korkarak, konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Şehirde hiç eski siyah bir Dodge gördün mü?" diye sesleniyorum ona.

Her halükarda sormak istiyordum ve şimdi tüm ekip üzerimizde olmadan bilgi almanın tam zamanı.

"Yaşlı mısın?" Saçlarını toplayıp atkuyruğu yaptı. "Kaç yaşındasın?"

"Arabalardan pek anlamıyorum," diye mırıldanıyorum. "Belki 60'lar ya da 70'ler?"

Şişme kolonların arasından yolumuzu açarak ilerliyoruz.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra nihayet soruyor: "Neden bilmek istiyorsunuz?"

Neden soruyu yanıtlamıyorsunuz?

"Geçen akşam koşuyordum," diye anlatıyorum ona. "O..."

Onu da endişelendirmek istemiyorum.

"Tanımadım ama tanıdık geldiğini düşündüm," diyerek yanından geçip gittim. "Arabası olan herkesi tanıyorsunuzdur, o yüzden sormak istedim."

Döndü ve buna inanıp inanmadığını anlayamadım. Aro zeki biri.

Sonunda bana, "Weston'dan 1972 model siyah bir Dodge var," dedi. "Lisenin oto tamirhanesinde kullanılan bir araba. Birçok kişi kullanıyor."

Bir oto tamirhanesi arabası...

Tamam. En azından kendimi daha iyi hissediyorum. Çocuklar sadece bir şaka yapmışlar.

Arkamdan bir kalabalık hücum etti ve Aro kenara çekilmek için küçük bir duvarın üzerinden atladı.

Sarı saçlı bir kafa bana doğru yaklaştı ve Lucas'ı görünce nefesim kesildi, ama o sadece Noah'tı.

"Zıplamak ister misin?" diye soruyor, bir aşağı bir yukarı zıplayarak.

Yüzüm asıktı ama hemen yüz ifademi yumuşatarak cevap verdim.

Farrow yanından geçerken araya giriyor ve Noah'a, "Sen sadece göğüslerin sallanmasını görmek istiyorsun," diyor.

"Konuşuyor musun?" diye homurdandı Nuh. "Yine mi?"

Gözlerimi aşağı indirip göğüslerimin hala tamamen üst giysinin içinde olup olmadığını kontrol ettim. Şimdiye kadar endişelenmiyordum.

Birden kendimi rahatsız hissedince kollarımı göğsümde kavuşturmaya başladım, ama garip görünmek istemediğim için hemen tekrar indirdim.

Noah benim güvensizliğimi görmüş olmalı çünkü tişörtünü çıkarıp bana uzattı.

Önce ona bakıyorum. Sonra da ona.

Yumuşak gülümsemesi gözlerine kadar uzanıyor, yüzünde gizli bir amacın en ufak bir izi bile yok. Çok iyi biri, değil mi?

Gömleği alıp, bronzlaşmış göğsüne ve kalın kollarına bakıyorum. Dylan eskiden çok odun kestiğini söylüyor ama bunun cinsel bir şey olup olmadığından emin değilim.

"Teşekkürler," dedim ona.

Gömleği başımdan geçirirken o da hızla koşarak Codi'yi yakaladı, Codi ve Mace duvardan aşağı düşüyorlardı.

Arkadan belini kavradı. "Yakalandın."

Omuzunun üzerinden bakıyor, aynı masum bakışlı, sessiz ifadeyle, gün boyu dükkândaki herkese, bana da dahil, baktığı gibi ona da bakıyor.

Onu yere bırakır, ama onu bıraktığı anda Farrow kot pantolonunun belinden yakalar ve onu kendine doğru çeker.

"Ondan yardım istedin mi?" diye hırladı, gözleri Nuh'un üzerindeydi, ağzı onun kulağına yakındı.

Başını yavaşça salladı ve ben de müdahale etmeye hazırlanarak kaşlarımı çattım.

O, Weston. Farrow ile aynı soyadı. Biliyorum, kendi insanlarına karşı çok sahiplenici davranıyorlar ama...

Farrow ona, "Onun sana dokunmasını mı istiyorsun?" diye soruyor.

Bir kez daha başımı salladım.

Codi donakalmış bir halde duruyor, kurtulmak için bile çaba göstermiyor ve bugün Farrow'un yanında birkaç dakika geçirip onun nasıl suçlu olabileceğini merak etsem de, şimdi bu hiç de abartılı görünmüyor. Yüz ifadelerini hızla değiştiriyor.

Onu elinden almak için uzandım ama aynı anda o da onu bıraktı. Duvarın üzerinden onu takip ederek gözden kayboldu.

Nefes alışverişlerimin kısa ve hızlı olduğunu fark ediyorum ve yeni yerime daha çok minnettarım. Onu gözlem altında tutacağım. Bunun Noah'ın hatırı için mi yoksa Farrow'un onu düzenli olarak kasten korkutması için mi olduğunu bilmiyorum ama hoşuma gitmiyor.

Belki de Nuh tam da onun ihtiyacı olan kişidir.

“O benim için çalışıyor.” Onunla birlikte yürüyorum. “Uğramalısın.”

"Her neyse onunla uğraşmaktansa bir çam kozalağını üflemeği tercih ederim."

Bir an ağzım açık kaldı, sonra kahkahaya boğuldum. Sanırım Farrow'un Weston'daki her vatandaşı kontrol altında tutması, Noah'ın davet etmek istediğinden daha fazla sorun yaratabilir. Anlaşılabilir bir durum.

Karnıma hafifçe dürttü. "Çabuk ol."

Ardından duvardan yuvarlanarak takla atıp bir sonraki bölüme geçiyor.

Onu seviyorum. Onunla vakit geçirmek kolay. Lucas'tan daha kolay.

Farrow da öyle. Noah'dan daha çapkın ama bugün birlikteyken onunla uğraşmaktan hiç çekinmedim. Beni hiç rahatsız etmedi.

Tabii ki, az önce Codi ile olan bölüm hariç.

Ailemden olmayan insanlara da ihtiyacım var. Her Trent ve Caruther'a güvenemeyeceğim anlamına gelmiyor bu, ama kendi özerkliğim için her şey için onlara ihtiyaç duymamam gerekiyor.

Farrow kesinlikle arkadaşlık bölgesinde kalacak. Yeterince ciddi değil. Beni gerçekten sevip sevmediğinden veya sadece bir oyun olup olmadığından asla emin olamayacağım.

Nuh'a gelince... Bilmiyorum.

Belki...

Ama... bana baktığında kalbim asla durmuyor. Tıpkı...

Dişlerimi sıkarak duruyorum. Onu düşünmeyi bırak! Neden her düşüncemde o var? Kahretsin.

"Ne demek 'kilitli'?" diye çıkıştı Kade'nin bir yerden.

Başımı hızla sesin geldiği yöne çevirdim.

“Karnaval Kulesi!” diye homurdandı Hawke. “Az önce oradan geldim ve kahrolasınca kapanmış.”

Durup, beni dışarıyla ayıran ağla kaplı derme çatma pencereye doğru yöneldim. Yanındaki duvara yaslandım ve dışarıdaki çimenlerin üzerinde onları dinledim.

"Anlamıyorum," diyor Dylan.

"Ne anlamıyorsun?" Hawke nefes nefese kalmış bir şekilde, "İçeri giremiyorum. Quinn planladığı tadilatlar konusunda beni uyardı, ben de bazı temel eşyaları almak için gittim ama kapı kilitliydi!" dedi.

Karnaval Kulesi. Demek ona böyle diyorlarmış.

Keyfimi bastırmak için dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım.

"Çatıyı denedin mi?" diye araya giriyor Hunter.

"Ah, evet," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Hawke. "Bunu yapmalıydım. Tamamen unuttum." Sonra da sert bir sesle, "Evet, çatıyı denedim! Rivertown'ı da denedim. Telefonlar orada ve Quinn'in dükkanında bırakılan telefondan veri toplamayı henüz bitirmedim!" dedi.

Dik duruyorum. Dükkânda bırakılan telefon mu? Çenemi sıkıyorum. Hawke o telefonu Kayıp Eşya Bürosu'ndan mı aldı?

Neler oluyor böyle? Akciğerlerim acıdan şişiyor. Bu da ne böyle?

Başka hangi telefonlar? Hangi veriler? Ne halt ediyorlar bunlar?

Dylan araya girerek, "Manas ya da Deacon," diyor. "Olmalı. Telefonu onlardan biri ona bırakmış, tıpkı bize telefon bırakmaya devam ettikleri gibi, yani etrafta olduklarını biliyoruz."

Hunter, "En azından bir tanesi," diye ekliyor.

Manas ve Deacon... Tehlikeliler mi?

Aro, "Yıllar sonra neden şimdi bizi dışarıda bırakıyorlar?" diye soruyor.

"Çünkü şu anda kullanıyorlar mı?" diye soruyor Hunter.

Başka biri de "Siktir!" diye içini çekiyor.

Manas ve Deacon. Tanıdıkları ve onlara telefon bırakan iki kişi. Ne için? Benim dükkanıma bırakılan gibi eski telefonlar için mi?

Onları kuleden dışarıda bırakanlar bu iki kişi değildi, ama biri telefonu benim dükkanımda bırakmıştı. Geçen geceki adam. Geç saate kadar kalan ve konuşmayan takım elbiseli adam.

Bunu benim bulmam için bıraktı. Gizli yere erişimi mi var? Çenem titriyor.

"Artık ona söyleme zamanı geldi," diyor Kade.

"Manas ona zarar vermeyecek."

"Ya Deacon ise?" diye karşılık veriyor.

Hawke, "Eve döndükten hemen sonra başka bir telefon bırakıp bizi dışarıda bırakmaları tesadüf değil," diyor.

Aklım karışıyor. Bu adamlar beni mi izliyorlardı?

Dylan fısıldayarak, "Winslet'e benziyor," dedi.

Tanrım. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Her şey çok hızlı geliyor.

Aro onlara, "Ve bana 1972 model siyah Dodge'u sordu," diye anlatıyor.

Başımı öne eğip tekrar duvara yaslandım. Bir damla gözyaşı aktı. Hepsi benden habersiz benim hakkımda konuşuyorlar. Sanki hepsi gizli bir hayat yaşıyor ve beni dahil etmiyorlar. Neden?

Kahrolası çiftler.

Aro sözlerine şöyle devam ediyor: "Geçen gece onu takip ediyordu. Kimin elinde bu?"

Hunter ona, "Hiçbir fikrim yok," diyor. "Bir yıldır görmedim. Farrow'a soracağım."

"Gizlice."

Dylan, "Bunu ona çok daha önce söylemeliydik," diye sitem ediyor. "Orada çok zaman geçiriyor ve yalnız. Orası hiçbir zaman yüzde yüz güvenli değildi."

Hawke, "Kuleye gizlice girdiklerinden emin değildik," diye savunuyor.

Ama Kade havlıyor. "Saçmalık!"

Zihnim bu yeni bilgilerle karmakarışık. Tanıdıkları ama korktukları iki adam, saklandıkları yere gizlice girip onlara ipuçları bırakıyorlar; ne için? İçerideki duvarda birlikte çözmeye çalıştıkları o hikaye için mi? Nasıl bu kadar aptal olabilirler? Kendilerini ve beni bilmeden tehlikeye attılar. Sanki ben... Sanki onların babalarıyım, tepki vermeyeceklerine güvenmedikleri babaları gibiyim.

Kesinlikle, yapardım. Ve yaptım da. Bir daha asla oraya giremeyecekler.

Hawke sesini alçaltarak, "Bu Gece Yolculuğu," dedi.

"Ne?" diye soruyor Aro.

"Aro, siyah Dodge'u sorduğunu söyledi," diye belirtiyor. "Karnaval Kulesi, Rekabet Haftası ve Gece Yolculuğu. Sonraki bölüm."

Bu ne anlama gelir?

Orada durup daha fazla ses duyup duymadığımı anlamaya çalıştım ama hiçbir şey duymadım. Pencereden dışarı baktım, gitmişlerdi.

Düşüncelere dalmış bir halde, başka bir şişme oyun evine tökezleyerek giriyorum. Bütün bunlar ne zamandır devam ediyor? Hawke, yıllar önce, üniversiteye gitmeden önce aynayı kaldırmaktan beni vazgeçirmişti. Sinirlenmemin nedenlerini saymaya bile başlayamam. Peki Manas ve Deacon kim? Daha sonra kuleye geri döneceğim, duvarda bir araya getirdikleri gizemi anlamaya çalışacağım.

İki yabancı beni endişelendiriyor, ama kendi ailem beni uyarmasaydı... Peki Winslet kim? Fotoğraftaki kız aklıma ilk gelen isim oluyor.

Beni ölmeye itiyorsun.

Çok güzeldi. Şimdi nerede?

Kulede bir gizem var, yabancılar girip çıkıyor ve yeğenlerim benim hiçbir şey bilmediğimi düşünüyorlar.

Orada, dalgaların etkisiyle sallanarak duruyorum ve...

Onlar benim hiçbir şey bilmediğimi düşünüyorlar.

Hafifçe gülümsüyorum.

Ne yapmalıyım?

Dakikalar geçiyor, A.J. ve James hızla geçiyorlar ve biz de oradan ayrılıyoruz. Belki ben de Hawke ve diğerlerine kendi şakamı yaparım. Yüksekçe zıplıyorum ve Noah ile kaya duvarının üzerinden yarışıyorum, Farrow'u takip ediyorum, ikimiz de su fıskiye bir tünelden takla atarak geçiyoruz. Belki de bahsettiği bir sonraki bölümü çözebilirim.

Gülüyorum, terliyorum ve her şeyi akışına bırakıyorum; yeni evimde geçireceğim yeni gecelerin vaadi önümde duruyor ve bir anlığına dakikaları saymayı bırakıyorum kendime.

Turuncu bir tünelde yere yığılıyorum, saçlarım yüzüme yapışmış, Nuh'un tişörtü tenime yapışmış.

Pizza. Berbat.

Ama nedense, zıplama evinden fırlayıp dışarı çıkamıyorum. Aklımı, umarım yeni olacak olan, çatısı akan ve cilasız, ham zeminli yatak odamın hayali görüntüleri meşgul ediyor.

Beni ölmeye itiyorsun. Fısıltısı dudaklarıma değiyor.

Evet.

Onu oraya götürürdüm. Yeni yatak odamın zeminine.

"Quinn?"

Ve gözlerimi açıyorum.

Lucas mı? Sesi, gerçek olup olmadığından emin olmadığım bir rüya gibi kafamda yankılanıyor.

Ama sonra tekrar seslendi, tam arkamdan. "Quinn?"

CHAPTER NINE

Lucas

Şişme tünelin girişindeki çimenlerin üzerinde durup onun cevabını bekliyorum.

Loş ışıktaki orada yatıyor. Uyuyor mu acaba?

"Quinn?" diye tekrar seslendim.

"Buradayım."

Yıllar önce Camp Blackhawk'ı hatırlayınca déjà vu hissi beni sarıyor. En son saklandığı zamanı. O gün herkesin onu çağırdığını duymuştum, nerede olduğunu her zaman biliyordum. Yukarıda olduğunu bile duymamıştım. Sadece zihninin nasıl çalıştığını biliyordum. Quinn sadece kazanabileceğini bildiğinde oynar. Bu yüzden nadiren oynar.

O günü unutmuştum. Gözlerinin dövmemi nasıl fark ettiğini ve onu kapatmak için nasıl acele ettiğimi. O anki sessizliğine içerlediğimi hatırlıyorum. Bu onu daha iyi bir dinleyici, daha iyi bir gözlemci yapmıştı. O zamanlar nadiren bir şeyi kaçırdığını biliyordum ve bunu birine anlatabileceğinden paniklemişim, ama ondan sır saklamasını istemek doğru gelmiyordu.

Ama bunu kimseye söylemedi. Benim bildiğim kadarıyla. Madoc da bu konuda hiç soru sormadı.

Kıpırdamayınca, "Dışarı çıkabilir misin?" diye soruyorum.

"Girin."

Hafifçe güldüm ve içeri girdim. Ona doğru ilerlerken, o da doğrulup tünelin duvarına yaslandı.

"Pizzayı dışarı çıkardım," dedim ona, "ama Jared ve Madoc çoktan yemeye başladılar bile."

O kıkırdadı. "Teşekkürler."

Maalesef başka bir parça alamadım. Bavulumda onun sosundan bir kavanoz gizlice sokmayı düşünüyorum.

"Gitmeden önce sana bir şey vermek istedim." Karşısına oturuyorum, kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Saat kaç?

Derin bir nefes alamadan biraz hava içime çekiyorum. Arka cebimden Cubs şapkasını çıkarıp ona uzatıyorum. Arabamdan almıştım ve neden tam çıkmak üzereyken almadığımı bilmiyorum ama...

Yüzündeki ifade okunamaz bir şekilde ona bakıyor.

Ama sonra bir ses bizi böldü. "Quinn, tişörtümü ıslatma!"

Gözlerini hızla yukarı kaldırıp tünelin dışından gelen sese yöneldi. "Çok geç!"

Bikini üstünün üzerine giydiği koyu yeşil tişörtü daha önce fark etmemiştim.

Nuh'un gömleğine mi? Kumaşın üzerine su sıçramış.

Çenemi oynatıyorum. Çok çabuk en iyi arkadaş oldular, değil mi?

Şapkayı ona uzattım. "Burası onun evi," dedim.

Onu alırken yüzü yumuşadı. "Yani, bir dahaki sefere döndüğünüzde gelene kadar bende kalabilir mi demek istiyorsunuz?"

Bir dahaki dönüşümde... Bunu söyleme şekli – nazikçe ama sanki geri dönmeyeceğimi biliyormuş gibi kesin bir tonda – midemde bir boşluk bırakıyor. Quinn her şeyi fark ediyor.

"Bu senin," diyorum ona.

Bana bakmıyor, sadece şapkanın önündeki kırmızı C harfinin üzerinden parmaklarıyla geçiyor. Şapka uzun zamandır onun elindeydi. Tekrar ona sahip olacağımı hiç beklemiyordum.

Ama bana geri veriyor. "Gerçekten, sorun değil." Kucağıma koyuyor. "Babanın o parçasının seninle olmasını tercih ederim. Ayrıca, haklısın. Zaten saç filesi takmam gerekiyor."

Sanki çoktan veda etmiş gibi, aynı rahat tavırla tekrar gülümsüyor.

Şapkanın siperliğini, benden bir parçayı, artık istemediği, aynada görmekle ilgilenmediği o parçayı, yumruğumu sıkıca kavıyorum. Gözlerinde bir tereddüt, zırhında bir çatlak arıyorum. Onun için gerçekten bu kadar kolay mı? Sanki ben de onun geçmişinden silinip gidiyorum.

Ama ondan gerçekten ne istiyorum ki? Eğer üzgün görünseydi, ağlasaydı ne yapardım? Son ayrıldığımda üzülmüştü. Ama görünüşe göre şimdi değil.

Giydiği tişörtlte bakıyorum, gözlerim yanmaya başlıyor. Artık dikkatini dağıtacak şeyler var.

"Gömleğini çıkarın," dedim dişlerimin arasından.

Elimdeki şapkayı sıktım, onun hareketsiz kaldığını hissettim.

"Affedersiniz?" diye soruyor.

Gözlerimi kaldırıp sesimdeki sertliğı biraz yumuşatmaya çalıştım. "Kardeşlerin görmeden önce." Yanından geçip tünelden çıktım. "Buradaki son gecemde Jared'ı kızdıracak ve biliyorsun ki o bir kurşun gibidir. Bir kere ateşlendiğinde geri getiremezsin."

Umarım ikna edici konuşuyorumdur. Quinn'in bana kızması şu anda en son istediğim şey, ama kendimi durduramadım.

O da peşimden geliyor ve ben de yavaşça engelli parkurun içinden geçip bir sonraki duvara tırmanıyorum, bir sonraki taraftan kayarak inmek yerine zıplayarak iniyorum.

Üzerinde tişörtüyle, yavaşça aşağı doğru iniyor.

Gözlerim onun gözlerine kilitlendi.

Bana dik dik bakarken, omurgası dimdik, sonunda bikini üstünü başından aşağı kaydırırken gözünü bile kırpmadı ve vücudu incecik bikini üstüyle görünür hale geldi. Saçları hafifçe ıslak bir şekilde etrafına döküldü. Saç tutamları göğsünü örterek, dolgun ve yumuşak teninin üzerinden sarkan kıvrımlı bir tutamı daha da belirginleştirdi.

Aman Tanrım, ne kadar da kötü.

Karnımda bir sıcaklık birikiyor, vücudum kıpır kıpır oluyor ve sanki eliyle yakamı kavrayıp beni kendine çekiyor gibi. Parmaklarım acıyor, boş ve yalvarıyor. Eğer... Eğer başka bir kadın olsaydı. Tanrım, başka bir kadın olsaydı, onu köşeye sıkıştırıp öperdim.

Kahretsin. Ne yaptığıını gayet iyi biliyor.

Tanımadığım çocuklar koşuşturuyor, yüksekte zıplıyor ve her yere düşüyorlardı. Quinn dengesini sağlamak için elimi tuttu ve ben de keskin bir nefes alıp anında parmaklarımı onun parmaklarının etrafına kenetledim. Gözlerimi neredeyse kapatacaktım, kolumda bir sarsıntı hissettim.

Tanrım, bunu kontrol altına al. Bu olmamalı.

Tekrar dik durmayı başardı ama ben onu bırakmadım, ikimiz de destek almak için köşeye yaslandık.

"Geçer," diye gülüyor, şimdi iki eliyle kolumu tutuyor. Nuh'un tişörtünü ondan alıp yan cebimden çıkarıyorum.

Çocuklar sürekli zıplıyor, altımızdaki ev sallanıp duruyor ve ben de dengemi sağlamak için elimi başının yanına koyuyorum.

Sessizce gülüyor.

Ona aşağıdan bakıyorum ve tenimde hissettiğim, ne kadar yakın olduğunun verdiği ürpertiye görmezden gelmeye çalışıyorum. Gece yarısına kadar gitmiş olacağım. Sağlam olduğum yere geri döneceğim. Ait olduğum yere geri döneceğim. Yarın ne yapacak acaba?

Ya da yarın gece? Şu an, bu an çoktan geçip gidecek. Bir saat sonra. On dakika sonra. Ve otuz saniye sonra, onunla burada olmayacağım. Bu kadar yakın, onu koklayıp dokunurken, kimsenin bizi görmediği bir yerde. Nefes almakta ne kadar zorlandığımı görmesin diye başımı yana çeviriyorum.

"Neden onları seviyorsun?" diye soruyorum, onu olabildiğince uzun süre kendime saklamaya çalışarak.

Sesim neredeyse fısıltı gibi, ama sır saklıyormuş gibi görünmek istemiyorum.

Düşünceli bir ifadeyle bakıyor, sonra hafifçe omuz silkiyor. "Belki de konuşacak birinin olması iyi olurdu sonuçta."

"Aileniz var."

"Aynı şey değil. Benimle gerçekten konuşamazlar, değil mi?" diye ısrar ediyor. "Aile üyelerimin özel hayatlarında neler yaptığını gerçekten bilmek istiyor muyum?"

Daha fazla çocuk koşarak, zıplayarak ve çarparak ilerliyor.

"Eğer ben paylaşırsam, onlar da paylaşır ve Hunter'ın kafasını Dylan'ın çarşaflarının altına soktuğu görüntüsünü aklımdan geçirmek istemiyorum, Allah aşkına." Hafifçe gülümsüyor. "Ama bu da demek oluyor ki ben de onlara özel şeyleri anlatamam."

Gözlerimi kısıyorum. Sanki kafası onun çarşaflarının altındaymış gibi mi?

Başını çeviriyor. "Konuşacak birine ihtiyacım var."

Bir teknedeymişiz gibi sallanıyoruz ve bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Eğer bu on yıl önce olsaydı, ona benimle konuşabileceğini söyledim. Eskiden böyle bir imkanı vardı.

Ve ona istediği herkesle arkadaş olabileceğini söyledim. Yalnız hissetmesini istemiyorum.

Ama şimdi durum farklı. Gerçekten de bir erkek tarafından incitilmesinden bu kadar mı endişeleniyorum? Dürüst olmak gerekirse, bu

muhtemelen başına gelebilecek en iyi şey. Muhtemelen doğru kişiyi bulmadan önce üç dört erkek için ağlayacak.

Su okları bize isabet etti ve Quinn ile ben gözlerimizi yukarı kaldırıp Madoc'un kızı ve Jared'in oğlunun su tabancalarıyla ateş ettiğini gördük.

"Şımarıklar!" diye takıldı Quinn.

On bir yaşındaki çocuklar kıkırdayarak kaydıraktan takla atarak geliyorlar, A.J. ise hızla bize doğru geliyor.

Quinn çığlık atarak bana doğru itildi ve yere yuvarlandık. Onu yakalamaya çalıştım ama dizini penisime sapladı ve sıvı bir ateş yayıldı. Sanki on beş tane iğne testislerime saplanıyormuş gibi hissettiğim, uyluklarımdan mideme doğru bir şimşek fırtınası yaratan şey karşısında nefesim kesildi, gözlerimi sıkıca kapattım.

Homurdanarak refleks olarak büzülmeye başladım. "Ah, kahretsin." Ağlamamaya çalışarak, bunun yerine acı dolu bir kahkaha attım.

Derin bir nefes alıp kendini yukarı doğru itti. "Aman Tanrım." Dehşet içinde bana baktı. "İyi misin? Ben..."

"Evet, beni birazcık yaraladın," diye dişlerimi sıktım nefes almaya çalışarak. "Kahretsin."

Çocukların nereye gittiğini bilmiyorum ama gittiler ve ben de ağrı daha da kötüleşmeden önce iyileşmeden önce hareketsiz yatıp kalmaya çalışıyorum.

Quinn'in bedeni benimkinin üzerinde titriyor ve bir gözünü zorla açıyorum. Gözlerinde kahkaha parıltıyor, dudakları dişlerinin arasında sıkışmış.

"Gülüyor musun?" diye birden sordum.

"Böyle olmak istememiştim." Yüzünü buruşturdu. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Kolumun onun etrafında olduğunu, elimin belinin kıvrımında olduğunu fark ediyorum. Parmaklarımı hafifçe oynatıyorum, teninin dokunuşu parmak uçlarımı titreştiriyor.

"Evet, benden uzak dur," diye şaka yapıyorum, hızla uzaklaşarak. "Beni öldürmeden önce buradan defolup gideyim."

Ama ben ayağa kalkıp ona elimi uzattığımda, gülümsemesi kaybolmuş, ifadesi kederlenmişti. "Buradan defol" derken "ülkeden" anlamında değil, sadece şişme oyun evinden çıkmak anlamında söylemişim.

Sonunda elimi tuttu ve onu yukarı çektim.

Gözlerimi ona diktim, kahverengi gözlerinde kolayca kayboldum. Beni çocukken gören, yetişkin bir adamken bana güvenen, bana inanan ve tıpkı şimdi olduğu gibi içimi içime sindiren gözlerdi bunlar. Tüm sorularıyla, nezaketiyle ve rahatlığıyla beni kendine çeken gözlerdi.

"Daha iyisini hak ediyorsun, biliyor musun?" diyorum, Noah ve Farrow hakkındaki sohbetimize devam ederek. "Sen öyle tiplerden hoşlanan bir kız değilsin. En azından ben hiç öyle düşünmedim."

Yüz ifadesi donuklaştı, gözlerinde acı belirdi ve ben özür dilemeye çalışmadım. Söylediğim şey berbat bir şeydi ama onun duygularını incitmek istedim. Onun gözünde eskiden nasıl bir adam olduğumu unutmuştum ve umarım aynı hızla tekrar unuturum.

Benden uzaklaşmaya fırsat bulamadan etrafımız sarılıyor. Kade sırt çantasıyla, Hawke, kız arkadaşı, Hunter, Dylan ve Farrow da onlarla birlikte geliyor.

"Güzel bir saklanma yeri." Kade, sırt çantasını karıştırırken Quinn ile bana bakıyor. "Kadeh kaldıralım."

Saat kaç?

Pembe renkli bir şeyler içeren tüpleri fırlatmaya başladı, bunların iğne olduğunu tahmin ediyorum.

Dylan birini yakaladı. "Evettt."

Saate baktım. Bir buçuk saat kaldı.

Artık gitmeliyim. Boş ver gitsin.

"İster misiniz patron?" diye birinin sesini duydum ve gözlerimi kaldırıp Farrow'un bana bir tüp uzattığını gördüm.

Patron...

Gözlerindeki parıltı benimkilerle karşılaştı ve etrafa göz gezdirdim, kimse gerçekten fark etmedi. Ya da kelime seçiminin anlamını kavramadı.

Ben cevap vermeyince, hafif bir gülümsemeyle kadehini indiriyor, herkes kendi kadehinin kapağını açıp kadeh kaldırıyor.

"Okul yok, kitap yok," diye duyuruyor Kade.

"Ah, kitapları çok seviyorsun," diye karşılık veriyor Hunter.

"Defol git," diye homurdandı ikiz kardeşi. "Zar zor okuyabildiğimi biliyorsun."

Herkes gülüyor ama ben Quinn'in kadehini bir dikişte içip Kade'in sırt çantasından bir tane daha çıkardığını izliyorum. Benden başka içki içebilecek yaşta olan tek kişi o, ama onu en yakından izliyorum. On beş dakika içinde sarhoş olacak.

"Fallstown'a ve göle doğru," diye ekliyor Dylan.

Farrow da onu takip etti: "Ve eğlence dolu bir yaz!"

"Ah, ah, ah!" diye inliyor Kade ve Hawke, herkes içeceklerini havaya kaldırıp bir çırpıda içiyor.

Hawke ve kız arkadaşı kadehlerini arkaya doğru savurup boyunlarını uzattıklarında, onları görüyorum. Dövmeleri, tıpkı Farrow'unkiler gibi.

Göğsüm çöktü, Quinn'in yıllar önce fark ettiği sırtındaki dövmeler birdenbire yanmaya başladı.

Onlar da Green Street'te mi oturuyorlar? Neler oluyor böyle?

Quinn ikinci boş tüpü Kade'in sırt çantasına geri atıp alçak bir duvardan atlayarak oradan ayrılıyor. Hawke ile konuşmalıyım.

Bir an tereddüt ettim, ama sonra onu duvardan atlayıp diğer bir duvara tırmanarak, küçük bir kaydıraftan aşağı doğru takip ettim. Çime bastı, terliklerini buldu ve çimenlerin üzerinden, verandaya doğru geri döndü.

Ayaklarımı yere sağlamca basıp, onun peşinden hızla ilerledim ve geçerken Noah'ya gömleğini fırlattım. Bana baktığını gördüm ama durmadım.

Weston, Shelburne Falls'a ne kadar sızdı? Hawke yasa dışı bir şey yapmıyor olmalı, değil mi? Jax onu daha iyi yetiştirdi ve bu çocukların seçenekleri var.

Kahretsin.

Herkes havuzun etrafında küçük gruplara ayrılmış halde yemek yiyor, içiyor ve gülüyor, hoparlörlerden müzik yankılanıyor. Doğrudan Quinn'e doğru ilerliyorum, ama sonra Jared orada beliriyor, kolunu omzuna doluyor ve onu kendine doğru çekiyor.

Topallayarak.

Özür dilemeliyim. En azından onun bende güzel bir anısı kalmasını istiyorum.

Jared'ın yüzünü göremiyorum ama elinde katlanmış bir dilim pizzayla onunla konuşuyor. Kadın başını sallıyor ve ikisi de mutlu görünüyor.

Git artık. Zaten muhtemelen benim o lanet olası yüzüme bakmaktan bıkmak istiyordur.

Dişlerimi sıkarak arkamı döndüm.

Ama Madoc orada, bana gülümsüyor. "Tam zamanında." Kolunu omzuma atıp beni kalabalığa doğru çeviriyor. "Lütfen dikkatlerinizi bana verin!"

Ah, kahretsin.

Elinde içkiyle, "Çoğunuzun buraya gelmek için özellikle çaba gösterdiğini biliyorum," diye duyurdu, "çünkü her zaman açık barım var, ama bunun daha derin bir nedeni var."

"Madoc..." Durması için yalvarıyorum.

Müzik aniden kesildi ve gözümün ucuyla Quinn ve Jared'ın bize doğru döndüğünü gördüm.

Madoc, beni bırakıp konuklarına dönerek, "On altı yaşındayken," dedi, "güya güçlü, akli başında, pozitif ve terbiyeli bir erkek figürüne ihtiyacı olan bir çocukla tanıştım."

Havuzun etrafında kıkırdamalar ve homurdanmalar duyuluyor.

"Ama o beni etkiledi," diye takılıyor bana bakarak. "Ona ağabeylik yapmaya, örnek olmaya, tavsiye vermeye ve işin inceliklerini göstermeye çalıştım, ama onunla ne kadar çok zaman geçirdiysem, o da beni o kadar çok etkiledi." Sesi yumuşuyor, düşünceli bir hal alıyor. "Tekrar çizgi film izlemeye başladım, mısır gevreğinin ne kadar lezzetli olduğunu hatırladım ve Cubs takımını desteklemeye başladım."

"Haydi White Sox!" diye bağırıyor biri.

Diğerleri alkışlayıp tezahürat yapıyor.

Ama çenemi gevşetemiyorum, herkesin gözleri tenimde lav gibi parlıyor.

Madoc'la ilk tanıştığımda çok gergindim ama olmamalıydım. O tam bir profesyoneldi. Ona alışmam sadece dört dakika sürdü.

Madoc, sesi boğuk bir şekilde, "Aslında bana ihtiyacı olan o olmalıydı," diyor. "Ama gerçek şu ki, onunla tanıştığımda kalbim kırılmıştı. Hayatımda çok önemli birini kaybetmişim."

Gözlerimi yukarı kaldırdım ve havuzun diğer tarafında karısını gördüm. Çenesi titreyerek ve gözlerindeki yaşlarla hafifçe gülümsüyordu.

Yıllar sonra, ben babamı kaybederken Madoc'un da sevdiği kızı kaybeden bir genç olduğunu öğrendim. Tanıştığımız gün o da acı çekiyordu, ama bunu belli etmiyordu.

"Ve bu yüzden tam bir pislik gibi davranıyordum," diye açıklıyor konuklarına. "Bu sekiz yaşındaki çocuk bana mutlu olduğum zamanlardaki halimi hatırlattı ve artık hissiz olmak istemiyordum. Onun mutlu olmasını istiyordum." Madoc kalabalığa bakıyor, herkes sessizce dinliyor. "Babam bir keresinde bana, eğer iyi bir babaysan, umutların ve hayallerin doğduklarında çocuklarına geçer demişti. Onlar her şeyden önce gelir."

Madoc'un babası aynı zamanda Quinn'in de babası ve bunu bilir. Oğluna karşı ilgili bir baba değildi. Ama öğrendi.

"Yani ben de o kahrolası Cubs takımını destekledim," diye devam ediyor Madoc, havuzun etrafında gülümsemeler belirirken. "Ve MAD dergisine abone oldum. Ve uçak modelleri yaptım ve haftada üç kez sosisli sandviç yedim, çünkü o en sevdiği şeydi ve ben de her saniyesine minnettardım..." Gözlerini bana dikti. "Çünkü sanırım tüm bunlara senden daha çok ihtiyacım vardı."

Gözlerim yanıyor ve bunu görebildiğini biliyorum. Gözlerimi kırıştırap bakışlarımı aşağı indiriyorum ve neredeyse boğulacak gibiyim. Beni tanımıyorlar. Gerçekten tanımıyorlar. Eğer beni tanısaydı, bunların hiçbirini söylemezdi.

"Seninle tanıştığımda hayata geri döndüm," diye fısıldıyor, sadece ben duyabiliyorum.

Başımı sallıyorum. Lütfen durun.

"Ben senin baban değilim," diyor, "ama seni oğlum gibi görüyorum."

Göğsüm titriyor ve neredeyse kendimi tutamıyorum. Onlar benim ailem değil, diye kendi kendime söylüyorum. Onlar...

Sözlerini bitirirken sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. "Umarım çok geçmeden tekrar eve dönersin."

Beni kucaklıyor ve ben de dayanamayıp onu kollarıma sarıp sıkıca sarılıyorum. Son bir kez daha.

Havuzun etrafında hafif bir alkış koptu ve Madoc sonunda geri çekildi, herkes şimdi bana bakıyordu.

Bir şey söylemeliyim. Buranın ait olduğum yer olduğunu biliyorum ve bu ailenin geçmişi bunun aksini kanıtlasa da, kendime burada evim olmadığını söyleyemem. Jared'ın annesi, Jax gençken onu yanına almıştı. Jax ve eşi de, oğullarının kız arkadaşını ve kardeşlerini yanlarına almışlardı. Bu aile herkese yer açıyor.

Ama burada kalamam. Eğer gitmezsem, Madoc benim yaptıklarımla ilişkilendirilebilir. Gitmeliyim.

Boğazımı temizledim. "Ben..." Güldüm. "Aslında sosisli sandviçleri senin sevdiğini düşündüğüm için istedim," diye açıkladım. "Yani, haftada üç kere yerdin, o yüzden..."

Herkes kahkahalara boğuldu, Madoc ise bana başını salladı.

Bana bu kadar çok şey veren adama söylenecek daha çok şey var. Onun eşine, ki o benim için büyük bir abla ve ikinci bir anne, bir akıl hocası ve

bir dosttu.

Bana bir topluluk ve bir aile veren, bir anda yanımda olacak herkese teşekkür ederim. Bir anda...

Quinn'in gözlerine bakıyorum. "Hepinizi özleyeceğim," diyorum onlara.

Quinn'in kaşları çatıldı ve tutmaya çalıştığı gözyaşlarını gördüm, boğazımda bir hıçkırık hissettim. Ama sonra gözlerini indirdi, içeceğine baktı ve ben bekledim, ama o bana tekrar bakmadı.

Söyleyecek başka bir şeyim yok.

Veranda sessiz ve ben de berbat bir insanım, ama hepsi bu. Bitti.

Madoc'un gülümsemesi biraz soluyor ama çabucak toparlanıp bir kez daha kucaklaşıyor.

Daha fazlasını bekleyen herkesin gözlerini umursamıyorum. Anlamıyorlar, çünkü anlayamazlar. Durum bu.

Farrow Kelly hariç. Orada taş gibi durmuş, bana dik dik bakarken onu yakalıyorum ve muhtemelen gitmemin neden en iyisi olduğunu bilen tek kişinin o olduğunu biliyorum.

Diğerleri bana yaklaşıyor—Fallon, Juliet, Tate, Jax ve Jared—bazıları bana son bir kez sarılıyor, bazıları da elimi sıkıyor. Geldikleri için onlara teşekkür ediyorum.

Sonunda başımı kaldırdığımda Quinn gitmişti.

Kalbim hızla çarpmaya başladı, havuz kenarını ve çimenliği şöyle bir göz ucuyla taradım. Gitmek istemezdi...

"Geri döneceğim," dedim Madoc'a.

Evin etrafından dolaşıp alt kattaki verandaya doğru tekrar yöneldim ama orada yoktu. Bodruma inip merdivenlerden hızla çıktım, mutfığa girdim ve ön kapıya doğru yöneldim. Kapıyı açar açmaz, bikini üstünün üzerine beyaz bir düğmeli gömlek giymiş halde araba yolundan karşıya geçerken onu gördüm.

"Quinn?" diye sesleniyorum.

Bu da ne? Sanki gidiyormuş gibi arabaların yanından geçip gidiyor.

Gömleği hâlâ açık halde arkasını dönüyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum.

"Eve." Bana bakmıyor. "Kısa bir yürüyüş mesafesinde."

Dönerek, araba yolunun sonuna ve ötesindeki sessiz mahalle yoluna doğru ilerlemeye devam ediyor.

Hızla fırladım. "Bekle."

Duruyor ve etrafına dönmeden önce nefes verdiğini görüyorum.

Ona doğru bir adım attım ve şapkamı tekrar arka cebimden çıkardım.
Ona ikram etmeye başlıyorum ama o acı bir şekilde gülüyor.
"İstemiyorum."

Şimdi bana bakarken gözleri kısılmış, yumrukları sıkılı.
Ve kalbindeki perdenin kapandığı anı görüyorum. Kasılmış bir çene yok, gözlerinde yumuşaklık yok, öfke yok, titreyen bir çene yok...

Sadece son.

"Bana kızgın olup olmadığımı sordun," diyor.

Ben mi? Ha, evet. Günler önce. Onun dükkanında.

"Evet," diye yanıtlıyor. "Sana kızgıyım."

Boğazımdaki acıya rağmen yutkunuyorum. Bunu duymak istemiyorum.

Yaklaşıyor. "Bir süre sonra, bunca yıl önce öylece gitmediğini anlamaya başladım." Gözlerimi dosdoğru bana diyor. "Kaçtın."

Burnumdan yavaşça nefes alıp veriyorum, duruşumu sertleştiriyorum.

"O zamanlar önemsiz gibi görünen küçük şeyleri hatırlıyorum," diyor bana. "Önceki aylarda nasıl sessizleştiğini. Odaların köşelerinde ellerin cebinde, sanki bizden uzaklaşmak için sabırsızlanıyormuş gibi nasıl durduğunu."

Başımın sağ tarafında şiddetli bir baş ağrısı yayılıyor ve boynumu çevirdiğimde çıtlatıyorum.

"Sizi sinirlendiren telefon görüşmeleri oldu ve kilo verdiniz."

"Quinn, dur..."

Ama o devam ediyor: "Büyüdüğümde bunların hepsini hatırladım, ama pek endişelenmedim çünkü o zamana kadar yıllar geçmişti ve Dubai'de iyi işler başardığınızı duymuştum. Çok başarılıymışsınız, diyorlardı."

Evet. Başarılıyım. Çenemi sıkıyorum. Büyük bir şehirde yaşamamanın getirdiği fırsatlar, burada bulabileceğim fırsatların çok ötesindeydi, bu yüzden...

Sesini alçaltarak, gözlerinde yaşlarla konuştu: "Madoc sana seni ne kadar çok sevdiğini söyledi." Yüzünde acı okunuyordu. "Onun bir parçası olduğunu ve onu bir daha asla göremeyeceğini bildiği halde daha fazlasını söyleyemediğini mi?"

Gözlerimi kırıştırdım, tereddüt ettim. Madoc'a söylemeye gerek yok. Beni sevdiğini biliyor.

Ama o sadece başını sallıyor. "Eve döndüğünü görmekten çok mutlu olacağımı düşünmüştüm, ama şimdi bile..."

Neredeyse bir adım daha yaklaşıyorum. Onu kucaklamak istiyorum.

"Hatta şimdi bile," diye devam ediyor, "siz bizim için çok şey ifade ederken, sanki sizin için hiçbir şey ifade etmiyormuşuz gibi davranıyorsunuz."

"Quinn..."

Ama beni durduruyor. "Son sekiz yıldır sen olmadığın her odada bir boşluk var ve ben artık yeter," diye hırlıyor gözyaşları içinde. "Artık ailemden değilsin."

Yakınlarda bir motosiklet motoru çalışmaya başladı ve gözlerim acıdan yansıdı. Benden nefret ediyor.

Onun adına başlıyorum. "Quinn—"

Ama o elini uzatıyor. "Pusulamı," diye talep ediyor.

Ağzımı açtım, sonra kapattım, pantolon cebimde uyluğuma yaslandığını hissettim. "Dubai'de bıraktım."

"Dubai'de onu nereye bıraktığını hatırlıyor musun?" diye çıkıştı, sanki benim için çok değerli değilmiş ve her zaman nerede olduğunu bilmiyormuşum gibi. "Belki de bir çekmecenin dibine atmışımıdır?"

Omuzlarımı dikleştirdim. "Bir yerlerde."

Derin bir nefes alıp geri çekildi ve elini indirdi. "Farrow?" diye seslendi.

Başımı çevirdiğimde, kadın ona doğru yürürken onun araba yolunun diğer tarafında bisikletine binmiş olduğunu gördüm.

Ona ne söylediğini bilmiyorum ama motosikletinin arkasına atlıyor ve adam ona kaskını veriyor. Kollarını sıkıca adamın etrafına sarmış, tişörtü arkasında dalgalanırken hızla araba yolundan çıkıyorlar.

Başımı öne eğiyorum.

Kahretsin, alkole ihtiyacım var.

Telefonumun başka bir odadan geliyormuş gibi çaldığını duyuyorum. Dalgın dalgın cebimi yoklayıp telefonumu çıkarıyorum. Cevap veriyorum, "Merhaba?"

"Merhaba!" diye yanıtlıyor emlakçı Devney. "Geç aradığım için özür dilerim, ama uçağa binmeden önce size ulaşmak istedim."

Uçağım. Saat kaç?

"Bir teklif aldık." Neşeli sesi kulağımı tırmalıyor. "Ne yazık ki çok iyi bir teklif değil, ama tamamı nakit."

Quinn'in az önce ortadan kaybolduğu araba yolunun sonuna bakıyorum. "Kim?"

"Kimliklerinin gizli kalmasını istiyorlar."

Doğru. Şüphesiz ki benim özel hayatıma müdahale eden görüşlerimi daha fazla duymak istemiyor.

"Teklif ettikleri şey şu—"

"Onlara verin gitsin," diyorum.

"Affedersin?"

Arkamdaki kapının kapandığını duyup döndüğümde, Noah Van der Berg'in tişörtünü tekrar giyip anahtarlarını çıkardığını gördüm.

"Teklifin ne olduğu umurumda değil," diyorum Devney'e. "Bırakın alsın."

Noah bisikletine bindi ve telefonunu tutucuya yerleştirdi.

"Pekala," diye kekeledi Devney. "Onları arayacağım ve evrakları annene e-postayla göndereceğim."

Telefonu kapatıyorum, veda bile etmeden, parmaklarımı tekrar tekrar saçlarımın arasından geçiriyorum. Eve vardığımda kendimi daha iyi hissedeceğim. Gerçek evime, ofisime ve rutinime döndüğümde.

Quinn'den, onun sorularından, meraklı gözlerinden ve kokusundan çok, çok uzaktayım. Yumruklarımı sıkıyorum.

Kahretsin.

"İçecek ister misin?" diye soruyor çocuk.

Lastikten hava kaçır gibi nefesimi verdim. Aklımı okumuştı. "Jack'in dükkanı, County Road 5'te hâlâ açık mı?"

Ne yaptığımı ya da gerçekten ne demek istediğimi bilmiyorum ama kelimeler ağzımdan engel olamadan çıkıyor.

"Camp Blackhawk'tan hemen sonraki dalış mı?" diye soruyor. "Şimdilik."

Boş ver. Vaktim var.

Cebimden anahtarlarımı çıkarıp arabama doğru yöneldim. "Ben süreceğim."

Arkamdan gelip gelmediğine bakmıyorum. Tek başıma içebilirim. Kiralık arabama biniyorum, motoru çalıştırıyorum, o yaklaşımdan ve yolcu tarafındaki kapıyı açmadan önce.

Yanımda oturuyor ve ben de emniyet kemerimi takıyorum.

"Beni mahvetmeyeceksin, değil mi?" diye soruyor.

Kahkaha atıyorum. Gerçekten de harika hissettiren, içten bir kahkaha.

Vites geçiyorum. "Bir saat sonra havaalanına gidiyorum."

O kadar sarhoş olmaya vaktim yok.

CHAPTER TEN

Quinn

Dylan ve Aro'ya Farrow veya Noah'ı kullanmamalarını söyledim. Şimdi bana bakın.

Farrow motosikletinin hızını artırıyor ve ben de ince beline kollarımı daha sıkı sarıp başımı sırtına yaslıyorum. Gözlerimden yaşlar süzülüyor, yanaklarımdan aşağı akıyor.

Bunu yaptığımı inanamıyorum. Onu bir daha asla göremeyebilirim.

Her şey dilimin ucundaydı ve sanki yıllardır oradaymış gibi hissediyorum. Durduramadım. Bu kadar üzgün olmam ona garip mi geldi? Bütün hayatım boyunca ona karşı bir hayranlık beslediğimi, onu düşündüğümü ve rüyalarımda gördüğümü bilmiyor.

Hayatımda bağ kurduğum tek kişiye bu kadar bağlıydım. Acınası bir durum.

Ona kızgın değilim. Aslında değilim. Bize söyleyecek kadar güvenmese bile, mutlaka sebepleri vardır ama...

Ben sadece...

Artık onu düşünmek istemiyorum. Adını duymak istemiyorum. Nerede olduğunu veya ne yaptığını bilmek istemiyorum.

Hayatımda ilk defa her şeyin önümde olduğunu hissediyorum. Ne olduğunu ya da kim olduğunu bilmiyorum ama bu his her halükarda var ve Lucas Morrow'dan uzaklaştıkça ve sözlerimi geri almadıkça, sanki başka biri oluyormuşum gibi hissediyorum. Olasılıkları olan biri.

Annemin ve babamın evinin önünden hızla geçiyoruz ve başımı hızla çeviriyorum, babamın arabasını garaj yolunda görüyorum. Oturma odasının penceresinde bir ışık yanıyor.

Farrow dur işaretine doğru yavaşça ilerliyor ve durduğumuz anda gözyaşlarımı siliyorum. "Ne yapıyorsun?"

Beni eve götürmesi gerekiyordu.

"Weston'a gel," diyor. "Sevişmek zorunda değiliz. Hunter'ın odasında uyuyabilirsin."

Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirliyor.

Hunter, birkaç yıl önce ikisi de Weston Lisesi'ne giderken Farrow ile aynı evde yaşıyordu. Duyduğuma göre, üniversiteye gittikten sonra bile Hunter ve Dylan hâlâ oradaki odalarını kullanıyorlarmış. Yaz tatillerinde ve okul aralarında yurtlardan çıktıkları zamanlarda özel işlerini halledebilecekleri bir yer.

Neredeyse hayır diyecektim. Bu içgüdüsel bir şey.

Peki ya evet dersem ne olurdu? Kimse nerede olduğumu bilmezdi. Bir kez olsun gerçekten kendi başıma olurdu, ama yalnız değil.

Teklifinde beni etkileyen bir şey var. Sanki o da benim yalnız kalmamı istemiyor.

Kollarımı onun etrafına sarılı tutuyorum, vücudunun sıcaklığı ona dokunmadığım her yerimi ısıtıyor. Dudaklarının kenarına bakıyorum. "Ya uyuyacak kadar yorgun değilsem?"

Biraz daha dönerek dudaklarıma baktı, dudaklarımız birbirine çok yakındı. Bazen insanlar sadece bağlantı kurmak, yalnız kalmamak ve güzel vakit geçirmek isterler...

Lucas öyle dememiş miydi?

Bunda yanlış olan bir şey var mı?

Bir santimetre hareket ediyorum. Sonra bir santimetre daha. Ve Farrow dudaklarını aralıyor.

Ama sonra gözlerini kırptırdı, geri çekildi ve derin bir nefes verdi. "Bunu yapma," diye yalvardı. "Bittiğinde pişman olacaksın, bunu bilsem bile yine de seninle sevişmeye devam ederdim."

Pound-town mu? Beni güldürerek o anı yumuşatmaya çalışıyor ama ben biraz donakaldım. Geri çekildiği için değil, geri çekilmediğime inanmadığım için.

Motosiklet altımızda gürlerken, omzunun üzerinden bana bakarak, "Caruther koleksiyonu yapıyorum, anlıyor musun?" dedi.

Hayır, öyle görmüyorum ama muhtemelen haklı. Bu gece onun dokunuşunu beğenmiş olabilirim ama onu o şekilde düşünmedim. Onu kullanmış olurdu.

Boğazımı temizledim. "Öyleyse dükkanıma gidin. Yapacak işlerim var."

Herkes partiyle meşgulken ben de bu Karnaval Kulesi'ne bir göz atmak istiyorum. Duvardaki cinayet haritasına bakacağım, Hawke'un çok endişelendiği telefonları bulacağım ve acaba elinde herhangi bir plan var mı diye de bakacağım. Lucas Morrow, ben farkına varmadan değerli uçağına binecek.

Farrow motosiklete gaz veriyor ve o hızla uzaklaşırken ben de sıkıca tutunuyorum.

Kasabaya doğru ilerliyoruz; Rivertown'ın dışındaki terasta gece geç saatlerde toplanan kalabalık dışında kaldırımlar bomboş. Sokak lambalarından yumuşak bir ışık yayılıyor ve direklerden sarkan, her biri 4 Temmuz Geçit Töreni ve Pikniği'ni duyuran iki pankart arasında sallanan begonyaların kokusu sıcak havada uçuşuyor. Madoc'un planladığı iki günlük etkinlik arasında toplumsal hizmet projeleri ve tarihi bir canlandırma da yer alıyor.

Farrow dükkanın arkasındaki ara sokağı giriyor ve ben de anahtarımı çıkarıyorum. "Teşekkürler," diyorum ona.

Bakışları üzerimde oyalanıyor, sanki beni reddetme kararını tekrar gözden geçiriyor gibi, ama o anlık cazibe geçti. Onu affediyorum.

Arkamı dönüp dükkanıma doğru ilerlerken, bisikletinin sokağı doğru geri çekildiğini duydum.

Kapıyı kilitliyorum, ışıkları kapalı bırakıyorum ve herhangi bir sapık olup olmadığını görmek için gözlerimi dört açıyorum. Bu Deacon ve Manas denenler içeri giremiyorlar ama deneyebilirler. Ve diğer geceki o çirkin yeşil araba hâlâ aklımın bir köşesinde duruyor. Muhtemelen bir şey değil ama hepsini birden görmezden gelmek de mümkün değil.

Kapı mandalını bastırıp kapıyı içeri ittim ve Karnaval Kulesi'nin içine girdim, kapıyı arkamdan kapattım. Tünelin ucundaki sokak lambalarından büyük salonun pencerelerinden içeriye hafif bir ışık sızıyordu ve telefonumdaki el fenerini açtım.

Yere bıraktığım asma kilidi bulup, kapı mandalına açtığım delikten geçirerek kendimi -ya da başkasını- içeride kilitliyorum.

İçeri girmediğim sürece kilitli olmayan tek giriş burası, ama bugün kardeşlerimden hiç yardım almadan buzlu kilitleri değiştirdiğimden beri, ben burada olmadığım sürece kimse dükkana giremiyor.

Sessizce tünelden aşağı iniyorum, daha önce hissettiğim aynı duygu kollarımın tüylerini diken diken ediyor. Sanki burada asla yalnız değilmişim gibi bir his. Ana salona vardığımda, oyun konsolu hala aynı yerde duruyor

ve patlamış mısır, bayat pizza ve soğuk tuğla kokusu burnuma çarpıyor. Sağdaki uzun koridor karanlık bir boşluğa karışıyor ve büyük salonun boş köşelerinden gözler beni izliyor. Bu, eski felsefi bir soru gibi: Eğer bir ağaç ormanda düşerse ve kimse duymazsa, gerçekten olmuş mudur? Carnival Tower da böyle hissettiriyor. Sanki kimse yokken bile hala yaşıyormuş gibi.

Tavan lambasını açınca oda aydınlandı ve gözlerim kamaştı. Lambayı kapatıp, gözlerimi yormadan sehpanın yanına gittim ve bir lamba yaktım. Sıcak bir ışık odayı doldurdu ve rahat bir nefes aldım. Daha iyi. Eğer Hawke o büyük ışığı kullansaydı, kesinlikle daha önce dışarıdan fark ederdim.

Odanın karşısındaki duvardaki yazılar aydınlanıyor. Vivamus, moriendum est.

Duvara o yazıyı Hawke mı yazdı?

Belki Hunter. Dylan ve Kade o kadar duygusal değiller.

Ya da belki daha önce buradaydı.

Gizemin ana hatları devasa duvarın üçte birini kaplıyor ve ben de telefonumla fotoğraf çekerek oraya doğru yürüyorum. Yakınlaştırıp, yıllık baskılarına, gazete kupürlerine ve topladıkları birkaç polis raporuna daha yakından bakıyorum. Mesajlaşma kayıtlarının kopyaları da var ve geri çekilip geniş yelpazedeki kanıtları incelerken, bunların bir harita gibi düzenlendiğini görüyorum. Bir şehir haritası. Her şey duvara asılmış: Weston Lisesi, Knock Hill (bir zamanlar Weston'da zengin bir semt olan sıra evler bölgesi), Shelburne Falls Lisesi...

Ve dükkanım.

Ana cadde boyunca çeşitli gazete kupürleri sergileniyor; kırmızı iplikler her dokunaklı noktadan diğerine uzanıyor ve kronolojik sırayla numaralandırılmış.

İki kasaba arasında, nehri temsil eden dar, kıvrımlı bir tuğla yol görünüyor. Şekli, suyun çizgileri, bana bir şeyi hatırlatıyor. Sanki dallar gibi...

Şehir efsanelerine dair resimleri, belgeleri, metinleri ve anlatıları tarıyorum ve yeğenlerimin şimdiye kadar öğrendiklerini bir araya getiriyorum.

Carnival Tower, yüz yıl önce gizli bir içki mekanıydı. Benim dükkanım işletmenin ön cephesiydi ve yanındaki Rivertown Bar & Grill ise bir evdi. Yaklaşık yirmi yıl öncesine kadar öyleydi.

Bir gece, genç bir kız orada çocuk bakıcılığı yapıyordu ve Weston'dan bir serseri intikam almak için gelmişti. Kız, serserinin ağabeyinin aynanın arkasında, şu anda bulunduğum gizli içki mekanında saklanıp onların eğlenmelerini izlediğinden habersizdi.

Aynalara doğru geriye yaslanmayın.

Bunu çocukluğumdan beri duyuyorum. Aynaların kapı veya pencere gibi şeyler olduğuna dair saçma bir çocuk batıl inancı. Hiç dikkat etmedim. Yani, kim ne sıklıkla aynaya doğru eğilir ki?

Ama şimdi biliyorum. Her hikaye gerçek bir şeyle başlar sanırım. Lucas da burada büyüdüğüne göre bu efsanelerden haberdar mı acaba?

Kanıtların üzerinde yavaşça ilerliyorum, haritadaki izi takip ediyorum. Görünüşe göre o gece planladıkları kadar eğlenmemişler çünkü kardeşler olayı biraz daha uzatmak istemişler. Onu, her Ekim ayında liseler arasında gerçekleşen Rekabet Haftası sırasında yapılan esir takası için Weston'a çekmişler.

Aslında, yirmi yılı aşkın süredir devam eden bu gelenek onların fikriymiş gibi görünüyor.

Sana her zaman beni daha çok sevdiğini söylemiştim, basılı metinlerden birini tekrar okudum.

Evin fotoğraflarını görünce kanım donuyor. Weston'daki evleri. İki hafta boyunca uyuduğu yatak odasının ham, sert zemini.

Winslet MacCreary.

Haritada aşağı doğru ilerleyip aramaya devam ediyorum. Adını başka bir yerde de görmüştüm. Hawke'un yazısında, Deacon, Manas ve ölen kardeşleri Conor'un adlarıyla birlikte görüyorum. Kahve masasına doğru koşarak, geçen sefer buradayken fark ettiğim günlüğü alıyorum ve seksi sarışının fotoğrafını çıkarıyorum; çıplak bölgeleri uzun kolları ve fotoğraftaki açısı sayesinde ustaca gizlenmiş.

Winslet.

Kanıtlara göre, Conor Doran'ın aşkına -anlaşılan saplantılı aşkına- karşılık vermemişti. Rakip kasaba Weston'da futbol oynayan ikiz kardeşi Deacon, ağabeyinin onun yüzünden intihar etmesinin ardından intikam almak için İntikam Gecesi'nde geri döndü.

Ancak asıl söz sahibi olan, onların büyük kardeşi Manas'tı.

Günlüğün kapağını tekrar araladığımda, kahverengi deri cildin hafifçe çıtırdama sesini duydum.

Sayfayı çevirdiğimde, telaşlı bir yazıyla yazılmış, bazıları kısa cümlelerden oluşan bir kelime sütunu görüyorum. Bazıları kağıda kazınmış, bazıları ise kırbaç gibi savrulmuş. Alışveriş listesine benzeyen bu bilgilerin bir anlamı veya mantığı olup olmadığını anlamaya çalışarak sayfaya bakıyorum.

Beni sokağa attığından beri altı gece geçti.

Kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum.
Okumaya devam ediyorum.

*-Sıcak eller, kollarımı yılan ısırığı gibi sıkıyordu.
-boynundaki damar, dudaklarımda bıraktığı hatıra
-veranda lambası titriyor
-Yağmur, gömleğinizi gece mavisine boyuyor.*

Anılar mı? Kadın el yazısına benziyor, biraz dağınık olsa da büyük harf veya nokta yok. Cümle yapısı da yok, sanki anlatıyormuş gibi.

*-sel sirenleri
-Kan şakaklarınızdan aşağı akıyor.
-Çatı katı penceresindeki diyakon
-Sokakta sessizlik
-kapı kapanıyor
-yalnız
-sessizlik*

Sel sirenleri... Bu, yirmi yıl önce Weston'ın sular altında kaldığı geceyi anlatıyor olabilir.

Onu evden kim kovdu? Manas mı? Deacon çatı katı penceresindeydi, yani...

*-nehre doğru yürüyüş
-gözyaşı yok
-yalnız
-Saçlarım yüzüme deri gibi yapıştı.
-arkamda motor
-beyaz araba
-Yalnızım*

Bir an için, yanaklarıma yapışan ıslak saçları ben de hissettim. Onunla birlikteydim. Kaybolmuştum.

Düşünceleri karmakarışık, sanki altı gün sonra bile tutarlı düşünceler oluşturamıyor. Sayfada filigranlar var, mürekkep bulaşmış çünkü geri dönüp kenarlara kelimeler yazmış ve tekrar yazmış.

Yalnızlık ve sessizliğe dair daha fazla gravür.

-Soğuk eller, yılan ısırığı gibi kollarımı sıkıyordu.

-daha soğuk eller

-karanlık

-suyun içinde hareket eden lastikler

Bir şeyler duyuyor, görmüyor. Gözleri mi bağlı? Elleri mi bağlı?

-kaşıma, tırnak kırılması, böcek sokması

-düşen, su

-gözyaşı yok

-yalnız

-nefes alamıyorum

-sessizlik

- sonsuza dek, sonsuza dek sessiz

-altı gece

-altı gece, altı gece, altı gece...

Sayfada parmağımı yukarı doğru kaydırıp, "düşen su" kelimesine geri döndüm. Virgülü kaçırmıştım. "Düşen su" yazdığını sanmıştım.

Ama düşüyordu.

Sonra... su var.

Göğsüm inip kalkıyor, kafamda çarklar dönüyor ama bunlara inanamıyorum. Bu bir şaka olmalı. Birinin o gece olanların bir yorumu, ama gerçek hikaye değil. Winslet MacCreary, aynalarla ilgili şehir efsanesinin kaynağı değildi.

Ya da köprüyle ilgili şehir efsanesi. Cinayet haritasını tekrar tarıyorum, Rekabet Haftası'ndan ve nehrin dibinde hala duran araba hakkındaki hikayelerden bahsedildiğini görüyorum.

Geçiş için ücret ödeyin.

Şehir efsanesini ve nereden geldiğini Karnaval Kulesi efsanesinden biraz daha iyi biliyorum. Hikaye, iki kasabamız arasındaki köprünün

kenarından zorla aşağıya atılan bir arabanın bagajına tıklılan bir kız hakkında.

Ellerim titreyerek günlüğü tutuyorum.

İnsanlar köprüden geçerken, hangi yöne giderlerse gitsinler, suya bir bozuk para atarlar. Şans getirmesi için değil. Anma amacıyla da değil.

Onlar, hâlâ orada olan hayaletinden zarar görmeden geçebilmek için para ödüyorlar.

Hawke, Aro, Kade, Dylan ve Hunter'ın haritasına göre, orada öldü.

Altı gün sonra... okumuştum.

Gözlerimi tekrar sayfalara indiriyorum.

-özgür

-yüzme

-hava

Çok hafif, çok zayıf bir kahkaha atıyorum.

Ölmedi. En azından orada ölmedi. Kurtuldu.

Hawke bu günlüğü gördü mü?

-yalnız başına, diye tekrar yazıyor.

-yalnız

-yalnız

-yalnız

Fotoğraftaki kızı, su yüzeyine çıkarken hayal ediyorum. Etrafında akan nehir, fırtınada kabarıyor, akıntı onu sürüklüyor. Hava karanlık, yalnız, yardım çağırmaya çekiniyor çünkü onu arabaya bindirenler hâlâ yakınlarda olabilirler.

Onu evden kovan kişi başına gelenlerden haberdar mı acaba? Bunu yapan o olabilir mi?

Günlüğü karıştırırken, aynı listelerle dolu sayfalar, karalamalar, bazı yerlerin üzerinin çizilmiş olduğunu görüyorum; ama bu çizimler bir hatayı düzeltmekten ziyade öfkeyle yapılmış gibi. Kenarlara kazınmış kelimeler ve bazı sayfalarda o kadar küçük yazılar var ki, tek bir sayfayı okumam bir günümü alabilir.

Onu adaya geri bıraktım ve bir anlığına uzaklaştım.

Benimle oyun oynanmasını istemiyorum.

Günlüğün ona mı ait olduğunu, başkasına mı ait olduğunu yoksa bu Deacon ve Manas'ın genç aile üyelerimle oynadığı saçma bir hikayenin parçası olarak mı uydurulduğunu kesin olarak söylemenin bir yolu yok. Hawke'ın cinayet haritasında bu günlüğün hiçbir sayfasının kopyasına sahip olmamasının bir nedeni var. En azından benim anlayabildiğim kadarıyla.

Ama yine de aklıma bir fikir geliyor ve gizli girişten tekrar fırınıma dönüyorum. Annemin üç yıldan fazla önce bana verdiği, annemle babamın aşk hikayesini anlatan anı kitabını çıkarıp kuleye geri götürüyorum ve Winslet'in günlüğünün yanına koyuyorum.

Eğer bir sonraki ziyaretime kadar yerinden oynarsa, birilerinin hâlâ buraya girmenin bir yolunu bulduğunu anlayacağım.

Ama en önemlisi... Carnival Tower, hikayeler için bir mekan gibi görünüyor ve buraya aitmiş gibi duruyor.

Sığınağın geri kalanını da tekrar didik didik aradım, herhangi bir ipucu bulmak için. Yatakların altında, egzersiz aletlerinin etrafında, dolaplarda ve çekmecelerde... Bazı kelepçeler buldum, ilk tahminim Kade'nin kelepçeleri olabilir, ama Aro'nun bunları Hawke'a ya da Dylan'ın Hunter'a taktığından da şüpheleniyorum. Sormayacağım.

Gözetim odasındaki monitörlerin hepsi High Street, Fall Away Lane, dükkanımın arkasındaki ara sokak ve JT Racing'in dış cephesinin canlı görüntüsüyle ışıltıyor. Fallstown'ın, tanımadığım eski bir itfaiye binasının ve -gözlerimi kısarak daha yakından baktığımda- yaz kampının otoparkının görüntüsü de var.

Frosted'in çatısına bir kamera yerleştirmeliydi. En azından o girişi izlerdi.

Çekmeceleri karıştırırken, bahsettikleri telefonları göremedim ama plan çizimleri buldum. Gülümsedim ve onları çıkardım. Açtığımda bir anı aklıma geldi: Camp Blackhawk'taki o gün ve Lucas'ın mutfak tezgahlarında serili duran kayak merkezi hayali.

Bilgisayar monitörlerinden birindeki saate bakmamak için çenemi sıktım. Havaalanına gitmek üzere olmalı.

Erkekler neden kendileri için ayrı, herkes için ayrı kurallar olduğunu düşünüyorlar? Deacon ve Manas, kardeşlerini sevmediği için Winslet'ten intikam almak istediler ve sonra ona kalplerini vermeden onu kullandılar. Ailemdeki erkekler, sevdikleri kadınlara duydukları tutkuda acımasız ve kontrol edilemez oldular, ama kızları -ve kız kardeşleri- dizginlenmeye ihtiyaç duyuyorlar.

Lucas kadınlarla yatakta ne yapıyor da, Farrow Kelly veya Noah Van der Berg'in bana aynısını yapmasını sapık olarak görüyor? Tam bir ikiyüzlü.

Gözlerimi kaldırıp saate bakıyorum. 9:42

Kalbim yerinden fırlayacak gibi. Sandığımdan daha geç olmuş.

Şu anda havaalanında.

Bitti.

Çizimleri Hawke'ın masasına bıraktım, mutfak tezgahındaki günlüğün ve anne babamın hikayesinin yanından geçtim ve dükkanımdaki aynadan geçerek Karnaval Kulesi'nden çıktım. Arka kapıdan çıkıp Frosted'i kilitledim ve sokaktan çıktım, telefonumu bir arka cebime, anahtarımı da diğerine koydum.

Bu yoldan hiç yürümedim. Lucas'ın evinin önünden geçerken hep koşuyorum. Onun bir yerini, yaşadığı bir mekanı, egzersiz bahanesiyle ziyaret etmenin daha az ürkütücü olacağını düşündüm.

Ama bu, onun yokluğunda geçen yıllarda ona yakın olmanın bir yolu olmaktan öteydi sadece. Bu, bir mezarı ziyaret etmek gibi, yapmam gereken bir şeydi.

Lucas'ın evi köşe başından birkaç ev aşağıda, tüm pencereleri karanlık, hatta verandadaki lamba bile yanmıyor. Bu evi hep sevmişimdir. Mahalle, babamın 'dağınık' diyeceği türden bir yer ama aslında sadece eski. İnsanların çimlerini biçmelerini veya çimlere park etmemelerini sağlayacak hiçbir site yönetimi yok.

Onun yürüme yoluna doğru dönmeye başlıyorum—ileride ahşap merdivenlerin iki yanında iki devasa beyaz sütun bulunan, mavi renkli, el yapımı bir yol—ama kulaklarıma alçak bir uğultu geliyor ve yavaşlıyorum.

Sola, sokağa doğru ve sonra sağa doğru şöyle bir baktım, 72 model Dodge'u göremedim ama yemin ederim, çıkardığı ses tam olarak buydu. Boynumda ürpertiler belirdi, motorunun sesi bir yerlerden geliyordu.

Beş basamağı koşarak çıkarken, kapıya yaklaştığımda tahtaların gıcırdadığını duyuyorum ve kapı koluna asılı olan kilitli kutuyu elime alıyorum. İçindeki anahtarı almak için telefon gibi numaralar giriliyor. Emlakçılar bunları potansiyel alıcılar için koyuyorlar.

Bok.

Onu yere bırakıp topuzunu alıyorum, bıkkınlıkla ve özensizce çeviriyorum ve açılıyor. Ağzım açık kalıyor. "Güzel..."

Şans eseri oldu. Lucas'ın böyle sorumsuz davranması ona hiç benzemez.

İçeriye bir adım atıp başımı uzattığımda, ay ışığında parıldayan boş ahşap zeminleri görüyorum. Tüm mobilyalar gitmiş ve havada hafif bir taze boya ve Lysol kokusu kalmış.

Eve girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Lucas en son eve geldiğinden beri buraya gelmemiştim. Madoc onu almaya geldiğinde onunla gelirdim ya da Lucas beni bir yere götürdüğünde, örneğin sadece benim görmek istediğim bir filme veya aile için Noel hediyeleri almaya, buraya bırakılırdı.

Evin içinde dolaşırken, saklambaç oynarken annesinin masanın etrafında koşturduğu mutfığa ve babasının ceketini ve şapkasını denememe izin verdiği oturma odasına son bir kez bakıyorum.

Yukarı kata çıktım, odasını buldum ve bu gece sürdüğü kolonyanın kokusunu içime çektim. Çok yakınımda kalmıştı. Acaba bir şişme oyun evinde yanlış adama aşık olacağımdan mı bu kadar endişelenmişti?

Odayı incelerken kendi kendime gülüyorum. Geriye kalan tek mobilya onun yatağı, yatağı bembeyaz. Pencereden arka bahçeye bakmak için yatağın etrafında dolaşıyorum ama yerde diğer gece spor salonundan kalma beyaz kapüşonlu kazağını görüyorum. Eğilip alıyorum. Eşyalarını toplarken burada görmemiş olmalı. Burnuma götürüp nefes alıyorum ve birdenbire onun kokusuyla dolup taşıyorum. Gözlerimden yaşlar akıyor ve teninin kokusuyla göğsümde bir kamyon oturuyor. Ve kolonyası ve yaz havası, midemin derinliklerine kadar iniyor, beni geçmişe götürüyor, çünkü o her zaman böyle kokardı.

Ve aniden bir dürtü hissediyorum. Bu boş odada, bu boş evde, gecenin karanlığında, bir an için düşünmeyi bırakıyorum.

Tişörtümü ve bikini üstümü çıkarıp kapüşonlu sweatshirt'ümü başımdan geçiriyorum. Her şeyi yere atmadan hemen önce kapüşonlu sweatshirt dizlerimin yarısına kadar düşüyor.

Şortumu ve bikini altımı çıkarıp, saçlarımı sweatshirt'ün içinden çekip, tıpkı Winslet gibi yatağın kenarına oturdum.

Onun gibi çıplak değildim ama yine de kollarımda, bacaklarımda ve saç derimde tüylerim diken diken oldu. Onun giydiği bir şeyi tenimde hissetmek istedim.

Ayak parmaklarım yere değerken gözlerim birden yaşlarla doldu. "Çocukluğumdan beri sana aşığım, Lucas," diye yüksek sesle onun anısını anlattım.

Kapüşonlu kazağının kumaşı göğüs uçlarıma değiyor, eteğin altından uyluklarımda derisi karıncalanıyor. Bacaklarımı biraz aralıyorum, serin

havanın içeri girmesine izin veriyorum.

“Ailemizdeki herkesin birileri var,” diyorum gözlerimden bir damla yaş akarken. “Madoc’un Fallon’u, Dylan’ın Hunter’ı, James’in A.J.’si, Kade’in istediği herkes var...” Yüzümden bir damla gözyaşını silerken hafifçe gülüyorum. “Küçükken, dört gözle beklediğim kişi sendin.”

Sweatshirt üzerimde o kadar bol ki, hayali ellerinin içeri girdiğini hissediyorum.

“Zeki, komik ve naziktin.” Dudaklarımı birbirine sürtüyorum. “Herkes beni korumaya çalışırken, zor şeyleri duymam için bana güvendin. Benimle konuştun. Benimle gerçekten konuşan tek kişi sendin.”

Diğer herkes bana yalan söyledi. Tabii ki hepsi benim iyiliğim içindi, ama Lucas yalan söyleyemedi. Nedense bu durum ona doğru gelmedi.

"Büyüdüğümde seni düşündüm," diye anlatıyorum hayali Lucas'a. "Tekrar karşılaştığımızda gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmayacağını ve aramaya devam etmek isteyip istemeyeceğini merak ettim."

Onun görüntüsü karşımda, eğilip kapüşonlu kazağımın içine elini uzatarak beni çıplak kalçalarımın altına doğru çekiyor.

“Aceleyle büyüdüm, böylece başkasını bulmadan önce beni bulabilesin diye...” Sonunda itiraf ediyorum. “Üniversiteyi erken bitirdim, bir iş kurdum... Eve dönersen hazır olayım diye.”

Annem neredeyse tüm hayatım boyunca neden bir bitiş çizgisine doğru koştuğumu hiç anlamadı. Çocukken onu özledim ve on üç yaşımıdayken bile onun kimseyle tanışmasını istemediğimi biliyordum. On sekiz yaşına geldiğimde ise mutluydum, çünkü onun için hâlâ çok genç olsam da, yeterince olgunlaşmıştım. Sonunda bir engel daha ortadan kalkmıştı.

Ben hiçbir zaman başka bir erkeği istememiştim bile.

Geri döndüğüne sevindim. Onu yetişkin gözüyle görmem gerekiyordu çünkü artık biliyorum. Kaçıyor ve her zaman kaçacak. Dışarıda daha iyi erkekler var.

“Hazırım.” Bacaklarımın iç kısımlarını ovuyorum, bacaklarımın arasında bir sıcaklık birikiyor. “Ama senin için değil.”

Elinin hayaleti boğazımı kavradı ve beni yatağa doğru itti. Başımın üzerinden kapüşonlu kazağı çıkardım ve bacaklarımı araladım.

"Asla senin için değil," diye nefes nefese söyledim.

CHAPTER ELEVEN

Lucas

Boynumdaki damar zonkluyor ve neredeyse nefes alamıyorum.

Dolap kapılarındaki perdelerin arasından onu izliyorum; çıplak, dizleri açık ve eli bacaklarının arasında yatağında kıvranıyor.

Bu da neyin nesi?

Uzun gövdesi yatakta kavis çizerken, bir eliyle bacağına iç kısmını kavırıyor, diğer eliyle de kendini okşuyor. Eli yavaş ve yumuşak bir şekilde okşarken, göğüsleri de inleyerek ve kıpırdanarak...

"Ah," diye inledi. "Ah, ah, ah..."

...sanki cinsel ilişkiye giriyormuş gibi.

Gözlerimi kapatıyorum, kasıklarım yanıyor. Ona bakamazsın.

O bir çocuk. Benim için her zaman bir çocuk oldu ve bunu herhangi bir kadınla birlikte izleyebilir, hissedebilirim. Buradan çok uzakta olsa bile.

Zevkten çıkardığı ufak tefek inilti kulaklarıma ulaştı ve gözlerimi ona doğru kaldırmamak için kendimi zor tutarak açtım.

Ama ben öyle düşünüyorum.

Uzun, biçimli bacaklar. Pürüzsüz karın. Yuvarlak, dolgun göğüsler. Ellerim yumruk olmuş, boş. Dudaklarım aralanıyor, neredeyse sert meme uçlarını ağızda hissediyorum, tam da dişlerimi vücuduna geçirmeyi hayal etmeden önce.

Çenemi sıkıyorum, penisim pantolonuma baskı yapıyor.

Şimdiye kadar boğazımı temizlemeliydim. Onu durdurmak için bir şey yapmalıydım. Eve giren kişinin o olduğunu bilseydim saklanmazdım. Ama geç oldu, sarhoşum ve Green Street'in bana pusu kurması ihtimaline karşı evde artık bıçak yok. Havaalanına çok geç kaldım ama partide bana söylediklerini düşünmeden edemedim. Onun için ne kadar önemli olduğumu duyunca kalbim ikiye bölündü ve artık aileden olmadığımı

söylediğinde neredeyse duracaktı. Noah ile içerken bunu unutamadım ve kendime şapkayı ve pusulayı onun için evde bırakmak istediğimi söyledim. Taşındığında onları bulurdu.

Ama aşağıdan kapının tık diye kapandığını duymuş ve kiminle karşı karşıya olduğumu görmek için dolaba doğru eğilmiştim ki, bir de bakmışız ki kızın kendisi içeri girmişti.

“Ah,” diye inledi. “Ah.”

Kalçalarını, üzerine çıkmasını hayal ettiği kişiye doğru hareket ettiriyor. Ben?

Acaba aklında ben mi varım? Ne görüyor? Nasıl görünüyorum? Ona ne yapıyorum?

Ani bir hareketle başını geriye doğru atıyor ve ben de yüzüm kızarıyor, sanki bacaklarının arasında bir adam varmış gibi kendini parmaklarıyla okşamasını izlerken.

Olanlara inanamıyorum.

Quinn mi?

O, ama aynı zamanda değil.

Quinn çekingen. Nazik. Dağınık değil. Neden bunu yapıyor? Bana aşık değildi ki. On yaşındayken bittiğini sandığım bir hoşlanmaydı.

Ama onun dizlerini geriye doğru o kadar çok kaldırdığını görüyorum ki...

Gözlerimi kaçırdım, göğsüm çöktü. Quinn. Sessiz bir çocuk. Biraz yalnız. Her zaman yanımda. Gerçekten de benim için mi bu kadar aceleyle büyüdü?

"Ağzımın senin üzerinde olmasını istiyorum," diye fısıldıyor.

Göğüs uçlarının derisi sert ve gergin, etrafındaki et yumuşak ve dolgun; kadın neredeyse hırlayarak elini daha hızlı bir şekilde içine sokmaya başlıyor.

Kendine karşı çok acımasız. Quinn acımasız değil.

İnleyerek kolumu kapının kenarına yasladım ve penisimi ayarlarken ona baktım. Kan pompalanıyor, penisim daha da sertleşiyor ve o işini bitirmeden buradan gidemem, böyle de kalamam. Penisimi pantolonuma sürtünerek aşağı doğru ittim. Kahretsın.

Manzara o kadar güzel ki, sanki beni izlediğimi biliyor gibi.

Ama bu doğru değil. Burası artık onun evi ve benim çoktan gittiğimi düşünüyor.

Olmalıydım ama saate bakmıyorum. Şapka ve pusula buraya ait. Onları geri getirmem gerekiyordu. Madoc ve Fallon'a da düzgün bir veda etmedim. Bunu yapmam gerek.

Ve Green Street... Hiçbir şeyin sonsuza dek gömülü kalmayacağını bilmeli miydim?

Şimdi onu rahatsız edersem, birkaç dakika boyunca onu izlediğimi anlayacak. Ayrılamam.

Ve gözlerimi ondan alamıyorum. "Adımı söyle," diye fısıldıyorum.

Hazır olduğunu, ancak benim için henüz hazır olmadığını söyledi.

Eğer ben değilsem, o zaman kimi hayal ediyor?

"Söyle," diye fısıldadım, kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle.

Ama sonra...

Yüzüstü dönüp dizini yana doğru büküyor. Bir kolunu yukarı kaldırıp diğer elini bacaklarının arasına, yatağın altına koyarak yatağa sürtünüyor. "Daha sert yapabilirsin," diye nefes nefese söylüyor.

Penisim taş gibi sertleşti, bakışlarım onun kalçalarına kilitlendi.

"Hadi ama," diye nefes nefese kaldı. "Lütfen, Nuh. Daha sert."

Sıçradım, tüm kaslarım çelik gibi sertleşti. Ne dedi bu kadın? Dişlerimi sıktım, onun ileri geri sallanışını izledim. Nuh?

Penisimi kavradım, bu kapılardan fırlayıp onun aklından geçen tüm düşünceleri söküp atmaya hazırım. Kahretsin. Taş gibi sertleştim.

Ben onu hâlâ bir kız çocuğu olarak görüyorum. Acaba o da böyle mi düşünüyor? Başka bir erkeğin onu benim göremediğim için böyle göreceğini mi sanıyor?

Başka kimsenin onu böyle görmesini istemiyorum. Ben...

"Benimle gel," diyor tatlı bir sesle. Saçları yüzüne düşerken, hayalindeki kişinin kendisiyle seviştiğini düşünerek omzunun üzerinden bakıyor. "Benimle gel, benimle gel..."

Ağzımdan bir inilti çıktı ve onu bastırmak için dudağımın içini ısırdım.

Saçlarını geriye atıyor, tutamlar sırtından aşağı kıvrılıp kalçalarına değiyor ve vücudumdaki her bir kıl diken diken oluyor. Elim sırtında geziniyor, istediği kişiyi yolundan ittikten sonra saçlarını kavırıyorum. Ağzım onun ağzını bulurken vücudumun ona daha sert bir şekilde girdiğini hissediyorum.

Onunla ben ilgileniyorum. Başka kimse değil.

Tanrım, Quinn...

Kapıya uzanıyorum, iterek açmak üzereyim. Artık geri dönüş yok.

"Benimle gel," diye fısıldıyor ve ben onu izliyorum. Üzerimde olduğunu, yatakta olduğu gibi üzerimde hareket ettiğini hissediyorum, kalçalarını kavıyorum ve nefes nefese kalışını ağzımda hissediyorum. Benimle gel... Teninin kokusu, dudaklarının tadı, vajinasının kaygan sıcaklığı...

Bütün vücudum alev alev yanıyor, derimin altında kıvılcımlar saçıyorum ve onun boşalmasını dinlerken gözlerimi kapatıyorum, neredeyse pantolonuma boşalacak gibiyim. Elimle kasıklarına daha sert bastırıyorum.

Önce inliyor, sonra tiz bir sesle sızlanıyor.

Sonra yavaş yavaş kaybolan, hafif, küçük nefesler duyulur.

Gözlerimi açıyorum ama ona bakmıyorum. Yere bakıyorum, beynimdeki cızırtılı közler her şeyi bulanıklaştırıyor.

O artık büyüdü.

Muhteşem bir vücuda sahip, güzel ve tutkulu genç bir kadın, bir erkeği sevebilir ve erkekler gördüklerinden hoşlanacaklardır.

Ve hisset.

Çenemi kilitledim.

Sonunda gözlerimi kaldırdığımda, o da giyiniyordu ve bakışları yere doğru bakıyordu.

Kapüşonlu kazağımı alıyor ve onu giyeceğini, saklayacağını düşünüyorum ama giymiyor. "Keşke Nuh, Farrow ya da başka biri olsaydı, ama aklıma sen geldin." Derin bir nefes veriyor. "Ve içimden attım. Sonunda."

Kadın kapüşonlu kazağı odanın köşesine, yere fırlattı ve ben de gözlerimi kısarak onun gidişini izledim.

Aşağıdaki kapıyı kapatıyor ve ben de dolaptan çıkıp yatağa doğru yürüyorum.

Eğilip elimi yatağın üzerinde gezdirdim ve damladığı minicik noktayı buldum.

Başparmağımı üzerinde gezdiriyorum, hâlâ onun sıcaklığını hissediyorum. Onu o ilk gece spor salonunda gördüğüm an, yakın zamanda hiçbir uçağa binmeyeceğimi anlamış mıydım acaba?

Yutkunuyorum. Noah Van der Berg ya da Farrow Kelly'nin Quinn'i o şekilde görmesine asla izin vermeyeceğim. Bu kasaba benim evim, Madoc benim ailem ve Quinn'i korumak benim görevim. Her zaman da öyleydi.

Ve biliyorum ki, seni küçük velet, hâlâ aklından çıkmadım.

Jared, yeni Mustang Dark Horse modellerinden birinden iniyor ve eğer biraz enerjim olsaydı, gülerdim. Markayı tanıttığı için üretici tarafından kendisine ücretsiz Mustang gönderilmesi tamamen kaderin bir cilvesiydi.

Madoc dün ne dedi? Evet, Jared yerel çekici şoförlerimizi desteklemekten yana. Başımı sallıyorum. Madoc Ford'lardan nefret ediyor ve bu rekabetin hala devam ettiğini duymaktan memnun oldum.

Jared beni görünce durdu, muhtemelen şu anda uçakta olmadığımı şaşırdı.

Sabahın erken saatlerindeki güneş ışığı omuzlarımı ısıtırken bana yaklaşıyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Bir saattir buradayım, uçağım muhtemelen şu an Doğu Avrupa'nın bir yerindedir. Yarın ofise dönmeyeceğimi Isobel'e haber vermek için aramadım.

Cevap vermek için ağzımı zar zor açabiliyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum."

Kaşlarının arasında bir çatma belireceğini tahmin ediyorum. Zamanını boşa harcamaya tehlikeli derecede yakın olduğunuzu düşündüğünde olan şey bu.

Ama o bunun yerine kıkırdıyor. Yanımdan hızla geçip dükkanına doğru ilerlerken anahtarlarını çıkarıyor. Kapıyı açarken, "O duyguyu biliyorum," diye mırıldanıyor. "Eskiden başıma çok bela açmıştı."

Evet, ben o duyguları yaşamak için çok yaşıyım. Plansız kalmak için de çok yaşıyım.

Ama onu aklımdan çıkaramıyorum.

Yatağında inleyen o muhteşem bedenin anısı beynimi dolduruyor ve en hırçın kardeşinden sadece birkaç adım ötede her yerim ısınıyor.

Bana neyin yanlış olduğunu sormadığında, ben devreye giriyorum. "Beni sorguya çekmeyecek misin?"

"Hayır." Başını sallayarak dükkanına doğru yol gösterdi. "Bunu kendin çözeceksin, seni kendi haline bırakıyorum. Sarılmak isteseydin Madoc'a giderdin zaten."

Teşekkür ederim.

Evet, insanlar kararlarını onaylatmak için Jared'e gelmiyorlar.

"Şey, ben..." Boğazımı temizledim. "Bir arabaya ihtiyacım var."

Bana döndü. "Sahip olduğun şeyde ne sorun var?"

Camları renkli değil, ama Jared'in kullandığı her şeyin camları renkli.

Üstelik Green Street benim hangi arabayı kullandığımı biliyor. En azından birkaç günlüğüne, ne yapacağıma karar verene kadar ortadan kaybolmam gerekiyor.

Ama ben bunları kendime sakladığımda, şirket arabalarıyla ve ailenin çeşitli üyelerinin bir zamanlar kullandığı eski arabalarla dolu otoparka işaret ediyor. "Benim bir Colorado'm var," diye tekrarlıyor. "Bir 4Runner. Ya da Tate'in eski Bronco'su?"

Örtünün altında eski Mustang'lerinden birini görüyorum. O şekli her yerden tanırım. Boss 302. Yirmi beş yıl önce onu Tate ile arka koltukta gördüğümde sahip olduğu araba buydu. Madoc, yeterince büyüdüğümde bile bana asla sürmeme izin vermedi.

İyi bir yaz arabası.

"Boss'u kullanan var mı?" diye soruyorum, kollarımda ürpertiler yayılıyor ve kanım hızla akmaya başlıyor.

Dudaklarını büzdü, bebeği hâlâ kalbine çok yakındı. Sonra duvardaki bir kutuyu açıp bana bir çift anahtar fırlattı. "Sakın batırma," diye homurdandı.

Gülümsedim. "Teşekkürler."

Tam çıkmak üzereyim ama bir şey söylemem gerekiyor.

"Noah kötü bir çocuk değil," diye başlıyorum.

Dün gece onunla pek konuşmadık, sadece birkaç bira içtik.

Aslında dört tane vardı.

Dylan ve Hunter'ın iyi bir arkadaşı olduğuna tamamen eminim.

Jared başını salladı ve bir Corvette'in lastiğinin yanında duran bir lokma anahtar takımını almak için eğildi. "Eğer önümüzdeki birkaç yıl boyunca kızları baş belasına sokmasını engelleyebilirsem, harika olacak," dedi bana. "Ne yazık ki, bazen babası ve benim başa çıkabileceğimizden daha fazlası. Kendi başına buyruk bir aklı var."

"Yani, o da buraya uyuyor."

Jared gülümsüyor.

Evet, Noah iyi bir çocuk. Ama bu onun adam olduğu anlamına gelmiyor.

Ama en azından suçlu değil.

"Farrow," diye devam ediyorum, "bir sorun."

“Burada geçirdiğin kısa sürede bunu mu fark ettin?” Gözlerinde eğlenceyle bana baktı. “Merak etme. Madoc ve ben dikkatimizi ona verdik. Ne yazık ki, Dylan ve Hunter ona bayılıyorlar ve onların da kendi fikirleri var.”

"Quinn'i kastetmiştim," diye belirtiyorum.

Duraksıyor, yüzündeki gülümseme kayboluyor ve çantayı alet kutusunun üzerine bırakıyor.

O paniğe kapılmadan önce harekete geçiyorum. "Sen de benim gibi kızların onu sevdiğini biliyorsun Jared. Nazik, güvenilir, cömert..."

"Toy?"

Hafifçe gülümsüyorum. "Kalbi temiz," diyorum bunun yerine. İlerleyip devam ediyorum. "Hata yapmak ve yanlış insanlara aşık olmak normal ve gerekli, böylece aşktan vazgeçip dersler çıkarabilirsiniz, ama o iki adam... Onun hayatını mahvedebilirler. O yaştaki erkeklerin tek işe yaradığı şey bu."

İşte söyledim. Noah ve Farrow'dan nefret etmiyorum, ama Quinn onlarla birlikte çalışarak deneyim kazanmıyor.

Jared içini çekti, bana bakmaktan kaçınarak her yere baktı. "Kahretsin." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Quinn için daha çok endişeleniyorum çünkü o dayanıklı değil. Ama bu onun suçu değil. Benim suçum. Ve Madoc'un, Jax'in ve babasının da." Bana baktı. "Attığı her adımın yolunu biz döşedik."

Biliyorum. Şimdi de sokak zekasını kaybetti, ama ne yapmaları gerekiyordu ki? Ona göz kulak olmamaları mı?

"Bir süre buralarda olacağım," diye duyuruyorum. "Eğer ona bir yere bırakmam gerekirse ya da birine ders vermem gerekirse."

Kıkırdar ama yorgun görünür. Elini uzatarak elimi sıkar. "Sanırım yetişkin olduğunda senden hoşlanacağım."

İyi, çünkü kız kardeşi öyle düşünmüyor.

Anahtarlarımı alıp çıkmaya fırsat bulamadan, biri ön kapıdan içeri daldı.

Quinn'in babası Jason, "Jared," diye haykırdı. "Tanrıya şükür."

Üvey oğluna ulaşabilmesi için kenara çekiliyorum, ancak Bay Caruthers kapıdan sadece başını uzatıp içeri giriyor.

Jared'e söylenerek, "Anneni bir haftalığına Bermuda'ya götürmeye çalışıyorum ve benim süslemem Noel ağacı gibi ıslıl ıslıl yanıyor. Ne yaptın sen?" dedi.

"Lanet olsun, yağ değişimi değil!" diye hırladı Jared. "Ben Jiffy Lube değilim. Bir ay önce söylediğim gibi, aracı servise götürüp yağını değiştirtmedin mi?"

Bay Caruthers ağzını kapatıp öylece durdu.

Gülümsememi bastırıyorum.

"Aman Tanrım," diye homurdanarak kapıya doğru öfkeyle ilerledi Jared. Jason kenara çekilerek karısının oğlunun dışarı fırlayıp Bentley Continental GT'lerine doğru koşmasına izin verdi.

Quinn ve Jared'ın annesi Katherine, sürücü koltuğundan inerken oğluna hafif bir özür ifadesiyle bakıyor. Üzerinde ince, beyaz bir elbise ve hasır bir şapka ile plaja uygun giyinmişti.

Jared sürücü koltuğuna oturdu, arabayı çalıştırdı ve aniden yüzü bir ayı ile tiksini miş bir öğretmenin karışımı bir ifadeye büründü. "Aman Tanrım, bu da ne!"

Ama annesinin önünde dişlerini sıkıca kapatıyor.

Quinn'in babasıyla ben, sanki öfke nöbeti geçiren bir babayı paylaşıyormuşuz gibi sessizce ve kıpırdamadan geride duruyoruz ve fark edilmemeye çalışıyoruz.

"Kahrolası!" diye hırladı Jared, arabanın kaputunu kaldırarak. "Üç yüz bin dolarlık bir bok parçası alacaksın şimdi." Motordan ince bir duman yükseldi. "Lanet olsun! Biri kafama ateş etsin..."

Jason boğazını temizliyor ve ben de gülmemek için çok uğraşıyorum. Jax bir keresinde Jared'e "tepki vermek yerine karşılık vermek" ve "değiştirmeyeceği şeyleri kabullenmek" üzerine bir kitap vermişti. Kitabın hâlâ Jared'in evinin garajındaki çalışma masasının köşesinde, üzerinde iki santim tozla duruyor olması beni şaşırtmazdı.

Üç park yeri ötede duran kiralık aracımın anahtarlarını çıkarıp Jason'a uzattım. "Benimkini al."

Bana dik dik baktı. "Emin misin?"

Başımı salladım. Arabayı kiralama şirketine iade edebilir; aksi takdirde, gelip almaları için onları aramak zorunda kalacaktım.

"Teşekkür ederim," diyor.

Ona arabayı nasıl teslim edeceğine dair talimatlar veriyorum, eşyalarımı arabadan alıyorum ve Jared'ın arabasına biniyorum, bu sırada Jason da karısıyla birlikte kiralık arabamla otoparktan hızla uzaklaşıyor.

"Yakında görüşürüz!" diye sesleniyorum hâlâ kaputun altında saklı olan Jared'e.

Cevap vermiyor ve ben de bunu sorun etmiyorum. Mümkünken yolundan çekilmek en iyisi.

Jared'ın hiçbir soru sormamış olmasına hâlâ rahatlamış bir şekilde arabayı sürüyorum. Umarım Madoc onun aracılığıyla öğrenir ve biz konuşmadan önce durumu sindirmek için zamanı olur. Çözülmesi gereken çok şey var. Evin satışını iptal etmek istiyor muyum?

Sanmıyorum. Ne kadar süre evde kalacağımı bilmiyorum ve Quinn'in altından halıyı çekmek istemiyorum. Buradayken başka bir yerde kalma fikri hoşuma gidiyor. Yeni bir manzara.

Bir de iş meselesi var. Yapacak bir şeye ihtiyacım olacak ama Chicago'ya gidip gelmek isteyip istemediğimden emin değilim.

Ve Green Street...

İlgilenilecek çok şey var.

Evimde duş alıp üzerimi değiştirdikten sonra, son kez kapımdan çıkıp bir otele gitmeyi planlıyorum. Madoc ve Fallon'la kalabilirdim ama şu an biraz mahremiyete ihtiyacım var. Ayrıca, uğraşmak zorunda olduğum şeylere onların da karışmasını istemiyorum.

Belediye binasına uğrayıp Lake Road'un haritasını çıkarıyorum ve Isobel'i arayarak bir süre daha uzakta olacağımı söylüyorum. Uzaktan halledemediğim işleri o veya ortaklarımdan biri halledecek.

Kaldırımındaki arabama doğru yürüdüm ve kapıyı açmaya başladım, ancak başımı kaldırıp Madoc'un SUV'unun yan otoparka girdiğini gördüm. Arabasından indi, evrak çantasını alıp kaldırıma doğru ilerledi, arkasından da arabasının kilitlendiğini belirten bir bip sesi duyuldu.

Ama beni görünce yavaşladı. Tanıdıklık ifadesi yüzüne yayıldı, hafif bir gülümseme belirdi ve şaşırtıcı bir şekilde, sorular sormaya ve heyecanlanmaya başlamadı.

Sanki beni kısa süre sonra tekrar göreceğini biliyormuş gibi.

"Bu akşam antrenman yapacak mısın?" diye sordum ona.

Green Street'e hazır olmam gerekecek, çünkü burada olduğumu öğrendikleri anda harekete geçecekler.

Başını bana doğru kaldırarak, "Saat sekiz." dedi.

Onaylayarak başımı salladım. Belki Lance'i de ararım. Gelmek isteyip istemediğini sorarım.

Ya da değil.

Şehirde uzun süre kalmayı düşünmediğim zamanlarda onu görmek beni rahatsız etmiyordu, ama burada bağları koparmam gerekiyor, onları teşvik

etmemem lazım.

Arabama geri binip Frosted'a doğru sürdüm ve sıraya girdim. Quinn'in, teslim edilecek bir kutu yığınıyla dükkandan çalışanlarından birini çıkardığını gördüm. Siyah eşofmanımın ceplerine ellerimi soktum, gözlerim vücudunda gezinirken yumruğum pusulasını kavradı. On iki saat önce yatağımla aynı hizada olan teni, şimdi baştan ayağa kıyafetlerle kaplıydı. Gündüzleri uslu bir kızdı. Bir bukalemun gibi şekil değiştirebiliyordu ve bir gün bir adam çok şanslı olacaktı.

Tezgaha yaklaştım ve "Küçük boy, sade kahve" diye sipariş verdim.

Sesimi duyunca başını kaldırdı, göğsü sıkıştı.

Gözünü bile kırpmıyor ve aklımdan geçen tek şey dün gece benim hakkımda yüksek sesle düşündüğü şeyler. Benimle yapmak istediği her şey.

Ağzım kuruyor ve kalbimin atışını yavaşlatmak için mücadele ediyorum.

Bir an sonra dönüp bana bir fincan kahve doldurdu ve tek kelime etmeden kapağını kapattı.

Onu önüme koyuyor. "Yüz elli."

Parayı çıkarıyorum, yuvarlak gözleri dosdoğru bana bakıyor, çenesi gergin.

Pusulası üstünde duran beş dolarlık banknotu ona doğru kaydırıyorum.

"Madoc beni hâlâ ailesinin bir parçası olarak görüyor," diyorum ona.

Parayı ve pusulayı almaya çalışıyor ama ben bırakmıyorum.

Bana bakıyor.

"Hepsi öyle yapıyor," diye belirtiyorum.

Yapsa da yapmasa da.

Hazır olana kadar hiçbir yere gitmiyorum.

Kahveyi alıp çıkıyorum, giderken gözlerinin arkamda olduğunu hissediyorum.

Arabaya bindim, bardağımlı tutucuya yerleştirdim ve motoru çalıştırdım.

Ve birdenbire, şehirde kaldığım süre boyunca konaklayabileceğim mükemmel bir yer olduğunu fark edince gülümsedim.

CHAPTER TWELVE

Quinn

Bu herif neden burada kalıyor ki?

Peki, ne kadar süreyle?

Tezgahıma daha önce ne zaman geldiğini sormaya tenezzül etmezdim. Elimden geldiğince meşgul olmaya çalışıyordum, onu Şelalelerden ve aklımdan uzaklaştırma kararlılığım her zamankinden daha güçlüydü.

Onu görünce midemin nasıl alt üst olduğunu ya da vücudumu saran titremeyi nasıl zar zor gizlediğimi anlatmayacağım. Çok sarsılmışım. Ve onu gördüğüme çok sevinmişim, o an böyle hissettiğim için kendimden nefret ediyorum. Neden hayatıma devam etmeme izin vermiyor ki?

Dün gece uyuyamadım ama üzgün olduğum için değil. Her şeyden çok uyuşmuş gibiydim, ama aklımdan çıkmayan tek şey yıllar sonra, kaçınılmaz olarak bir düğün veya... bir cenaze için tekrar ortaya çıkmasıydı. Belki evlenmiş olurum. Çocuklarım olurdu. Belki bir evim ve kendi ailemle dolu bir hayatım olurdu, ama içten içe biliyordum ki, o zamana kadar yaşadığım her şey, sonunda gördüğünde ne düşüneceği beklentisiyleydi. Kocamı beğenir miydi? İyi geçinirler miydi? Bana her baktığında aramızdaki o gerilim hala devam eder miydi?

Yoksa her şeyi sadece hayal mi ettim? Noah ve Farrow ile spor salonunda egzersiz yaparken ondan hissettiğim kıskançlık? Diğerlerine karşı göstermediği, sadece bana karşı gösterdiği koruyuculuk? Sürekli beni araması?

Onun bana dokunduğu her an vücudumun canlanması gibi bir şeydi bu.

Ve hatta öyle olmadığı zamanlarda bile.

Dün gece ve eski evine yaptığım küçük kaçamak aklımdan geçiyor ve yüzümde bir ateş yükseldiğini hissediyorum. Tanrım, ben onun yatağında

kendime yaptığım şeyi yaparken o hâlâ şehirdeydi. Ne kadar kolay yakalanabileceğimi düşününce neredeyse ürperiyorum.

Başka bir yerde olamazdım zaten. Onun kokusunu orada hissetmek, kıyafetlerini üzerimde hissetmek ve gizlice buluştuğumuzu hayal etmek... Ama umurumda değildi, çünkü o beni istiyordu. Bu çok tahrik ediciydi. Bunu içimden atarsam, her şeyin kapanacağını düşündüm.

Ama şimdi...

Başımı sallıyorum. Gitmesi gerekiyor. Mutlu olmayacağım—ve belki bir süre de olmayacağım—ama atlatacağım. Şimdi kendim için yaşamam gerekiyor.

Ve onun ne yapmaya çalıştığına bakmaksızın, bunu kesinlikle yapmaya niyetliyim. Benim de kendi planlarım var.

Frosted'in mutfağındaki çalışma masasının etrafında dolaşıyorum, dükkan boş ve karanlık, dün gece kulede bulduğum planlara bakıyorum.

Göğsümde sevinç kabarmaya başladı. "Bu benim."

Dükkanım ve kuleyi de içeren binanın yerleşim planını inceliyorum ve metrekare cinsinden ölçülerini, bugün belediyeden aldığım asıl tapu kaydıyla karşılaştırıyorum.

Genişçe gülümsüyorum. Benimki.

Babamın yıllar önce burayı satın alırken dikkat edip etmediğinden emin değilim ama Carnival Tower, Rivertown'ın değil, Frosted'in orijinal kat planının bir parçası. O alanı nasıl değerlendirebilirdim acaba...

Dışarıdaki sandalyelerden biri rüzgarda devrilip kaldırıma çarparak parçalandı ve ben de hemen dışarı fırlayıp hepsini topladım. Sandalyeleri dükkanın vitrinine yığarken midemdeki kelebeklere sırtırmaktan kendimi alamayan bir aptal gibi görünmüş olmalıyım.

Alçak at kuyruğum omzuma savruluyor, başımı geriye doğru eğip gözlerimi kapatıyorum, yaprakların hışırtısı ve rüzgarın esintileri kulaklarımı doldururken güneş ışığının yüzüme vurduğunu hissediyorum. Hızdan nefret eden biri olarak, esintiyi çok seviyorum ve şimdi bin metrekaleden fazla ek alanın gururlu sahibi olduğuma göre, gelecek her türlü umudu barındırıyor. İşlerim, yeni evim ve belki de bazı arkadaşlar ve hobiler...

Ve zamanla, başka bir adamı hayal etmeye başlayacağım.

İçeri girip dükkanımın kapısını kapatıp kilitliyorum. Hala siyah pantolonum ve aşçı önlüğümle, bugün tamamen benimsediğim bir üniformayla duruyorum.

Aşçılık akademisine gitmediğim için kendimi her zaman bir fırıncıdan ziyade bir iş insanı gibi hissettim. Üniversitede hafta sonları ya da tatillerde Chicago'da ara sıra seminerlere ve derslere katıldım, ama çoğunlukla işe koyulup ellerimi kirlettim. Çocukluğumdan beri sürekli böyleydim.

Ve biraz da YouTube izledim.

Ben bir fırıncıyım ve mutfak sanatları alanında çalışan biriyim; eğer herkesin beni yetişkin biri olarak görmesini istiyorsam, iş yerinde tişört ve şort giymeyi bırakmalıyım.

Hâlâ spor ayakkabı giyiyorum ama en azından temiz, beyaz, siyah çizgili Samba ayakkabılar. Uyumlu giyiniyorum ve uyumlu giyinmek olgunluk göstergesi.

Bir araba yanımızdan geçti ve gözlerimi açtığımda kaykay ve scooter'larıyla hızla geçen üç çocuk daha gördüm. Bugün herkesi zamanında çıkardım. Müşteriler saat ikide, personel saat üçte işlerini bitirdi ve ben de birkaç saattir yalnız başımayım.

Yapacak çok şey vardı. Bitirmem gereken üç pasta, hazırlamam gereken tartlar, sabah için ölçmem gereken malzemeler vardı ve yarınki özel yemekleri ve günün çorbasını güncellemem gerekiyordu.

Mekanın güvenli olduğundan emin olduktan sonra, planları kaptım ve kimsenin bakıp bakmadığını görmek için pencerelerden şöyle bir göz attım, ardından hızla aynayı açıp Karnaval Kulesi'ne baktım.

İçeri girip saklanma yerinin kapısını kapatıyorum ve tünelden aşağı doğru yürürken ışıkları açıyorum.

Annemin ve babamın hikayesi hâlâ tezgahın üzerinde duruyor, bildiğim kadarıyla hiç yerinden oynamamış.

Tünelin içine doğru sağa dönüp Hawke'un masasının üzerindeki lambayı yakıyorum, gerçi ona masa demekten nefret ediyorum. Daha çok iki sıra monitörün bulunduğu, hepsinde şehrin canlı yayınlarının gösterildiği ve birinde de tanımadığım bir internet sitesinin yer aldığı bir komuta merkezine benziyor.

Çizimleri elime alıp açtım ve köşesinde solmuş bir kalemle çizilmiş bir tarih gördüm.

1 Aralık 2019.

1 Aralık 1919 mu? Kesinlikle öyle olmalı. Sayfalar sararmış ve kağıt eski tahta gibi küf kokuyor. Üzeri toz ve kirle kaplı.

Yerleşim planını incelerken, zihnimde görüntüler belirliyor.

Genişleme. Daha fazla oturma alanı, daha büyük bir mutfak, daha fazla fırın, çevrimiçi siparişler için bir kargo departmanı, belki de şekerleme ve dondurma için ayrı bir mağaza, özel bir parti odası... Olasılıklar sonsuz.

Kağıtların kenarlarını sıkıca kavradım, midem sevinçten kelebekler uçuşuyordu. "Tanrım..."

Şu an çok meşgul olduğumu sanıyordum... Kahkaha atıyorum.

Ama sonra telefonum çaldı. İrkilerek irkildim. Çizimleri masaya bırakıp telefonumu çıkardım. Ekranı bakarken Lucas'ın adını görmeyi bekliyordum, tekrar aklıma gelmesi beni sinirlendirmişti ama... bilinmeyen bir numaraydı. Sadece yerel bir alan kodu. Bir müşteri olabilir.

"Merhaba?" dedim telefonu kulağıma tutarak.

Ama diğer uç sessiz.

Sonunda... kulağımda bir nefes sesi duyana kadar bekliyorum.

Dik durdum. "Kim bu?"

Birkaç saniye geçiyor ve telefonu kapatmaya hazırlanırken tekrar nefes aldıklarını duyuyorum.

Ama sonra konuşuyor. "Kuleyi kilitletiniz," diye söylüyor tanımadığım, yumuşak sesli bir adam. "Değil mi?"

Vücudumdaki her kas gerildi ve gözlerimi dört açarak gözetleme odasından çıktım. "Bu kim?"

Sesimi sertleştirmeye çalışıyorum ama titrek bir şekilde çıkıyor.

"O kapıyı senin için açık bıraktım."

Ses tonundaki alaycı gülümseme tüylerimi diken diken etti.

Büyük salona doğru süzülürken, yavaşça dönüp her köşeyi inceliyorum. "Neden?" diye soruyorum.

"Ne yapacağını görmek istedim."

Demek o buradaydı. Benim dükkanımda da. O gece telefonu bırakan o muydu?

"Ne yapacaksın?" diye soruyor.

"Deacon musunuz?" diye soruyorum. "Yoksa Manas mı?"

Alçak ve derin kahkahası kulağıma çınladı, beni huzursuz etti. "Çabuk kavradınız."

"Başından beri ailemle birlikte olayları bir araya getirmediğimi nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü ben de onların konuşmalarını duyuyorum," diye karşılık veriyor ve ekliyor: "Quinn."

Tüylerim diken diken oldu. Adımı biliyor.

Belki de bunu anlamak zor olmaz. Herkesin yapması gereken tek şey web siteme bakmak.

Ama yine de ürpermemi bastırıyorum. Beni aynanın arkasından izledi. Geceleri. Sabahın erken saatlerinde, yalnız olduğum zamanlarda.

Boğazımın kuruluşunu gidermek için yutkunuyorum. "Neredesin?"
"Çatıda."

Gözlerimi kapağa doğru çevirdim ve bisiklet zincirinin hala gidona sarılı olduğunu gördüm.

"Yardım için mesaj atmaya zahmet etme," diyor bana. "Ben bu konuda senden daha iyiyim."

Geri çekilip mutfağa çıkan iki basamağı tırmanıyorum; böylece dükkanıma doğru uzanan tüneli ve çatı kapağını gözlemleyebiliyorum.

"Manas nerede?"

"Hâlâ New Orleans'ta olduğunu tahmin ediyorum. Ama yakında burada olacak." Deacon'ın sesi rahat. "Nereye gittiğimi anlaması zor olmayacak."

Hangisi olduğundan emin değildim. Dün gece partideki diğerlerinden edindiğim izlenime dayanarak tahmin yürüttüm. Deacon, daha çok endişelendikleri kişi gibi görünüyordu.

Kulağımda nefesini neredeyse hissedebiliyorum. "Kapıyı aç," diye fısıldıyor.

Kalbim acı verici bir şekilde çarparken çatıyı izliyorum. "Hayır."

"Seni izliyor, biliyor musun?" Hiç tereddüt etmeden, "Sürekli."

"DSÖ?"

"Kim olduğunu biliyorsun."

Lucas?

"Belki de asla harekete geçmeyecek," diye açıklıyor Deacon. "Çok kararsız biri o. Ne olacağını biliyor ama yine de direniyor."

Aman Tanrım.

O da onu izliyor.

"Ama içten içe," diye devam ediyor, "istediğiniz her şeyi size verirdi ve istediğiniz her şeyi yapardı."

Kollarımın tüyleri diken diken oldu. Korkuyorum ama bilmek istiyorum. "Bunu nereden biliyorsun?" diye mırıldandım.

"Yanımdayken hiçbir yeri kıpırdamıyor." Deacon'ın sesi nefes nefese, yumuşak. "Sadece göğsü. Bu, kalbinin daha hızlı attığı ve bunu saklamaya çalıştığı anlamına geliyor."

Gözlerimi kapatıyorum, derimin altında her yerde havai fişekler patlıyor.

"Birçok şeyden korkuyor," diye ekliyor Deacon.

Öyle mi?

Bunu nasıl fark ediyor? Başka kimse fark etmiyor. Ya da en azından benimle bu konuda konuşmuyorlar. Ne Madoc ne Fallon. Ne Dylan. Başka hiç kimse benim fark ettiğim şeyi fark etmiyor gibi görünüyor.

Şimdiye kadar.

Lucas'ın son birkaç gündür bana çok ilgi gösterdiğini biliyordum. Çok ilgili, koruyucu, neredeyse sahipleniciydi. Sürekli yanımdaydı.

Benim yüzümden mi kaldı?

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum.

"Seni izlemek istiyorum."

Ne yapacağımı izleyeceksin?

"Geçen gece beni takip mi ediyordunuz?" diye soruyorum bunun yerine.

"Yeşil arabayla mı?"

"Ne?"

"Eski siyah Dodge."

Şaşırmış gibi bir an cevap vermiyor.

"O ben değildim," diyor sonunda. "İlginç."

Neden ilginç? Arabanın ne işe yaradığını ya da neden endişelendiğimi sormadı. Bu, bildiği anlamına mı geliyor?

"Popüler bir kıza benziyorsun," diyor.

Yeter. "Ne istiyorsun?"

"Seni izlemek istiyorum."

"Beni ne yaparken izleyeceksin?"

"Kendi sırlarınız olsun," diye yanıtlıyor. "Hawke ve Aro çok tatlıydı. Birbirlerine karşı tutkulu ve tatlıydılar. Dylan ve Hunter ise canlıydı. Hem de inişli çıkışlı ve canlıydılar."

Midem kasılıyor ve gözlerimi kısıyorum. Yıllardır bizi izliyor.

"Ama asıl seni görmek için sabırsızlanıyordum," diyor nefes nefese.

"Beni heyecanlandırıyorsun."

"Çünkü ona benziyorum?"

Telefon hattı sessizliğe büründü ve kendimi durduramadan sorunun ağzımdan çıktığına inanamadım. Bir saniyenin on saniyeye uzamasını bekledim ve Deacon'ın nefes alışını bile duyamadım.

Bunu sormamalıydım. Bu adamın tehlikeli olduğunu varsaymamak aptallık olurdu ve onu neyin tetikleyeceğini kim bilebilir ki?

"Merhaba?" diyorum.

Telefonu kontrol ettim, arama hala bağlıydı ama konuşmuyordu. Ona bıraktığı telefonu sormak istiyordum. İçinde ne vardı ve neden bana vermek istedi? Ya günlüğü? Onu da mı bıraktı?

Ama ben tavandaki kapıya bakıyorum, onun sessizliği tüylerimi diken diken ediyor. Çağırıp sonlandırıp telefonumu yere koyuyorum, gözlerimi yukarıya dikmiş durumdayım.

Birdenbire hayatımda bir sürü erkek var. Ama bu ilişkiyi kimseye anlatamam. Tam özgürlüğümü kazanmaya başladığım sırada tepki verecekler.

Görünüşe göre uzun zamandır ailemi hiçbir sorun yaşanmadan gözetliyor. Daha çok korkmalı mıyım?

Deacon'ın amacı ne? Ben değilim.

Ne Hawke ve Aro, ne de Dylan ve Hunter'dı.

Aslında, aile üyelerim onu ya da kardeşini hiç görmemiş gibiydiler. İkisinden biriyle konuştular mı hiç? Bu adamların nerede yaşadığını, çalıştığını veya nihai amaçlarının ne olduğunu sorguladılar mı? Bu durum yıllardır sürüyor ve bu inanılmaz bir sabır ama hiçbir işe yaramadı. Mutlaka bir sebebi olmalı.

Manas'ın New Orleans'ta olduğunu söyledi. Orası artık onların daimi ikametgahı mı? Onunla tekrar konuşursam (eğer konuşursam) öğrenmem gereken şeylerin bir listesini yapmalıyım.

Elimdeki telefon titriyor ve aşağı baktığımda Hailey'den bir mesaj görüyorum.

Burada.

Kahretsin. Hem kendim hem de onun için endişelenerek saklandığım yerden hızla dışarı fırladım. Arabasında, ara sokakta yalnız başına oturuyordu. Kendi güvenliğim hakkında tahminlerde bulunmak başka, ama benim için çalışan insanların güvenliği?

Deacon ve Manas'tan (kim olduklarını bilmiyorum) kurtulmam gerekiyor.

Aynanın önünden ayrılıp tekrar kapattım ve mutfığa dalmadan önce sokakta şüpheli bir şey olup olmadığını kontrol ettim. Juliet'in sabah personel için atıştırmalıklara ihtiyacı vardı ve ben de kalan yemekleri ona

götürmeyi teklif ettim. Her şeyi düzenleyip kapatmak için zamana ihtiyacım vardı, bu yüzden Hailey eve gitti, duş aldı ve akşam yemeğini yedi.

Pasta kutularının bulunduğu poşetleri kaptım, dirseğimle ışığı kapattım ve kapıyı iterek içeri girdim, yiyecekleri ona uzattım.

Her şeyi gülümseyerek karşılıyor.

"Teşekkür ederim," diye neşeli bir şekilde mırıldanıp arkamı döndüm ve kapıyı kilitledim.

Onun Toyota RAV4'ünün motorunu çalıştırdığını duydum ve Deacon'ın çatıdan aşağıya bakıyor olabileceği endişesiyle hızlıca yukarı baktım. Sabaha kadar geri dönmem gerekmediği için rahat bir nefes aldım.

İki elimi de havaya kaldırıp, sanki bir basketbol topu alıyormuş gibi anahtarlarını yakaladım ve sürücü tarafına doğru yürüdüm, o da yolcu koltuğuna atladı.

Çok fazla araba kullanmıyorum ama gerektiğinde kullanıyorum. Mesela, genç çalışanımın beni arabayla gezdirmesini istemediğimde, ki bu durumda onun arabasını kullanmak zorunda kalıyorum.

Sanırım iş için bir tür SUV veya minibüs iyi bir fikir olurdu. Belki gelecek yıl.

Bizi Camp Blackhawk'a götürüyorum ve direksiyonu sıkıca kavrayıp, sanki ilk defa araba kullanıyormuşum gibi tüm hız sınırlarına uyuyorum. Beş yıl önce ehliyetimi aldığımdan beri sadece birkaç düzine kez araba kullandım. Kullandığımda ise her şeyi yeniden öğrenmem gerekiyor.

Kampa giden yol ayrımı hemen ileride ve yavaşlamaya başlıyorum, açık pencerelerden içeri giren rüzgarla saçlarım yüzümde dans ediyor.

Ama bir figür hızla sokağa fırladı.

Duraksıyorum, frene sertçe basıyorum; genç bir kız otoyolun karşısına fırlayıp çalılıkların arasına dalıyor. Yavaşça yanından geçiyorum, sağa doğru bakıyorum ve on beş yaşındaki mahallenin baş belası Thomasin Dietrich'in ormana doğru koşmasını izliyorum.

Beyaz atkuyruğu rüzgarda uçuşuyor, vücudu baştan aşağı siyah pantolon ve uzun kollu bir gömlekle örtülü.

Saçlarının uçları artık kırmızı; geçen yaz siyah, ondan önceki yaz ise maviydi.

Bize doğru bakıyor.

"Bu kız ne planlıyor acaba?" diye kendi kendime mırıldanıyorum.

Sırt çantası taşıyor, yaz kampına uygun giyinmemiş ve Blackhawk'ta yasal olarak hiçbir işi olduğunu sanmıyorum. Babası kardeşlerimden nefret

ediyor ve kardeşlerim de ondan nefret ediyor. Ailemin yakınlarında takılmasına asla izin vermezdim.

Hızla arkasını dönüp ormanın derinliklerine doğru kayboldu, evi ise yolun çok ilerisinde değildi.

Kamp alanına yaklaşırken direksiyonu çevirdim, lastiklerim çakıllara çarptı. Dylan veya Hawke'ı arayıp eşyaları içeri almalarını istemeyi düşündüm ama başka bir yere gitmem gerekiyordu ve sohbet edecek vaktim yoktu. Eşyaları bıraktık ve oradan hızla uzaklaştık, kısa sürede mahalleme doğru yol aldık.

Gülümsememek için dudaklarımı büzmeye çalışırken bile hafif bir suçluluk duygusu beni sarıyor.

Ailemin kızmasını istemiyorum ama bir kere de olsa öncü olmak iyi hissettiriyor. Tam yirmi dört saattir bir sır saklıyorum ve bu onların önemseyeceği büyük bir sır.

Dylan böyle bir şeyi başarabilir. Ve kesinlikle Aro da.

Ama Quinn kuralları çiğnemez. Asla Quinn.

Evimin önüne geldiğimde garajların kapalı olduğunu gördüm ve anne babamın bir haftalığına gittiğini hatırladım. Ben isteyken uğrayıp sarılmışlar ve tatile gideceklerini söylemişlerdi. Aslında mükemmel oldu. Rahat rahat taşınabilirim.

Hailey arabanın etrafından dolaşıp anahtarları uzatırken, "Teşekkür ederim," dedim.

"Sorun değil!"

Sürücü koltuğuna atladı, gülümsedi ve el salladı, ben de anahtarımı çıkarıp evin içine girdim.

Farrow'a bir mesaj gönderiyorum. Hazır olduğunda gel.

Merdivenlerden yukarı koşarken, cevabı kulağıma geldi. Hazır olduğumda mı boşalacaksın?

Gözlerimi devirip telefonumu arka cebime soktum.

Bu gece uyumadan önce bir durağım daha var. Spor salonuna gitmeliyim ama yarın 4 Temmuz için hazırlamam gereken birkaç siparişle dolu bir günüm var. Dinlenmeye ihtiyacım var.

Duştan sonra saçlarımı tarıyorum ve kot pantolonumu giyip, ten rengi askılı tişörtümü içine sokuyorum. Telefonumu alıp şifonyerimin yanına gidiyorum, içine birkaç altın küpe ve biraz dudak parlaticısı koyuyorum.

Tam çıkmak üzereyken, yatak odamın penceresinden içeri girdiğimde orada olmayan bir araba görüyorum. Perdeyi araladığımda, Jared'ın eski

Mustang'ini hemen tanıyorum.

Midem alt üst oldu. Aman Tanrım.

Eğer Farrow Kelly'nin beni almaya geldiğini görürse çıldıracak.

Kimliğim, kredi kartım ve nakit param arka cebimde, merdivenlerden aşağı koşarak inerken Lucas'ın diğer gece sürdüğü kolonyanın kokusunu anında aldım. Durdum.

Mutfakta bir sandalyenin ayakları yerde sürtünüyor, damarlarımda sıcak kan akıyor.

Oraya doğru yürüyorum, Lucas masada oturmuş, eğilmiş tenis ayakkabısının bağcığını bağlarken görüş alanıma giriyor. Işıklar kapalı, öğlen güneşinin ışıkları azalmaya başlamış ve o eşofman altı giymiş, tişörtü de masanın üzerinde duruyor.

Jared'ı göremiyorum.

"Neden buradasınız?" diye soruyorum.

Sesim yumuşak ama kararlı. Ona kızmak istemiyorum ama burada olmasını da istemiyorum.

Diğer ayakkabısının bağcığını bağlarken başını kaldırmadı. "Annemin evini sattım," dedi bana. "Anne babanız Bermuda'dayken kalmama izin verecek kadar nazik davrandılar."

Yani bir hafta mı kalacak? Yoksa daha uzun süre mi?

Kiralık arabasını iade edip Jared'in yedek arabalarından birini ödünç almış olmalı.

"Bana çocuk bakıcısı gerekmiyor," diyorum.

Bir zamanlar Lucas'ı tamamen kendime ait kılmaktan çok mutlu olurdum. Keşke bana arkadaşı yerine malıymış gibi davranmaya başlamasaydı.

Sonunda başını kaldırdı. "Ben senin bakıcın değilim," dedi.

Ayağa kalkıp yanıma doğru yürüdü ve ben de doğruldum, çıplak göğsünün farkındaydım ve bakmamak için bilinçli bir çaba sarf ettim.

"Davranışım için özür dilerim." Önümde durdu. "Haklıydın."

Ben miydim?

"Son eve dönüşümde hatalar yaptım," diye açıklıyor. "Bu asla sizinle veya aileyle ilgili değildi. Bu tamamen benimle ilgiliydi."

Gözlerinin içine bakıyorum ama gururum sormama izin vermiyor. Ne hataları? Ne olduğunu bilirim anlarım. Bunu bilmiyor mu?

Yanımda duran tezgâhın üzerinden mavi Cubs şapkasını alıyor.

Yavaşça onu başımın üstüne kaldırıyor ve ben ona bakakalıyorum; hayatımda yüzlerce kez onun karşısında böyle durup aynı güzel gözlere bakmanın verdiği o anın büyüüne kapılıyorum.

Başlığı başıma takıyor ve uzun saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyor.

Zorlukla yutkunuyor. "Lütfen alın," diye fısıldıyor.

Tüylerim diken diken oldu. Çok yakında duruyor. Mutfak karanlık. Madoc'un yanında kalabilirdi ama burada. Benden ne istiyor?

Pusulayı ona geri vermeyeceğim.

"Madoc ile buluşacağım." Gözlerimi süzdü, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Spor salonuna gitmek ister misin?"

Pusulayı geri istemiyor. Zaten fırında bırakmıştım.

O sadece şapkayı bana vermek istiyor.

Onunla spor salonuna gitmek ister miyim? Tanrı şahit, evet.

Ona hayır diyemem. Hiçbir zaman diyemedim. Hiç istemedim de.

Ama kadınlar böyle yapar, değil mi? Annem babamın metresi olduğu o yıllar boyunca ne yaptıysa, babam ona yakın olmak istediğinde her şeyi bırakırdı. Çünkü onun ilgisinin verdiği zevke bağımlıydı.

Tam zamanında dışarıdan bir korna sesi geldi ve titrek bir nefes aldım. "Farrow..." dedim usulca. "Bir süreliğine onunla bir yere gidiyorum."

Lucas'ın gözleri kısıldı, ama sonra ifadesi rahatladı. "Nereye..." Boğazını temizledi, kaşlarındaki gerginliği bastırmaya çalışarak. "Nereye gidiyorsun?"

Sesi yumuşak ama bana bunu yasaklamak istediğini anlayabiliyorum.

"Sizi gitmeniz gereken yere götürebilirim," diye teklif ediyor.

Annem ancak kendi sorumluluğunu üstlendiğinde iyileşti. Babam da ancak ona ihtiyacı olmadığını gösterdiğinde onu sahiplendi.

Gitmek için arkamı döndüm ama beni durdurdu. "Quinn."

Omzumu çevirip arkama bakıyorum.

Nefesini kesmeden göğsü kabarıyor. "Bana haberi söylemeyecek misin?" diye soruyor.

Ne haberleri?

"Bir ev satın aldınız."

Omuzlarımı dikleştiriyorum. Bunu nereden biliyor ki?

Tekrar yaklaşıyor. "Sen..." Çok baskıcı olmamaya çalışıyor. "Biraz hızlı ilerlediğinden endişelenmiyor musun?" diye soruyor bana.

Endişeli misin? "Evet." Ona gülümsedim. "Ama aslında hoşuma da gidiyor."

Kendim olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Tahmin edilebilir olmaktan bıktım.

Telefonum ve şapkamla ayrılıyorum ve Lucas, ondan uzaklaşıp ön kapıdan çıkarken beni durdurmuyor. Araba yolundan geçerken, gözlerinin sırtımda olup olmadığını hayal mi ediyorum bilmiyorum ama motosiklete binerken onun farkındayım. Arkasına oturduğumda Farrow'un yanaklarında bir sırıtış beliriyor ve ben kaskımı takarken müziğin sesini sonuna kadar açıyor. Bir dakika içinde, araba yolundan aşağı doğru hızla ilerliyoruz, saatte seksen mil hızla otoyola çıkıyoruz. Lucas'ı bıraktığım yerle aramdaki gerilim, kopmak üzere olan bir ip gibi. Sadece tutunuyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken nefes almayı kendime hatırlatıyorum.

Nehri geçiyoruz ve Farrow'un köprüünün kenarından bir madeni parayı attığını izliyorum. Farrow'un mahallesine, Weston'ın bir zamanlar övündüğü, üst sınıfın kahverengi taşlı evlerinin bulunduğu Knock Hill'e doğru tepeleri tırmanıyoruz. Hala etkileyici görünüyorlar, ancak selden beri çoğunlukla boşlar. Sokağa bakıyorum, kapıları eksik veya kaputlarında bira şişeleri olan terk edilmiş gibi görünen birkaç araba görüyorum, ancak ağaçların hepsi çiçek açmış, sokağa güzel bir gölge düşürüyor ve havaya odun ve çimen kokusu yayıyor.

Sağımda Fletcher'ın Berber Dükkanı var ve Fallon'ın babasının hâlâ oraya sık sık gittiğinden bahsettiğini hatırlıyorum. Kasabanın hareketlilikle dolu olduğu ve yavaşlamanın romantizmine değer verildiği eski günlerden kalma, köklü bir işletme.

Farrow, evinin önüne park ediyor. Teknik olarak, Ciaran Pierce'ın evi—Fallon'ın babası. Ciaran'ın Farrow'un orada yaşamasına neden izin verdiğinden emin değilim, ancak lise yıllarında bir süre Hunter ile birlikte orada kalmıştı. Hunter üniversiteye gitti, Farrow ise kaldı. Weston'a sadık.

Bisikletten ayağımı indirip kaskımı çıkarıyorum. Farrow tek kelime etmeden kaskı alıyor ve baktığımda siyah kalem etek ve kısa kollu gri balıkçı yaka kazak giymiş bir kadın görüyorum.

"Günün iyi geçti mi?" diye sesleniyor, elinde bir dosya taşıyarak.

Ona doğru yürürken, arkamdan Farrow'a bakıyorum; o da veda etmeden kendi evinin merdivenlerinden yukarı çıkıyor. Beni yakında göreceğini biliyor.

Arkamı dönüp kadına baktım; saçları benimki gibi sarıydı ama gözleri maviydi.

Gülümsedim. "Bayan Doucet?"

Elini uzattı. "Lütfen, Elisabeth."

"Quinn Caruthers." Titreyerek cevap veriyorum: "Sonunda tanıştığımıza memnun oldum."

Dönüp Farrow'un yanındaki eve bakıyorum, kapının yanındaki siyah levhada altın renginde 01 yazıyor. Bildiğim kadarıyla, Dylan burada en son yaşayan kişiydi—iki yıl önce birkaç hafta—okullar arasındaki esir takası sırasında rehin alındığında. Bana tam olarak ne olduğunu hiç anlatmadı, ama bu evde kim olduğuyla ilgili çok mutlu olduğunu söyledi.

Bana yeterli.

"Evet," diye yanıtlıyorum, Bayan Doucet'nin sorusunu hatırlayarak. "En azından gün iyi bitiyor. Bu kadar uzun yol gelmenize gerek yoktu. Biliyorum, sizin için uzun bir yolculuktu."

Cevap vermiyor, sadece kahverengi taş binaya bakıyor. Anahtarı bana uzatıyor. Artık işe gitmek benim için de biraz daha zor olacak ama işe gidiş-dönüş konusunda ne yapacağıma karar vermeden önce bunun tadını çıkaracağım.

"Böyle hızlı olacağını beklemiyordum." Anahtara bakıyorum.

"Çek karşılıksız çıkarsa sizi nerede bulacağımızı biliyoruz."

Gülüyorum. "Söz veriyorum, öyle olmayacak."

On yıllardır burada kimse doğru dürüst yaşamıyor ama kredim hâlâ onaylanmadı. Önce bunu sonuçlandırmamız gerektiğini düşünmüştüm. Sanırım gerek yokmuş.

Lucas'ın şapkası rüzgarı engellese de, esinti saçlarımda uçuşuyor.

Yeni evimin nerede olduğunu öğrenince bu konuda söyleyecek bazı şeyleri olacak.

Herkes öyle düşünecek. Lucas'ın annesinin evini satın almak daha iyi olurdu. O gece spor salonunda onunla konuştuğumda bu fikri yaklaşık bir dakika düşündüm. Fırına kısa bir yürüyüş mesafesinde ve hala Falls'ta, herkese yakın.

Ama sokağa doğru baktığımda, boş verandaları ve trafiğin olmamasını—Trent'ler ya da Caruther'lar yok—nihayet kendi başıma olduğumu hissediyorum. Frosted'ı kurduğum zamankinden bile daha çok.

Yeni ön kapıma yaklaşık on basamak çıkıyor, onun üzerinde de iki kat daha var. İhtiyacım olandan daha fazla yatak odası olan kocaman bir ev, ama...

Büyümek için bolca alan var.

“01 Knock Hill.” Elisabeth yanımda duruyor. “Mahalle sakinleri – geriye kalan kısmı– sizinle ilgileneceklerdir. Anladığım kadarıyla, bu ev yerel bir efsanenin parçası.”

Çatı katı penceresine kilitlendim, yüksek odalar her zaman beni daha çok cezbediyor, sanki yukarıda daha gizli şeyler var gibi.

Sonunda söyledikleri aklıma yattı ve ona döndüm. "Ne?"

“Uyarıyı tekrarlamak istedim,” diye belirtiyor. “Bazıları evi bir tür simge yapı olarak görüyor. Başka birinin oraya sahip olmasına tamamen sıcak bakmayabilirler. Anlıyor musunuz?”

Yan taraftaki odada bir hareketlilik fark ettim; Farrow ve yanındaki başka bir adamın yan pencerenin önünde, bana doğru dönerek birbirlerinin meme uçlarını çimdiklediklerini gördüm.

Burnumdan bir ses çıkarıp arkamı döndüm, öksürerek sesimi gizlemeye çalıştım.

"Endişelenmiyorum," diye kekeledim.

Yanımda bana destek verecek güçlü bir arkadaşım var.

Bayan Doucet, beni merdivenlerden yukarı çıkarmadan önce kulağındaki küpeyi okşadı. "Yeni evinize gitmeden önce bir kez daha bakalım."

CHAPTER THIRTEEN

Lucas

Farrow'un motosikleti evin önündeki yolda gürlüyor ve ben mutfakta, ayaklarımın zemine kök salmış gibi donakalmış bir halde duruyorum.

Onu burada kalmaya ikna et. Burası sessiz, tam da onun sevdiği gibi. Büyük abilerimiz, ebeveynlerimiz veya meraklı bakışlar olmadan sadece ikimiz olabiliriz. Akşam yemeği hazırlayıp film izleyebiliriz ama...

Hızla uzaklaşırken onu dinledim, kalbim midemdeymiş gibi gözlerimi kapattım çünkü odadayken aklımdan geçen tek şey dün gece yatağında çıplak olmasıydı. O görüntüleri aklımdan çıkaramıyorum ve onun beni rüyasında gördüğünü öğrenmenin ne kadar hoşuma gittiğini hatırlıyorum. Şimdi onun arkadaşı olabilir miyim? Onunla yalnız kalmaya kendime güvenebilir miyim?

Kahretsin.

Yakında taşınacak. Yakınında olacağım ama çok da yakın olmayacağım. Kendimi kontrol altında tutmalıyım ki bana tekrar güvensin. Noah'ya veya Farrow'a, onların arabaları olduğu için, çok bağlanmasını istemiyorum.

Evimin parasını nakit olarak ödedim. Quinn gerçekten de bu kadar paraya kredi çekmeden erişebiliyor mu?

O zaman kendi aracını rahatlıkla alabilir. Zar zor tanıdığı ve hayatının geri kalanında yanında olmayacak iki adam, kaçınılmaz olanı ertelemek için bir bahane olamaz.

Ve... ona hiçbir şey karşılıksız vermeyecekler.

Ertesi sabah, yolun oldukça uzağında, siyah tuğlalı bir evde bulunan, eskiden baca bakım işi yapan Fallon'ın atölyesine girdim. Kapının sağ tarafındaki duvarda sarmaşıklar vardı. Sineklikli kapının gıcirtısı ellili yıllardan kalma gibiydi ve Quinn hemen aklıma geldi. Muhtemelen Fallon'ın paslı alüminyum kapıyı tutması konusunda ısrar etmişti çünkü

kapı zili kadar gürültülü değildi, ama daha iyiydi çünkü evinize giren herkes yabancı değildi. Ona göre bu, arkadaşlar demekti ve bu ses bizi gülümsetirdi.

Ya da buna benzer tuhaf bir şey. Her şey Quinn'e bir şeyler hissettiriyor ve dünyayla kurduğu bağın büyük bir kısmı anılara dayanıyor. Ben de o anıların bir parçasıyım.

Onunla tekrar gülmek istiyorum. Hem de çok. Ve Madoc'u, Fallon'u ve diğer herkesi hayatıma geri istiyorum. Dubai sevgim beynimin arka planına doğru kaymaya başlarken ve şelaleler onun yerini alırken, burada vazgeçtiğim şeylerin hiçbir bedele değmediğini biliyorum.

"Kim var orada?" diye sesleniyor Fallon.

Bitkilerle süslenmiş cam bir bölmeyi geçip, içinde çok sayıda masa, çizim masası ve köşede bir oturma alanı bulunan büyük bir odaya giriyorum. Duvarları zümrüt yeşili metro fayansları süslüyor ve yukarı baktığımda, cam duvarların ardında yukarıdaki küçük bir toplantı odasını görüyorum.

Fallon burada tek başına. Madoc, sık sık üniversite öğrencilerine mentörlük yaptığını ve stajyer aldığını, ancak çoğunlukla kadrolu bir ekibi olmadığını söyledi. Sadece küçük, tutku dolu projeleri vardı. Teknik olarak, ikimizin de çalıştığı şirketten uzun süreli izinde, bu da istediği zaman işine geri dönebileceği anlamına geliyor. Sanırım çocuklar ve Madoc'un siyasi emelleri, yeniden yaratıcı özgürlüğe kavuşmak için aradığı bahaneydi.

Odanın ortasında duruyor, sanal gerçeklik gözlüğü takmış ve ellerini kaydırarak içinde bulunduğu dünyada hareket ediyor.

Başından çekerken sessizce kıkırdıyorum. "Bu ne?"

Kadın irkilerek arkasına döndü. "Lucas."

Kulaklığı gözlerime takıyorum. Önümde bir mahalle uzanıyor ve dönüp yeni dünyayı inceliyorum.

"Madoc senin kaldığını söyledi," diyor, umursamaz görünmeye çalışarak, oysa biliyorum ki beni sorgulamak istiyor. "Ne kadar süreyle?"

"Bir süreliğine," diye düşündüm, konuyu hızla değiştirerek. "Sorumu cevaplamadınız."

"Ah." Ses tonundan gülümsediğini anlayabiliyorum. "Bu benim pazarlama planım. Biliyorsun, yazmaktan nefret ederim."

Eldivenlerini bana takıyor ve ben de grafikleri hareket ettirmek ve bir sonraki sokağa geçmek için ellerimi havada sallıyorum. Bilgisayarda model tasarlamayı öğrendik, ama bu gerçekten de bir satış noktası olurdu. Bir

müşteriyi geleceğe taşıyıp gökdelenini veya evini, iç mekanlarını, daha inşa edilmeden önce görmesini sağlamak? İnanılmaz.

Ama etrafta dolaşırken, iş yerlerinin önünden ve sokaklardan geçerken, tanıdık yerler beliriyor. Jared'ın dükkanı, spor salonu, ortaokulun önündeki ağacın yanındaki bankta oturan uyuyan tilki heykeli...

"Bu..." Etrafımda bir daire çizerek, tanımadığım diğer yapılara ve detaylara odaklanıyorum. "Shelburne Şelaleleri mi?"

"Evet."

Ama sokaklar aynı değil. Yapıların bazıları yeni, bazılarında ise farklılıklar var. "Anlamıyorum..." Duraklıyorum, bir şey fark ediyorum. "Ah, görüyorum." Bakışlarım bir yerden bir yere kayıyor, ellerimi hareket ettirip görüntüyü kaydırırken, High Street'ten Fall Away Lane'e ve oradan da şehir merkezine, Belediye Binası'na, polis karakoluna ve Rivertown Bar and Grill'e gidiyorum. Pencereler daha büyük, saçaklar uzatılmış. "Pasif güneş enerjisi tasarımları," diyorum. "Yeşil çatılar, yağmur suyu toplama, açık hava yeşil alanları..."

Bu görselde, enerji verimliliği amacıyla yenilenmiş Shelburne Falls şelalesi gösterilmektedir.

"Yürümeye ve bisiklet sürmeye uygun sokaklar," diye ekliyor.

Yola baktığımda, bisiklet yolu eklendiğini görüyorum.

"Falls bölgesi daha hızlı bir şekilde genişliyor," dediğini duyuyorum ben etrafı keşfetmeye devam ederken. "Ve şimdi de Chicago'ya gidiş geliş için bir tren hattından bahsediliyor..."

Anlayışımı belirterek başımı salladım. "Madoc kentleşmeden endişeleniyor. Ama bu mutlaka kötü bir şey mi olur?"

"Böyle olmak zorunda değil," diye kabul ediyor. "Daha fazla insan, daha fazla iş ve işletme demektir. Yeter ki McDonald's olmasın."

Kulaklığı çıkarıp ona uzatırken kahkaha attım. "Fallon, eski kuşak asla buna razı olmayacak."

"Ve onları asla ikna etmeye çalışmazdım. Biliyorsun, konuşmaktan nefret ederim."

O ve Madoc, zıt kutupların birbirini çektiği eski atasözünü kanıtlıyorlar. Madoc kalabalıkta başarılı oluyor. Fallon ise küçük çevresi dışında her şeyden nefret ediyor. Ben onun çocuğu değilim. Ama ona benzediğim için çocuğu da olabilirdim.

Sanal gerçeklik gözlüğünü yere bırakıyor. "İnsanları değiştirmek için onlara anlatmanız değil, göstermeniz gerekir. Evlerimizi yenilemeye

gelecek yıl başlayacağız."

Yenileme çalışmaları...

"Yani...tüm aileyi mi kastediyorsunuz?"

Başını bir kez salladı.

İstemsizce hafifçe sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. "Jared buna asla同意 vermeyecek."

"Jared karısını daha fazla üzme istemiyor."

Doğru.

Atölyesinin açık alanlarını ve potansiyel müşterilerle görüşmek için üst katta bulunan yerini incelerken biraz dalıp gidiyorum. Bütün evleri mi? Fallon'ın, Juliet'in ve Tate'in evleri. Üstesinden gelinmesi gereken büyük bir meydan okuma bu ve bu da onları daha çok sevmemi sağlıyor. Olasılıkları kucaklamaları ve örnek olmaları.

"Quinn bisiklet yollarını çok sevecek," diyorum ona.

"Aklıma ilk o geldi." Fallon sırtıyor. "O her zaman başkalarının duymadığı müzikleri duymuştur ve kardeşleri araba konusunda ne kadar ısrar ederse etsin, olabildiğince uzun süre direnmesine yardım edeceğim."

Gözlerimi kaçırıyorum, kendimi suçlu hissediyorum. Quinn'in etrafında daha çok Fallon'a ihtiyacı var.

"Çok havalı." Kulaklığı işaret ediyorum. "Bu fikri Dubai'ye götürmeliyim."

Müşteriler vizyonumu gerçekten görebileceklerdi.

"Ama ben hâlâ eski tarz modellerinize bayılıyorum," diyorum. "Onlara bakmayı çok severdim, içlerinde yaşamayı dilerdim."

"Eski modelinizi de unutmayın."

Merdiven sahanlığına doğru çenesini yukarı kaldırarak bakıyor. Bakışlarını takip ederek, konferans salonuna varmadan önce birkaç masa görüyorum ve evlerin, ofis binalarının ve diğer yapıların minyatürlerini zar zor seçebiliyorum.

Benim modelim mi? Ve sonra aklıma geliyor. Bir gün inşa etmeyi hayal ettiğim kayak merkezi.

Ona şaşkın bir bakış attım. "Hâlâ o yeteneğe sahip değilsin, değil mi?"

Yüzü ışıldıyor.

Başımı sallayarak dayanamadım. Merdivenlerden yukarı koştum ve hemen buldum; bir masanın üzerinde duruyordu, ahşabı, boyası ve ağaçları biraz tozlanmıştı ama onun dışında bıraktığım zamankiyle aynı durumdaydı.

Daha deneyimli gözlerle inceliyorum ve ölçeğin çok yanlış olduğunu görüyorum. Dağ evleri yamaçlara çok yakın, yemek seçenekleri neredeyse yok ve spa nerede? Mutlaka bir tane olmalı.

Ve nedense, tek bir yeşil veya mavi pist bile görmediğim için tüm kayakçıların uzman seviyesinde olduğunu düşündüm.

"Neyse ki hiç inşa edilmedi!" diye aşağıdan ona seslendim. "Bence bu tasarım dağdaki tüm kayakçıları öldürürdü!"

Ona bakıyorum, sesini duyuyorum. "Bir hayalin tek kusuru, hiç başlamamasıdır."

O işine geri dönmek için uzaklaşırken, ben de ilk modelime bakıp bir gün onun içinden geçmeyi nasıl hayal ettiğimi hatırlıyorum. Bu, her şeyin gözümün önünde olduğu zamanlarda yapılmıştı.

Ceketimi çıkarıyorum, kravatımı gevşetiyorum ve baştan başlamak için modeli parçalarına ayırmaya başlıyorum.

Saatler sonra nihayet atölyeden ayrılıyorum. Sanki havada süzülüyormuşum gibi bir his var içimde. En son ne zaman böyle saatlerce zaman geçirmiştin, iş gibi gelmeyen bir şeyle uğraşırken?

Fallon'ın hâlâ yapacak işleri var ve Hunter, Kade ve A.J.'nin tüm hafta yaz kampında meşgul olmalarından faydalaniyor. Jared'in Boss'una binıyorum, yaz rüzgarı ciğerlerimi uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde dolduruyor.

Yarın geri döneceğim.

Anahtarı kontağa taktım, motor o kadar gürültülü bir şekilde çalışmaya başladı ki kapıların açıldığını fark etmedim bile. Bir an sonra biri yolcu koltuğuna oturdu. Arkamdaki bir başkası da başıma silah doğrulttu.

Donakaldım; araba kolonyayla dolarken, tabancanın namlusu kafama dayanmış gibiydi. Fallon'ın atölyesinin kapısına göz attım. Dışarı çıkma.

Yanımda oturan adam hafif bir aksanla, "Yıllarca hiç sorun çıkarmadın," dedi.

Hugo Navarre.

Green Street'in başı. Reeves'in halefi. Farrow Kelly'nin patronu. Başkası olamaz.

Dikiz aynasından diğer adama şöyle bir baktım ama sadece omuz hizasındaki açık kahverengi saçlarını görebildim.

"Sürgün edildiğiniz için değil," diye belirtiyor. "Aksine, ayrılmak istediğiniz için."

Çenemi sıkıyorum, bir elim direksiyonda, diğer elim hâlâ anahtarda.

"Neden gitmek istediğini biliyor musun?" diye devam ediyor, dirseğini kapıya dayamış, tamamen rahatlamış bir şekilde arkasına yaslanarak. "Çirkin ruhuna ve içinde büyüdüğün yere katlanamadın. Kötü şeyleri yemek için yapmakla, korkak olduğun için kötü şeyler yapmak arasındaki fark bu."

Burnumdan derin bir nefes çekiyorum, tekerleği yumruğumda sıkıyorum.

Bana doğru eğildi. "Şimdi, bazı ailevi işleri halletmeniz için size saygımdan dolayı içeri girmenize izin verdim," dedi, "ama gidecek gibi görünmüyorsunuz ve eğer Reeves saklanmak zorundaysa, siz de saklanmalısınız."

Saçmalık. Reeves'in geri dönmesini istemiyor. Patron olmayı seviyor.

Tıpkı Madoc'a yakın kişilere o dövme yaptırmaktan zevk aldığı gibi. Farrow'un Quinn'e, Hunter'a veya Dylan'a da yaptırmaması ne kadar sürer?

Aradaki mesafeyi kapatarak, neredeyse nefesini üzerime fısıldıyor: "Seni bu gece saklayabilirim. Sonsuza dek." Sesi uğursuz bir hal alıyor. "Burada kalmanın bir sebebi yoksa tabii. Onu da saklayabilirim."

Hızla arkamı dönüp arkamdaki çocuğa bir el savurdum, tabancası yere düştü, ben de Hugo Navarre'ın deri ceketinin yakasını kavradım.

Arkadaşı silahını çıkarıp bana doğrulttuğunda, Quinn'inkinden biraz daha koyu olan kahverengi gözlerine dik dik bakıyorum.

"İçeri girmeme izin mi verdiniz?" diye hırladım. "İzin mi verdiniz?"

Bu herif kendini kim sanıyor? Reeves yıllar önce beni köşeye sıkıştırdı çünkü ben bir tehdittim ve bu değişmedi. Yakın çevremdeki insanlara olan biten her şeyi anlatıp anlatmadığımı bilmiyor. Hiçbir şey yapamayacak.

Hugo'nun gözleri parlıyor, ama onu kapıya doğru itip yakasını yumruklarımınla sıktığımda karşı koymuyor.

"Bir daha nehri geçme," diye çıkıştım. "Ve dert etme, çünkü işgal ettiğin bina benim ve biliyorum ki karnını doyurmak için gerekenden çok daha fazlasını yapıyorsun."

Evet, kaçtım. Yirmi beş yaşındaydım, korkmuş ve utanmıştım, ama yaptığım hiçbir şey yemek için değildi. Aç kalmayı tercih ederdim.

Navarre sırtıttı. "Unutma... Kaybedecek hiçbir şeyim yok."

"Ve senin yokluğuna yas tutacak kimse yok," diye karşılık veriyorum.

Onu özleyen herkes, onun yerini kolayca alabilirdi.

"Bana zarar veremeyeceksin," diyor. "Beni durdurmaya çalışacaksın."

"Neden böyle bir şey yapayım ki?" Gözlerimi kısarak, bilmezlikten geldim. "Peşimden geleceksin."

Gülüyor ama titrek nefeslerinden bir şey anlamadım. "Çünkü Reeves senden korkuyordu."

Benden korkmuyordu. Benden bıkmıştı.

Hugo sözlerine şöyle devam ediyor: "Seni bulmanın tek bir yolu var aslında. Cesedi bulmalıyım."

Göğsümü sarsan ürpertiye bastırmaya çalışıyorum.

"Ormanın içinde, değil mi?" diye devam ediyor. "Tren tünelinin civarında bir yerlerde duymuştum."

Tren tüneli. Beynimdeki sinapslar ateşleniyor, anılar kristalleşiyor.

Bir duvar.

Taş. Evet...

Sesimi zorla düz bir tonda tutuyorum. "Ne hakkında konuştuğunuzu anlamıyorum."

Ama o sadece gülüyor. "Neyse ki, tam olarak nerede olduğunu bilenler sadece siz ve Reeves'siniz."

Kapıyı açıyor ve ben de dönüp arabadan inerken onu durdurmuyorum. Arkadaki uzun saçlı adam da onu takip ediyor ve tabancasını kot pantolonunun arkasına saklıyor.

"Şimdilik öyle," diye sesleniyor Hugo ve başını tekrar içeri uzatarak bana bakıyor. "Caruther'lar oradaki araziye patikalar ve park bekçisi istasyonu için ölçtürüyorlar. Muhtemelen oraya rastlamazlar." Sırıttıyor. "Ama rastlayabilirler de."

Ve adam kapıyı çarparak kapatır, ikisi de uzaklaşır.

Ensemde bir sıcaklık hissettim. Onların gidişini dikiz aynasından izledim, sonra da Fallon'ın dükkanının kapısına göz attım, bir şey görmediğinden emin olmak için.

Cesedin bana ait olduğuna dair hiçbir kanıt bulunamayabilir, ancak bulunsa bile bu durum kasaba için, özellikle de belediye başkanı ve benimle olan ilişkisi için olumsuz bir izlenim bırakacaktır.

Olayın yaşandığı gece neden yüzleşmedim ki?

Ama daha nefes vermeden cevabı biliyorum. Çünkü Drew, Madoc'u tehdit etti ve ben de gerçeği açıklayamayacak kadar acı çekiyordum, bu yüzden birlikte bununla başa çıkamadık.

Hugo haklıydı. Utanç duyuyordum, korkuyordum ve korkaktım.

Ben hiçbir zaman erkek olmadım.

Çocuklar, Weston'ın en dik sokaklarından birinde kayarak, taze karda eski snowboardlarımı denerken yuvarlanıp kahkahalar attılar.

"Ayaklarınızı kullanın!" diye bağırdım. "Sola gitmek için parmak uçlarınızı, sağa gitmek için topuklarınızı kullanın!"

Düz bir çizgi halinde ilerlediler ve ben, kazayı daha olmadan tahmin ederek irkildim. Wyatt adında bir çocuk Jorge ile çarpıştı ve ikisi de altlarındaki kırık caddeyi kaplayan tozun üzerine savruldu.

Bu çocukların hiçbirinin kayak bileti alacak parası yoktu, o yüzden neyse ki sorun değil. Yine de kayak yapmayı öğrensinler.

İkisinin de yerde cansız yattığını görünce nefesimi tuttum, ama sonra... Jorge yuvarlanmaya başladı ve Wyatt ayağa kalktı. İkisi de birbirlerine kar attılar.

Botumu yerine kilitledikten sonra tepeden aşağı doğru yavaşça indim; köşede sadece kulüp binası ışıktandırılmıştı, insanlar sanki yaz gecesiymiş ve biz hamburger pişiriyormuşuz gibi dışarıda toplanmıştı.

Yani, hamburger pişiriyorduk ama...

Drew kamyonundan indi, iki polis memuru da onu karla kaplı kaldırımda, aksi halde bomboş olan şehir merkezinde takip etti.

Polisler neden buradaydı?

Lance'in hızla yaklaşıp önümü kestiğini görmedim. İkimiz de yere düştük, elim kara saplandı ve kaldırıma sürtündü.

"Aşağılık herif," diye kıkırdadım.

Gülümsedi ve üzerime hafif bir kar serpti.

Çocuklar koşup oynuyordu, birkaç ebeveyn etrafta duruyordu ve kulüp binasında karşılayabildiğimiz tadilatları yaparak verimli bir yıl geçirmiştik. Her fırsatta buradaydık. Zemini söktük, altındaki çimentoyu yalıtık, duvarları onardık ve boyadık, çatıyı tamir ettik, biraz tesisat işi yaptık ve ben de akıllı kilitler ve kameralar taktım. Kapının üzerindeki adres 8 Green Street'ti. Bu yüzden ona bu adı vermeye başladık. Çocuklara birkaç dolar verip ev işleri yaptırdık ve başkalarının oturup içki içtiği derme çatma bir

barımız vardı, ama içki ruhsatımız yoktu. Bundan tam olarak rahat değildim ama burada polis yoktu.

Şimdiye kadar.

"Bu herif ne yapıyor?" diye mırıldandım arkadaşşıma, Drew'un polisleri içeriye götürmesini izlerken.

"Kendini gangster sanıyor," diye şaka yaptı.

Göğsüme hafifçe vurarak ayağa kalktı, ben de aynısını yaparak kaykayımı çıkardım. Tepeden aşağıya, kulübe doğru yürüdük ve karanlık binanın içine girdik; eskiden itfaiye araçlarının park ettiği yerde kanepeler ve televizyonlar seriliydi.

İstasyonun arka tarafına doğru yürürken Lance arkamdan geldi, ama ben arka odanın kapısının hemen önünde durdum.

Drew polislerden birine, "Peki, yılın geri kalanında her hafta bu tedariği garanti edebilir misiniz?" diye sordu.

Büyük, siyah bir spor çantasının bulunduğu bir masanın etrafında duruyorlardı.

Subay başını salladı. "Bundan sonra başka bir kaynak bulmanız gerekecek."

Lance'e dikkatlice baktım.

Drew, yakınlarda bekleyen çocuğa "Hugo," dedi.

Hugo ona yaklaştı, Drew cebinden para çıkardı. "Git birkaç bira al ve o pisliğe söyle, eğer sana zorluk çıkarırsa, ben onun için sorun olacağım."

Çocuk on beş yaşından büyük olamazdı.

Parayı aldı ve kapıdan çıkmak için aramızdan sıyrılmaya çalıştı ama ben parayı elinden kaptım. "Biraları ben alırım," dedim.

Sullivan'ın dükkânı, eğer içki almak için tehdit kullanırsa polisi arayabilir.

Çocuk kaşlarını çattı. "Yapabilirim."

Ama ben "Git oyna" diye bağurdım.

Bunu neden söylediğimden emin değilim. Beş yaşında değildi.

Bana orta parmağını gösterdi ve kulüp binasına geri kayboldu. Arkamı dönüp Drew'un polislere oturacak yer teklif etmesini izledim. "Biraz kalın."

"Drew," diye seslendim, çantanın içinde ne olduğunu görmek için etrafa göz atmaya çalışarak.

Tam oturmak üzereyken başını kaldırdı. Yanımıza doğru yürümesini izledim ve yaklaşınca sesimi alçak tutarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Eğer sana söylersem," dedi Drew, "o zaman seni de işin içine katarım."

"Ne?"

Bu da neyin nesi?

Masadaki çantaya tekrar göz attım. Sadece uyuşturucu olduğunu ve polislerin bunu Chicago'da yapılan bir baskından ele geçirdiğini tahmin edebiliyordum.

Ama o birden kahkahalarla gülmeye başladı. "Polis akademisine başvuruyorum," dedi bize. "Sadece arkadaş edinmeye ve biraz torpil yapmaya çalışıyorum."

"Polis mi?" diye sordu Lance.

Bunun üzerine Drew kollarını ikimizin de etrafına doladı ve bizi kendine doğru çekti. "Siz ailelerinizle kayak yapmaya giderken malikanelerinize kim göz kulak olacak?"

Yüzünü inceledim; parıldayan mavi gözleri ve her zaman bir şeyler planladığı izlenimini veren yarım yamalak sırtışı, ama genellikle bunun sadece eğlenceli bir şey olduğu ortaya çıkıyordu.

Masaya geri oturdu ve dar kot pantolon ve kısa üst giyen, kahverengi saçlı genç bir kıızı yanına çağırdı. Kolunu kızın etrafına dolayarak kalçasını kavradı, diğer koluna da çenesiyle işaret ederek kızın da kollarını polis memurunun etrafına dolamasına neden oldu.

Hemen söze başladım ama Lance beni geri çekti. "Illinois'te rıza yaşı on yedi," diye fısıldadı. "Teknik olarak yanlış bir şey yapmıyor."

Lance'e öfkeli bir bakış attım.

Peki ya kız neredeyse on yedi yaşındayken? Ya da adam her şeyden sıyrılabilen gerçek bir polis memuruysa? Daha kötüsünü yapar mıydı?

Madoc, kötü etki yarattığını düşündüğü biriyle takıldığını görseydi, bana söyleyecek birkaç sözü olurdu.

Ama Drew'u tanıyordum. Sadece sınırları zorluyordu. Aptalca davranıyordu. Bütün bunların heyecanı geçince, başka şeylere odaklanacaktı.

"Lucas, başardım!" diye bağırdı Jorge ön kapıdan. "Gel gör!"

Genç kadın Drew'un kucağına oturdu, Drew tişörtünü çıkardı ve bir dövme sanatçısı sırtına bir tasarım işlemeye başladı.

Polis memuru elini ikinci kızın bacağına doğru kaydırırken, masadaki çantaya son bir kez daha göz attım.

Kendime, eğer bunu ben yapmadıysam, endişelenmem gereken bir şey olmadığını söyleyerek, kara doğru sürüklenip gittim.

Uzun süre kendime bunu söyledim.

Şehirden geçip Quinn'in ailesinin evine doğru arabayla giderken, düşüncelere dalmıştım. Arkadaşlarımı kaybetmek istememiştim, çünkü eğer uzaklaşırsam Lance'in Drew'u seçeceğinden korkmuştum ve kendime bulduğum yeri de korumak istemiştim, çünkü Madoc'un yükü olmak için çok yaşıydim. Çünkü bir ekibe sahip olmak güvenli hissettiriyordu. Hatta güçlü bile.

Güçlü hissetmeyi seviyordum, her geçen gün annemin yetiştirdiği adamdan ve babamın olmamı umduğu adamdan daha da uzaklaşırsam da.

Meğerse sandığımdan daha çok Drew Reeves'e benziyormuşum.

Kalmalıydim.

Keşke omuzlarımı dikleştirip onunla başa çıkmanın bir yolunu bulsaydım, çünkü er ya da geç buna mecbur kalacaktım. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Cesedi Hugo'dan önce bulmalıyım. Onsuz Madoc'u koruyamam. Ve Green Street'in sevdiklerime sıçramasını engellemeliyim.

Çocukluğumun geçtiği ev, güneş batarken köşede karanlık bir şekilde duruyor ve ben yavaşlayıp mahallenin tanıdık kokularını ve yukarıdaki annemin eski yatak odası penceresinden gelen sızıyı içime çekiyorum. Bu evi gülümseyerek satmak güzel olurdu ama kapı hâlâ kapanmış gibi gelmiyor. Sanki bir parçam hâlâ içeride.

Quinn buraya iyi bakacak.

Tam yanından geçmek üzereydim ki, Farrow Kelly'nin bisikleti kaldırımında durdu ve ben de frene bastım.

Ön kapıya şöyle bir göz attım, aralık olduğunu gördüm. Bisikletini aradım ama bulamadım. Arabayı garaja park ettim. Acaba artık sürekli onu arabayla mı götürüyor?

Eve girer girmez, sanki onun kiminle gelip gideceğine karışma hakkım varmış gibi davranmamaya çalışıyorum ama yukarıda bir yatak bıraktığıma gerçekten çok pişmanım. Her ne kadar o ve diğer gece kendine yaptığı her şey aklımdan çıkmasa da.

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum, önce annemin eski odasının, sonra da kendi odamın kapısını iterek açıyorum.

Farrow Kelly pencerede durmuş, arka bahçeye bakıyor, gözleri omzunun üzerinden bana çevrilmişti.

Gözlerimi etrafta gezdirerek Quinn'i aradım.

Dolap kapılarını ardına kadar açarak, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Ama o burada değil.

Farrow arkasını dönerek tembelce yatağın ucuna doğru kaydı. "Ben de size aynı Şeyi sorabilirim patron. Ev sahibi burada bulunmanız için size izin verdi mi?"

"Ben işletme sahibiyim."

"Grace Morrow sahibi." Sırttıktan sonra açıklama yapıyor: "Sahibiydi."

Ona doğru bir adım atıyorum. "Quinn nerede?"

Kendi kendine kıkırdadı, sonra gözlerime baktı ve kendinden memnun küçük bir velet gibi sırttı.

Az önce patronuna yaptığım gibi onu da yakasından tutup, burun buruna gelecek Şekilde yukarı çektim ve ittim. "Burada ne için var lan?" diye homurdandım.

Gülümsemesini kaybetmedi. "Yatağımı nereye koyacağıma karar vermeye çalışıyorum." Dizini benimkinin ayağına vurdu, tekrar tekrar duvara çarpmasına neden oldu. "Belki de yerde bir yatak, sevi mek için daha sessiz bir yer olur."

Aklıma Quinn geliyor. "Nerede o?"

"Quinn mi?" diye soruyor. "Belki i te? Ya da yeni evinde?"

Yeni yeri neresi?

Gözlerimi tutarak gözlerini kapattı ve tekrar güldü. "Evini onun satın aldığını mı sandın?"

O almadı mı? D n onunla yaptığım konuşmayı tekrar gözden geçiriyorum. Ev aldığını inkar etmedi. Eğer bu evi almadıysa o zaman...

"Evet," diyor sonunda. "Evinizi satın aldım."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Ne?"

"Daha doğrusu, babam bana aldı."

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye bağırıyorum Şimdi. "Weston'da yaşıyorsun sen."

"Evet." Ellerini ceplerine soktu. "Ama burada da bir yerim olsun istiyorum."

"Neden?"

Sustu, bana ne planladığını söylemeyi reddetti. Onun burada yaşamasını istemiyorum. Ona asla satmazdım. Evraklarda onun adı yazılı olurdu ama evin sahibi annem. Evrakları o gördü, ben değil.

"Green Street'teki o berbat Őeylerinizi Shelburne Falls'a getirmenin iyi bir fikir olduğunu mu sandınız?" diye  ıkı tım.

Omuz silkerek, " yle yaptın," dedi.

Evet, çok komik.

"Quinn nerede?" diye soruyorum.

Yine sırtıyor. "Sana bunu söylemek istiyorum aslında." Gözlerinde muziplik beliriyor. "Ya kötü bir şekilde halledeceksin ya da onu kendine daha da yaklaştıracak şekilde halledeceksin. Yani, istediğin bu değil mi?" diye alay ediyor. "Onun sana yakın olması mı? Tıpkı onun kardeşlerinden biriymişsin gibi mi?"

Yanımızdaki yatakta Quinn'in inleyerek ve kıvranarak orgazm olduğunu hissettim. Onu izledim. Onu durdurmadım ve eğer kardeşleri bilselerdi beni öldürürlerdi.

"Seni hatırlıyorum," dedim ona. Bazen buralarda takılan çocuklardan biriydi. "Kaç yaşındaydın, on bir mi? On iki mi? Baban kim?"

Bu çocukların çoğu parçalanmış ailelerden geliyordu. Uyuşturucu satıcıları ve pezevenklerle takılmasına izin veren ama ona nakit parayla ev satın alabilecek babası kim?

Sesini alçaltıyor, ama benim duyabileceğim kadar yüksek. "Seni ben de hatırlıyorum. Depo bölgesine hareket sensörlü ışıkları ve kameraları sen kurmuştun. Hareketleri takip etmemizi ve Green Street'te bir güvenlik bariyeri oluşturmamızı sağlayan da bu." Gülümsemesi genişliyor. "Dahi. O adama ne oldu acaba?"

Siktir git.

Ama sinirlenmeme rağmen, gururum da devreye giriyor. O sensörler iyi bir fikirdi. Karanlıkta kimin nerede hareket ettiğini kilometrelerce uzaktan görebiliyorsunuz.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak, "Burada ne istiyorsunuz?" diye sordum.

Madoc, Fallon, Quinn... hepsi güvende olsun diye ayrıldım. Şimdi Green Street ile olan bağlantıları sayesinde bu kadar yakınımda olması, bunu mahvedecek mi? Ben ayrılısam bile?

Ama şaşırtıcı bir şekilde, sadece "Yardımaınıza ihtiyacım var" dedi.

Yardımaım mı?

"Ve benimkine de ihtiyacın var," diye ekliyor. "Eğer onun güvenini yeniden kazanmak istiyorsan."

CHAPTER FOURTEEN

Quinn

Kalem silgimi çiğniyorum. Ezilmiş böğürtlenler...

Fallstown'daki yollardan birinin kenarındaki tarlada yüzüstü uzanıp, malzemeyi defterime not aldım ve çikolata sosu ekledim.

Ama sonra karalayıp yerine çikolata parçacıkları yazıyorum. Sütü çikolata parçacıkları. Sos, esmer şeker ve tereyağının tadını bastırır, ben ise tatlı parçacıklar istiyorum.

"Ah, çok eğlenceli biri gibi görünüyor," diye mırıldanıyor Mace.

Cep dolusu tatlı. Defterime yazıyorum. Kulağa hoş geliyor.

Dylan, Aro ve arkadaşları Bluetooth hoparlörleri ve soğutucularıyla etrafımda oturuyorlardı; Codi dizlerini kucaklamış, Mace ise adlarını hatırlamadığım birkaç kızla birlikte ellerinin üzerine yaslanmıştı.

"O kim?" diye soruyor Mace.

Başka ne, başka ne... Kesinlikle fazladan bir yumurta sarısı.

"Quinn?"

Mısır nişastası, şeker, tuz, vanilya, kabartma tozu...

Mace sert bir şekilde, "Quinn," dedi.

"Ne?"

"Siyah tişörtlü sarışın kim?" diye soruyor bana. "Kardeşlerinle birlikte kapüşonun altında olan mı? Farrow'a benziyor ama daha kaslı."

Pusula çimenlerin üzerinde açık duruyor, ibresi titriyor.

Gözlerimi piste kaldırdım ve Lucas'ı, Jared'ı, Madoc'u ve Jax'i, hepsinin bir arabanın etrafında toplanmış, gülümseyerek ve kaputun altında ne gibi ilginç şeyler olduğunu konuşurken gördüm.

Vücudum anında kıpırdandı, kot pantolonunu ve siyah tişörtünün üzerinde çaprazlanmış kalın kollarını fark ettim. Geniş omuzlar, ince göğüs hatları...

Ayak bileklerimi çaprazlayıp, ayaklarımı ileri geri sallarken gözlerimi birçok defterimden birine g md m. "Lucas Morrow."

Bu sabah evden çıkarken onun uyanık olmasını umuyordum aslında. Daha önce onunla hiç yalnız bir evde uyumamıştım ve neredeyse hiç uyuyamadım. Aklımdan sürekli pizza yapmak için kalkmak ve kokusunun onu yataktan çıkarıp çıkarmayacağını merak etmek geçiyordu. Bir ay önce, kendimize ait bir evde neler olabileceğine dair hayaller kurmaktan keyif alırdım.

Şimdi, hâlâ çok sinirliyim.

"Morrow..." diye mırıldandı. "Bu isim bana tanıdık geliyor."

Dylan, Aro'nun yanına otururken, "Geçen geceki parti onun içindi," diye belirtiyor.

Lucas bütün gece misafir odasında kaldı ve bu sabah hiçbir müdahale, sorgulama veya emir vermeden ayrılmama izin verdi.

Ve omzumun üzerinde onun kokusu olmadan.

Ona tekrar baktım, ellerinin ceplerinde olduğunu ve Jax'le őkalaőkırken rahat göründüğünü fark ettim. Bacaklarımın arasında nabız atmaya başladı ve içimden bir ah çektim, lanet olası defterime malzemeleri tekrar tekrar yazdım. Un. Bir fırıncı unu nasıl unutabilir ki?

Telefonumun ekranı aydınlandı ve annemden gelen bir mesaj gördüm.

Eve dönüŐünüz için bir aracınız var mı?

Kaşımı kaldırıyorum. Bermuda'dan bile olsa, ailem beni takip ediyor. Telefonumu alıp bir cevap yazıyorum. Herkes burada, sorun yok.

Dünyadaki tüm eğlence araçları arasından seçim yapabilirim.

Burada neden bulunduğumdan bile emin değilim. Babamın, her őkirde kız arkadaşı olan gezgin motorcu gruplarıyla pistte takılmamdan nefret etmesinin yanı sıra, ben de bu ortamın hayranı değilim.

Lucas bu gece evde olduğu için eşyalarımı odamdan ıkaramazdım, ayrıca onun önünde yalnız ve sosyal hayatı olmayan, acınası bir halde olmak da istemezdim. Sanırım spor salonuna gidebilirdim.

Ama anlaşılan o da buraya geliyormuş. Belki de benden kaçmaya çalışıyordu.

"Seni seviyorum," diye mesaj atıyor annem.

Ona kalp emoji si gönderiyorum.

Baban seni sevdiğini ve gelecek hafta Tom'la olan görüşmeyi unutmamamı söylüyor.

Derin bir nefes verip telefonumu kenara ittim. Tom Snyder. Mali danışmanımız. Babam yatırım yapmaya başlamamı istiyor.

Kendi yemek programım, kendi dergim ve Martha Stewart imparatorluğum olana kadar mutlu olmayacak. Evden taşınmamın yanı sıra, yatırım yapacak param kalmadığını keşfettiklerinde de bu bir bomba etkisi yaratacak. Tüm paramı evin peşinatına harcadım.

Yarın Tom'u arayıp randevuyu iptal edeceğim.

Mace, "Evli mi?" diye soruyor.

Dylan ona "Hayır" diyor.

Sayfayı çevirip böğürtlenli blonde'ler için yarım yamalak talimatlar yazmaya başladım.

"Biriyle görüşüyor mu?"

"Umurunda mı?" diye karşılık verir Aro.

Gözlerimi kaldırıp tekrar Lucas'a baktım. Büyürken birçok kızı öptüğünü görmüştüm. Kardeşimin havuzunda genç bir kadının üzerinde o vücudu görmüştüm. Bebek bakıcılığı yapmadığı zaman o kadar da kibirli değil. Birileri—muhtemelen birçok biri—onun, hiçbir erkeğin benimle sergilemesine izin verilmeyen bir yönünü görüyor.

"Quinn?"

Gözlerimi kaçırıp daha önce yazdığım kelimelerin üzerinden geçtim. "Ne?"

Mace tekrar soruyor: "Lucas Morrow biriyle görüşüyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Böyle kolları olan bir adam onları boşa harcamaz," diye şaka yapıyor.

Konuşmadan kurtulmak için kulaklıklarımı takıyorum ama müzik açmayı unutuyorum.

Dylan, Mace'i azarlar: "Sakin ol. Dünyanın öbür ucunda yaşıyor. Sadece ziyarete geldi."

"O halde hızlıca hareket edeceğim."

Mace'in kızlardan hoşlandığını neden düşündüm ki?

Dylan, "Otuzlu yaşlarında," diye uyarıyor.

Mace hafifçe gülümsedi. "Demek ne yaptığını biliyor."

Uzun bacakları bileklerinden çaprazlanmış, bronzlaşmış, biçimli bacakları siyah kot şortun içinde çıplak bir şekilde uzanıyordu.

"Ve sen on dokuz yaşındasın," diye devam ediyor Dylan.

"Yani artık yeterince büyüğüm, demek istiyorsunuz?"

Dylan kıkırdıyor ve ben de kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tutuyorum, ama sonra Mace ayağa kalkıyor ve kalbim göğsümün içinde beş kat daha hızlı atıyormuş gibi gürlüyor.

Uzun, koyu saçlarını kabartarak, askılı tişörtü ve askeri botlarıyla Farrow'un yanına doğru yavaşça yürüdü ve bir kolunu omzuna, diğer elini de beline koydu. Bir grup erkeğin etrafında toplandığı bir Honda'nın içindeki tek kızdı bu—hangi marka olduğunu bilmiyorum. Eminim Mace biliyordur.

Gözlerimi indiriyorum ama sonra tekrar kaldırıyorum. Ve sonra tekrar, onun özgüvenini, rahat duruşunu ve konuşurken ellerinin hareketini görünce.

Lucas ve Jax gülümsüyor, Lucas'ın bakışları uzun süre onun üzerinde kalıyor.

Çok uzun...

Aşağıya bakıyorum. Sonra tekrar yukarı bakıyorum.

Neden ilgilenmesin ki? Kim ilgilenmesin ki? O seksi ve her şeyin üstesinden gelebilir. Onu ilk gördüğümde bunu anlamıştım.

Dövme yaptırırsam nasıl görünürdüm?

Dylan uzanıp soğutucudan bir gazlı içecek aldı. "Gidiyor sandım."

Onun sesini duymuyormuş gibi yaparak, böğürtlenli kurabiyelerimin resmini çiziyorum.

"Quinn mi?" diyor.

Hâlâ ona cevap vermiyorum, kulaklığımdan müzik geliyormuş gibi yapıyorum.

"Dylan!" diye sesleniyor Hunter, günü kurtararak. Açılmamış soda kutusunu yere bırakıp ona doğru koşuyor.

Sonunda yalnız kaldığım için derin bir nefes aldım. Lucas hâlâ herkesle birlikte kaputun altında oyalanıyordu, Mace ise kalçasını kenara yaslamış, omzunun üzerinden ona bakıyordu.

Onu eve götürmezdi, değil mi? Annemlerin evine? Üstelik yalnız yaşadığını da sanmıyorum. Her zaman onun arabası var ama...

Birdenbire biri sırtıma bindi ve baktığımda Aro'nun yüksek bilekli Chuck Taylor ayakkabılarını tanıdım. Beyaz askılı tişörtümün üzerine giydiğim ekose gömleğimi çekiştirmeye başladı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağıyorum, beni kimin duyduğuna aldırmış etmeden.

O tişörtümü yırtıp çıkarırken kollarım kollarından dışarı fırladı, sonra parmaklarını saçlarımın arasına daldırıp onları kabartıp okşamaya başladı.

"Aro!" diye hırladım.

Önüme bir ruj tüpü koyup, "Sadece biraz sürün," diye talimat verdi.

"Neden?"

"Ağzına bakıp bakmadığını bana söyle," diye fısıldadı kulağıma doğru eğilerek, "sonrasında sana tam olarak ne düşündüğünü anlatırım."

Ha?

Tüpü elime alıp kapağını açıyorum ve renginin itfaiye aracı kırmızısı olduğunu görüyorum. Benim rengim değil.

Tereddüt ettiğimi fark etmiş olmalı, çünkü ekliyor: "Haklı olup olmadığımı öğrenmek istemiyor musun?"

Neyden bahsediyorsun? Lucas'ın gözlerini ağzımdan alamamasından mı? Bana ne?

Beni iterek sırt üstü yere düşürdü ve rujumu elimden aldı. Dudaklarıma sürerken, sanki bir hediye açıyormuş gibi gülümsedi.

"Şimdi, göğüslerinizi kabartın."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Yap şunu!" diye hırladı.

Hızla elimi sütyenimin içine uzatıp göğüslerimi eski haline getirirken dudaklarımı birbirine sürttüm. "Şimdi üzerimden kalk!"

Ama o bunun yerine karnımı gıdıklıyor ve ben de gözlerimi sıkıca kapatıp gülüyorum. "Dur!"

O kadar çok gülüyorum ki, karnımdaki ağırlığı yüzünden nefes almakta zorlanıyorum.

"Yanakların iyice kızardı şimdi," diyor bana doğru eğilerek. "İşte geliyor."

Gözlerimi birden açtım. "Hı?"

Bir anda gitti, uzaklaştı ve ben de yüzüstü yere yuvarlandım. Lucas pistin kenarında durmuş, gözlerinde bir hafiflikle bana bakıyordu.

Mace nereye gitti? Farrow, Dylan, kardeşlerim... herkes görünmez oldu, bir tek o yok.

Elleri cebinde, ağır adımlarla yanımıza geldi.

Sonraki tarif talimatını yazmaya çalışıyorum ama aklım bir türlü aklımı karıştırıyor.

"Eğlendiğini görmek güzel," dediğini duyuyorum.

Başımı kaldırıp, yanıma yere oturan adamın hafif gülümsemesine karşılık verdim. Nedense herkes ortadan kaybolmuştu; Codi ve Dylan'ın diğer arkadaşları da çekip gitmişti.

"Dylan ve Hunter birbirlerine aşık gibi görünüyorlar," diyor, kollarını bükülmüş dizlerinin üzerine atmış. "Sanırım hep birbirlerine çok yaklaşıyorlardı."

Bakışlarını takip ettiğimde, Hunter'ın Dylan'ın arkasında durduğunu, kollarını ona doladığını ve Dylan'ın başını geriye doğru eğerek ona baktığını görüyorum. Dudakları kıpırıyor, yanaklarındaki kızarıklık sadece ona söylemesi gereken şeyleri söylediğini gösteriyor.

Lucas kendi kendine, "Eskiden Hawke ve Kade birlikteydi," diye düşünüyor. "Şimdi Hawke ve Aro birlikte. Kade kiminle birlikte?"

"Herkes."

Bana bakarak gülüyor. Ve gözleri dudaklarıma kayıyor.

Nefesim kesilirken dudaklarımı aralıyorum.

Bir...iki...üç—

Boğazını temizledi, altımdaki yere baktı, sonra tekrar gözlerime baktı.

Dudaklarımın kenarlarının heyecandan yukarı kıvrıldığını görmesin diye biraz arkamı dönmeliyim. Tamam, Aro. Haklıydın.

"Şey, eee..." diye kekeledi. "Bu, geçen sefer burada olduğumuzda bıraktığınız deftere benziyor."

"Onu buldum." Tatlı çubuklarımı çizmeye devam ediyorum. "Ne kadar aptal olduğuma bir bakmak istedim."

Onu burada son gördüğümde on üç yaşındaydım. Şapkayı o bana vermişti, ben de ona pusulayı vermiştim. Gözlerimi hızla ona çevirdim, hâlâ yanımda çimenlerin üzerinde durduğundan emin oldum.

O gece defteri burada bırakmışım ve uyurken onun defteri evime bıraktığını öğrenince çok üzüldüm. Kimse beni uyandırmadı, böylece ona teşekkür edemedim.

Buruşuk sayfaları yelpaze gibi açıyorum. "Yıllar boyunca not almaya devam ettim. Tarifler, listeler, cevabını merak ettiğim sorular."

Bu günlük adeta benimle birlikte büyüdü.

Ona uzanıyor. "Görebilir miyim?"

Kollarımı üzerine atıyorum. "Hayır."

Sırıttıyor ve bir déjà vu hissi uyanıyor; bu alaycı tavır eski halimizi hatırlatıyor.

Motorların gürültüsü havayı dolduruyor, kornalar çalıyor ve ayak sesleri tribünlere vuruyor.

"Herkes gidiyor," diyor bana. "Sizi eve bırakabilir miyim?"

Bu gece onunla yalnız kalma fikri midemde bir heyecan yaratıyor, çok cazip geliyor. Havuzumuz, kanepelerimiz, duşlarımız var... Bir sürü yatağımız var.

Peki sonra ne olacak? Hayaller kurup bekleyeceğim ve her zamanki gibi, asla gerçekleşmeyecek mi?

Ya da daha kötüsü, bu olurdu ve daha sonra, o kadar korktuğu şey onu tekrar boğazından yakaladığında beni itip uzaklaştırırdı.

Yıllardır onun beni bulabileceği her yerdeydim.

"Eve gitmiyorum," diyorum sessizce.

Ağzımdan çıkan kelimelere inanamıyorum. Hiçbir şey olmasa bile, onu sadece bu bir geceliğine kendime saklayabilirdim, ama şansımı denemiyorum. Neden şimdi?

Ama sonra beni şaşırtarak, "Sizi yeni evinize götürebilirim. Weston'da." dedi.

Başımı hızla yukarı kaldırdım. Nasıl oldu da—

Ve sonra fark ediyorum. Farrow. Şu ana kadar bilen tek kişi o. Neden ona söyledi ki?

Lucas bana, "Hiçbir şey söylemeyeceğim," diye güvence verdi.

Neden? Tekrar arkadaşım olmaya mı çalışıyor?

Bir zamanlar Lucas'a gönülden güvenirdim, ama eve döndüğünden beri niyetlerini anlamak zorlaştı.

Sonunda başımı sallıyorum. Eğer ispiyonlarsa, bununla ben ilgilenirim. Başka seçeneğim yok. Fırtına gelmeden önce birkaç gün yerleşmek güzel olurdu ama kardeşlerim ya da anne babam beni durduramaz.

Ama deneyecekler.

Başımızın üzerinde gök gürlüyor ve trafik yoğunlaşırken ikimiz de ayağa kalkıyoruz. İnsanlar farları ışıldayan arabalarına doğru koşarken, kalabalık tribünlerden dışarı doğru akın ediyor.

Defterimi elimde tutarak pusulayı alıp cebime koydum. Başımı kaldırdığımda Lucas'ın onu cebime koyarken beni izlediğini gördüm. Ellerini ceplerine soktu ve nedense sanki ona ait bir şeyi alıyormuşum gibi hissettim. Yıllardır ondaydı ve geri vermek istemiyor gibiydi. Dubai'de bıraktığı konusunda yalan söylemişti. Neden?

Cebindeki yumruk haline getirilmiş topa bakıyorum. Bunu sık sık taşırmıydı acaba?

Hayır. Belki de Dubai'ye hiç gitmedi bile. Belki de evi satışa çıkarmadan önce yatak odasındaki dolabında bulmuştur.

Arabasına kadar onu takip ettim, ama sola, otoparklara doğru gitmedi. Bunun yerine, piste doğru ilerledi ve 1967 model bir Camaro üstü açık arabanın kapısını açtı. Ben içeri girdim ve emniyet kemerimi taktım, o da sürücü koltuğuna oturdu.

Rüzgar saçlarımı savuruyor, gökyüzünde şimşekler çakıyor.

"Bu Jax'in arabalarından biri," diye belirtiyorum.

Jared'in eski Boss marka arabasını kullandığını sandım.

Uzanıp emniyet kemerimi çözdü ve motor çalışmadan hemen önce üzerimden çıkardı.

Kolumu kemerden çıkarıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Bacaklarınızı kucağıma doğru kaldırın ve koltuğunuza sırt üstü uzanın."

Başımın tepesi kapıya değiyor mu? Burası tek parça bir koltuk, yani engel olacak bir konsol yok.

"Sorun yok." Gülümsemeye başladı. "Bana güven."

Bacaklarımı onun üzerine koymayacağım. Bugün tıraş olmadım. Dün de olmadım.

İçimden bir ah çekip başımı onun kucağına yasladım ve ayak bileklerimi kapıya koydum. Ayakkabılarım arabanın dışında kaldı.

Kaşları çatıldı ve ben de gülümsememi zorlukla bastırdım. "Bana güven," dedim.

Gökyüzü başının üzerinde açılıyor, bulutlar yıldızları örtüyor ve ben de birkaç damla yağmur hissediyorum. Ama yukarı baktığımda, boynumu saran bedeninin sıcaklığıyla sadece onu görüyorum.

"Şimdi gözlerinizi kapatın." Yutkunuyor. "Ve kapalı tutun."

"Neden?"

"Göreceksin."

Tamam. Gözlerimi kapatınca dünyanın biraz eğildiğini hissediyorum ve bunun serin havadan mı yoksa altımdaki motorun gürültüsünden mi yoksa ona bu kadar yakın olmaktan mı kaynaklandığını bilmiyorum. Tek bildiğim, Jax siyah deri koltuklarına yağmur damlaması yüzünden sinir krizi geçirmeden önce üstü kapatması gerektiği. Kardeşim muhtemelen hala kulede, pistten çıkan arabaları izliyor.

Lucas hareketlendi, gaza basarken bacağındaki kaslar altımda kasıldı. Araba hızla fırladı ve kalbim boğazıma kadar geldi. Nefesim kesildi.

Hızlanıyor, vitesini yükseltiyor, sonra bir vites daha, ben de yanımdaki koltuklara sıkıca tutunuyorum, üzerime bir damla yağmur düşüyor. İlk virajı hızla dönerken lastikleri kaydırıyor ve ben de dengemi korumak için bir ayağımı kapıya bastırıyorum. Saçlarım yüzüme savruluyor, midem bulanıyor ve o hızlandıkça rüzgar daha da hızlanırken nefes nefese kalıyorum. Göğsüm inip kalkıyor, dudaklarıma su değiyor ve gözlerimi açmıyorum ama beni izlediğini hissediyorum.

Bacak kasları tekrar pompalanıyor, gaza basıyor, sonra bir kez daha kasılıyor ve dönüş için hafifçe yavaşlıyor. Tekrar hızlanırken, sanki havada süzülüyormuşum gibi hissediyorum ve o hızlı bir virajı dönerken karnıma bir kolunu dolayarak beni tuttuğu anda gülümsüyorum.

Aman Tanrım.

Yüzümü onun karnına çevirmek, ona sokulmak ve kolunun daha da sıkılaştığını hissetmek istiyorum.

Araba yavaşlıyor ve ben gözlerimi açmadan önce onun tamamen durmasını bekliyorum.

Yüzünde büyük bir memnuniyet ifadesiyle bana dik dik bakıyor. "Hızlı gitmeyi seviyorsun."

Yağmur şimdi daha da şiddetleniyor ve gözlerimi ona dikip bakıyorum, elinin hala belimi kavradığını hissediyorum. "Hızlı gitmeni seviyorum."

Belki de hızı seviyorum. Bilmiyorum.

Ben hız trenlerini ve patenleri severim. Bisikletimle hızlı pedal çevirmeyi ve yokuş aşağı inmeyi severim.

Ve sürüşünü beğeniyorum. Madoc ona da oğullarına öğrettiği kadar iyi sürüş eğitimi vermiş.

"O halde anlaştık," diyor. "Yaz boyunca senin tembel kıcını ben gezdireceğim."

Gülerek ona doğru gülümsedim. Gözleri tekrar dudaklarıma indi ve bir saniyeliğine—belki de daha kısa bir süre için—yemin ederim daha da aşağıya indi, sonra hızla bakışlarını kaçırdı ve elini benden çekti.

Kanım kaynıyor. Bana bir daha bakın.

Ama telefonu çalıyor ve cebinden çıkarıp cevap veriyor.

Kardeşimin Lucas'ın kulağına homurdanmasını duyabiliyorum. "Lanet olsun, neden emniyet kemerini takmamış?"

Lucas, Jax'in azarlaması karşısında yüzünü buruşturarak telefonu kapatır. Jax genellikle sakin olan taraftır.

Ama haklıydım. Gözetleme kulesinde, beni gözetliyor.

"Şey..." Boğazımı temizledim. "En azından, beni arabayla götürürsen sorun çıkarmazlar. Senden tehdit altında hissetmiyorlar."

Ben de değilim. Maalesef.

Quinn olmasaydım, beni daha sıkı tutardı.

Dirseğini kapısına dayadı, başını eline yasladı ve kapıyı açmak için hiçbir hareket yapmadı. "Hiç ilişkilerinin mahvolduğu bir durum yaşadın mı?" diye sordu bana.

Kucağında kalıyorum. "Hayır. Zaten ilgimi çeken biri de değildi."

"Uzun süreli bir ilişkiniz var mı?"

Bana bunları sorması garip geliyor. Bunlar, on üç yaşındayken yaptığımız türden konuşmalar değil.

"Biraz dışarı çıktım," dedim ona. "Ama beklediğim gibi hissetmedim."

"Ne?"

"Öpüşme."

O kıpırdamıyor, ben de durmuyorum.

"Ya da elleri," diye ekliyorum. "Üşüyordum, ya da yabancı geliyordu, ya da sıkılmış gibi hissediyordum. Ön sevişmeyi gerçekten anlamıyordum."

Kenara doğru boşluğa bakıyorum, Notre Dame'ı hatırlıyorum. İlk yılımda oda arkadaşlarımla partilere gittim, derslerde ve çeşitli sosyal kulüplerde erkeklerle tanıştım, ama oldukça erken anladım ki, başarılı olursa beni Shelburne Falls'tan uzaklaştıracak bir ilişki kurmak için bu kadar rahatsız edici bir durumda zaman kaybetmenin bir anlamı yoktu.

Mezun olduktan sonra eve dönecektim. İstisna yoktu.

"Artık eve döndüğüme göre," diye duyuruyorum, "belki de yakın, sıcak ve heyecan verici hissettirecek şekilde birini tanıyabilirim."

Ama bana, "Bence bu, birini gerçekten tanıdığınızda ve hissetmek üzere olduğunuz şeyin bir kaçış olduğunu bildiğinizde ortaya çıkıyor," diyor.

O bana bakarken nabzım boynumda hızla atıyor.

"Onların kokusu," diye devam ediyor, "tenleri, ağızlarının karnınızda bıraktığı his. Gece yarısı kollarınızın arasına girdiğinde oluyor ve bu tıpkı yiyecek gibi, sığınak gibi oluyor, Quinn."

"Hiç böyle hissettin mi?" diye soruyorum ama nefesimi tuttuğum için fısıltı gibi çıkıyor ağzımdan.

"HAYIR."

Peki o zaman bunun nasıl bir şey olduğunu nereden biliyor?

Orada uzanıyorum, kalbimin acıyan yerine ovma isteğine direniyorum. Ama ne kadar yağmur yağarsa yağsın, buradan asla ayrılmak istemiyorum.

"Neden evli değilsin?" diye soruyorum ona. "Ve sakın doğru kişiyi bulamadığım için deme."

Gözleri faltaşı gibi açılmış, söyleyecek söz bulmaya çalışıyor. Muhtemelen birçok ilişkisi olmuş. Başarılı, yakışıklı ve muhtemelen maddi durumu da iyi; dünyanın en zengin şehirlerinden birinde gökdelenler inşa ediyor ve geçindirmek zorunda olduğu bir ailesi yok.

"Yalnız kalmayı seviyorum," diye fısıldıyor.

Gözlerimi kısıyorum. Sözleri sertti ama ses tonu bir özür niteliğindeydi.

"Neden kaldınız?" diye soruyorum sonra.

Kaşlarını hafifçe çattı. "Bilmiyorum."

Bir özür daha.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyorum ona.

Benden yaşça büyük ve beni önemseyen insanların her şeye cevap biliyormuş gibi davranmamaları hoşuma gidiyor. Ama bu nadiren oluyor.

Yağmur tenimde ferahlatıcı bir his bırakıyor ve henüz buradan çıkmak istemiyorum. "Bisikletimle eve gideceğim."

Doğrulup arabadan indim ve arkamı döndüğümde yüzünde endişe gördüm.

"İyiyim," diyorum ona.

Evet, tehlikeli ve sıırıslıkla ıslanacağım, ama kendi fikrime sahip olmak çok güzel bir his, sanırım.

Üstelik, yeni evimin tam olarak nerede olduğunu henüz bilmiyor ve ben de bazen yalnız kalmayı seviyorum. Özellikle de ondan ne istediğimi bildiğim ve ona yeterince güvenmediğim zamanlarda.

Bisikletimi almak için yola koyuldum.

Yağmur kollarımı ıslatıyor, ince, ekose gömleğimi kollarıma yapıştırıyor. Ay ışığında parıldayan bacaklarımla pedal çeviriyorum, küçük çantam vücudumda asılı duruyor ve telefonum güvenle içinde.

Para cebime uzanıp bir nikel olabilecek bir madeni para çıkarıp köprünün kenarından aşağı atıyorum. Aşağıda bir araba olabilir, ama ya çok

erken çıkıp çok geç döneceğim, karanlıkta bir şey göremeyeceğim. Ama eğer şansım olursa, durup bakmalıyım. Nehir çoğu yerde çok derin değil ve Farrow, sakın bir günde görülebildiğini söylüyor.

Aşağıda ceset yok. Sanırım arabadan indi ve kimse bilmiyor.

Ama yine de... Gelenek işte.

Ayağa kalkıp pedalları yokuş yukarı çevirerek Knock Hill'e tırmanıyorum ve arada bir arkama bakıyorum. Orada kimse yok—yolda kimse yok—ama arkamda bir şey hissediyorum. Paranoya, sanırım. O ürkütücü, siyah Dodge hâlâ aklımda dolaşıyor ve Lucas'ın ya da kardeşlerimden birinin güvenliğini sağlamak için beni takip etmemesine çok şaşırdım.

Omzumu geriye doğru çevirip karanlık yola bakıyorum. Aslında çok şaşırdım.

Bir deponun yanından geçerken ara sıra bir ışık belirliyor. Hareketle aktive olan güvenlik önlemleri var ve bir noktada tepe o kadar dikleşiyor ki, bisikletimden inip biraz yürümek zorunda kalıyorum.

Sokağıma vardığımda, sağda kahverengi taş binalarının bir yerinde ışık yanan iki ev var. Solda ise Farrow'un evi, her odası ışıltılı. Gülümseyerek yürüyorum. Son birkaç gündür buralarda bulunduğum kısa süre içinde, evine sürekli insanların girip çıktığını fark ettim.

Benim evim onun evinin solunda yer alıyor, oturma odası penceresinden içeriye bir ışık sızıyor.

Topallayarak.

Ama sadece bir anlığına.

Hunter'ın arabası kaldırımında duruyor ve midem bulanıyor. Belki o ve Dylan, eskiden orada vakit geçirdikleri zamanlardan kalma bir şeyleri evde bırakmışlardır?

Ya da belki de bu sadece Dylan'la ilgili bir durum ve pistteyken görmezden geldiğim soruların cevaplarını bulmaya kararlı.

Her durumda, sırrım açığa çıktı. Bunu ailemden on iki saat bile saklayamam.

Bisikletimi merdivenlerden yukarı taşıyorum, kapı kolunu çeviriyorum ve kapıyı açar açmaz sesler duyuyorum.

"Kapat şunu," diye homurdandı Hunter.

"Bu araştırma!" diye bağıyor Kade, ama sesindeki kahkahayı da duyabiliyorum.

İçeri girip kapıyı sessizce kapattım ve Hawke'un ciddi bir ifadeyle durduğu, Hunter'ın ise Kade'in ulaşamayacağı bir yerde tuttuğu kumandayı almaya çalıştığı oturma odasına göz attım.

“Bunu bir gün yapacağım.” Televizyona işaret ediyor. “Bütün bacakların nereye gittiğini bilmem gerekiyor.”

Bisikletimi içeri koydum ve dün gece Farrow'un yeni evime bağışladığı düz ekran televizyona göz attım; ekranda kıvranan ve terleyen üç beden vardı. Bir adam sarışın bir kadına arkadan saldırırken, kadın da başka bir adamı ağzına alıyordu.

"Televizyonuma ne indirdin?!" diye bağırdım.

Kade arkasına döndü. "Aman Tanrım..."

Hawke kumandayı elinden kapıp televizyonu kapatıyor ve benden önce burada olan yeşil kadife kanepenin üzerine fırlatıyor.

Hawke bana yaklaşıyor. "Konuşmamız gerekiyor."

“Burada olacağımı nereden bildin?”

"Şehrin her yerinde kameralar var," diye patladı ağzından. "Farrow Kelly ile aranızdaki yeni gelişen dostluğun ona fayda sağlaması an meselesiydi."

Hunter, "Dylan burada yaşamadığı için çok yalnızdı," diye ekliyor. "Bu evi, kalmak isteyen ve iyi bir arkadaşlık kurmak isteyen herkese veriyor."

Yani, benim satın aldığımı bilmiyorlar. Hawke, kasabanın trafik kameralarına sızdı ve benim köprüden geçişlerimi fark etti. Biraz özgürlük peşinde koştuğumu mu düşünüyorlar?

Uzun sürmeyeceğini bilmeme rağmen rahat bir nefes veriyorum. Farrow'un kamyonu mobilyalarımınla yüklendiğinde, neler olup bittiğini kesinlikle anlayacaklar.

"Carnival Tower'ı buldunuz," diyor.

Kımıldamıyorum ya da diğer yeğenlerime bakmıyorum. Onun benim olduğumu nasıl öğrendiğini sormayacağım. Belki de fırınının arkasındaki ara sokakta bir kamerası vardır ve çatıdaki kapak kilitliken bisiklet zincirimi alırken beni görmüştür.

Ya da belki de karşıdaki bir işletmenin güvenlik kamerasına sızıp beni pencerelerden aynadan tırmanırken görmüştür.

Bunu anlaması sadece zaman meselesiydi.

İçimden bir ah çektim. "Senden korkmuyorum."

Hawke'un sesi, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi yumuşuyor. "İstedğim bu değil," diyor bana. "Ama neyle karşı karşıya olduğunuzu

anlamıyorsunuz."

Hunter ilerliyor. "Quinn—"

"Hayır." Bakışlarımı Hawke'tan çevirip Hunter'a dik dik baktım. "Carnival Tower benim mülküm. Sizler sevişmek için milyonlarca başka yer bulabilirsiniz."

Hawke, "Şehir efsaneleri doğru," diye belirtiyor. "Manas ve Deacon Doran yirmi yıldır gizlice içeri giriyorlar. Onlar—"

"Onların kim olduğunu biliyorum."

Duraksıyor, beni inceliyor. Eğer erişimim varsa, duvardaki cinayet haritasını okuduğumu biliyor olmalı.

Neyse ki, tüm hikayeyi tekrar anlatmaya karar vermiyorum. Sadece devam ediyor. Hawke, "Neden geldiklerini bilmiyoruz," diye devam ediyor, "ama bizim orada olmamız size bir nebze koruma sağlıyor."

Buna katılıyorum ama...

"Biraz geri çekil," diyorum. "Dylan ve Aro'nun orada vakit geçirmesine izin verdin. Şimdi sıra bende."

"Quinn..."

Ama bu gece konuşmayı bitirdim. Kade'nin arkasına geçip onları evimden dışarı çıkarmaya başladım. Mantıklı konuşuyorlar ve iyi noktalara değiniyorlar, ama ya onlar olmasaydı? Ya yalnız olsaydım? O zaman ne yapardım?

Hawke direniyor ve "Hayır, bunu konuşacağız." diyor.

"Bana zarar vermez," diyorum onlara. "Hiçbirinize zarar vermedi. Sadece olayların bir parçası olmaktan hoşlanıyor ya da buna benzer bir şey."

"DSÖ?"

"Deacon." Ellerimi Kade'nin sırtına koyup onu ön kapıya doğru ittim. "Endişelenirsem sizi bulurum. Aptal değilim. Ama tehditkar görünmüyor. En azından henüz değil."

"Ses var mı?" Hawke hızla arkasına döndü. "Onunla konuştun mu?"

"Sen aramadın mı?" Duraksıyorum, üç yeğenim de bana şaşkınlıkla bakıyor. "Dün telefonumu aradı."

"Ne dedi?" diye nefes nefese sordu Hawke.

Hunter daha sonra, "Sesi nasıl geliyordu?" diye sordu.

"Ne?" diye nefes verdi Kade.

Kardeşlerle hiç konuşmadılar. Sadece beni aradılar.

Hawke sert bir sesle, "Quinn," dedi. "Sanıyoruz ki... Şey, adı Winslet'ti, ona zarar verdi."

"Nehirdeki araba mı?" Başımı salladım. "Evet, içi boş."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Günlük." Yine bana sanki onlara silah doğrultmuşum gibi bakıyorlar. "Gerçekten mi? Siz yıllarınızı harcadınız. Ben onu birkaç dakikada hazırladım."

Eğer günlük gerçekse, kadının ya kurtulmayı başardığı ya da her şeyin baştan beri bir hile olduğu sonucuna varmak zor değildi.

Hunter ve Kade'i kapıdan dışarı ittim, sonra Hawke'ı da ittim ama beni durdurdu. "Bekle, hangi günlük?"

Üçü de şaşkınlıkla bana bakıyor. Günlüğü hiç görmemişlerdi.

Elimi belime koydum. "Bu adamların ipuçlarını rahat rahat vermelerini beklemek yerine, onlara bir tuzak kurmayı hiç düşünmedin mi?"

Yani, bu kardeşleri yıllardır araştırıyorlar. Kuleye geleceklerini biliyorlar.

Onları dışarı itiyorum.

"Quinn..."

"Olanları size bildireceğim."

"Quinn!"

"İyi geceler!" diye bağırdım, Hunter ve Kade'in merdivenlerden aşağı koşarak inmelerini izlerken.

Hawke'un yüzüne kapıyı kapatmaya başlıyorum ama duruyorum, tişörtünden tutup geri çekiyorum. "Aro kırmızı ruj sürdüğünde," diye soruyorum, "ağızına baktığında ne düşünüyorsun?"

"Ha?"

Birkaç saniye boyunca gözlerini kırptırdı, ağzı açılıp kapandı ve şaşkın görünüyordu.

"Söyle artık," diye homurdandım.

O da babası gibi davranarak homurdanıyor. Sanki kız arkadaşıyla yatak odasında bambaşka bir adam değilmiş gibi.

"Şöyle düşünüyorum," diye homurdanıyor, "o dudaklar benimkilerin etrafına sarıldığında ne kadar da güzel görünürdü..."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Biliyorsun..." diye homurdandı. "Penisim. Aman Tanrım, Quinn."

Lucas bunu mu düşünüyordu? Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum, hâlâ rujun tadını alıyorum.

"Tuhaf herif," diye mırıldandı Hawke.

Artık onu itmeme gerek yok. Benden uzaklaşmak için neredeyse merdivenlerden koşarak iniyor.

Kapıyı kapatıp kilitlerken, şaşırtıcı bir şekilde güldüm. Lucas ağzıma dört kez baktı.

Oturma odasında, pantolonumun belinden not defterini çıkarıp masaya bıraktım, ardından çekmecede sakladığım günlüğü çıkardım. Bir sonraki girişi bulmak için sayfaları karıştırdım. İlk paragraftan sonra birkaç boş sayfa vardı. Emin değilim, belki de yazar -ya da her kimse- geri dönüp bir şeyler eklemeyi planlamıştı, ya da düzenleme konusundaki özenleri de yazıları kadar rastgeleydi.

Gitmiş

Yalnız

Eve gidemem

Seni hissettiğimden beri sekiz gün geçti.

Gitmiş

Yalnız

Eve gidemem

Bana yaptın, şimdi ben de sana yapacağım.

Sayfanın etrafını kelimelerin etrafında çizimler dolduruyor. Köprü. Suyun altında bir araba. Weston'ın depoları, onun eli, onun boynu...

Sayfayı çevirip 1972 model Dodge'un farlarına bakıyorum.

Bana aynısını yap, şimdi ben de sana aynısını yapacağım.

Aferin kızım.

Televizyondan gelen ışık gözümün köşesinde parladı ve çocukların bıraktığı kumandayı almak için kanepeye doğru yürüdüm. Hawke kumandayı yere attığında televizyon tekrar açılmış olmalıydı.

Ekrana bakakaldım, yanaklarım kızardı. Ne izliyorlardı bunlar Allah aşkına? Kadın yatakta, bir adam altında, diğeri arkasında ve boynumu uzatarak kimin bacaklarının kime ait olduğunu anlamaya çalıştım.

CHAPTER FIFTEEN

Lucas

Noah ve ben JT Racing kamyonunun arkasından indik, her birimiz High Street boyunca direklere zaten asılmış olan birkaç bayrağı alıp sokak lambalarının yuvalarına yerleştirdik. 4 Temmuz geçit törenine üç günden az kaldı, bu yüzden herkes süslemelere yardım ediyor.

"Geçen akşam içkilerin parasını ödediğin için teşekkürler," diyor Noah.

Bir direğin ucunu bir yuvaya yerleştirdim. "Onlara senden daha çok ihtiyacım vardı," diye yanıtladım. "Sanırım pek misafir ağırlamayı sevmiyordum. Özür dilerim."

Neredeyse hiç konuşmadık, oraya vardığımızda etrafımıza birkaç yerel hayranı toplanıp ona hayranlıklarını göstermeye başladılar. Yine de minnettardım. Yalnız içmek istemiyordum ama çok konuşamayacağımı da biliyordum.

"Sorun yoktu," diyor. "Kardeşimle içki içmeye benziyordu."

"O bara sık sık gidiyor musun?"

"Asla." Bana gülümseyerek bir sonraki sokak lambasına doğru ilerliyor. "Genellikle bir şişe içki alıp nehre giderim ya da Eagle Point Park'a gizlice girerim. Yalnız kalabileceğim bir yer," diyor. "Ve babama asla itiraf edemeyeceğim, özlediğim ev seslerini duyarım."

Bana kalırsa ailesinden ve Colorado'dan bir an önce uzaklaşmak istiyordu, ama onları da özlüyor gibi görünüyor. O da herkes gibi bir hikayeye sahip, karmaşık duyguları ve ne yapacağını bilemediği hisleri var.

O, sandığım kişi değilmiş ve Madoc'u izleyerek biliyorum ki, sürekli gülümseyen erkekler de bir şeyler saklıyorlar.

"Bir kıza ihtiyacın var." Son direği ona fırlattım ve o da direği yerine taktı. "Ya da bir erkeğe?"

O kıkırdıyor ve biz de dekorasyon yaparken Jared'ın teknisyenlerinden birinin kullandığı kamyonun kasasına geri atlıyoruz. "Şunu alabilir miyim?" diye soruyor ve Quinn'in dükkanını işaret ediyor. Ben de bakıyorum ve masaya kahve getiren Quinn'i görüyorum. Saçları açık, bir kulağının arkasına atılmış ve giydiği fırıncı önlüğünü beğeniyorum.

Kaşımı kaldırıp o küçük veletin gözlerine dik dik baktım. "Ve Farrow Kelly ile mi rekabet edeceksin?" diye alaycı bir şekilde sordum.

Noah kesinlikle bir tehdit, ama bilmiyorum... Sanki yüzeysel bir çekiciliği var. Bunun arkasına saklanıyor. İçimden bir ses Quinn'in de bunu anlayacağını söylüyor.

Omuz silkerek, "Farrow muhtemelen onu paylaşmamızı önerecektir" dedi.

Kalbim adeta bir çekiç gibi yere düşüyor.

Duruyoruz ve Noah bayraklarımla birlikte aşağı atlıyor. Ben de onu takip edip bir direk yerleştiriyorum ama elim titriyor. "Quinn öyle değil," diyorum ona.

"Hepsi böyle."

Kollarımı indiriyorum, geriye kalan bayraklar yere seriliyor. Kahrolası herif.

Noah gözlerime bakıyor, bir sonraki direğe doğru ilerliyor. "İnsanlar arzu edilmeyi sever, özellikle de fazla ilgi görmemiş iyi kızlar," diyor bana kendinden emin, küstah bir ses tonuyla. "Biraz aptallar. İki erkeğin sıcak elleri onlara doğru gelirken, dağılırlar ve yapabilecekleri tek şey bu yolculuğa tutunmaktır."

Kiminle konuştuğunu sanıyor bu? Saldırmaya hazır bir şekilde bayrak direklerini yerden söküyorum.

"Her kızın iki yüzü vardır," diye açıklıyor. "En güzel hali ve köpek pozisyonunda seks partisi."

Öfkeyle bağırarak bayrakları kamyonun kasasına fırlattım ve ona doğru koştum. Bir elimle boğazını kavrayıp onu direğe yasladım. O ise sırtıttı ve cebinden yüz dolarlık bir banknot çıkardı. "Bahse girelim mi?" diye alay etti.

"Biraz ders alsana, seni ufaklık!"

Ama o devam ediyor. "Sen onun hakkında öyle düşünmediğini söyleyeceksin, ben de senin onu tam da öyle istediğini söyleyeceğim."

Dün gece Quinn'in bana bakarkenki yüzü hâlâ aklımdan çıkmıyor ve Tanrım...

Onunla sonsuza kadar böyle araba sürebilirdim. Kahretsin, onu bir yere götürmek istiyordum. Belli mi belli oluyor?

"Eğer yanıyorsam, sen kazanırsın." Parayı kot pantolonumun cebine sıkıştırıyor. "Eğer haklıysam, bana borçlusun."

Nefes nefese, o küçük veletin ayağını iterek uzaklaştırıyorum. Ona harcayacağım enerjiye değmez.

"Bekliyor olacağım," dedi, kamyonun arkasına atlayıp kalan bayrakları bana fırlatırken.

Yutkunamıyorum. Ağzım çok kuru.

Parayı cebimden çıkarıp ona fırlattım. "O daha çocuk."

"Hayır, değil."

Parayı geriye doğru fırlattı ve para yere düştü.

"O neredeyse ailemizden biri," diye homurdanıyorum.

"Ama o öyle değil."

Jared'ın tamircilerinden Brooks, arabayı sürmeye başlar.

"O çok küçük!" diye bağırdım Noah'ya.

"Pekala!" diye bağıyor. "Bırak birkaç erkek arkadaşıyla takılsın, sonra sen kırk yaşına geldiğinde ve Farrow Kelly ile ben onu iki kez penetre ettikten sonra kalbini yeniden bir araya getirebilirsin."

Kaldırımında duran iki kadın birden ağızları açık bir şekilde durdular ve ben de gözlerimi uzun uzun kıptım.

Kahretsin.

Noah kakhaha atarak, "Seni yeni ağabeyim ilan ediyorum!" diye bağırdı. "Onu özledim. Onun yerini doldurabilirsin. Bu akşam spor salonundayız. Saat yedide."

Ona küfürler savururdum ama artık çok uzakta, yine de buradan o aptal sırtışını seçebiliyorum. Brooks onu parka götürüyor, masaları ve sandalyeleri kuracak.

Üstelik ben yetişkinim.

Onun, Farrow'un ve Quinn'in görüntüleri beynimi alt üst ediyor ve Quinn'in böyle bir şeye izin verip vermeyeceğini bilmiyorum, ama kesinlikle hayır demezlerdi. Üstelik deneyimsiz olan o. Birinin ona göz kulak olması gerekiyor.

Şu an kafam karışık. Geçen gece yatakta onu izlemek, dün gece de başı kucağımdayken onu izlemek beni altüst ediyor. Daha küçükken onunla bağ kurabiliyorduk ve bu güvenliydi, ama şimdi onunla kurduğum bağ farklı. Vücudum tepki veriyor. Bu iyi değil.

Hızla geri kalan bayrakları da astım ve telefonumu çıkarıp Isobel'i aradım.

"Günaydın efendim," diye yanıtlıyor.

Orada saat neredeyse gece dokuz buçuk.

"Bana ihtiyaç duyulduğumu söyle." Sanki ona meydan okuyormuş gibiyim. "Bana eve gelmemi söyle."

Onun neşeli kahkahasını duyuyorum. "Şimdilik her şeyi telefon ve bilgisayar üzerinden gayet iyi hallediyorsun," diyor. "Birkaç gün daha bekle."

Böyle diyeceğini tahmin etmiştim. Ofisimin sorumluluğunu üstlenmekten hoşlanıyor.

"Biraz araştırma yapmaya ne dersiniz?" diye soruyorum bunun yerine.

"Aaa, ne haber?"

Yavaşça bir daire çizerek dönüyorum, etrafımda kimsenin yürümediğinden emin oluyorum ve Traverse marka aracı bulmak için sokağı tarıyorum.

Kade'nin kamyonetiyle kaldırıma yanaştığını, kabinde birkaç arkadaşının da olduğunu fark ettim. Jax ise tarih derneğinin önündeki tepede durmuş, ses sistemini kuruyordu.

"Bu isimleri not al," dedim ona. "Hugo Navarre, Drew Reeves, Noah Van der Berg—V-A-N-D-E-R-B-E-R-G ve Farrow Kelly. F-A-R-R-O-W." Yazdığını duymak için birkaç saniye bekledim. "Ayrıca..." Yutkundum, sesimi alçaltarak. "Madoc Caruthers, Jared Trent ve Jaxon Trent."

Etrafıma tekrar bakındım, beni dinleyecek birileri var mı diye.

"Lise matematik dersinde not ortalamasını alt üst eden kız hakkında tuttuğun dosyaya rakip olacak dosyalar istiyorum."

Kade, arkadaşları araçtan inerken kamyonunun ön tarafını dönüyor. Kolunu uzatıp motosikletle geçen bir adama orta parmağını gösterdiğini izliyorum. Arkasında, beyaz-sarı saçlı, uçları kırmızı atkuyruğu olan genç bir kız ona tutunuyor.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye hayretle sordu Isobel.

Gülerek, "Arka plan kontrolünde ortaya çıktı," dedim.

"Benim hakkımda bir geçmiş araştırması yaptınız mı?"

"Sen de bana bir oyun oynamadın mı?" diye karşılık veriyorum.

O çok meraklı ve baskıcı. Tabii ki öyle yaptı.

Soruyu geçiştiriyor. "Pff."

Motosikletli adam ve kadın yanımdan geçtiler ve adamın kızıdan epey yaşlı olduğunu, saçlarının beyazlamış ve sakalının dağınık olduğunu fark ettim. Onu tanıdığım için bir daha baktım.

Bu mu...?

Bana bakıyor, ben de gözlerimi kaçırıyorum. Kahretsin, bu Nate Dietrich. Okulda Madoc'un rakibiydi. Ya da Jared'ın. Sanırım Kade onun mirasını yaşıyor.

"Ah," diyor Isobel beni bırakmadan önce. "Bu akşam bir randevun var. İstersen kendin iptal et?"

Sesim duyulmadan önce inlememi kestim. "Ben hallederim."

Isobel'in, aşırı yorgun ve biraz rahatlamaya ihtiyaç duyan iki kişi için planlanmış olan randevuyu iptal etmesine izin vermek cazip gelebilir, ancak iyi bir insan asistanını böyle bir duruma sokmaz.

"Dosyaları aldığında size geri döneceğim," diyor bana.

"Teşekkürler."

Telefonu kapatıyoruz ve Jax'e doğru yürüyorum. Karşıya geçip, tepeye çıkan merdivenleri tırmanarak, elektronik eşyalarının çadırın altında yayılmış olduğu yere doğru ilerliyorum.

"Hey," dedim, ılık rüzgar saçlarımı okşarken.

Başını kaldırıp "Merhaba" dedi.

Yardıma ihtiyacınız var mı?

"Hayır, neredeyse bitti," diyor bana.

Başımı salladım, gözlerimi masanın üzerindeki ekipman ve kabloları, altındaki drone kutularına gezdirdim. Caruther'ların evine geri dönemem. Orası çok sessiz.

Fallon'ın dükkanına gidebilirdim ama Madoc'un arabası daha önce oradaydı ve onun sormak istediği soruların cevaplarını bilmiyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor Jax.

Drone'un pervanesine elimi sürdüm. "Hayır." Durakladım, sonra devam ettim. "Ne olursa olsun Şelaleler'de her zaman hoş karşılandığımı söyleyin yeter."

"Neden ben?"

Gözlerine bakıyorum. "Çünkü en kötü yerlerde bulundun ve hâlâ buradasın."

Onun çocukken ağır istismara uğradığını veya dayanamayacak hale geldiğinde babasının kız arkadaşını ve arkadaşlarını öldürdüğünü bilmemem gerekiyordu. Ancak Madoc benden hiçbir şey saklamadı ve

hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını anlamamı istedi. Her insan hakkında her şeyi bilmek imkansızdır ve her zaman şüpheyi yer bırakmamalıyız.

Ve gerçekten tanıdığımız tek bir kişi var. Eğer şanslıysak.

“Bazen taşınyordum.” Jax bana hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Jared, Madoc... Ve onun tarafından.”

Sormasına gerek yok, karısından bahsettiğini anlıyorum.

"Kalbim artık bana dayanamaz hale geldiğinde, onu ona verdim," diyor.

Çenemi sıktım, onun bir çantayı kapatmasını izledim ve masayı brandayla örterken elimi güvenlik kameraları kutusundan çektim.

Sorunlarımı kime anlatacağım?

Ben kötü bir adamım ve etrafımdaki herkesi tehlikeye atıyorum. Bunu kimin görmesine izin vereceğim?

Saatler sonra, Jared ve Jax ön saflarda yer alırken Madoc raketbol topuna sertçe vuruyor ve ben de gözümü lanet olası oyundan ayırmamaya çalışıyorum.

"Senatör mü?" diye bağırdım.

Madoc bana "Bence bunu başarabilirim!" diye karşılık verdi.

Top sekerek büyük salonda yankılandı. Jax topa raketle vurmak için atıldı.

“Yapabileceğini mi sanıyorsun?” diye homurdandı Jared, tişörtünü çıkarıp fırlatarak. “Dağa tırmanmıyorsun. Hayatını değiştiriyorsun!” Ardından topa vurdu. “Ailenin hayatını. Bizim hayatımızı!”

Daha on beş dakika oynadık ama herkes şimdiden ter içinde. Yine de geldikleri için minnettarım. Bu gece Noah Van der Berg ile tek başıma antrenman yapmak istediğim son şeydi. Zaten o da şu anda ağırlık sehpasına göz kulak olduğu bir kız buldu.

Jax topu alıp havaya fırlattı ve duvara doğru savurdu. "Senatörler yılın büyük bir bölümünü Washington'da geçirmiyorlar mı?"

Jared, Madoc'a şöyle ekliyor: "Ve görev süresi sınırlaması da yok. Hayatınızın geri kalanını uzakta geçirebilirsiniz. Bunu mu istiyorsunuz?"

Madoc, "İlişkimizin bu zorluğun üstesinden gelebileceğini düşünüyorum," diyor tatlı bir ses tonuyla.

Jared kaşlarını çattı. "Siktir git."

Gülerek homurdanıyorum ve bir yumruk daha atıyorum. Jared abartıyor. Madoc hayatının geri kalanını orada geçirmeyecekti. Ama çok uzakta olacaktı ve Jared onu özleyecekti. Tabii ki bunu Madoc'a itiraf etmeyecekti.

"Her şeye sahibiz," diye nefes nefese konuştu Jared. "Ve açgözlülük, her şeyi kaybetmenin iyi bir yoludur. Sadece halinizden memnun olamaz mısınız?"

Top Madoc'a doğru geliyor, ancak Jared'e dönerken top arkasında kayboluyor.

Üvey kardeşine, "Durmak yok," diyor. "Dediğin gibi, her şeye sahibiz. Şimdi hizmet etme zamanı."

"Hiçbir politikacı aslında böyle düşünmez."

"Bunu yapmalılar," diye karşılık veriyor Madoc. "Hayat iyi giderken yardım edebilirsiniz. Hayat kötü giderken de yardım edebilirsiniz. Başımıza ne gelirse gelsin, her zaman önce başkalarına odaklanabiliriz. Bizi dünyaya bağlayan da bu amaçtır. Bunu bilmeyen kaç kişi olduğunu biliyor musunuz?"

Jared'in kaşları derin bir V şeklini almış, ama hiçbir şey söylemiyor.

Hayatını seviyor. Ne kadar surat asarsa assın, homurdansa ya da söylense de, her şeyi olduğu gibi seviyor ve böyle kalması için can atıyor, çünkü o ve Jax hayatın ne kadar kötü olabileceğini biliyorlar. Minnettarlar ve kaderi zorlamak istemiyorlar.

Madoc'un çocukluğu farklıydı. O, karanlığı gerçekten tanımıyor. Hayali olmayanlarla paylaşacak kadar çok hayali var.

Ama bir senatör... İnsanlar onun hayatını didik didik edecekler.

Ve sevdiği insanların hayatları. Geçmişim hâlâ zihnimde canlanırken neredeyse ürperiyorum.

Hava durgun ve kimse kıpırdamıyor.

Birden Jax, "Penisinin piercingi hâlâ takılı mı?" diye soruyor.

Jared kahkaha atmaya başladı, ben de homurdanarak topu almaya gittim.

"Gerçekten mi?" diye homurdandı Madoc.

Topu servis ediyorum. "Bu basında kötü görünebilir."

"Bu, kötü görünebilecek şeylerin en hafifi." Madoc topu sertçe geri gönderdi. "Bazı şeylerin fotoğrafları var."

Jared arkasını dönüyor, Jax kaşını kaldırıyor.

Madoc omuz silkerek, "Fallon benimle seks yapmak için beni bağlamayı seviyor," dedi.

Herkes sevinçten kendinden geçiyor, o kadar çok gülüyoruz ki neredeyse gözlerimizden yaş geliyor. Tabii ki, o da öyle yapıyor.

Bir dakika daha karşılıklı top oynuyoruz ve bundan keyif alıyorum. Artık onun çocuğu değilim, sanki kardeşlerinden biriyim.

Jax topa o kadar sert vurdu ki kimse karşılık veremedi. "Geç kalıyoruz."

Madoc, topu alırken gözlerini hepimize çevirerek, "Quinn eve sağ salim ulaştı mı?" diye sordu.

"Beni arayıp araba ile götürmelerini istemediler," diye içini çekti Jared.

Madoc homurdanarak, "Şu Farrow Kelly denen çocuk beni çok sinir ediyor," diyor. "Sürekli onun etrafında dolanıyor."

Jax kapıya doğru yönelir. "O kadar da kötü değil."

"O bir suçlu."

"Ben de öyleydim."

Arkamızdan Madoc geliyor, biz de arkadan ayrılıyoruz. "Peki, Juliet'e yaptığınızı Quinn'e de yapmasını mı istiyorsunuz?"

Kapüşonlu kazağımı giyerken, Jax'in yüzündeki gülümsemenin köşesine takıldım; şüphesiz ki o da karısıyla birlikte geçirdikleri çalkantılı ilk günleri anımsıyordu.

Midemin derinliklerine bir tuğla çöktü. Artık Farrow için o kadar endişelenmiyorum. Ya da Noah için. Ama eğer o ilgileniyorsa, ona karşı koyamayacaklar. Bir saniye bile.

Jared araya girerek, "O zaman ona beğendiğimiz birini bulalım," dedi. "Yoksa, seçenek azlığından dolayı sonunda bu adamlardan biriyle birlikte olmak zorunda kalacak."

Onları susturmak için ağzımı açıyorum. O daha yirmi bir yaşında. Acele ne?

Ama korkarım ki sinirim kıskançlık kokacak. Sanki herkesin görebileceği şekilde alnıma kazınmış gibi hissediyorum.

Jax raketini Jared'e fırlattı. "Yaz kampına geri dönmem gerekiyor. Fırına uğrayıp ona bir bakabilir misin?"

"Anladım." Alnımı kolumla sildim. "Zaten Fallon'un sabahki atölyesi için biraz artan yemek çalabilir miyim diye merak ediyordum."

Çantamı ve suyumı almak için hareket ettiğimde Jared bana teşekkür edercesine başıyla selam verdi.

Madoc sırtıma vurdu. "Ona bizden bir kucaklama ver."

Evet. Ona benim de bir suçlu olduğumu söylemiyorum ama bu durumun ironik tarafını da gözden kaçırmıyorum.

Koşu bandı alanından ayrılırken arkamdan Jax'in sesini duydum. "Doğum kontrol hapı kullanıyor mu?"

Aman Tanrım. Başımı o kadar hafifçe sallıyorum ki kimse göremiyor.

"Biz onun doğum kontrol yöntemiyiz," diye yanıtlıyor Jared.

Spor salonundan çıkıp onları arkamda bırakarak arabama biniyorum. Onun hakkında konuşma biçimleri beni rahatsız ediyor, oysa etmemeli çünkü ben de onlar gibi ona karşı aşırı ilgili ve küçümseyici davranıyorum. Sanki onlardan daha fazla müdahale etme hakkım varmış gibi.

Ama belki de istiyorum. Onun arkadaşı olmak istiyorum. Mutlu olmasını istiyorum.

Ve bu yol bekârlığı içerdiği sürece, bunu da yaparlar.

Onu görme isteğimden nefret ederek, istemediğim kadar hızlı bir şekilde pedala bastım. Hâlâ işte mi? Birisi onu arabayla mı götürdü? Dükkan görüne kadar sola, sonra bir sola daha dönmeyi beklerken neredeyse nefesimi tuttum.

Fırının arkasındaki ara sokağa park ettim, arabayı çalışır halde bıraktım ve arka kapıyı çaldım.

Biz arkadaşız...

Onun için dünyayı istiyorum.

"Kim o?"

Öne eğildim. "Lucas."

Kapıyı açıyor, gülümsemeden beni karşılıyor ama gözleri yumuşak ve iri. Üzerinde sadece siyah pantolonu, spor ayakkabıları ve bir tişört var. Fırıncı ceketi yok.

"Spor salonunda seni özledim," dedim ona.

"Biliyorum." Arkasını dönüp fırına geri girdi.

Takip ederim.

"Kırmızı, beyaz ve mavi renklerdeki siparişlerle boğuşuyorum." Gülerek arkasını döndü ve çantasını başının üzerinden geçirdi. "Yedi saat içinde geri dönmem gerekiyor."

Atkuyruğundan dökülen saç tutamlarına rağmen hiç de yorgun görünmüyor. Büyük, kahverengi gözleri taze ve mutlu bir şekilde parlıyor.

Boğazımı temizledim. "Bir... bir yere bırakayım mı?" Baş parmağımla kapıyı işaret ettim ve arabam kapının diğer tarafında park halindeydi.

Tereddüt ediyor. "Weston'a gidiyorum."

Bakışlarım tereddüt ediyor ama bunu gizlemek için başımı sallıyorum. Eğer o gece yatağında söylediği gibi bana karşı bir ilgisi varsa, benim olduğum yerde olmak istemez miydi? Tanrı aşkına, onun evindeyim.

"Sorun değil," diyorum bunun yerine. "Motor gücüne ihtiyacım vardı."

Bir bezi çamaşır torbasına attı. "Teşekkürler."

Kapıdan dışarı çıkıp, o kapıyı kilitlerken ben de sürücü tarafına doğru yöneldim.

Yolcu koltuğuna oturup emniyet kemerini takıyor. Kokusu kardeşinin arabasını dolduruyor ve ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Bana yorgun görüldüğümü söyleme, tamam mı?" diyor gözlerimin içine bakarak.

Bakışlarımı ondan ayırıp arabayı çalıştırıyorum. "Mutlu görünüyorsun."

Ara sokaktan geri geri çıkıp Weston'a doğru yöneldim ve camları indirdim. Başını geriye doğru eğdi, gözlerini dışarıya çevirmiş, evlerin ve iş yerlerinin yerini ağaçlara bırakmasını izliyordu.

Saçları ensesine doğru uçuşuyor ve ben de ne kadar güzel görüldüğüne bakıp duruyorum.

"Şey," diyorum, başka bir şey düşünmeye çalışarak. "Farrow Kelly'nin evimi satın aldığını biliyor muydunuz?"

Bakışları birden gözlerime takıldı ve yüzündeki eğlenceyi gördüm. "İnandığımı sandın, değil mi?"

"Ve bana bunu düşünme fırsatı verdin."

Gözlerini sımsıkı kapatıp gülüyor. "Bana zaman kazandırdı," diye düşünüyor. "Bunu düşündüm. Birkaç saniyeliğine. Ama alana ihtiyacım vardı. Gerçek alana."

"Evet, biliyorum." diye kabul ediyorum. "Açıklamana gerek yok."

Anlıyorum. Ailesi, tıpkı Falls'ta olduğu gibi, Weston'a da davetsiz ve beklenmedik bir şekilde gelecektir, ama mesele onlardan uzaklaşmak değil. Mesele yeni bir şey bulmak. Herkesin ihtiyacı olan şey, alışılmadık bir ortamdır.

Öncelikle tek istedikleri eve dönmek.

Quinn torpido gözünü açıp birkaç mendil bulurken, ben de bir sürü prezervatifin yere saçıldığını görüyorum.

Gözlerimi kocaman açtım.

Onları havaya kaldırıyor ve ben bir an tereddüt ediyorum.

Bu Jared'ın arabası. Karısıyla hâlâ prezervatif kullanıyor olamaz, değil mi? Neden prezervatifleri burada saklıyor?

Onları torpido gözüne geri koyarken sırttı. "Sanırım arabayı en son Hawke kullandı," diye şaka yaptı. "Hatta burada bekaretini kaybettiğini duydum."

"İyi."

Şaşkın bakışlarını bana dikti.

"Onların benim olduğunu düşünmeni istemedim," diye itiraf ediyorum.

Hafifçe güldü ve kucağındaki kenetlenmiş ellerine baktı. Kafasında bir şeyler dönmeye başladı.

"Biliyor musun, eskiden sana aşkıttım," diyor kısık bir sesle. "Bunu biliyor muydun?"

"Evet, doğru." Yutkunuyorum. "Sekiz yaşındayken benimle evleneceğini söylemiştin."

Onun her zaman yanımda olduğunu hatırlayarak gülümsüyorum.

Ama sonra şöyle yanıtlıyor: "Sekiz yaşındayken demek istemiyorum. Yani o zaman da yaptım, ama daha sonra da."

Şimdi ona bakmıyorum. Yoldaki çizgiler birbiri ardına arabamın altından hızla geçiyor.

"On üç yaşındayken sen gittin," diyor bana, "ve on beş on altı yaşındayken de."

Köprüyü geçtik ve onun cebinden bir kuruş çıkarıp kolunu hızla geceye doğru uzatarak parayı denize attığını izledim.

Onun bana aşık olduğunu bilmeliydim sanırım, ama onun da benim gibi biraz yalnız olduğunu düşündüm.

Ciğerlerini temiz havayla doldurup nefesini veriyor. "Burada olman için ya da çocukken hayal ettiğim kişi olman için sana baskı yapmamalıydım." Gözleri yumuşuyor. "Haksızlıktı."

Öyle değil.

Onun için önemli olmak istiyorum.

"Arkadaşlar mı?" diyor.

Ona bakamıyorum, arabanın tavanı sanki başıma yıkılıyor gibi. Onun hayal ettiği kişi olmak istiyorum. Tam olarak onun hayal ettiği kişi.

Sanki bir rüyadan uyanıp gerçekliğin hayal kırıklığıyla yüzleşmiş gibi.

Göz kapaklarım titreyerek söyleyecek bir şey arıyordu. "En sevdiğin film hâlâ 'Şaban Şank Kurtuluşu' değilse," diye homurdandım boğazımdaki iğne batması hissiyle.

"Ha, tamam, Hızlı ve Öfkeli," diye takılıyor.

"Matrix'e teşekkürler."

O bana tepeye çıkmamı işaret ederken birbirimize gülümsedik ve Weston'dan geçerek, sağdaki yoldan Green Street'i atladık.

Evet, film tercihleri benimkinden biraz daha sofistike, ama seçimleri benim için yılda bir kereden fazla yaşanamayacak kadar çok duygu uyandırıyor. Sanırım benim zevkim kardeşlerimden şekillendi. Jax beni Görevimiz Tehlike filmleriyle büyüttü. Jared dövüş sanatları filmlerini severdi. Ve Madoc eski tarz aksiyon filmlerini severdi.

"Aslında," diyorum ona, "Her iki seriyi de tekrar izlemeniz gerekiyor. Televizyonunuz var mı?"

Beni sağa yönlendirdi ve soldaki evi işaret etti. "Evet."

Arabamı park edip Knock Hill'in birçok devasa kahverengi taş evinden birine bakıyorum. Üniversite yıllarımda bu kasabada birçok kez araba kullanmışım ama artık burada kimsenin yaşadığını düşünmemiştim. Üç katlı, yıpranmış ahşap kapı, ön kapıya çıkan süslü merdiven.

Eskiden çok güzel olmalıydı.

Onu eve kadar takip ettim. "Seni yayın hesaplarıma giriş yaptıracam."

"Hazır eliniz değmişken, oradaki ayarları da düzeltin," diye karşılık veriyor. "TruMotion'ı ya da her neyse adını, hiç sevmiyorum."

Kapıyı açıp içeri giriyor. Onu takip etmeye başlıyorum ama bir şey dikkatimi çekiyor ve yan taraftaki taş binanın penceresinde, üstsüz ve sigara içen Farrow Kelly'yi görüyorum.

Yan komşuda mı oturuyor?

Arkamı dönüyorum. Harika.

"Geri döneceğim," diye seslenerek merdivenlerden yukarı çıktı.

Kapıdan içeri, antreye doğru süzülürken, gözlerimi tüm mekânda gezdirdim; hasarlı zeminler, kırık duvarlar, tavandan avizeye uzanan eski elektrik tesisatı. Yürürken ev gıcırıyor ve o yukarı kata çıktığında kalbim hemen hızla atmaya başladı. Yatak odasının zemini doğru düzgün mobilya taşıyabilir mi acaba? Burayı denetlettirmemiş olmalı çünkü geçemezdi. Bunu şimdiden görebiliyorum. Her şeyin baştan aşağı yenilenmesi gerekiyor.

Kavga çıkarıp onu eve getirebilirdim.

Ya da belki de bana yardım etmeme izin verir. Sonuçta ben bir mimarım.

Televizyonunu görünce eğilip sehpanın üzerindeki kumandayı alıyorum. Eski defteri açık duruyor, sanki yazmaya başlamış gibi üstüne bir kalem

bırakılmış ve tam bakışlarımı başka yöne çevirdiğim sırada "Doğum Günü Hediyeleri" başlıklı sayfayı fark ediyorum.

Okumayı planlamıyorum ama ilkinı okuduktan sonra kendimi tutamıyorum.

1. Telefonla konuşurken ona oral seks yap.
2. Kardeşlerim evdeyken onunla cinsel ilişkiye gir.
3. Toplantıdayken ona flaşı çekin.
4. Ona erotik kitaplar okuyun.
5. Külotumun yırtılmasının nasıl bir şey olduğunu hisset.
6. Bırakın beni bir gülle ya da bir tüyle yanına getirsin.
7. Yakalık takın.
8. Onun için performans sergileyin.
9. Onu yıkayın.
10. Çok yüksek sesle konuşun. Öyle yüksek sesle ki, ben

Çok yüksek sesle konuşuyor, ne yapıyor o?

Cümlesinin ortasında yazmayı bıraktı. Nefes nefese ayağa kalktım, ense kaslarımı kasıp terlediğimi hissettim. Bu da neyin nesi?

Onu yine yatağında görüyorum. Arkasındayım. Beş numara...

Pantolonumun içinde penisim şişiyor ve inliyorum.

Okuduğumu sanmasın diye kitabı kapatmak için elimi uzattım ama kendimi durdurdum. Dokunursam o zaman anlayabilir.

Kumanda elimde ayağa kalkıyorum. Bu listeyi yıllar önce de hazırlayabilirdi. Yakın zamanda gözden geçirmek için listeyi tekrar çıkardığını söyledi.

Ama hayır, o da buna katkıda bulunuyordu. Ah, Quinn.

Televizyonu açtığımda, görüntülerden önce inleme sesleri kulağıma çarptı ve bir anda iki adamın genç bir kadının içine siklerini soktuğunu gördüm.

Kumandayla uğraşırken beceriksizce davrandım. Bu da neyin nesi?!

Quinn!

Ama bağırمام. Nefes bile alamıyorum.

Televizyonu kapatıyorum. Ona ayrıldığımı söylemiyorum. Hoşça kal demiyorum.

On beş dakika içinde Shelburne Falls'a, High Street'e geri dönüyorum.

Tarih derneğinin merdivenlerinden yukarı çıkıyorum, Jax'in kurduğu düzeneği örten brandayı hızla kenara çekiyorum ve küçük güvenlik

kameralarının bulunduğu çantayı kapıyorum.
Ona daha fazla gözetim lazım.

CHAPTER SIXTEEN

Quinn

"Yarın iyi bir gün geçirin!" diye bağırdım fırının arka tarafına. "Kendinize iyi bakın!"

"Güle güle!" diye seslendi Hailey, ardından diğerleri de ara sokak kapısından çıktı. Yarından sonraki gün, 4 Temmuz için her şey hazır olmalı; ön siparişler hazır, kekler ve tartlar pişirilip soğutuluyor ve parktaki stant kuruldu. Dükkan yarın kapalı olacak, böylece tatilde çalışmaya gönüllü olan herkese bir gün izin verilecek ve ben de bunu dört gözle bekliyorum. Belki biraz market alışverişi yapabilir ve yeni evim için internetten mobilya alışverişi yapabilirim. Biraz param kaldı.

"Codi, telefonun var mı?" diye soruyorum vitrini temizlemeyi bitiren diğer çalışanıma.

Dik durdu. "Evet."

Telefonumu çıkarıyorum. "Numaranızı alabilir miyim?"

Henüz yaz dönemi çalışanı olmaktan öteye geçip geçmediğinden emin değilim. Bir yerlerden uzun vadeli bir programa bağlı kalamayacağı izlenimini edindim, bu yüzden birkaç günlük denemeler yapıyoruz. Ona kayıt dışı ödeme yapıyorum ama onu bordroya almam gerekiyor. Vergiler falan filan...

"Tatil boyunca her yerde olacağız," diye uyarıyorum onu. "Böylece birbirimizi bulmamız daha kolay olur." Telefonumu ona uzatıyorum. "Numaranı kaydetmek ister misin?"

Gözlerini yere dikmiş bir şekilde telefonu alıyor ve rakamları tuşlamaya başlıyor.

Sözümü geri alıyorum ve onu rehberime ekliyorum. "Yarın izin gününde eğlenceli bir şey yapıyor musun?"

"Farrow'un evini temizlemem gerekiyor."

Sesi neredeyse fısıltı gibi, ama alışıyorum.

Farrow'un evini temizlemesi gerektiğini söylerken ne demek istiyor?

"Bir... meslek olarak mı?" diye soruyorum.

Düşünür gibi tereddüt ettikten sonra başını salladı.

Bu da onun ona para ödediğinden şüphe duymama neden oluyor. Acaba o da bir iyiliğe karşılık mı veriyor? Yoksa o da ona karşılık olarak yardım mı ediyor?

Farrow bana karşı nazık davrandı, ama onu uzun zamandır tanımıyorum.

Daha da yaklaşıyorum. "Sana iyi davranıyor, değil mi?"

Yine başını salladı, ama sormadan önce biliyordum ki asla onun öyle olmadığını söylemeyecekti. Ondan korkuyor.

Soru şu: Böyle davranmalı mı, yoksa herkesten mi korkuyor?

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diyorum ona. "Her zaman buradayım."

Dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra arkasını dönüp gitti.

Uzun süre kalmıyorum. Programlamayı ve gelecek haftanın menüsüne ekleyeceğim yeni yemeklerin listesini tamamlıyorum, ayrıca tatilden sonra dondurma standı üzerinde çalışmak için zaman ayırıyorum. 4 Temmuz'da hazır olması ideal olurdu, ancak en sıcak günler henüz gelmedi.

Bisikletime binip annemle babamın evine gidiyorum. Lisedeyken, Appalachian Yürüyüş Yolu'nu yürüyeceğimi sandığım dönemde aldığım çok günlük sırt çantam hâlâ dolabımda saklı sanırım. Eşyalarımın daha fazlasını taşımak için mükemmel.

Altı dakika içinde evdeyim. İçeri girip yukarı çıkıyorum ve yatak odama dalıyorum; on iki saat çalışmış olmama rağmen enerji doluyum. Bu gece Weston'da olacağım. Evimde. Masamda oturup mutfağımdan bir şeyler yiyeceğim. Mısır gevreği mi yoksa croque monsieur mu olduğu umurumda bile değil. Benim.

Çantamı bulup içine gerekli ayakkabıları, kıyafetleri, yedek şarj cihazlarını tıktırıyorum ve duvardaki aile fotoğraflarımı çerçeveletip alıyorum. Onları yeni evime asacağım.

Bir an tereddüt ediyorum. Tüm bunları taşımadan önce kredinin onaylanmasını beklemek akıllıca olurdu. Ya bir sorun çıkarsa?

Ama bekleyemem. Anahtarlar bende. Neredeyse benim gibi.

Zihnimde, tatilden sonra yapmam gereken şeylerin bir listesini yapıyorum; örneğin, faturaları kendi adıma geçirmek, Wi-Fi bağlantısı

kurmak ve evi iyice temizlemek gibi. Ev pis değil ama konforlu olmaktan çok uzak.

Koridora fırlayıp dolabı açtım ve anne babamın arşıaflarından birkaçını aldım. Neyse ki, yeni evimizin st katındaki odalardan birinde tek kişilik bir yatak var ve annem, tatillerde çok fazla misafirimiz olduğunda kanepede kalacak olanlar için tek kişilik arşıaflar saklıyor.

Onları kapıp, paketi koridordan aşağı taşıdım. Bir banyo kapısı açıldı ve Lucas'ın ışığı kapatmasını izlerken birden durdum. Siyah eşofman altıyla dışarı çıktı, koyu mavi bir havluyla saçlarını kurularken etrafında buhar yükseliyordu.

Beni görünce yavaşladı, göğsünden sular damladı. arşıaflar bir kamyon kadar ağırdı ama gözlerimi göğsünden alamıyordum. Bakışlarım kaslı karnına ve ince beline kaydı. Çok uzun ve inceydi...

Gözlerimi kırpıştırarak başka yöne baktım. "ğlen vakti," diye söylendim. "Daha yeni mi kalktın?"

"Muhtemelen ben de seninle aynı saatten beri ayaktayım," diye karşılık verdi, arşıafları elimden alıp odama kadar beni takip ederken. "Dubai'de iş vardı, sonra Fallon'a atölyede yardım ettim, geri döndüm ve havuzda birkaç tur yzddm."

Çantamı açıp ondan bir avuç çarşaf alıp içine dolduruyorum.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Dün gece neden ortadan kaybolduğunu sormak istedim ama odamda. Yarı ıplak.

Bikiniyi yeni paketledim. Benimle birlikte havuza geri döner mi acaba?

Dudaklarımı yaladım, battaniyeyi elinden alıp onu da paketledim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, havluyu sıırıslıkla olmuş saçlarının üzerinden geçirirken.

"Başka bir yükü daha devralkmak."

Komodinimden birkaç kitap, biraz losyon ve tırnak eti yağı ve bir mum atıyorum. Zihnimdeki listeye "Taşınma Kamyonu Kiralamak" maddesini de ekliyorum. Sanki uzun süreli bir yatılı misafirliğe gidiyormuşum gibi sırt antalarımı toplamaya devam edemem. Raflarımda kitaplarım, eski hatıralarım olan kutularım var ve eminim ki ailem yatak odası takımıımı da almama izin verir. Ama almadan önce soracağım.

ekmecemi karıştırıp bir avuç i çamaşırı ve ipeksi pijama şortu çıkarıp çantama tıkıştırdım. Birkaç adım geriye çekildi ama görüş alanımın kenarında dev gibi belirliyordu. Vücudundan portakal ve vanilya kokuları havaya yayıldı. Benim vücut yıkama jelim. Benim vücut yıkama jelim

kullanmıştı. Bacaklarımın arasında bir şey sıkıştı ve hızla arkamı dönüp daha fazla kıyafet topladım.

“O yerin çok fazla tadilata ihtiyacı var,” diye belirtiyor. “Daha yaşanabilir hale gelene kadar evde kalmak iyi bir fikir olabilir.”

Ona usulca, "Böyle olmasını seviyorum," dedim.

“Nasıl bir yer?”

Sanki ona yine kruvasandan bahsediyormuşum gibi eğlenmiş bir ifadeyle bakıyor, ama emin değilim...

Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Ev bomboş, ham ve biraz kirli, bana hiç benzemiyor.

“Quinn?”

Dudaklarımın kenarları sevinçle kıvrılıyor, 01 Knock Hill'i düşündüğümde aklıma gelen tek şey olasılık. Olasılık.

"Sanki orada benim başıma bir şeyler gelecekmiş gibi," diyorum ona.

İşte böyle bir şey. Fırtınalı geceler ve sisli sabahlar, ve belki de bunların hepsinde yalnız olmayacağım.

Kaşları çatıldı, sesi sertleşti ve neredeyse kahkaha atacaktım. Söylememem gereken şey kesinlikle buydu.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor.

Çantayı kaldırıp kollarımı içine sokuyorum ve sırtıma bağlıyorum. "Birkaç gün sonra görüşürüz," diye cevap veriyorum, içimde tutmakta zorlandığımı sırlarımı kendime saklamaya çalışarak.

Onu odamda bırakıp evden çıktım, bisikletime bindim ve gökyüzünde gök gürlemeleri eşliğinde eve doğru pedallamaya başladım.

Hava ağırlaşıyor, bulutlar üzerime çöküyor ve rüzgar bedenimi kırbaçlıyor.

Zar zor karşılayabildiğim bir evi, güvenli olup olmadığından emin olmadığım bir bölgede satın almaktan korkmamın milyonlarca sebebi var, ama bu hataya daha da derinden battığım her dakika kendimi daha iyi hissetmeme neden oluyor gibi. Fırtınalık dışında hiçbir şeyi kendi başıma yapmadım. Kendi arkadaşlarım yok. Ailem olmadan seyahat etmiyorum. Geçmişim yok. Hatta Dylan'ın benden daha fazla geçmiş var.

Annemin ve babamın endişelenmeye hakları var elbette, ama bunun normal olduğunu anlamaya başlıyorum. Kardeşlerim istedikleri kadar kavgalı edip bağırabilirler. Ama sonuçta ben yetişkin biriyim.

Ve Lucas'ı yine yalnız bıraktığıma inanamıyorum, oysa birlikte anne babamın evinde olabilirdik. Eğer sekiz ya da on yıl önceki Lucas olsaydı,

kalırdım. Değişti.

Şu an için tek acil endişe kaynağı araç durumu.

Şu an çok uzaktayım, Uber Weston'a gelmiyor ve bağımsız bir yetişkin olduğumu göstermeye çalışıyorsam hâlâ ailemden rica ederek yolculuk yapmak hiç de iyi bir izlenim bırakmıyor. Şirket aracı edinmenin zamanı geldi.

Köprüyü geçerken her kilometrede sırt çantamın ağırlığı daha da artıyor, omuzlarımı silkip geçiyorum. Bacağımı yokluyorum ama cüzdanımı sırt çantamın içine tıktırdığımı düşünüyorum ve cebimde de bozuk para yok.

Altımda kalan batmış arabanın yanından hızla geçerken homurdandım. "Bir dahaki sefere seni yakalayacağım," diye mırıldandım.

Depo bölgesinden geçerken, boş pencerelere, karanlık kapı girişlerine ve terk edilmiş sokaklara bakıyorum, ama yine de bakışları hissediyorum. Sanki hayaletler selden hiç kaçmamış gibi.

Weston'da hâlâ insanlar yaşıyor. Okulların faaliyetlerini sürdürmesi için yeterli sayıda insan var. En dirençli olanlar ise daha yoksul mahalleler oldu.

Nehir daha yüksek bir rakımdan akıyor ve New York'un Upper West Side'ına benzeyen daha varlıklı bölge olan Knock Hill en ağır darbeyi aldı. Sokaklar sular altında kaldı, işletmeler harap oldu ve tahliye edilenlerin çoğu geri dönmedi. Neyse ki, artık kahverengiden çok siyaha dönmüş olan taş binaların ana yaşam alanları kurtarıldı, sadece bodrum katları sular altında kaldı.

Arabalar sokağın her iki ucunu da tıkadığı için kaldırımdan yürüyerek evime doğru ilerliyorum. Farrow, briketleri üst üste dizip üzerine ızgara yerleştirirken, kaldırımların her iki tarafına da masalar dizilmişti. Ne yaptığını anlamam biraz zaman aldı ama ev yapımı bir barbekü ocağına benziyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye seslendim bisikletimi park ederken.

Etrafında insanlar var; tanımadığım bazı erkekler ve kızlar arasında tanıdık yüzler. Dylan'ın arkadaşları.

Koşarak yanlarına geliyor. "Mahalle partisi. Geliyor musun?"

Bu akşam?

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum. "Neden 4'üne kadar beklemeyelim?"

"Çünkü 4 Temmuz'da şelalelere baskın düzenliyoruz."

Ona ters bir bakış attım, sırt çantamdan sıyrılıp cebimden ev anahtarımı çıkardım. "Kardeşimin kutlamasını mahvettin, arkadaş olamayız."

Ne kadar iyi anlaşıyor olsak da umurumda değil. Madoc çok fazla çalışıyor.

Kapıdan geçmeye başlıyorum ama Farrow sağ tarafımdan gelip kulağıma eğilerek beni durduruyor. "Arkamda, pencere çerçevesinde bir kamera var," diyor alçak sesle.

Gözlerimi kaldırıp onun hemen arkasını görüyorum. Oturma odamın pencerelerinden birinin dışına küçük bir mercek yerleştirilmiş.

Burayı satın aldığımda o zaten orada mıydı?

"Evin yan tarafında iki tane daha," diye devam ediyor, "ve arka tarafta bir tane daha. Morrow bunları siz bu sabah isteyken taktı."

Lucas?

Bakışlarımı Farrow ile kamera arasında gidip getiriyorum. Sabah ben isteyken evimin önüne kameralar mı yerleştirdi?

Farrow bana, "Büyük olasılıkla telefonuna olmak üzere bir cihaza veri aktaracaklar," diyor.

O herif! Fallon'a atölyesinde yardım ettiğini, birkaç iş görüşmesi yaptığını söyledi... Ama evime güvenlik sistemi kurduğunu ve benim erişimim olmayan görüntülere sahip olmadığını kasıtlı olarak gizledi!

Dişlerimi sıktım. "Teşekkürler."

Bana başıyla onay verdi ve ekibinin yanına döndü. Ben de içeri girdim ve kapıyı kilitledim.

Çantamı yere bırakıyorum, evimdeki tüm kameraları sökmeye hazırım. Kardeşlerim mi ona kameraları asmasını söyledi? Onlar da beni mi izliyorlar?

Ama hayır, ev aldığımı bilselerdi önce çıldırırlardı. Jared'ın da sinir krizi geçirmesine engel olamazdı.

Telefonumu sırt çantamdan çıkarıp Lucas'ı aramaya başladım. Ya da ona mesaj atmaya. Evimle ilgili böyle bir kararı kendi başına almaya nasıl cüret eder, hele ki güvenliğimden endişe ettiği için değil! Geç saatlere kadar dışarıda kalıp kalmadığımı, erkekleri eve davet edip etmediğimi veya bazı geceler hiç eve gelmediğimi bilmek onun, kardeşlerimin ve hatta babamın işi. Ona bağırarak istiyorum. Ne göreceğini sanıyor ve ne yapacak? Beni daha da mı kızdıracak?

Elimdeki telefonu sıkıca tutarak bir o yana bir bu yana yürüdüm, ona bağırarak üzereydim.

Ama o bunu bekliyordu. Kameraları görmesem bile, birinin onu kameraları takarken gördüğünü varsayardı ve daha önce onu gördüğümde

beni uyarmak yerine, ben eve gelirken kendisi bu işten sıyrılmaya çalışmayı tercih etti.

Başka bir kavga istemiyorum.

İntikam istiyorum.

Salonun karşısına geçip kanepenin üzerindeki Cubs şapkasını alıyorum ve paslı, eski metalin çıkardığı gıcırtilara irkilerek pencereyi kaldırıyorum. Başımı dışarı uzattığımda, herkes parti için hazırlık yaparken araba hoparlörlerinden Farrow'un müziğinin çaldığını duyuyorum ve verandama odaklanmış kameraya bakıyorum.

Uygulamayı kontrol ettiğinde, Farrow'un az önce benimle konuştuğu görüntüleri görecek. Uzanıp görüş alanının dışında kalarak, şapkayı kameranın önüne atıyorum ve ardından kamerayı evimin içine bakacak şekilde eğiyorum.

Tam oturma odasında. Şüphesiz hareket sensörlü, ama o rüzgardan ya da bir arızadan kaynaklandığını düşünebilir.

Şapkamı tekrar çıkarıp pencereyi kapatıyorum ve koltuğa oturuyorum. Telefonumu çıkarıp Dylan'ı arıyorum. Bu tartışmayı mesajlaşarak yapacak sabrım yok.

"Merhaba," diye yanıtlıyor.

"Bu gece bir süreliğine dışarı çıkabilir misiniz?" diye sordum ona.

Yaz kampında oldukça yoğun bir programları oluyor, ancak hem kendisinin hem de Aro'nun erkek arkadaşları orada çalıştığı için, onlardan başka bir yerde olmak istemiyorlar.

"Kim kaçabilir?"

"Hepiniz," diye yanıtlıyorum.

Hunter, Kade, Hawke...herkes.

Yemek yerken kulağıma bir şey çiğneyerek duraksadı. "Elbette, halledebilirim."

Sehpanın üzerinde not defterimi görüyorum, kalemim de diğer gece okuyup listeye ekleyeceğim yeni bir fikir bulduğum zamandan beri bir kenara bırakılmış durumda. Lucas'ın dün gece burada yalnız olduğunu hatırlayınca yüzüm kızardı. Acaba gördü mü?

Ciğerlerim bomboş. Bu yüzden dün gece tek kelime etmeden gitti. Ve muhtemelen bu yüzden daha fazla gözetime ihtiyacım olduğuna karar verdi.

Kitabı sertçe kapatıyorum.

"Rekabet Haftası boyunca kaldığın eve gel." Boğazımı temizledim. "Akşam 8."

"Alkollü içecek olacak mı?"

Gözlerimi hafifçe devirdim. Bunun bekleneceğini tahmin etmeliydim. Onsuz parti olmaz.

"Evet."

"Quinn!" diye haykırdı şaşkınlıkla. "Yaşasın!"

"Kapa eneni."

Ve telefonu kapatırken, herkesin beni nasıl hafife aldığına hayret ederek başımı sallıyorum.

Ama bildirimler gelmeye başladığında Lucas'ın yüzündeki ifadeyi görmeyi çok isterdim.

Birkaç saat sonra Hawke bana hırlayarak, "Bu yeri sen mi satın aldın?" dedi.

"Müzik çok yüksek sesli!" diye bağırdım Mace'in çalma listesi Bluetooth hoparlöründen son sesle çalarken. "Seni duyamıyorum!"

Dylan'ın yaptığı bir şeyle dolu plastik bir bardağı sıkıca tutarak, antre ile oturma odası arasındaki sütuna kalçamı yasladığımda kaşlarını çattı.

Hawke tıpkı Jax gibi. Sürprizlerden hoşlanmıyorlar. Neyse ki, o saklanma yerini yıllardır koruduklarını biliyorum, bu yüzden sırlarının benimle güvende olmasını istiyorlarsa, benim sırrımın da onlarla güvende olması gerekiyor. En azından birkaç günlüğüne.

Dylan araya girip Hunter'ı dans ettikleri yerden sürükleyerek götürdü. Hawke'ı benden uzaklaştırdı. "Aro'yu çatı katına götür ve keşfe ık."

Kade ona bir kadeh içki uzattı ve Hawke, o masmavi gözleri bana dikili bir şekilde, içkiyi bir çırpıda içti. Aslında şüpheli değillerdi; geri, eminim ki benim başka bir planım olup olmadığını merak ediyordu, ama her şeyden çok öfkeli görünüyorlardı. Sanki her şeyi gören göz olma görevini yerine getirememiş gibiydi.

Aro elini tutar ve onu merdivenlerden yukarı çıkarır. Işıklar kısılır, ancak kalabalık o kadar yoğundur ki düğmeye kimin bastığı anlaşılamaz. Farrow pencerenin yanındaki bir kıza doğru eğilir, oğlanlar ise kahkahalarının sesinden anlaşıldığı kadarıyla muhtemelen hâlâ mutfaktadır.

Codi, Mace ve birkaç kişi daha kanepelere ve sandalyelere yayılmıştı. Codi, bir dizini kucaklayarak koltuğa yaslandı ve gülümsedi, ama

gölümsemesi her zamanki gibi temkinliydi. Kendi ortamında farklı olacağını düşünmüştüm, ama anlaşılan her yerde sessiz.

Kade havaya bir peynir topu fırlatıp ağzıyla yakalarken, bir yandan da sinirli bir çocuk onunla futbol ya da benzeri bir şey hakkında tartışıyordu. Hunter da Dylan'ı arkadan kucaklıyordu ve üçümüz de ön kapıdan içeri daha fazla insanın doluşmasını izliyorduk.

Sadece Farrow, ailem ve belki de Mace olacaktı. Tanımadığım bir sürü reşit olmayan kişiye alkol temin edeceğimi bilseydim, korkup kaçırdım. Neyse ki Mace'in kapıda anahtarları toplayan birisi var.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, dışarıdaki kameralardan birinin bulunduğu pencereye bakıyorum. Kamera bana bakarken ben de ona bakıyorum.

İzliyor musunuz?

Eminim öyledir. Bildirimleri açıksa, her hareket algılandığında bir bildirim alıyordur. Ve burada çok fazla hareket var.

Dylan müziğin arasında "Babam çıldırarak" diyor.

"Eninde sonunda," diye ekliyorum. "Umarım bu sırrı da Karnaval Kulesi'ni sakladığınız kadar iyi saklarsınız."

Yüzünü buruşturuyor ama uzattığımda bardağıma dokunuyor. Eminim ki erkekler ona olan biteni anlatmışlardır.

Ev aldığımı bilen kişilerin listesine bakıyorum ve dürüst olmak gerekirse, kimse zayıf halka değil. Lucas anlık bir tepkiyle her şeyi ağzından kaçırabilir, ama Hawke ne kadar dikkatli olsa da veya Dylan bazen ağzından saçma sapan şeyler dökse de, ebeveynlik konusunda ikisi de çok disiplinli.

"Demek Deacon'la konuştunuz," diyor Hunter.

Gözlerimi ona çevirdim; yazdan bronzlaşmış teni ve her zamanki gibi dağınık sarı saçları vardı.

"Nasıl bir insandı?" diye soruyor.

Telefonun diğer ucundan gelen o ürkütücü derecede sakın ses tekrar kulağıma doldu ve kalp atışlarımı hızlandırdı. Nasıl biriydi acaba?

Omuz silktim. Sanki zamanlayıcıya bağlıymış gibi hissediyordu. Hızlıca yanan bir fitilin görüntüsü zihnimde belirdi.

Cevap vermeyince Dylan, "Burası onların eviydi," diyor. Gözleri odanın içinde bir daire çiziyor. "O ve Manas, yirmi yıldan fazla bir süre önce Winslet'i burada esir değişimi için ağırladılar. O zamandan beri kimse onu görmedi."

Sanırım bunların hepsini Karnaval Kulesi'nde yaptıkları cinayet haritasından biliyordum, ama evin tarihi beni çok etkiliyor ve onu düşünüyorum. O ses. Şimdi olduğundan çok daha genç olan adam, onunla birlikte burada. Günlüğünde ondan mı bahsediyordu? Yoksa diğerinden mi bahsediyordu? Manas'tan.

Hangisini sevdi? Ve hangisini sevmedi?

Dylan ve Hunter'ın hâlâ bana baktığını fark ediyorum. Acaba yeterince endişelenmediğimi mi düşünüyorlar?

Endişeliyim. Kardeşlerden en az biri beni arıyor. Eski bir araba peşimde ve Winslet MacCreary'yi hayatta gören son kişiler olma ihtimali yüksek olan adamlara ait olan, bir değil, iki yere sahibim.

Hâlâ bu evin kendilerine ait olduğunu mu düşünüyorlar? Bir an için bakışlarımı aşağı indiriyorum. Pişmanlık duyacaklarını tahmin etmişim ama özgürlük özlemi ağır bastığı için ilerlemeye devam ettim. Ancak altından kalkamayacağım bir işe kalkışmış olabilirim.

Dylan'ın arkasına baktığımda Noah'ın Kade'e bir bira fırlattığını gördüm. "Noah?" diye seslendim.

Bana şöyle bir baktı.

Şaka yollu, "Bence Dylan, yatak odamı hayalet olup olmadığına baksan kendini daha iyi hissederdin" diyorum.

"Onun odasını kastediyorsun, değil mi?" diye alaycı bir şekilde sordu Dylan.

Winslet'in.

İçeceğimi alıp merdivenlerden yukarı koşarken, Lucas'ın güvenlik kamerasının beni, Noah da peşimde, köşeyi dönüp kaybolurken görebileceğinin farkındayım.

Yatak odama giriyorum, boş olduğunu görünce sevindim. Birilerinin buraya gizlice girip eğlenmiş olabileceğinden şüpheleniyordum. Açık bıraktığım pencereden gelen rüzgarla perdeler dalgalanıyor. Dışarıya bakıp boynumu uzatıyorum, sağdaki sokakta insanlar görüyorum. Kaldırımdaki terk edilmiş bir arabanın bagajında oturan bir kızın beyaz saçları esintiyle savruluyor. Hydro Flask'inden su içiyor.

Saç modeli bana Tommy Dietrich'i hatırlatıyor ama emin değilim.

"Yatağınız pek de iyi değil," diyor Nuh sözünü keserek.

"Ama şu esintiyi kokla." Rüzgar saç derimi okşuyor. "Mutfak tadilatı yapıp güzel bir şeyler pişirdikten sonra gelecek yaz daha da güzel kokmasını sağlayacağım."

Yanımda sıkışarak oturan Noah, ellerini pencere pervazına yasladı ve benim evim ile Farrow'un evi arasındaki küçük yola baktı. Daha büyük yatak odasında sadece tek kişilik bir yatak vardı - tek kişi için yeterli büyüklükte - ama mobilya beklemiyordum, bu yüzden kendi eşyalarımı taşıyana kadar buna minnettarım.

Alt kattaki kanepeyi de değiştirmek için sabırsızlanıyorum. Mutfak masası ise Ethan Allen'ın 20. yüzyıl ortalarından kalma bir modeli. Onu saklayacağım. Beğeniyorum.

Bir başka kamera da penceremin üstüne, sokağa bakacak şekilde yerleştirilmiş.

Noah bana döndü. "Bir oda arkadaşına ihtiyacın yok, değil mi?"

Doğrulup kendimi içeri çektim. Ha?

Hafif alkolün etkisiyle gözleri parıldayan adam, düşüncelere daldı. "Kardeşin düzenli bir gelir kaynağı, ben de çok uzakta oluyorum, bu yüzden senin için neredeyse bedava kira parası gibi olur."

Özellikle bir iş aracı almam gerektiği ve ailemden daha fazla bir şey almak istemediğim için fena bir teklif değil. Üniversite masraflarımı karşıladılar ve on yedi yaşındayken annemin bana hediye ettiği parayla fırını çok uygun bir fiyata bana verdiler. İroni gözümünden kaçmıyor. Kendi kazanmadığım parayla aldıysam, bu gerçekten bağımsızlık sayılır mı?

Gerisi artık bana kalmış.

Ama sanırım kimseyle birlikte yaşamak istemiyorum. Her zaman yalnız olmuş biri olarak, etrafımda başka bir yetişkinin varlığının olmasını hiç istemiyorum. En azından romantik olmayan bir varlığın.

"Sanırım her sabah senin aşk hayatınla ilgili kahve içmek istemiyorum," diye takılıyorum.

İçeceğimi alırken alaycı bir şekilde, "Sanki sabah hala burada olacaktıymış gibi," dedi.

O bir yudumda yutarken gözlerimi deviriyorum ve sonra fikrimi değiştirip birazından tadıyorum.

"Mahallede potansiyel var," diyor.

Ben de öyle düşünüyorum. Kafamdaki küçük ses, on beş yaşındaki Tommy'nin dışarıda kendinden büyük adamlarla içki içmesi gibi küçük şeyleri düşünüyor ya da Codi'nin hayatına nasıl burnunu sokabileceğimi ve benim için çalışmadığı zamanlarda neler yaptığını merak ediyor...

Ya da Farrow ve kapalı kapılar ardında sakladığı zekice esprileri. Bütün bunlar, en azından bir ölçüde, bir sorumluluk. Bir dizi yükümlülüğü başka

bir dizi yükümlülükle mi değiştiriyorum?

Ama pencereden görünen manzarayı çok seviyorum.

“Tek başıma yaşamaya başladım,” diyorum sessizce. “Sanırım bir süre böyle devam etmeyi deneyeceğim.”

Ona baktım, başını salladığını gördüm. Açıklamaya ihtiyacı yok.

“Ama...” diye söze giriyorum. “Bu blokta satılık başka evler de var.”

Yanımda duran pencereye doğru gelirken kıkırdıyor. Yıllarca ihmal edildikten sonra harap hale gelen üç katlı kahverengi taş binalara bakıyoruz. Yağmacılar iç mekanları tahrip etmiş, kırık pencereler ise yıllarca biriken kar, yağmur ve rüzgarın içeri girmesine izin vermişti. Benim evim daha güzel olanlardan biri, çünkü buranın tarihi onu hedef olmaktan çok bir kutsal mekan haline getirmişti.

Pek çok insan, emlak değerinin düşük olduğu, gelişmemiş bir mahalleye taşınmak ve tadilat için binlerce dolar harcamak istemez.

Ama Nuh bunu yapabiliirdi.

"Farrow muhtemelen size izin vermez," diyorum ona.

Noah, benim ve Farrow'un evleri arasındaki dar sokağa bakarken gözlerinde bir eğlence parıltısı belirdi. "Öyle mi?"

Ama bunu sanki bir meydan okumaymış gibi söylüyor.

Bana kalırsa Farrow, Knock Hill'de hoşuna gitmeyen hiçbir şeye izin vermiyor ve Noah Van der Berg'i sevip sevmediğinden emin değilim ama burada kesinlikle onun karşısına dikilecek.

Alt kattaki müzik birden sustu, zemindeki titreşimler aniden kesildi.

Mobilyalardan biri hareket ediyor, biri bağırıyor.

Dik duruyorum. "Bir şeyler ters gidiyor."

Noah yatak odamdan çıkarken peşimden geldi, merdivenlerin başında bir hırıltı beni olduğum yerde durdurdu.

"Herkes dışarı!"

Nuh'u örnek alıyorum.

"Polis mi?" diyor.

Lucas oturma odasından fırlayıp antreye doğru koşarken ve kapıyı hızla açarken ben de bir adım attım.

Hawke'a dönerek kardeşimin oğluna, "Git. Zaten başı büyük dertte. Daha da kötüleştirme." dedi.

Başım belaya mı girecek? Ciddi mi bu?

Beni arayıp azarlayacağını ya da kameralarından partiyi görünce fark edilmeden içeri gireceğini bekliyordum.

Ama o buraya sanki kendi eviymiş gibi dalıyor.
"Şimdi!" diye bağırır Lucas, kimse kıpırdamayınca.
Bu herif ne yapıyor böyle?
Farrow'un arkadaşlarından biri ortaya çıkar. "Sen kimsin lan?"
Ama Lucas hiç tereddüt etmiyor. Tişörtünü başının üzerinden çıkarıp hızla arkasına dönüyor. "Çık dışarı!" diye bağırıyor.
Ve ben de görüyorum. Herkesin gördüğü şeyi. Sağ omzundan aşağı doğru uzanan, kürek kemiğini çevreleyen ve kaburgalara ve bele doğru inerken soluklaşan dövme.
"Aman Tanrım!" diye haykırıyor biri.
Oda sessizleşiyor ve ben tırabzana tutunup boynumu uzatarak deseni incelemeye çalışıyorum ama o çok hızlı hareket ediyor.
"Çekil!" Lucas kolunu hızla sallayarak kapıyı işaret etti.
Ve işte böylece herkes evden dışarı fırladı.
Yürümüyor.
Koşma.
"Haydi gidelim!" diye birinin sesini duydum.
"Onu duydunuz," diye sesleniyor Mace. "Herkes dışarı çıksın!"
Kafam karıştı, donakaldım. Neden onu dinliyorlar ki?
İnsanlar kapıdan geçmeye çalışırken bedenler birbirine çarpıyor, itişip kakışıyorlar.
Aro'nun Weston'daki arkadaşlarından biri, "Aman Tanrım!" diye haykırdı. "Bunu gördünüz mü?"
"Bu gerçekten de harika bir dövme idi," diyor bir başkası.
Gözlerim Lucas'a kilitlendi, gözlerim o kadar yanıyordu ki canımı yakıyordu.
Başımı hızla Noah'ya çevirip herkesi takip etmesini ve oradan uzaklaşmasını söyledim. Lucas'ın yoluna çıkmasını istemiyorum.
O geri duruyor, ama ben kenara çekilip, başımı kapıya doğru eğerek onu sessizce teşvik ediyorum. Mekan boşalırken, Lucas bana dik dik bakıyor ve ben de göz kırpmadan gözlerine bakıyorum.
O dövme... Onu unutmuşum. Çocukken kampta o gün yaptırmıştı.
Son misafir de arkasından kapıyı gürültüyle kapatıyor ve ben de merdivenlerden aşağı fırlayarak ona doğru koşuyorum.
"Bu da neydi böyle?" diye hırladım.
Etrafında hızla dolaşip sırtındaki dövmeyle bakmaya çalışıyorum ama o dönüyor ve yüz yüze kalmamızı sağlıyor.

Bana bakarken mavi gözlerinden adeta ateş fışkırıyor. Vücudundan adeta ısı yayılıyor ve bana zarar vermek için can atıyormuş gibi nefes alıyor, ama bunun beni hiç korkuttuğundan emin değilim.

“Neden...” Boğazım kurudu, yutkunarak. “Neden sanki seni tanıyorlarmış gibi geldiler?”

Mürekkebi görür görmez ona itaat ettiler.

Ama sorumu görmezden geliyor. "Kendi başına yaşayacak yaşta değilsin." Kaşlarını çatıyor. "Bunların herhangi birinin işe yarayacağını mı sandın?"

“Sen benim babam değilsin!”

Saçlarını eliyle karıştırıyor, aklını kaçırmış gibi. "Köhne bir mahallede, yıkılmaya yüz tutmuş bir evde yaşıyorum," diye saçmalıyor, "yan komşum ise sürekli evine girip çıkan, içkine bir şeyler katmak isteyen bir düzine küçük serseriyle dolu, kariyer suçlusu bir adam!" Yüzüme yaklaşıyor. "Bunu söylemeyi unuttun! Yoksa kasıtlı mıydı?"

Onun yüksek sesli konuşması kulaklarımı çınlatıyor, kalbim hızla çarpıyor ama tekrar bağırmıyorum. Ondan yayılan şeyin ne olduğunu anlayamıyorum—enerji, sıcaklık, tutku—ama devam etmesini istiyorum. Eve döndüğünden beri ilk defa dürüst olmaya bu kadar yakın olduğunu hissediyorum.

Kendi kendine mırıldanmaya devam etti: "Küçüklere hizmet veriyorlardı ve kim bilir kaçında uyuşturucu vardı." Sonra bana döndü. "Peki sen yukarıda Noah Van der Berg ile ne halt ediyordun?"

"Kapıdan girer girmez tüm bunları fark ettin mi?" diye sordum sakın bir sesle, karşısında durarak. "Parti verdiğimi biliyor muydun? Bu yüzden mi buradasın?"

Hadi ama. Bahsetmeyi unuttuğunuz güvenlik kameralarıyla beni gözetlediğinizi itiraf edin.

Sadece başını salladı ve sehpaye doğru koşarak defteri kaptı. Defteri dün gece buradayken olduğu yere kadar açtı; katlanmış defteri yumruğuyla sıkarken mavi mürekkeple yazdığım yazılar görünüyordu.

Son birkaç yıldır gerçekten istediğim doğum günü hediyelerinin listesi. Gözlerimi onunkine çevirdim.

“Evet, aklından geçenleri biliyorum.” Az önceki bağırmasından daha çok korkutan, zorlukla bastırıldığı hırıltıydı bu. “Sorumlu bir karar verebilecek durumda değilsin.” Defteri yanıımızdaki giriş holündeki masaya fırlattı. “Hormonların altüst olmuş durumda ve eve geliyorsun.”

Neden? Normal olduğum için mi? Bir şeyler hissetmek istediğim için mi? Neredeyse herkes gibi fiziksel arzularım olduğu için mi? Mantıklı değil. Yaptığı ya da söylediği hiçbir şey mantıklı değil.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, karşılık vermedim. Boynundaki ter. Yanaklarındaki sıcaklık. Kurşun gibi beni delen gözleri.

Onu çıldırtıyorum.

Elimi uzattım ve belinden sırtına doğru kaydardım. "Görebilir miyim?"

Gözleri gözlerime kenetlenmişken sesim neredeyse fısıltıdan ibaret. Bedeni donmuş, ama bakışlarındaki tereddütü yakalıyorum. Ve bunu fırsat bilip, etrafını nazikçe dolaşıyorum ve gözlerimin sırtının uzunluğuna, yıllar önce gördüğüm aynı dövmeyle kaymasına izin veriyorum.

Parmaklarımı tenine bastırırken, başparmağımla siyah dalları takip ederken gerildiğini hissediyorum. Dalların kıvrımları kürek kemiğinin üstünden başlayıp, sırtının sağ tarafından aşağı, kaburgalarının üzerinden geçerek kot pantolonunun bel hizasının altına kadar uzanıyor.

Tereddüt ediyorum, çizgilerde tanıdık bir şeyler var. Daldan çıkan filizlerde ise bir gariplik var.

"Onun..."

Bu bir şube değil.

"Nehir," diye mırıldanıyorum. "Shelburne Şelaleleri ile Weston arasındaki nehir."

Ve Weston'da bu dövmenin bir anlam ifade ettiğini bilmeyen tek kişi benim. Falls'taki herkes Green Street dövmesini gördüğünde korktuğundan daha çok korktu bu dövmeden.

Geriye doğru adım atıp önünde durdum. "Beni sonsuza kadar kendine saklayamazsın." Masaya uzanıp not defterimi çıkarmaya başladım. "Bir gün ___"

Ama elini sertçe benimkinin üzerine bastırdı ve ben de parmağımı zorla uzatıp, defteri elimden almaya çalışırken listede aşağı doğru sürükledim.

"—birisi bana gerçekten istediğim tüm doğum günü hediyelerini verecek," diye kısık bir sesle söylüyorum.

Başımı çevirip baktığımda parmağımın beş numarayı gösterdiğini görüyorum. Külot yırtılmış.

Gözlerinin içine dik dik bakarak siyah şortumu çözüyorum. Göğsüm acıyor, çünkü beni durduracağını bekliyorum ama ondan daha hızlıyım.

Ya da o kadar felç olmuş ki ne olup bittiğini anlamıyor.

Şortumu yere atıyorum ve iç çamaşırla, göbek deliğimin hemen altına kadar uzanan küçük, beyaz bluzumla öylece duruyorum.

Sert bakışları gözlerimden ayrılmıyor ve bağıracağını bilmeme rağmen geri çekilmiyorum. Ya da beni yakalayıp odama fırlatacak ve uslu durana kadar oraya kilitleyecek.

Mahalle karanlığa büründüğünde ışıkların söndüğünü veya dışarıdaki gürültüyü neredeyse hiç fark etmiyorum.

Geri çekilirken başımı sallayarak alaycı bir gülümsemeyle, "Gidebilirsin," dedim.

Artık hayatımda ona yer yok.

Arkamı dönüp oturma odasından geçtim ve mutfığa varmadan önce ellerini hissettim. Beni döndürdü ve duvara yasladı.

Neredeyse hiç tepki vermedim, sadece çenemi kaldırdım. Bunu bir nevi bekliyordum. O, tıpkı kardeşlerimin kadın peşinde koşarken yaşadıkları hikayelerdeki gibiydi. Tıpkı onlar gibi.

Ama ona yukarıdan bakarken, göğüs göğüse, elleri üst kollarımı sıkıca kavramışken, déjà vu hissini engelleyemiyorum. En son böyle olduğumuzda göldeki bir iskelenin altındaydık ve burnum tıpkı şimdi olduğu gibi çenesinin hemen altındaydı. Tek fark, o zaman çömelmiş olmasıydı.

"Beni hep aynı kalmak istiyorsun," diye fısıldıyorum ona.

Onun bana yaklaşacağına, bana dokunacağına veya beni öpeceğine dair hiçbir yanılsamam yok. Bunu yapmayacak.

"Quinn?" diye sesleniyor Farrow, Lucas'ın arkasından. "Mahallede elektrik kesintisi var. Olur böyle şeyler. İyi misin burada?"

Kapımın hemen ardında olmalı ama Lucas'ın bakışlarından kendimi alamıyorum.

"İyiyim." Biraz alaycı bir şekilde gülümsedim. "Lucas'la her zaman tamamen güvendesin."

Vücudumu onunla duvar arasına sıkıştırmaya çalışıyorum ama Lucas bileklerimi yumruklarıyla kavrayıp beni döndürüyor ve kendi eliyle de arkamdan bastırarak vücudumu alçıya yapııştırıyor.

Kaşlarımı çattım, nefesim kesildi. Ne yapıyor bu adam?

"Farrow mu?" diye nefes nefese sordum.

Bileklerimi büküyorum, kurtulmaya çalışırken alnımda terler beliriyor.

Ama buradan kaçamıyorum.

Buradan bir türlü kurtulamıyorum.

Boynumu uzatarak Farrow'dan yardım istemeye çalıştım ama sadece ön kapının kapanmasını duyabildim.

Farrow beni terk ediyor.

Lucas ellerimi bırakıyor, vücudu hala sırtıma yapışık haldeyken parmakları şakağıma dokunuyor. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Gerçeği anlamaya başlarken fısıldadım: "Seni tanıyorlar."

"Senden daha iyiyim," diye alaycı bir şekilde kulağıma fısıldadı.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı, sesi birdenbire farklı birine, bir yabancıya aitmiş gibi geldi.

Bu, midemi yakıcı bir hisle bulandırıyor.

Bütün bunlar—onca yıl boyunca yokluğu, sırları—Weston'la ilgili.

Onlar beni tanımadan önce onu tanıyorlardı -ya da ondan haberdardılar.

Burnunu kulağıma sürüyor, nefesi yanağıma okşuyor ve elinin sırtımdan aşağı, iç çamaşırama doğru kaydığını hissediyorum.

O parmağını dantel süslemenin altına sokarken bir an nefesim kesildi, gözlerimi kırpmadım ve on sekiz yaşımdayken doğum günümde istediğim gibi onları tamamen koparacağını düşündüm.

Sırtıma yaslanıp, ıslak ağzını kulağıma değdirerek, iki eliyle pantolonumu aşağı çekti ve külotumu da aşağıya bırakırken hareketsiz kaldım.

Arkamı dönüp baktığımda, çömeldiğini ve iç çamaşırimi bacaklarımdan aşağı yere doğru çektiğini görüyorum. İç çamaşırimdan kurtuluyorum, vajinam sıcaklıkla dolup zonklarken o pamuğu parmaklarıyla okşuyor, sonra da külotumu cebine koyarken bana bakıyor.

Ağzım açık kaldı.

Arkamı döndüm, gözlerinin bacaklarımda arasındaki kıllara kaydığını gördüm. Göğsü çöktü ve doğruldu, alnını alnıma dayadı ve eli bacaklarımda arasına kaydı.

Parmaklarını vajinamın içine doğru kaydırarak ıslaklığını tenime yayıyor, ta ki çenesi sertleşip sıkılaşıya kadar. Kalçalarımla kavrayıp sıkıyor.

Alnımı öpüp dudaklarını orada tutarken bedenim titriyor, nefesim sığılıyor. Köylü bluzumun bağcığını çözüp açıyorum ve bir tarafını kolumdan aşağı sarkıtıyorum. Biraz geri çekiliyor, tenimi gözleriyle örtüyor ve şu anda vücudumdaki tüm kanın karnımda olduğunu hissediyorum. Tanrım...

Elleri belimde, beni kendine çekiyor ve kollarını bana sarıyor, ben de aynısını yapıyorum ve ikimiz de dudaklarımızı birbirimizin boynuna

gömüyoruz.

"Bana dokun," diye yalvarıyorum.

Saçlarımı sıkıca kavradı, sanki beni yiyip bitirecekmiş gibi ağzını açtı, ama sonra...

Benden uzaklaştı, nefesini sertçe verdi. "Ah, kahretsin," diye homurdandı gözlerini ovuşturarak.

Tenim buz gibi ve bacaklarımın arası acıyor.

HAYIR.

Uzun, kalın sırt pantolonunun iç kısmına baskı yapıyor ve şu anda ağzından ne çıkacağı umurunda değil. Ne istediğini bildiğimi gizleyemez. Titriyorum ve bunun arzudan mı yoksa korkudan mı olduğunu bilmiyorum. Gitme. Lütfen kahrolasınca gitme.

Dik durarak geri çekiliyor ve ben kendimi örtmüyorum. Lanet olsun ona, hayır!

Giriş holüne doğru yürüyor, gömleğini alıyor ve geri gelip bana fırlatıyor. Gömleğin vücuduma çarpmasıyla birlikte yakalıyorum.

"Artık kimse sana dokunmayacak." Bana dik dik bakıyor. "Benden başka kimse."

Çünkü beni onun oğlu sanıyorlar. Ve gerçekte kim olursa olsun, ondan korkuyorlar.

Gitmeye başlıyor ve ben de peşinden koşmayacağım ama o da kurtulmuş değil. "Sekiz doğum gününü kaçırdın," diye hatırlatıyorum ona. "Sekiz hediye."

Hâlâ külotumun yırtılmasını ve her şeyin alt üst edilmesini istiyorum, ama onun zamanı tükeniyor.

Defterin sayfasını yırtıp katladı ve sanki içindekileri unutacakmışım gibi cebine tıktırdı. Kapıyı hızla açtı, bana doğru baktı, gözleri yumuşadı.

"Kapıyı kilitle..." diyor.

...bebeğim. Söyle artık. Kapıyı kilitle bebeğim.

Boynumdaki nabız derime vuruyor, ter sırtımı serinletiyor.

Ama o, kapıyı arkasından sıkıca kapatarak gidiyor ve ben de bluzumu fırlatıyorum.

Orospu çocuğu.

Gömleğini başımdan geçiriyorum, kokusu tüm vücudumu sarıyor. Kapıya doğru yürüyüp kilitliyorum. Kollarımda tüyler diken diken oluyor.

Üst kattaki zemin gıcırıyor, dallar pencereye sürtünüyor ve dışarıdan gelen müzik sesleri duvarlarda yankılanıyor.

Bacaklarımın arasındaki sıcaklık göz kapaklarımı titretirken, "Her şeyin kontrol altında olduğunu sanıyorsun," diye fısıldıyorum arkasından. "Göreceğiz."

CHAPTER SEVENTEEN

Lucas

Kahretsin, şu an onun içinde olabilirdim. O yumuşak, sıkı tenin içine sonuna kadar gömülmüş, ağzımla adeta bir bulut gibi hissettiren bir bedeni emiyor olabilirdim.

Göğüsleri, karnı, uylukları... İpek gibi pürüzsüz ve cennetten daha güzel kokuyordu. Cennetin nasıl koktuğunu bilmiyorum ama bundan başka bir şeyse, onu istemiyorum. Hem penisime hem de beynime aynı anda elektrik akımı gönderen birine hiç dokunmamıştım. Yani, ne saçmalık? Çok tahrik olmuşum ve bu kişi Quinn'di.

Quinn.

şu anda sahip olabileceğim şeyin düşüncesi bile -o, yalnız, gizlenmiş ve ellerimde- vücut ısımlı o kadar yükseltiyor ki, dışarıda 72 derece sıcaklık olmasına ve klima çalışmasına rağmen hala terliyorum.

Ne yapacağım ben şimdi? Onu o kadar çok seviyorum ki, onu sıradan biriymiş gibi bir kenara atamam. Gerekirse damarını bile açarım.

Ama onunla sevişemem. O zaman onu tamamen kaybederim.

Arabayı bir üst vitese takıp, sırtımda bir maymun varmış gibi ondan uzaklaşarak gecenin karanlığında hızla ilerliyorum. Ve bakış açımı yeniden ayarlayacak tek yere gidiyorum.

Hugo, "Tren tüneli," demişti.

O sözleri söylediğinde görüntüler zihnime sel gibi aktı ve birden kendimi yıllar önce orada gördüm. Bedenimin dışında. Her şey o gece olduğu gibi bulanıktı, çünkü hissettiğim tek şey küçük bir şeydi. Bir adamın bedeninin içinde, artık tanıyamadığım bir kafanın derinliklerinde saklı küçük bir şey.

Sanki kendi gözlerimle uzaktan dürbünle bakıyormuş gibiydim.

Tüneli nasıl unuttum ben?

Cesedin otoyolun kenarındaki ormanda olduğunu biliyordum.

Hatta bunun Camp Blackhawk'tan önce olduğunu, sonrasında olmadığını hatırladım.

Ama o gece başka pek bir şeyin farkında değildim.

Arabayı park edip yürüyorum, yağmur çıplak omuzlarımı ve göğsümü dövüyor. Karanlık toprağı kaplayan eski yapraklara bakıyorum, bir yandan da elimi pürüzsüz taşın üzerinde gezdiriyorum.

"Git buradan," demişti Drew. "Yoksa polise ne yaptığını anlatırken yirmi kişi beni destekleyecek. Ve Madoc Caruthers, senin yüzünden beş yıl sürecek bir hukuk mücadelesine gömülerek itibarını yerle bir edecek."

Yumuşak toprak yığınının bakarken, titremeyi durdurmak için yumruklarımı sıktım. "Özür dilerim."

Çenem titriyor ve gözlerim yaşlarla doluyor.

"Doğru olanı yaptım," diye fısıldadım, dudaklarımdan yağmur damlaları süzülürken. "O zamanlar hiçbir kahretsin iyilik yapamıyordum, ama onları koruyabiliyordum."

Drew'un Trent ve Caruther ailelerini hedef almak için neler yapabileceğini kim bilebilir ki? Lanet olası bir çetesi vardı.

Ama içten içe kaçmak istiyordum. Beni seven herhangi biriyle yüzleşmekten daha kolaydı. Annem ve onun daha önce yaşadıkları, babamı kaybetmesi, Madoc ve Fallon ve onların her şeyin çok güzel ve mükemmel olduğu dünyası...

Hastaydım. Kendimden nefret ediyordum.

Ancak, bir ruhun kimsenin asla ziyaret etmeyeceğı bir mezarda çürümesine izin vermekte hiçbir asalet yoktur.

Quinn benden daha iyisini hak ediyor.

En zor şeyi yapmak zorunda kalmamak için her şeyden vazgeçtim. Ne kadar da adi bir insan...

Mezardan ayrılıp arabama bindim ve Shelburne Şelaleleri'nden hızla geçerek Quinn'in anne babasının evine geri döndüm.

Garajın kapısını kapatıp ışığı söndürdüm ve eve girip kapıyı arkamdan kilitledim. Çamurlu ayakkabılarımı çıkarıp çamur odasındaki lavaboya attım. Göğsümü ve sırtımı kurutmak için bir havlu almalıydım ama öfkem hala yüksek ve beni serinletiyor.

Arka merdivenlerden yukarı çıkıp misafir odasına yöneldim, kapıyı kapattım ve yatağın kenarına oturdum.

"Şimdi ne yapacağım şimdi?" diye kendi kendime mırıldandım.

Ya Isobel araştırmasında hiçbir şey bulamazsa? Onu Trent'ler ve Caruther'lar hakkında her türlü bilgiyi toplamak işin görevlendirdim, böylece Hugo'nun elinde bir koz varsa önceden hazırlıklı olabilirim. Jared, Jax veya Madoc'un saklayacak bir şeyleri olduğunu düşünmüyorum ama emin olmak en iyisi.

Peki ya Reeves veya Navarre üzerinde koz olarak kullanabileceğim bir şey bulamazsa? Sonraki adımım ne olacak?

Bu adam kesinlikle düzgün bir cenaze törenini hak ediyor. Ve o töreni yapana kadar buradan ayrılmayacağım. Ama  nce Green Street'i durdurmam gerekiyor. Eğer durdurmazsam ve tutuklanırsam, ailemi koruyamam. Ya da Quinn'i.

Burada kaldım çünkü arazinin imara açılacağı söylentisi beni bu durumla yüzleşmeye zorluyor. Burada kaldım çünkü Green Street büyüdü ve tehlike arz ediyorlar. Burada kaldım çünkü şelaleleri seviyorum ve hayatımdaki insanlar olmadan hiçbir şeyim.

Ama asıl sebep Quinn'di. Ondan uzaklaşamadığım işin kaldım.

Kızginken de beni incitiyor, yumuşakken de beni incitiyor.

Ona karşı tamamen odaklanmış durumdayım.

Kahrolası tüneller. Uzun, karanlık ve tek çıkış yolu içinden geçmek.

Başımı sallıyorum, dişlerimi sıkıyorum. Tanrım, bu gece onunla sevişmek istiyordum. O kasabaya geri dönmeyi ve dövmenin o odayı anında boşaltacağını bilmeyi çok seviyordum. Gücü seviyordum ve sevdiğim işin nefret ediyorum. Beni tekrar o adama dönüştürüyor.

Jared, Madoc ve Jax'in benim onun içinde olmamla bu gece kıyafetlerini çıkarmam arasında hiçbir fark g rmeyeceklerini düşünürsek, onunla sevişmiş olsam da olurdu.

Cebime uzanıp külotunu çıkarıyorum, beyaz pamuğa bakıyorum. Yorganımı, sonra da  arşafımı çekip yatağıma seriyorum; onun orada, çıplak ve hazır bir şekilde durduğu, her kasımı sertleştirdiği hayali... Her bir kasımı.

Weston'daki elektrik kesintisi sırasında onu Falls'daki evimize getirmeliydim. Sadece başka bir kavga istemiyordum.

Telefonumu  ıkarpı uygulamayı açtım ve kameraları kontrol ettim, hala herhangi bir ışık tespit edemedim.  n kapı kapalı ve kilitli olması daha iyi olur.

Belki geri dönmeliyim. Ya elektrik kesintisi kasıtlıysa? Oradaki kimseye güvenmiyorum.

Ama yatak odası penceresinin yanındaki kameraya baktığımda, onu odasında yatağında görüyorum. Komodinin üzerinde kamp lambasına benzeyen bir şey duruyor ve tek başına oturmuş, kucağına bakarken benim koyu gri tişörtümü giymiş.

Boğazım düğümlendi ama gözlerimi ondan ayıramadım. Kamerayı ne yatak odasına ne de evin önündeki oturma odasına doğrulttum. Belki rüzgârdı. Belki de oydu, ama Noah ve Farrow'un da katıldığı bir parti verdiğini görür görmez, umursamadım. İzlemeye devam ettim.

Ve onun Noah ile birlikte yukarı çıktığını görünce gaza bastım, oraya yetişmek için ne kadar hızlı gittiğime rağmen polis tarafından durdurulmadığım için şanslıydım.

Bunu bilerek yapıyordu, ama ne kadar olgun olduğunu kanıtlamak için ne kadar ileri gideceğinden tam emin değildim, bu yüzden ona haddini bildirdim. Pişman değilim.

Bacaklarının önünde çaprazlanmış halini ve açık renkli külotunun uyluklarının arasından görünmesini görünce göğsüm ısınıyor.

Sonra görüyorum. O kadar hızlı ki neredeyse kaçıırıyordum, ama kesinlikle belliydi. Parmaklarının yüzünde yaptığı küçük bir hareket, sonra hemen burnunun altına dokunması ve elini tekrar yatağa koyması.

Neden ağlıyor?

Arama düğmesine dokunarak onu aradım ve hoparlöre aldım, böylece onu izleyebileyim. Hattım çaldı ve bir an sonra dönüp telefonunu bulmak için yatağı yokladı. Ekrana baktı ve telefonu kulağına götürerek cevap verdi.

Nefesi başıma doluyor.

"Hâlâ uyanık mısın?" diye soruyorum, o daha "merhaba" demeden.

"HAYIR."

"Yalancı."

Bacaklarından birini düzeltti, derin bir nefes aldı. "Beni mi izliyorsun?"

Penceresinin dışındaki, yaklaşık altı metre uzaklıktaki kameraya kısa bir bakış atıyor.

"Görünüşe göre duramıyorum," diye fısıldıyorum.

Kameraların varlığını öğreneceğini biliyordum. Fark etmese bile, mahalledeki birileri bu sabah kameraları kurarken beni görür ve onu uyarırdı.

"Sorun ne?" diye alçak sesle sordum.

Başını öne eğiyor ve yüz hatlarını yeterince net seçemediğim için hâlâ ağlayıp ağlamadığını anlayamıyorum.

"Çok sıcakladım," diye nefes nefese kaldı.

Sıcak?

"Sizin... klimanız yok mu?" diye soruyorum.

"Bunu kastetmedim." Elini uyluğunun iç kısmına koyarken yutkunduğunu duydum. "Acıyor."

Gözlerimi kapatıyorum, penisim seğiriyor. "Biliyorum."

Kasıklarım zonkluyor, bacaklarıma sıcak kan doluyor ve telefonu kapatmalıyım. İkimizin de iyiliği için.

Dirseklerimi dizlerime dayayarak yatağın kenarına tekrar oturdum ve ona bakmaya devam ettim.

"Daha önce yaptığın her şeyi çok sevdim," diyor bana kısık bir sesle, gözleri yaşlarla titreyerek. "Bunu diğer kadınlarla hissettin. Ben hiç hissetmedim ve sanki okyanusun dibine doğru batıyorum, havadan gittikçe uzaklaşıyorum. Sen durumu daha da kötüleştirdin."

Daha önce ben oradayken kimin suçlu olduğu konusunda tartışabilirdik, ama onu suçlamıyorum.

Ben onun yoluna çıksam da çıkmasam da bir şeyler hissediyor ve belki de onu terk ettikten sonra yapmayı planladığım gibi, acısını kendi başına dindireceğini ummuştum, ama görünüşe göre öyle yapmadı.

"Devam et," diye fısıldıyorum.

Diğer bacağını da çözerek bacaklarını hafifçe büküyor ve bir eline yaslanıyor. "Ya senden nefret ettiğimi söyleseydim?" diye nefes nefese soruyor, kalçalarını sallayarak. "Ya senin sandığım adam olmadığını, artık anlaşılmadığımızı ve aramızdaki bağın tamamen koptuğunu söyleseydim?"

Penisimin pantolonuma baskı yapması. Benden nefret mi ediyor?

Parmak uçlarım titriyor, onun her yerime damladığını tekrar hissediyorum. Elimle burnuma götürüyorum, hâlâ onun kokusunu içime çekiyorum.

"Ya şimdi biriyle tanışmaya karar verdiğimi söylesem?"

Dişlerimi o kadar sıkı sıkıyorum ki çenem ağrıyor.

"Ya yatağımdaki adamın artık beni koruyacak tek kişi olduğunu söylesem?" diye devam ediyor. "Ve o da başka kimsenin onun alanına girmesinden hoşlanmaz."

Kalbim acıyor ve irkiliyorum. Kahretsin. Eğer hayatına başka biri girerse, o kişi sınırlar koyacaktır. Eğer işinin ehli ise. Bunu biliyordum, ama

şimdi o da biliyor.

"Bu ancak iyi bir adamla iyi hissettirir," diye homurdanıyorum, kendimi kontrol altında tutmaya çalışarak. "Bunu aptallarla boşa harcama."

"Hiçbiriyle tanışmadım."

"Quinn..." diye uyarıyorum.

Pek çok insanla tanıştınız.

Ama gözlerini doğrudan kameraya diyor. "Lucas."

Göğsü inip kalkıyor, sıcak nefesleri kulağıma ulaşıyor ve gözlerimi neredeyse kapatmama neden oluyordu.

"Külotlarım nerede?" diye soruyor.

Ter ensemın arkasını ıslatıyor ve ona doğru bakıyorum, onu o pantolonla, dudaklarım kumaş üçgeninin üzerinde hayal ediyorum.

"Yatağında," diyorum ona.

"Neden?"

Çenemi gevşettim, kendimi tutamadım. "Çünkü bu gece onları penisimde hissetmek istiyorum."

Nefesini içine çektiğini duydum.

Uzanıp elimi külotuna koydum ve parmaklarımı kıvrarak yumruğumda sıktım.

Bunu da siktir et.

Boş ver gitsin.

Onu Farrow Kelly ve Noah Van der Berg'in sevebileceğinden çok daha fazla seviyorum. Bu gece birini seçeceksem, o kişi benim.

"Quinn," diye fısıldadım. "Gömleğini yukarı çek."

Ekranda onu izlerken sesim neredeyse boğuluyor, penisim kıyafetlerimin altında sertleşmek için geriliyor.

Bir elini kulağındaki telefonda tutarak, gözlerini aşağı indirdi ve tişörtümü yukarı çekip karnını ve ardından göğüslerini açığa çıkarışını izledi. Koyu pembe meme uçları bana doğru bakıyordu, yumuşak teninin mükemmel şekli. Dolgun ve kusursuz. Tişörtü göğüslerinin hemen üzerinde bırakarak geriye yaslandı ve bana yukarıdan baktı.

Artık düşünemiyorum bile. "Bacaklarını aç..."

Dizlerini bükerek aralarını açıyor, ağzım kuruyor ve uyluklarının içindeki pürüzsüz tene duyduğum özlem artıyor.

İnleyerek, "Daha geniş, bebeğim," dedim.

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp bacaklarını daha da açıyor.

"Daha geniş."

Ve bacaklarını öylesine açıyor ki, bir ayağı yatağın kenarından sarkıyor, diğer bacağı hâlâ bükülü. Vücudu tamamen göz önünde, göğüsleri beni inanılmaz derecede azdırıyor.

"Ne yapacağını biliyorsun," diye nefes nefese kaldım. "Seni izliyorum."

Telefonunu yatağın üzerine koyduktan sonra tek eliyle geriye yaslandı, diğer elini ise külotunun içine soktu ve bir dakika içinde başı geriye doğru düştü ve kalçalarını parmaklarının arasında hareket ettirmeye başladı.

Onun bunu daha önce yaptığını gördüğümü bilmiyor ama bunu milyon kere izleyebilirim.

"Neredesin?" diye sesleniyor ve telefonu hoparlöre aldığını anlıyorum.

Ayağa kalkıp kot pantolonumun düğmelerini çözerken ona bakıyorum. "Misafir odasında."

"Bana nasıl görüldüğünü söyle."

Görüntülü konuşabilirdik ama onu böyle görmek çok hoşuma gidiyor. Sanki yalnız olduğunu sandığı bir şeye gizlice bakıyormuşum gibi.

Elimle penisimi kavrayıp uzun, sert kısmını okşadım. "Sadece kas, bebeğim. Şu an kas gibi görünüyorum. Her şeyim senin için sert. Bütün vücudum."

Ona o kadar çok girmek istiyorum ki—parmaklarımla, dilimle, penisimle...

Külotunu alıp yatağa uzandım ve pantolonumun içine soktum, serin pamuk penisime değdi.

Yavaşça ve nazıkçe, penisimin üzerinde yukarı aşağı okşayarak inliyorum.

"Kendilerini iyi hissediyorlar mı?" diye soruyor, vücudunu okşayarak.

"Onlar baş belası gibi görünüyorlar."

Hafifçe güldü. "Nasıl hissedeceğimi tahmin edebiliyor musun?"

"Bunu asla bilemeyeceğim," diye ısrar ediyorum ve gerçekten de öyle düşünüyorum. "Ben senin için doğru kişi değilim, Quinn."

Şaşırtıcı bir şekilde, "Biliyorum," dedi.

Öyle mi? Onun bu kadar kolayca moralinin bozulmasından duyduğum hayal kırıklığını—ya da sinir bozucu durumu—görmezden gelmeye çalışıyorum.

Onun beni unutmasını istiyorum.

Onun beni unutmasını istiyorum.

"Böyle bir şehirdeki hayatı bırakıp, Loop'taki Cuma gecelerine, pasta satışlarına ve 4 Temmuz pikniklerine geri dönemezsin," diye devam ediyor.

İnleyerek, “Hem de kardeşlerim sana asla aynı gözle bakmazlardı, değil mi?” diye ekliyor.

Aşağıya bakıyorum, ön boşalma sıvım külotunu ıslatıyor. Kaslarım yanarken tenimden alevler yayılmaya başlıyor.

Bana onunla birlikte olamayacağımı söylerler miydi? Biliyorum söylerlerdi. Beni öldürürlerdi. Ama bunu onun ağzından duymak, olayı daha gerçekçi kılıyor.

"Madoc'un sana kırgın olmasını istemem," diyor bana. "Biliyorum, o kişi sen olmayacaksın. Başka biri olacak."

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Onunla, kim olursa olsun, aramda nasıl bir ilişki olmasını istediğimi sana gösterebilir miyim?"

Kalçalarını döndürüyor, sırtı kavisleniyor ve beli tekrar tekrar yukarı kalkıyor.

Orada kalsaydım, çığlık atana kadar onu öpmekten kendimi alıkoyamazdım.

Telefonumu başımın üstünde tutarak yatağa uzanmış ona bakıyorum. "İzliyorum."

Külotunu kalçasından sıyrıp bacaklarından aşağı kaydırıyor. "Güzel," diye alaycı bir şekilde söylüyor, "çünkü istediğim bu. Onun beni izlemeye takıntılı olmasını istiyorum ve bir gün aile toplantılarında seni de görmek istiyorum, senin de beni izlemekten hoşlandığını bilerek."

Komodinin çekmecesinden bir ip çıkarıyor, ama onu yatak başlığının direğine dolarken bunun aslında bir ip olmadığını görüyorum. Yaklaşık 60 santimetre uzunluğunda bir inci dizisiymiş. Zarif kadınlar bunu boyunlarına iki üç kez doluyorlar.

Tişörtünü çıkarıp yatağa diz çökerken ve boncuk dizisini bağlarken onu izlerken nefesim kesiliyor.

Yatağın üzerinde bir dizi, diğer ayağı yerde olacak şekilde ipe binen kadın, bir elini arkasına koyarak incileri gererken diğer eliyle yatak direğini kavrayıp incilerin üzerinde hareket etmeye başladı.

"Quinn..." diye nefesimi verdim.

Bu da ne? Vajinasını daracık kolyenin üzerinde yukarı aşağı kaydırıyor, her küçük inci klitorisini gıdıklıyor. Bir inilti ağzından kaçıyor, sonra gittikçe yükselen bir hıçkırık.

Bunu nereden öğrendi?

"Parmaklarını kalçalarımına saplıyor," diyor hayali erkeğiyle sevişirken, "bütün gece devam etmesini istiyormuş gibi bana bakıyor."

Ekrandaki görüntüsüne sanki şu an üzerime oturmuş gibi bakıyorum.

"Nefesi ağır, kalçalarını yukarı doğru itiyor ve kendini daha derine, içime doğru bastırıyor..." diye mırıldanıyor kadın. "...ve daha da derine."

Penisimi sıkıyorum, sızan sıvının üzerine külotunu sürüyorum.

"Oda karanlık." Sesi titriyor. "Hava boğucu ve yan odadaki tüm arkadaşları geldiğimi duymasın diye başparmağını ağzıma sokuyor."

Kalçalarımı ileri geri hareket ettirerek, penisimi elimle pompaladım. Böylece yan odadaki tüm erkek kardeşleri onu duymasınlar...

Kalçalarını ani hareketlerle oynatarak hızlanıyor, göğüsleri sallanıyor.

"Ama o artık umursamayacak bırakıyor," diyorum ona katılarak, "çünkü seni öne çekiyor ve göğsünü ağzıyla kapatıyor."

O da benim yönlendirmemi takip ederek öne eğildi ve kolumu beline doladığımı, tenini dudaklarımın arasına aldığımı hissettim.

"Dilini meme ucunun üzerinde gezdiriyor," diyorum.

İnleyerek, "İyi hissettiriyor," dedi.

"Kendini nasıl hissediyor?"

"Sert." diye bağırmaya başladı. "Ve kalın, sanki içime bir çubuk giriyormuş gibi."

"Onu siktir et," diye yalvarıyorum. "Onu siktir et, bebeğim."

Keşke onun yerinde olsaydım.

"Penisinden aşağıya doğru akıyorum."

"Onu daha sert sık," diye hırladım.

"Yapacağım."

Kalçaları ileri geri sallanıyor ve ben büyüleniyorum. Dolgun kalçaları, rüzgarda uçuşan bir tüy kadar güzel hareket ediyor. Bunu daha önce de yapmıştı.

Tahminimce kendi evinde o kadar sessiz olmayacak.

"Daha sert," diye nefes nefese kaldım.

Quinn'i izlerken o kadar kaybolmuştum ki, saçlarının kollarının ve yüzünün etrafına dağılmış halini izlerken, kendimi onun altında, arkasında ve beş farklı pozisyonda daha hissediyordum; okşamayı bıraktığımı fark etmedim bile.

Tek istediğim onu izlemek. Ona dokunamazsam...

Göğsüm ter içinde. "Çok güzelsin." Ve onu dişlerimin arasında hissedebiliyorum. "Seni o lanet olası diliyle temizleyecek."

Biliyorum, çünkü ben olsam öyle yapardım.

Ani bir şekilde doğruldu, omurgasını dikleştirdi ve başını geriye atarak çılgılık attı.

Ne düşünüyor acaba?

Acaba beni mi düşünüyor?

Kiminle yatıyor?

Orgazmı tüm vücuduna yayılıyor, önce nefesini kesiyor ve itişleri düzenli bir sallanmaya dönüştürüyor.

Sonra...yavaşça duruyor.

Boğazım çöl kadar kuruyana kadar, onunla birlikte bu durumu yaşıyormuş gibi ağzımın açık olduğunu fark etmiyorum.

Ona bakıyorum, onu kucaklamak için can atıyorum. Sanırım bunu bir daha yapamam.

Teninin kokusunu almam gerekiyor.

"Hâlâ orada mısın?" diye sordu usulca.

Artık çoktan ıslanmıştır, biliyorum.

"Quinn..." diye nefesimi verdim.

Bu, doğum günü listesindeki sekizinci maddeydi. Birileri için performans sergilemek.

"Sence hoşuna gider mi?" diye soruyor.

"Umarım öyledir. Çok şanslı olmalı." Ağzımı ıslatmak için birkaç kez yutkundum. "Seni hak edecek kadar iyi kimse yok."

İnci kolyeyi bırakıp yatağın üzerine diz çöktü, ayaklarının üzerinde oturuyordu. Göğüsleri hâlâ bana dönüktü. "Farrow'a ya da Noah'ya aşık olmayacağım. Söz veriyorum." Kameraya, sonra da bana baktı. "Doğru kişiyle bu kadar iyiye, onu beklerim."

Evet.

Bir gün onun düğününde olacağım ve bu, asla kardeşlerine anlatmayacağımız, sonradan ortaya çıkacak bir sır olacak.

Ama kalbimdeki o kıvılcımı engelleyemiyorum, beni görebilseydi yüzümden bunu anlardı. Ona bakmayı çok seviyorum. "Üzerine biraz kıyafet giy."

"Tamam." Gülümseyerek telefonu eline aldı ve kulağına götürdü. "İyi geceler."

"İyi geceler."

Telefonu kapatıp kamera uygulamasını da kapatıyorum. Penisimin taş gibi sertleştiğini hissediyorum ve kendimi tatmin etmem gerekirdi ama

beynime bir kazma saplanıyor. Çok azgın olduğum için mi yoksa bir pislik olduğum için mi bilmiyorum ama uyuyamayacağımı biliyorum.

Üç dakika içinde spor kıyafetlerimi giyip Jared'ın arabasına bindim ve hızla evin önünden uzaklaştım.

Saat ondan sonra, spor salonu boş olacak ve bu gece hiç uyuyamazsam iyi olur. Yarın yorgunluğumun beni ondan uzak tutacağına güveniyorum.

Müziği sonuna kadar açıp şehre doğru ilerledim, arabayı park ettim ve içeriye doğru koşarak doğruca üst kata çıktım. Kulaklıklarımı taktım, arabada çalan şarkı kulaklarımda yankılanmaya devam etti—"Hats Off to the Bull"—ve piste atladım. Sadece gittim, tempoyu ayarlamadan, topuklarımı yere sağlamca basarak o kadar hızlı koştum ki, kendime zarar vermeyi umdum. Bunu hak ediyordum.

Hatalarım başımın üzerinde bir hançer gibi sallanmasa bile, onun için çok yaşıyım. Yani, o daha çocuk. O yaşlardayken ben de öyleydim. Aptaldım, hatta çoğu kişiden daha da aptaldım, ama kimse büyüdükten sonra o yaşta istediğini sandığı şeyleri istemez. İyi karar vermeyi sağlayan beyin bölümü hangisi? Prefrontal korteks mi? Zihnimizin en son olgunlaşan bölümü ve bu da yirmili yaşlarımızın sonlarına kadar gerçekleşmiyor. Kendimden utanmalıyım. Onun yaşındaki bir adamın ondan faydalanması başka bir şey, ama ben mi? Kahretsın!

Pistte dört mil koşuyorum, en ufak bir yorgunluk hissetmiyorum, çünkü ne kadar çok koşarsam o kadar çok düşünüyorum. Ve o kadar çok sinirleniyorum. Geri alamayacağım veya düzeltemeyeceğim bir şey daha.

Telefonum titrerken ağırlıkların yanına doğru ilerliyorum, Lance'ten bir arama geliyor.

Telefonu açmıyorum. Aileden ayrı başka bir erkekle şu an konuşmak harika olabilir, ama onun yanında olmak bana onun sahip olduğu hayatı istememe neden oluyor. Onun ne kadar mutlu olduğunu görünce, benden daha genç biriyle aşık olmanın kötü bir fikir olmadığını düşünüyorum ve o da hiç yardımcı olmuyor. O, benim burada bir kadın olmamı istiyor. Aşık olup kalmamı.

Dambılı kaldırıyorum ve kolumu tekrar tekrar kıvırıyorum.

Ona bir daha dokunma. Ona dokunma. Onu izleme.

O güzel, nazık ve zeki biri; küçük şeyleri bile sanki hepsi çikolataya sarılmış gibi fark ediyor.

O benim için bir sığınak ve ona çok ihtiyacım var. Onun her şeyine çok ihtiyacım var, ama sanki onun yaşıdaymışım gibi berbat kararlar

veriyorum.

Çünkü o bana gelecek için umut veriyor.

O bana başka hiçbir şeyin önemi olmadığını düşündürüyor.

Dişlerimi sıkıyorum, bu geceki onun anısı bedenimi ısıtıyor.

Ona bir daha sakın dokunma. Onun için kötü bir anı olarak kalmak istemiyorum.

Kolumu fazla güçle yukarı kaldırdım ve dambıl omzumun üzerinden uçtu. Hızla arkamı döndüğümde, halı kaplı zemine çarptığını gördüm; bir adam, ayağına düşmeden hemen önce bacağını kenara çekti.

“Kahretsin,” diye patladım ve hızla onun lat makinesinin yanında durduğu yere doğru koştum. “Özür dilerim.” Dambılı aldım. “İyi misin?”

Kahverengi saçlarının yanlarında gri teller belirmiş beyefendi, tekrarlarını hiç aksatmadan yapıyor. Omuzunun üzerinden bana sırtarak barı aşağı çekmeye devam ediyor.

"Bundan gurur duymalı mıyım?" diye soruyor.

Ha?

Sonra gözleri pantolonuma kaydı ve ben de baktım, Quinn'i düşününce ereksiyonunun yeniden canlandığını gördüm.

Dönüyorum. Kahrolası herif.

“Şaka yapıyorum,” diye sesleniyor. “Bunun kimin için olduğunu tahmin edebiliyorum. Geçen gece seni onunla birlikte spor yaparken gördüm.”

"Kiminle?"

“Quinn Caruthers,” diyor. “Yerel fırıncı.”

Arkamı döndüm. Bu adam kim? Hafif yıpranmış teninin ve sakalının ardında yeşil gözleri parlıyor. Benden belki on yaş büyük, ama formda. Onu tanıyamadım. Madoc onu tanıyor olmalı. Herkesi tanıyor.

Quinn ile aramda bir şey olduğunu mu fark etti? "Bu..." diye kekeledim. "Bu öyle değil—"

“Burada bu kadar geç saatte egzersiz yapmak çok güzel, değil mi?” diye sözümü kesiyor. “Boş, sessiz, kimse izlemiyor—”

Kaşlarımı çatıyorum.

Bana tekrar gülümsedi. "Özel bir yerin olduğunda, onu kendine saklamak istersin, değil mi?"

Hâlâ gidiyorum. Sanki spor salonundan bahsetmiyormuşuz gibi geliyor.

Barı bırakıp havlusunu alıyor ve bana doğru yürüyor.

"Yine de burayı seninle paylaşmakta bir sakınca görmüyorum," diyor pantolonumu işaret ederek. "Yeter ki o şeyi duşlardan uzak tut."

Ne saçmaladığını hiç anlamadım ama son şakasına zorla güldüm. Gitmeden önce elimi uzattım. "Lucas Morrow," dedim ona.

"Deacon," diyor, telefonu alırken. "Doran."

Başımı salladım. Adını hiç duymadım. Belki de Quinn'in ailesini tanımıyordur.

"Görüşürüz." Ve koşu bandına atlıyorum, nefes almayı düşünemeyecek kadar yorulana kadar, hele yatağında duran iç çamaşırlarımı hiç düşünmeyene kadar orada kalmaya kararlı bir şekilde.

CHAPTER EIGHTEEN

Quinn

Dükkanımın mutfağındaki çalışma masasında oturmuş, Lucas'tan başka bir şeye odaklanmaya çalışarak Winslet'in günlüğünü karıştırıyorum.

Ona söylemeyeceğim ama dün geceyi sadece orgazm için değil, daha birçok nedenden dolayı sevdim. Bana yeniden yakın hissettim; sanki çocukluğumda birlikte büyüdüğüm gibi, hâlâ bana aitti.

Farklılar ama yine de bir çiftler. O beni kolluyor. Merakımı ve öğrenme ihtiyacımı karşılıyor ve bunu bir sır olarak saklıyor, ta ki artık yetişkin olana ve benim başka şeylere ihtiyacım olana kadar.

Aman Tanrım. Söylediğim kadar ondan nefret etmiyormuşum.

Keşke onun ilgisi bana baş dönmesi yaşatmasaydı. Zamanın yarısında duvara çarpıyorum, diğer yarısında ise bir esinti kadar nazik davranıyor.

Derin bir nefes verip gözlerimi tekrar odakladım ve günlüğe diktim. Onu daha sonra göreceğim ve bu gece yalnız kaldığımda onu "düşüneceğim".

Sayfaları karıştırıp ipuçlarından bir tür zaman çizelgesi çıkarmaya çalışıyorum.

Onun yazdıkları benim günlüklerimdekilere benziyor, ancak bir anlatı şeklinde düzenlenmemişler. İkimiz de hikaye anlatmıyoruz.

Listeler yaparım.

Ve sanki kafasının derinliklerinde hapsolmuş ve kendi dilini bile bilmiyormuş gibi, tek kelimelik düşüncelerle öfkesini dışa vuruyor.

Boş sayfalar, karalamalar, notlar ve elle çizilmiş haritaların arasında kümeler halinde belirir. Mürekkebi biten mavi bir kalem, yerini kurşun kaleme, keçeli kaleme veya dolma kaleme bırakır, ancak daha sonra kitabın başka bir yerinde tekrar ortaya çıkar.

Yazım tarzı aynı olsa da. Bir sayfayı çeviriyorum, ters yazılmış yazıyı görüyorum ve okumak için sayfayı düzeltirken kaşlarımı çatıyorum. Sanki kitabı rastgele kapmış, sayfalarını açmış ve bulabildiği her yere duygularını saçmış gibi.

Kontrol belirtisi gösterdiği tek zamanlar çizim yaptığı zamanlardır. Arabalar sıkça kullandığı bir temadır. Sadece siyah beyaz olarak, su altında bir aracı gösteren çizimler. Bir diğerinde ise bir elin bagaj kapağını araladığı sırada bagajdan sarkan bir eşarp var. Shelburne Falls Lisesi'nin siyah korsan bayrağı, püsküllerin hemen öncesinde kumaşın ucunu süslüyor. Eşarp ona mı ait? Yoksa arabanın bir korsana ait olduğunu mu söylemeye çalışıyor? Eğer birini, özellikle de kendi adamlarından birini nehre atmayı planlıyor olsalardı, arabada kanıt bırakmazlardı.

İkinci bir aracın çizimleri de var. Sayfayı çeviriyorum ve geçen gece beni takip eden 1972 model siyah Dodge'un çizimine gözlerim faltaşı gibi açılıyor.

Ormanın içindeki ıssız bir yolda hızla ilerleyen araba, ön camına şiddetli yağmur damlalarıyla çarpıyor; sanki siyah mürekkeple çizilmiş bir çizgi romandan fırlamış gibi görünüyor. Kelimeler sahnenin etrafında uçuşuyor.

*ebeveynler

*saat

*yakacak odun

*kıyafetler

*yiyecek

*bağırarak

Bu bir yapılacaklar listesi mi?

Şimdi bu kısa, tek kelimelik düşünceleri daha iyi anlıyorum. Dün gece Lucas'la evdeydim ve daha sonra telefonda konuşurken aklımdan sadece duygular geçiyordu.

O beni doyurmuyor. Ben daha fazlasını istiyorum.

Winslet de çok farklı değil.

Duvardaki saate baktım, altıyı geçmiş. On iki saattir burada tek başıma çalışıyorum ama sonunda bayrama hazırım. Her şey pişirildi, kremayla kaplandı ve yarın parktaki standımıza taşıyacağımız güne kadar saklandı. On iki saat daha.

Bu geceyi de atlatmam gerekiyor.

Sayfaları karıştırıp, anlaşılmaz bir düzende yazılmış çeşitli girişleri okuyor ve çizimleri inceliyorum. Direksiyonu sıkıca kavrayan yumruklar. Arabadan kaçan bir çocuk. Blackhawk Gölü ve kasabamıza adını veren şelaleler.

Dağın üzerinden aşağıya doğru akan suyu gösteren resmin üzerinde "Ölüm Şelaleleri" yazıyor.

"Onları benden aldılar, onları benden aldılar, onları benden aldılar..." diye karaladı başka bir sayfaya.

Kağıda kazınmış harflerin derin izlerinin üzerinden parmağımı gezdirirken başımı sallıyorum. Delice ve umutsuzca.

*karanlık
*havadaki su
*toprak kokusu
*pençe gibi anahtarlar
*farlar
*Şimdi
*Şimdi
*Şimdi

*Şimdi
*Şimdi
*Şimdi!

Kalbim daha hızlı atıyor, sanki oymuşum gibi. Sanki parmak boğumlarımın arasında anahtarları hissediyorum. Sanki pençeler gibi.

İntikam.

Olaylar yavaş yavaş yerine oturmaya başlıyor. Winslet MacCreary kayboldu ve herkes bunun Weston'ın suçu olduğunu düşündü. Hawke, Dylan ve herkes özellikle Doran kardeşlerin suçlu olduğunu tahmin etti.

Ama bu defter, durumun böyle olmadığını düşündürüyor.

Kaçırıldı. Başka biri onu öldürmeye çalıştı.

Ve hayatta kalınca saklandı. Muhtemelen o yıllarda terk edilmiş olan yaz kampında saklandı, çünkü intikam planları yapıyordu.

Peki Manas neden onu itti? Ve "onları benden aldı" derken neyi kastediyor?

Sayfayı çevirip okumaya devam ediyorum.

*Kalbim boşken hiç acımadı.
Beni ölmeye itiyorsun.*

Boğazımın arkasında iğne batması gibi bir his, gözlerimden yaşlar akıyor. Boş bir kalbin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Her zaman bir şekilde sevgi hissettim.

Anlıyorum işte. İstedğin kişiye sahip olamamanın verdiği özlem.

Dün gece Lucas'ın beni izlediği anların anıları zihnimi dolduruyor. Artık asla beni arkadaşlarının küçük kız kardeşi gibi gösteremeyeceksin. Bana baktığında gördüklerini hatırlayacak, ben de ona baktığımda ise bunu tekrar görmek isteyip istemediğini merak edeceğim.

Arka kapı açılıyor ve ben daha başımı bile kaldırmadan günlüğü saklıyorum.

Aro içeri girer. "Merhaba."

"Hey."

Duraksadı ve derin bir iç çekerek etrafına baktı.

Başımı öne eğip, yarınki yapılacaklar listemi yazmaya geri döndüm. "Soğutucuda."

Buzdolabına dalarken adımlarındaki neşeyi duyuyorum. Elinde iki pembe limonatalı kekle çıkıyor, birinin yarısı zaten ağzında. Yaz aylarının vazgeçilmezi olduğunu kısa sürede öğrendim ve çok sevdiğini anladım.

"Hawke yarın çıplak yüzeceğimizi düşünüyor," diyor karşıma otururken. "Ama ben çok şekerlenmiş olacağım, uyanık kalamam."

Çıplak yüzmek. Bunu da listeme eklemeliyim. Eğer Lucas hâlâ saklıyorsa. Dün gece yarısı bir ara aklıma geldi ki, bir şeyi daha listeden çıkardık. Sahne performansı.

Yüzümdeki alaycı gülümsemeyi kendime saklamaya çalışıyorum ama bu zor.

"Beni kuleye girmenize izin vermem için ikna etmeye mi geldiniz?" diye sordum ona.

"Buraya kekler için geldim."

Ona şöyle bir bakıyorum ama aptal olmadığımı hatırlatmaktan kaçınıyorum. Hunter, benden ikramları çaldığı için benimle sohbet etmeyi borçlu hissedebilir, ama Aro konuşkan biri değil.

Ama o buradayken...

Yazmayı bırakıp çenemi elime yasladım. "Gece Yolculuğu Efsanesi hakkında ne biliyorsun?"

Omuz silkerek, "Bu senin efsanen, Weston'ın değil," dedi. Pastanın üzerindeki kremayı yaladıktan sonra boğazını temizledi. "Hawke, dışarıda bir binici olduğunu söylüyor," diye anlattı. "Sadece arıyor."

Karanlıkta beni takip eden siyah arabayı düşünüyorum. Farları yanmıyordu. "Ne arıyordun?"

Başını salladı. "Sadece farlarını kapatıp seni takip ediyor," diye devam etti. "Bir gece, bir benzin istasyonunda genç bir adam gördü. Geç ve karanlıktı. Çocuk yakıtını doldurduktan sonra, motosikletli adam arabasıyla binanın hemen arkasından çıktı."

Onu bekliyor muydu?

Şöyle devam ediyor: "Araç onu takip etti ve Blackhawk Yolu'ndayken, dikiz aynasında aracı fark etti. Döndü, araç da döndü. Hızlandı, araç da yetişti." İkinci kekin ambalajını açıyor. "Eve koştu, verandadaki basamaklardan hızla çıktı ve döndü. Farlar gözlerini kamaştırdı."

Tehlikeyi asla eve getirmeyin. Yalnızken asla tehlikenin size yaklaşmasına izin vermeyin.

Çocukluğumdan kalma eski bir anı canlanıyor zihnimde. Annemle babamın bodrumu. El fenerleri. Dylan, Hawke, Kade, Hunter ve ben hayalet hikayeleri anlatıyorduk. Bir başka şehir efsanesi dersi.

"Arabadan çıkan figürü göremiyor." Kekini yere bırakıp öne eğiliyor. "Sürücü kimse onun tarafından öldürüldüğünü söylüyorlar, ama Hawke ve ben bununla ilgili hiçbir kayıt bulamadık. Ama yerel halk yine de bu hikayeye eğlenmeye başladı ve bu kısım iyi belgelenmiş durumda. Kardeşlerinizin lise yıllarından biraz önce, yerel halk Gece Yolculuğu hikayesini taklit etti. Bazı lise öğrencileri hoşlandıkları bir kıızı takip ederdi ya da kız öğrenci derneği üyeleri bir öğretmeni takip ederdi," diye açıklıyor.

"Onlar ne yapardı?"

Kadın tekrar keki eline alıyor. "Her neyse, sanırım. Birbirimizi korkutuyoruz." Bir ısırık alıyor. "Belki de biraz ön sevişme."

Birden gerçeği fark ediyorum. "Tıpkı eskiden Weston'daki yağmacılar gibi."

"Hım." Başını salladı. "Ama bazen hiç eğlenceli olmuyordu. Bazen kovalanan kişi, gerçek sürücünün kendisi olduğunu ve şaka yapan bir arkadaş olmadığını çok geç fark ediyordu. İşler kötüye gidiyordu, bu yüzden duruyorlardı."

Bu yüzden atlı birkaç kişiye saldırdı.

"Onu görürsen," diyor alaycı bir sesle, "onu evine geri götürme. Güvenli bir yere sür. Ya da... yoluna devam et."

"Onun erkek olduğunu nereden biliyorlar?" diye soruyorum.

"Çünkü her zaman öyledir."

Ve bir lokma daha alıyor.

Winslet'in günlüğü, bir voodoo bebeğine benziyor. Çiziklerle, çığlıklarla, gözyaşlarıyla dolu ve duyularının algıladıklarından veya zihninin bozulmasından başka net bir düşünceyi barındırmayan bir şekilde yazılmış.

Ama hisler çok açık. Gece Yolculuğu hakkında konuşuyor ve çiziyor. Çizimlerindeki araba, benim gördüğümle aynı. Aro'nun bana Weston Lisesi'ndeki oto tamirhanesine ait olduğunu söylediği araba.

Öyleyse sorulması gereken sorular şunlar: O zamanlar kim sürüyordu, şimdi kim sürüyor?

Sesim fısıltı gibi çıkıyor, "Sence binici ne arıyordu?"

Aro yavaşça çiğnerken sessizdi. "Her neyse, onu bulmuş olmalı."

Çünkü o durdu.

Bizim için efsane her zaman sadece bir efsaneydi. Tanıdığımız hiç kimse o biniciyle temasa geçmedi. Gerçekten olup olmadığını bile bilmiyoruz.

Arka kapıya bir tıkırtı geldi ve irkildim, Lucas'ın ara sokaktan içeri girdiğini gördüm.

Aro bana kısık sesle gülüyor ama eğer gece geç saatlerde burada yalnız olsaydı ve sadece birkaç metre ötede gizli bir sığınak bulunsaydı o da sıçrardı.

Lucas takım elbisesiyle içeri giriyor ve ben bir an nefesimi tutuyorum. Koyu takım elbisesinin üzerinde bembeyaz gömleği göze çarpıyor ve gözlerimiz buluşuyor; dün gecenin anısı beni neredeyse ürpertiyor. Koyu sarı saçları, sanki parmaklarıyla taramış gibi bir yana doğru itilmiş ve çıplak göğsü ve sırtının rengiyle aynı olan güneşten bronzlaşmış tenine bakmaktan kendimi alamıyorum.

Aro'ya bir bakış attıktan sonra tekrar bana döndü, bakışları oyalandı ve gülümsemesini gizledi. Ben de fırıncı ceketimi çıkarırken belli etmemeye çalıştım. Ceketini masanın üzerine bıraktıktan sonra ona döndüm; dikkatini tişörtümdeki atletime diktiğini gördüm, sonra derin bir nefes aldı ve sanki ne yaptığımı tam olarak biliyormuş gibi bana baktı. "Hazır mısın?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Ona bakıyorum. Acaba külotlarım hâlâ yatağında mı diye düşünüyorum. "Evet." Ve Aro'ya baktım. "Weston'a bisikletle gitmeme izin verilmiyor."

O kıkırdar. "Merhaba," der Lucas'a.

O da başıyla ona karşılık verdi.

Üzerimi değiştirmem gerekiyor, bu yüzden spor salonuna dönmeden önce beni eve bırakacak. Hiç konuşacak mıyız? Kardeşlerim orada olup onu tedirgin edecek mi? Ya Farrow oradaysa ve beni eve bırakmayı teklif ederse ne yapacak? Sonuçta komşuyuz.

Aro ellerini silkeleyip boş kek ambalajlarını çöpe attı. "Size katılabilir miyim?" diye sordu ikimize de. "Bazı arkadaşlarımı kontrol etmek istedim. Hawke ışıklar söndükten sonra beni almaya gelecek."

Lucas'ın gözleri, sanki bununla ilgili bir sorunum varmış gibi bana kaydı, ama ben sandalyemden fırladım. "Elbette."

Sandalyelerimizi içeri çekiyoruz ve çantamı ve telefonumu almadan önce ön kapıları tekrar kontrol ediyorum, kapalı aynaya bir göz atıyorum. Sokağa doğru yavaşça ilerliyoruz ve arka kapıyı kilitliyorum, yolcu tarafına doğru koşuyorum.

"Öne geçebilirsin," diye birden Aro'ya söyledim.

Ama ön koltuğu öne doğru itip arka koltuğa biniyor. "Yok, sorun değil."

Harika. Lucas ve ben ön sırada birlikte otururken sanki bir çiftmişiz gibi görüneceğiz ve eğer Hawke'a bundan bahsetmezse, Dylan'a söyleyecektir.

Lucas anahtarı çevirip arabayı çalıştırırken ben de emniyet kemerimi taktım. Gözlerine bakmaktan kaçındım ama geri vites takarken vites kolunu sıkıca kavrayan eline göz ucuyla baktım. Klitorisim bir kez daha zonkladı.

Gözlerimi uzun uzun kırıştırdım, o bizi sokağa doğru geri geri çıkarırken gözlerimi pencereden dışarı çevirdim. Birkaç saniye içinde High Street'teydik ve Weston'a doğru ilerliyorduk.

Günlüğü mutfaktaki çalışma masasının üzerindeki dizüstü bilgisayarın altına bıraktım. Eminim bir sorun yoktur, ama almalıydım. Kilitleri değiştirmiş olsam da Hawke'ın fırına gireceğine son derece güveniyorum ve henüz el koymasını istemiyorum.

Gözlerimi kaldırıp, yan aynada karanlıkta hızla geçen ağaçları izliyorum.

"Bu ilginç bir dövme," diyor Lucas.

Bakışlarımı çevirdiğimde, onun dikiz aynasından Aro'ya baktığını gördüm.

"Seninki daha iyi." diye sırttı.

Farların yansımaları yan aynama yansıyor ve arkamızdaki arabayı uzaktan izliyorum.

"Weston'da doğup büyüdü mü?" diye soruyor ona.

"Evet."

"Hangi kısım?"

"En berbat kısmı."

Hafifçe gülüyor ve ya onun cevaplarından etkileniyor ya da Weston'ın kötü olmayan bir yanı olduğunu ima etmesini komik buluyor.

Arkamızdan giderek yaklaşan ışıkların parlamasını önlemek için aynayı eğiyorum.

Aro, "İnsanlar o eski ihtişamlı günlerden bahsediyor," diye düşünüyor. "Kalabalık nüfus. Trafik. Futbol maçlarında tıklım tıklım dolu tribünler ve iş yerleriyle ışıltı ışıltı parlayan, yayalarla dolu sokaklar. Sanki Atlantis gibi." Sesi yumuşuyor. "Gerçek olup olmadığından emin olmadığımız bir efsane."

Köprüyü geçiyoruz ama ben bir bozuk para alma fırsatı bulamadan Aro yoluna devam ediyor.

"Bu kasabayı başka türlü hiç görmedim," diyor bize. "Hayalet bir kasaba ve fırsatçıların yuvası..."

Çocukluğumda Weston hakkında iyi bir şey hatırlamıyorum. Buraya asla bir restorana gitmek veya bir spor etkinliği izlemek için gelmedik.

"Bana hiç soru sormayacak mısın?" diye ısrarla soruyor. "Mesela beni tuzağa düşürdüklerinde kaç yaşında olduğumu? Ya da onlar için ne kadar para çaldığımı?"

Yan aynadaki ışıkların artık yanmadığını fark ettim ve şöyle bir baktım.

Araba hâlâ orada.

Birkaç metre geride ama orada.

Göğsümün inip kalkma hızı biraz daha hızlandı.

Aro sözlerine şöyle devam ediyor: "Ya da, ona 'evet' demeye başlasaydım ne kadar para kazanabilirdim?"

Aro'nun neyden bahsettiğini anlamak biraz zaman alıyor. Green Street mi? Farrow'un hâlâ üyesi olduğu çete mi? Neden Lucas'la bundan bahsediyor?

Aynadaki arabadan gözlerimi ayırıp ona baktım. Bronzlaşmış çenesi kasılmıştı ama sadece önündeki yola bakıyordu.

"Drew Reeves," diyor Aro, sözleri arabanın içini dolduruyor. "Adını duymuşsundur, değil mi?"

Lucas'ı izliyorum çünkü bana sormadığını biliyorum. Reeves'i duymuşum. Shelburne Falls'ta polis memuruydu ama iki yıl önce istifa etti.

Aro sözlerine şöyle devam ediyor: "Gençleri hırsızlık yapmaya, uyuşturucu satmaya ve insanlara zarar vermeye teşvik etme fikri onun muydu acaba?"

Gözlerimi kısıyorum. Aro burada yaşadıkları hakkında bana hiç konuşmamıştı. Neden şimdi paylaşıyor?

"Akıllıca bir hareketti," diyor bize. "Kendini tehlikeye atmak yerine, küçükleri kurtların önüne attı."

"Sana zarar verdi mi?" diye sordum ona.

Lucas'ın dikiz aynasına bakarak, "O istedi," dedi.

Knock Hill'e vardığımızda, Lucas'ın direksiyonu sıkıca kavramış bembeyaz olmuş ellerine ve gergin omuzlarına dikkat ettim. Neler oluyor?

Parçalar yavaş yavaş yerine oturmaya başlıyor, sonuçlar daha da belirginleşiyor. Sırtındaki dövme. Partideki herkes hemen tanıdı. Farrow, benim herhangi bir şeye rıza gösterdiğimden pek de emin olmadığım halde beni onunla yalnız bıraktı.

Drew Reeves, Lucas'la aynı yaşta, değil mi? Birbirlerini tanıyorlar mıydı?

Evimin önünde duruyoruz, Farrow'un evi stadyum gibi ıslık ıslık parlıyordu, her yerinden müzik geliyordu ve verandasında iki kadın oturuyordu.

Kapımı açıyorum. "Hemen geri döneceğim."

Burada kalıp dinlemeye devam etmek istiyorum, ama o gittikten sonra Lucas'la konuşacağım.

Dışarı çıkıyorum, Aro için kapıyı açık bırakıp evime doğru merdivenlerden koşarak çıkıyorum.

"Yolculuk için teşekkürler." Sesini zar zor duyabiliyorum, tonu biraz temkinli. Onun hakkında benim bilmediğim bir şey mi biliyor acaba?

Kapıyı açmaya başladım ama arkama baktığımda, o hala arabanın yanında ve Lucas da arabanın tavanından onunla konuşuyordu.

Arabada söyleyemediği neyi söylüyor?

Sokakta her yeri süpürüyorum, bizi takip eden araba ortalıkta yok ama dudakları kıpırdamaya devam ederken rahatlayamıyorum. Tanımadığı biriyle konuşmak neden bu kadar kolay? Beni neyden korumaya çalıştığını

anlamıyorum ama artık bunun Farrow Kelly veya Noah Van der Berg'den olmadığını biliyorum.

Bunun benimle hiçbir ilgisi yok.

CHAPTER NINETEEN

Lucas

Aro, Jared'ın arabasının kapısını sertçe kapatarak, "Yolculuk için teşekkürler," diye seslendi.

Hızla dışarı çıktım ve "Sana zarar verdi mi?" diye sordum.

Durdu ve ben arabanın tavanından ona baktım. Drew kadınlardan hoşlanıyordu ve genç kadınlardan hoşlandığını anlaması uzun zaman aldı.

Aro arkasını dönüyor ve ben de Quinn'e bakmaktan kaçınıyorum. Drew beni şimdi böyle görseydi ne kadar sevinirdi acaba? Benden on iki yaş küçük bir kız için aklımı kaybediyorum.

Aro bana, "Başkalarına zarar verdi," diyor.

Gözlerime bakmakta zorlanıyor ve onunla olan birkaç etkileşimimizden anladığım kadarıyla, söylenmesi gerekenleri söylemekten çekinmiyor.

Ama daha fazla ayrıntı vermiyor. Konuyu tekrar gündeme getirmek istemiyor ve dürüst olmak gerekirse, buna minnettarım. Duymaktan nefret ederdim.

Kadın arabanın yanına gelir ve sesini alçaltır; Quinn ise muhtemelen ne yaptığımızı merak ederek kapısında bekler.

"Neden ayrıldığını biliyorum," diyor. "Buradaki herkes biliyor, bu yüzden başkası kendi yöntemleriyle açıklamadan önce ona anlatsan iyi olur."

Gözlerimi Quinn'e çevirdim. O arkasını döndü ve kapısının kilidini açmaya başladı.

Aro sözlerine şöyle devam ediyor: "Ayrıca Green Street'in ne hale geldiğinden nefret ettiğinizi de biliyorum, bu yüzden bir daha buradan ayrılmayı aklınızdan bile geçirmeyin, çünkü bir sorumluluğunuz var."

"Biliyorum."

Green Street, Shelburne Falls'a ve Trent ile Caruthers ailelerinin yaşadığı bölgeye kadar genişlemiş; ayrılırken bunu hiç düşünmemiştim. Hugo Navarre ve Drew Reeves'ten kurtulmam gerekiyor. Sevdiklerim güvende olunca Madoc'a her şeyi anlatacağım.

Arkasını dönüp caddede ilerlemeye başladı ve Quinn'e el salladı. "Yarın görüşürüz!"

Quinn el sallayarak içeri giriyor ve spor salonuna gitmek için kıyafetlerini değiştiriyor.

Knock Hill'e yukarıdan aşağıya doğru bakınca, dün Quinn'in evine kameraları yerleştirirken açık olduğunu fark ettiğim karşıdaki berber dükkanını görüyorum. Kasabada dolaşırken Samson Fletcher çalışıyordu, hâlâ faaliyet gösteren birkaç işletmeden biriydi. Weston'da iki restoran, bir benzin istasyonu, bir okul ve birkaç ufak tefek şey daha var, ama başka pek bir şey yok. Kendi polisi bile yok.

İşte bu yüzden Drew bunca zamandır bu kadar çok şeyden sıyrılmayı başardı. Aslında, polisin buraya geri gelmesini engelledi, muhtemelen Shelburne Falls'ı işin içine dahil etmeye ikna ederek kendi avantajlı konumunu sağlamlaştırdı.

Farrow ile tekrar konuşmam gerekiyor.

Ama önce Quinn ile birkaç dakika yalnız kalmam gerekiyor. Pencerelerden sızan sıcak ışığın aydınlandığı ön kapısına bakıyorum.

Özür dilememi duymak istemeyecek ve dün gece ona özür dilemeyi asla hayal bile etmezdim. Gün ışığında her şeyin ne kadar farklı görüldüğüne şaşıyorum. Sanki güneş batınca suçluluk duygusu ikinci plana atılıyor.

Onun izni olmadan evine kameralar yerleştirdim ve kararlarını defalarca sorguladım, dün gece partisine baskın yaparak onu utandırdığımı da söylemeden geçemem. Sadece onun için endişelendiğimi ya da eski alışkanlıkların kolay kolay kırılmadığını iddia edebilirdim, ama gerçek şu ki, onu başkasıyla istemiyorum ve onu kendime de almayacağım. Bu çok yanlış.

Yanımdan bir araba geçti ve ben de koltuğuma geri oturup radyonun sesini biraz daha yükseltdim.

Ama sonra durdum, az önce ne gördüğümü fark ettim.

Arkamı döndüm, başımı camdan dışarı uzattım ve az önce geçen arabanın olduğu yere baktım. Farlar yanmıyordu.

Dur levhasına geliyor, fren lambaları yanıp sönüyor—arka lambalar yanmıyor—ve yavaşça sola dönüyor. O kadar yavaş ki, sanki av

peşindeymiş gibi.

Drew. Belki de değildir, ama olabilir.

Direksiyonu kaptım, onu takip etmeye hazırlanıyordum ki yolcu kapısı açıldı ve Quinn yanıma oturdu.

Duraksıyorum, spor salonuna gitmemiz gerektiğini hatırlıyorum. Onu öylece bırakıp gidemem.

Ve onunla birlikte arabada birinin peşinden gidip onu tehlikeye atamam.

Bunun yerine birinci vitese geçiyorum ve kaldırımdan uzaklaşırken aracın aynada kayboluşunu izliyorum. Weston'dan ayrılırken etrafıma göz kulak oluyorum. Bizi buraya kadar takip mi etti?

Belki de hiçbir şey değildi. Yine de, Traverse'e ek olarak, bunu da gözlem altında tutmalıyım. Ne olur ne olmaz.

Köprüden geçerken, sinirlerim yatıştıkça Quinn'in arabaya bindiğinden beri nefes bile almadığını fark ettim. Ona baktım, boynundaki tendon gergindi, pencereye doğru bakıyordu. Dokunmak için elimi uzattım—parmağımın tersiyle ensesine dokundum—ama bana bakmadı ve geri çekileceğinden korktum. Elimini indirdim.

Radyoda "Drive" şarkısı çalıyor, yumuşak ve etkileyici melodi havayı doldururken rüzgar yüzündeki uçuşan saçlarını okşuyor.

Daha önce ona bu akşam egzersiz yapmak isteyip istemediğini sormak için mesaj atmıştım ve şükürler olsun ki evet dedi.

“Quinn—”

"Konuşmak istemiyorum," diyor sakın bir şekilde.

Sesi yumuşak ve sakın.

Ama bundan daha açık olamazdı.

Bakışlarımı tekrar yola çeviriyorum, şimdi biraz daha ıstırap çekiyorum. Dün gece olanlar yüzünden mi kendini kötü hissediyor? Ona dokunmam yüzünden mi? Kahretsin.

Neden üç gün önce, ayrılmam gerektiği halde ayrılamadım? Şimdi her şeyi mahvettim. Her şeyi. Ona hiçbir şey söylemediğim için varsayımlarda bulunmaya başladı. Kim bilir ne düşünüyor?

Dün gece başka biri olsaydı onunla birlikte olur muydum? Meraklı soruları, bulaşıcı gülümsemesi ve küçük şeylerden aldığı zevkle tanıştığım sıradan bir genç kadın olsaydı, hayır.

Hayır. İlk seferinde onunla birlikte olmazdım. İlk seferinde yavaş davranırdım, her saniyeyi tadını çıkarabileceğim, koklayabileceğim ve

tüketebileceğim bir yiyecekmiş gibi yutardım. Her yerini öperdim, nefes almak için ağzımı vücudundan zar zor ayırırdım.

Bir dahaki sefere sevişirdik. Mutfak tezgahında. Koltukta. Duvara yaslanarak. Arabada.

Penisimi aşağı doğru bastırıyorum, pencereden dışarıya öfkeli bir bakış fırlatıyorum ve dördüncü vitese geçiyorum. Eğer Quinn'den başkası olsaydı, yaş farkından dolayı suçluluk duyabilirdim ama bu, onu durdurmaya yetecek kadar değil.

Arabayla spor salonunun önüne yanaştım, karşı kaldırıma park ettim ve arabadan inip girişe doğru yöneldik.

Ona biraz alan ver, diye kendi kendime söylüyorum. İçeri gireriz, pistte biraz stres atarız ve her şey yoluna girer. Sabırlı olursam tekrar arkadaş oluruz.

İçeri girer girmez, üç erkek kardeşinin de ellerinde raketlerle resepsiyonun önünden geçtiğini gördüm. Kahretsın!

Madoc beni daha önce aradı ve ben tamamen görmezden geldim. Muhtemelen bu gece onlara katılmam için davet ediyordu. Kahretsın.

Sadece onu kendime istiyorum. Onun giriş işlemlerini yapıp havlu almasını izliyorum, sonra ben de aynısını yapacağım.

Ancak daha sonra Noah, Farrow, Dylan ve Hunter da giriş kapısından geçiyorlar.

Dişlerimi sıktım.

Dylan, Quinn'i kucaklayıp, onu bırakmadan önce neşeli bir şekilde sağa sola salladı. "İstersen spinning dersine gidiyoruz."

Quinn, Farrow'a dönerek, "Senin kardiyo yapamayacağını sanıyordum," dedi.

"Dayanıklılığım hayallerin gerçekleşmesi gibidir," diye alaycı bir şekilde söylüyor, aptalca ve kendinden emin tavrıyla yanından geçip giderken. "Yarınki külotlar şimdiden ıslanmış."

Affedersiniz? Bir adım atıyorum.

"Terle," diye temin ediyor Farrow, bir adım daha geri çekilerek. "Bunu kastetmiştim."

Evet, yalan!

Arkasını dönüp Dylan'ı odaya doğru takip ederken, Van der Berg ona söylenerek, "Hiç susmaz mısın lan?" dedi.

"Ağzım doluyken."

Noah başını sallıyor ve ikisi de içeri girerken Farrow'un yüzündeki alaycı gülümsemeyi hayal edebiliyorum.

Quinn bana döndü, göğsü nefes nefese kabardı. "Şey..." Hafifçe gülümsedi. "Yolculuk için teşekkür ederim."

Merdivenlere doğru dönüyor, muhtemelen piste doğru gidiyor, ben de bir adım atıyorum ama Jared orada.

Kaşını kaldırarak ona yaklaşıyor. "Kararlarınıza güveniyoruz." Madoc ve Jax arkasında dururken sırtıyor. "Ama davaya başka bir yetişkinin de dahil olması güzel."

Bana şöyle bir baktı, Quinn'in benimle evde olduğunu düşünüyordu ve endişelenmek aklına bile gelmedi. Boynumun arkasını ovdum.

Jax kız kardeşini boğazından yakalıyor. "Bu yaz eğleneceğini sanıyordun, değil mi?"

Jared ve Madoc, Quinn'in bir an kıvranıp durmasını ve sonunda karnına bir yumruk indirmesini izlerken kıkırdarlar.

Adam homurdanarak onu serbest bırakır ve herkes tekrar gülmeye başlar.

Bana bakıyor. "Seni rahip sanıyorlar." Keskin bir bakışla beni süzüyor. "Öyle misin?"

Kalp atışlarım hızlanıyor, dün geceye atıfta bulunduğunu biliyorum ve beni değil de kendisini kardeşlerinin dikkat odağı haline getirmekten alıkoyan tek şey kelime seçimleri.

Sakin bir tonla konuşuyorum. "Sizin açınızdan durum böyle."

"Ama bu yaz eğleneceksiniz, değil mi?"

Penisim seğiriyor, kardeşleri her kelimeyi dikkatle dinliyor.

Bunu yüzümden, nefes alışverişimden anlayacaklar.

Ses tonumu sabit tutuyorum. "Bu seni ilgilendirmez."

Yetişkin olan benim.

Madoc onu kendine doğru çekip başını öptü. "Sınırlar önemli, yavrum."

Bana dik dik bakıyor, ben de onun görebileceği kadar hafifçe gülümsüyorum.

Aramızda olanları onlara anlatabilir, ama ben de anlatabilirim. Yatağında mastürbasyon yapması, Farrow Kelly'nin yanına kendine ait bir daire tutması ve reşit olmayan yeğenlerine içki getirmesi gibi şeyleri.

Omuzundaki havluyu hızla çekip ikinci kata çıkan merdivenleri öfkeyle tırmandı.

"Saat dokuzda yola çıkıyoruz!" diye bağırdım arkasından.

Takip etmek istiyorum ama şüpheli görünecek.

Madoc bana, "Yardımanız için teşekkür ederim," diyor. "Çok fazla ortada olmadığım için özür dilerim. Nasılsınız?"

Başımı kaldırıp onun gözden kayboluşunu izledim. "İyiyim."

Raketini kaldırıyor. "Bir oyun mu?"

"Sanırım bunun yerine koşacağım."

Merdivenlere doğru yöneliyorum ama beni geri çekiyor. "Hadi, dört kişiye ihtiyacımız var."

Ve gerçekten gözlerimi deviriyorum çünkü hala bu adama hayır diyemiyorum. Sanki ağlayacakmış gibi korkuyorum.

Üçünü de takip ederek kortun içine girdik; Madoc ve ben arkada, Jared ve Jax ise önde yer aldı. Madoc servis attı, top duvara çarptı ve yankılanarak bize geri döndü.

Madoc topa vururken homurdanarak bana, "İyi mi?" diye sordu. "Makul bir saatte eve gelip biraz uyuyabiliyor mu?"

"Çok enerjik." Topa doğru koşuyorum. "Sürekli bir yerlere gidiyor."

"Seni sinirlendiriyor mu?" diye şakayla karışık sordu Jax.

Voleybol oynuyoruz, Jared topu yakalıyor, ardından Madoc tekrar sert bir vuruş yapıyor.

Kesinlikle sinirimi bozuyor. Ama bunu onlara anlatamayacağım şekillerde.

Fotoğraf çekmek için atılıyorum. "Hâlâ... her zaman olduğu gibi aynı."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Dün gece olanlar ve daha önce yaşanan, sapıkça davranışlar sergileyen araba olayı yüzünden düşünemiyorum.

"Evet, anne babalar iyi iş çıkardılar." Madoc derin bir nefes aldı. "O, aramızdaki en iyisi. Her şeye sahip olarak büyüdü ve hiçbir şeyi hafife almadı."

Bir fotoğraf daha çekmeden önce gözleri benimkilerle buluştu.

"O, daha iyi olabileceğini düşündüğü şeyin peşinde koşarken asla iyi olanı riske atmayacak," diyor bana.

Duraksıyorum, şutum başımın üzerinden geçiyor. Madoc yüzünü buruşturuyor ve topu almaya gidiyor.

"Senin durmadığın her yerde çimenler daha yeşildir," demek istiyor.

Quinn ne kadar şanslı olduğunun farkında. Bu, yıllar önce Madoc'un onaylamayacağı arkadaşlar ararken benim de kullanabileceğim bir ders olurdu.

“Onun sonsuza dek yalnız kalmasını istemiyoruz.” Jax raketini savurarak, “İnsanların ne kadar kötü olabileceğini asla bilmesini istemiyoruz.” dedi.

Başımı sağa sola savurarak boynumu çılatıyorum. Ama en çok sevdiğiniz insanlar size gerçekten zarar verebilecek olanlardır. Bunu biliyor olmalı. Aşkta da her şey kadar acı çekecek.

"Peki, yarının gündemi ne?" diye soruyorum, topu savuşturup konuyu değiştirmeye ihtiyaç duyarak.

Madoc atladı, atışını kaçırdı. "Saat onda geçit töreni," diye homurdandı, "öğlen Eagle Point'te barbekü turu, saat dokuzda havai fişekler."

"Saat kaçta kalkmam gerekiyor?" diye homurdandı Jared.

Raketi yumruklarımınla sıkıca kavradım.

Madoc, "Sabah beş," diye yanıtlıyor.

"Kahretsin."

Jax gülüyor.

Hayır, yapmıyorum. Kolumu indiriyorum ve topun yine yanımdan uçup gitmesine izin veriyorum. "Arkadaşlar, bugün bunun havasında değilim. Üzgünüm," diyorum Madoc'a. "Koşu yapmam gerek ya da benzeri bir şey."

Buradan çıkıp kafamı toplamam lazım. Sessizliğe ihtiyacım var.

“Amin.” Jax arkasını dönüp yanımdan yürümeye başladı, sanki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi. “Birkaç tur yüzmeye gidiyorum.”

Jared, ağabeyinin peşinden gidiyor. "Ben de kardiyo egzersizi yapmak için eve gidiyorum."

Onların ardından dışarı çıktım, Madoc arkamızdan sesleniyordu: "Raketbol sevdiğinizi sanıyordum!"

Gülümsememle kendimi şaşırtıyorum. Onları seviyorum; ancak, hiçbirimizin ona ilgi gösterme havasında olmaması beni üzüyor. Sonunda kendimi evimde gibi hissediyorum.

"Yarın görüşürüz!" diye bağırdım ona.

Erkenden ve çok erken.

Pistin üzerine atlayıp zamanı işaretleyerek koşmaya başladım. Adımlarımı istikrarlı ve yavaş tutarak, tur üstüne tur atmayı çok çabuk tamamladım. Quinn Peloton bisikletine bindi ve bir kez gözlerime baktı.

Ama bir daha asla. Her yanından geçtiğimde, ya müziğine ya da egzersizine dalmış oluyor ve onu yalnız bırakıyorum.

Zaman geçtikçe spor salonu daha da boşalıyor ve tekrar yanından geçtiğimde artık bisiklette değil. Onu bacak egzersiz aletlerinin başında,

televizyonda bir yemek programı izlerken buluyorum.

Hâlâ öğreniyor. Sonsuza dek meraklı. Bacak kıvrırma aletinde oturuyor ama çalışmıyor, dikkati pasta süsleme programına dalmış durumda.

Gözlerim kocaman açılmış. Dudaklarım hafifçe aralık. Yanından geçerken ona bakmaktan kendimi alamadan yutkunuyorum. Çok güzel. Sadece görüntüsü bile. Ve söyledikleri. Bütün bunlar, Quinn'in dünyasında yaşamayı sevdiğim bu dünyada doruğa ulaşıyor.

Onu bırakıp Hugo Navarre ve Green Street ile aynı şehirde yaşamaya asla razı olmayacağım. O kalacak, onlar gidecek.

"Lucas."

Yavaşladım, başımı kaldırıp pistin hemen kenarında Astrofizik temalı siyah polo tişört ve siyah şort giymiş bir kadın gördüm.

Nefes nefese yanına ulaştım ve durdum, onu neredeyse anında tanıdım. "Sarah?"

Kızıl saçları, güzel dalgaları, mavi gözleri ve çilleriyle her zamanki gibi formda bir kadındı. Eski kız arkadaşı.

Gülümsüyor ve ben geriliyorum, sarılmak için hamle yapacakken yapmıyorum. Son konuştuğumuzda bana hayatımın berbat olacağını söylemiş ve sonra da milkshake'ini üzerime fırlatmış, milkshake arabamın her yerine sıçramıştı.

Üzerindeki isim etiketine baktığımda burada çalıştığını görüyorum.

"Evlendiğinizi duydum," dedim nefes nefese.

"Denedim." Yavaşça konuşuyor. Bir önceki seferden çok daha nazik. "İşler yolunda gitmedi."

"Üzgünüm."

"Yaşayarak öğreniyoruz." Beni baştan aşağı süzdü. "Seni görmek güzel."

Başımı şakacı bir şekilde yana eğdim. "Öyle mi?"

Elini sallayarak beni geçiştirdi. "Ah, o zamandan beri çok şey oldu. Ben sakinleştim," diye takıldı. "Ve büyüdüm. Ya sen?"

Benim yüzümden ayrıldık. Ondan hoşlanıyordum ama ona aşık değildim. Artık onun zamanını boşa harcamak istemiyordum.

Ama şimdi...

Hüzünlü bir kahkaha attım. "Belirli bir yaşa geldiğimizde nerede olacağımızı asla hayal etmiyoruz, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Hayır, değiliz. Bize bunu söylemiyorlar."

Hayır.

İyi bir insandı. Ve birlikte eğlendik. Onu incittim ama doğru karar verdiğimi biliyordum.

Ama şimdi... İkimiz de kendimizi çok beğenmiş halimizden kurtulduk.

"Çocuklarınız var mı?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hayır. Ya sen?"

"Hayır." Parlak dudaklarını ıslatıyor, saçındaki kırmızıya uyması için biraz turuncu yapıyor. "Evli misin?"

Tekrar başımı salladım.

"Kalıcı olarak mı döndün?" diye soruyor.

"Şu anda yurt dışında çalışıyorum," dedim ona. "Sadece ailevi işler için buradayım."

Quinn'in başka bir programa geçmek için kanalı değiştirdiğini, şortu ve spor sütyeninin parıldayan tenini ve kalçalarının her kıvrımını gösterdiğini fark ettim. Yakında duran bir adam da ona gizlice bakıyordu.

"Aklında ne var?" diye soruyor Sarah.

Ona dönüp baktım ve gülümsedim. "Hiçbir zaman rahat değildim."

"Ben hatırlıyorum."

Evet, eminim öyledir.

Elindeki not defterini çıkarıp bir kartvizite bir şeyler yazdı. Kartviziti bana uzatarak, "Senin de stres atmayı ne kadar sevdiğini hâlâ hatırlıyorum," dedi.

Kartı alıyorum ve arka yüzünde adresini görüyorum.

"Her gece saat ondan sonra evdeyim," diyor bana. "Anahtar paspasın altında."

Kalbimde bir sarsıntı hissettim ve gözlerimi tekrar onun gözlerine çevirdim; bakışlarındaki o rahat ve neşeli ifade, tıpkı hatırladığım gibiydi.

Gülümseyerek uzaklaşıyor ve midem alt üst oluyor, ağzım zımpara kağıdı gibi kuruyor.

Bana çıkma teklifi etmedi. Telefon numarasını da vermedi. Sadece 'işte anahtar, saat ondan sonra gel' dedi. Kaç bekar erkek, hiçbir bağlayıcılığı olmayan güzel bir seks davetine hayır diyebilir ki?

Yavaşça çeşmeye doğru gidiyorum ve biraz su içiyorum.

Ona gidebilmek iyi olurdu. Dün gecedan beri hâlâ çok kötü durumdayım ve rahatlayamadım.

İkimiz de daha yaşlıyız, biraz daha hayattan bıkmış durumdayız ve bir saatlik gerçeklerden kaçışın ne olduğunu kabul etmeye razıyız. Benim onu sevip sevmemem umurunda değil.

Quinn'i asla kaçış aracı olarak kullanamazdım.

Ah, Quinn...

Benim Quinn'im.

Hızla doğruldum, yutkundum ama birine çarptım.

"Affedersiniz," diyorum.

"Bana aldırış etmeyin."

Geriyeye yaslandım, dün gece gördüğüm aynı adama baktım. Adı neydi? Deacon mıydı?

Ama su sebili için gitmiyor, sadece duvara yaslanıp bana bakıyor. Uzaklaşmaya başlıyorum ama iki adım attığımda bana baktığını fark ediyorum.

Beni takip mi ediyor?

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum.

"İzlemeye devam edin."

Sırtımı dikleştirerek ona döndüm. "Sen kimsin be?"

Ama gözlerini Quinn'e çeviriyor, bir an düşüncelere dalmış gibi görünüyor ve bu hoşuma gitmiyor. Bakışlarını engellemek için hareket ediyorum ama o konuşuyor. "Eskiden tanıdığım birine benziyor," diye mırıldanıyor. "Artık burada olmayan birine."

Quinn halter çubuğunu yere bırakıp saçını toplarken ona şöyle bir göz attım.

"Onu arka arkaya izlemen gerekecek," diyor bana.

Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Nereye giderseniz gidin," diyor, "kiminle tanışırırsanız tanışın ya da ne kadar zaman geçerse geçsin, başkasıyla birlikteyken de onu isteyeceksiniz. Otuz yaşında olduğunda da. Onunla aynı odada olduğunuzda da... Ondan doyanaya kadar onu isteyeceksiniz."

Bu da neyin nesi?

Ama bakışlarım bir anlığına da olsa tekrar Quinn'e kayıyor.

Bu doğru mu?

O ip atlamaya başlıyor, at kuyruğu sallanıyor ve önümüzdeki yıllar birikmeye başlıyor. Onun kariyeri yükseliyor. Benim Dubai'deki hayatım ise gittikçe bir hapishaneye benziyor. Geceleri yanına biri yatıyor. Ben de postayla onun düğün duyurusunu alıyorum.

Odada onun yanında durup diğer insanları izlemek onu mutlu ediyor.

Adamın gittiğini fark etmiyorum, ama kendime geldiğimde o gitmiş oluyor.

Etrafıma bakındım ve onun müşteriler için olduğunu düşünmediğim bir kapıdan içeri girdiğini gördüm.

Bu herif kim lan?

Saate baktığımda neredeyse dokuz olduğunu görüyorum. Onunla konuşmam gerekiyor ve bunu burada yapamam. Onu eve götürürken kimse arabaya binmeyecek. Kimse beni içki içmeye sürüklemeyecek. Bununla başa çıkmam gerekiyor.

Aşağı kata inip soyunma odasına giriyorum, bir havlu alıp üzerimi çıkarıyorum ve duşa giriyorum. Neyse ki yer boşalıyor ve yalnızım. Umarım o sapık burada değildir. Tuhaf biri ve onunla uğraşmak istemiyorum.

Elimle başımın üst kısmını hafifçe okşayarak köpüğü duruladım.

O tuhaf biri, ama biliyor. Ve eğer bir yabancı bile anlayabiliyorsa, Madoc, Jax ve Jared henüz bilmiyorlar çünkü bilmek istemiyorlar. Onlardan biri onu bu gece eve götürmeli. Onu aşırı tüketmek çözüm değil. Ondan kurtulmam gerekiyor.

Yıkanmayı bitirdikten sonra suyu kapattım ve havluyu vücuduma ve başıma sürdükten sonra belime sardım. Duştan çıktım ve sessizce soyunma odasına geri döndüm.

Sırama gelir gelmez Quinn'in dolabımı karıştırmaya başladığını gördüm.

Onun adına başlıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Kardeşimin arabasını alıyorsun," diye tersledi. "Eve başka bir araçla gidebilirsin."

Hemen yanına koşup bileklerinden tuttum ve onları eşyalarımın arasından çekip çıkardım.

Ama gözlerini bana diktiğinde, yanaklarındaki kızarıklığı ve çenesindeki gerginliği görüyorum.

O deli.

Göğsümde kabaran tüm o pisliği bastırmaya çalışarak derin bir nefes alıyorum. "Beni Sarah'la gördün."

Onu kıskandırmaya çalışmıyordum...

Kaşlarını çatarak, "Seni kiminle gördüm?" diye sordu ve sonra dolabımdan bir şey kapıp kartviziti bana fırlattı. "Ha, yani o mu? Umurumda değil."

Sarah'nın kartı yere düşüyor ve ben bir an için gözlerimi kapatıyorum. Onu daha da kızdırıp adresi bir bakışta ezberlediğimi söylemeli miyim? O

lanet olası karta ihtiyacım yok.

Ama hayır.

Maalesef neredeyse çok mutluyum.

O da beni aynı şekilde izliyor, ben de onu ve ikimiz de mahvolduk.

Jared'ın Mustang'inin anahtarlarını arıyor. "Artık seni düşünmek istemiyorum."

Biliyorum.

"Artık yeter." Sesi, bir türlü akıtmadığı gözyaşlarıyla boğuk. "Sadece özgür olmak istiyorum."

Ve ben hareket ediyorum. Aklımla mı düşünüyorum yoksa içgüdülerimle mi hareket ediyorum bilmiyorum ama onu ellerime alıp göğsüme çekiyorum.

Koyu kahverengi gözlerine ve çiğnemekten şişmiş pembe dudaklarına bakarak fısıldadım: "Aklımdan hiç çıkmıyorsun."

Dudaklarına doğru hızla eğilip küçük Quinn'i ilk kez öpüyorum ve dudaklarında gezinirken yavaşlayamıyorum. Ten o kadar yumuşak ki, yenebilirmiş gibi... Aman Tanrım. İnliyor ve ben bir kolumu beline dolayarak onu vücuduma bastırırken diğer elimle yüzünü tutuyorum. Ona doğru ilerliyorum, tekrar tekrar öpüyorum, sonra başımı diğer tarafa eğip daha derine iniyorum. Kahretsin. Parmaklarımı kalçasının etine batırıp üzerine bastırıyorum, dilinin tadına bakıyorum.

O da bana karşılık veriyor, belimi kavrayıp dudaklarını benimkilerin üzerine götürüyor.

Onu dolaplara doğru ittim, gözlerimi açıp etrafı öpüşürken tek başımıza olduğumuzdan emin olmak için iyice taradım. Vücudum binlerce lanet olası sıcaklık dalgasıyla titriyordu ve kafamdaki her türlü direnç yok olmuştu.

Ona, "Sana bakmaktan ve sana dokunmak istemekten kendimi alamıyorum..." diyorum.

"Tenimin senin tenine değmesini istiyorum," diye fısıldıyor.

Birlikte, spor sütyenini başından çıkarıyoruz ve o tekrar vücuduma gömülürken ben de göğüslerinden birini avuçluyorum. "Stres atmam gerekirse yatakta birlikte dönmeyi teklif etti," diye nefes nefese öpüşürken boynunu öpüyorum.

"Ama benimle birlikte stres atmamak istiyorsun," diyor.

Evet. Vücudumun ve kafamın bu halde olmasının tek sebebi Quinn. Sadece o işe yarar.

Şortunu aşağı doğru sıyırmaya başladım. "Ailen burada."

"Umurumda değil."

Onunla erkek soyunma odasında sevişmiyorum. Ama boşalmam lazım. Ona dokunmam lazım.

Şortunu çıkarıp neredeyse tamamen çıplak bir şekilde sadece tangasıyla kalıyor ve ben onu kaldırıp bacaklarını benim etrafıma dolmasına izin veriyorum.

Tekrar tekrar inliyor ve yüzümün her yerine küçük öpücükler bırakıyor.

Tanrım, artık hiçbir şey düşünemiyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki. Tıpkı ev gibi.

"Duş almam gerek," diye fısıldadı.

Onu bir duş kabinine götürmeliyim—gözden uzak ve suyun sesiyle gizlenmiş bir yere. Ama ıslakken tutmak çok zor olacak. Ne istediğimi biliyorum.

"Henüz değil."

Sıranın ortasındaki geniş banka oturup, havlumu çıkarırken onun üzerime oturmasına izin verdim. Koluma yaslanarak diğer elimle belini tuttum ve o da üzerimde sürtünmeye başladı. Sertleşmiş penisimin ucu ıslak külotuna sürtünüyordu.

Bana doğru eğildi, sert ve hızlı bir şekilde üzerime bindi ve beni öptü. "Seninle güvendeyim. Bana neyi sevdiğini göster."

Boynumu ısırırken inleyerek başımı geriye doğru eğdim. "Senden hoşlanıyorum."

Neredeyse on yıldır ilk defa bir şeye duyduğum özleminden deliriyorum.

Ve biri beni istiyor. Kollarımda tekrar kas hissetmek güzel. Ailesinin beni öldüreceğinden korkuyorum ama onu onlardan daha çok istiyorum.

Karnımda bir sıcaklık hissediyorum ve biraz yukarı doğru yumruk atarak penisimi ince külotunun içine bastırıyorum.

"Aman Tanrım." Kalçalarını daha hızlı hareket ettiriyor, klitorisi tekrar tekrar penisimin üzerinde geziniyor. "Durma."

Alınlarımız birbirine değiyor, o da üzerime çıkıp hareket ediyor. "Ne yapacağını biliyorsun," diye nefes nefese söylüyorum. "Aynen böyle."

Biraz geriye yaslanarak ileri geri hareket ediyor, nefesi kesik kesik gelirken orgazmı yükseliyor. Dolgun göğüslerinden, gergin karnından ve kalçasının üzerimde yuvarlanma şeklinden gözlerimi alamıyorum.

"Külotunu kenara çeksen, içime girebilirsin," diye takılıyor.

Kahretsin...

Orgazmımın yaklaştığını hissederek homurdanıyorum. Onun ne kadar sıkı ve ateşli olacağı düşüncesi bile beni alt üst ediyor.

Hemen doğruldum, iki elimle uyluklarını sıktım ve dilimin ucunu çenesinin üzerinde gezdirdim. Çok ateşliydi.

Ateş tüm vücudumu sarıyor, her uzvumdan merkezime doğru akıyor.

“Aman Tanrım,” diye haykırıyor. “Seni içimde hissetmek istiyorum. Lütfen, Lucas. Çok güzel hissettiriyor.”

Biliyorum bebeğim. Ben de seni tamamen doldurmak istiyorum.

Ama burada değil.

Başını tekrar geriye atıp çok yüksek sesle çığlık atıyor ve ben onu durduramıyorum, çünkü durduramam. Gözlerimi sıkıca kapatarak hırlıyorum ve penisimi altından çekip okşarken tam da karnına boşalıyorum.

“Ah, bebeğim.” Nefes nefese kaldım. “Aman Tanrım.”

Birkaç kez daha sürdü, orgazmı tüm vücudunu sardı ve ben de tenine, külotuna damlayan menime bakakaldım.

Kahretsin.

Onu yakalayıp dudaklarını öpüyorum, en ufak bir suçluluk duygusu bile duymuyorum.

Bir süre öpüştükten sonra nihayet miyavlayarak nefes almak için geri çekildi. "Teşekkür ederim," dedi.

Dudaklarını, burnunu ve alnını öpüyorum, baş parmağımla meme ucunu okşuyorum.

Ona doyasıya bak.

Kendimi bitkin hissediyorum ama doymuş değilim. Bunu tekrar yapmamız gerekecek. Hem de çok kez.

Gülümseyerek alnını tekrar benimkine değdirdi. "Weston'a geri götürmeden önce aşağıda dondurulmuş yoğurt istiyorum," diye nefes nefese söyledi. "Yoksa kardeşlerime ne kadar güzel bir yaz geçirdiğimi anlatacağım."

Kaşımı kaldırıyorum. Ama gülümsüyorum da. Eh, böyle bir şey olmasın, değil mi?

CHAPTER TWENTY

Quinn

Dün geceden kalma sıcaklık hala kaldırımları ısıtıyor, sabahın erken saatlerinde havayı boğucu bir esintiyle dolduruyor; bu bana dün geceki soyunma odasını hatırlatıyor. Duştan dolayı oda nemden ağırlaşmıştı ve teni —özellikle boynu—ateşten bir battaniye gibiydi. Her şeyin tadını alabiliyordum.

Karanlıkta gidonu bırakıp köprüden geçerek Shelburne Şelaleleri'ne doğru pedal çeviriyorum. Sırtıma bağlı sırt çantamla dengemi sağlamak için ellerimi uzatıyorum.

Beni öptü.

Kendimi tutamayıp kısık bir kahkaha attım. O da sanki duramayacakmış gibi beni öptü.

Kollarını çok sıkı sarmıştı ve elleri uyluklarımda morluklar bırakmıştı. Sol bacağıma baktım, morluğu gördüm ve hiç umursamadım. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum ve ona durmasını söyleseydim duracağını da biliyordum, ama sıkmasına, kavramasına ve tutmasına izin verdim, çünkü sanki beni kendine yapıştırmak ve bensiz asla kalmamak istiyormuş gibi hissettim. Birkaç dakika boyunca öyle hissettim.

Dudaklarım şişmişti ve bana iyi geceler öpücüğü verip evime bıraktığından beri geçen saatlerde, onun ne kadar sert olduğu veya orgazmın ne kadar iyi geldiği düşüncesinden çok, öpüşlerini düşündüm.

Karnımdan kendini silmişti ama iç çamaşırlarını yıkamamıştım. Yıkayacağımdan da emin değilim. Bu sabah suçluluk duygusuyla uyanacak ve daha sonra kendini beğenmiş gibi davranacak, ama ne kadar bozmaya çalışsa da, bana zevk verdiğini hatırlatacak o iç çamaşırları bende olacak.

Şehrin merkezine doğru ilerlerken, arkamdaki sokak sessiz ve sisli, omzumu geriye doğru çevirerek bakıyorum. Sundurma ışıkları parlıyor,

ağaçlar rüzgarda sallanıyor ve her iki kaldırım kenarına da boş ve karanlık arabalar park etmiş durumda. Üzerimdeki bulutları göremiyorum ama kokularını alıyorum. Açık bir gün olması gerekiyordu, umarım öyle devam eder.

Ana caddede hızla ilerlerken, binanın etrafından dolanıp arka tarafa geçmek için sola dönmek üzereydim ki, kapımın önünde biri bekliyordu.

Bayan Jamieson'ı tanıyorum. "Günaydın!" diye sesleniyorum.

Beni gördüğüne sevinmiş bir şekilde el sallıyor.

Yavaşlayıp bisikletimden indim, bisikleti kaldırıma doğru yürüttüm ve anahtarlarımı çıkardım.

"Bu kadar erken geldiğiniz için teşekkürler," diyor.

"Sorun değil." Dükkanın kilidini açıyorum. "Yapacak çok iş var, zaten ben de gelirdim."

Kapalı tabelasını dışarıya bakacak şekilde bırakarak, siparişini dışarı çıkarabilmesi için kapıyı aralık bırakıyorum.

Shelby Jamieson, baldızım Tate'in eskiden çıktığı biriyle evli. Ben harika bir adam ve personeline iyi bahşış veriyor olsa da, bu Jared için her zaman hassas bir konu. Birini bulması uzun zaman aldı, ama şimdi karısıyla dört çocukları var ve harika müşteriler. Jared'ı tedirgin eden herkesi severim.

Bisikletimi kenara park ediyorum ve onun da beni takip etmesine izin veriyorum.

"Eğitim programının takvimine sahip misiniz?" diye soruyor.

"Tam burada." Yüzeyine etkinlik programının yapıştırıldığı tezgâhı elimle yokladım. "Eagle Point, belediye başkanının evi, High Street, Camp Blackhawk ve Fallstown."

BBQ Crawl'ın menüsünü ezberledim çünkü duraklardan ikisine yemek tedarik edeceğim. Mutfaktaki soğutucuyu açıp içeri girdim ve raflardan birinden siparişini aldım.

"Kardeşin içki içenleri mi taşıyor?" diye bağırıyor kadın.

"Elbette." Cupcakeleri ve küçük tatlılarla dolu şarküteri tepsisini çıkarıyorum. "Eğlencenin devam etmesini sağlamalıyım."

"Harika," diye mırıldanıyor mutfağa girerken. "Buradaki mahalle partisinden sonra çocukları yatıracağız ve Yetişkinler Gece Kampı'na zamanında yetişeceğiz."

Kıkırdıyorum, kardeşlerimin her şeyi yetişkinlerin sürekli ergen gibi davranabileceği şekilde planlamasına bayılıyorum. Mesela Jax, çocukların

yaz kampı seanslarını 4 Temmuz'un iki seans arasına denk gelecek şekilde ayarlıyor. Kulübeler çocuklardan boş kalıyor ve kasabanın yetişkinleri gelip oyun oynayabiliyor.

"O zamana kadar ben de yatakta olurum," diye sesleniyorum.

"Artık yirmi bir yaşındasın."

İki siparişi de soğutucudan çıkarıp masaya koydum. "Sabahları hepinize kahve yaparken sarhoş olamam," dedim ona.

"Kesinlikle haklısınız."

İkram tepsisinin kapağını kaldırıyorum.

"Quinn, vay canına!" Kutuyu biraz daha araladı ve ardından kek kutusunu açtı. Gözleri parladı, bayram havası veren meyve kokuları etrafa yayıldı.

"Bekleyin, dahası da var," diye neşeli bir sesle tekrar soğuk hava deposuna koştum. "Yardımcı getirdiniz mi?"

"Ah, Quinn." diye coşkuyla anlatmaya devam ediyor. "Bu muhteşem görünüyor. Yemeyecek kadar güzel!"

Kalbim hızlanıyor. Müşterinin sesindeki o tonu duymayı çok seviyorum.

Sadece dört tane kek bulunan küçük bir kutu daha çıkarıyorum. "Brigit bugün çileğe alerjisi olan arkadaşını davet edecek mi?"

"Evet, ama merak etmeyin." Gözlerini meyve şişlerinden alamıyor. "Alternatif atıştırma malikarım var."

Küçük kutuyu önüne koyup kapağını araladım ve ona daha önce verdiğim keklerle aynı olan dört keki gösterdim. Ama bunlar kızının arkadaşı içindi. "Çilekli olmasın."

Kadın, ikramları incelerken gülümsüyor. "Nereden bildin?"

"Onun pijama partisi vereceğini söylemiştin, bu yüzden en yakın arkadaşının da geleceğini düşündüm."

"Teşekkür ederim." Gözleri neredeyse dolmuş gibiydi. "Bu onun gecesini güzelleştirecek."

Telefonla onu ararken oğlu arabayı kaldırıma yanaştırdı ve biz de ikramlıkları arka koltuğa yerleştirmeye başladık.

Onlar geri çekilirken "Teşekkür ederim!" diye seslendi.

El sallıyorum. "İyi eğlenceler, görüşürüz!"

Hailey geliyor ve biz de tepsileri ve ikram kutularını ara sokakta park etmiş arabasına taşıyoruz. Güneş doğarken telefonuma bildirimler yağmaya başlıyor ve aileler güne heyecanla hazırlanıyorlar; süslenmiş verandalarının

ve benden aldıkları pastaların, kurabiyelerin ve diğer lezzetlerin fotoğraflarını bana etiketliyorlar. Hailey son kalan Rice Krispies Treats'leri ve kırmızı, beyaz ve mavi makaronları alıyor ve ben de sosyal medyada tüm bu güzel sunumları incelerken gülümsüyorum.

O yemekleri ve tatlıları hazırlamak, siparişleri almak ve teslimatları kısa bir zaman diliminde koordine etmek için gereken tüm hazırlıkların stresli olduğunu söylemek bile yetersiz kalır. Ve eğer şanslıysam, her büyük tatilde bununla uğraşmak zorunda kalacağım.

Carnival Tower'ın sunduğu ekstra alanın potansiyeli beni rahatlatıyor. Daha fazla soğuk hava deposu, daha büyük mutfak, daha büyük hamur yoğurma makinesi, daha fazla tezgah alanı... Ve çatı katına erişim! Çalışanlar mola verip temiz hava alabilirler... Ben de orada bir bitki bahçesi kurabilirim.

"Hazır!" diye bağırdı Hailey dışarıdan.

Kadın RAV4'ünü çalıştırıyor ve ben de mutfak kapısından içeri koşup ön kapıyı kapatıp kilitlemeye gidiyorum. Kaldırımından biri içeri giriyor.

"Merhaba." Gülümsedim ve kasadan paramı aldım. "Üzgünüm, şu an halka kapalıyız—"

Ama son sözüm boğazımda düğümleniyor, onu karanlık kapı aralığında, gölgeler içinde, hareketsiz bir şekilde dururken görüyorum.

Yani hâlâ öyle.

Onun tanıdık silüetini, kısa, şekillendirilmiş saçlarının hatlarını ve takım elbisesinin kusursuz kesimini incelerken kulaklarımda nabzımı duyuyorum. Sanki onun için ulusal bir bayram değilmiş gibi.

Telefonu burada bıraktığı sırada giydiği takım elbiseyle aynı mı?

Kule içindeyken telefonda konuştuğum kişi o muydu?

Vücut yapısı bana Lucas'ı hatırlatıyor; zırh gibi geniş ve gergin duruşu.

Nefesim kesilerek bir adım geri çekildim ama durdum. Onun kim olduğunu öğrenmek istiyorum.

Tezgahın etrafından dolaşarak, yavaşça ona doğru yaklaştım.

Bir adım geri çekiliyor, ben de duruyorum.

Kollarımdan, boynumdan ve kafa derimin tepesine kadar elektrik akımı gibi bir his yayıldı. Acaba sadece müşteri gibi gelip beni fark ettirmeden izlemeye mi çalışıyordu?

Veya...

Korkuyor mu? Cinayet haritasından anladığım kadarıyla, bu kardeşler uzun zamandır gölgelerde yaşıyorlar.

Ona doğru hızla koştum, o da sağa döndü ve sonra gözden kayboldu. Kapıya koştum ama Hailey'nin çığlığını duydum. "Quinn! Yardım et! Kekler!"

Kapı çerçevesine tutunarak kendimi toparladım ve tereddüt ettim. Kaldırıma doğru baktım, onu göremedim.

"Quinn!"

Kendi kendime homurdanıyorum. Kahretsin.

Aptalca bir şey yaptım ama eğer bana zarar vermek isteseydi, bence şimdiye kadar yapmış olurdu.

Kapıyı hızla kapatıp kilitledikten sonra mutfığa doğru koştum.

Hawke'ı devreye sokmanın zamanı geldi. Bir, hatta siyah Dodge'u da sayarsak belki iki tane takipçim var ve inatçılığım yüzünden ölmek istemiyorum.

Ama onun kontrolü ele geçirmesine izin vermeyeceğim. Ona daha yaşlı olduğumu hatırlatacağım.

Bunun bir faydası olacakmış gibi.

Hailey'e doğru koşarak, devrilmeden hemen önce yığının en üstündeki kutuyu yakaladım ve her şeyi yerinde tutan kayışları yeniden bağlamasına izin verdim.

Konteyneri alıp diğer her şeyi yerine kilitledim, yolcu koltuğuna oturdum ve parka doğru hızla uzaklaşırken kutuyu kucağıma koydum.

Zihnimde hızlıca bir kontrol yaptım ve taktığım tüm kilitleri hatırladım. Kuleye giremeyecek.

Ama yine de... Parktaki standımıza yiyecek götürmek için birkaç sefer yaparken, ne olur ne olmaz diye, önümüzdeki birkaç saat boyunca Hailey veya Noel'i de yanıma alıyorum. Diğer satıcılar da yerlerini alıyor ve birkaç yemek kamyonu geliyor.

Onlara özlemle bakıyorum. Bir yemek kamyonu... Bugün gibi kampüs dışı etkinlikler veya mobil, ikinci bir mekan için harika. Üniversitede olabilir. Ya da yaz kampına ve yürüyüş parkurlarına giderken otoyolun kenarında.

Başımı sallıyorum. Tüm bu hayallerimi gerçekleştirecek kadar uzun yaşayamayacağım. Sadece Frosted'ı başarılı kılmaya ve evimi yaşanabilir hale getirmeye odaklan, diye kendi kendime söylüyorum. En azından birkaç yıl.

Kendime sürekli acele etmemem gerektiğini hatırlatmalıyım. Zaten hiç acele etmemeliydim.

Dün gece yaşananlar yine aklımdan geçiyor ve nefesim kesiliyor.

Beğendim.

Çok beğendim.

Ama düşündüğüm gibi hissetmiyorum. Daha doğrusu, ben öyle hissetmediğimi düşünüyorum. Onun isteyeceği biri olmak için acele etmenin bir anlamı yoktu, sonuçta sevmediğim biri oldum. Buraya gelmek için geçmem gereken tüm dönüm noktalarını kaçırdım ve şimdi kendi evim varken daha fazlasını istiyorum.

Benim için.

Sadece benim için.

Hailey arabasına binerken dükkanımı son kez kilitliyorum ve bisikletimi ara sokaktan çıkarıp caddeye doğru götürüyorum. Saat neredeyse sabah on, güneş şimdiden yakıcı bir şekilde parlıyor. Lucas'ın şapkasını çıkarıp takıyorum ve High Street'in her iki tarafını dolduran kalabalığın arasından bisikletimi ustaca geçiriyorum.

Burada olabilir. Bir yerlerde.

Diyakon.

Geçit töreni yeni başlıyor, bando takımı havaya neşeli ezgiler saçıyor ve herkes renklere bürünmüş durumda. Havai fişekler patlıyor, birkaç genç etrafta zıplayıp gülüyor.

Parmak uçlarımda yükselerek Madoc ve Fallon'ı klasik bir üstü açık arabanın arkasında otururken gördüm; kardeşim ıslıl ıslıl parlıyor, el sallıyor ve kalabalıkta gördüğü arkadaşlarına neşeyle bağırıyordu. Fallon ise her zaman matematik dersinde zorlanıyormuş gibi görünüyordu. Kendi kendime güldüm. Kocasının belediye başkanı olmasıyla ilgili tüm bu kamuoyu ilgisine iyi bir şekilde katlanmıştı. Ama hayatta kalmanın sırrını bulmuştu: Çocuklara odaklanmak. Küçüklerin hepsine gülümsüyor ve el sallıyor, arka koltuktaki bir kutudan toplar alıp çocuklara atıyordu.

Başka bir sarışın kafa görüyorum, kalbim bir an duruyor, ta ki bunun sadece Hunter olduğunu anlayana kadar. Kade onun yanında. Köpekleri Tank'ı gezdirirken ve kardeşliklerini tanıtmak için kalabalığa tişörtler atarken hızla yanımızdan geçiyorlar. A.J. ise Dylan'ın sırtında oturuyor ve Aro ile birlikte isyancı askerler gibi Hawke'la (Kırmızı Ceketli İngiliz askeri) şakalaşıyorlar. Üç aptal gibi görünüyorlar, birbirlerini kızdırıp sahte tekmeler atıyorlar.

Lucas'ı kalabalığın içinde bulamıyorum.

A.J. seyircilere şeker atarken, James de aynı şeyi ATV'sinden yapıyor. James'in o ATV'yi sokakta sürmesi doğru mu?

Kenarda duran ve evlat edindikleri Aro'nun kardeşlerinden biriyle birlikte olan Jax ve Juliet'in yanına doğru yolumu buluyorum.

"Bu bir güvenlik tehlikesi değil mi?" diye soruyorum, dört tekerlekli aracıyla giden on yaşındaki yeğenimi işaret ederek.

Jax karısının arkasında duruyor, kollarını ona dolamış. "Eminim."

Telefonlarla her şeyi filme alan insanlara bakıp iç çektim. "Madoc, programdan atılmak için elinden gelenin en iyisini yapıyor."

İnternette birileri bu duruma itiraz edene kadar bekleyin görün.

"Yine de herkes ona bayılıyor," diyor Jax, sesinde hafif bir gururla. "Sence ne dersin canım?"

Juliet, Jax'in okşamasına yaslandı. "Sanırım bir senatörü cebimize atmak üzereyiz."

Jax gülüyor ve ben de gözlerimi Madoc'a çeviriyorum; Fallon'ın toplarından birini boş bir bebek arabasına basketbol topu gibi fırlattığını, ebeveynlerin kucaklarında bebekle alkışlayıp güldüklerini görüyorum.

"Onu zorla kontrol altına alamazsın," diye mırıldanıyorum, "cebinde bir başkan olacak."

Kıkırdarlar.

Hayır, öyle düşünmüyorum.

Şaka yapmadığımı anlayınca gülmeyi bırakıyorlar.

Jax'in yüzü düştü, ardından Juliet'in endişeli, iri gözleri belirdi.

"Jared onu öldürürdü," diyor Jax.

"Fallon onu önce öldürürdü," diye yanıtlıyor kadın.

Yoluma devam ediyorum, eğlenerek. Hepimiz Madoc'u durdurmaya çalışabilirdik, ama mutsuz bir Madoc deniz canavarı gibidir. Var olduğundan emin değilsiniz ve gerçekten öğrenmek de istemiyorsunuz.

Geçit töreninin arasından sıyrılıp karşıya geçiyorum ve bisikletime atlıyorum. Hızla pedal çevirerek Eagle Point Park'a doğru ilerliyorum; yeni biçilmiş çimenlerin ve mangal kokuları havayı dolduruyor. Evlerin yanından geçerken havai fişekler ve roketler patlıyor ve ısıklık çalıyor, geçit töreninin müziği ise parktaki ağaçların gölgesinde biraz da olsa beni takip ediyor.

Bisikletten inip tek pedala basarak standıma kadar yavaşça ilerliyorum. Codi gelmiş ve ikramları düzenlemeye yardım ediyor, Hailey ise peçeteleri yerleştiriyor.

Bisikleti durdurup standın arkasına park ederken, "Bugün epey kalori yakacağım," diye şaka yapıyorum.

Birkaç kişi yavaş yavaş aşağı doğru gelmeye başlarken, diğerleri hala çocuklar için ağlar ve bahçe oyunları kurmakla meşgul.

Codi'nin yanına yaklaştım. "Burada olduğun için teşekkür ederim."

Saçlarının arasından gözlerinin önüne dikilip bana bakıyor ve ben de hemen kıyafetlerini inceliyorum. Şort giymiş ama aynı yırtık, koyu mavi tişört vücuduna bol geliyor.

"Geçit töreni yakında bitecek," diyorum ikisine de. "Çok kalabalık olacak."

Hailey, "Bu bana uyar," diye sesleniyor. "Ne kadar çok bahşiş alırsam, gecem o kadar güzel geçecek."

Codi hiçbir şey eklemiyor. Bu gece ne yapıyor acaba? Farrow'un söylediklerine göre Weston ortaya çıkabilir, ama ben onları henüz görmedim.

Codi'nin koluna dokunuyorum. "Otur aşağı."

Sandalyeyi işaret ediyorum, o tereddüt ediyor. Ama oturuyor.

Sırt çantamdan fırçamı çıkarıp, uzun saçlarını nazikçe tutarak uçlarını açmaya başladım; önce yavaşça, gerginleşmesin diye.

Ama Codi karşı koymuyor ve çok geçmeden fırçayı saç derisinin üzerinde gezdiriyorum, başının biraz geriye düştüğünü ve gözlerinin kapandığını görünce rahatlıyorum.

Ortadan ayırıp iki Fransız örgüsü yapıyorum ve bileğimdeki iki lastik bantla sabitliyorum. Sonra mavi tişörtünü çekiştiriyorum. "İzin verir misin?"

Kasıyor ama bir an sonra başını sallıyor. Hafifçe, tişörtünü başının üzerinden yukarı çekiyorum, onu artık beyazdan çok mavi-griye dönmüş beyaz askılı tişörtüyle bırakıyorum.

Lucas'ın mavi Cubs ceketini çıkarıp ona giydirdim ve Aro'nun kırmızı rujundan birazını dudaklarına sürdüm.

"İşte orada." Gülümsüyorum. "Kırmızı, beyaz ve mavi."

Telefonumdaki kamerayı açıp ona göstermeye çalışıyorum ama o gözlerini kaçırıyor.

Çıldır mı? Yutkunuyor ama tekrar yukarı bakıp hafif bir gülümsemeyle başını sallıyor. Ancak kameraya bakmıyor.

Onu kaldırdım ve o da ilk müşteri olarak sıraya girdi.

“Codi, çok tatlısın.” Mace, onaylarcasına başını sallayarak bir kek çaldı ve bir ısırık aldı.

Codi çekingen davranıyor ama ben onun gizlediği küçük gülümsemeyi görüyorum.

Bir saat içinde park dolup taşı ve Dylan ile Aro'nun AJ, James ve Aro'nun kardeşi Matty'yi kovaladığını gördüm. Noah tezgahın etrafında dolanıp iki peynirli danimarka böreği, dört kurabiye, iki Rice Krispies Treat ve bir paket dolusu kırmızı, beyaz ve mavi çikolata kaplı tuzlu krakeri yedi. Codi'ye para verdi. Ona baktı, ben ona baktım, o ona bakmadı, ben ona baktım, o bana baktı, sonra bakışlarını kaçırdı ve gülümsememi bastırmak için dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. Sessiz olanları seviyor, değil mi?

"Bacağına ne oldu böyle?"

Jared'in sesini duyup derin bir nefes alarak ona döndüm. Lucas hemen arkasında Madoc ve Jax ile konuşuyordu, ama şimdi herkesin dikkati bendeydi. Lucas'ın ağzı hafifçe açık kalmış, elindeki buzlu içeceği sıkıca tutuyordu. Ve birdenbire, daha önce hafif bir karıncalanma olan morluklar yanmaya başladı. Herkes dün gece parmaklarının bıraktığı izlere bakıyordu.

“Şey, eee...” Yalan bir şey uydurmaya çalışarak başımı salladım.

Lanet olsun, Nuh bile bana bakıyor.

Lucas öne doğru adım atıp Jared'e bir şey söylemek üzereyken, ben kendimi toparladım.

“Dün gece spor salonunda bir adamla birlikte oldum,” diye şaka yapıyorum. “Soyunma odasında birazcık seviştik.”

Yakın arkadaş olduğumuzu fark etmediğim Dylan kahkahalara boğulurken, Madoc gözlerini devirdi.

Jared homurdanarak, "Hiç de komik değil," dedi.

Hah. Yalan söylediğimi düşünüyorlar. Yetenekli olmadığımı düşünmeleri beni neredeyse hakarete uğrattıyor.

Kağıt zarfları yeniden yerleştirirken alaycı bir şekilde, "Peki, işiniz bitti mi? Ben çalışıyorum." dedim.

Uykularına dalıyorlar, Jax ve Madoc bedava bir ikram alıyorlar ve ben de Lucas'a şöyle bir göz atıyorum. Neredeyse nefes bile almıyor.

Az önce gergin olmasına rağmen, gözleri bacaklarımda oyalanıyor, sanki dün gecenin her saniyesini yeniden gözden geçiriyor, tıpkı benim gibi.

Yanıma gelecek. Kendini durduramıyor.

Beni avucunun içine alıp içeri çekecek. Herkesin önünde.

Noah yapardı. Farrow yapardı. Kardeşlerim eşleriyle birlikte yapardı. Hunter ve Hawke, Dylan ve Aro ile birlikte yapardı.

Sanki göğsünde iki nefes hava sıkışmış gibi görünse de, dönüp kardeşlerimi takip ediyor.

Gözlerimi kısıp iç çektim.

Hızla arkamı dönüp kalan kollukları kutuya geri atmak üzereydim ki, Noah benim standımla başka bir satıcının standı arasında durup bana dik dik baktı. İkimizin birbirimize göz kırptığını gördüğünden hiç şüphem yok, kaşları neredeyse saç çizgisine değiyordu. Sırıttı ve eminim ki morluklarımın nerede olduğunu şimdi tam olarak biliyordur.

Lucas'a baktığımda, gidiyordu. Madoc'un yanına gidip içkisinin geri kalanını bitirdi, ayakkabılarını çıkardı ve onunla birlikte voleybol sahasına katıldı.

"Quinn mi?" diyor Nuh.

"Ne?"

Çadırı tutan direklerden birine yaslandı. "Geçen gece partinize baskın yaptığında anladım. Aklı başında değildi."

Maşayı kullanarak kalan Danimarka pastalarını yerleştirip kapakla kapatıyorum.

Noah, soğutucu kutularının üzerine oturup Solo bardağındaki birayı hızla içti. "Kıskanıyordu."

"Hiçbir şey olmadı," diye fısıldadım, Codi ve Hailey'nin diğer tarafta müşterilerle ilgilendiğinden emin olduktan sonra. "Ve oradan aşağı inin."

Azarlarken yanağına hafifçe vuruyorum.

Ama o inmiyor, gözlerime bakmak için yaklaşıyor. "Jared onu öldürecek."

Yanına baktığımda, Lucas'ın voleybol sahasında ter içinde kalmış bir halde tişörtünü çıkardığını, şut atarken kollarındaki ve göğsündeki kasların gerildiğini görüyorum. Islak saçları bazı yerlerde dik duruyor, bazı yerlerde rüzgarı yakalıyor ve yirmi yaşında gibi görünüyor. Dün gece bacaklarım o vücudun etrafına dolanmıştı. "Tanrım, umurumda değil," diye içimden geçirip gülüyorum.

Kardeşlerime benzediğimi kabul etmek istemezdim ama şimdi anlıyorum. Birini istemeye gelince, kendimi durduramıyorum.

"Güzel," diyor Noah bana. "Çünkü sana bakış şeklinden anladığım kadarıyla seni kaçırıp Dubai'ye götürmeye hazırlanıyor, böylece ikiniz de rahatsız edilmeyeceksiniz."

Yeni arkadaşımın gözlerine bakıyorum, yanaklarımın kızardığını ve kalbimin hızlandığını hissediyorum. Lucas gerçekten bana mı bakıyor?

Noah özlem dolu bir bakışla içini çekti. "O duyguyu özledim."

"Ne tür bir duygu?"

Sözlerini bulmakta zorlanıyor. "Düşünemiyorsun," diyor. "Mantıklı düşünemiyorsun. Ona karşı hislerini kaybetmek istemediğin için yapman gereken sorumlu kararı veremiyorsun. Yapamıyorsun."

"Bunu kaç kez hissettiniz?"

Bir an düşüncelere dalmış, sonra omuz silkmiş. "Yeterli değil."

"Peki, bundan sonra ne yapmalıyım?"

Noah soğutucuların üzerinden kayarak yan taraftaki satıcıya gidiyor ve etek, Hawaii gömleği ve elbise satan Brionne Sherwood ile konuşuyor. Bana askılı, kırmızı-beyaz kareli bir yazlık elbise getirip uzatıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Çocukluğumda kullandığım piknik örtüsünün deseniyle aynı.

"Bana güven," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Elbiseyi askıdan alıp tezgahın arkasına doğru götürüp sırt çantama koyuyorum. Madoc'un partisinde giyebilirim.

Ama Nuh'un başka fikirleri var. "Hemen aç şunu!" diye bağıyor arkamdan.

Duraksıyorum, tereddüt ediyorum. Eğilmek ya da rüzgarın elbisemi uçurması istemiyorum.

Dışarıya bakıyorum, Lucas'ın güldüğünü ve Madoc'un koluna dolandığını görüyorum, gözlerim şortunun içine kaybolan V şekline takılıyor. Anneler, kız kardeşler, eşler, üniversiteli kızlar—hepsi etrafını sarmış, adamları izliyor. Lucas, oynayan tek bekar adam.

Kabinin arkasındaki elbiseyi alıp giydim ve altındaki şortumu ve tişörtümü çıkardım. Saçlarımı serbest bıraktım ve Codi'ye sürdüğüm ruju çıkardım. Biraz sürdüm, bacaklarımdan yukarı doğru esen serin rüzgarın tadını çıkarıyordum bile.

Kabin arkasından çıktığımda Noah'ın gitmiş olduğunu fark ettim. Ama Lucas'ın bakışlarını neredeyse anında hissettim.

Bakmıyorum, sadece göğsümdeki kelebeklerin heyecanını yaşıyorum.

"Bana güven," demişti Nuh.

Ne hakkında olduğundan emin değilim. Ama gün daha yeni başlıyor. Eminim öğreneceğim.

"Aferin evlat."

Madoc, teşhir masalarını silmeye çalışırken beni başımdan öpmek için kendine çekiyor. Saat dörtü biraz geçiyor ve parkta hala birçok insan eğleniyor, ama onun yerindeki bir sonraki kutlamaya gidecek olanları karşılama vakti yaklaşıyor. Sonra High Street'e, ardından Camp Blackhawk'a ve Fallstown'a gidecekler. Bana en son yediğim Vatansever Parfe'yi gösteriyor; yaban mersini, yoğun krema ve çilek katmanlarının yarısı yenmiş.

"Bunlar muhteşemdi," diye düşünüyor.

Henüz sarhoş değil ama tüm ağırlığını bana veriyor, bu da çok rahat olduğu anlamına geliyor. En iyisi onu eve götürelim de Fallon gecenin geri kalanına başlamadan önce biraz kahve içsin.

Yanağına bir öpücük kondurdum. "Birazdan eve de getireceğim."

Ailem için özel bir parti ayırdım.

Onun ağır kolunu itip, boş tepsilerin hepsini üst üste dizmeyi bitirdim.

Jax yanından geçerken, "Elbisenin altına şort giymek iyi olur," diye seslendi. "Hava biraz rüzgarda savruluyor."

Madoc, parfesinin geri kalanını kaşıkla alıyor. "İşte bu yüzden rüzgarlı günlerde parfemi giymiyorum, Quinn."

Gülüyorum.

Jared, Tate ve çocuklarıyla birlikte geldi; ailemdeki herkes yola çıkmak üzereydi. "Gitmeden önce yardım edebilir miyiz?" diye sordu bana.

Ama Jax sözünü kesiyor. "Fallstown'a gidip orada işe başlayacağını sanıyordum, böylece ben de karımla Madoc'un partisine gidebilirim."

Jared ona bir bakış attı ve ben de ellerimi su dolu leğene daldırıp yıkadım ve kuruladım. "İyiyim," diye yanıtladım Codi'yi işaret ederek. "Burada her şey yolunda. Yakında geleceğim. Ama teşekkür ederim."

Lucas aniden, "Yardım edeceğim," dedi.

Ona bakıyorum, tişörtüyle yüzünü silerken boynu ve göğsü parlıyor.

Sonunda yalnız kalabilirdik.

Ama tam da omuzlarımı silkip, gayet kayıtsız bir şekilde "elbette" diyecekken, Farrow nihayet ortaya çıktı.

"Anladık," diye böbürlendi.

Noah da onları takip ederken, adam Lucas'a bir bakış attı ve ikisi birlikte kabine doğru ilerledi.

Hayal kırıklığımla Lucas'ın kaşları çatıldı. Madoc sırtını sıvazladı. "Zaten evde sana ihtiyacım var."

Tepsilerimi alıp uzaklaşırken, arkamdan Madoc'un Farrow'u uyardığını duydum: "Kardeşime dokunma, yoksa Weston'ı ilhak ederim."

"Deneyebilirsin."

Ailem ayrıldıktan sonra Codi, Noah ile birlikte eşyaları kamyonuna taşımaya başladı.

Lucas, Madoc ve diğerleriyle birlikte çıkarken gömleğini çekiştiriyor ve bana geri baktığı anda ben de bakışlarımı kaçırıyorum. Madoc'un yanına vardığımda iyice sinirlenmiş olacak. Aklını ve kontrolünü kaybetmiş olacak.

Noah yanıma geldi. "Bunu neden yaptığımı biliyor musun?"

Lucas'ın bana temizlikte yardım etmesini neden engelledi, demek istiyor?

"Evet." İçimden sevinçle çığlık atıyorum. "Teşekkür ederim."

Kalan her şeyi kamyonu yüklüyoruz ve masaları ve çadırı söküyoruz. Her şeyi dükkana geri götürürken Codi, Farrow ve Noah bana boşaltmada yardım ediyorlar. Madoc'a götürmesi için Farrow'a birkaç ikramlık veriyorum, oraya gitmek için sabırsızlanıyorum ama Frosted'da biraz daha oyalanmak için kendimi zorluyorum.

Codi benimle kalıyor, ikimiz birlikte tüm bulaşıkları yıkıyoruz, kasayı sayıyoruz, depozitoyu ayırıyoruz, yarın için hazırlık yapıyoruz. Yan taraftaki Rivertown, bu akşam için kaldırımda içki servisi için bir istasyon kuruyor bile ve polisler sokağın iki ucuna da bariyerler yerleştirdi. Hoparlörler de şimdi kuruluyor.

Codi bana, "Mace dışarıda bir yerlerde," dedi. "Ben burada onunla kalacağım."

"Emin misin?" diye soruyorum.

Başını sallayarak onayladı ve çamaşır torbasını sabah alınmak üzere bağladı.

Dükkândan çıkıp kapıyı kilitliyoruz ve ben bisikletime biniyorum, onun High Street'teki kalabalığın içinde kayboluşunu izliyorum. Telefonumu sırt çantamla birlikte sepete atıp Madoc's'a doğru pedal çeviriyorum, hafif bir esintiyle serinleyen ağır havayı içime çekiyorum. Rüzgar saçlarımı ve

elbisemi savuruyor, mahalleme doğru ilerlerken kollarım, sırtım ve boynum hafif bir ter tabakasıyla ıslanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Sadece bir anlığına.

Sonra iki.

Winslet MacCreary bu yoldan geçti. Emin değilim ama doğru da olabilir. Burada yaşadı ve yakında güneş batacak, içkiler akacak ve canavarlar tekrar oyun oynamaya başlayacak. Onun zamanında ben kim olurdum? Hiçbir şeye karışmayan ve çok geç olana kadar neler olup bittiğini bilmeyen sessiz biri mi? Onun arkadaşı olur muydum?

Yoksa ben her zaman bir takipçi olduğum ve asla lider olmadığım için intikam almak istediği biri mi olurdum?

Yine de, şu an beni izliyor. Belki de.

Gözlerimi açıyorum, çok gerideki bir motorun alçak gürültüsü rüzgarda zar zor duyuluyor. Ama orada.

Fenerlerle aydınlatılmış avluların yanından geçerken ve bir sonraki eve, sonra bir sonrakine doğru ilerlerken kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

Başka hiçbir ışık yok. Arkadan farlar da parlamıyor, ama motorun kükremesi giderek daha da yükseliyor.

Daha yakın.

Uzaktan gelen gök gürültüsünün sesi, arkamdaki bir yerlerdeki motor sesinden daha derinden yankılanıyor ve ben de elimle saçlarımı düzeltiyorum.

Tüylerim diken diken olurken, tenimin her zerresi ürperiyor. Çocukken kovalanırken, yakalanmak üzereyken hissettiğiniz o duygu gibi. Korkuyorsunuz ama aynı zamanda heyecanlanıyorsunuz. Lucas'la yalnız kaldığımda hissettiğim gibi.

Daha yakın...

Daha yakın...

Madoc'un araba yolundan aşağı inerken, sağ taraftaki çimenlikte havai fişeklerle koşan çocukları görüyorum ve duruyorum, arabanın motorunun sesi gittikçe yükseliyor... Gidonları daha sıkı kavriyorum.

Sonra ses yavaş yavaş kaybolmaya başlıyor. Sanki geçip gitmiş ve uzaklaşıyormuş gibi.

Arkamı dönüp bakıyorum, ötesindeki boş yol ıssız ve sessiz. Gözlerimi kırpiyorum, adrenalinle karışık bir hayal kırıklığı hissi beni sarıyor. Peşimden gelmesini mi istiyordum? Deacon'da olduğu gibi, artık korku

hissedip hissetmediğimden emin değilim. Yani, beni ezmek ya da yoldan çıkarmak için birçok fırsatı oldu ama yapmadı. Belki odur. Belki de değildir. Ama artık daha cesurlaşıyorum, cevaplar için can atıyorum.

Pedallara basarak ön kapıya doğru ilerledim ve bisikletimi park ettim, sırt çantamdan günlüğümü ve telefonumu aldım. Giriş yolu arabalarla doluydu ve parti otobüsü, bu gece araba kullanmak istemeyen bir grup Shelburne Falls sakini daha almak için yola koyuldu.

Kardeşlerimden olabildiğince uzak durmak umuduyla yan tarafa doğru yöneldim. Hoparlörlerden müzik son ses yankılanıyor, çeşitli bahçe oyunları oynanıyor ve Madoc'un arazide yayılmış iki barı olduğunu görebiliyorum. Muhtemelen evde ve havuz kenarında da birer tane daha vardır. İnsanlar dans ediyor, bilardo sesleri açık bodrum kapılarından içeri süzülüyor ve bir yerlerden puro dumanı kokusu alıyorum. Madoc gerçekten rahatladığında puro içmeye başlamış.

Durup bir anlığına manzarayı içime çekiyorum; bu kasabaya duyduğum tanıdık sevgi ve her yerin adeta bir aile gibi hissettirmesi beni sarıyor.

Her yer evdir.

Herkes herkesi tanıyor ve her şey çok mutlu. Kaşlarımı çatıyorum, gökyüzünün omuzlarıma baskı yaptığını hissediyorum.

Havuz kenarına doğru yürürken, Hawke ve diğerlerini bel hizasına kadar suya girmiş, ebeveynlerinin gözetimi altında içkilerini yudumlarken gördüm. Dylan beni ilk gören oldu ve Hawke da onun bakışlarını takip etti. Birkaç yıl önce burada, her yerin sabun köpüğü içinde olduğu bir parti verdiğini duymuştum. Kaçırmıştım. O yazın çoğunu okulda geçirip, ek derslerle öne geçmiştim. Kaçırmam onların suçu değildi. Kendime ben yaptım.

Hawke, "Beni kuleme alacak mısın artık?" diye söylüyor.

"Kulem."

Belki de o olmasaydı orada olduğunu asla bilemezdim, ama eğer ben ona sahip olmasaydım, o da ona asla erişemezdi.

Günlüğü ona uzattım. "Carnival Tower'daki mutfak tezgahının üzerindeydi."

Gözlerini kısarak içeceğini yere bıraktı ve kitabı aldı. Hızla açıp sayfaları çevirdi, sonra da kalan sayfaları yelpaze gibi açtı.

Bana şaşkınlıkla baktı. "Bunu daha önce hiç görmedim."

"Winslet MacCreary nehirde ölmedi," dedim ona, gözlerimi önce Hunter'a, sonra Dylan'a çevirerek. "Ve onu oraya koyanların Doran

kardeşler olduğunu da sanmıyorum."

Kade kitabı kapar, ama Aro onu ondan çalar; Dylan da onun yanında durarak kitabı incelerler.

"Sanırım arabadan kurtuldu," dedim onlara, "insanların onun gittiğine inanmasını sağladı, Shelburne Falls'ta bir yerlerde herkesin burnunun dibinde saklandı ve onu öldürmeye çalışan Korsanlardan intikam almaya çalıştı."

Herkes durup bana şaşkınlıkla bakıyor. "Korsanlar mı?" diye tekrarlıyor Hawke.

Başımı salladım. "Sen oku ve ne düşündüğünü söyle. Anlaması... zor."

Şu an sorguya çekilmek istemediğim için ayağa kalkıyorum. Kendileri inceleyip bana geri dönebilirler.

Uzaklaşmaya başlıyorum ama duruyorum. "Bu gece birlikte kalın," diyorum onlara.

"Neden?" diye soruyor Kade.

"Bir şeyler tuhaf geliyor."

Belki de fazla düşünüyorum ama kaos fırsat yaratır. Ve içkiler ne kadar çok akarsa, o kadar çok kötü seçim ortaya çıkar.

Onları yalnız bırakıyorum, Lucas'ı aramak için etrafı taramamaya çalışıyorum. Burada olduğunu biliyorum ama kardeşlerim etraftayken temkinli davranacaktır. Ben temkinli olmak istemiyorum.

Üstelik çok açım. Hatta açlıktan ölüyorum. Bodruma inip kapıdan içeri giriyorum ve pizza için malzemeleri almak üzere buzdolabına yöneliyorum. Weston'dan ayrılmadan önce bu sabah saat dörtte biraz yulaf ezmesi yemiştım ve o zamandan beri sadece üç kaşık parfe yedim.

Hazırladığım peynir, sos ve hamuru bir tepsiye koyup verandaya taşıdım, pizza fırınına ısıtırken onun yakınımda olduğunu hissettim. Bakışlarımı ondan kaçırmaya çalıştıkça, onu aramamak için kendimi zorlamam gerektiğinin daha da farkına vardım. Her saniye. Onu arama.

Her an. Hala onu aramıyorum.

Ama arkamı döndüğümde, o orada duruyordu. Bana bakıyordu.

Küçük adayı dönerken, duşunun ve yeni kıyafetlerinin kokusu etrafına yayılırken, beni köşeye sıkıştırıp görüş alanımın dışına itti.

Eli, kardeşlerimin bu sabah fark ettiği morluğun olduğu bacağıma hafifçe değiyor. "Dün gece seni incitmek istemedim," diye fısıldıyor.

Göğsü benimkine bastırılıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Ağzımı açıyorum, dudaklarının şekline kendimi kaptırıyorum. Ve dudaklarının

benimkini kavradığında ne kadar talepkar olduğunu hatırlıyorum.

"Ne dememi istiyorsun?" diye soruyorum, vidayı bir kez daha çevirerek.
"Sorun olmadığını mı?"

Morlukları hissetmiyorum. Daha fazlası olsa da sorun olmazdı.

Başını benimkinin üzerine eğerek üzerime doğru eğiliyor ve parmakları bacağımda yukarı doğru kayıp morarmış deriyi okşarken tüm vücudumda bir karıncalanma hissediyorum.

"Elbisemi beğendin mi?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

Eli yukarı doğru kayıyor, karnıma yaslanıyor, göğsüme çok yaklaşıyor ve sonra belime dolanarak eteğimin etek ucunu yukarı kaldırıyor. İç çamaşırım, oradan geçen herkes tarafından görülebiliyor.

Ona takılıyorum. "Elbisemi beğendin mi?"

Onun bunu düşündüğünü biliyorum ve bunu ondan duymak istiyorum. Bütün gün bedenimin ne kadar ulaşılabilir olduğunu ve bana dokunmadığını düşündüğünü bilmek istiyorum.

Ama bir yandan da, arzusuna kapılmış bir şekilde soruyu neredeyse hiç fark etmemiş gibi görünmesi hoşuma gidiyor.

Dudaklarını yalarken nefesi ağzıma geliyor, bana sanki bir uyuşturucuymuşum ve kendisi çoktan bağımlı olmuş gibi bakıyor.

Kumaşı çekştiriyor, yumruklarıyla gittikçe daha sıkı bir şekilde sıkıyor, ta ki minik bir yırtılma sesi duyana kadar.

Evet.

"Lucas!" diye bağıyor biri.

Farrow?

Gözlerimi kırıyorum, Lucas'ın kasık bölgesinin bacaklarımla arasına baskı yaptığını hissediyorum.

"Sizi görmek isteyen biri var!" diye bağıyor Farrow bir yerlerden.

Nefes nefese kalmıştım ve bir an için kıpırdamadı. Beni bırakamazdı. Duramazdı. Beni kaldırıp kıyafetlerimi yırtacaktı...

Ama o geri çekiliyor.

Ve öfkeyle dişlerimi sıkıyorum.

"Geliyorum," diye seslendi.

Gözlerime bakarak beni bırakıyor ve sanki onunla birlikte çekiliyormuş gibi bedenim duvardan ayrılıyor. Beni bırakma.

Kahrolası o.

Hawke, Aro'yu bırakmıyor. Onun için Aro'dan daha önemli bir şey yok. Hunter'ı Dylan'ın aklından çıkarmak için bir deprem olması gerekirdi.

Bundan daha iyisini hak ediyorum.

Orada öylece duruyorum—bir saniye, sonra iki saniye.

Deprem.

Ya onun için benden daha önemli olan tek bir şey varsa? Sadece bir şey? Sekiz yıl önce gitmesine neden olan o tek şey. Hala çözüme kavuşmamış.

Bir adım, sonra bir adım daha atarak onu takip ettim, köşeden bakıp evin ön tarafındaki küçük tepeye tırmandığını gördüm. Bodrum katı ile tepe arasındaki uzun çitlerin arkasına saklanıp çömeldim ve ikisinin de peşinden sürünerek ilerledim.

Yavaşça bir elimi, bir dizimi diğerinin ardından siyah toprağın içine batırırken, Winslet'in sesini duyuyorum, sanki günlükteki o anılar benimmiş gibi.

*karanlık

*havadaki su

*toprak kokusu

*pençe gibi anahtarlar

Parmaklarımı toprağa batırıp, dikenlerin arasından onu ve Farrow'u görebilmek için gözlerimi kaldırdım.

Farrow ona doğru dönüyor, sanki söyleyecek özel bir şeyi varmış gibi yanına yaklaşıyor ama beden dili temkinli. Kendinden emin değil.

O ve Lucas ne zamandan beri ortak sır paylaşıyorlar?

Sessizlik uzadıkça Farrow nefes nefese Lucas'a sesleniyor.

Sonra onun, "Cesedin nerede olduğunu biliyor," dediğini duydum.

CHAPTER TWENTY-ONE

Lucas

Reeves, Hugo Navarre'a, "O cesedin yerinin Reeves ve benden başka kimse tarafından bilinmesinin tek bir yolu var," dedi.

Ve bunu ona da yakın zamanda söylemiş olmalı, çünkü Hugo geçen gün Fallon'ın dükkanının dışında hiçbir şey bilmiyor gibiydi.

Drew buralarda. Shelburne Falls'a döndüğüm ikinci günden beri biliyordum ve içgüdülerimi bir daha asla inkar etmeyeceğim. Biliyordum.

Belki de Hugo blöf yapıyor. Beni gitmeye zorlamak için. Bir hata yapmamı sağlamak için. Ama blöf yapmadığını varsaymak en iyisi.

Farrow bana, "Binanın kendisine verilmesini sağlarsan seni rahat bırakır," diyor. "Görüşmek istiyor."

Elimle saçlarımı karıştırıp başımı salladım. Demek ki şantajmış. Neredeyse etkilendim. Beni öldürebilirdi de.

Belki de Farrow'a karşı daha temkinli olmalıyım. Şu anda bunu kolayca yapabilir.

Ama ya ben ölürsem binaya ne olur kim bilir? Tapuyu istiyorlar.

"Nerede?" diye soruyorum.

"Rivertown'ın çatısında." Başını çevirip tekrar bakıyor, rahatsızca kıpırdanıyor.

Muhteşem. Tam burada, değer verdiğim herkesin yanında, BBQ Crawl'ın karmaşasının ardında, güvende hissediyorum.

Arabamın yanına doğru yürüyorum, Farrow da adımlarımı takip ediyor. En azından Quinn'in ailesinin yanında güvende olmasına sevindim.

Farrow, "River Hill Tüneli'nde gömülü biri var mı?" diye soruyor.

Yanımızdaki çitlerden biri hışırdadı ve aşağıya baktığımda bir kuşun fırladığını gördüm.

Burada gömülü biri var mı? Farrow bunu umursuyor mu acaba?

Onun benden çok önce bazı yanlış şeyleri gördüğünün farkındayım.

“Hayır,” diye hızlıca yanıtladım, kendime de şaşırarak. Mustang'in yanına durdum ve anahtarlarımı çıkardım. “Dışarısında birisi gömülü.”

Ona bakmıyorum ve neden ona söylediğimi de bilmiyorum. Ona güveniyor muyum? Bir bakıma. Ama kesinlikle hiçbir geçerli sebep yok. Green Street'i istiyor. Evimi satın aldığını öğrendiğim gece bana bunu söyledi.

O da Hugo gibi Weston'ı temizlemek istemeyecektir ve beni de patronu kadar bir tehdit olarak görebilir.

Yalan söylemekten artık bıktım. Ve içimden bir ses bana onun da benim gibi insanları önemseddiğini söylüyor.

Beni inceliyor. "Neden ona Green Street'i vermiyorsun?"

"Yapmalı mıyım?" diye soruyorum.

O bunu mu istiyor?

Sessizliğe bürünür ve ardından dudaklarını tiksintiyle büker. "Hayır. Quinn bir korkağı hak etmiyor."

"Peki, Green Street'ten kurtulmak beni neden korkak yapsın ki?"

"Çünkü bu şekilde sorumluluğu kendinizden Madoc Caruthers'a aktarmış olursunuz," diye belirtiyor. "Hugo o zaman onun sorunu haline gelir."

Aynen öyle. Onun da aynı fikirde olmasına sevindim. Green Street'i bir saniye içinde başımdan atabilirim, ama sonra ne olacak? Önemsemiğim insanları yarattığım bu karmaşayla baş başa bırakmayacağım.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, sanki bizi izliyorlarmış gibi hissettim. Ama arkama baktığımda kimse yoktu.

Kahrolası Drew bir yerlerde olmalı. Biliyorum.

“Yani...” Yutkunarak tekrar ona döndüm. “Öyleyse kapatıyorum,” diye açıkladım. “Ya da satıyorum.”

Farrow başka yöne bakıyor. "Ne istersen onu yap."

Az kalsın gülecektim. Onun içini tamamen görebiliyorum.

Binayı istiyor. O gece Noah ve Quinn spor salonunda koşarken konuştuğu kişi Hugo'ydu. Hugo'nun pozisyonunu istiyor.

Evet, ona güveniyorum. Ama sadece biraz.

"Ücret ödemeniz gerekiyor mu?" Dışlerimi sıkıyorum. "Yoksa yetiştirdiğiniz kızlardan ücretsiz mi alıyorsunuz?"

Alaycı gülüşünün arasından gülümsedi. "Biz adam da temin ediyoruz. Sizin zamanınızdan beri büyüdük."

Arabanın kapısını hızla açıp içeri girdim, o da eğilip açık pencereden içeri baktı.

Madoc'un evine doğru bakarken, mangalın yakılma kokusunu ve müziği duyuyorum.

"Bunun neye dönüştüğünü bir türlü kabullenemedim," dedim ona. "Drew Reeves'in onu neye dönüştürdüğünü. Biliyorsun, bir sosyal kulüptü. Ucuz bir arazi bulduk ve etrafta polis yoktu. Kışın snowboard yapmayı seven, yazın da gölde takılan başka adamlar getireceğimizi düşünmüştüm. İçki içip mahalle partileri yapacaktık." Gözlerine baktım. "Belki de hepimiz kariyerlerimize yerleştikten sonra bağlantı kurardık. Bölgede işletmeler kurar, kasabayı yeniden canlandırırđık. Belki de çocuklar için para toplamak amacıyla ıslak tişört yarışması düzenlerdik."

"Öyle yapıyorsunuz."

Gülüyorum. "Aynen öyle."

Ama sonra yüzüm düşüyor, kavgaları, kanı ve insanların gözlerindeki sanki buraya hiç gelmemişiz gibi bakışları hatırlayınca.

"Kızlar, silahlar..." diye mırıldanıyorum. "Uyuşturucu ticareti en az on yıl hapis cezası gerektiriyor evlat. İlk suç için bile."

"Ve cinayet de hayat demektir."

Evet.

"İşin üstesinden gelemedim," diye itiraf ediyorum, "çünkü Madoc'un yeterince uzun süre babalık yaptığını düşünmüştüm, bu yüzden kendi ailemi kurmaya çalıştım ve işleri berbat ettim."

"Bunu ancak daha iyisine sahip olduğunuz için böyle görüyorsunuz," diye karşılık veriyor.

Sözleri beni duraksatıyor, başkalarının sahip olmadığı tüm ayrıcalıklara sahip olmanın verdiği suçluluk duygusu içime işliyor. Ne demek istediğini anlıyorum. Green Street'te sahip olduğu şey onun için kurtarılmaya değer, çünkü onun için bir bakıma bir aile gibi.

Ama sonuçta bu, iyi bir yere varmayan, sürekli bir kısır döngü. Bir kere bile, asla.

Sesimi toparlayarak açıkça şunu söylüyorum: "Farrow, seni seven insanlar için bundan daha iyisi her zaman daha iyidir."

Onu seven ve onun böyle bir şey yaşamasını istemeyen biri var.

Kalmalıyđım. Tüm enerjimi hatalarımı telafi etmenin bir yolunu bulmaya harcaıyabilirdim. Yanlış seçim yaptım.

Arabayı alıştırıyorum. "Bazı yönlerini sevdim," diye düşünüyorum. "Uzun boylu olmayı sevdim. Üniversiteli erkek isteyen kızları sevdim. Şehrin geceleri ne kadar karanlık olduğunu sevdim. Tepelerde araba sürmeyi. Phalen Boğazı'nı. Araba mezarlığını."

Çok eğlendik.

Hafifçe sıırttım. "Sevdiğim hiç kimsenin gizli hayatımı bilmemesi hoşuma gidiyordu, sanki hiçbir şey gerçek değilmiş gibi. Bir süreliğine." Gözlerimi ona dıktım. "Ama bu sadece bir fanteziydi."

Her şeyin bir sonu vardır ve her şeyin bir bedeli bulunur.

Bana bakıyor ve biliyorum ki onun aynı türden bir vicdan azabı yok. Babası, kim olursa olsun, onu asla reddetmeyecek çok zengin bir adam. Farrow'un burada olması gerekmiyordu, ama neden burada olduğunu biliyorum. Sadakatini anlıyorum.

Yine de bu bir tercih. O, seçenekleri olan ve seçenekleri olmayanları hedef alan bir adam. Tıpkı Reeves gibi.

Cevap vereceğini düşündüm ama vermedi ve ben de arabayı geri vites aldım.

Ama o, "Bunun sebebi üniversitede okuyor olmanız değildi," diye karşılık verdi.

Ona şöyle bir baktım ve gözlerindeki ışıltıyı gördüm.

"Sarışınları severler," diyor.

Uzaklaşırken kendi sarı saçlı kafasını bir kaskın içine sokuyor, ama gözlerindeki parıltıyı buradan bile hissedebiliyorum.

Onu sevmek istemiyorum.

Keşke yapmasaydım.

Tıpkı Drew'ü eskiden sevdiğim gibi. Ta ki sevmekten vazgeçene kadar.

Drew, "Birileri ölecek," diye uyardı.

Bakışlarındaki heyecan belirtisi, bu zorluğa hazır olduğunu gösteriyordu.

Nefesim neredeyse kesilmişti. "Merak etme. Seni kurtaracağım."

Eski, paslı araba gölete doğru yuvarlanırken, ikimiz de emniyet kemerlerimize bağlı bir şekilde, ben ona baktım, o da bana baktı.

"Ya önce ben korkup geri çekilirsem ve yine de anlaşmanın benim tarafımı yerine getirmezsem?"

"O zaman Madoc'a giderim," diye uyardım onu. "Önce her şeyi yakıp yıkacağım."

O hiçbir zaman cesaret gerektiren bir şeye karşı koyamazdı. Belki ben de koyamazdım. Kavgaya etmeyecektik. Silah olmayacaktı. Araba dibe doğru batarken, benim yapmam gereken tek şey koltuğumda en uzun süre kalmaktı.

Su etrafımızı dolduruyor, bacaklarımıza kadar yükseliyor. Bana dönüyor. "Green Street'i sona erdirmek için beni öldürme riskini mi göze alacaksın?"

Soğuk suyun şokuyla nefesimi tuttum. "Ve sen beni kuzu sandın," diye alay ettim.

Araba alt üst olup aşağı doğru dalmaya başladı ve biz de ellerimizi gösterge paneline dayayarak, geri çekilme belirtileri olup olmadığını birbirimize bakarak bekledik.

Su göğsümüze çarptı. "Seni özleyeceğim," dedi bana.

Gülümsedim. "Evet, yapacaksın."

Son bir nefes alıp batmaya hazırlanıyordum ki, sonra onu duydum.

Bagajdan gelen vurma ve çığlık sesleri.

Çenemi kasıyorum, midemde o tanıdık kasılma hissi belirliyor, safraya yükseliyor. Cinayet suçlamasından kurtulabilirdim. Belki de kasten öldürme suçlamasından bile. Ama olanları asla unutmuyacaktım. Bunun bir tutsağı olacaktım hep. Bir daha asla eskisi gibi olamayacağınızı ve yaptığınızı geri alamayacağınızı fark ettiğiniz anın dehşeti.

Tanrım, Drew beni çok iyi tanıyordu. Ben onu hiç tanı mıyordum. Sınırları olan birinin, sınırları olmayan birini asla yenemeyeceğini nasıl anlayamadım? Hâlâ ona böyle meydan okuyacak kadar aptal olduğuma, kazanabileceğimi düşündüğüme inanamıyorum. Kurallara uymuyordu. Hile yapmak zorunda kalsa bile, başaracağından emin olurdu.

Polisin başka yerlerde meşgul olduğunu bilerek hızla şehre doğru gidiyorum. Farrow motosikletiyle beni takip ediyor ve arkasında birkaç araba daha var. İnsanlar bir partiden diğerine geçerken bu gece her yerde trafik yoğun olacak.

Ana caddeden geçerken, bariyerlerle, masalarla, satıcılarla ve sokak lambalarının altında yavaş yavaş dolan insanlarla dolu bir şerit görüyorum. Dans ediyorlar, içki içiyorlar, havai fişekler patlıyor, maytaplar havayı aydınlatıyor. Uzakta, bir havai fişek gökyüzüne doğru ısıklık çalıyor. Patlamayı başımın üstünde görmüyorum ama bir yerlerde dağılırken çıkan cızırtıyı duyuyorum.

Bir ara sokağa park edip arabadan indim ve Dylan'inkine benzeyen bir başka Mustang'in arka kısmının dönüp bir blok ötede gözden kaybolduğunu fark ettim.

Başımı sallıyorum. On dakika önce ailesiyle havuzdaydı. O olamaz.

Farrow yanıma doğru yaklaşıyor ve Frosted'da dönerek Rivertown'ı geçiyoruz.

Farrow, "Sanırım şehir havai fişeklerini erken patlatacaklar," diyor. "Yağmur geliyor."

İşte bu yüzden işi çabuk halletmeliyiz. Uzun süre karanlıkta kalmayacağız. "Yine nerede olduklarını?" diye soruyorum ona.

"Çatıda."

Bir sonraki sokağa girdik ve yangın merdivenine indik. Ensemde tekrar ürpertiler hissettim ve arkamızdan birilerinin gelip gelmediğini kontrol etmek için arkama baktım. Ana cadde adeta ayakkabılarımın altında titriyordu, kahkaha ve içki eşit oranda akıyordu.

Ama kimse bana bakmıyor.

Başımı silkeleyip geçiyorum. "Onlardan kaç tane var?"

"Sadece Hugo ve birkaç adamı."

Ona yan gözle baktım. "Sen de öyle değil misin?"

Beni bir tuzağa çekiyor olabilir, ama eğer bunu kendi başıma çözme şansım varsa, bunu değerlendireceğim.

Ama sakın ve kararlı bir ses tonuyla konuşuyor. "Ciaran Pierce benim babam," diyor bana.

Donakaldım, ağzım açık ona bakakaldım. Az önce ne dedi bu?

Başını yukarı kaldırarak ekliyor: "Hunter'dan başka kimse bilmiyor."

Hiç kimse...

Artık Hunter ve benden başka kimse yok, demek istiyor.

Ciaran'ın oğlu mu? Fallon'ın kardeşi mi? Ve Fallon bunu bilmiyor mu?

Ciaran neden kimseye söylemedi?

Farrow yavaşça nefes alarak, "Fallon Caruthers'ın sevdiği birine asla zarar vermeyeceğim" dedi.

Yani onun yanında güvendeyim. Acaba bu yüzden mi bana sırrını anlattı?

Tanrım, Fallon... Boğazımı temizledim.

Umarım bu sırrı ondan saklayabileceğimi düşünmüyordur. Bunu bilmesi gerekiyor.

Ama şu an bunu detaylıca konuşacak vaktim yok.

“Her neyse...” Onu merdivene doğru dürttüm. “Önce sen başla.”

O kıkırdayarak, neredeyse koşarak merdivenden yukarı çıkarken ben de arkasından kendimi yukarı çekiyorum.

Üç kat çıkıp çıkıntının üzerinden atlayarak çatıya ulaşıyoruz. Hugo, iki adamıyla birlikte büyük bir havalandırma deliğinin yanında duruyor.

"Nicholas ve Axel," diye fısıldadı Farrow.

Navarre'ın hemen önünde durup boğazımı ıslatmak için yutkundum.

Onun, benim ondan korktuğumu hayal etmesinden zevk aldığını biliyorum. Reeves için kötü adam olmak konusunda o kadar çaresizdi ki, onu Green Street'ten kovmuştum.

Şimdi onunla karşı karşıya olan benim.

Bana doğru bir adım attı. "Beni buradan çıkarmaya çalışmadınız," dedi, "çünkü Green Street'in artık sadece bir bina olmadığını biliyorsunuz. Organizasyonu alıp başka bir yere taşınacağım."

Doğru.

"Ve ben de sana bakmadım," diye ekliyor, "çünkü..."

"Bunun ne faydası var ki?" diye karşılık veriyorum. "Eğer bu kadar kolay hareket edebiliyorsan, benim senin üzerinde ne gibi bir etkim olabilir ki?"

"Aynen öyle." Jöleli saçlarında ışık parıltıları belirdi. "Seni ciddi bir tehdit olarak görmedim."

Bunu duyduğumda ne hissettiğimden emin değilim. Ona karşı bir tehdit olmak istiyorum.

"Ta ki sen ortalığı karıştırmaya başlayana kadar," diye devam ediyor. "Weston'a gelip, o küçük kışınla Knock Hill'deki kutsal toprakları ele geçirip, sanki yeniden yönetici olmuşsun gibi adamlarıma emirler yağdırmaya başladın."

"Hiçbir zaman ben sorumlu değildim."

"Onlar öyle düşünmüyor," diye hırslı bir şekilde karşılık veriyor. "Onların gözünde ben gaspçıyım."

O insanların çoğunun beni orada hatırladıkları yok. Sadece Drew veya Hugo'nun yönetiminde hayatlarının daha iyiye gitmediğini biliyorlar ve binanın sahibi olan üniversiteli çocuğun daha iyisini yapabileceğini düşünüyorlar.

Omuz silktilim. "Onlar için Reeves'ten daha kötü olamazsın."

"Olabilirim." Gözlerini Farrow'a çevirdi, bakışları sertleşti. "Ama elbette, kurucu üye olmanın cazibesine sahip değilim."

“Peki, ne olmuş yani...” diye soruyorum. “Size Green Street'i verip Weston'a asla girmeyeceğime söz mü vereyim? Asla olmaz.”

Quinn artık orada yaşadığı sürece bu mümkün değil.

Ama başını sallıyor. "Artık çok geç. Kadınlar seni takip edecek. Anneler, kız kardeşler, eşler... ve kızlarım."

Hâlâ hareketsizim, bunu söylerkenki sahiplenici tavrını fark ediyorum ama ailesinden veya kız arkadaşlarından bahsetmediğini biliyorum. Striptizcilerinden, eskortlarından ve onların ailelerinden bahsediyor. Bazıları beni gençken ve etrafta takıldıkları zamanlardan hatırlayabilir, diğerleri ise Hugo'dan daha iyi herhangi bir değişikliğin daha iyi olduğunu düşünebilir.

“İstesenez size sürünerek gelirler.” Çenesi seğiriyor. “Ve kadınlar olmadan bunu kaldıramam.”

"Senin yerini doldurmaya çalışmıyorum."

"Ve ben kapanmıyorum!"

Duraksıyorum, sadece hafifçe gülümsüyorum. "Öyle olacak. Hem de yakında."

Bana doğru atıldı, yumruğunu çeneme indirmeden hemen önce yakamı kavradı. Hırladım, gözlerimi sıkıca kapattım ve yüzüm o kadar sağa savruldu ki boynumda şiddetli bir acı hissettim. Yanağım alev alev yanarken, ağzımın içi dişlerime sürtündü.

Kan yutuyorum. Kahretsin.

Onun adamları ve Farrow üzerimize çullanıp bizi birbirimizden uzaklaştırmaya çalışırken, dünya bir an için etrafımda sallanırken ayakta kalmak için mücadele ediyorum.

Parmaklarımı boğazına dolayarak Hugo'yu geriye ittim. Adamlarının arasına sendeledi, ikisi de onu hemen düzeltti, Farrow da beni destekledi.

Hugo nefes nefese kalmış, ikimiz de birbirimize dik dik bakıyorduk. "Yirmi dört saat içinde ülkeden defolup gidersen, seni bulup öldürürüm," dedi bana. "Ve o mezarı tekrar açıp seni Reeves'in sekiz yıl önce koyması gereken yere atarım."

Yüzüne yaklaştım. "Neden şimdi yapmıyorsun?"

Adam çok korkmuş. Bu gece etrafta çok fazla polis var ve halka açık bir yerdeyiz.

Ya da belki Reeves, nerede olursa olsun, henüz benim ölmemi istemiyordur. Hugo hâlâ gerçek patron değil ve bu onu sinirlendiriyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor. “Yirmi dört saatte yirmi bin nefes var.” Derin bir nefes alıyor, havayı uzunca bir yudumda içine çekiyor. “Biri bitti. Geriye kalanların tadını çıkar.”

Kendini iterek, yangın merdiveninden aşağı iner ve adamları da onu takip eder.

Yirmi bin nefes.

Yarın akşam bu saate kadar gitmemi istiyor. Beni öldürür mü?

Birini içime çekiyorum ve sonra onu bırakıyorum.

Quinn...

Bir nefes daha çekiyorum. Sonra bir nefes daha, bir koku alıyorum.

Farrow yanıma geliyor. "Lucas..."

"Git kendi işleriyle ilgilen."

Şu an onunla konuşmak istemiyorum.

Ciğerlerimi tekrar doldururken bir koku alıyorum. Hafif ama yakın.

Yangın merdiveninden aşağı iniyor ve ben de onu takip ediyorum. Araba kornaları çalıyor, bölge ışıklarla doluyor ve biz de kargaşayı görmek için sokağa koşuyoruz. Hafif yağmur çiseliyor, bir kamyonun hoparlörlerinden müzik yükseliyor ve Farrow bana dönüp sırtıyor.

Weston burada.

"Kahretsin," diye homurdandım.

Gözlerime bakıyor, geri çekiliyor ve bu gece Şelaleleri alt üst etmek için yeni gelen ekibine doğru yöneliyor. Ellerini uzatıp omuz silkiyor ve aslında çok yönlü bir şekilde birden fazla işi yapabilme yeteneğine sahipken, tek bir şeye odaklanmış gibi davranmayı ne kadar kolay başarabildiği şaşırtıcı.

Weston'ın kalabalığın arasına dalıp müziği ele geçirmesini, yağmurun tenlere ve bedenlere dökülmesiyle birlikte gök gürültüsünü daha da artırmasını ve bedenlerin birlikte sallanmasını izliyorum.

Kalabalığa bakıyorum; o kadar kalabalık ki, birbirlerine çok yakın durdukları, yağmurun saçlarını yüzlerine ıslattığı için tek tek yüzleri seçmek mümkün değil.

Kaos.

Hugo'nun harekete geçmesi için mükemmel bir fırsat. Ya da Drew'un.

Bir nefes, sonra bir nefes daha, sonra bir nefes daha ve sırtıma damgalanmış gibi hedef tahtasının işaretini hissediyorum, ama dansçıların arasından sıyrılıp onu kaldırımın kenarında buluyorum.

Elbisesinin askısı kolundan aşağı kayıyor ve ben de Drew Reeves'ten farksızım. Benden çok daha genç bir kıza hayranlıkla bakıyorum.

Onun kokusunu aldığımı biliyordum.

Ben ona bakıyorum, o da bana bakıyor.

Ona doğru bir adım atıyorum, o da benden bir adım geri çekiliyor.

Yukarıda söylediklerimizi duydu mu? Biz görmeden oraya nasıl çıktı? Nasıl bu kadar hızlı aşağı indi?

Ancak bir şey kesin. Eğer beni buraya kadar takip ettiyse, Farrow ile evde ne konuştuğumuzu duymuş demektir.

Ona doğru yaklaşıyorum, o ise gözlerime bakarak tekrar uzaklaşıyor. Dylan ve Aro birkaç metre gerisinde dans ediyorlar ve ben de başımı hafifçe sallayarak gitmelerini söylüyorum.

Green Street'i kucaklamak, kötü adam olmak ve istediğimi almak işte böyle bir şey olurdu.

Hareket etmeyi bırakıp ondan yönlendirme bekliyorlar, ama o benden başka hiçbir şeyin farkında değil.

Gözleri yaşlarla dolarken, yumruklarını da sıkıyor.

Ben onun için en iyi seçim değilim. Hatta hiç seçim bile değilim.

Ama yirmi bin nefes bile onun için olacak.

Aradaki mesafeyi kapatarak bedenimi onun bedenine bastırdım ve belini sıkıca kavradım. Tekrar başının üzerinden baktığımda, Dylan ve Aro kalabalığın arasına karışmış, bize mahremiyet sağlamışlardı.

"Sen kimsin?" diye kekeleyerek sordu Quinn.

Evet, her şeyi duydu.

Bacaklarının arkasından tutarak onu yukarı kaldırdım ve parmaklarımı elbisesinin altına, ondan yayılan sıcaklığı hissedebilecek kadar yaklaştırdım.

Yağmur kollarından aşağı dökülürken, inleyerek tişörtümü yumruklarıyla sıktı.

"Duyduğuma göre emrinde bir sürü kadın var," diye hırıldadı. "Kızlarından birini çağır."

Yanaklarındaki öfke kızarıklığına bayılıyorum.

Başını kalabalığa doğru salladı, ikimiz de kalabalığın içinde adeta birer figürdük. "Hepsi seni istiyor."

Ama seni istiyorum.

Parmaklarımı külotunun içine sokup, ağzını yalayarak ve dilini dışarı çıkarmaya çalışarak müziğin ritmine ayak uyduruyorum. Bizi kimin gördüğü, kimin izlediği ya da sokaktaki kameralar umurumda değil.

Her şey bir şekilde sona erecek.

Kolumu beline dolayarak, dudaklarının arasına girdim.

Yirmi bin nefes.

Onun içinde kaç kez dayanabileceğim?

CHAPTER TWENTY-TWO

Quinn

Boynuma doğru inerken nefesimi zar zor tutabiliyorum.

Aklım karmakarışık. Birini mi öldürdü?

Yoksa birini mi gömdü?

Lucas elbisemin askısını aşağı çekiyor ve ben ona bakakalıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor çünkü nihayet o şerefsiz herkesin önünde bana dokunmak istiyor.

Uzun zamandır onun şu anda yaptığı şeyi yapmasını ne kadar çok isterdim, değil mi? Herkesin gözü önünde, aileme anlatacakları bir ortamda, üstelik yağmur hepimizi kendi dünyalarımıza çekmişken. Ana cadde, etrafımızda dev bir geçit töreni gibi sallanıyor; insanlar dans ediyor, öpüşüyor ve kendi ritimlerine göre hareket ediyorlar.

Biz de onlar gibi sıradan bir kadın ve erkek olabilirdik, ama şimdi keşke o değil de başka bir erkek olsaydı diyorum. Onu hiç tanıdım mı acaba?

Gömleğinin omuzlarından tutuyorum. "Bana bak," diyorum ona.

Derin bir nefes veriyor, parmağını iç çamaşırımın altından bacaklarımın arasına bastırıyor. Onun kollarında kıvranıyorum. Hayır.

"Farrow gerçeği biliyor, ben bilmiyor muyum?" diye çıkıştım. "Gerçekten de bu yüzden mi bizden saklandınız? Drew Reeves yüzünden mi?"

Onu bizim gibi tanımayan ya da benim gibi sevmeyen biri mi? Ondan korktuğu için her şeyini feda etti mi?!

Göğsü titriyor ve başını geriye doğru eğerek yağmurun yüzüne düşmesine izin veriyor. Onu sertçe iterek bakışlarını tekrar bana çeviriyorum. Gözlerinin beyazları şimdi kıpkırmızı.

"Benimle konuş," diyorum.

Yüzümü sanki bir çıkış yolu arıyormuş gibi inceliyor, ama yok.

Eğer bana gerçeği bilmeyi hak ettiğimi hissettirecek şekilde konuşsaydı, neredeyse her şeyi anlardım. Bunu bilmiyor mu?

Daha önce beni evde yalnız bıraktığında, artık dayanamadığım için peşinden gittim. Çalışların arasından dinledim, sonra Karnaval Kulesi'ne daldım ve çatıdaki kapağa gizlice yaklaştım.

Bir suçu örtbas etti.

Ve Green Street'in sahibi o.

Hugo, Lucas'ı bir tehdit olarak gördüğü için ona bir ultiatom verdi.

Bildiğim tek şey bu. Zorla mı ayrıldı yoksa vicdan azabından mı?

"Söyle artık Lucas." Yeter artık.

Göz kapakları kapanıyor.

Ama sadece bir anlığına.

"Hayat kendi başına bir güçtür," diyor bana, sesi yumuşak ve sakin. "Bir şekilde, hesap ödenmesi gerekir. Özellikle de dünyada en çok istediğiniz şeyi nihayet anladığımızda."

Partinin coşkusu etrafımızda hoplayıp zıplarken, o beni sıkıca tutuyor, gözleri sadece bende. Aro ve Dylan bir yerlerdeler ama ben neredeyse hiç kıpırdamıyorum, duracağından korkuyorum. Acaba o sadece beni mi istiyor?

"Hayat her zaman bedelini ödetir," diye mırıldanır, yüzünde hüznü bir gülümsemeyle. "Madoc için, senin için ve..." Nefesi kesilir. "...ve kendim için en iyisini yaptığımı düşündüm."

Başımı sallıyorum, boğazım hıçkırıkla doluyor ama dışarıya vurmuyorum. Anlamıyorum. Eğer kalıp olanlarla yüzleşseydi özgürlüğünü ve belki de birkaç kişinin saygısını kaybedebilirdi, ama zaten bunları kaybetmedi mi? Özgür değil.

O özgür değildi. Gerçek anlamda özgür değildi. Her şeyden vazgeçti.

İki eliyle kalçalarımı kavrayarak beni sıkıca kucaklıyor ve ağzımın üzerine nefes veriyor.

"Başka bir hata yapmak istemiyorum," diye fısıldıyor. "Bu gece değil. Seni eski evime götürüp eski odamda seninle sevişmek ve güneş doğana kadar sana dokunmayı bırakmamak istiyorum." Göğsü sıkışmış bir halde, dudaklarına bakıyor. "Bir kez olsun, tam olarak nerede olmam gerektiğini biliyorum, Quinn."

Kalbim eriyormuş gibi hissediyorum, bu da acı veriyor. Gözlerimi kapatıyorum, dudaklarımı yakalıyor ve sanki açlıktan ölüyormuş gibi dudaklarımı emip yutuyor. Bir elini saçlarıma götürüyor, bizi birbirimize

bastırıyor ve her şeyi hissediyorum. Göğsünün atışını kalbime karşı hissediyorum. Dişlerinin dudağıma, çeneme, çene kemiğıme batmasını...

Ve ben de her şeyin eksikliğini hissediyorum. Daha gençken benimle konuşurken yüzündeki mutluluğı. Onunla her zaman kendimi güvende hissetme biçimimi. Yakın olmak bile bana verdiği o sakinliğı, rahatlığı ve güveni.

Dişleri elbisenin üzerinden tenime saplanıyor ve ben nefesimi tutuyorum.

Yirmi bin nefes. Hugo böyle demişti.

Yirmi bin nefes sonra ne olur?

"Lucas..." diye nefes nefese fısıldadım, kendimi onun kollarından kurtarmaya çalışarak.

Peki ya yarın? Sabah her şeyle tekrar yüzleşmek zorunda kaldığında? Şu anda bunu hiç düşünüyor mu? Beni gerçekten düşünüyor mu?

Ellerimi göğsüne koyup onu geriye doğru ittim. "Lucas."

Avuçlarımın altında göğsünün sertçe inip kalktığını hissederken dişlerimi sıktım. "Yarın ne olacak?" diye sordum.

Kaşları çatılıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Bir saniyeliğine. Sonra iki saniyeliğine. Sonra beş saniyeliğine.

Tanrım, hiçbir fikri yok.

"Şimdi neden bana ihtiyacınız var?" diye soruyorum.

Geçen gece evimde ya da dün gece soyunma odasında benimle sevişmedi. Neden şimdi?

Tutuklanacağından veya öldürüleceğinden mi korkuyor? Başının üzerinde bir tehdit olmasaydı bunu yapar mıydı? Mantıklı düşünüyor. Beni gerçekten istiyor mu, yoksa ben onun sonunu getirecek son darbe miyim?

Bunu da siktir et.

Onun kollarından sıyrılıp ayaklarımı yere sağlamca bastım. "Seni böyle istemiyorum." Başımı salladım. "İyi hissettirmiyor."

Oturup beni kollarına almalı ve benimle konuşmalı, bunu ona söylememe gerek kalmamalı.

Geri çekildim, o ise ilerledi. "Buraya gel," diye nefes nefese söyledi.

"Hayır." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak söylüyorum. "Daha fazlasını istiyorum."

Bu onunla ilgili ve bizimle de ilgili olmalı.

Aro ve Dylan'ı aramaya başladım; burası benim hâlâ istediğim bir yerken beni buradan uzaklaştıracak araçlardı. Ama bağırırlar dikkatimizi çekti.

"Hayır dedi!" diye bağırdı Farrow.

Lucas başını omzunun üzerinden hızla çevirdi, ikimiz de Farrow'un Codi'yi Noah'dan uzaklaştırdığını gördük.

Lucas'ın dikkati dağılmışken bir adım daha geri çekiliyorum.

Noah, Farrow'un yüzüne yaklaşıyor. Etraftakilerden kimse artık dans etmiyor, herkes onlardan uzak duruyor.

Codi'ye bakıyorum, onu yakalayabilsem mi diye düşünüyorum. Farrow'un onu koyduğu yerde, arkasında öylece duruyor, gözleri yere bakıyor ve ifadesi bomboş. Her zamanki gibi.

"Hayır demedi," diye karşılık verdi Noah. "Senin yüzünden neredeyse hiç konuşmuyor!"

"Hayır dedim." Farrow başını yana eğerek ona meydan okudu. "Hawke, Aro'yu dövmeli olarak satın aldı. Bizden biriyle yatmak istiyorsan, ne yapacağını biliyorsun."

"Beni çok sinirlendiriyorsun."

Farrow'un gözleri Noah'ın öfkesi karşısında parladı. "Peki, o zaman benimle ne yapacaksın?"

Noah'nın yarışçı arkadaşlarından bazıları onu uzaklaştırıyor; ancak tehdit onun ve Farrow'un bakışları arasında uzanıyor ve er ya da geç daha da saçma sapan şeyler yaşanacak.

Dans yeniden başlıyor, Farrow ve Codi kalabalığın içinde kayboluyor ve neredeyse Lucas'ın çok ötesinde, bir sonraki sokağa doğru ilerleyen Dodge'u göreceğimi sanıyorum. Her yer sisli. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Lucas'a hitap ederken sesimin titremesini engelleyemiyorum, "Ben senin intihar mektubun değilim."

Bana doğru döndü ve kaşlarını çatı, nefes nefese kalmış, boynunda terler birikmişti.

Kendini yok etme yolundaki son dansı ben olmayacağım.

"Neden birdenbire seni tanımıyorum gibi hissediyorum?" diye kendi kendime soruyorum. "Benim için savaşacak birini istiyorum. Her zaman benim için savaşacak birini."

Hızla arkamı dönüp kalabalığın arasından sıyrılıp Aro ve Dylan'ı aramaya başladım.

"Quinn!" diye homurdandı Lucas arkamdan.

Arkama dönüp baktığımda, 1.90 boyundaki adamın kalabalığın arasından sıyrılıp geçtiğini görüyorum.

Dylan'ın önünde durup elimi uzattım. "Anahtarlarını ver."

Dans etmeyi bırakıp gözlerini kısarak, dalgın bir şekilde gözlüklerini cebinden çıkardı. "Ne yapıyorsun?"

Lucas'ın arkamdan "Quinn!" dediğini duyarak onları kaptım.

İrkilerek geri çekildim, havlaması ısırmaya dönüştü.

"Quinn?" diye soruyor Dylan.

Ona doğru döndüm, ama cevap vermeden önce gözlerimi kırptım ve onu tekrar gördüm. Başının çok gerisinde, sokakta.

"Siyah Dodge," diye mırıldandım.

Aro ve Dylan arkalarına dönüp, şeyin ara sokaktan aşağı doğru kayboluşunu kısa bir anlığına gördüler.

"Quinn!" diye bağırdı Lucas tekrar.

Kafamı silkeleyerek kendime geldim. Buradan çıkmam gerek.

Hızla kaçıyorum, başımı hızla çevirip Lucas'ın bir adamı yolundan iterek gözlerimin içine dik dik baktığını görüyorum. Başımızın üstünde havai fişekler patlıyor ve cızırtılar çıkarıyordu, ve o çok güzeldi. Islak tişörtü gövdesinin ve karnının her kıvrımına yapışmıştı ve çenesinde bir günlük sakal vardı. Onunla bu geceyi neredeyse tüm hayatım boyunca beklemiştim, ama artık o değildi. Saklanıyordu, korkuyordu ve yalan söylüyordu.

Dylan'ın kardeşimin Mustang'lerinden birini park ettiği yere doğru, spor ayakkabılarımla kaldırımında hızla koştum; hem o hem de Aro hemen arkamdan geliyordu.

"Quinn!" diye bağırdı Lucas.

Sokağın ilerisine doğru baktığımda, Dodge'un arka lambalarının sağa dönüşte kaybolduğunu görünce nefesimi tuttum.

"Ne yapıyoruz biz?" diye patladı Aro, hepimiz arabaya binerken.

Anahtarı kontağa takıyorum. "Bilmiyorum." Titriyorum. "Belki de bu sefer şu Dodge'u takip etsem iyi olur."

"Ahhh," diye heyecanla mırıldandı Dylan.

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama derimin altındaki her yer yanıyor ve yumruğumu sıkıp neredeyse araba gösterge paneline vuracak gibi oluyorum.

Kahrolası o.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Dikiz aynasına bakıyorum, sonra arkamdan araba gelmediğinden emin olmak için omzuma göz atıyorum ve emniyet kemerimi takmaya bile zahmet etmeden kaldırımdan uzaklaşıyorum.

Hızla uzaklaşırken Dylan'ın bagajına sert bir darbe indi. "Quinn!" diye bağırdı Farrow ben araba sürerken.

Yan aynadan onu ve Lucas'ı görüyorum, ben uzaklaşırken Lucas'ın çatık kaşları soluyor.

Direksiyonu çevirip sağa, sonra bir sağa daha dönerek Dodge'un peşinden geri dönüyorum. Aro telefonunda bir şeyler yazıyor.

Direksiyonu o kadar sıkı çeviriyorum ki, başparmaklarımın tırnakları parmaklarımın üstüne değıyor. "Kime mesaj atıyorsun?"

Hiçbir müdahale istemiyorum.

"Hawke."

Dylan, koltuğumun arkasından sarkıyor.

"Neden?" diye patladım.

"Çünkü o benim erkek arkadaşım."

Evet, o da çok müdahaleci ve baskıcı, ayrıca Lucas'a veya kardeşlerime ne yaptığımızı anlatıyor.

Ama sonra...

Daha sonra fikrimi değıştirdim. "Ona trafik kameralarını incelemesini söyleyin."

Bizi azarlamadan önce faydalı olmasında bir sakınca yok.

Bir sağa daha dönerken, Astrofizik bölümünün önünden geçerken yayalara, ama özellikle de arabaya dikkat ediyorum. Bakışlarımı ileride sola doğru keskin bir dönüş yapan iki kırmızı arka lambaya dikiyorum. "İşte orada."

Gaza basıp, Dodge'a yetişmek ve aramızdaki mesafeyi kapatmak için hızla ilerliyorum.

Kimse konuşmuyor. Eski siyah araba tam önümüzde, bizi geçmek için hiçbir hamle yapmadan ilerliyor.

"Ne yapacağız?" diye fısıldıyor Dylan, sanki bizi duyabiliyormuş gibi.

Gözümün ucuyla Aro'nun bana baktığını görüyorum. Çarkı yumruklarımla sıkıyorum.

Başkaları adına karar vermeye alışkın değılim. Özellikle de bu grubun dışında.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve titrediğim için konuşmaktan ya da elimi gevşetmekten korkuyorum.

Ama ben devam ediyorum. Peşinden gidiyorum. Bana önderlik etmesi için ona -ya da ona- meydan okuyorum.

Dylan'ın telefonu arabaya bağlanıyor ve çalma listesindeki bir sonraki şarkı başlıyor: "Sen Aptal Kızsın." Gülmemi zor tutuyorum. Eğer bu geri çekilmem için bir işaret değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Öndeki araçtaki yalnız kişiye bakarken, dikiz aynasında hafif bir hareket fark ediyorum.

Onlar da bizi izliyorlar.

Uzanıp farları kapatıyorum, kalbim her atışta bir tekliyor.

"Quinn mi?" diye sordu Aro, endişeyle.

Araba hızlanıyor. Ben de hızlanıyorum.

Eğer dururlarsa ne yapardım?

Ama onlar devam ediyor, beni partilerden ve ışıklardan uzaklaştırıyorlar. Bizi özel bir yere götürüyorlar.

Ekranlara parmak sesleri duyuyorum ve Dylan ile Aro'nun beni ispiyonladığını anlıyorum. "Hadi ama çocuklar," diye kendi kendime takılıyorum. "Sıra bende."

Dylan, Aro ile birlikte bir sürü aptalca şey yaptıklarını bilerek, hafif bir homurtuyla içini çekti. Belki artık bunun için çok yaşıyım, ama sanırım bu kendimi kime kıyasladığımla ilgili bir şey. Kardeşlerim hâlâ sürekli aptalca şeyler yapıyorlar.

Dodge hızla ileri fırladı ve ben gaza bastım.

Dylan, "Daha hızlı!" diye ısrar ediyor.

"Yayalar," diye karşılık veriyorum.

Bunu halledebilirim ama birine vurma riskini göze almayacağım.

Dodge araba dönüyor ve ben de peşinden gidiyorum, sınırları zorladıkça tüylerim diken diken oluyor. Hızı sevmiyorum, pervasızlığı da sevmiyorum ama her an beni daha da tehlikeye sürüklüyor ve kendimi bambaşka biri gibi hissediyorum. Yarının, ertesi günün ve ondan sonraki günlerin tüm olasılıklarının beklentisi göğsümü doldurmaya başlıyor ve gittikçe daha fazla hava soluyorum.

Dodge marka araba hızla ileri doğru hareket etmeye başladı ve kızlar bağırmaya koyuldu.

"Haydi, haydi!" diye bağırıyor Dylan.

Ardından Aro, "Onları kaybetme!" dedi.

Gaza basıp bir virajı daha dönüyorum. Dodge sağa, sonra sola dönerken lastiklerim gıcırıyor ve ben de onun peşinden kayıyorum.

Ama tekrar döndüğümde, gitmiş oluyor.

Ağzım açık kaldı. "Ne...?"

Hepimiz camlara yapışmış, yan sokakları tarayarak caddede ilerliyorduk. Nereye kayboldu bu şey?

Lucas nerede peki? Beni takip ederdi.

Jared'ın dükkanına yaklaşırken, tüm ışıkların kapalı olduğunu, kimsenin görünmediğini ve havai fişeklerin durduğunu görüyorum. Karanlık gece her yandan arabaya baskı yapıyor ve herhangi bir hareket belirtisi veya far ışığı ararken nefesim kesiliyor.

Bok.

"Ne yapmalıyız?" Aro, yağmur damlalarının arasından pencereden dışarı bakıyor. "Partilere geri mi dönmeliyiz?"

"İşte burada," diyorum onlara.

Bunun öyle olduğunu biliyorum.

Eğer gerçekten bu işin bir parçası olmak istemiyorlarsa onları bırakırım, ama Gece Süvarisi etrafta. Benimle oyun oynuyorlar.

Aro'nun telefonu titredi, başını aşağıya eğdiğinde yüzü aydınlandı. "Hawke," dedi bize. Telefonu açıp mesajı okudu: "'Arkanızdayım.'"

O ve Dylan başlarını omuzlarının üzerinden hızla çevirdiler ve ben de gözlerimi dikiz aynasına kaldırdım.

Karanlık gecenin örtüsü altında, çok geride, orada. Farlar yanmıyor. Eski ızgara. Eğilmiş plaka. Kararmış camlar.

Göğsümde kabaran heyecanı bastırarak fısıldadım: "İşte buradasın."

Kafa derim, sanki bir bardak gazozun üzerindeki köpük gibi hissediyor. Kovalamaca devam ederken bir milyon keyifli küçük patlama sesi geliyor. Vites değiştirip gaza basıyorum, araba ileri fırlıyor.

"Quinn?" Aro bir elini kapısına, diğerini de koltuğumun arkasına koyup sıkıca tutundu.

Alnımdan ince bir ter damlası süzüldü. Nefesimi tuttum ve gaza biraz daha bastım.

Hadi.

"Quinn mi?" diye sordu Dylan arkamdan.

İlerideki dur işareti büyüyor. Tekrar dikiz aynasına bakıyorum. Dodge'un çok gerisinde bir çift far beliriyor.

Lucas.

Aro tekrar araya giriyor. "Quinn?"

Ani fren yaparak arabayı levhanın olduğu yerde durdurdum. Otoyola çıkmadan hemen önce, sağında ve solunda karanlık çökmüştü.

Arkamdan araç yavaşça yaklaşıyor. Işıklar yanmıyor. İçeride hiçbir hareket yok.

"Quinn?"

Ama Dylan'a cevap vermiyorum. Derin bir nefes alıp direksiyonu sağa çeviriyorum ve ayağımı gaz pedalına o kadar sert basıyorum ki, sonuna kadar basıyorum. Lastikler altımızda gıcırıyor, Dylan ve Aro nefes nefese kalıyor ve hızla ilerliyoruz, öyle bir hız kazanıyoruz ki, bir rüzgar esintisi camlardan içeri girip saçlarıma çarpıyor.

"Quinn!" diye bağırdı Aro.

Araba kükreyerek karanlığı yarıp geçiyor.

Aro arkamızdaki pencereyi kontrol ederken, Dylan'ın telefonu çalıyor.

"Baba?" diye cevap veriyor.

Eyvah. Lucas onu aradı mı?

Hayır, yapmazdı. Kardeşlerim etraftaysa benimle baş edemez.

"Hayır..." diye kekeleydi babasına. "Biz—"

Kardeşim bağıırken o sustu ve ben direksiyonu aniden çevirerek sola doğru savruldu, lastikler altımızda gıcıradı. Arabanın altından çakıllar fırladı ve ben direksiyonu sağa çevirdim. Başka bir ıssız köy yolunda hızla ilerledim.

Aro, engebeli yolda koltuğunda sallanıyor ve ben çukurlara çarptıkça homurdanıyor.

"Aman Tanrım. Sakin ol," diyor Dylan babasına. "Ne—Merhaba?"

Harika. Telefonu kapattı. Herkes gelecek.

Dodge marka araç dikiz aynasında daha da yaklaşarak beliriyor.

Ve daha yakın.

Gözlerimi hızla kaydırıyorum. Ve daha da yaklaşıyorum.

Arkamdan hızla yaklaşıyorlar; arkalarında bir, iki, üç çift far var.

"Durduğumda arabadan inip koşuyoruz," diyorum Aro ve Dylan'a.

"Nerede?" diye kekeleyerek sordu Dylan.

Ama Aro benden önce cevap veriyor: "Hunter'ın seni nerede bulmasını istiyorsan orasıdır."

Birbirimize bakıştık, minnettar gülümsemem bir göz kırpmayla karşılandı. Herkes benim için endişeleniyor. Aro da oyuna katılmaya karar verdi.

İleride ağaçların arasından kulübeler görünüyor, kamp ışıklarının yumuşak parıltısı verandaları ve iskeleleri aydınlatıyor. Yeni dönem başlayana kadar her yer boş, ancak Jax ve Juliet neredeyse yıl boyunca güvenlik ışıklarını açık tutuyorlar.

Kışın en soğuk günleri hariç, o zaman kamp tamamen boşalır.

Araba tam önümde. Farları açık olsa bile göremezdim.

"Hazır mısınız?" diye birden sordum.

"Evet."

Dylan mırıldanarak, "Elbette," dedi.

Hızla öne geçip arayı açıyorum, sonra aniden fren yapıp sağa doğru savruluyorum. Kayarak duruyoruz, arabayı kapatıyorum ve hepimiz dışarı fırlıyoruz.

Arkamı döndüm, Dodge marka araba altı metre ötedeydi ama farları açık olduğu için içini göremiyordum. Gözlerimi kamaştırıyordu.

Gözlerimi kısıarak, parlamayı engellemek için elimi havaya kaldırdım. Bu Dodge mu?

Yani, öyleydi ama...

"Quinn mi?" diye bağırdı Aro.

İkisine de şöyle bir baktım. "Hadi!"

Üçümüzü birden kovalayamaz.

Kapıyı sertçe kapatıyorum, sanki onları takip ediyormuşum gibi yaparak kampa ve diğer tüm binalara, saklanma yerlerine doğru koşuyorlar.

Ama koşmuyorum. Henüz değil. Dodge'un arkasına bakıyorum. Diğer arabalar nerede?

Lucas nerede?

Tam o sırada Farrow'un motosikleti Night Rider'ın arkasına yanaştı, Dodge'un farları anında kısıldı ve Farrow'un ışıkları önümdeki sahneyi aydınlattı.

Ve bunun hiç de Dodge marka olmadığını görüyorum.

Öyleydi, ama ağaçların ve buradaki karanlık yolun arasından sapmış olmalı. Bilmiyorum...

Bunun yerine Lucas, kardeşimin patronunun odasının kapısını açıp dışarı çıktı, oturduğu yerden doğrulup bana döndü. Çenesi kalkıktı ve hiç de eğlenmiş görünmüyordu.

Yüzüm düştü, başımın tepesine doğru elektrik akımı yayıldı.

Kahretsın.

Ve işte böylece, en son burada, bu kampta birlikte olduğumuz zamana geri döndüm. Sadece şimdi, bana yardım etmek yerine beni avlıyor.

Gece Süvarisi'ne ne oldu peki? O eski siyah araba nereye gitti? Lucas onların yoldan çıktığını gördüyse, beni takip etmeye karar vermiş olmalı.

Ayak parmaklarımın ucunda dönerek koşuyorum, spor ayakkabılarımın topuklarını nemli toprağa saplıyorum. Ormana dalıyorum, dalları iterek eski yaprakların üzerinden atlayıp boş kulübelere doğru koşuyorum. Hemen bir dizi kanonun etrafından kayarak geçiyorum ve çömelerek teknelerin arasından gözetliyorum.

Kulaklarımı eğitiyorum, Aro veya Dylan'ı dinlemeye çalışıyorum.

Ama ses çıkarmıyorlar. Her yerde olabilirler. Astronomi kulesinde, okçuluk alanında, ahırda, yemekhanede, kulübelerden birinde...

Duşlar...

Lucas ağaçların arasından koşarak değil, aniden çıkıyor ve bu nedense daha korkutucu.

Farrow'dan hiçbir iz yok.

Lucas'ın etrafı taramasını izliyorum; sağa doğru ana kulübeye, sola doğru göle bakıyor. Önünde, yaklaşık 15 metre uzakta duran beni görmüyor.

Islak tişörtünün etek ucundan tutarak başının üzerinden geçirdi ve yere fırlattı.

Omuzları dikleşerek bana doğru yaklaşıyor ve bakışları üzerimden geçerken ağzımı sıkıca kapatıyorum. Nefes alışverişimi yavaşlatmaya çalışıyorum, kanoların arasında göğsümün inip kalktığını görmesinden korkuyorum. Yakalanmak istemiyorum. Bu ön sevişme değil. Eğer beni yakalarsa, pişman olacağım bir şey söyleyebilirim. Ya da daha kötüsü, beni tutarken başladığı şeyi bitirmesine izin verebilirim.

Hafif yağmur damlaları saçlarımı ıslatıyor ve elektrik direğinin tepesindeki tek tavan lambasının altında göğsünün parlamasını sağlıyor. Ondan daha önce hiç kaçmadım. Hiç de istemedim.

Ama o artık eskisi gibi değil ve ben de o halini seviyordum. Yarın ne olacak?

Bana doğru bakıyor, beni görmüyor gibi görünüyor, derin bir nefes veriyor. Kampın içinden geçip aramaya devam edeceğini düşünüyorum, ama bunun yerine dönüyor. Gidiyor.

Ağzımı açıyorum ama o adımlarını durdurduğu anda ben de duruyorum.

Gitmesini istiyorum. Dodge marka araba buralarda bir yerlerde. Ben kendi maceramın peşindeyim.

Git git.

Başını öne eğdiğini izliyorum ve görebildiğim tek şey yüzünün yan tarafı. Kaşları çatılmış, sanki acı çekiyormuş gibi yere bakıyor. Belki de beni bırakıp bırakmamayı düşünüyor? Böylece hiçbir şey açıklamak zorunda kalmaz, değil mi?

Beni rahat bırakın.

Boğazımda iğne batması gibi bir his var, aklımda onun arabasına geri bindiği görüntüsü beliriyor. Belki eve dönerken eski sevgilisi Sarah'ı ziyaret eder. Belki de beni unutmak için bu gece onunla yatar.

Boğazımda bir yumruk düğümleniyor, gözlerim yaşlarla doluyor ve ondan asla ayrılmak istemeyen Quinn, ona koşup kollarına atlamak ve onun yerine beni alabileceğini söylemek istiyor.

Ama ona doğru koşmuyorum. Bu sefer değil.

Gitmeye başlıyor ve ben nefesimi tutuyorum.

Ve daha sonra...

Arkasını dönüp kampın derinliklerine doğru hızla ilerledi, kaşları çatık bir halde peşimden geldi ve kulübelerin arasında kayboldu.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Çok sinirli görünüyor.

Neyse ki bu benim işime yarıyor. Arama yapmak için kampın içine ne kadar girerse, arabalardan o kadar uzaklaşıyor.

Tekrar yola koyulabilirim.

Sessizce, topuktan parmağa adımlarla, Dylan'ın arabasına doğru geri dönüyorum, kollarım ve bacaklarımdan aşağıya yağmur damlaları akarken elbisemin eteklerini sıkıca tutuyorum. Siyah araba bir yerlerde. Her halükarda beni arıyor ve ıslak çimenlerin arasında yürürken göğsüm kabarıyor, kafam bana ait olmayan anılarla doluyor.

Rüzgarın saç derimi gıdıklaması. Her bir parmağımın ayakkabımdan yere basmasının yarattığı baskı. Etrafımı duvarlar gibi saran ağaçlar, karanlık ormandan bana bakan bir çift göz—ya da iki göz.

Bir anlığına onun yerine kendimi koymuş gibi hissediyorum.

Yumuşak toprağın üzerinde yürüyen ayakkabılarının sesi. Uzaktan gelen havai fişeklerin ıslık sesine kulaklarının dikleşmesi. Yıllar önce, belki de burası yaz kampı olmadan çok önce, böyle bir gecede ciğerlerine sisli havanın çekilmesi. Bir yerlerden sesler kulağıma geliyor ve başımı

eviriyorum, kimseyi bulamıyorum. Bir kuşun kanat ırpışı yelkeni vuran rüzgar gibi geliyor ve başımı sallıyorum.

Biliyorum, sadece adrenalin. Her böceğın vızıltısını duyuyorum ve kollarımın üzerindeki her tüyün diken diken olduğunu hissediyorum. Acaba o da böyle mi hissetti?

Ya da kurbanları ne hissetti?

Ana binanın arkasından çıkıp önümdeki geniş çimenliği inceledim, bakışlarım yıllar önce Dylan'la birlikte koştuğım, göldeki iskeleye kadar uzanan yolu takip etti. Gözlerimi dört açarak adımlarımı hızlandırdım ve birkaç dakika önce kaçtığımız arabalara doğru yaklaştım.

Hunter'ın 67 model Camaro'su Farrow'un motosikletinin arkasında duruyor ve ben de durup camlardan kimseyi görmediğimden emin oluyorum. Aro buraya gelirken Hawke ile konuşmuş. Muhtemelen Hunter ile birlikteydi, ikisi de muhtemelen kız arkadaşlarının peşindeydi.

Dylan'ın Mustang'ine doğru koşuyorum. Dylan ve Aro'yu eve götürebilirler. Ben de onun arabasını alacağım. Kapı koluna uzanıp kapıyı hızla açıyorum, ama Mustang'in arkasındaki boşluk sonunda dikkatimi çekiyor. Lucas'ın arabası yok.

Bir an duraksadım, hafızamı yokladım. Arkamdan o, arkasından da Farrow geldi. Lucas arabadan indi ve peşimden koştu.

Geri dönmedi. Dönseydi onu görürdüm.

Hugo Navarre onu alabilirdi. Lucas muhtemelen peşimden koşarken anahtarları içeride bıraktı. Ulaşım aracı olmadan tehlikede olabilir.

Arabaya binmeye başlıyorum. Lucas yardım istemiyor. Artık ona kendimi zorlamayacağım. Farrow burada. Eve sağ salım ulaşmasını sağlayacak.

Ama sonra, yolun karanlığını farlar yarıp geçti. Engebeli arazide sekerek iki araba yaklaştı ve ben, elli metre kadar uzaklaşana kadar onları tanımadan öylece kaldım.

Jared's Dark Horse, saldıran bir ayı gibi kükrüyor.

"Kahretsin," diye tısladım, kapımı sertçe kapatıp geri çekildim.

Kahretsin!

Onlarla yüzleşebilirdim. Bir şeyler uydurur, arabaya atlar ve hemen eve döneceğime söz verirdim. Ve Madoc'u Lucas'ın ona ihtiyacı olduğu konusunda uyarmalıydım. Frosted'in çatısında daha önce duyduklarımı ona anlatmama gerek yoktu - bu Lucas'ın işi - ama Madoc tehdit edildiğini bilmeliydi.

Temiz bir şekilde kaçma ihtimali kısa süreli olacak. Jared, onu bulana kadar Dylan'ın arabasını almamı izin vermeyecek ve bulsa bile, o veya Madoc beni bizzat ailemin evine götürmekte ısrar edebilir.

Bacaklarımdaki her kas gerildi ve arabadan hızla uzaklaşmadan önce sadece bir saniye daha düşündüm. Kahretsin.

Ana binaya doğru hızla geri dönerken, binaların arasından geçerek, ağaçların altında karanlığa bürünüyorum. Arrowhead Patikasına atlayıp geri döneceğim. Arabalara tekrar vardığımda, kampın derinliklerinde olacaklardır.

Arkamdan korna sesleri geliyor, kardeşlerim muhtemelen dikkatimizi çekmeye çalışıyorlar ki görmek istemedikleri bir şeyi bölmek zorunda kalmassınlar. Aro ve Hawke'ın Astronomi Kulesi'nde olup bitenlerden habersiz olduklarını tahmin edebiliyorum, peki Dylan ve Hunter küçük buluşmalarını nerede yapmayı tercih ediyorlar? Ahırda mı? Eminim ki dördü de yazlarını burada geçirdiğine göre, nerede iyi saklanacaklarını biliyorlardır.

Yine de, Jared'in onları bulmak için yaz kampını alt üst etmesine izin vermeyecekler. Çünkü bunu yapardı.

Onlar ona gelecekler, bu yüzden fazla zamanım yok. Ayaklarımı yere sağlamca basarak, az önce arkasına saklandığım kanoların yanından hızla geçip, duşlardan önce sola dönerek, kampçıların doğa yürüyüşleri için veya şelalenin tepesine çıkan Hedge Trail'e bağlanmak için kullandıkları toprak patikaya doğru koşuyorum. İnce çamurda yürürken, dudaklarımdaki suyu yalıyorum, yağmur neredeyse bir sis gibi. Kulübelerin ve spor salonunun arasından kıvrılarak ilerlerken, gözlerimi sürekli hareket ettiriyorum, her an gelebilecek birine karşı tetikteyim.

“Quinn!” diye bağırdı Madoc uzaktan.

Başımı hızla çevirdim ama yalnızdım. Dylan ve Aro hâlâ bir binada saklanıyor olmalı, kardeşlerim ana locaya geri döndüler ve Lucas ortadan kayboldu.

Nefesimi verip arkamı döndüm.

Ama Farrow tam yolumun üzerinde duruyor ve ben nefesimi tutuyorum. Kahretsin. Durmaya çalışıyorum ama çok geç. Beni kucaklıyor. Ayaklarım yerden kesiliyor, omzuna atılıyorum ve bir saniye içinde baş aşağı dönüyorum.

“Farrow!” diye bağırdım.

Tekme atıp sırtından itmeye çalışıyorum ama dengemi sağlayamadan yürümeye başlıyorum.

“Şşş.” Uyluğumun arkasına hafifçe vuruyor. “Gerçekten kardeşlerinin seni bulmasını mı istiyorsun? Mükemmel bir saklanma yerim var.”

Asla.

O, Lucas'ın tarafında.

Yağmur nihayet dindiğinde, küçük tepeye doğru yavaşça geri döndü ve bizi ormanın derinliklerine doğru götürdü. Nereye gittiğimizi görmek için başımı sağa sola çevirdim ama saçlarım yüzüme yapıştı.

"Onunla bu kadar iyi arkadaş olduğumu bilmiyordum," diye çıktım.

Daha duymadan kahkahanın göğsünden çıktığını hissettim. "Belki öyle görünmüyor ama artık ben de senin arkadaşın oluyorum."

Evet, tabii ki.

Hayatımda karşılaştığım her erkek, benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğini düşünüyor. Hayatımın en büyük derdi bu.

Dik durarak, elimi yüzünün yan tarafına koyup itiyorum, o kadar sertçe çırpınıyorum ki tutunmayı bırakıyor.

"Ah!" diye homurdanır.

Kollarından yuvarlanarak yere düştüm, küçük bir dal popoma battı. Ama beklemedim. Ters dönüp ayağa kalktım ve hızla uzaklaştım. Kollarımı sallayarak ve olabildiğince sert iterek ağaçların arasından, patikadan saparak ve çalılıkların arasından kaçtım.

"Aman, hemen kaçsan iyi olur!" diye bağırdı arkamdan.

Lucas bir yerlerde diye kafamı sağa sola savurarak bir kayanın üzerinden atlıyorum, ama tam olarak nerede olduğumdan bile emin değilim. Patikayı kaybettim ve burada hiç fazla vakit geçirmedim. Lanet olası göl nerede? Kampın sınırlarının dışında, sahilde havai fişek gösterisini izleyecek insanlar olacak. Yağmurdan sonra hala devam ediyorsa tabii. O zaman arabamı bulabilirim. Kamp iskelesinden çok uzakta değil.

Bir kütüğün üzerine sıçrayıp aşağı atladım ve koşmaya devam ettim, ama biri öne geçti.

Noah ellerini kaldırarak beni durdurmaya çalışarak bana doğru yürüyor. Ben de topuklarımı toprağa bastırıyorum. Başını yana eğiyor, yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor.

Lucas'a da yardım etmiyor, değil mi?

Arkamı dönerek başka bir yoldan kaçmaya çalıştım ama Farrow oradaydı. Peşimden gelmişti.

Arkamı döndüm, Noah'ın yavaşça yaklaştığını gördüm ve geri çekildim, yaklaşıırken ikisini de gözümün önünde tuttum.

"Yaz kampının boş olması gerekiyor," diye azarladı Noah ikimize de, sanki çocuklarla konuşuyormuş gibi.

Nefes alamıyorum, göğsüm hızla inip kalkıyor.

Göz göze geldiklerinde Farrow ile göz teması kurarlar ve Farrow da onların gözlerine bakar, aralarındaki rekabet apaçık ortadadır. Noah, ona veya Lucas'a yardım etmek için burada değil. Kardeşlerimle birlikte burada.

"Hadi gel," diyor eliyle gelmemi işaret ederek. "Jared o kadar sinirli ki, sözlerini unuttu."

Neredeyse gülecektim. Beni bir at gibi ehlileştirmeye mi çalışıyor?

Ancak Farrow benden önce söz alıyor.

"Bunun için para alıyor musun?" diye takıldı Noah'ya. "Belki de benim için çalışmaya gelmelisin."

Noah bana doğru yaklaşıyor ve ben kaçmaya çalışıyorum ama elimi tutuyor. Beni tutarken Farrow'a, "Beni sevmiyorsun," diye hatırlatıyor.

Farrow sırtarak Noah'ı yeni bir oyuncak bulmuş gibi süzdü. "Ama her zaman söylenenleri yapmanı çok seviyorum." Hedefi belirlediğini anlayarak bakışlarını kıstı. "Çok iyi bir çocuksun."

Nuh'un elinden elimi zorla çekmeye çalışıyorum.

"Doğru kişiler için," diye fısıldıyor Nuh.

Noah'ın alaycı sözlerine kulak asmıyorum. Bir şeyleri kaçırdığımı hissediyorum. Farrow ona zarar verecek mi? Dostça bir şakalaşma olduğunu sanıyordum ama ses tonlarını beğenmedim.

Farrow'a şöyle bir baktığımda, gülümsemesinin kaybolduğunu ve sessizliğin uzadığını görüyorum.

Noah gülüyor, yüzü ışıldıyor ve ben burada bir hesaplaşma için bulunmak istemiyorum. Zaman kaybediyorum.

"Dylan!" diye bağırdı Jared gecenin karanlığına, ardından hemen Madoc da "Quinn!" diye ekledi.

Noah'ın tutuşu sıkılaşıyor ve beni çekerek koşturuyor. Bir rüzgar esintisi saçlarımı ve elbisemi savuruyor ve kendimi kurtarmaya çalışırken bileğimi bükerek engebeli arazide tökezliyorum. "Eve gitmek istemiyorum," diyorum ona sessiz ama kararlı bir sesle. Onu durdurmak için mücadele ederek çekiştiriyorum.

Ama tiz bir ıslık sesi havayı yarıp geçti ve Noah ile ben tam zamanında arkamızı döndük ve Farrow'un ona doğru koştuğunu gördük.

Uçarak geliyor, Noah onu yakalamak için elimi bırakıyor ve Farrow Noah'ı yere indirdiği anda ben de geriye sıçırıyorum.

Noah sertçe vuruyor, Farrow'un gömleğini sıkarken kollarındaki kaslar derisinden dışarı fırlıyor.

Onlar bana doğru yuvarlanırken sendeliyorum, kalbim boğazımda. "Durun!" diye fısıldıyorum.

Birbirlerine zarar vermelerini istemiyorum. Aman Tanrım!

Ama Farrow bana bakıyor, Noah onu şimdi yere yatırmış durumda. "Kaç!" diye hırlıyor.

Göğsüm sıkıştı ve onun Noah'ı geriye doğru itip, yere yapıştırırken homurdanmasını izledim.

Onları durdurmam gerektiğini biliyorum ama sadece kaçıyorum. Kendi başlarının çaresine bakabilirler, zaten herkes de bakabilir.

Ormanda hızla ilerlerken, elbisemin askılarını omuzlarımdan yukarı çekiyorum.

"Quinn!" diye biri kükredi ama kulaklarımdan o kadar hızlı rüzgar geçiyordu ki kimin kükrediğini anlayamadım.

Etrafı tarayarak tanıdığım bir şey arıyorum. Bir iz. Bir işaret. Belki bir yol? Kardeşlerim beni bulmadan önce arabaya geri dönebilirim, bu bir mucize olacak.

İleride bir açıklık görüyorum, belki de bir patika başlangıcı için otopark. Adımlarımın altında dallar kırılıyor ve başımı sağa sola çevirerek olabildiğince hızlı koşuyorum. Dalların uçtuğu yerde gece beni sarıyor ve orada bir adam duruyor...

Tüylerim diken diken oldu ve nefesim kesildi.

Ne...?

Gözlerimi kırıyorum, koşmaya devam ederken nefes nefese kalıyorum.

Bir adam. Lacivert bir takım elbise giymiş, hareketsiz bir şekilde durmuş, benim uçarak geçişimi izliyordu.

Geriye bakıyorum, ama onun ağacın yanında durduğu yer artık boş.

Derin bir nefes veriyorum. Bu da neydi böyle?

BENCE...

Yavaşlayıp koşmaya başladım, arkamı döndüm ve çevredeki çalılıkları inceledim.

Nereye gitti? Tam oradaydı.

Onu tanıdım mı? Beynimde yüzler aradım—kardeşlerimin ve anne babamın arkadaşları, müşteriler, kasabadaki işletme sahipleri... Koyu saçlı,

biraz beyazlamış ama yakışıklı. Bronzlaşmış, bakımlı sakalı var yüzünde. Jared ve Madoc'un yaşitlarında, belki biraz daha büyük. Yürüyüşe uygun giyinmemişti. Bu da neydi?

Bu ormandan asla çıkamayacakmışım gibi hissediyorum.

Dönerek duvara çarptım ve başım o kadar dönüyordu ki, biri beni yerden kaldırırken karşı koyamadım. Bir eli kalçamın altında, diğer eli de bacağımı beline dolayarak beni yukarı kaldırdı; sıcak nefesi çenemi okşarken küçük bir çığlık attım.

Geceleyin havai fişekler ıslık çalarak altımızdaki toprağı aydınlatıyor ve ben Lucas'ın yüzüne bakarken yukarıdan gelen kırmızı ve altın renkler gözlerinde parıltıyor.

Alnındaki saçlar terden yapış yapış olmuş, boynundaki damar zonkluyor ve göğsü ellerimin altında sertleşiyor. Yutkunmaya ve ağzımı ıslatmaya çalışıyorum ama sanki işten yeni gelmiş ve bütün gün beni düşünmüş gibi, gözlerini benden ayırmıyor. Mavi gözlerine bakıyorum. Kaçtığım bir şey yok muydu? Arkamda tuhaf bir şey oldu. Neydi o?

Arkamda hızlı ayak sesleri yankılanıyor ve Lucas kim olduklarını görmek için bakışlarımızı bile kesmiyor.

"Ormanın içine," diyor kim ise. "Gözlerinizi dört açın ve kimsenin bu tarafa gelmediğinden emin olun."

İzlemediniz mi?

Başımı hızla çevirdim, Noah ve Farrow bir an gözlerime baktılar. Sonra birbirlerine kaşlarını çatarak, Lucas'ın talimatı doğrultusunda ormana doğru ayrı ayrı yollarına gittiler.

Farrow, Lucas'la karşılaşacağımı biliyordu. Noah belki kardeşim için çalışıyor olabilir ama Lucas'ın yoluna çıkmaya hiç niyeti yok. Bir dahaki sefere bana ihtiyaç duyduklarında bunu hatırlayacağım.

Lucas beni kollarında tutarak döndü ve arabaya doğru yürümek için bizi döndürmeden hemen önce arabayı fark ettim. Farrow muhtemelen Lucas beni kovalamak için yola çıktığında arabayı yerinden oynatmıştı. Arabasının burada neden olduğunu başka kimseye açıklamak istemiyor, değil mi?

Lucas, ağzıma bakarak fısıldadı: "Quinn."

Karnının sıcaklığı bacaklarımın arasına baskı yapıyor, sert vücudu beni titretiyor. Kızgın olmasını bekliyordum. Daha önce peşimden koşmaya başladığında öfkeli görünüyordu. Ama parmakları nazik, nefesi sakin.

Burnuyla çenemi yukarı doğru iterek boynuma doğru eğildi ve dudaklarını tenime değdirdi.

Üşüyorum ama yine de...

"Hayır." Onu geri itip kollarından kurtuluyorum.

Ayaklarımın üzerine inip geriye doğru bir adım atıyorum. Ve yoluma devam ediyorum.

Kaşlarını çattı ve ben de onun yumruk haline gelen parmaklarına baktım.

"Yalan söylüyorsun," diyor kalın bir sesle.

Öyle miyim? Vücudum ağrıyor ve kahrolası kalbimi bir türlü sakinleştiremiyorum, ama onun yüzleşmesi gereken şeyden kaçmak için beni kullanmasına izin vermeyeceğim.

"Yalan söylemiyorum," diye yanıtlıyorum. "Ben senin gibi değilim."

Ona duymak istemediği şeyleri söylemekten korkmuyorum.

Çenesi kasıldı ve ben geri çekilirken bana doğru bir adım attı.

"Yalan söylediğini biliyorum," diye hırçın bir şekilde söylüyor ve ben hareket ederken bana doğru yaklaşılmaya devam ediyor. "Eve döndüğümde planın neydi acaba, ha?"

Gözlerimi kısıyorum. Planım ne mi?

Başını yana eğerek yapmacık bir gülümseme takındı. "Hadi ama Quinn," diye alay etti. "Nasıl sonuçlanacağını düşündüğünü biliyorum."

Çenemi yukarı kaldırıp gözlerinin parıldamasını izledim. Beni sandığı kadar iyi tanımıyor.

Ama sesi fısıltıya, neredeyse yalvarır bir tona dönüşüyor: "Söyle bana."

Bir taşa takılıp sendeledim, ama hemen kendimi düzelttim.

"Planlarım" yoktu. Belki hayallerim vardı.

Bana aşağıdan bakıyor. "Kardeşlerin bakmıyorken seni gizlice kucağıma almayı düşündün mü?" diye soruyor. "Bir kapının arkasında? Karanlık bir köşede? Uzak bir yatak odasında?"

Boğazımdaki yumruyu zorla aşağı indiriyorum, eskiden uydurduğum tüm aptalca senaryolar ve saçmalıklar zihnimin yüzeyine çıkıyor.

"Belki de annenin bağış toplama etkinliklerinden birinde seni güzel bir elbiseyle göreceğimi ve gözlerimi senden alamayacağımı düşündün. Öyle mi?" diye devam ediyor, ben arabanın etrafında geri geri giderken bana doğru yaklaşılarak.

Gözlerimi sertleştiriyorum, alevler püskürtüyorum.

O sadece benim günlerimi onu özleyerek boşa harcadığımı düşünüyor.

Ne büyük bir zaman kaybı olurdu o.

Beni sürekli takip ediyor. “Ya da belki bir gün fırından eve yürürken yağmura yakalanırsın ve ben arabamla geçerken arabama binersin.” Lucas gözlerime bakıyor ve biliyorum ki bu sahne onun da kafasında canlanıyor. “Eski günlerdeki gibi gülüyoruz ve konuşuyoruz, sonra... bir yere park ediyorum.”

Bagajın kenarına doğru geri geri gittim, kalçamdan geçen acıyla inledim. Aracın yanından sıyrılıp tekrar onun gözleriyle karşılaştım, öfkeyle bakıyordum.

"İssız bir ormanda," diye devam ediyor. "Ve sen kucağıma oturuyorsun, bir süre sonra da artık yağmurdan mı yoksa terden mi ıslandığımızı anlayamıyoruz."

Nefes nefese, öfkeyle doluyum. Ama yine de kafamda o fantezinin canlanmasını engelleyemiyorum; arabanın tavanına yağın yağmurun sesini duyarken içeride öpüşüyoruz. Elleri elbisemin altında. Dili göğsümde.

Görüntüleri uzaklaştırarak birkaç adım geriye çekildim, aramızdaki mesafeyi artırdım. "Benimle dalga geçiyorsun."

Onu istiyordum.

Onu önemsiyorum. Onun için endişeleniyorum.

Ama ben ona kesinlikle hayır diyeceğim.

"Bu, iki ucu keskin bir kılıç gibiydi," diyor bana. "Eve dönmemi istiyordun ama çok erken de değil, yoksa çok genç olurdun."

Kahretsin...

"Ama çok geç de değil," diye ekliyor, "yoksa başka biriyle evlenebilirim."

Başımı sallıyorum.

Ama ona itiraf etmesem bile, söylediği her şeyin doğru olduğunu biliyorum. Karanlık bir köşede beni gizlice kollarına aldığı kısım hariç. Aslında Madoc'un bodrumuydu. Ve arabasında sıcak bir öğleden sonra değildi. Aralık ayının ortasında, kışlık bir geceydi.

Kardeşlerim nerede Allah aşkına? Jax'in şu an ortaya çıkması için canımı bile verirdim. İnsanların en çok korktuğu kişi o.

"Büyümek için bir yarış içindeydin." Bana doğru koşuyor ve kollarımı kavırıyor. "Ve bu yarışın amacı buydu."

HAYIR!

Çılgılık atarak onu ittim. "Bir rüya içindi!" diye bağırdım. "Gerçekte hiç var olmamış biri için!"

Ben bir çocuktum. Gerçek olmayan bir ideale sahip olmak isteyen aptal bir çocuk. Ve bunu o zaman da biliyordum. On altı yaşındayken de, on sekiz yaşındayken de, şimdi de biliyorum. Ne kadar çok hayal kurarsan, gerçekleşme olasılığı o kadar azalır.

Omurgasını dikleştirip çenesini yukarı kaldırdı. "Tebrikler," dedi alaycı bir tonla. "Artık resmen büyüdün."

Ağzım açık kaldı ve hırlamak mı yoksa ağlamak mı istediğimi bilemedim. Beni yatağa atmaya nasıl cüret eder ve sonra onu reddettiğimde benimle alay eder?

Ona ne oldu böyle?

Gözlerimi kırpana kadar yaşların aktığının farkına varmıyorum. "Gerçekten birini mi öldürdün?" diye soruyorum ona.

"Tüm özenle hazırladığın planlar suya düştü," diye devam ediyor, beni görmezden gelerek.

Acı bir kahkaha attım, gözlerimi yere diktim. Ne yapmam gerekiyor? Hugo Navarre onun peşinden geliyor.

O sadece seks yapmak mı istiyor?

Gözlerimi kaldırıp ona dikildim. "Bir zamanlar yanımda bir dev gibi hissederdin." Sözler ağzımda kül gibi bir tat bıraktı. "Her şeyi biliyordun ve hiç korkmuş görünmüyordun. Güçlü ve istikrarlıydın, Tanrım, ne kadar uzun boyluydun."

Bana çok uzun boylu görünüyordu.

"Ama bir çocuğun beyni görmek istediğini görür," diyorum ona, "ve aslında seni hiç sevmiyorum."

Bana doğru adımlarını atmaya devam ederken nefes alışverişi düzenli kalıyor.

"Tek yaptığımız kavga etmek," diye belirtiyorum. "Birbirimizle iyi anlaşamıyoruz."

Söylediğim kelimeler boğazıma doğru kusmuk yükseliyor.

"Hayır, öyle değiliz," diye fısıldadı.

Ve bir adım daha yaklaşıyor.

O yaklaşırken ben de nefesimi içime çekip geri çekiliyorum.

Yutkunuyorum. "Seni asla olmadığın bir ideale göre değerlendirmekle yanılmışım."

Başını salladı.

Bir sonraki adım.

Şimdi ne olacak? Onu almaya mı gelecekler?

Yarın ne olacak? Dubai'deki evine dönecek mi?

“Sen farklısın.” Kaşlarımı çattım, göğsümden yükselen hıçkırığı hissettim. “Bir hayalet gibi, gelip geçiyorsun.”

"Evet."

Onu tanımıyorum. Doğrusu hiç tanımıyorum. Hiç tanıdım mı ki?

“Sanırım sen de beni pek sevmiyorsun.” Ses tonumu sertleştiriyorum. “Sana göre çocukça davranıyorum.”

Başını yana eğiyor, gözleri benden ayrılmıyor. Beni birkaç dakika önce yakaladığından beri gözleri benden ayrılmadı.

Hugo ona zarar verecek mi? Ya ölürse?

"Küçük hayallerimle sana karşı çocukça davranıyorum," diyorum ona.

Ben hareket ettikçe ve o da hareket ettikçe, buğulu gözleri beni takip ediyor.

“Yağmurdan beni kurtarıp eve uzun yoldan gelmeni,” diye itiraf ediyorum. “Bir gece sarhoş olup, artık dayanamayıp beni karanlık bir köşeye sıkıştırmanı.”

Göğsü giderek inip kalkıyor, yüzü acı ve umutsuzluk içinde.

Ondan uzaklaşmayı bırakıyorum. "Bana bir erkeği içimde nasıl orgazma ulaştıracağımı öğretiyorsun."

Yaklaştı, bir eliyle yüzümü kavradı ve açık dudaklarını şakağıma bastırdı. Sıcak dudakları tenimde bir ateş yakıyordu.

Onu istiyorum. Onu hep istedim ve eğer bir şey olursa, onu sadece bir geceliğine sevmek istiyorum. Lucas Morrow'un önce benimle birlikte olmasını istiyorum.

Ellerimi göğsünden yukarı, boynuna doğru kaydırarak bedenine iyice sokuldum. "İçimde bir erkek varken nasıl orgazm olacağımı öğret bana," diye fısıldadım. "Sadece bir kez. Sadece ilk defa."

"Ah, kahretsin," diye inledi, beni tekrar kollarına alırken bir eli kalçamın altında, diğer eli dizimin arkasındaydı. Dudaklarım onun dudaklarına yapıştı, bizi saran sıcaklıkla birlikte ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Sadece bir kez...

Beni geriye doğru yürüterek, kardeşimin arabasının kapısına doğru itti.

Nefes almakta zorlanıyorum, beni ezip geçiyor, ağzıma dalıyor, beni ele geçiriyor. Dili benimkine değiyor, vücudumdan aşağıya, doğrudan klitorisime doğru bir akım gönderiyor. Titriyorum, nefes nefese kalıyorum.

Gözlerinde bir ateş kıvılcımı belirdi ve dudaklarımı tekrar kapattı, hırıltısı boğazımdan aşağı inerken bacaklarımın arasına doğru itildi.

"Ah," diye inledim.

Bok.

Öpüşmeyi kesip, bizi görebilecek başkaları olup olmadığını anlamak için boynumu çeviriyorum. Burada olamayız. Çok gürültü yaparım.

Ormanda nöbet tuttukları yerden Noah ve Farrow'un bir şeyler izliyor olmaları ihtimalini göz ardı etmem. Tabii birbirlerini öldürmüyorsa.

Ve tabii ki kardeşlerim ve onların çocukları da bir yerlerde...

Lucas ağzımı tekrar kendi ağzına doğru yönlendiriyor.

Öpüşmelerin arasında fısıldayarak, "Başka bir yere gitmeliyiz," dedim.

Ama dudaklarını vücudumda gezdiriyor, diz çöküyor ve elbisemin üzerinden ağzını karnıma indiriyor. Külotumu bacaklarımdan aşağı çekiyor.

Aman Tanrım.

Bakışlarını gözlerime çevirerek eteğimi kaldırdı, dudaklarıyla beni örttüğünde gözlerim irileşti.

Sıcak dili klitorisime bastırıyor ve emmeye başlıyor, içimde bir şok dalgası hissediyorum. Arkamdaki arabaya sıkıca tutunarak başımı geriye bırakıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, serin hava üst bedenimi okşuyor.

Kaygım unutuldu, karnımın alt kısmında ısı birikmeye başlayınca derimin altındaki her şey canlandı.

"Durma," diye yalvarıyorum.

Yavaşça ama sertçe emiyor, dilini klitorisimin etrafında döndürüyor ve bu his o kadar güzel ki, gülümsemem neredeyse gözyaşlarına dönüşüyor. Bacağımı kaldırıp omzunun üzerine koyuyor, parmaklarını etime batırıyor ve ben onu izlemiyorum. Gözlerimi açmıyorum. Sadece o anın içindeyim. Sadece onu ve bunu hissediyorum ve bu şekilde öpülmeyi seviyorum. İlk defa.

Kalçalarımı kısıp ensesinden yakalıyorum ve ağzını beceriyorum, o da emme ve yalama arasında gidip geliyor, klitorisimi ısıtıyor ve öpüyor. Her yerimi öpüyor. Uyluklarımı, kasıklarımı ve sonra, tek bir hızlı hareketle, diliyle içime giriyor.

"Aman Tanrım!" diye haykırdım.

Durma, durma, durma...

Onu kendime doğru çekip, ağzına doğru sürtünüyorum. Zevk artıyor, tenimde sıcaklık dalgalanıyor ve orgazmı kovalayarak onun üzerinde hareket ediyorum.

"Kahretsin," diye inledim, "Lütfen beni yala."

Diliyle vücudumda daireler çiziyor, onu izlerken tüylerim diken diken oluyor.

"Lucas," diye nefes nefese söyledim. "Lucas."

Nefesimi tutuyorum, orgazm beni paramparça ediyor, bacaklarımdan şimşekler çıkıyor ve tüm vücudum titriyor, ona can havliyle sarılıyorum.

Bir an için hiçbir şey umurumda değil. Bizi arayan kardeşlerim de umurumda değil. Beni duyabilecek yakındaki hiç kimse de umurumda değil.

Sadece benimle sevişmesini istiyorum. Onun da bunu hissetmesini istiyorum.

Ayağa kalkıp beni döndürüyor ve elbisemi belime kadar indiriyor, elleri göğüslerimi bulurken dudakları şakağıma değiyor.

Penisi kalçalarıma bastırıyor ve artık daha fazla bekleyemiyorum. Yavaşlamak istemiyorum. Çenemi omzuma doğru çevirerek onu öpüyorum, dudaklarında gezinip dilinin tadına bakıyorum.

"Seni en çok ben sevdim," diye fısıldıyorum, "ve sen benim seni en az tanıdığımı düşünüyorsun."

Eli başımın arkasına doğru kaydı, parmakları saçlarımdan arasında yumruk gibi kıvrıldı. "Sen benden daha iyisini hak ediyorsun."

İnleyerek bir öpücük daha vermek için yaklaşıyorum. "Biliyorum."

Arabasının kapısını hızla açtı, kolu çekti, ön koltuğu öne doğru itti ve gözlerimin içine baktı.

"Kardeşlerim geliyor," diye kekeledim, nefes almakta zorlanıyordum.

Başını salladı. "Onları siktir et."

Gülümsüyorum. Ve birdenbire, o beni ittiği anda arka koltuğa düşüyorum, elbiseyi yumruğuyla kavrayıp üst kısmını ortadan ikiye yırtıyor. Onu kollarıma alıyorum, dudaklarımız birbirine değiyor, çünkü artık bunun olup olmaması umurumuzda değil. Bunu istiyoruz ve nedenini de umursamıyoruz.

Elini başımın arasına alıp, paramparça olmuş elbisem vücudumdan sarkarken dilini dilimin üzerinde gezdirdi. Saniyeler içinde dişleri çenemi ısırdı, dili boynumdan aşağı doğru bir iz bıraktı ve ağzı bir göğsümü kapladı, bu da beni göğsüme doğru kıvrılmaya zorladı.

"Ah, evet," diye inledim.

Ağzı bir sonrakine geçiyor, emiyor ve ısıırıyor.

Ona srtnyorum, elinin aşağı kayıp kot pantolonunu amasını izliyorum. Elini içeri kaydırıp kendini dışarı çekiyor ve zaten sertlemi olan etini okuyor. Karanlıkta odaklanmaya çalışarak gözlerimi kırpıyorum. Neredeyse kalktığını, elini pompalarken bana doğru uzandığını görebiliyorum—kas kalın, gergin ve parıldayan. İçimden sıcak bir ıslaklık damlıyor.

Bacaklarım daha da açılıyor, dolmayı zlyorlar.

Ağzına doğru eğildim, dilimi içeri sokarken elimi vücudunda aşağı doğru kaydırıp okadım, onu ilk kez hissediyordum. Parmak ularımın altında damarlar atıyordu ve her şeyi içime çekiyordum. Sert kasların üzerindeki yumuşak deri. Ondan çoktan boalmak üzere olan meni. Vücudunun sıcaklığı. Avucumda atan zonklama şekli.

Çok ıslandım. "imdi," diye yalvardım.

Duracağından korkmuyorum çünkü durursa onu ldrebileceğimi biliyor diye düşünüyorum.

Ama hiç tereddüt etmiyor. Ayağa kalkıp bacaklarımdan yakalıyor ve beni aşağı çekiyor.

İnliyorum, kaba elleri sahiplenici. Kot pantolonunu kalçasının altına indirip bir prezervatif açıyor, takıyor ve gözlerim kocaman açılıyor, ne olacağını tamamen anlıyorum. Üzerime kyor ve penisinin baını içime bastırıyor, ben de bacaklarımla belini sarıyorum, tam o sırada dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum.

Keskin bir acı bedenimi delip geçerken nefesimi tuttum ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Tanrım. Bu çok acıttı. Canım çok yandı.

Yavaşça tekrar içeri giriyor. Sonra tekrar, ığlığımı bir öpücükle bastırarak ve içime tamamen girerken homurdanarak.

Acı azalıyor ama baskı dndğmden daha fazla. Kendini içime gmyor, beni geriyor, açıyor.

Ve hiç yavalamıyor. Yüzümü görebilecek kadar kendini yukarı kaldırarak kalçalarını içeri ve dışarı doğru hareket ettiriyor ve gittikçe daha kolay kayarken ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyorum. Baskı azalıyor ve penisi derine giriyor, her şey yeniden iyi hissettirmeye başlıyor.

Ellerimle ensesini ve belini kavrayıp, kalçalarımı onun ritmine göre hareket ettiriyorum. Dudaklarıma değiyor ama pmyoruz. Sadece seviirken nefes nefese kalıp inliyoruz, sırtım kardeimin deri koltuğuna yapımı durumda.

"Bunu sabah sakın unutma," diye uyardım onu. "Beni kovaladın."

Arabanın ışıkları yanıyor, tepede havai fişekler patlıyor ve onun tek cevabı bir öpücük oluyor. Parmaklarını saçlarıma doluyor, kafa derim yanıyor ve temposu hızlanıyor, bedenlerimiz birbirine çarpıyor. Dudaklarından uzaklaşıp, aşağıya bakarak bacaklarımın arasında hareket etmesini izliyorum.

Kahretsin, kapı açık. Lanet olsun.

Ama bizi izlerken tahrik olmaktan kendimi alamıyorum. Sonunda.

Kendini durduramadı. Mantıklı düşünemedi çünkü ben onun son vedası değildim.

HAYIR.

Bana ihtiyacı vardı.

Nefes alışverişi kesiliyor, titriyor ve sonra inleyerek, homurdanarak ve inleyerek teslimiyetle kaşlarını çatıyor. Boşalırken göğüslerimden birini tutuyor ve ben yüzündeki ifadeye büyülenmiş bir şekilde bakıyorum. Kapalı gözleri. Açık ağzı. Alnındaki ter. Eve geldiğinden beri görmeyi beklediğim şey buydu. Tutku.

Ve çok şükür ki, bu benim için.

Orgazmı dinerken dudaklarımı çenesinde gezdiriyorum. "Uyanma," diye fısıldıyorum. "Henüz değil."

Pişmanlık yok. Panik yok. Sakın mahvetme, Lucas.

Gözlerini açıp bana bakıyor, beni sıkıca kucaklıyor. "Ah, Quinn."

Ona doğru gülümsüyorum. "Arkana yaslan," diyorum. "Şimdi kontrolü ele geçirmek istiyorum."

Ona dokunmak istiyorum.

O prezervatifi çıkarıp temizlenmek için bir şey bulduktan sonra koltuğa geri oturdu. Ben de onun üzerine oturdum, uzanıp kapıyı kapattım.

Sadece bir kere mi yoksa sadece bir geceliğine mi?

Aynı şey.

CHAPTER TWENTY-THREE

Manas

Ensemenden aşağı terler süzölüyor. Kahretsin, çok sıcak.

Tıpkı New Orleans'ın sıcakđı gibi.

Uzaktan ağaçların arasından müzik sesleri geliyor ve ben de kulaklarımı dayayarak kamptan gelen tanıdık kahkaha ve bağırışları dinliyorum.

Çalıların arasında gizlenen figürler var; arıyorlar, koruyorlar... Ama bizi görmüyorlar. Henüz değil.

Elimde şırıngayla biraz daha yaklaşıyorum.

Sonra tekrar hareket ediyor.

Onun adımlarına ayak uydurarak ilerliyorum, böylece ayakkabılarımın altında ezilen eski yaprakların sesini gizleyebiliyorum.

Ağaçların gölgesine gömülmüş arabayı izliyor, iki tonluk çelik gecenin karanlığında sallanıyor. Buğulanmış camların arasından, bir adamın üzerinde çıplak bir kızın bedeni zar zor görünüyor.

O sinsice yaklaşıyor.

Yavaşça yaklaşıyorum, altımdaki otların hışırtısı onun hareketlerinin sesinde kayboluyor.

Tekrar adım attı. Sonra tekrar, arabaya yaklaşıırken, ben nefesimi tuttum, ileri atıldım ve onu yakalayıp kardeşimi yere sürükledim.

İğne boynuna saplanırken elimi arkamdan hırlıyor.

Rüzgar saçlarımı savuruyor, kamp ateşı kokusunu getiriyor ve o çırpınırken göğsünü yere bastırıyorum.

Sonra rahatlıyor, ben de şırıngayı çıkarıp onu ters çeviriyorum.

Nefes verirken başı bir o yana bir bu yana sallanıyor. "O burada," diye fısıldıyor, göz kapakları kapanırken ilaç hızla etkisini gösteriyor. "Dodge..."

Onun mutluluk dolu bir unutkanlığa dalmasını izlerken başımı sallıyorum. Sayıkları, saplantısı, kontrolsüzlüğü... Deacon tam bir baş

belası.

Umarım gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce onu bulmuşumdur. Bu gece burada ne yapacaktı? Neden o arabaya gidiyordu?

Cebimden bir kablo bağı çıkarıp bileklerini bağladım. "Bazen," diye fısıldadım ona, gözlerinin beyazları incecik aralıklardan zar zor görünüyordu. "Seni değil de onu seçseydim hayatımın nasıl olacağını hayal ediyorum. Ama ikiniz de aklınızı kaçırmıştınız."

Ayağa kalkıp etrafı tarayarak fark edilmediğimizden emin oluyorum. Sarışın adamlar—Farrow Kelly ve Noah Van der Berg—zıt yönlerde doğru ilerliyorlar, ama çok yavaş hareket ediyorlar, volta atıyorlar. Gözlerimi bir onlara, bir de arabaya çeviriyorum.

Sonunda anladım ki, etrafı gözetliyorlar.

Deacon'a şöyle bir bakıp çömeldim ve nabzını kontrol ettim. "Şu Mustang'deki kız bizim kızımız mı?" diye alay ettim.

Çiftin arabaya bindiğini görmedim, ama aksi takdirde kardeşim onların sevişmesiyle neden ilgilensin ki?

"Bununla bir alakan var mıydı?" diye takıldım, yüzündeki toprağı ve çimenleri silerken. "Bahse girerim vardı."

Ceketimin içinden koli bandı çıkarıyorum. "Onu çok sevecek."

Kimle birlikte olduğunu bilmiyorum ama ona çok bağlı olacak ve asla onu şüpheyeye düşürmeyecek.

Bir bant şeridi çekiyorum. "Winslet'in bizdeki durumundan farklı olarak..."

Manas, beni tut, sesi tekrar kafamda yankılanıyor.

Onun nefessiz fısıltısı hâlâ kulağımı gıdıklıyor ve bir an için gözlerimi kapattım.

"Bizden aldıklarını geri koyacak kadar bizi asla sevmedi," diye mırıldanıyorum, daha çok Deacon'a değil.

Onun hayatta kalmasını istiyor. Bunun nedenini asla anlamayacağım.

Seni seviyorum... Onun sesi, onun kokusu—hala mükemmel anılar olarak kalıyor.

Uyanırsa benimle kavga edeceğinden ağzına bant yapıştırıyorum. New Orleans'tan ilk kaçıışı değil bu ve onu kovalamak zorunda kalacağım son sefer de olmayacak. Bazen buraya geliyor, bazen de başka yerlere oynamaya gidiyor.

"Öldü," diyorum ona.

Manas... Sesini tekrar duyuyorum.

Kendi kendime tekrarlıyorum: "Öldü..."

Ama yine de, buradayken, evdeyken bunu kabul etmekteki isteksizliğini anlıyorum. Onun burada olduğunu hissetmemek zor. Onun ne kadar doğru hissettirdiğini ve ikimizin de ona doyamadığını unutmak imkansız.

Ama o benim için hiçbir zaman bir seçenek olmadı. Her zaman kardeşim olacaktı.

Gözlerimi kaldırıncı, uzakta gölün üzerinde karanlık bir şekilde duran küçük adayı görüyorum. "Gitmiş."

Tam o sırada kulağıma bir hışırtı geldi ve başımı hızla çevirdim. Altı metre ötede, sömürge dönemi askeri kıyafetine benzer bir şey giymiş genç bir kız duruyordu. Caruther ailesinden olduğunu tahmin ediyorum. Bu kasabada artık kimse bizi tanımıyor, ama biz onların çoğunu tanıyoruz.

Bana şaşkınlıkla bakıyor, bakışları bilekleri önden bağlı ve ağzı bantlanmış, baygın haldeki Rahip'e kayıyor.

Bir adım geri çekiliyor, ama ben peşinden koşmadığımda duruyor.

"Beni öldürmeyeceksin mi..." Gözleri tekrar Deacon'a indi ve sonra tekrar bana döndü, "...öldürmeyecek misin?"

Eğlencemi gizledim. "Kaçmayacak mısınız?"

Kaşlarını çattı. "Söyleyecektim ama sen kıpırdamadın. Birine söyleyeceğimden korkmuyor musun?"

Kardeşıme döndüm, şırıngayı aldım, kapağını kapattım ve cebime geri koydum. "Hayır."

"Bu ne anlama geliyor?" diye birden sordu. "İstersem birine söyleyebilirim."

"Biliyorum." Gururunu yatıştırıyorum. "Sadece bu beni ilgilendirmiyor."

"Neden?"

Derin bir iç çekip dik durdum. "Hepimiz şansla yaşıyoruz ve benim şansım da seninki gibi bir gün tükenecek." Ona doğru döndüm. "Eğer bugün o günse, hazırım."

"Çok insan öldürdünüz mü?"

Kardeşimin öldüğünü düşünüyör.

"Hiçbir çocuğu öldürmedim," diyerek soruyu geçiştiriyör. "Bu, asla aşmayacağım birçok sınırdan biri. O yüzden gidip birine anlatın. Başıma ne gelirse gelsin."

Ama o kıpırdamıyor, etrafıma bakabilmek için yana doğru eğiliyor. Hayal kırıklığına bile uğramadım. Hâlâ insanları benden kaçırabilirim ama

bir çocuğu korkutmakla hiç ilgilenmiyorum.

"Onunla ne yapacaksınız?" diye soruyor.

Henüz emin değilim bile. Onu eyalet dışına götürebilirim, kesinlikle, ama şu anda onu New Orleans'a geri götüremem. Kaçması çok kolay. "Kostümünü beğendim." Bunun yerine gülümsüyorum. "Bu kadar geç saatte burada ne yapıyorsun?"

"Babam arabada beklememi söyledi."

Kendi kendime kıkırdıyorum. Aileleri bağımsız kadınlar yetiştiriyor gibi görünüyor. Aro Marquez, Dylan Trent ve hatta utangaç, sessiz Quinn Caruthers. Kızımın arabası arasında gidip geliyor, böylece bir an bile gözüne kestiremiyorum.

Elimi uzatıyorum. "Manas Doran."

Daha da yaklaşıp elini sıkıyor, hiç de çekingen değil. "A.J."

Şimdi benzerliği görüyorum. "Sen babana benziyorsun," diyorum ona. "Kardeşlerin ise daha çok annene benziyor."

Başını yana eğdi, meraklı bir ifadeyle. Şimdi babasına beni tanıyıp tanımadığını soracak ve babası onun kimden bahsettiğine dair en ufak bir fikre sahip olmayacak.

Kardeşıme dönerek etrafı kontrol ettim, bir şey düşürmediğimizden emin oldum. "A.J. ne anlama geliyor?"

"Adalia Junior," diyor. "Babamın bakıcısının adından esinlenerek."

"Adalia." Başımı salladım. "Beğendim. Bu ismi kullanmalısın."

"Denemeye çalıştım ama insanları yeniden eğitmek zor."

Tekrar gülüyorum. "Anladım."

Yukarı baktığımda Farrow Kelly'nin bir ağacın arkasında hareket ettiğini fark ettim. Knock Hill'deki evimizi, isteyen herkesten korumuştı ama nedense Quinn Caruthers'a yer açmıştı. Haklıydı da.

A.J. bana, "Belki üniversiteye gittiğimde değiştiririm," diyor. "Tulane'e gitmek istiyorum. Büyükanнем New Orleans'ta yaşıyor."

Duraklıyorum, gözlerimi karşıdaki adaya kaldırıyorum. "Öyle mi?" diye fısıldıyorum.

Caruther ailesinin orada akrabası olduğunu bilmiyordum.

"İlginç."

"Bana her zaman pralin getirir; oğlanlara vermediği küçük bir ikramlık."

Başımı salladım ve kardeşimi yerden kaldırmaya başladım.

"İkiniz de oradan mısınız?" diye soruyor. "Yoksa sadece siz mi?"

Durakladım, çömeldim ve hareketsiz kaldım. Nasıl bildi ki...?

"Takım elbiseniz," diye belirtiyor. "Bu seersucker kumaştan. Güneyli erkeklerin yazın giydiği türden."

Dönerek gözlerine baktım, göz hizam onlardaydı.

"Ve bana lagniappe'nin ne olduğunu sormadın." Hafifçe sırttı. "Çünkü zaten biliyordun ve kimse bunun ne anlama geldiğini bilmiyor."

Gözlerim ona kilitlendi, birdenbire kıpırdıyamadım. Kaç yaşında? On bir mi?

Yedi yıl sonra üniversiteye gidecek.

"Biz buralıyız," diye itiraf ettim sonunda.

Sonra aklıma bir fikir geldi.

"Sır saklayabilir misin?" diye sordum ona.

Çenesini hafifçe oynatarak başını salladı.

"Sır saklamak ister misin?" diye soruyorum ısrarla.

Onunla tekrar konuşacağımı biliyorum, ama ne zaman bilmiyorum. Hazır olmasını istiyorum.

Çenesini bir kez aşağı doğru eğdi.

Sesimi alçaltıyorum. "Bir gün kardeşlerin ve kuzenlerin New Orleans'a beni aramaya geldiklerinde -ister onlarla birlikte ol ister zaten orada ol- beni bulmaya geleceksin, tamam mı?"

Cebimden anahtarlarımı çıkarıp anahtarlığın kancasını açtım ve ona uzattım. Bronz bir zincirden bronz bir zambak çiçeği sarkıyordu ve o da alıp inceledi. Arkasına "Baca Rüzgarı" yazısı kazınmıştı.

Bana şüpheci bir bakış attı. "Bir gün hepsinin New Orleans'a gideceğini nereden biliyorsun?"

Gülümseyerek ayağa kalktım ve derin bir nefes aldım. "Çünkü hepiniz sandığımdan daha zekisiniz."

Arkamı dönerek kardeşimi yerden kaldırdım ve omzuma attım.

Arkamı dönerek ona veda ettim. "Bir daha görüşmek üzere, Adalia Junior."

Sağa doğru ilerleyerek ayrılıyorum ve çok uzaklaşana kadar gözlerimi göldeki küçük adadan ayırmamaya çalışıyorum.

CHAPTER TWENTY-FOUR

Lucas

Her nefes verişinde onu içime çekiyorum.

Anne babasının evinde saklanarak, onu duş duvarına yaslarken ağzının üzerine doğru hareket ediyorum.

Duramıyorum. Yutuyorum, tadıyorum, içime çekiyorum, yiyorum...

Onun evine dönmeliydik ama ben büyük duşu ve misafir odasındaki büyük yatağı istedim.

Alt dudakını ısıriyorum, penisim yeniden arzuyla sertleşiyor. Sanki on yıldır sevişmemişim gibi.

Yirmi bin nefes...

Hugo'nun tehdidinin bitmesine kaç saat kaldığını unuttum.

Kalçasını kavrayıp onu yukarı kaldırırken ve bacaklarını etrafıma dolarken inlediğini duyuyorum.

Güneş henüz doğmadı. Gün aydınlanınca işlerimi halledeceğim. O zamana kadar...

Eğilip dişlerimi onun narin tenine batırdım, meme ucu yanağıma değdi.

"Yemeğe ihtiyacım var," diye inliyor.

Ama sonra kendini daha yukarı kaldırmak ve bana memesini vermek için omzuma bastırıyor. Sıcak su etrafımıza sıçrarken onu ağzıma alıp dilimle yalıyorum.

"Tanrım, ne yaptım ben?" diye nefes nefese kaldım.

Parmaklarımı onun içine sokarak, göğsünden boynuna, çenesine ve sonra da ağzına doğru öpücükler konduruyorum; tekrar içinde olma arzusundan terliyorum.

Ona olan sevgimi ailesine söylersem beni affederler mi?

Öyle mi?

Titriyor. "Bana sadece yalvardığım şeyi verdin," diye yanıtlıyor, sanki düşüncelerimi okumuş gibi.

Yanağıma hafif bir öpücük konduruyor. Sonra biraz daha yukarıya bir tane daha.

"Başka herhangi bir adamla da ilgilenebilirdim," diye takılıyor, "ama kardeşlerim senin buna izin vermeni istemezdi. Sen görevini gördün ve kendin yaptın."

Dudaklarını öperken onun da aralandığını hissetmekten duyduğum keyfi gizleyemiyorum. "Evet, bunu böyle göreceklerinden hiç şüphem yok."

Evet, dostum. Ona çok ihtiyacı vardı. Ya ben ya da onlar. Ben hallettim.

Ama o hemen karşılık veriyor: "Onlar benim gibi düşünecekler." Kulağıma doğru eğiliyor. "Sana bir keresinde kardeşlerimin beğendiği birini seçeceğimi söylemiştim."

Ve yaz kampında tavan kirişlerinin arasında saklandığı o gün, tekrar zihnine doluyor.

Tanrım.

Geri çekilip gözlerinin içine baktım. "Ah, seni küçük velet."

Bunu planladığına inanmayı reddediyorum ama...

O ilk sabah, fırınında, bana ait olduğunu biliyordu. Sekiz yıl önce kalsaydım aynı şey olur muydu? Hala ona aynı şekilde ilgi duyar mıydım, aynı şekilde sahiplenici davranır mıydım, arkadaşı olup da bir kadın olduğunda erkeklerin onu arzulamasını izler miydim?

Bir kez öpüşüyoruz. Sonra tekrar, birbirimizin gözlerine bakarak sürtünüyoruz, nefes alıyor ve dokunuyoruz.

Onu seviyor muyum? Yoksa o sadece saklanabileceğim bir yer mi?

Onun güzel yüzüne bakıyorum, sadece daha fazlasını istiyorum. Emin olduğum tek şey bu.

Bence o da öyle düşünüyor. Biliyorum, ilk deneyimi için sadece beni istediğini, birine nasıl orgazm olacağını göstermemi istediğini söylemişti, ama...

Gözlerime bakıyor ve ben de dudaklarımı aralıyorum, ikimiz de bir şeyler söyleme ihtiyacı duyuyoruz. Başka kimseyi istemediğimi bilmesini istiyorum.

Bunun yerine, tekrar öpüşüyoruz, ikimiz de birbirimize daha sıkı sarılıyoruz ve geçen saniyeleri, nefesleri saymıyoruz. Sonra ne oluyor? Şu an düşünemiyorum.

Dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. "Bir akşamda üç kez hiç yapmadım."

"Bunu sadece iki kez yaptık."

Elini tuttum ve vücudum boyunca kaydırarak sertleşmiş penisimi avucuna bastırdım.

Göğsü nefes nefese dolarken yüzünde heyecan belirdi. "Nasıl bir his?" diye sordu. "İçinde olmak nasıl bir şey, yani?"

Penisimin içinde mi?

Neredeyse gülecektim. Sorular, sorular, sorular... Acaba merakı hiç dınecek mi? Bunu öğrenmek isterim.

"İçimde nasıl bir his var?" diye nefes nefese sordu ağzıma doğru.

Ona kelimelerle anlatmıyorum. İçine girip çıkarken, kaygan sıcaklığı beni o kadar sıkıca sarıyor ki gözlerim kapanıyor ve cennet kasıklarımından vücudumun geri kalanına yayılıyor.

Yüz ifademle ona anlatıyorum. Vücudunun ne kadar sıcak ve açgözlü olduğunu hissettiğimde vücudumun nasıl titrediğini.

Beni durdurmuyor. Sadece başını geriye doğru eğiyor ve inleyerek, kalçalarını benimkine uyan bir ritimle sallıyor.

"Annemle babam eve gelirse ne yapacağız?" diye sızlanıyor.

Ama dudaklarından ve alnından öpüyorum. "Şşş." Titriyorum. "Yeterince soru sordun."

Tahminimce yaklaşık on üç bin nefesim kaldı.

Bunların hepsi onun için.

Saatler sonra, Frosted'a gitmek için kendi kendine ayrılmasına izin verdim. Bütün gün onunla birlikte saklanmak istedim ama her şeyden önce, onun güvende olmasını sağlamam gerekiyordu.

Bu gece bir şeyler ters giderse diye, işlerimi yoluna koymakla meşgul oluyorum.

Babamın smokini, şapkası ve çerçevesiz resmi tek bir kutuda, ayrı ayrı duruyor. Kapağını kapatıp Madoc'un bodrum katındaki depolarından birinin köşesine kaydırıyorum.

Onun zaten buraya getirdiği kutuları tekrar üstüne koydum ve pantolonuma ellerimi silkeleyerek geri çekildim.

Karnım açlıktan ağrıyor ama iki saat önce onu yatağa taşıdığım anlar (uyuması için değil) vücudumun onu yemekten daha çok özlemesine neden oluyor. Zavallı şey işe gitmeden önce hiç dinlenemedi.

Odayı terk ederken, zihnimde bir fotoğraf çekiyorum, ışığı kapatıyorum ve kapıyı kilitliyorum. Madoc'a ve polise gerçeği anlatacaksam, Drew'u teslim etmem gerekiyor. Onu dışarı çekmenin zamanı geldi.

Kapı kolunu bırakıyorum, topuzun pürüzsüz hissini hafızama kazıyorum. Bu odayı bir sonraki kim açacak? Kade mi? Fallon mu? Belki de kapı bir yıl boyunca tekrar açılmayacak. Eski valizleri ve yıllıkları sık sık karıştırmaları gerektiğini sanmıyorum. Ama en azından babamın eşyaları güvende ve sevdiğim insanların yanında.

Koridordan aşağı, Madoc'un içki deposunun ve bir banyonun yanından geçerek bodrumun ana odasına giriyorum. Yavaşça bir daire çizerek deri kanepeyi, on tabure sığacak kadar uzun barı ve piyanoyu inceliyorum. Burası, on dört yaşındayken Madoc'un bana bilardo oynamayı öğrettiği yerd. Çocuklar küçükken Fallon'a Cadılar Bayramı için perili ev yapmasına yardım ettiğim yerd. İlk kez burada sarhoş oldum. Sanırım Madoc hala bundan haberdar değil.

Neden veda ediyormuş gibi hissettiğimi bilmiyorum, ama hayatım boyunca bir daha asla girmeyeceğim odalarda bulundum. Yollarımın bir daha asla kesişmeyeceği insanları gördüm. Son kez izlediğim filmler, bir daha asla dinlemeyeceğim şarkılar ve hayatın bana bir daha deneme şansı vermeyeceği yiyecekler var. Bir gün Madoc'la konuşacağım ve bunun son konuşmam olacağının farkına bile varmayacağım. Belki de bugün o gün.

Ellerim titreyerek, anılarımdaki müziği duyarak ve on yıl önce hayatın asla daha iyi olamayacağını düşündüğüm o yaz gecesinden kalma soğuk bira kutusunu ağzımda hissederek, yavaşça bir daire daha çiziyorum.

Hayatımda hiç bu kadar kötü hissetmemiştim. Ama aynı zamanda en iyi hissettiğim anları da yaşadım. Kahretsin, onları çok seviyorum.

Madoc ve Fallon işte, çocuklar kampta olduğu için evi boş bırakıp Jared'ın arabasının camlarını indirip yola koyuldum. Evden uzaklaştıkça kalbim boğazıma kadar geliyordu.

Yaz gününün sakın havainde, insanların patlattığı havai fişeklerden çıkan ıslık sesleri yankılanmaya devam ediyor. İşletmeler hareketlilikle dolu, JT Racing araçları içeri ve dışarı taşırken her iki garaj kapısı da açık ve halk havuzu, sıcaktan biraz olsun rahatlamaya çalışan ailelerle dolup taşıyor.

Hugo Navarre veya Drew Reeves hakkında endişelenmek zorunda kalmasaydım bugün ne yapardım? Fallstown'da Jax'e yardım ederken, kampta Juliet'e yardım ederken veya Quinn'in yeni evinde çalışırken kendimi hayal edince hafifçe sırtıyorum. Yapılacak çok şey var. Zeminlerin düzeltilmesi ve alçıpanın onarılması gerekiyor, ama duvarları açar açmaz önce onarılması gereken elektrik ve su tesisatının olduğunu göreceğimi biliyorum. Belki Madoc bana yardım ederdi? Ya Lance? Bira, kahkaha ve arkadaşlar.

Lake Lane'den yukarı çıkarken, toprak bir yolun sonunda park etmiş bir araba görüyorum, ön camına "Satılık" yazısı yapıştırılmış. Frenlere basıp duruyorum ve arabayı geri geri sürerken arkama bakarak kolumu koltuğun arkasına koyuyorum.

Jeep Wrangler. Belki 2006 veya 2007 model. İstediğimden biraz daha eski ama yeni bir arabadan çok daha ucuz. Umarım ona bu parayı harcamama itiraz etmez.

Beyaz renkli, hafif paslı ama görünüşe göre yepyeni lastikleri olan bir açılır tavanı var. Yedi bin veya en iyi teklif.

Arabayı vitesle takıp gaza bastım ve kasabadan uzaklaşarak hızla yola koyuldum. Asfalttan yayılan sıcaklık, havayı katran ve sıcak deri gibi kokutuyordu ama klimayı açmaya zahmet etmedim çünkü rüzgar çok iyi geliyordu. Bir dakika daha, Quinn'i alıp hızla uzaklaşma fikrinin tadını çıkardım. Günün geri kalanını kasaba dışında, tetikte olmam veya kimsenin bizi görmesinden endişe etmem gerekmeyen bir yerde geçirecektim.

Ama çok geçmeden solda "Giriş Yasak" tabelasını görüyorum. Bu, ağaçların diğer tarafındaki paralel otoyolda seyreden sürücüler için bir çıkış. Onlar bu çıkışı kullanarak benim otoyoluma, karşı şeride geçiyorlar. Direksiyonu aniden sola çeviriyorum, boğazımdaki yumru büyüyor. Her an bir araba çıkıp doğrudan bana doğru gelebilirdi, ama hızlıca sağa dönüp, bir arabanın bile zor sığabileceği, otlarla kaplı, çakıllı patikaya giriyorum.

Çok uzun sürmüyor. Farrow'un kamyonu ileride park halinde belirince dallar camlara çarpıyor. Ben de arkasına yanaşıyorum.

Dışarı çıktığımda, kayalıkların arasından yükselen tren tünelinin siyah taşlarına bakıyorum; etrafımda uzaktaki şelalelerin sesleri ve ağaçlardaki rüzgarın uğultusundan başka hiçbir şey yok.

Farrow duvara yaslanmış, sigara içiyor ama ben yanına gitmiyorum. Bakışlarımı aşağı indirip, duvarın dibindeki tek, yuvarlak gri taş buluyorum. Rengi biraz daha açık ve etrafı diğer taşlar ve harçla çevrili.

Toprağa bakınca midem bulanıyor. Diğer toprak parçaları gibi düz, otlarla kaplı.

"Cenaze törenini ayarlayabildiniz mi?" diye soruyorum.

Farrow yanıma geliyor. "Sorun değil."

Elindeki küreğe uzandım, istediğim bez çantayı yerde gördüm. "Teşekkür ederim."

Ama o, küreği iki eliyle kavrayıp toprağa saplıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Başını salladı. "İçiniz rahat olsun, bu ilk vakam değil."

Hayır. Aleti elinden çekip alıyorum.

"Bunu başarabilirim," diye dişlerini sıkarak söylüyor.

Neden böyle bir şey istediğinden emin değilim.

"Bu benim sorumluluğum." Birkaç adım uzaklaşıyorum. "Fallon bunu istemezdi, Ciaran'ın da isteyeceğine inanmıyorum."

Eğer onun kim olduğunu bilseydi, onunla hiçbir şekilde ilgilenmek istemezdi.

Toprağı yarıp bir toprak parçası çıkarıyorum ve kenara atıyorum.

Farrow beni uyarak, "Karanlığı beklemeniz gerekiyor," diyor.

Ama o zamana kadar yapmamış olabilirdim. "Şimdi yapıyorum."

Unutmadan, arka cebimden katlanmış bir zarf çıkarıp ona uzattım.

"Vakti geldiğinde cenaze işlemleri için."

Sonra onu gönderiyorum. Yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Kazmaya devam ediyorum, küreği ayağımla iterek ve mide bulantısını bastırmak için çenemi sıkarak, çünkü sonunda kürek kemiğe çarpacak. Kürek toprağa her battığında irkiliyorum, bunu bekliyorum.

O gecenin acısı geri dönüyor ve onu uzaklaştırmaya, yoluma devam etmeye çalışıyorum ama bunu hak ettiğimi biliyorum. Ona borçluyum.

Çenem titriyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum David Miller'a. "Seni burada bıraktığım için özür dilerim."

Miller'ın göğsüne bakmaya devam ettim, hareket etmesini diledim. Lütfen.

Yanına diz çökerken, çamurun içinde, gözümü kırpmadan, göğsüm titriyordu.

Drew yanıma çömelirken, "Eğer bu seni rahatlatacaksa," dedi, "borcunu ödemek için kız arkadaşını bana teklif etmeye çalıştı."

Yerde yatan otuz iki yaşındaki adamın gözleri yarı açık haldeydi.

Drew sözlerine şöyle devam etti: "Yani, elbette yine de onunla birlikte olacağım, ama—"

Drew'e doğru atılıp parmaklarımı boğazına saplayarak sıktım ve bağırdım: "Seni pislik herif!" Yumruğumu yüzüne çekiç gibi indirdim. "Seni iğrenç, kahrolası pislik herif!" Yüzüne yaklaştım. "Senden nefret ediyorum!"

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu ve onu yere yapıştırdım. Boğazını sıkarken bile dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Adamları beni yakalayıp sürükleyerek götürdüler.

Fakat keder öfkeyi, acıyı, pişmanlığı ve korkuyu alt etti ve her şey midemden dışarı fışkırdı. Göletin kıyısında kustum.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır...

Önce bir, sonra iki kez öksürdüm, bedenimi boşalttım, keşke ölebilsen diye düşündüm.

Ya da sadece uyan.

Lütfen uyanmama izin verin.

Sessizce hıçkırma hıçkırma ağladım; on dakika önceki hayatım, aynı süre içinde isteyerek içine girdiğim şeyle kıyaslandığında bir rüya gibiydi. Başımı salladım.

"Kesinlikle ilk önce gemiyi terk edecek kişinin sen olacağını düşünmüştüm," diye mırıldandı Drew, ayağa kalkıp üzerini silerken. "Bütün babaların iyi, dürüst memurlar; kesinlikle senin ezici bir karaktere sahip olan kişi olacağından emindim."

Babalar.

Madoc, Jared, Jax... Babam. Neden daha akıllıca davranmadım?

"Ama sen değildin." Sigarasını yakarken çakmağının kapanma sesini duydum. "Karakter sahibi olan Lance'ti. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordun, ama uzaklaşacak cesaretin yoksa ne önemi var ki?"

Utançtan gözlerimi sımsıkı kapattım. Neden Lance ile birlikte gitmedim ki?

Drew bana, "Green Street'i seviyorsun," dedi. "Beğenmen gerektiğinin farkında bile değilsin. İkinizi seçtiğimde, ayakta kalan son kişi olacağınızı hiç düşünmemiştim."

Ağzımı takım elbise ceketimin koluyla sildim.

"Binayı satın aldığınız için teşekkürler." Sesinde neşeyi zorlukla gizledi. "Neyse ki, Lance bunun kendi fikri olduğuna inanacak kadar aptaldı."

Kalbim sıkıştı, gerçeğe yüzleştim. Kahretsin...

"Keşke işler yolunda gitseydi," dedi bana. "Her şey daha kolay olurdu. Kadınlar senden hoşlanıyor."

"Annem onun iyi bir rol model olduğunu düşünüyor," diye şaka yaptı McCann.

David Miller'a baktım; bir serseri, bir bağımlı ve etrafındaki herkes için bir yük. Ama iyi bir ateşin kokusunu seviyordu, eski radyolar topluyordu ve yarın uyanıp kendini sevdiği bir insana dönüştürebilirdi. Bunu hak etmiyordu.

Drew, McCann'e "İyi bir rol modeldi," diye yanıtladı. "Miller'ı öldürene kadar."

Yumruklarımı sıkıyorum.

"Gözlerimle görmeseydim inanmazdım," diye taklit etti diğer uşağı Carlo Shield.

Ardından üçüncü kişi Luccson geldi. "Sizi durdurmaya çalıştık."

Duvarlar daralırken, onlar da yeni hikayeye ayak uydurdular.

Beni tuzağa düşürmeye çalışıyorlardı.

Shield, "Onu incitmekten sizi alıkoyamadık," diye ekledi.

Telefonumuzu devrilmiş ağaç gövdesinin üzerinde bıraktığımız yerden alıp Drew'e döndüm.

"Deneyin bakalım," diye hırslı bir şekilde söyledim. "Eyaletin en iyi iki avukatının yemek masasında daimi bir yerim var."

Madoc babasından biraz daha yetenekli olabilirmiş, ancak Jason Caruthers otuz beş yıl sonra daha geniş ve güçlü bir arkadaş çevresine sahip olmuştu.

Ama Drew bana sadece başını salladı. "Ve Miller'ın tek kurbanınız olmadığına yemin edecek elli kişi var elimde," diye karşılık verdi.

Luccson bana bakarak, "Uyuşturucuları da sen getirdin," diye araya girdi.

Shield kaşlarını çatarak, "Ve fahişeler," diye ekledi. "O zavallı genç kızları dışarı attınız."

Siktir git. Ben o boktan şeylerin hiçbirini yapmadım.

"Ne yapmak istiyorsan onu yap," diye homurdandım telefonumu açıp numarayı çevirirken. "Ben de yapmam gerekeni yapacağım."

Onu kulağıma dayayarak, üzerime gelirlirse saldırıyı püskürtmeye hazır bir şekilde onlara döndüm.

Telefon açıldı. "Shelburne Falls Polis Departmanı," diye yanıtladı bir kadın.

Ağzımı açtım ama Drew'den önce değil. "Hatta en büyük müşterilerinin bazı saygın, 'dürüst devlet memurları' olduğunu duydum," diye mırıldandı ekibine, benim hakkımda bir yalan daha uydurarak.

Müşterilerim mi?

"Merhaba?" diye sordu polis memuru telefonda.

İyi, dürüst devlet memurları. Madoc'u mu kastetti?

Ve sonra anladım. Sadece beni tuzağa düşürmüyordu. Ailemi de tehdit ediyordu.

Elim kulağımdan çekildi ve aramayı sonlandırdım.

Drew yaklaştı. "Bunu kendi başına getirdin," dedi. "Beni durdurmaya çalışmamalıydın. Ortak olabilirdik. Aile olabilirdik."

"Ta ki beni öldürene kadar" mi demek istiyor? Bu sadece zaman meselesiydi.

"Ama yine de..." Telefonumu aldı ve göğüs cebime koydu. "Seni her zaman koruyacağım. Bay Miller'ı birlikte ortadan kaldıracamız, sen eve gidebilirsin ve bu geceden ya da Green Street'ten bir daha asla bahsetmeyeceğiz."

Adamlar cesedi arabalarının park edildiği çimenlik alana doğru sürüklemeye başladılar.

Drew gözlerime bakarak, "Şelalelerle hiç ilgim yok," diye açıkladı. "Çalışmak için güzel, temiz bir kasabayı seviyorum ve belki bir gün evlenirim. Madoc kalabilir. Şimdilik. Ama bir daha asla nehrin karşı tarafına geçmeyeceksin ve karşılaştığımızda, yanından geçerken lütfen saygılı ol."

Sanki çok kolaymış gibi, değil mi? Yoluma devam edip hayatımı yaşayabilir ve başkalarından bana sevgi ve dostluklarını yatırmalarını isteyebilirim, oysa o her an hayatımı altüst edebilir ve bu süreçte onların hayatlarını da mahvedebilir?

Bir de, onu seven insanlara hiçbir açıklama yapmadan, ıssız bir mezara terk etmekten bahsetmiyorum bile?

Islak yakamı düzeltti ve ben de ellerini ittim. "Eğer Caruthers'a ya da başka birine söylersen," diye uyardı, taşınan cesede bakarak, "bunun ötesinde şeyler de yapabileceğimi bilmelisin."

Birçok kez sessizliği bozmaya çok yaklaştım. Annem bir şeylerin ters gittiğini biliyordu, diğer herkes de öyle. Kız çocuğu olduğunu

düşünüyorlardı. Belki aldatılmıştım ya da birini hamile bırakmıştım. Jax bir ara kumar yüzünden mi olduğunu bile sordu. Güldüm. Keşke öyle olsaydı.

Kendime, aile için ve ona ne yapabileceği konusunda endişelendiğimi söyledim. Günümüzde suçlamaların bile doğru kabul edildiğini, bir dedikodunun bile Madoc'un kariyerini mahvedebileceğini düşündüm.

Onların güvenliği ve Quinn'in benimle olan ilişkisi konusunda endişeliydim. Ya onunla dışarıda olsaydım, ona araba kullanmayı öğretirken veya onu okuldan alırken Drew'la karşılaşsaydık? Madoc'u veya babasını kontrolü altına almış olsaydı, ona ne yapmaya kalkışacağını hayal bile edemiyorum.

Ama gerçek şu ki, sadece utanıyordum. Aptal olduğum için kendimden iğreniyordum. Zaten çok şeye sahipken, bencil ve açgözlü davrandığım için kendimden tiksiniyordum. Madoc'un geleceğini, gömülmesine yardım ettiğim bir cesetle lekelemek istemesem bile, kalıp onları korumalıyım. Yıllar sürse bile, her gün midemi bulandırsa bile, durumu düzeltmenin bir yolunu bulmalıyım.

Saklanmak için koştum. Shelburne Falls ve Weston'ın hiç var olmadığını varsaymak için.

Kürek sert bir şeye çarpıyor, ucu sert bir taşa sürtünüyor. Ama bunun taş olmadığını biliyorum. Midem bulanıyor, ham, gözenekli malzemenin titreşimi sap boyunca yukarı doğru yayılıp elime ulaşıyor.

Çenemi sıktım ve gözlerimi kapattım. Aman Tanrım.

Küreği sıkıca kavradım; o toprağın altında kaybolurken, günler, yıllar ve burada kopan kar fırtınaları zihnimde bir anda canlandı.

Ağzımın içini ısırarak küreği geriye doğru eğdim, toprağı kazıyıp kemiklerini ortaya çıkardım.

Bunu polise bırakmam gerektiğini biliyorum, ama Hugo David Miller'a ulaşırsa, cesedi sonsuza dek ortadan kaybolabilir. Ya da Drew, Madoc ve bana karşı kullanmak için en uygun zamanı -belki iki yıl, belki de on yıl sonra- belirleyene kadar süresiz olarak orada kalabilir.

Hapse girebilirim ve artık buna razıyım çünkü artık bununla yaşayamam. Yeter ki Drew Reeves'i de yanımda götüreyim ve onu sevdiğim herkesten uzaklaştırayım, en başından beri yapmam gerektiği gibi.

Nemli toprak kolayca kalkıyor ve ben de eldivenli elimle toprağı nazikçe tarıyorum. Parçaları tek tek parmaklarımın arasına alıp açık bir bez torbaya yerleştiriyorum, gözyaşlarım kendiliğinden yüzümden aşağı akıyor.

Giysi parçaları sarkıyor ve midem kusma isteğiyle titriyor. Derin bir nefes alıyorum, kafatasını hissettiğimde gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım tekrar çantaya koyarken. "Böyle bittiği için özür dilerim. Drew'e meydan okuduğum için özür dilerim. Onu tahmin edemediğim için özür dilerim. Seni burada saklamana yardım ettiğim için özür dilerim."

Ve çok uzun süre sessiz kaldığım için özür dilerim.

Farrow çok geçmeden tren tüneline geri döndü ve ben kemikleri poşete sardım, o poşeti kamyonunun kasasına koyarken ben de ondan başka bir küçük zarf aldım.

"Ailesi olmadığına emin misin?"

Farrow küreği elimden alıyor. "Evet, iki kere kontrol ettim. Kız arkadaşı da yıllar önce kocasıyla birlikte şehri terk etmiş."

"Mezarı ve mezar taşını hazırlamalarını söyleyin." Tam uzaklaşmaya başlıyorum. "Ama onu henüz gömmeyin."

Polis, ceset kalıntılarını görmek isteyecektir.

Anahtarlarımı çıkarıp arabaya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. Durdum ve bir kez daha Farrow'la yüzleştim.

"Green Street'i istediğini biliyorum," diye açıklıyorum, "ama sana veremem."

Bu konuya açıklık getirmem gerekiyor.

Bagaj kapağını sertçe kapatıp omuz silkti. "O zaman kapatma. Ben alırım."

Tanrım, umarım hiç çocuğum olmaz. Ya da en azından oğlum. O kadar sinir bozucu ki.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyorum, bir cevap beklemeden. "Buna ihtiyacın yok."

Sevgi dolu, başarılı ve bağlantıları olan bir ailesi var. Eğer kendini onlara tanıtmayı seçerse. Şimdi bunun ne kadar değerli olduğunu ve bunu riske atmanın ne kadar aptalca olduğunu anlıyorum. Gerçekten seçeneği olmayan insanlar onu kıskanırdı.

Arabaya binmeye başladığımda arkamdan sesini duydum.

"Annem yirmi yıl önce Ciaran'ın kısa süreli bir ilişkisiydi," diye anlatıyor. "Eğer benim hakkımda bilgi sahibi olursa beni –ya da ikimizi birden– elinden alacağından korkuyordu ve kendisi olmayan biri gibi davranmayı bilmiyordu."

Ona doğru bakıyorum.

“Zengin olmak ya da başka bir yerde yaşamak istemiyordu,” diye devam ediyor. “Onun parası ve özel okullarıyla baştan çıkarılmamı istemiyordu, bu yüzden beni kendine sakladı.” Bir an duraksıyor. “Ben de bir aile arıyordum. Tıpkı senin gibi.”

Yani bir bakıma ikimiz de babalarımızı kaybettik. Ben de onun yaptığı şeyi yaptım. Her şeye sahiptim ama ihtiyacım olmayan bir şeye çekildiğimi hissettim. O ise asla kaybetmek istemeyeceği bir şeye sahip oldu.

"Green Street hâlâ sizin onu şekillendirmeye çalıştığınız gibi," diye belirtiyor. "Az da olsa."

Orada kendine bir aile buldu.

Orada önem verdiği insanlar var, belki de tüm kasaba, ama her şeyin boşa gitmediğini, orada iyi bir şeyler olduğunu duymak beni neredeyse mutlu ediyor.

Sığ mezarı, zamanı geldiğinde polisin görmesi için açık, görünür halde bırakıyoruz. Kendi arabalarımızla kasabaya geri dönerken, Quinn'in dükkanına doğru ilerliyorum, Farrow'un hızla yanımızdan geçip Weston'a doğru gittiğini izliyorum.

Gözlerim dört açılmış bir şekilde Hugo'yu arıyorum. Reeves'i arıyorum. Kanım kaynıyor, tüylerim diken diken oluyor. Eğer Hugo sözünde duruyorsa, bu gece geliyor.

Kaldırıma park etmişken, onu mutfak kapısındaki pencereden içeride görüyorum.

Hugo'nun şu an eskisi gibi gücü yok ama bu onun benimle uğraşmasına engel olmayacak. Drew'u konuşturmak için zamana ihtiyacım olacak. O zamana kadar, hava karardığında Quinn benimle kalacak.

Masalarının etrafından dolaşarak mutfağa doğru ilerliyor ve ben de onu takip ederek ara sokağa giriyorum.

İki kez kapıyı çaldıktan sonra kapı açıldı. Dağınık bir atkuyruğu, kızarmış yanakları ve pembe sakız gibi görünen dudaklarıyla bana baktı. Kim olduğunu sormadan kapıyı açtığı için onu azarlamak yerine, içeri girdim ve onu kucaklayıp, kapı arkamızdan kapanırken öptüm.

Kollarımı bacaklarının etrafına dolayarak başımı geriye doğru eğdim ve kontrolü tamamen ona bıraktım.

"Nasılsın, hiç uyumadın mı?" diye neredeyse suçluyorum. O da yorgun olmamasına rağmen gözleri ıslı ıslı parlayarak beni öpüyor.

Ama o sadece sırtıyor. "Kendimi iyi hissediyorum. Keyfim yerinde."

Dürüst olmak gerekirse, aynı şeyi hissetmiyorum. Omuzlarımda bir ağırlık var ve bir yıl uyuyabilirim ama dinlenmeyi hak etmiyorum. Keşke onu bir gece daha kucağımda tutabilsem...

Onu tekrar ayaklarının üzerine diktim. "Bir hediyem var."

"Yedinci numara mı?"

Doğum günü dilek listesinde yedinci maddenin ne olduğunu hatırlayarak ona kaşlarımı çattım.

Bunun yerine, tünelde meşgulken Farrow'un temin ettiği araba anahtarlarını ve başlık belgesini içeren zarfı çıkarıyorum.

Anahtarları ona uzatırken, ana caddeye doğru işaret ettim. "Eski ama kendine özgü bir karakteri var."

Kadın şaşkın bir ifadeyle anahtarları alıyor. Elini tutarak onu dükkanın önüne, kaldırımındaki eski Jeep'i görebileceği yere götürüyorum. Farrow, sahibine arabayı buraya bırakmasını söylemiş, sonra onu evine bırakmış ve tünelde bana geri getirmişti.

Kadın arabanın anahtarlarına bakarak, "Bana araba mı aldın?" diye sordu.

Gülümsememesi beni endişelendirmiyor. Kullanmasa bile, ona seçenekler sunmam gerekiyor.

"Sadece başlangıç için," dedim, yüzünü ellerimle kavrayarak. "İş için bir şeye ihtiyacın var ve karanlıkta Weston'a bisikletle gidip gelemezsin. Artık buna karşıyım."

Başını yana eğdi. "Öyle mi?"

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Uslu dur ve sür." Tekrar mutfaktan çıkmak için dönüyorum. "Yoksa bu gece sana yedinci numarayı yapmam."

O ne olduğunu hatırlamayabilir ama ben hatırlıyorum. Tasma tak.

Hayatımdaki en kıymetli şeye olabildiğince nazik davranmaktan başka hiçbir şeyle ilgilenmiyorum, ama... onun istediğini yapabilirim ve yine de işkence edercesine tatlı olabilirim.

Araba konusunda endişelenmiyorum. Bir araca sahip olmanın hayatı ne kadar kolaylaştıracağını anladığında, o da kullanacaktır.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

Arkama doğru bir bakış attım. "Evcil hayvan dükkanı."

Tekrar önüme bakıyorum, ancak gülümsemesinin belirdiğini görüyorum, ama orada olduğunu biliyorum. Yedinci numara için aksesuarlara ihtiyaç var.

CHAPTER TWENTY-FIVE

Quinn

Duvardaki saate baktım, bir an nefesimi tuttum. Zaman çok yavaş geçiyor. Dükkanı kapattıktan sonra, ekibimi erkenden gönderip, kirli bulaşıkları, dolu kasayı ve taşmış çöp kutularını sorumsuzca geride bırakarak aceleyle anne babamın evine koştum.

Ama Lucas evde değildi. Mesaj attı ve onun yerine saat sekizde Fallstown'da buluşacağımızı söyledi. Eminim Madoc onu bu akşam yarışlara gitmeye ikna etmiştir, ama Lucas'ın kibarca reddetmesini umardım. Fallstown'a gitmek istemiyorum.

Tasmamı görmek istiyorum.

Ve konuşmamız gerekiyor.

Ama önce tasmamı görmek istiyorum.

Bulaşık bezini tezgahın üzerine fırlatıp ellerimi başımın üstünde kenetledim ve gözlerimi tavana dikerek mutfakta volta attım.

Şu ana kadar neler biliyorum? Green Street'i Drew Reeves ile birlikte kurdu.

İstemedi birini öldürdü ve suçluluk duygusuyla kendini sürgüne kapattı.

Şimdi ise Green Street'in yeni lideri tarafından tekrar sürgüne gönderiliyor.

Yıllar öncesinden anıları canlandırmaya çalışıyorum. Akşam yemeğine nasıl geldiğini ama sonra arkadaşlarını görmeye nasıl gittiğini. Bir keresinde beni kütüphaneye götürürken tanıdığı biriyle karşılaştığımızı.

Onların benimle konuşmasını istemiyordu. Drew muydu?

Görüntüyü kafamda canlandırıyorum ama net bir resim elde edemiyorum.

Sonra iskelenin altında saklandığımız o gün vardı. O cinayetten önce miydi yoksa sonra mı? O her kimse onu görmek istemiyordu.

Ve şimdi kendinden nefret ediyor.

Kollarımı indirip bezi çamaşır sepetine attım ve açık dizüstü bilgisayarımın başına oturdum. Arabada beni kucakladığında her şey yolundaydı. On yıl önceki Lucas gibiydi. Geri istediğim Lucas buydu. Hak ettiğim Lucas buydu. O bir katil değil, kötü bir adam da değil. Drew Reeves'in ona çok pahalıya mal olmasına izin verdi.

Saate tekrar baktım. Duş aldım, temiz kıyafetler giydim ve fırına geri döndüm, hâlâ vakit geçirecek zamanım vardı. Şu anda nerede? Yanımda olmadığı her saniye endişeleniyorum. Sanki Hugo onu sokaktan kaçıracaktı gibi.

Şaşırdım doğrusu, Farrow'u beni almaya ve yarış pistine getirmeye göndermedi.

Kafamda çarkların dönmesine izin verdim. Evet, bu şaşırtıcı. Farrow'u göndermedi çünkü Farrow'la birlikte. İçimde bir korku hissi belirmeye başladı. Bir şeyler mi planlıyorlar?

Lucas'ın benimle konuşması neden bu kadar zor?

Boş ver gitsin. Pistte değilse bile yakında olacaktır.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp, çapraz askılı çantamı başıma geçirdim ve telefonumu alıp bisikletime doğru yöneldim.

Ama sonra hatırlıyorum...

Geri dönüp yeni araba anahtarlarımı çalışma masasından aldım ve fırının ışıklarını söndürdüm.

Sokak kapısını açarken telefonum çalışıyor ve ekrana şöyle bir bakıyorum. Kapıyı kilitlerken cevap veriyorum. "Merhaba," diye cıvıldıyorum.

"Hey, ufaklık," diye yanıtlıyor Jax.

İş yerimin anahtarlarını çantama attım ve yeni aldığım Jeep'ime doğru, bloğun etrafından dolaşmaya başladım.

"Çok ortalarda olamadığım için özür dilerim," diyor bana. "Bu yaz çok hızlı geçti."

"Sorun değil. Hepimiz meşgulüz."

"Bu hiç de iyi değil." Duraksıyor, sesi yumuşuyor. "Seni özlüyorum."

Çantamı arabanın arkasına atıyorum ve tereddüt ediyorum, bu hissi çok seviyorum. Jared aradığında her zaman tatsız olmuyor ama genellikle gizli bir amacı oluyor ve Madoc aradığında da beni bir pikniğe veya partiye

davet etmek istiyor. Yine, tatsız değil ama her zaman dev bir kanadın altına sokulan bir yavru kuş gibi hissediyorum.

Jax aradığında, sanki bana sevildiğimi hissettirmek istiyor gibi geliyor. Tıpkı kendisinin büyürken hissetmediği gibi.

"Beni özlemedin mi?" diye birden söyledi.

Arabaya binerken sııttım. "Evet, öyleyim. Ama senin ne kadar tatlı olduğunu görünce gülümsemekle çok meşgulüm."

Bir an sessiz kalıyor. "Evet, şey..."

Yanaklarındaki kızarıklığı hayal edebiliyorum.

Üç erkek kardeşimin en küçüğü, Jared kadar güçlü ve Madoc kadar kudretli, ama her zaman biraz daha nazik. Belki de duygularını kontrol altında tutmak onun doğasında var, ama bence içten içe sürekli olarak diğer ikisi gibi bana bağırmaya veya benden bir şeyler talep etmeye hakkı olmadığını hissediyor. Jax ile kan bağıym yok. Görünmez bir çizgi var, asla aşmıyor ve üç kardeş arasında en çok onun aşmasını isterdim. O benim kardeşim ve bunu bilmesini istiyorum.

"Sana minnettarım, bunu biliyorsun," diyor. "Hawke şu anda beni çıldırtıyor ve sana bakıp belki de birileri üzerinde iyi bir etki bırakmışımıdır diye düşünüyorum. Çünkü dürüst olalım, Jared ve Madoc öyle değildi."

Biraz gülüyorum ama suçluluk duygusu gülümsememi hemen siliyor. Eğer bir sır sakladığımı—ya da aslında birkaç sır—bilseydi...

Motoru çalıştırıp kulaklığını taktım ve telefonumu yolcu koltuğına koydum. "Hawke'ye ne oluyor?"

Kaldırımından ayrılıp High Street'ten aşağı, Fallstown yönüne doğru ilerliyorum.

"Ah, şu kurduğu öğrenci birliği." Sesi küçümsemeyle doluydu. "Ben böyle bir züppe yetiştirdiğimi sanmıyordum."

Neredeyse kahkaha atacaktım. "O, züppe biri değil."

Hawke, Kade ve Hunter, geçen sonbaharda Clarke Üniversitesi'nde Sigma-bir şey-bilmem ne diye bir öğrenci birliği kurdular. Hatta kampüsteki metruk bir evi bile yenilediler. Şimdilik sadece üç kişiden oluşuyorlar, ancak ulusal bir örgütle bağlantı kurdular, bir yönetim kurulu oluşturdular ve üye alım sürecine başladılar.

Şöyle devam ediyor: "Aro bile onun bir üniversite öğrencisine aşık olmasından iğreniyor."

"Ya da garip bir şekilde tahrik olmuş."

Aro ve Dylan hakkında bildiğim kadarıyla, erkek arkadaşlarının kendilerinin katılamayacağı kulüplere üye olmasının getirdiği zorluktan keyif alacaklardır. Hoşlanmadıkları şey şu:

Dikiz aynımda bir araba hareketi dikkatimi çekiyor. Siyah Dodge'un artık tanıdık gelen görüntüsünü görünce geriliyorum.

"Neredesin?" diye soruyor.

"Fallstown'a neredeyse vardık." Sola dönüyorum. "Dylan bu akşam yarışıyor."

Direksiyonu sıkıca kavradım, tekrar aynaya baktım. Bu lanet araba beni iyice sinirlendiriyor. Ne istiyor acaba?

Boğazımı temizledim, vites değiştirdim ve hızlandım. "Er ya da geç bazı hatalar yapacağımı biliyorsun, değil mi?" dedim ona.

"İşi, ehliyeti, sabıka kaydı ve cinsel geçmişi olmadığı sürece, yaptığın tüm hataları onaylıyorum." Çıtır çıtır bir şey çiğnediğini duyuyorum. "Aro'nun seçtiği adamla gurur duyuyorum. Ve Dylan'ın seçtiği adamla da."

Evet. İkisinin de erkek arkadaşları onun aile üyeleri. Ve Aro'nun geçen gece şişme oyun evinde bana anlattığına ve Dylan'ın yıllar önce Hunter'la ilgili itiraflarına göre ikisi de bakir. Jax'i daha çok tedirgin edecek birini seçiyorum çünkü benden çok daha büyük birine aşığım. Geçmişi ona çok sorun çıkaran birine.

"Neyse ki Juliet, Tate ve Fallon birbirlerine aşık oldukları sırada sizin kriterleriniz geçerli değildi."

"Öyle değil mi?" diye karşılık veriyor.

Gülüyorum. Hepimiz biliyoruz ki, o, Jared ve Madoc bu kuralların etrafından dolaşmakta çok zorlanırlardı.

Arkamdaki araba yaklaşıyor. "İşine geri dön," diye takılıyorum. "Gitmem gerek."

"Seni seviyorum, evlat."

Telefonu kapatıyoruz, gaza basıyorum, tekrar vites değiştiriyorum ve Fallstown'a doğru hızla ilerliyorum.

Uzun yoldan piste doğru hızla ilerliyorum, bir yandan da aynadan etrafıma bakıyorum. "Benden ne istiyorsun?"

Beni mi gözetliyorsun? Beni mi koruyorsun? Ne zaman saldıracağını mı düşünüyorsun?

İleride ışıklar parlıyor ve rayların önünde, sağ taraftaki derme çatma otoparklarda arabalar duruyor. Telefonumu alıp Deacon'ın beni bir

keresinde aradığı numarayı tuşluyorum. Dodge'un içinde aramanın ışığının yanmasını bekliyorum.

Ama öyle değil.

Eğer Deacon ise, o telefonu yanında taşımıyor.

Telefon görüşmesini bitirip direksiyonu aniden çevirerek, zaten ezilmiş çimenlerin üzerinden sekerek hızlıca bir park yerine yanaştım. Motoru kapatıp telefonumu ve anahtarlarımı alarak ana yola geri koştum; araba hâlâ ortada durmuş, bana bakıyordu.

Hadi, onlara yalvarıyorum. Arabadan inin artık.

Öylece duruyor.

Ne istiyorlar bunlar? Dün gece onu kampa götürdüm, o da beni terk etti. Anlamıyorum.

Arabaya doğru ilerlerken, aniden geri geri gittiğini görüyorum. Duruyorum, geri çekilmesini bekliyorum, bir yandan da hayal kırıklığıyla bağırmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Hey, geldin!" diye Dylan'ın sesini arkamdan duydum.

Arkamı dönüp kollarımı açtım, tam o sırada o da bana sarılarak beni kucakladı. Arkamdaki arabayı görüp görmediğini bilmiyorum ama gece boyunca buraya sürekli araçlar girip çıkıyor. "Size eninde sonunda biraz boş zaman bulacağımı söylemiştim," dedim ona.

Beni neşeyle bir o yana bir bu yana sallıyor. "Benimle yarışmak ister misin?"

Kadın uzaklaşıyor ve ben de omzumu çevirip arabanın uzun yolda geri geri gittiğini görüyorum.

"Eğer hâlâ yarış arabası kullanıyor olsaydınız, belki," diyorum.

"Bu ayarlanabilir."

Şimdi motosiklet yarışları yapıyor ve artık başka bir yarışa katılmakla ilgilenmediğini biliyordum.

Onunla birlikte rayların yanına yürüyorum. "Sadece dikkatli ol."

"Olabileceğim tek şey olacağım."

Ona hafifçe gülümsüyorum ama o bunu görmüyor. Kim olduğunu bilmesini seviyorum. Onun yolunda asla bir yol ayrımı olmuyor.

Geceleyin motorlar kükrüyor, tribünler dolu ve yiyecek kamyonları ile hediyelik eşya çadırlarının önünde uzun kuyruklar oluşuyor. Bu, Jared'in ekibiyle birlikte bir ay sürecektir bir yolculuğa çıkmadan önceki son yarış. Söylentilere göre Colorado'ya uğrayacak. Belki Noah babasını görebilir.

Ayrıca Dylan'ın da ilk gerçek turnesine katılacağını duydum. Bunu da ancak Dylan'ın sonbahar dönemi başlamadan önce evde olacağına söz vermesi şartıyla kabul etmiş.

Lucas, elleri cebinde, kardeşlerimle birlikte bir grup halinde duruyor. Yanına, yakınına, duruyorum ve aniden hareketsiz kaldığını hissediyorum. Eğlendiğimi gizlemeye çalışıyorum.

Jared selam bile vermiyor. Sadece kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Güzel Jeep."

Jared, onun izni olmadan herhangi bir karar vermemden hoşlanmıyor.

Lucas, "Ona öyle bakma," diye takılıyor. "Onu inceledim ve ona sürpriz olarak aldım. Ucuzdu ama iyi çalışıyor."

Madoc ağzını yana doğru büküyor ama kapalı tutuyor.

Lucas sözlerine şöyle devam ediyor: "Ben gittikten sonra onu daha yüksek güvenlik derecesine sahip ve kurşun geçirmez camlı bir şeye ikna edebilirsiniz. Neyse ki onu araba kullanmaya başlattığım için şükredin."

"Evet, teşekkür ederim," diye homurdanır Madoc. "Her zamanki gibi, dinlediği tek kişi sizsiniz."

Lucas'ı dinlemeli miyim? Dün gece beni nasıl kovaladığını hatırlayınca neredeyse gülecektim.

Ama durun bir dakika... ben gittikten sonra, demişti. Lucas şimdi kalmayı en azından düşünmüyor mu? Bunun beni neden şaşırttığını bilmiyorum. Şaşırtmamalı. Zaten ona dün gecedен fazlasını istemediğimi söylemiştim.

Çantamdan pusulayı çıkarıp, kardeşlerim diğerleriyle konuşurken onun cebine koyuyorum. Sonuç ne olursa olsun, pusulanın onda olmasını istiyorum.

"Eve gidebilir miyiz?" diye fısıldadım.

Onu bir süre daha kendime saklamak istiyorum.

Ama arkama geçiyor ve diğer tarafıma geçerken nefesini saçlarımda hissediyorum. "Farrow seni anne babanın evine kadar takip edecek," diye mırıldanıyor, "ve güvende olduğundan emin olacak. Ben de en kısa sürede eve geleceğim."

"Neler oluyor?"

Ama bu gerçek bir soru değil. Bu bir yalvarış. Konuşması için bir rica.

Gözlerimi yakalıyor ama biliyorum ki bir an beş dakikaya dönüştüğünde bana söylemeyecek.

“Quinn!” Dylan sevinçle yanıma geldi ve ellerimi tuttu. “Noah’ın araba yarışını hiç görmedim, o yüzden bunu yapacağız!” diye bağırdı. “Sen onunla mı gideceksin, yoksa benimle mi?”

Lucas'a bakmak istemediğim için yüzümü ondan çevirdim.

Dylan beni uzaklaştırmaya başladı ve ben de onun söylediklerine odaklanmaya çalıştım. O ve Noah bisiklet yerine yarış arabası mı kullanıyorlar? Ve ben de onlardan biriyle mi gidiyorum?

Ama dirseğimin iç kısmını kavrayan bir el beni geriye doğru çekmeden önce tepki verecek vaktim olmuyor.

İkimiz de Lucas'a baktık ve o da Dylan'a başını sallayarak "Hiçbir yere gitmiyorum" dedi.

Sessizliğinden mi, kolumdaki koruyucu elinden mi, yoksa bana yaptığı gibi onun kendini tehlikeye atıp atamayacağına karar vermemesinden mi bilmiyorum, ama gözlerinde anlayışın belirlediği anı görüyorum. Fırtına mavisini gözleri irileşiyor ve dudakları aralanıyor.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese söyledi, bana gülümseyerek. "Ciddi misin?"

"Dylan, git otur," diye homurdandı Lucas kendi kendine.

Ama neredeyse kahkaha atacak gibi oldu. "Ah, artık çocuk değilim, o yüzden sus artık."

Kollarını bana doladı ve ben de kaskatı kesildim, yakındaki kardeşlerimden birinin neler olup bittiğini soracağından endişelendim.

Ama bir an sonra her şey kayboluyor. Ona sarılıyorum, göğsüm öyle bir sıkışıyor ki tüylerim diken diken oluyor.

"Beğendin mi?" diye soruyor kulağıma.

"Evet."

Gerçekten inanılmaz.

Rahatlamamı o kadar zor tutuyorum ki titriyorum. Sırrın ne kadar yorucu olduğunu fark etmemiştim. Bakışları, konuşmaları, çekimi saklamak... Ama yine de, “Kimseye söyleme, tamam mı?” diyorum.

“Aro’ya söyleyeceğim.” Geri çekilerek bakışlarını gizledi. “Babama söyleyebilirsin.”

Arkasını dönüp sevgilisinin yanına doğru sevinçle koştu ve beni o korkunç düşünceyle baş başa bıraktı. Yok artık, imkansız.

Lucas kolumu bıraktı ama ben dönmedim. "Gerçekten hâlâ Shelburne Falls'tan ayrılıyor musun?"

Eğer denemeye kalkışacağını düşünüyorsa, ses tonumu kontrol altında tutamayabilirim. Öyle ki, sadece Jared değil, Shelburne Falls'taki herkes ne kadar ileri gittiğimizi anlayacak.

Ama Madoc'un sesi bizi bölüyor. "Lucas!" diye sesleniyor.

Adam bir adım öne eğildi. "Bu Vanessa Black, Chicago Üniversitesi mezunu." Arkasındaki siyah saçlı genç kadını işaret etti. "Doktorasını yaparken Barton & Haynes'te staj yapıyor."

Peki, Lucas neden bununla ilgilensin ki?

Lucas'ın kalıp Fallon'ın ve kendi eski şirketinde tekrar çalışmaya başlayacağını düşünüyor mu?

"Tanıştığımıza memnun oldum." Lucas elini uzatıp tokalaştı. "Uzmanlık alanınız nedir—ticari mi, konut mu..."

"Bana ne iş verirlerse vereyim," diye takılıyor, "ama özellikle doğa koruma alanına ilgi duyuyorum."

Adam ona bakıyor. Kadın adama bakıyor. Madoc ikisine de bakıyor.

Sanki ben, son hızda uzaklaşan bir kamera gibiyim; onların küçük, rahat çemberi benden çok uzakta.

Madoc, Lucas'a, "Yarın Fallon'ın atölyesinde bütün günü geçirecek," diyor. "Belki onu çevre dostu olmaya ikna edebilirsin."

Sonra Madoc ona göz kırpmıyor. Neden göz kırpmıyor? Lucas'ın yanında yerimi hissetmek istiyorum, başkaları oraya ait olduğumu bilmese bile, ben biliyorum.

Ama Lucas bana hiç bakmıyor bile.

Lucas gülerek, "Şehir sakinlerini başka bir yerde mutlu etmek zor," diyor.

"Doğru motivasyona ihtiyaç var," diye flörtöz bir şekilde sordu. "Yarın orada olacak mısın?"

Gözlerimi ona çevirdim. Atölyede yalnız başlarına mimari ve ilgi alanları hakkında konuşurkenki görüntüleri kafamı sıkıştırdı.

Kalbim boğazıma düğümlendi, sanki bir tüneldymişim gibi gözlerim kararmaya başladı, ama sonra... bir el elimi tuttu ve beni oradan uzaklaştırdı.

Nefesimi içime çekiyorum, Noah beni bir grup insanın dans ettiği hoparlörlerin olduğu yere götürürken sendeliyorum. "Konuşma." Beni kollarına çekiyor ve ben de kollarımı boynuna dolayarak gözlerimi kapatıp nabzımı kontrol altına almaya çalışıyorum. "Mümkün olduğunca bir şeye tutun," diyor bana.

Sarsılmış olmamın sebebi üzgün müyüm yoksa kızgın mı, emin değilim. Madoc onu tuzağa düşürmeye çalışıyor. Lucas'ın kalması için her şeyi yapıyor.

Ama Lucas bana bakmalıydı. Ya da daha iyisi, elimi tutmalı ve bana karşı hislerini belli etmeliydi.

"Sorun yok," diyorum kendi kendime.

Bir gece. Anlaşma buydu.

Noah ve ben, Yungblud'un hızlı tempolu bir şarkısı olmasına rağmen yavaş dans ediyoruz, etrafımızdaki insanlar da eğleniyor. Hunter, Dylan'ı arkadan kucaklıyor ve ileri geri sallanıyorlar, Kade, Aro veya Hawke'ı hiçbir yerde göremiyorum ve Farrow, tanımadığım bir kız ona yapışmışken bize dik dik bakıyor.

"Farrow bir şeyi öldürmek üzere gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum, dikkatimi dağıtmaya çalışarak.

Noah bana bakıyor. "Eğer birimiz sana dokunursa, onun kendisi olmasını istiyor." Beni tekrar kucaklayarak alaycı bir şekilde, "Bu yüzden seni kolay kolay bırakmayacağım," diyor.

Biraz gülüyoruz, rahatlıyoruz. Farrow'un sinirlenmesinin benimle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum. O da Noah'ın Codi ile bir ilişkisi olmasını istemiyordu.

Noah kollarımın altında geriliyor ve ben de olacakları bilerek gözlerimi kapatıyorum.

"Quinn?" diye soruyor Madoc, dansımı bölerek.

Gözlerimi açıp başımı çevirdim, Madoc ve Jared yaklaşıyordu, ardından Lucas geliyordu.

Madoc bana, "Evde küçük bir buluşma düzenliyoruz," diyor. "Pizza çok iyi gelir. Neden yeni arabanla gelmiyorsun? Biz de orada buluşuruz."

"Bu gece olmaz." Arkamı dönüyorum. "Dans edeceğim."

Benden yemek yapmamı istediklerinde onlara hiç yemek vermeyi reddetmedim, ama o gerçekten pizza istemiyor. Benim gitmemi ve ona göre birçok kızla çok eğlenen yakışıklı bir adamla eğlenmemi istemiyor. Noah beni rahatlatıyor. Farrow da öyle, bu arada.

Lucas da söze giriyor: "Quinn, seni eve götüreyim."

"Burada kalıyorum." Noah ile tekrar birlikte hareket etmeye başlıyorum. "Ve artık çocuk değilim."

"Quinn—"

“Sonra görüşürüz.” Arkamızı dönüp yavaşça kalabalığın arasına karışıyoruz. “Şimdi dans ediyorum.”

Noah beni sıkıca tutuyor ve Lucas'ın muhtemelen onu kıskandırmaya çalıştığını düşündüğünü biliyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, şu anda kendi yaşıtım biriyle olmaktan daha çok istediğim bir yer yok.

CHAPTER TWENTY-SIX

Lucas

Herkes etrafımıza doluşuyor. Quinn'in üç erkek kardeşi, eşleri, Dylan, Hunter...

Hugo, dans eden kalabalığın diğer tarafında, iki adamıyla birlikte bekliyor ve hepsi de beni gözlemliyor. On beş dakika önce gelmişti ve o zamandan beri Quinn'i buradan çıkarmaya çalışıyordum; güvenli bir mülkteki kilitli bir kapının ardında.

Sonra da Jax'e gideceğim. Şehrin kameralarına erişimi var ve polisle iyi ilişkileri bulunuyor. Harekete geçmeden önce Drew'un bölgede olup olmadığını görebileceğim.

"Hazırlanman gerekmez miydi?" diye çıkıştı Jared, Noah'ya.

Ama Quinn onun adına cevap veriyor: "Meşgul."

Ona gülümsemelerinden birini veriyor ve ben de gözlerimi karınlarına indiriyorum. Dokunaklı.

Gömlekleri birbirine değiyor ama adam onun bedenini kesinlikle hissedebiliyor.

"Sana dokunmayı bırakmazsa işten atılacak," diye homurdandı Jared.

Kesinlikle doğru.

Ancak Tate araya giriyor: "Sanki o boş tehdit, eskiden seni benden uzaklaştırabilirdi."

Karısına hırslı bir şekilde, "Bu sabah beni durduramazdı! Ne demeye çalışıyorsun?" diye çıkıştı.

"Bu 'Söylediklerimi yapın, yaptıklarımı değil' tavrı bir süreliğine beni cezbediyordu ama şimdi sen sadece..." diye düşünüyor. "Kelime neydi?"

"Kadın düşmanı mı?" diye soruyor Dylan.

"Yargılayıcı mı?" diye çıkıştı Fallon.

Tate sonunda ekliyor: "Ataerkil. Sanki bir öğretmen ya da müdür gibisiniz. Yaşlılara yönelik."

Jared'ın gözleri fal taşı gibi açılmış, dişleri görünüyordu.

Madoc homurdanır, ama karısı hemen araya girer. "Aman Tanrım, sakın öyle deme!" diye azarlar onu eğlenirken. "Tam isabet. Quinn, o yaşta sizin üçünüze kıyasla bir melek."

Juliet, "Bırakın biraz hata yapsın," diye azarladı.

"Onun da bizim yaşadığımız her şeyi yaşamasını mı istiyorsun?" diye soruyor.

"Bu onun seçimi."

Bunu da siktir et.

Öne çıkıyorum. "Aslında değil." Parmaklarımı şıklatarak Farrow'a sözlerle açıklamaya gerek duymadığı bir emir veriyorum. "Bay Kelly?"

Ve Nuh'u işaret ediyorum.

Herkes sessizleşir, Farrow sırtır ve hemen parmaklarını çıtladır. "Kesinlikle, patron." Noah Van der Berg'in gözlerine bakar. "Seni ele geçirmek için can atıyordum."

Farrow ısıklık çalar ve mürettebatı harekete geçer.

O, Noah'ı yakalıyor, ben de Quinn'i zapt ediyorum ve onu kollarımın arasına alıp götürürken olup bitenleri görmüyorum.

Çığlıklar kulaklarımı tırmaladı.

"Kahretsın!"

"Ona dokunmayın!"

"Kahretsın!"

Quinn elimde çırpınıyor. "Aman Tanrım," diye homurdanıyor omzumun üzerinden. "Farrow, dur!"

Onu alıp götürdüm, çırpınışlarını umursamadım, ağaçların arasından geçerek taşan otoparka ve bagaj kapaklarında içki içen insanlara doğru ilerledim.

"Bırakın beni!" diye bağırdı. "Bu adil değil!"

İleride onun cipini görüyorum, onu içeri sokana kadar tutabilmeyi umuyorum.

Yüzüme ters ters baktı ve "Belki de onlara Noah'ın her zaman bir centilmen gibi davrandığını ve dün gece küçük kız kardeşlerini üç kez becerenin sen olduğunu söylemeliyim." dedi.

"Belki de yapmalısın." Onu araba kapısının yanındaki yere, yere yatırıyorum. "Böylece birbirimizden ayrı kalırız."

Ve o bunu istemiyor. Hadi bakalım, cesaretini topla!

Ama o sadece alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Evet, bana büyük sırrını anlatmak zorunda kalmamak için her şeyi yaparsın."

Elimle işaret ederek, "Anahtarlarını ver," dedim.

"Kahretsin."

Vay canına, büyük laflar.

Çantasını hızla açıp anahtarları buldum ve eline tutuşturdum. "Weston'a gitme."

"İstediğim yere giderim."

Ama şaşırtıcı bir şekilde, kalmakta ısrar etmedi ve arabasına bindi. Bana bir daha bakmadan, otoparktan çıktı ve ağaçların arasında gözden kayboldu. Belki de Weston'a gidiyor, beni peşinden sürüklemeye çalışıyor ama... Madoc'a gitmesi daha iyi olur. Bir şey kanıtlamak için kendi güvenliğini riske atmanın doğru olmadığını biliyor.

Üstelik onu erkek kardeşinin evinde yalnız bırakmam gerekecek. Ki görünüşe göre o da bunu istiyor. Şimdilik.

Hugo ve adamları otoparkta belirdi, gözleri üzerimdeydi ve ben de kıcımlı kaldırıp onları önemsediğim herkesten uzaklaştırdım. Jared'ın eski Mustang'ine atlayıp otoparktan hızla çıktım, onların da arabalarına doğru acele ettiklerini gördüm.

Sanırım Madoc'u dikiz aynasında gördüm, benim gittiğimi fark etti ama bir daha bakmaya fırsat bulamadan çoktan uzaklaşmıştı.

Gazı kökleyip yolda hızla ilerliyorum, otobana doğru hızla dalıyorum. Sola dönüp Weston'a doğru yöneliyorum ve arkamdakilerin beni takip ettiğinden emin olmak için gözümü dört açıyorum.

Ama Hugo dur işaretini görmezden gelip sağa doğru dönüyor. Tıpkı Quinn'in sürdüğü gibi.

Gazı salıyorum. Kahretsin.

Direksiyonu ani bir hareketle çevirerek savruluyorum, muhtemelen yüz dolarlık lastik parçasını asfaltta bırakıyorum. Vites kolunu bir kademe yukarı iterek Green Street'i takip edip Şelaleler'e doğru geri dönüyorum, onları kaybetmemek için arkalarından hızla gidiyorum.

Telefonum tutucuda, şarj aletine bağlı. Quinn'i arıyorum.

Hugo'nun arabasının etrafından bakıp arka lambalarını görebilmek için boynumu geriye doğru büküyorum. "Hadi, hızlan," diye yalvarıyorum kendi kendime.

Çağrı sesli mesaja yönlendirildi ve telefonu kapattım. Hızlıca dokunarak ona bir mesaj gönderdim.

Döngüye geri dönün.

Artık kimse öyle demiyor ama Loop, Fallstown'dan daha kısa yazılmıştı.

Gecenin bu saatinde hangi işletmelerin hala açık olduğundan emin değilim ve Madoc'un yarışlardan sonra misafir ağırlayacağını biliyorum, bu yüzden evinde personel olacak, ama onun oraya gitmesini riske atmak istemiyorum. O mahalledeki tüm malikaneler kısmen تنها yerlerde bulunuyor.

Ve eğer Weston'a gitmeye kalkarsa, vay halimize. Orası artık benim bölgem değil ve Farrow şu anda beni destekleyecek durumda değil.

Farrow...

Uzanıp numarasını çevirdim.

Far ışıkları dikiz aynama vuruyor. Gözlerimi kısıyorum, korumaya çalışıyorum ama aynayı karartmadan önce Hugo'nun arabası aniden önümde duruyor.

"Kahretsin!" Frenlere basıp direksiyonu kırıyorum ama yeterince hızlı değilim. Jared'ın arabasıyla Hugo'nun arabasının tamponuna çarpıyorum, Hugo'nun aracı da takla atarak yolun kenarına savruluyorum. Önünde başka bir araba görüyorum ama Quinn değil. Bir Traverse mi?

Mustang, tümseklerden, çalılıklardan ve çıkıntılı ağaç köklerinden geçerken başım tavana çarptı. Omzuma bir şey çarptı, yakıcı bir acı kemiğime kadar işledi.

Araba önce sağa doğru sallanıyor, sonra sola doğru dengeleniyor ve sonunda dünya sessizliğe bürünürken derin bir nefes alıyorum. "Kahretsin."

Ben dik duruyorum. Yuvarlanmadım ama etrafıma bakındım ve Hugo'nun arabasını gördüm. Ters dönmüş halde duruyordu, içindeki en az bir kişi dışarı çıkmak için çabalıyordu.

Ne oldu böyle?

Direksiyondan parmaklarımı çekip telefonumu kaptım ve kapıyı açıp dışarı çıktım. Yürüyerek Axel'in nabzını kontrol etmek için eğildim, ama bir anda yere fırlatıldım. Sırtıma bir ağırlık çökerken telefonum elimden fırladı ve ıslak toprağa yapıştı.

Hugo hâlâ arabasının içinde baş aşağı asılı duruyor, benden birkaç santim ötede; emniyet kemeriyle uğraşırken nihayet kapalı gözleriyle beni

fark etti.

Aslında üç adam da hâlâ arabanın içinde.

Ensemde ürpertiler yükseliyor. Arkamda kim var?

"Spor yapıyormuşsun," diye fısıldadı tanıdık bir ses kulağıma.

Donakaldım, Drew Reeves kollarını kürek kemiklerimin üzerine bastırıp beni yere sabitledi.

Hugo'nun önündeki arabada o vardı ve o araba Hugo'nun önünü keserek bizi yoldan çıkardı.

"Ben de daha büyüğüm," diye alay ediyor.

Yerden kalktım, telefonumu aradım ve Quinn'in burada olmadığından emin olmak için kontrol ettim. Umarım çoktan gitmiştir.

Drew enseme kavrayıp beni geçen yılın dökülmüş yapraklarının içine itti. Başımı Hugo'nun arabasının açık cam çerçevesine bastırdı, gözlerim Green Street'in şu anki liderine kilitlenmişti, o da gösterge paneli ile ön cam arasına sıkışmış silahına ulaşmaya çalışıyordu.

"Onu öldür," diye fısıldadı Drew bana.

Hugo nefes nefese kaldı. "Şerefsiz herif..."

"Onu öldür," diye yalvarıyor eski dostum, sesindeki o yumuşak ton hâlâ çok kontrollü. "Seni hapse gönderirsem onu kim durduracak? Dubai'ye geri dönersen Shelburne Şelaleleri'ni kim koruyacak?"

Hugo emniyet kemerini çekiştiriyor, ne kadar çaresiz olduğunu homurdanarak söylüyor. "Axel!" diye bağıyor, adamını uyandırmaya çalışarak. "Nick!"

Arka koltuktan bir inleme sesi geliyor.

"Onun hakkında bilgi sahibi," diye ısrar ediyor Drew. "Ben de onun hakkında bilgi sahibiyim."

Sırtımdaki ağırlığa rağmen kendimi yukarı doğru itmeye çalışırken homurdanıyorum.

Hugo'nun emniyet kemeri çözülür ve çatıya düşer.

Drew sözlerine şöyle devam ediyor: "Seni öldürürse, ona zarar vermesini kim engelleyecek?"

Kimse beni öldürmeyecek.

Hugo tabancasını hızla kaldırdı ve ben de hızla kaçtım.

"Onu öldür ve işi bitir," diye fısıldıyor Drew kulağıma.

Ağırlığı üzerimden kalktı, Hugo silahı doğrulttu ve ben de ayak bileklerinden çekerek onu arabadan dışarı sürükledim. Boynumu çevirdim, Drew'e hazırlandım.

Ama Hugo'nun işten çıkarılması.

Tetiği çekti ve kalbim neredeyse durdu.

Hiç şansı yok.

Emniyet kilidini kapatmak için aceleyle hamle yapıyor, ama ben üzerine atılıp ellerini başının üstüne doğru iterek silahı elinden almaya çalışıyorum.

Drew nerede lan? Kafamın arkası şimdiden kızarıyor, kurşununu bekliyorum.

Hugo yana doğru dönerek dizini kaburgalarımın vurdu. Çıtırtıyı duyduğum anda vücudumda şiddetli bir acı hissettim.

İrkilerek geri çekildim. Kahretsin.

Onun lanet olası ellerini yere sertçe vuruyorum, bir, iki, sonra üç kez vuruyorum, ta ki ağzından bir çığlık çıkana ve silah yere düşene kadar.

Ona toparlanma fırsatı vermeden, yumruğumu geriye doğru savurdum ve öyle sert vurdum ki dişleri elimi kesti.

Ve ben de vurmaya devam ediyorum.

Ölebilirim. Tutuklanıp ömür boyu hapse mahkum edilebilirim, ama onlar burada oldukları sürece o güvende değil. Bu asla bitmeyecek.

Bunu yapmak zorundayım.

“Axel!” diye bağılıyor mürettebatına. “Nicholas!”

Kafasının tepesindeki saçlarından tutarak, kolum yorgunluktan yanana kadar tekrar tekrar vuruyorum.

Bu asla bitmeyecek. Onları yirmi yıl hapse atırsam bile, sonsuza dek bitmiş olmayacak. Sadece yönetimi başkalarına bırakıyorlar.

David Miller'ı ben öldürmedim.

Ve ben bunların hiçbirini istemiyorum.

Ama bu durum insanlara zarar verecek ve ben de yapmam gerekeni yapıyorum.

Ellerim kan içinde, boynunu kavrayıp sıktım.

Parmaklarımı iyice içeri soktum, kollarımın her kasını gerdim ve ondan gelen her hırıltıyı, her nefes alışını kestim.

Yüzü buruşuyor, teni grileşiyor ve ben onun üzerine diz çökmüş, yıllar önce yaptığım seçimler yüzünden burada olan bir başka adamın cansız gözlerine bakıyorum.

Göğsüm çöker, parmaklarımı gevşetirken acı başımı doldurur.

Birincisi bir hata. İkincisi ise katil olup olmadığım konusunda hiçbir şüphe bırakmıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve mide bulantısı boğazıma kadar yükseliyor... ta ki o ciğerlerine bir nefes çekip öksürerek hayata dönene kadar.

Boğazımdaki yumruyu yutarak ondan uzaklaştım ve geriye doğru sürünerek uzaklaştım.

Ellerimdeki kana bakıyorum, hiçbiri bana ait değil. Utanç tenimi kaplıyor, neredeyse geçtiğim çizgi hâlâ orada olduğu için vücudum titriyor. Tam önümde duran o çizgiye, kendimi durdurma şansım olmadan hâlâ takılıp düşebileceğim hissiyatıyla bakıyorum.

Drew gitmişti. Hugo nefes nefese kalıp yana döndü, silahı unutmuştu. Axel ve Nicholas arabadan sürünerek çıktılar.

911'i arıyorum, çünkü kimsenin yaralanmasından endişelenmiyorum, sadece Hugo'nun kayıplarını hesaplayamayacak kadar aptal olduğunu düşünüyorum. "112 numaralı otoyolun altıncı kilometresinde, yaralanmaların olduğu, ölümle sonuçlanmayan bir kaza meydana geldi."

"Hayır, dostum," diye tısladı Hugo, hepsi ayağa kalkarken. "Kahretsin."

Birkaç saniye içinde gözden kayboldular, yokuşu tırmanıp tekrar yola çıktılar ve gözden kayboldular. Muhtemelen Weston'a geri döndüler, ya da en azından bir araç beklemeye gittiler.

Telefonu kapatıyorum, ormanın içinde hat bile bağlanmıyor.

Ayaklarım hareket ediyor, ormanda ağır ağır yürüyorum.

Bu gece onu öldürseydim ne olurdu? Adamlarını susturmak için rüşvet verir miydim? Onu gömmeme yardım etmelerini ister miydim? Green Street'e geri dönmek zorunda kalır mıyım?

Daha kaç yalan söylemiş olurdum acaba?

Babamın ölümünden kısa bir süre önce, ev hayatımın arkadaşlarımla birarada biraz farklı olduğunu öğrendiğimi hatırlıyorum. Bu, gökyüzünde bir gök gürültüsü gibi bir farkındalıktı. Annem ve babam, arkadaşlarımla anne ve babaları gibi bağırıp çağırmıyordu. Annemin çalmasından korktuğum için doğum günü paralarımı saklamak zorunda kalmıyordum ya da evde hiç kimse olmadığı için kendi ev anahtarımı taşımak zorunda kalmıyordum. Babamın bunu nasıl açıkladığını tam olarak hatırlamıyorum, ama bir gün tam olarak her zaman istediği hayata sahip olduğunun farkına vardı. Artık geleceği beklemiyordu ya da başka bir şey için susamıyordu. İsteddiği her şeye sahipti.

Tek bir şey istiyorum. Quinn'in önündeki hayata gülümseyerek koşmasını istiyorum.

Ve bir daha asla ayrılmak zorunda kalmamayı gerçekten çok isterdim.

Hugo ve Drew ile işim bittikten sonra, itfaiye aracını boşaltıp teslim olacağım.

Kirli tişörtümü çıkarıp sokağı ve Madoc'un arazisini geçerek, evin yan tarafındaki çitlerin arasına gizlenmiş açık hava duşuna girdim. Suyu açıp tişörtümle yüzümdeki kanı sildim. Sessiz ev yanımda yükseliyordu ve eminim ki Madoc, Jared ve Jax'in ailesi, arkadaşları ve yarışçıları buraya geldiğinde her şeyi hazırlayan birkaç personel -en azından bir yemekçi ve barmen- vardı. Ama umrumda bile değildi. Madoc her an eve gelebilirdi ve saklanmazdım. Muhtemelen öfkem ve üzüntümü bile gizleyemezdim.

Drew ne istiyor?

Tahmin edebiliyorum. İşine geri döndü.

Ve sonra duşun suyu kafa derimden ve sırtımdan aşağı akarken gerçekte yüzleşiyorum. Madoc'un adını temize çıkarması ve işine geri dönmesi için beni zorlamaya çalışabilir. Hugo'nun bana henüz zarar vermemesinin sebebi bu olmalı, değil mi? Drew araya girip onu uzak tutmuştu, bunun bir sebebi vardı.

"Lucas, iyi misin?" Quinn'in sesini karşımda duydum.

Göz kapaklarımdın ardında dünya yana yatıyor ve ne hissettiğimi anlayamıyorum, ama bu kafa karışıklığı değil. Hatta korku bile değil.

Başımı geriye doğru bıraktım, ılık su başımı kapladı. Ben bir katil değilim.

Kontrol bende ve Hugo ile Drew aynı tarafta değiller.

Ellerini yüzümde hissediyorum. "Sana ne oldu?"

Sanırım artık kızgın değil. Gözlerimi açıp alnımı onun alnına yasladım ve ellerimi beline aldım. Kasıldı, elleri yanlarına düştü ama uzaklaşmadı.

"Seni yalnız bırakmam gerektiğini biliyorum," diyorum yüzüme sular akarken. "Başka birini bulmam gerektiğini biliyorum. Nedenini biliyor musun?"

"Konuyu değiştiriyorsun," diye karşılık verdi. "Sana ne oldu?"

Çenemi sıktım, yutkundum ve sonra şöyle dedim: "Çünkü biliyorum ki, beş ya da on yıl sonra birinin düğününe ya da cenazesine gittiğimde, seni odanın karşısında bir adamla göreçeğim ve onun kendisine ait olmayan birine dokunduğunu hissedeceğim."

O, bana ait olan birine dokunuyor. Bu yüzden onu bırakamam.

şimdi bile biliyorum. Aramızdaki bağı her zaman hissedeceğim.

Kaşları çatıldı. "Lucas..."

Parmak boğumlarımı yanağında gezdirirken başparmağım burnunun köprüsünde kayıyor. "Ve kolumda başka bir kadın olsa bile bunu düşüneneğim."

Quinn benim.

Yavaşça başını salladı. "Dur—"

"İstemiyorum," diye araya giriyorum, bu gerçeği söylemek çok kolay. "Durmak istemiyorum. İnanın bana, keşke durabilseydim."

Keşke onun için en iyisini yapabilseydim, ama tüm kusurlarım arasında en belirgin olanı açgözlülük gibi görünüyor. Onu tekrar tekrar ve tekrar istiyorum...

İki elimle kalçalarını kavrayıp birbirimize bastırıyorum, ağzını yumuşak, hızlı ısırıklar ve öpücüklerle yiyip bitiriyorum. O kadar narin ki, teni şeftali gibi. Elleri göğsüme bastırmak için kalkıyor ama ağzı hala bana açık. Sanki bir hız trenindeymiş ve karnında kelebekler uçuşuyormuş gibi gözleri kapalıyken ısırma, yalamama ve öpmeme izin veriyor.

Tanrım, ne kadar güzel!

Onun da beni öpmeye başladığını görünce, küçük kırmızı şortunun düğmelerini çözdüm ve elimi içeri sokarak parmağımı içine kaydırdım.

Ani bir irkilmeyele sırtını kamburlaştırdı ve kollarımı kavradı. "Aman Tanrım," diye inledi. "Burada olmaz. Ne yapıyorsun?"

İkinciye de içeri sokuyorum, büyük gözlerine bakarken onları içeri ve dışarı pompalıyorum. Islak parmaklarımı klitorisinin üzerinde döndürüyorum.

"Seni aklımdan çıkarıyorum," diye neredeyse boğularak söyledim. "Sen de beni aklımdan çıkarmak mı istiyorsun?"

Gözleri öfkeyle kısıldı ve dişlerini gösterdi.

Ve o da başını salladı.

"Kahretsin..." diye homurdandım, onu kollarıma alıp duş duvarına yaslamak için çevirdim. Üç taraftaki ahşap panellerden ince ışık şeritleri sızıyordu ve arkama doğru bacağımı savurarak kapıyı sertçe kapattım. Başımızın üstünde birkaç kuş kanat çırparak cıvıladı ve duş başlığından aramızda su sıçradı.

Onun dilini kendi dilimle okşarken, askılı tişörtünü kollarından aşağı doğru çekerek göğüslerini açığa çıkarıyorum ve şortunu ve külotunu bacaklarından aşağı doğru iterek ayaklarından çıkarıyorum.

Gözlerimi onun yüzüne dikerek, klitorisine yumuşak daireler çizerek okşadım ve onun da dizini bükerek bana biraz daha açıldığını hissettim.

İki parmağımı tekrar içine sokarken, o sıkı sıcaklıktan neredeyse titriyorum. Benim elimden bile daha sıkı. Aman Tanrım.

Başını yana çevirerek inledi ve ben de kulağına hırladım, "Durmak istemiyorum ve sen de durmamı istemiyorsun."

Parmaklarımı tekrar tekrar kıvrarak onu nazikçe yönlendiriyorum, bu da gözlerinin dönmesine ve göz kapaklarının titremesine neden oluyor.

Elini tutarak vajinasına doğru yönlendiriyorum, parmaklarının kontrolü ele geçirmesini izliyorum. Bir adım geri çekilerek önümdeki manzarayı zevkle izliyorum—Quinn, üstü belinde ve askıları kollarından aşağı sarkmış, bir eliyle vajinasını açarken diğer eliyle oynuyor. Göğüsleri nefes alışverişiyle titriyor, ıslak saçları gözlerinin önüne düşüyor. Gözlerini benden ayırmadan performansını sergiliyor.

Penisinin içi kanla dolup şişiyor ve korunma yöntemim olmamasına neredeyse hiç aldırmıyorum.

Dispenserlerden birinin altına elimi uzatıp, kot pantolonumu çözerken avucuma saç kremi sıkıyorum. Gözleri kocaman açılıyor, penisimi çıkarıp okşadığımı, yumruğumu yavaşça ve sıkıca kavradığımı izliyor. "Yine prezervatifim yok," diyorum ona.

Ama ben onun karnına boşalacağım. Belki de tek deneyimi olmasa bile, onun ilk ve her şeyi olacağım.

Kolumu arkasındaki duvara yaslayıp, onun tadına susamış bir şekilde, dişlerim onu ısırarak için yanıp tutuşurken, penisimi pompalıyorum. Dolgun göğüsleri cennet gibi görünüyor ve dudaklarım onları hissetme ihtiyacıyla titriyor. Ne kadar yumuşak olduğunu hatırlıyorum. Ağzımı her santiminde gezdirmeyi, hiçbir yeri keşfedilmemiş bırakmamayı nasıl istediğimi.

Ama kendimi tutuyorum, bu işkence her saniye daha çok aç kalıyormuşum gibi hissettiren bir özlem yaratıyor. Onu alt üst etmeden önce ne kadar daha dayanabilirim?

O, benim okşamamı izliyor, saç kremi penisimi parlatıyor ve eli daha hızlı hareket etmeye başlayınca inlemeye başlıyor. Klitorisi parmaklarıyla ileri geri sallanıyor.

Göğsü inip kalkarken nefes alışverişi düzensizleşti ve ben de bakışlarımı onun gözlerine diktim, orgazmını izledim ama...

Elini hızla çekti. "Şimdi seni içimde istiyorum." Beni kollarına çekti, bedenini benimkine bastırdı. "Çabuk ol, boşalmak üzereyim," diye nefes nefese söyledi.

Penisimin derisi lastik bant gibi geriliyor ve ucundan meni terinin sızdığını hissediyorum.

Evet, kesinlikle.

Ağzımı boynuna gömerek onu duvara yasladım ve bacağına belime doladım. Gözlerine bakarak, kolayca içine girerek ittim. O çok ıslaktı, ben de öyleydim ve bir anda ateşle kaplandım.

Ürpererek inledim. "Ah, kahretsin..." Tanrım, az kaldı her şeyi dökeceğim.

"Quinn..." Dudaklarım onun dudaklarının üzerinde dururken, kalçalarımı hızlı ve sert bir şekilde hareket ettirerek onu duvarda yukarı aşağı kaydırırken birbirimize bakıyoruz. Onun kendini kaybetmesini istemiyorum. Birden fazla kez orgazm olmasını istiyorum ve eğer yavaş gidersem, kesinlikle çok erken boşalacağım.

Ama onun orgazmını kovalarken, duvarın diğer tarafına sert bir gürültü indi. Donakaldık.

"Madoc, hayır," diyor kadın, sesi inilti ile fısıltı arasında bir tonda.

Duraklıyorum, Quinn ile ne yapacağımızı anlamak için birbirimizin gözlerine bakıyoruz. Bu da ne...?

Quinn'in başının hemen arkasından Madoc'un "Çocuklar dışarıda," dediğini duyuyoruz, "ve A.J. Jasmine'in evinde pijama partisi yapıyor."

Nefes nefese kalma ve inleme sesleri bize doğru geliyor, ardından bir kadının iniltisi duyuluyor.

Öpüşüyorlar, birbirlerine sevgiyle sesleniyorlar ve ben de aralıklardan bakmaya çalışıyorum ama görebildiğim tek şey insanların hareket etmesi.

"Ama misafirlerimiz var," diye tısladı Fallon.

"Onları siktir et."

Quinn'e tekrar bakıyorum, gözlerindeki korku o kadar değerli ki gülümsemek istiyorum. Kahrolsunlar.

Kampta kardeşlerinin bizi bulacağından endişelendiğinde de ona aynı şeyi söylemiştim. Fallon haklıymış. Gerçekten de ona benziyorum.

Yine yavaşça başlıyorum, büyük erkek kardeşi duvarın diğer tarafında dururken, onu beceriyorum, penisimi ucuna kadar çıkarıp tekrar sonuna kadar içeri sokuyorum. Gözleri kapanıyor, yüzü zevk ve acı arasında bir ifadeye bürünüyor ve ben de başını tutarak, vücudumu onunkine yapıştırıp güzel dudaklarını öpüyorum.

Titreyerek fısıldadı: "Beni duymasınlar."

İçeri ve dışarı doğru hareket ediyorum. Yavaş. Sessiz. Onu sıkıca tutuyorum ve kolumu boynunun etrafına tamamen dolayarak, o üzerime boşalırken elimle ağzını kapatıyorum.

"Bebeğim," diye fısıldıyorum kulağına, erkek kardeşinin de karısından aynı ağlama ve inlemeleri kopardığını duyarak.

Quinn'in ateşli vajinası beni sarıyor, zevk onu sardıkça vücudu gevşiyor ama ben beklemiyorum.

Tekrar başlıyorum, kalçalarını yoğuruyorum ve gözlerini onun kapalı bakışlarına kilitleniyorum.

"Bana bir bira ver!" diye bağıyor biri uzaktan. Ve havaya müzik sesleri yayılıyor.

İnsanlar burada, ama biz tam olarak olmak istediğimiz yerdeyiz, duramıyoruz.

Tekrar inledi ve ben elimi duvardan çekip saçlarına götürdüm. Saçlarını yumruğumun etrafına sararak, yavaşça başını geriye doğru çektim, böylece gözleri gözlerimle buluştu.

Madoc ve Fallon orada birbirlerini homurdanıp inletecek ne yapıyorlarsa onu yaparken, ben de "Beni sevdiğini söyle," diye fısıldıyorum.

Quinn'in saçları yüzüne yapışmış, ben de dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum.

"Beni hisset," diye mırıldandım nefesimin altında, durup penisimi onun içinde tutarken. "Ve beni sevdiğini söyle."

Ellerini göğsümde gezdiriyor, kalçalarını hareket ettiriyor ve benim bıraktığım yerden devam ediyor.

Parmaklarımı ağzımda ıslattım ve sonra onları arkalarından aşağı kaydırarak, sıkı küçük kalçalarını daireler çizerek okşadım.

Bir an için nefes almayı bırakıyor.

Aslında tamamen hareket etmeyi bırakıyor ve ben de sırtıyorum.

Uç kısmını içeri doğru bastırıyorum, tahmin edebileceğimden çok daha fazla sertleşirken homurdanıyorum. Tanrım, o kadar dar ki.

"Beni sevdiğini söyle," diye fısıldıyorum.

Parmaklarımı ilk eklemine kadar içeri sokup orada bıraktığımda, küçük miyavlamaları kısa ve tiz bir hal alıyor. Parmağımı kasıyor ve umarım bu şekilde onun içinde kalacak kadar uzun yaşarım. Tek bildiğim, bu gece onu bedenimden çıkaramayacağım.

Parmaklarımı sıkarken ve penisim vücudunun içindeyken, hızını artırıyor, bacaklarını vücuduma dolayarak üzerimde hareket ederken beni küçük öpücüklerle tahrik ediyor.

"Daha derine," diye yalvarıyor.

Ve parmağımı daha da derine bastırıyorum. "Söyle."

İnleyerek başını geriye doğru düşürdü ve giderek hızlanan bir hızla ileri geri hareket etti. Ardından nefesini tuttu, ikinci orgazm onu kasıp kavururken tüm vücudu taş gibi gerildi.

Gözlerini sıkıca kapatıp titrerken, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle "Seni seviyorum" diye mırıldandı.

Vajinası kasılıyor, hareket ettikçe daha da ıslanıyor ve ben de boşalmaya hazırlanırken iki elimle belini kavrayıp onu hareket halinde tutuyorum.

İnleyerek, "Ah, bebeğim." dedim. Alt dudağımı ısırdım, kahkahalar ve sesler giderek yaklaşıyordu. "Seni seviyorum..."

Ben de seni seviyorum.

Ama bunu söyleyemem. Ya beni kaybederse? Bunu hiç söylemezsem benden nefret etmesi daha kolay olur.

"Kahretsin, senden bir kol mesafesinden daha uzakta olduğumda nefes alamamayı çok seviyorum," diye hıçkırarak söylüyorum.

Orgazmım tüm vücudumu sarsıyor ve boşalıyorum, sanki hayatım buna bağlıymış gibi onu sıkıca kavıyorum. Dudaklarımı onunkilere bastırarak sertçe öpüyorum. "Seni seviyorum..." Ve gülümsüyorum. "Seni tekrar arzuladığımı seviyorum."

Babası, erkek kardeşleri ve yeğenleri beni öldürseler bile, yine de onu isterdim.

Mantıktan yoksun. Kurallar umurumuzda değil.

Onu istiyorum ve artık bunu saklayamayacağım zaman Tanrı bana yardım etsin.

CHAPTER TWENTY-SEVEN

Quinn

Senden bir kol mesafesinden daha uzakta olduğumda nefes alamamayı çok seviyorum.

Dün gece duyduklarım güzeldi.

Ve her yer çok sıcaktı.

Onun beni arzulamasını, beni bir kadın olarak görmesini ve bedenim için yaptıklarını beğenmesini çok sevdim.

Ama artık farklı bir şey duymaya hazırım.

Önce ben söyledim, bu bir hataydı. O da beni saf ve deneyimsiz sanacak.

Bundan sonra ne olursa olsun, bana nasıl hissettiğini bilmemi istemiyor mu?

Önümde boş köprü açılıyor ve bisikletimle nehrin karşısına geçiyorum. Bu sabah işe sessiz bir bisiklet yolculuğu iyi geldi. Ve kafamı toplamak için fazladan zamana ihtiyacım vardı. Lucas, daha önce ailemin evinden ayrıldığında hala uyuyordu ve orada birlikte olduğumuza dair tüm kanıtları ortadan kaldırdığıma sevindim. Elbette, yeni ev satın almamdan hala habersiz oldukları için birlikte orada olduğumuzu varsayabilirlerdi, ama seyahatlerinden döndüklerinde birlikte uyuduğumuzu keşfetmelerini istemedim. Kanepede işimiz bittikten sonra alt kattaki çöp kutusuna prezervatif bırakmadım, misafir odasına kıyafet izi bırakmadım ve birkaç saat önce ayrılırken iç ve dış kameraları tekrar açtım.

Jax'ten henüz bir arama almamış olmama şaşırdım. Her yerde canlı yayınlar varken, dikkatli olan herkesin bizi şehirde bu kadar sık birlikte gördüğümüzü fark etmemesi imkansız.

Kameralar...

Pedallamayı bırakıyorum. Jax'in, dün gece Lucas'a saldıran kişinin görüntüleri olabilir.

Birisi ona saldırmıştı. Yaraları ve morlukları fark etmek için bana söylemesine gerek yoktu.

Elbette, benimle bu konuda konuşmayacak. Sanki gerçeği saklamak onu benim gözümde daha iyi gösterecekmiş gibi.

Düşüncelere dalmıştım, motorun sesini neredeyse üzerime gelene kadar fark etmedim. Gözlerimi kırpıştırarak köprünün kenarına doğru direksiyonu kırdım, geçmesine izin vermek istedim ama omzumu çevirip baktığımda hiçbir şey yoktu.

Kulaklarımı eğittiğim için arabanın sesini duyuyorum ama sis köprünün üzerinden bir dalga gibi çöktüğü için onu göremiyorum. Ne farlar yanıyor, ne de hareket ediyor... Bisikletimden inip etrafa bakıyorum, nehrin kıyılarını bile seçemiyorum ve Weston'dan sadece bir ışık görüyorum. Tüm değirmenlerin arasında sadece bir tane.

Araba gitti ama ben bir o yana bir bu yana kıvranıyorum, tüylerim diken diken oluyor. Sis yüzünden görüş mesafesi çok az, hava hala karanlık ve yapayalnızım.

Motor aniden devirlendi ve ben sıçrayarak Weston'ın tarafındaki o lanet arabayı aramaya başladım.

Çok yakın. Nerede?

Tekrar yavaş yavaş kayboluyor, uzun, müzikal bir nota gibi uzaklaşıyor.

Gökyüzünde şimşekler çaktı, sonra kulağıma bir yüzük saplandı.

Kollarımın üzerindeki tüyler diken diken oldu. "Kahretsin," diye dişlerimi gıcırdattım.

Çantamdan çıkarıp ekranı kaydırıyorum.

"Neredesin?" diye soruyor Lucas.

Nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Evime geri koşmak zorunda kaldım. İş kıyafetlerim oradaydı." Koltuğuma geri oturuyorum. "Şimdi köprüden geçip şelaleye geri dönüyorum."

"Arabada mı?"

"Bisikletimle."

"Quinn." Sesi korkmuş geliyor. "Tek başına dışarı çıkmanı istemiyorum. Fırtına geliyor."

Gökyüzünde daha fazla gök gürültüsü duyuluyor, ama biliyorum ki onun endişelendiği şey yağmur değil.

"Hemen fırına git," diyor bana.

Sırt çantamda bozuk para ararken birkaç madeni parayı kenara attım. Geleneklere uymamıştım ve Winslet MacCreary ölmüş olmayabilir ama hâlâ izliyor olabilir.

"Sorun ne?" diye soruyor.

Nefes alışverişimi duyuyor olmalı ve önümdeki karanlık, göremediğim yoldan ürperiyorum.

"Bilmiyorum." Hızlıca pedal çeviriyorum, serin hava bacaklarımı okşuyor. "Her yer sis. Hiçbir şey göremiyorum."

Ayak sesleri, anahtar şıkırtıları, kapı çarpma sesleri duyuyorum...

Bir elimle gidonu, diğer elimle telefonu tutarak gözlerimi dört açtım. "Lucas?"

Hâlâ orada mı?

"Geliyorum," diyor. "Tehlike varsa saklanın."

"Lucas..."

"Fırına gidin!" diye bağıyor. "Oraya varana kadar benimle telefonda kalın."

Telefonumu sepete atıyorum, görüşmeyi açık bırakıp hızla pedal çeviriyorum. Yolda hiç ışık yok; sadece ara sıra tepeden gelen sokak lambaları aydınlanıyor. Yoğun sis tenimi serinletiyor, su damlacıkları yüzümü ıslatıyor.

Birkaç saniye içinde bacaklarım yanmaya başladı ve sapları çok sıkı tutmaktan parmaklarım ağrıdı.

Arkamı dönme riskini göze almıyorum.

Daha hızlı gidemem ve eğer orada bir şey ya da biri varsa, korkudan düşerim.

Yol kıvrılıyor ve inişli çıkışlı, bisikletim kendi ivmesiyle yokuş aşağı süzülüyor. Rüzgar saçlarımı savuruyor ve hızdan midem alt üst oluyor.

Ama Shelburne Şelaleleri'ne kadar yavaşça ilerliyorum, yol düzleşince tekrar pedallara basıyorum. Kimseyi duymuyorum. Hiçbir farın sıcaklığını ya da esintinin değişimini hissetmiyorum, ama ne olur ne olmaz diye... Normalde almayacağım dönüşler yapıyorum, beni takip eden kim varsa ondan kurtulmaya çalışıyorum.

Ana caddeye çıkıp köşeyi döndükten sonra ara sokağa girdim ve Lucas'ın arkamdan, anne babamın arabalarından birinde hızla geldiğini gördüm. Patronun nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Bisikletten inip sırt çantamı ve telefonumu kaptım, bisikletin yere düşmesine izin verdim. Lucas bana doğru koştu ve ben de aceleyle arka

kapıyı açtım, hala kimseyi göremiyordum.

İçeri girdikten sonra kapıları kilitliyorum ve sanki sisin içinde bir hayalet varmış gibi kapıdan uzaklaşıyorum.

Ama kimse yoktu. Muhtemelen köprünün yakınında, köprüde ya da beni buraya kadar takip eden kimse yoktu. Sadece karanlık bir boşluk hayal gücümü alt üst ediyordu.

Lucas ise... Korkmuş gibiydi.

Beni döndürüp yanaklarımı avuçlarının içine alıyor ve nefes alamıyorum.

Bunu bilmem gerekiyor.

"Sana ne oldu?" diye nefes nefese sordum. "Neden korkuyorsun?"

Gözlerimin içine bakarak ağzını açıyor, vücudu titriyor. Dilinin ucunda. Anlayabiliyorum.

Her şeyi bilmek istiyorum. Her anı. Onu buraya getiren her detayı.

O çok seviliyor. Onu buraya getiren neydi?

"Keşke dünyayı bir saatliğine kapatabilsem ve etrafımızda dönmesini engelleyebilsem," diye fısıldıyor.

Neden böyle söylediğini bilmiyorum ama ne demek istediğini anlıyorum. Bazen herkesin hareket etmeyi bırakması gerekiyor ki siz de onlara yetişebilesiniz.

Elini yüzümden çekip tutuyorum ve onu dükkana doğru götürüyorum. Sessizce peşimden geliyor, parmakları benimkilerle kenetlenmiş durumda.

Aynanın önünde duruyoruz, ben ona bakıyorum ve sonra kilidi açıp aynayı açıyorum.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne...?"

Çerçevenin içinden geçerken hâlâ elini tutuyorum. "Ben sana bir şey söyleyeceğim, sonra sen de bana bir şey söyleyeceksin."

Yavaşça onu içeriye yönlendiriyorum, bakışlarının yeni çevresini incelemek için her yere dağıldığını izliyorum. Aynayı kapatıp koridordan aşağıya doğru yürüyoruz, etrafta dolaşırken onu sessizce bırakıyorum; yatak odalarını, küçük spor salonunu, ofisi ve mutfığı ve Rivertown Grill'e açılan kapısı olan büyük salonu inceliyor. Duvarlardaki yazıları ve diğerlerinin topladığı tüm kanıtları incelerken tek bir soru bile sormuyor. Hatta aynanın çift yönlü olduğunu görmek için geldiğimiz yoldan geri yürüyor.

O içeri geri dönene kadar büyük salonda onu bekliyorum; bana sanki burada ne yaptığım konusunda şüphe duyuyormuş gibi bakıyor.

Ama ben şöyle açıklıyorum: "Hawke ve diğerleri bunun yıllardır burada olduğunu biliyordu." Bir an duraksıyorum. "Bunu yaklaşık bir hafta önce öğrendim. Weston ve Shelburne Şelaleleri'ndeki şehir efsaneleri arasındaki bağlantıyı araştırıyorlarmış ve burayı bulmuşlar."

"Yıllar mı?" diye kaşlarını çattı. "Neden size buranın burada olduğunu söylemediler?"

Anlamlı bir şekilde kaşımı kaldırıyorum.

Kaşlarını çattı. "Şu küçük pislikler."

Evet, sinirlenmişim ama Deacon sadece benimle konuştu, o yüzden şimdi içim rahat. "Sorun yok."

"Bu hiç de iyi değil," diye karşılık veriyor. "Bunu arkadaşlarıyla paylaştılar, hiç şüphe yok. İş yerinize girip çıkan herkes, tanımadığınız kişiler, burnunuzun dibinde bunu gördüler."

Biliyorum. Ama cevap vermiyorum, çünkü verirsem yine onlara kızarım.

"Bununla ne yapacaksın?" diye soruyor.

"Henüz bilmiyorum." Yüksek tavanlara ve geniş zemin alanına bakıyorum. "Kullanmak istiyorum ama aynı zamanda onların da geri gelmelerini istiyorum."

"Hawke?"

Başımı salladım. "Deacon ve Manas."

Ona, şehir efsaneleri hakkında şimdiye kadar öğrendiklerimizi anlatıyorum. Bu saklanma yerinin Karnaval Kulesi olduğunu ve yeni evimin de Winslet'in çok uzun zaman önce Rekabet Haftası sırasında ortadan kaybolduğu yer olduğunu.

Gece sürüşleri ve bizi takip eden araba hakkında da konuşalım.

Nefes alışverişi sığlaşıyor ve gözlerinde bir saniyede en az üç duygu belirliyor: kafa karışıklığı, öfke, korku...

O tepki vermeden önce devam ediyorum. "Sanırım yaşıyor," diyorum ona. "Ve sanırım Shelburne Falls'ta."

Başını sallayarak yanıma geldi. "Yirmi yıldan fazla oldu Quinn. Kimse bu kadar sabırlı olamaz."

"Belki de o kadar uzun zaman geçmemiştir." Gece Baskınları sırasında açıkça intikam alıyordu, ama belki de kardeşlerin nereye kaçtığını bilmiyordu ve cinayet haberlerinin onları geri getireceğini umuyordu. "Belki de onu öldürmeye çalışanları öldürdüğünde, kardeşler bunu duyup

geri döndüler,” diyorum ona. “İz henüz kaybolmadı. Belki de kule, Rekabet Haftası ve Gece Baskını'ndan sonra başka bir bölüm daha vardır.”

Belki de son yirmi yılda çok daha fazla şey oldu.

Ama Lucas benim yanlış sonuçlara vardığımı düşünüyor. "Seni takip etmiyor," diyor.

"Belki de hayatta olduğunu öğrendiler ve onu kurtarmak için geri dönmek zorunda kaldılar. Belki de kaçanlardan değillerdi." diye devam ediyorum.

Senin gibi ben de toplama işlemlerini sesli yapmıyorum.

Dışarıda yağmur ve gök gürültüsü şiddetlenirken, gökyüzü siyahtan griye dönüyor, güneş bulutların arasından kendini göstermeye çalışıyor ama başaramıyor, biz de orada öylece duruyoruz.

Eğer bizi takip eden biri varsa, o başkasıdır diye düşünüyor. Kim?

"İşte buradayız," diye meydan okuyorum ona, mesafemi koruyarak. "Dünya dönmeyi bıraktı, bizden başka hiçbir şey yok..."

Bana hikayesini anlatmaktan neden bu kadar korkuyor?

Nefessiz bir şekilde başını öne eğdi. "Bilmek istemezsin," diye fısıldadı. "Çocukluk aşkını canlı tutmak istiyorsun, böylece benim asla olmadığım bir hayal olduğumu hayal etmeye devam edebilesin."

Gözlerini kaldırıyor. "Ve senin beni her zaman düşündüğün kişi olarak görmeye devam etmeni istiyorum, çünkü ben sadece senin için bir kahramandım, başka hiç kimse için değil."

"Beni terk edersen, kahraman değilsin."

Çenesi kasıldı ve bakışlarını tekrar aşağı indirdi.

"Söyle artık, Lucas."

Mutfak adasına doğru ilerler ve taburelerden birine oturarak kalçasını yaslar.

"Drew Reeves eskiden en iyi arkadaşlarımdan biriydi." Ellerini önünde birleştiriyor. "Yargı yeteneğim o kadar berbattı ve sen benim ne kadar zayıf olduğumu hiç görmedin."

Kirli bir polisle arkadaştı. Bu kadar yakın olduklarını bilmiyordum ama daha önce duyduklarım bunu doğruluyordu.

Bana doğru bakarak, "Büyürken bir odada hep seni aradığımı hiç fark ettin mi?" dedi.

HAYIR.

Onu aradım.

"Muhtemelen nazik davrandığımı, kart oyunlarına katılmanızı sağlamak, yolculuklarda konuşacak birinin olmasını veya fırıncılık becerilerinizi sergileyebileceğiniz birinin olmasını istediğimi düşündünüz," diye devam ediyor, "ama gerçek şu ki, nedense aynı gemide olduğumuzu hissettim."

"Çiftler," diye mırıldandım. "Diğer herkes çiftler halindeydi."

"Evet."

İkimiz de kendimize bir yer, kendimize bir alan arıyoruz.

Şöyle devam ediyor: "Tartışma çıktığında hep arabuluculuk yapmaya çalıştığınızı görürdüm..."

Faydalı olmaya çalışıyorum. Değerliyim.

"Ya da size söylenen her şeyi, sanki sizi dünyaya getirmek için çekilen acıyı biliyormuş gibi, her zaman aynen yapmak..."

Madoc'un annesi Madeline'i ve anne babamın birbirlerinden ayrı kalamamaları yüzünden çektiği tüm acıları düşünüyorum.

"Ve sanki var olma hakkınızı kazanmaya çalışıyordunuz."

Çenem titriyor. Acaba ben bunu mu yapıyordum?

"Benim için de aynı şey geçerli," diye ekliyor. "Senin yanımda olman bana bir yerim varmış gibi hissettiriyordu. Ta ki kendi yerimi bulmam gerektiğine karar verene kadar."

Gözümü siliyorum. Onun böyle hissettiğinden hiç haberim yoktu. Madoc ve ailenin geri kalanı bunu öğrense çok üzülürdü.

"Madoc görevini yeterince uzun süre yerine getirmişti," diyor bana, "ve onu ne kadar çok sevsem de, sorumluluk sahibi olmanın artık ona yük olmamak ve onu yalnız bırakmak olduğu hissinden kurtulamıyordum."

Ama ben itiraz ediyorum. "Madoc seni seviyor. O asla—"

"Biliyorum." Gözleri bana doğru yumuşadı. "Ama o zamanlar güvensizliklerim daha belirgindi."

Neredeyse gülümsüyordum. O hissi biliyorum.

Boğazını temizliyor. "Üniversiteye gittim ve yeni arkadaşlar edindim, birlikte vakit geçirebileceğimiz bir yer istedik, ben de Green Street'i aldım."

Bana her şeyi anlatırken dikkatle dinledim. Bir sosyal kulüp fikri; ağ kurmak, eğlenmek ve daha iyi günlerinde Weston'da toplumsal yardım ve canlandırma için kullanmak üzere bir yer. İş yatırımları arayan genç erkekler, böyle bir kasabada ucuza mülk edinebileceklerdi.

Elbette, Lucas ne kadar zeki olursa olsun, herkesin Madoc kadar iyi ve dürüst olduğunu yanlışlıkla varsaydı ve Green Street'in kasaba için iyi

olacağına gerçekten inandı.

Reeves yönetimi devraldı; arkadaşının baştan beri kurduğu ustaca plan, bir suç örgütü kurmak ve çaresiz halktan faydalanmaktı. İnsanlar yaralandı, tutuklandı...

“Green Street ve Hugo Navarre gibi yırtıcılar benim yüzümden var oldular,” diye açıklıyor. “Aro ve diğer tüm insanlar, başlattığım şey yüzünden zarar gördüler. Kendi başına bir hayat kazandı ve hâlâ nasıl sonlandıracağımı bilmiyorum.”

Biraz daha yaklaşıyorum, aramızda sadece kanepe var. "Madoc yardım ederdi..."

“Bir gece,” diye sözümü kesti, hikaye henüz bitmemişti. “Reeves’e meydan okudum. Hurda bir arabayı nehre sürecektik. Eğer o önce kurtulursa, o bayağı küçük kulübünü dağıtacak. Eğer ben önce kurtulursam, bir daha asla Weston’a ayak basmayacaktım.”

Geri kalanını biliyorum çünkü Green Street hâlâ var ve Lucas ülkeyi terk etti. "Kaybettin."

"Arabamın bagajından bir çığlık duyduğum ve arabanın içine su dolduğu an," diye karşılık veriyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Birinin öldüğünü biliyordum ama Tanrım... Bir an için kendimi bagajın içinde hayal edebiliyorum. Suyun içeriye dolmasını ve içeride mahsur kalmayı, kaçamamayı izlemenin dehşeti.

Ve kendimi Lucas'ın yerine koyabiliyorum, çığlıkları duyuyorum ve batan bir arabayı durdurmanın mümkün olmadığını biliyorum.

Midem kasılıyor.

"Kanıtlara ve dijital kayıtlara erişimi olan bir polisti," diye belirtiyor. "Her şeyi sahteleyebilirdi ve bunu kasten yaptığımı söyleyecek koca bir ekibi vardı."

Tam bir pislik...

Drew, ne olursa olsun o gece kazanacağından emindi. Kahrolası herif.

Kendime neredeyse gülecektim. Neredeyse.

Şimdi anne babamı ve kardeşlerimi biraz daha iyi anlıyorum. Lucas, zararsız olduğunu düşündüğü kararlar verdi ve hayatın ne kadar hızlı değişebileceğini çok geç olana kadar fark etmedi. Bir an her şeyden vazgeçebilirdi, bir sonraki an ise biri öldü. Beni seven herkes, görünüşte kolay kararların ne kadar yıkıcı sonuçlar doğurabileceğini bizzat deneyimledi.

"Hâlâ söylerdim," diye beni temin ediyor. "Ta ki Madoc'u ve Fallon'u tehdit edene kadar..."

Gözlerimi kaldırıyorum, gözyaşlarımın ardında Lucas'ın görüntüsü bulanık.

...ve hepimiz. Reeves, değer verdiği herkesi tehdit etti.

Lucas'ı tuzağa düşürebildiyse, kardeşlerimi de tuzağa düşürebilir.

"Bundan sonra bir süre daha kaldım." Bana doğru yaklaşılmaya başladı. "Hepinizin güvende olduğundan emin olmak için olabildiğince yakın kaldım. Ama aylar sonra artık o lanet aynaya bakamıyordum. Birisi ölmüştü ve ben de ölmek istiyordum." Duraksadı, gözlerinin kenarları kızarmıştı. "Kim olduğunu ve neyi savunduğunu bildiğini sanıyorsun, ama bir dizi iğrenç kararlar her şey mahvoluyor ve geleceğe dair tüm umutları öldürüyor. Polise gitmek istedim. Şu anda gitmek istiyorum."

Orada duruyor, tişörtü göğsüne kadar gerilmiş, ellerini ceplerine sokuyor. Gözleri gözlerime kenetlenmiş, alnında acı ifadesiyle bana bakıyor, sanki bekliyormuş gibi.

Benden nefret ettiğini mi düşünüyor?

Onu bu kadar uzakta görünce kalbim acıyor.

"Buraya gel," diye fısıldadım.

Sanki bana direnmeye çalışıyormuş gibi, ağzı açılıp kapanarak olduğu yerde öylece duruyor.

Ama tek çıkış yolu bu sürecin içinden geçmek ve biz de şimdi başlıyoruz. Ondan asla nefret edemezdik.

"Buraya gel," diye tekrar söylüyorum ona.

Bir an tereddüt etti, ama sadece bir an için. İki saniye içinde önümdeydi, yanağını, saçımı okşadı ve sonra beni kendine çekti. "Her şeyi tekrar yerine koyacağım," dedi sesi gergin bir şekilde. "Ama önce senin güvende olduğundan emin olmalıyım."

Gözlerim yaşarak ona bakıyorum. "Ne yapacaksın?"

Sarılıyoruz ve o beni o kadar sıkıca kucaklıyor ki, neredeyse nefes alamıyorum.

"Onun peşinden gideceğim." Gerilmemi engellemeden önce başımı boynuna yasladı. "Sonra da kelepçeleri takarlar, ne olursa olsun olur."

İrkilerek nefesimi tuttum. "Lucas, hayır."

Elini kollarından ayırmadan, gözlerimi onun gözlerine diktim. Kötü bitebilir. Kötü bitecek. Onu sonsuza dek kaybedebilirim.

Hiçbir şey öğrenmedi mi? Ailesine ihtiyacı var. Yardım edebiliriz. Madoc her şeyi bilmeli. Hemen şimdi.

Yüzümü tutuyor, sert sesi sakın ve emin bir şekilde tereddüt etmeden tekrar söylüyor: "Seni güvende tutacağım."

CHAPTER TWENTY-EIGHT

Lucas

Telefonumu cebimden çıkarıp aynanın arkasından tekrar içeri girdiğimde, dükkanının vitrininin önünde, caddenin karşısında şimşek çaktığını gördüm.

Peşimden koşuyor. "Hayır."

Önümden dolaşıp kollarını belime doladı ama onu nazikçe uzaklaştırdım. Gitmem gerek. Drew'ü, Madoc'a karşı beni kullanma fırsatı bulmadan önce bulmalıyım.

Bana yalvarıyor. "Lucas, hayır."

Ondan uzaklaşıp Farrow'u aradım. Telefonu açtı. "Buradayım."

"Hugo şu anda nerede?" diye soruyorum. Drew'un nerede olduğunu bilen biri varsa, o da Hugo'dur.

Farrow içini çekti, durumu anlamaya başlıyordu. "Ah, kahretsin."

Arabaya gitmek için ön kapıyı açtım ama Quinn beni durdurmak için elini kapıya koydu.

Farrow kulağıma homurdanarak, "Wicked'de buluşalım," dedi.

Striptiz kulübü mü? Sabah saat beş buçuk. Hugo dün gece neredeyse ölmekten kurtulduktan sonra kendini sakinleştiriyor olmalı. Mustang'i ormandan çıkarıp Bay ve Bayan Caruthers'ın evine getiren bir çekici çağırmıştım bile. İyi görünüyordu ama henüz detaylıca inceleme fırsatım olmamıştı. Umarım Jared görmeden önce herhangi bir hasarı onarabilirim.

Ama öncelikle şunları belirtelim.

"Sana orada ihtiyacım yok," diyorum ona.

Bunu tek başıma da yapabilirim.

Ama o sanki bir şaka yapmışım gibi güldü ve telefonu kapattı.

Telefonumu cebime geri koyup kapıyı açmaya çalışıyorum.

Quinn sert bir sesle, "Senin suçun değildi," dedi. "İşlerin nasıl gideceğini bilemezdin."

Elini çekip, tekrar yoluma çıkmasına fırsat vermeden kapıyı hızla açıyorum.

“Kalmadığım için benim hatam,” diye belirtiyorum. “O Green Street hâlâ ayakta. Direnmeli ve işe koyulmalıydım.”

“Madoc’u arayacağım.”

“Ve onu da mı suçlayacağım?” Hayır, asla. Henüz değil. “Madoc’a söyleyeceğim. Ama bununla ilgilenmem gerekiyor. Bu benim sorumluluğum.”

Kolunu hızla uzatıp göğsüme koydu ve gitmemi engelledi. “Ya Reeves bizi izliyorsa? Ya oradaysa? Ya seni öldürürse? O zaman beni kim koruyacak?”

Sıcak, kahverengi gözlerine bakıyorum. Yapmaya çalıştığım şey bu. Seni güvende tutmak. Yarın, gelecek hafta ve bir yıl sonra yalnız kalma düşüncesi... Reeves serbestken mi? Asla.

Ensesinden tutarak alnını dudaklarıma yaklaştırdım ama vücudu kaskatıydı.

"Gitme," diye fısıldıyor.

Geri dönüyorum. Bunu çok daha önce yapmalıydım.

Dışarı çıkarken, "Burada kalın, kapıları kilitleyin," diye talimat verdim. "Bugün işimiz yok."

"Lucas!" diye bağırdı arkamdan.

Hafif bir esinti saçlarımı okşarken, yağmur kokusu havayı dolduruyor.

"Yanlış yapıyorsun!" diye bağırıyor.

Sorundan kaçıp onu görmezden gelmek de bana hiç fayda sağlamadı.

“O zaman bir daha geri gelme!”

Onun hırıltısı sırtıma çarptı ve olduğum yerde donakaldım. Ne?

Hızla arkamı döndüğümde onu kapı aralığında dururken gördüm.

"Dinlemiyorsun," diye çıkıştı. "Ailenin senin gücün olduğunu bilmiyorsun ve bunu asla anlamayacaksın! Siktir git!"

Kapıyı çarparak kapatıp kilitledikten ve mutfak kapısından içeri girdikten sonra gözden kayboluşunu izlerken neredeyse geriye doğru irkildim, midem bulandı.

Bana "kendini becer" mi dedi? Ne için bu kadar sinirli? Sonunda bununla başa çıkıyorum! Ben—

Düşünce tam olarak oluşmadan onu durdurup başımı salladım. Hayır. Şu anda bununla ilgili endişelenemem. O neredeyse on yıldır bu saçmalıkla yaşıyor! Korkudan konuşuyor.

Jason'ın eski arabalarından birine -Quinn'den bile daha eski bir BMW'ye- binip kapıyı hızla kapattım.

Ailem benim gücüm... Bu bana nasıl yardımcı oluyor?

Kulübe yetişmek için acele etmemeye çalışıyorum ama kanım kaynıyor. Bana güvenmesi gerekiyor. İlk defa doğru şeyi yaptığımı biliyorum.

Ama gözlerindeki ifadeyi bir türlü aklımdan çıkaramıyorum.

Geri döndüğümde beni içeri alacak mı? Gerçekten de eskiden olduğumdan daha iyi olmadığımı mı düşünüyor? Bunun olması gerekiyor. Suçluluk duygusu her zaman içimde olacak, ama bu, telafi etmeye başlamanın ilk adımı.

Gözümde canlandırabildiğim tek şey, mutfağında öfkeyle kıvranıp kalbinin kapısını kapatması; çünkü onu daha önce terk etmişim ve kararlarını onun sorunu haline getiren erkeklerden bıkmıştı. Ben de onun başa çıkması gereken erkeklerden biriyim ve olmak istemiyorum. Şimdi onun yanında olmak istiyorum.

Çok geçmeden kendimi Wicked'ın otoparkında, bir yere park edip motoru kapatırken buldum.

Eğer bu görüşme kötü sonuçlanırsa, bu onun beni son görüşü mü olacak? Muhtemelen onun için en iyisi bu olur.

Telefonumu alıp ses kaydediciyi açıyorum ve mikrofon simgesine basıyorum. Ekranı kapatıp araçtan çıkıyorum.

Farrow ön kapıda bekliyor ve ben Hugo ile konuşmak için kulübe girerken tek kelime etmeden arkamdan içeri giriyor. Yine de göz ucuyla Farrow'a bakıyorum, acaba o da bir başka hata mı diye merak ediyorum.

Söylediklerine güveniyorum. Ciaran'ın oğlu olarak belki bana zarar verme veya beni kızdırma gibi bir planı yoktur, ama biliyorum ki gizli bir amacı var. Aksi takdirde, sırf bana yardım etmek için mevcut düzeni alt üst etme riskini neden alsın ki? Telefonumla kayıt yaptığımı ona söylemek üzereydim ki, tamamen benim tarafımda olduğundan emin değilim.

Kulübe açılan kısa tünelden çıkınca, üniversite yıllarıma geri döndüm. Halı yıkama şampuanı ve oda spreyinin keskin kokusu, sigara kokusuyla karışıyordu.

Bas gitarın gürültüsü ve müzik düşüncelerimi tamamen bastırıyordu.

Havanın serinliği, tıpkı ormanın ıssız bir patikasında yürümek gibiydi.

Buraya daha önce geldiğim tek seferde olduğu gibi, duyularıma aynı saldırıyı hissediyorum. Aniden çöken karanlık, insanı ışıktan alıp götürüyor.

Bu yerin sabahın bu saatinde açık olacağını düşünmemiştim. Geç saatlere kadar içki ruhsatları olabilir ama bu, Hugo ve adamlarının bütün gece içki içtiği anlamına gelir, hele ki başka ne kullanıyorlarsa artık.

Boş ver gitsin.

Onu sahnenin sağ tarafında, karanlık bir köşede, bir masada otururken buluyorum. Sahnede iki kız dans ediyor ama neredeyse hiç gösteri yapmıyorlar. Yorgun görünüyorlar, platform topuklu ayakkabılarını parlak zeminde sürüklüyorlar. Bir adam masada yalnız oturuyor, bir çift de fısıldaşarak oturuyor. Bir barmen ve bir garson da salonda dolaşıyor. Başka kimse yok.

Farrow'a, onu görebileceğim bir yere, masanın yanına gelmesini işaret ettim ve bir sandalye alıp Hugo'nun masasının önüne yerleştirdim. Otururken telefonumu elimde sıkıca tuttum. "Ailem beni takip ediyor, o yüzden uslu dur, tamam mı?" dedim Hugo'ya.

Kendi kendine kısık sesle gülüyor.

"Sanırım bir çıkmazdayız," dedim ona. "Seni suçlamadan sen de beni suçlayamazsın. Ve sana daha iyi bir şey de sunamam."

Sigara dumanını üflerken kolları yarım daire şeklindeki kabinin arkasından sarkıyordu. Saç tutamının arkasında zar zor görünen bir kesik ve yanağında bir morluk vardı. En azından kazada kimse ölmedi.

"Ama senin yerini doldurabilirim," diyorum.

"Kendinle mi?" diye sırtıyor. "Hayır, değilsin."

İstemiyorum. Ama...

"Seni sorumlu bırakmaktansa bunu daha çok istiyorum," diye karşılık veriyorum. "Kaç çocuk senin uyuşturucularını satıyor?"

Duraksıyor ve ben fırsatı değerlendiriyorum. "Senin yaptığın, benim yapmaya cesaret edemediğim ne var?"

Etrafındaki adamlar hareketsiz oturuyor, onun talimatını bekliyorlar ve telefonum kayıt yaparken tüylerim diken diken oluyor. Bir şey söyle. Sadece bir övünme. Bana sadece bir koz yeterli.

Ama başımın üzerinden bakıp birini yanına çağırdı. Tam dönecekken, bir an sonra yanımda bir kız belirdi. Bakır kırmızısı saçlı, mavi pullu sonsuzluk elbisesi giymiş genç bir kadın. Her yeri açıkta, kalçaları yağdan parıldıyordu.

"Bu Peridot." Hugo bir duman daha üfler. "Doğum taşının adını taşıyor."

Ona bakmaktan kaçınıyorum ama başımı dik tutuyorum.

"O göğüslerle sana göz morartabilir," diye alaycı bir şekilde gülümsedi bana.

Benimle dalga geçiyor. Drew de eskiden aynısını yapardı. Bir mesaj atıp benim de karşılık verip vermeyeceğime bakardı. Ben hep onun bu işin içine birlikte dalabileceği bir arkadaş aradığını düşünürdüm. Belki ben de aynısını yaparsam kendini daha az aşağılık hissedirdi.

Şimdi anlıyorum... benim kendimi aşağılık hissetmemi istiyordu. Aynaya baktığımda onu görmemi istiyordu. Benden nefret ediyordu.

Telefonum titrerken Hugo bana, "Bırak senin için dans etsin," diyor, "ve ben de sana istediğin her şeyi vereceğim."

"Reeves'in konumu gibi mi?" diye karşılık verdim, Isobel'den gelen aramayı görmezden gelerek.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve omuz silkti. "Elbette," diye duyurdu Hugo mürettebatına, "Beni duyuyor musunuz çocuklar? Sözüm altın değerindedir."

"Evet," diye onayladı içlerinden biri.

Evet, tabii ki.

Ben daha ne olduğunu anlamadan, karşımda belirdi, destek için omzumu tuttu ve kucağıma doğru inmeye başladı.

Kahretsin.

Donakaldım, o an bana bir araba çarpmış gibi geldi. Quinn'in dudaklarının alnımda bir hayalet gibi durduğu anısı kaslarımı yakıp kavurdu ve birden doğrulup onu ittim.

HAYIR.

Bu lanet olası oyunları oynamayacağım.

Isobel'in adı ekranda tekrar belirince tüm masa kahkahalara boğuldu ve ben de kalbimin hızla çarptığını belli etmemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Telefonum titreyince genç kadın birkaç adım geri çekildi, gözleri benimle patronu arasında gidip geliyordu.

Hugo, blöfümü ortaya çıkardığı için kendinden memnun bir şekilde kıkırdadı ve sigarasından bir nefes daha çekti. "Bu benim ailem, bunun bir sebebi var. Benim yerimi asla dolduramazsın."

Evet, tabii ki.

Onun yerinde olmak asla istemezdim.

Ama "aile" kelimesi kafamda sürekli dönüp duruyor.

"Ailem," demişti.

Aileniz sizin gücünüzdür.

Hepsi bana bakıyor, muhtemelen bir sonraki hamlemi bekliyorlar, ama ben gelen telefon görüşmesine odaklanmaya devam ediyorum.

Ailem.

"Onlarla iletişime geçeceğim," diye mırıldandım geri çekilirken. "Bu gece."

Ve arkamı dönüp kulüpten çıkarken Farrow'un peşimden geldiğini duydum. "Quinn'e bakmam gerek," diye seslendim ona.

"Shelburne Falls'ta kalın," diye uyarıyor. "Nehir bu gece taşacak."

Arkamı dönmeden başımı salladım. Düşüncelerimin akışını kaybetmek istemiyordum.

Onu arkamda bırakarak arabaya atladım ve hızla uzaklaştım, otoparktan çıkarken çakılları savurdum.

Drew, bana yakın olanları tehdit ederek beni etkiledi. Belki de Hugo doğru yol değil. O sadece etrafındakilerin lütfu sayesinde güçlü. Ailesi doğru yol.

Bu işe yanlış yoldan yaklaşıyorum. Quinn haklıydı.

Yan koltukta duran telefonumun ışığı yanıyor. Ekranı açıp cevap veriyorum ama Isobel daha ben cevap veremeden konuşuyor: "Çağrı bu kadar çabuk sesli mesaja düşüyorsa, 'yoksayıyorsun' demektir."

"Özür dilerim." Hızımı artırıyorum. "Şu an iş hakkında konuşamam."

"Bu iş meselesi değil," diye yanıtıyor. "Bana biraz araştırma yapmamı söyledin."

Ben hareketsiz kalıyorum. Doğru.

"Bir şey buldun mu?" Hem heyecan hem de korku içimde bir uyuşukluk hissi uyandırdı. "Hugo Navarre ya da Drew Reeves hakkında bir şey mi?" diye umutla sordum.

Ona Madoc, Jared ve Jax'i de araştırmasını söylemiştim. Ama hiçbir şey bulmasını istemiyordum.

"Aslında," diyor bana, "seninle ilgili bir şey buldum."

Aman Tanrım, ne haltlar bunlar... Şimdi ne olacak?

Şu an endişeden o kadar yorgunum ki, doğru dürüst bir tepki veremiyorum. Acaba ne bulmuş olabilir ki?

"Ruger marka bir tüfeğiniz var mı?" diye soruyor.

Kollarım gevşedi ve araba savruldu. Hızla kollarımı tekrar yerine getirdim. "Tüfek mi?" diye birden sordum. "Hayır."

Silahlar mı? Adımın bir yerlerde ateşli silahlarla birlikte anıldığını mı söylüyor?

"AR-15'iniz var mı?" diye ısrarla soruyor.

"Ne saçmalıyorsun sen?"

Ona bağırmak istemiyorum ama şimdi endişeleniyorum.

"Evet, senin böyle meraklı biri olduğunu hiç bilmiyordum," diye devam ediyor, "bu yüzden dikkatimi çekti. 8 Green Street adresinde adınıza kayıtlı altı adet ateşli silah var."

"Ne?!" diye bağırdım.

Silahlar mı? Sadece kayıt altına mı alınıyorlar, yoksa polis soruşturmasının konusu mu?

O şerefsiz! Drew ya beni başka bir şeyle suçlamak için silahları benim adıma kaydettirdi ya da tutuklanırsa el konulmayacak silahlar istiyordu. Silahlarının olduğunu biliyordum. Üst kattaki silah dolabını hatırlıyorum, orada saklıyordu. Sadece benim adıma bir şey kaydettirdiğinden haberim yoktu. Ben ayrılmadan önce mi yaptı acaba?

"Oradaki bir avukatla iletişime geçeceğim," diyor bana. "Polis raporu tutturmanızı isteyecekler."

Ama Green Street'teki o siyah silah dolabı aklımdan çıkmıyor, anılarım canlanıyor.

Mühimmat kutuları...

"Bekle," diyorum.

Yeşil renkli, siyah saplı bir mermi kutusu vardı. Ama içinde mermi saklamıyordu.

Ve sonra her şey tekrar aklıma geliyor.

Kahretsin. Hâlâ orada olabilir. O dolapta. Kaçarken orada güvende olduğuna inanıyordur.

Gözlerimi kırıştıtırıp başımı salladım. "Evet," dedim fikrimi değiştirerek. "Devam et. Yarın beni aramalarını söyle."

Bu geceye ihtiyacım var.

"Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Frosted'a neredeyse vardım ama emin olmam gerek. "Bunlar herhangi bir suçta kullanılmadı, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Tanrıya şükür.

Yutkunuyorum. "Sonra görüşürüz."

Telefonu kapatıyoruz ve iki dakikadan kısa bir sürede şehrin merkezine varıyorum.

Aileniz sizin gücünüzdür. Aferin Isobel. Sekiz yıl önce yardım isteseydim neler başarabilirdim kim bilir.

Quinn, yanıldığını duyduğunda çok sevinecek.

Boş sokakta yapraklar küçük kasırgalar gibi dönüyor ve birkaç işletme ışık saçıyor. Ama çoğu hala sessiz. Arabamın lastikleri gıcırdadı, onun evinin önünde durdum ve arabadan fırlayıp kaldırımdan karşıya geçtim, kapı kolunu tuttum. Kapıyı hafifçe oynattım, mutfakta hareket ettiğini gördüm, benden habersizdi.

Binanın etrafından dolaşıp, iş yerinin arkasındaki ara sokağa girdim ve arka kapının da kilitli olduğunu gördüm.

Çeliğe vuruyorum. "Quinn!"

"Defol git!"

Kaşlarımı çatıyorum. En azından beni görmezden gelmiyor.

Sağıma doğru baktığımda küçük bir briket yığını görüyorum. Birini kaldırıp, kapı koluna çekiçle vurur gibi indiriyorum ve küçük parça cıvatalarından gevşiyor.

Onun öfke dolu çığlığı kapıdan yankılanıyor çünkü ne yaptığımı biliyor.

Kapıyı tekrar sertçe yere vururken, kolun neredeyse kopup sallanıp kaldığını izliyorum. Sabah birine tamir ettireceğim. Zaten o zamana kadar onu yalnız bırakmayacağım.

Bloku yere bırakıp tişörtümü çıkarıyorum, kulbun etrafına geçiriyorum ve o lanet şey kopana kadar olabildiğince sert çekiyorum. Parmaklarımı deliğe sokup kapıyı açıyorum ve içeri dalıyorum.

"Çık dışarı!" diye bağırdı, tüm vücudu kaskatı kesilmişti.

Nefes nefese, tam yanına doğru yürüdüm. "Hayır," diye fısıldadım.

Göğsüme itmek için hamle yaptı ama ben belini kavrayıp onu kendime doğru çektim, sadece onu kucakladım. Sadece beni ve kalp atışımı hissetmesine izin verdim.

"Haklıydın," diye fısıldadım dudaklarına. "Tamam mı? Haklıydın."

"Artık çok geç," diye ağlıyor. "Senden bıktım."

Onu kollarıma alıp elimi başının arkasından yukarı doğru kaydırdım. "Senden henüz bıkmadım," dedim çaresizce.

Ağzımla inlemesini kestim, onu öptüm ve bedeninin benimkine yapışmasının verdiği hissin tadını çıkardım. Gözlerim kapaklarımın ardında yanıyordu, derimin altındaki her damla kan kaynıyordu. Vücudumun her zerresi onun hissiyle titriyordu.

Uzun zamandır hiçbir şey tam gelmiyordu. Ne ben, ne de başka bir şey. O her zaman benim olmuştu, önce korumak için, şimdi ise almak için; ve benim tek yerim onun yanı.

"Haklıydın," diye tekrar nefesimi verdim.

Dudaklarımı boynundan aşağı doğru gezdirirken, saçlarını yumruğumla kavrayıp, boğazını, çenesini, kulak memelerini hafifçe ısırıp yalarken inliyor...

Gözyaşlarını öperek siliyorum, yumuşadığını hissediyorum. "Quinn," diye yalvarıyorum, alnımı onun alnına yaslayarak.

Saniyeler içinde tişörtünü çıkardım, sütyenini yere attım ve şortunun düğmelerini çözdüm.

Onu kucağıma alıp bacaklarını belime doladım ve dükkanın önüne taşıdım. Perdeleri hızla çektik ve bir yandan göğsünü emerken bir yandan da külotunu kalçasının altına kadar indirdim.

Tırnaklarını göğsüme sapladı. "Senden nefret ediyorum," diye iç çekti. "Gerçekten senden nefret ediyorum."

Dudaklarımı tenine değdiriyorum. "Sanmıyorum bebeğim." Sonra da dudaklarına yöneliyorum. "İstedğin kişi benim."

"Sen birer alıştırmassın," diye alaycı bir şekilde söylüyor, sesindeki hüznün kaybolurken bana kesinlikle hak ettiğim tavrı takınıyor. "Dilime boşalan ilk kişi sen olmanı istiyorum."

Parmaklarımı kalçalarına sokup, ona yukarıdan bakıyorum. İlk mi?

Böylece?

Ayaklarını yere indirirken, pantolonumu çözüp kalçamı sandalyeye indirip onu da aşağı çekerken gözlerine bakıyorum. Penisimi çıkarıp, çoktan sertleşmiş olan penisime bakışlarını izliyorum ve elimi gövdesinin etrafına sarıyorum.

Bakışlarını bana dikerek dilini penisimin alt kısmına doğru kaydırıyor ve ben de elimi hareket ettirerek, o beni tahrik ederken göğsümün inip kalkmasına izin verdim.

İnleyerek, "Kahretsin," dedim.

Dudakları üzerime doğru yavaşça ve sıkıca inerken, sıcaklık tüm vücudumu kapladı.

Titriyorum, başımı geriye atıp gözlerimi kapatıyorum, o beni neredeyse tamamen içine alıyor, acele etmeden ve ıslak sıcaklığıyla beni sarıyor. Yüzünü tutarak baş parmağımla elmacık kemiğini okşuyorum, geri çekildiğinde kalbim neredeyse duruyor, dilini tekrar alt tarafıma doğru

sürüklüyor. Aşağı iniyor, tekrar yukarı, aşağı iniyor ve tekrar yukarı çıkıyor, ağzına sığamayacak kadar büyüdüğümden elini dibine sarıyor.

Göğsüm terden ıslanmıştı, saçlarımı elimle düzelttim ve gözlerimi tekrar açıp ona baktım.

Ama önce, aynada yansımamıza bakıyorum, sandalyem aynaya dönük. Dört ayak üzerinde, dizleri yere yapışık, sanki bana doğru sürünüyor gibiyim ve külotu da tam koyduğum yerde, kalçasının altında. Parmaklarımı saçlarının arasına geçiriyorum, ağzımı da bacaklarının arasına sokmayı çok istiyorum.

Başının üzerimde yukarı aşağı hareketini izliyorum, daha fazla sertleşebileceğimi düşünmüyorum ama daha da şiştiğimde hafif bir inilti duyuyorum.

Telefonum çalışıyor, ikimiz de ırkiliyoruz ama cevap vermeyi bile düşünmüyorum. Hiçbir şey o kadar önemli değil.

Kadın, penisimi eline alıp yukarıdan aşağıya doğru yaladıktan sonra başını emmeye başladı. "Cevap ver," diye nefes nefese sordu.

"Şimdi değil."

"Birincisi," diyor bana. "Cevapla."

Listesini hatırlıyorum ama tüm isteklerin ne olduğunu hatırlayamıyorum. Telaşla telefonu cebimden çıkarıyorum ve Jared'ın adını görüyorum.

Hayır, asla.

"Cevapla," diye takılıyor.

Onun penisimin üzerine iyice yerleştiğini ve beni tekrar ağzına aldığını hissedince homurdandım. Evet, tamam. Her şey olur.

Ekranı kaydırıp telefonu kulağıma götürüyorum. Nefes nefese olsa da, "Tahmin edeyim," diyorum. "Raketbol oynamak mı istiyorsun?"

"Akıllı herif," diye homurdandı Jared. "Quinn'i gördün mü?"

Kız kardeşinin yaramaz bakışları gözlerime kenetlenirken, iyice terlemeye başladım. Yumuşak, esnek dudakları penisimi emerken, dilinin ucu da benimle oynamak için dışarı çıktı.

Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

"Ben... şey..." Boğazımı temizledim. "Sanırım Frosted'da."

"Lütfen bir kontrol edin," diyor. "Telefonlarım bağlanmıyor."

Şükürler olsun ki kendi kendine gelip kontrol etmeye karar vermedi. Kahretsin! Arka kapı ardına kadar açık.

"Madoc bugün bir uyarı yayınlıyor," diyor bana. "Herkes evde kalmalı. Ani sel baskınları olacak ve ben onun evde olmasını istiyorum."

Telefonunu saklandığı yerde bırakmış olmalı.

Pantolonumun üzerinden bacaklarımı yoğuruyor, beni emerken tüm vücudu içeri ve dışarı hareket ediyor. Büyülenmiş bir şekilde, aynada onu izliyorum.

Tekrar yumruğumu saçlarının arasına sıkıştırıyorum. Bugün herkes evde mi kalıyor?

Şimdi bütün gün onunla sevişebilirim.

"Onun güvende olduğundan emin olacağım," diye homurdandım.

Ve onu üzerime çekip, ağzına doğru sertçe itiyorum. Elektrik akımının şoku vücudumdan geçiyor. Evet, bebeğim, diye fısıldıyorum.

"Eve geldiğinde beni aramasını söyle," diye emretti.

Gülümsedim. "Tamam."

Telefonu kapatıyoruz ve ben telefonumu masanın üzerine fırlatıyorum.

Vücudum alev alev yanıyor. Sadece ağzına değil, ellerime ve dişlerimin arasına da ihtiyacım var.

"Sen benimsin." Penisimi ağzına almış olmama rağmen, gözlerini bana dikmeye zorluyorum. "Güvenliğinden emin olacağım."

Başka kimse yok.

Başını salladı. "Evet."

"Bağır!"

"Evet," diye seslendi.

Onu yakalayıp ayağa kaldırdım. "Sesini yükselt bebeğim. Sessiz kalmaktan bıktım."

Külotunu bacaklarından aşağı doğru zorla indirip onu döndürüyorum.

"Kucağıma gel."

Kalçasını aşağı doğru çekiyorum, omurgası göğsüme yaslanıyor ve onu öpebilmek için ağzını yana çeviriyorum. Aynaya bakarken gözlerimi bizden alamıyorum. Elim bacaklarının arasına kayıyor, klitorisini okşuyorum ve meme uçları çok sertleşmiş, dokunulmayı bekliyor.

Bir prezervatif çıkarıp paketi yırtarak diğer elimle taktım. O da doğrulup yanımdaki masaya bir elini koydu. Sonra doğruldu ve ben de penisimi içine soktum. Aşağı doğru çöktü, beni sıcak küçük kollarıyla sardı ve ben de saçındaki lastik bandı çıkardım. Sarı saç tutamları sırtına döküldü ve ben de kalçasının kıvrımına bir elimi koyup, beni becermeye başlarken kalçasını içeri ve dışarı doğru yönlendirdim.

“Evet,” diye nefes nefese kaldım. “Aman Tanrım. Bu çok iyi hissettiriyor.”

Keşke o lanet tasma bende olsaydı. Ama doğaçlama yapıyorum. Saçlarını bir ip gibi elimle dolayarak, diğer elimi kalçasında tutarak onu yavaşça ve nazikçe geriye doğru çekiyorum. Onu tekrar, dizginlenmiş bir at gibi çekiyorum ve o da gülümseyerek, inleyerek hızını artırıyor ve üzerimde hareket ediyor.

“Seninim.” Kendi kendine oynuyor, aynadaki yansıması beni neredeyse çıldırtacak. “Tamamen seninim.”

Koltuğa yaslanıp onun hareketlerini izliyorum, muhteşem vücudu bana sevgi gösterirken çok güzel görünüyor. Günün geri kalanında üzerinde hiçbir kıyafet olmayacak.

Geriye yaslanarak ağzımın kenarını yaladı ve dudaklarımdan midemin alt kısmına doğru bir sinir akımı yayıldı, bu da kontrolümü kaybetmeme neden oldu.

İki saniye içinde ayağa kalktım ve onu masalardan birinin üzerine eğdim.

Dirseklerinin üzerine yaslanmış, aynanın kenarını sıkıca tutuyor ve ikimiz de aynada kendimize bakıyoruz. O çerçevenin ötesinde koca odalar var, yabancılar girip çıkıyor ve artık birilerinin bizi izleyip izlemediği umurumda bile değil.

Üstelik o da bunu hiç umursamıyor gibi görünüyor, her anından keyif alıyor.

O inliyor ve çığlık atıyor, ben hızımı gittikçe artırırken masa yere sürtünüyor. "Seninim," diye inliyor. "Tamamen seninim."

Orgazmımın yaklaştığını hissediyorum ama onu beklemek için kendimi tutmaya çalışıyorum.

Kalçalarının etini sıkarken, bir yandan da saçlarını avuçluyorum. "Aman Tanrım. Kahretsin," diye homurdanıyorum.

"Daha sert, daha sert!" diye bağırıyor.

“Ah, Quinn.”

Vajinası penisimi sıkıyor, iki bedenimiz tek bir kas gibi, zonkluyor.

"Evet!" diye bağırdı, sırtını kamburlaştırıp kalçasını öne çıkararak beni almaya hazırlandı.

Boşalırken nefes nefese ve inleyerek geliyoruz, o ise gözlerini sıkıca kapatmış.

Titriyorum, nefes almakta zorlanıyorum ve vücudumdan terler akıyor.

Sırt üstü uzanıp alnımı omurgasına yasladım, ikimiz de sakinleşmeye çalışırken kıpırdamadık.

Ağzımı açtığımda, kelimelerin orada olduğunu hissediyorum. Söylemek istiyorum.

Onu seviyor muyum?

Yoksa bu sadece cinsel ilişki sonrası yaşanan coşku mu?

Bedenini sıkıca kavradım, ondan asla ayrılmak istemedim.

"Hâlâ dilimde senin tadını alamadım."

Onun tatlı sesi solgun geliyor, sanki sahip olduğu tüm enerji bu kadarmış gibi, ben de hafifçe gülüyorum.

"O zaman biraz daha pratik yapsan iyi olur, değil mi?" diye takıldım.

Peki ya yirmi bin gün daha? Bu yeterli olur mu?

"Burada yataklarımız var," diyor neşeli bir tonla. "Değil mi?"

Yukarı bakıyorum ve Carnival Tower'daki aynada onun gözleriyle karşılaşıyorum.

Gitmenize gerek yok. Bundan emin olabilirsiniz.

CHAPTER TWENTY-NINE

Lucas

Kollarımda tutarken mum ışığı yüzüne ve dağılmış saçlarına yansıyor. Ne kadar uyuduğumuzu bilmiyorum; uykusunda çıkardığı küçük inlemeler, uyanırken çıkardığı inlemeler kadar beni heyecanlandırıyor.

Dudakları aralandı, gözlerime baktı ve bir şey söylemek istediğini anladım. Ama sonra beni öptü. Ağzının bıraktığı iz o kadar yumuşak ve sıcaktı ki, kollarımda tüylerim diken diken oldu.

Yatak odası serin ve karanlık, büyük salon dışında bu saklanma yerinde hiç pencere yok, bu da geceden başka bir şey hissetmeyi imkansız kılıyor. Sanki dünya hala uyuyor. Ya da sanki gezegende sadece biz varız.

Saçlarını tarayıp kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Seni seviyorum," diyorum ona.

Çıplak göğsü benimkine yaslanıyor ve titriyor, ağzı açılıp kapanıyor. Ve bir an için, korku beni duraksatıyor.

Çocukken onu kucağımda taşırdım, o da bacağıma yapışır dururdu. Şimdi o bir kadın. Ben onun için iyi bir eş miyim?

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sonunda."

Kıkırdıyorum. Evet, neyse. Yani her şeyde yavaş hareket eden biriyim sanırım.

Gözlerimi kapatıp başımı geriye doğru eğiyorum, o da boynumdan, köprücük kemiğimden ve göğsümden aşağıya doğru öpücükler konduruyor.

Dili dışarı fırlayıp meme ucumu okşadı, dişleriyle çekiştirdi.

Sinirlerim geriliyor ve kahkaha atarak nefesimi tutuyorum.

Onu ayağa kaldırdım, ama gözlerimi açar açmaz sırtında, tam omzunun üzerinde siyah bir yazı gördüm.

Başımı yukarı kaldırdım. "Bu ne?"

Bakmaya çalışır ama gözleri o kadar uzağa ulaşamaz.

Yazı düzensiz ve keçeli kalemle yazılmış gibi görünüyor. "İki-sekiz-sekiz-dört," diye okudum.

"Hı?" Doğrulup omzunun üzerinden bakmaya çalıştı. "Bu ne? Nereden geldi?"

Endişeli bakışları aniden bana döndü ve ben de hemen doğrulup tekrar inceledim.

Siyah rakamlar, aceleyle yapılmış gibi hızlı çizgiler halinde görünüyor. Dört ve son sekiz rakamı biraz bulanık.

Başka hiçbir şey yok. Başka bir yazı yok.

Bakışları etrafta dolaşüyor, kafasında çarklar dönüyor. "Sanırım..." Nefes alışverişi hızlanıyor. "Sanırım o sendin," diyor bana. "Gece yarısı tenimde parmaklar hissettim. Ya da parmak olduklarını sandım. Beni okşadığını ya da benzer bir şey yaptığını sandım."

Çıkardığı sesler... Uyuyor sandım ama biri ona dokunuyordu. Kahretsin.

Bir hıçkırığı zorla bastırdı; birilerinin burada, biz uyurken bu odada olduğunu ve ikimizi de korkuttuğunu fark etti. Ona dokunacak kadar yaklaşmışlardı. Bize de her şeyi yapabilirlerdi.

İçgüdüsel olarak parmaklarım kollarını kavradı ve çok sıkı sıkı. Hemen bıraktım.

Dylan ya da çocuklardan biri olabilirdi.

Ve bunu düşünür düşünmez yatak odasının kapısı aniden açıldı. Quinn yorganı üzerine çekti ve ben de başımı hızla sağa çevirip kollarımı ona doladım.

İçeriye bolca ışık giriyor, Hunter tam kapı aralığında duruyor.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Vay canına."

"Çık dışarı!" diye kükredim.

Ama o, gerilerek yan tarafına, koridora doğru bakıyor.

Ah, kahretsin.

Kade ve Hawke hemen yanına koştular. "Bu da ne?" diye bağırdı Hawke.

Ama sonra bizi görüyor.

Üçü de orada durmuş, manzarayı izliyorlardı; Quinn ve ben ise yaptığımız işi bitirmiştik. Yatak darmadağınık, saçlar da dağınık.

"Çıkın dışarı!" diye bağırarak sandalyedeki kıyafetlerine uzandı.

Ama Kade bize doğru ilerlemeye devam ediyor. "Seni şerefsiz!"

Bu sözler bana yönelikti. Bana dik dik bakıyor ve çıplak olmasaydım, eminim ki bana saldırırdı. Bu adamların hayatlarında neredeyse hiç bulunmadım ama onun baş belası olduğunu şimdiden biliyorum.

“Kade!” diye havlar Hawke.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp siyah pantolonumu giydim. "Sakin ol," diye uyardım.

Quinn ve ben çarşafın altında kendimizi koruyarak üzerimize kıyafetler giyerken, Kade ise gözlerini kaçırarak kadar bile düşünceli olamayacak kadar öfkeliydi.

Kollarımı tişörtümün içine geçirerek ayağa kalktım. "Buraya nasıl girdin?"

“Sanırım aynayı kilitlemeyi unuttunuz,” diyor Hawke. Quinn'e bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. “Bu ne zamandır devam ediyor?”

"Elbette iki haftadan az kaldı," diye homurdanıyor Quinn.

Quinn'in sırtındaki yazıyı hatırlayarak, son birkaç saat içinde bu odaya ilk kez mi geldiklerini sormak için neredeyse duraksayacaktım.

Ama tepkilerinden anlaşıldığı kadarıyla, bizi yatakta birlikte ilk kez görüyorlar.

Hawke bana şüpheyile bakarak, "İyi misin?" diye sordu.

“Siz hepiniz içeri dalıncaya kadar öyleydiniz!” diye bağırdı. “Dışarı!”

"Yetişkin birini bulamıyorsun, değil mi?" diye çıkıştı Kade bana. "Yaşının yarısı kadar biriyle uğraşmak zorunda mı kaldın?"

“O benim yaşımın yarısı bile değil.” Tişörtü başımdan geçiriyorum. “Ve geçen gün on iki yaşında bir kıza orta parmağını gösterdiğini hatırlıyorum?”

“On beş yaşındaydı.” Kaşlarını çatı. “Ve o bir kız değil. Her döndüğümde beni sinir etmeye kararlı küçük bir velet! Sen yok oldun, yoksa bunu bilirdin.”

Her iki durumda da, Madoc'un oğlunun reşit olmayan bir kıza hapisane rakibi gibi davrandığının farkında olduğunu sanmıyorum, çünkü bence bu durumdan hoşlanmazdı.

"Quinn, buraya gel!" diye bağırdı Kade.

Onun onunla bu şekilde konuşmasını engellemek için harekete geçtim.

Hawke, "Yeter artık," diye araya giriyor.

Ama Kade çok tehlikeli biri. "O evi sana o mu aldı?" diye soruyor Quinn'e. "Kirli küçük sırrını saklamak için bir yer mi?"

Bu da ne...?

Ama Hunter, ikizinin ağzını eliyle kapatıp Kade'i kendine doğru çekti. "Gerçekten çok üzgünüm." Hunter gergin bir şekilde güldü. "Şey, 'küçük pislik', kızları Chimney Lock Adası'na götürürken kullandığı odunların içine dolu bira kutuları koymuş," diye açıkladı bize. "Dün geceki oral seks biraz acı verici oldu."

Kade, kardeşinin tutuşu altında çırpınıyor, yanaklarında ateş belirliyor. Gülümsememi görmesin diye başımı eğiyorum.

Tamam, belki de bu 'hapishane rakibi' kendi başının çaresine bakabilir.

Ama Quinn yanlarına gelir. "Aman Tanrım," der Kade'ye. "İyi misin?"

Hunter'ın elini ağzından hızla çekti. "Hayır, iyi değilim!"

Hunter kahkahadan titreyerek ağzını tekrar sıkıca kapattı. "Şey... yazın geri kalanında görev yapamaz durumda."

O sahneyi kafamdan atmaya çalışıyorum ama bir türlü kurtulamıyorum. Ateş ışığı, yaz ormanı, baykuş sesleri ve sonra pat! Kamp ateşinde bir patlama, sevgilisini korkutuyor ve kız içgüdüsel olarak korkudan dişlerini sıkıyor...

Yatak çarşaflarını havalandırmak ve ortalığı toplamak için yatakta hareket ederken homurdanıyorum.

"Ölebilirdim!" diye bağırıyor.

Ancak Hawke araya girerek, "Bunu onun yaptığına dair hiçbir kanıt yok" dedi.

Kade, yeniden alevlenen öfkesiyle tamamen dikkati dağılmış bir halde Hunter'dan uzaklaştı. "Onu yakalayıp öyle fena halde cezalandıracağım ki, hapse girmekten kurtulmasının tek yolu orduya katılmak olacak!" diye homurdandı. "Her iki durumda da gidecek. Green Street bile onu koruyamaz."

Doğruluyorum. Yeşil Sokak mı?

"Bu çocuk Green Street'te mi çalışıyor?" diye soruyorum.

Çocuklar bana bakıyor, ben de Quinn'e göz atıyorum ve Hawke başını sallıyor. "Şu anda onların en aktif küçük kazanç sağlayanlarından biri o."

Midem alt üst oldu.

Ancak Hunter, "Hırsızlık" diyerek durumu açıklığa kavuşturuyor.

Boğazımı temizliyorum, iyi ki bir sorun değil, ya da daha kötü bir şey değil.

Ama sonra bir fikir oluşuyor. Hırsızlık.

Ve ben de gülümsemeye başlıyorum.

Beni tanımıyor ama Kade'nin yardımına ihtiyaç duyması hoşuna gidebilir.

Hawke'a baktım. "Onu ara."

Bir saat sonra bana, "Sana neden yardım edeyim ki?" diye sordu.

Adının Thomasin Dietrich olduğunu öğrendim. Kısaca Tommy. Jared'ın eski lise rakiplerinden Nate Dietrich'in kızıymış.

Arkasında itfaiye binası ışıltı ışıltı parlıyor, caddenin karşısında Farrow'un bisikleti park halinde duruyor ve gecenin sıcağına rağmen siyah kot pantolon, uzun kollu siyah balıkçı yaka kazak ve eldiven giymiş.

Burada tekrar bulunmaktan nefret ediyorum. Gençler için kötü bir örnek. Eğer bize yardım ettiğini öğrenirlerse...

Ama bir çocuk için onu korkutmak kolay değil. Kolları göğsünde kavuşmuş, gözleri sert ve en ufak bir kıpırtı bile yok. Uzun, beyaz saçlarının kıvrıl uçları hafif rüzgarda dans ediyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum bunun yerine.

O bir hırsız. İyi hırsızlar hiçbir şeyi bedava yapmaz.

Başını yukarı kaldırırken gözlerinde bir gülümseme belirdi. "Şapka."

Kadın, elini uzatarak Quinn'e bakıyor.

Şapkam mı?

Yanımda oturan Quinn'e şaşkınlıkla bakıyorum.

Quinn bir an tereddüt ediyor, ama tartışma olmadan kafasından düşüyor. Quinn'in ellerinden Tommy'nin ellerine doğru süzülmesini izliyorum ve neredeyse bir şey söyleyecektim. Sevdiğim bir şey sevdiğim birine ait olduğunda sorun yoktu, ama şimdi onu bir daha asla göremeyebilirim.

Ama bunu kafamdan attım ve ona doğru bir adım attım. "Tamam, sadece—"

Şapkayı sırt çantasına tıktırırken, "Henüz işim bitmedi," diye araya girdi. "Herkesten ödeme almam gerekiyor."

Hawke, Dylan, Hunter ve Aro arkamda beliriyor, hava birdenbire yoğunlaşıyor.

Tommy bana bakmadan, "Pusulâ," diye talep ediyor.

Çenemi kilitledim.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyor Quinn ona.

Tommy bize sıkılmış bir bakışla bakmaya devam etti, ta ki ben elimi cebime sokup pusulayı avucuna sıkıştırana kadar.

Grup içinde dolaşarak her bir kişiye tek tek bakıyor.

Dylan'a, "Ceket."

"Artık ona sahip değilim."

"Git al onu," diye karşılık verdi. "İkimiz de nerede olduğunu biliyoruz."

Dylan, rahatsızlığını zar zor gizledikten sonra sonunda koşarak sokağın sonuna doğru ilerledi ve köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Ceket Weston'da olmalı.

Tommy sözlerine şöyle devam etti: "Tişörtünü," diye emretti Hawke'a, ardından Hunter'a, "ve saatini."

İkisi de eşyalarını çıkarıyor, Hunter sorunsuz bir şekilde fedakarlık yapıyor, ancak Hawke, Sigma Tau tişörtünü çıkarırken çocuğunun davranışından hayal kırıklığına uğramış bir baba gibi görünüyor.

Her şeyi çantasına yerleştirdikten sonra nihayet gözlerini Kade'ye çevirdi. "St. Thomas madalyan. Şimdi."

Bakışlarımı boynuna indirdim, tişörtünün altından gümüş bir zincir parçası görünüyordu. Gülümsemesi neredeyse bir hırçınlık gibiydi ve gözlerine ulaşmıyordu.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, onu başının üzerinden çıkarıp kadının önünde sallanmasına izin verdi. "Bunu geri almak eğlenceli olacak," diye hırçın bir şekilde söyledi.

Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrılarak eğlendi ve madalyayı alıp havaya kaldırarak yeni kolyesine hayranlıkla bakıyormuş gibi yaptı.

Aro'ya doğru hareket etmeden sırt çantasını fermuarla kapatıp takıyor.

"Ne almamı istiyorsunuz?" diye soruyor bana.

"Hiçbir şey." Başımı salladım. "Bana yakalanmadan içeri girmenin en iyi yolunu göster yeter."

İkinci kata beş giriş var: ön kapı, garaj kapısı, bodrum kapısı, yan kapı ve yangın merdiveni. Şu an için hangilerinin en güvenli olduğunu veya güvenlik kameralarının olup olmadığını bilmiyorum.

Ama o sadece, "Gitmem daha iyi olur" diyor.

"Kesinlikle hayır," diye karşılık veriyorum. "Seni tehlikeye atmayacağım."

Birden kahkaha atmaya başladı ve nedenini anlamadım.

"Bu hiç komik değil," diye homurdandı Kade arkamdan.

Gölmeyi kesip, ona acınası bir haldeymiş gibi baktı. "Bence çok komiksin."

Grup sessizliğe büründü ve kadın tekrar bana döndü. "Varlığınız onu tehlikeye atıyor." Quinn'i işaret etti. "Artık burada yaşıyor, değil mi? İçeri girmeme izin veriliyor."

Umarım bu akşamdan sonra Green Street, Weston'da yaşayan hiç kimse için sorun teşkil etmez.

Ama... eğer istemediğim halde görülürsem, plan gerçekleşemez. Ve sonra, yarın ne olacağını kim bilebilir ki?

Çenemi itfaiye binasına doğru çevirerek sordum: "Üst kattaki yatakhane hâlâ siyah metal bir dolap var mı?"

Bir an tereddüt etti. "Evet."

"En üst rafta hâlâ bir mermi kutusu olabilir."

Başka bir şey söylemeden hızla uzaklaştı ve karşıya geçti.

"Bekleyin..." diye fısıltıyla bağırdım ve sonra etrafta kimsenin fark edip etmediğine baktım. "Kahretsin."

Binanın sol tarafındaki çelik merdivenlerden ikinci kattaki kapıya doğru çıkışını izliyorum.

"İçeride oldukları yerde buluşalım!" diye fısıldayarak ona seslendim.

Kahretsin.

Hunter mırıldanarak, "Sanırım ona güvenemeyiz," dedi.

"Bunu sana söyleyebilirdim." Kade, yanındaki kaldırımında biten otlara tükürdü. "Mermi kutusunun içinde ne var?" diye sordu bana.

Bir şey el koymaya kalkıştırlarsa diye cüzdanımı ve telefonumu Quinn'e verdim. "Cephane değil."

Kutunun hala orada olmama ihtimaline karşı umutlarını boşa çıkarmak istemiyorum. Öncelikle bunun işe yarayıp yaramadığını görmem gerek.

Eğilip Quinn'i öptüm, diğerlerinin gözlerini kaçırdığını hissettim. "İçeri girmeyin," dedim.

"Lucas..."

"Lütfen bir kerecik olsun beni dinle." Ellerimle yüzünü okşadım. "Seni bu işe karıştırmamak daha iyi, seni seven herkes de bu konuda hemfikir olacaktır."

Hatta Dylan bile.

"Burada kal," diye nazikçe söylüyorum ona.

Onu sadece korumaya çalışmıyorum. Her şeyi yoluna koyan kişi ben olmalıyım.

Hepsini ağaçların gölgesinde saklayarak karşıya geçiyorum, kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Bu yere ayak basalı yıllar olmuştu.

On yıl önce taktığım, şimdi hava koşullarından paslanmış olan aynı kapı kolunu kavrayıp kapıyı açıyorum.

Eskiden itfaiye araçlarının depolandığı büyük araç garajını müzik dolduruyor ve ben de bulunduğum alanı hızla gözden geçiriyorum. Solumda ve sağımda duvarlara yaslanmış kanepeler, önlerinde masalar ve etrafa dağılmış sandalyeler var. Skee-Ball oyun alanı ve basketbol potası yok olmuş. Sadece bir bilyardo masası kalmış.

Binanın en sağ köşesinde bir bar bulunuyor, adamlar taburelere oturmuş durumda. Genç bir kadın—çok genç bir kadın—barda çalışıyor.

Odanın ortasında bir masa duruyor. Masa ile benim aramda bolca mesafe var, böylece ekipleri iş atamaları ve ödemeler için sıraya girebiliyor. Zemin hala aynı beton ve o eski, rutubetli ve küf kokusu, yılların birikmiş sigaraları, dökülen biralar ve Çin yemekleriyle ancak biraz bastırılabilir.

Gençler video oyunları oynuyor, bardaki adamlar bana dönüp bakıyor ve koridorun aşağısındaki eski soyunma odasından kahkahalar yankılanıyor.

Bir kadın hırılıyor. Daha fazla kahkaha. Yumruklarımı sıkıyorum.

O kadar çok yeni yüz var ki, ama çok az şey değişmiş. Eminim şimdi çok daha karlılar, ama Weston bundan fayda görmedi. Size sadece hayatta kalmanız için yeterli, ama ayrılmanız için yeterli olmayan bir sistemden kurtulmanın yolu yok ve karşılığında sadece itibarınız, çocuklarınız ve bazen de özgürlüğünüz var.

Kollarımın tüyleri diken diken oluyor ve kıyafetlerim ikinci bir deri gibi üzerime yapışıyor. Adrenalin yükseliyor, yukarıdaki ayak seslerini ve hatta ilerideki odadaki sigara dumanının üflenmesini bile duyuyorum.

Yürümeye devam ediyorum, barda oturan birkaç adamın sandalyelerinden kalkıp beni takip ettiğini görünce duraksamıyorum. Karanlık koridorda ilerlerken, paslı, kırmızı dolaplarla dolu bir odaya açıldığımı izliyorum.

“Kahretsin.” Hugo sigara dumanını üfleyerek sandalyesine yaslandı. “Bizi evden atmaya mı geliyorsunuz?”

Arkamdaki adamlar sırayla geliyor, o işaret verir vermez bana saldırmaya hazırlar.

Odayı neredeyse tam bir kare oluşturacak şekilde yerleştirilmiş üç masa dolduruyor. Bakışlarımı Hugo'nun iki sandalye ötesinde oturan Farrow'a

çeviriyorum; arkasında, kollarını omuzlarına atmış siyah saçlı bir kız duruyor. Masaların üzeri para yığınlarıyla kaplı.

Etrafıma şöyle bir göz gezdirdim, başka kimseyi tanıyamadım. Birçoğu genç, buraya son geldiğim zamandan çok daha gençti. Ama birinin önünde uyuşturucu yığınları vardı, diğerinin yüzünde ise yara izleri. Masanın üzerinde silahlar dağınık halde duruyordu.

"Bana geldiğiniz için teşekkür ederim," diye düşünüyor Hugo. "Bu, işleri çok daha kolaylaştırıyor."

Koridor arkamda kaldı ama oradan fazla uzaklaşamayacağımı biliyorum.

Yutkunuyorum. "Reeves burada mı?"

Gözlerini kısarak bir nefes daha üfledi. "Onun burada olmasının sebebi ne olabilir ki?"

"İletişim halinde olduğunuzu varsaymıştım," dedim ona. "Geçen gece neredeyse sizi kurban edecekti."

Adamları ona şöyle bir baktılar ve ben de onun rahatsız bir şekilde kıpırdandığını ve sandalyesinin dört ayağını da yere bırakırken kıkırdadığını gördüm. "Rüya görmüşsün herhalde, dostum."

Başımı yana eğiyorum. Eğer Drew onun yardımını istemiyorsa, aynı tarafta değiller demektir. Bu da Hugo'yu daha da güçsüz kılıyor.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Biliyorum, senin için tek çıkış yolu olduğunu düşünüyorsun: ölüm ya da hapis," dedim, Tommy'nin soldaki bir kapıdan süzülerek çıktığını görünce. Kadın mermi kutusunu sapından tutuyordu ve göğsüm umutla doldu. "Ama gidebilirsin. Şimdi, seninle gitmek isteyen herkesle gidebilirsin."

Tapu bende. İtfaiye binası benim. Onun binayı boşaltmasını engelleyemiyorum.

Tommy, kimsenin dikkatini çekmeden, mermi kutusunu yan sehpaaya bırakır.

Ama Hugo benimle alay ederek, "Ben neden böyle bir şey yapayım ki?" diyor.

Yanına gidip Tommy'nin getirdiği kutuyu açtım ve kadının ortadan kaybolduğunu gördüm.

Kompozisyon defteri ikiye katlanmış ve uzun kutunun içine sıkıştırılmış. Dışındaki yazılar solmuş, ama 'Kütük' kelimesini seçebiliyorum.

Kitabı çıkarıp çeviriyorum ve havaya kaldırıyorum. "Reeves bunu yanında çalışan herkesin üzerinde tutuyordu," diye açıklıyorum. "Herkesin üzerinde."

Farrow, parmaklarını masanın üzerine vurarak izliyor. Bunun kendisini de tehdit ettiğini biliyor.

"İçinde tarihler, saatler, makbuzlar, resimler var"—sayfaları karıştırıyorum, son geldiğim zamana göre çok daha dolu olduğunu fark ediyorum—"iş yaptığı herkes üzerinde kullanabileceği bir koz. Çalışanları da dahil." Duraksıyorum, gözlerine bakıyorum. "Yukarıdaki silah dolabında saklıyordu çünkü burnunuzun ucundan ötesine bakmadığınızı biliyordu."

Reeves'in muhtemelen başka bir yerde, belki de daha fazla kütüğü vardır. Sekiz yıl, daha fazla toprak toplamak için çok uzun bir süre. Ama bu kütüğün içinde ne olduğunu, ne olmadığını bilmiyorlar.

"Burada seninle ilgili gerçekten çok kötü şeyler var," dedim Hugo'ya. Ben ayrıldığımda kesinlikle burada çalışıyordu. "Bu kadar genç olman bir şey değiştirecek mi sence?"

Bana dik dik bakıyorlar, aralarında çok daha yaşlı olan bazı üyeler kesinlikle bu kitapta adlarının geçtiğini biliyorlar. Suçları, ama başka ne var? Fotoğraflar var mı? Makbuzlar? Mesajlar? Telefon kayıtları? Bilmiyorlar.

Hugo artık gülümsemiyor. "Şimdi sizden ücret almamıza ne engel olabilir ki?"

"Yani, bir yerde dijital kopyam var mı demek istiyorsun?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

Bana saldırabilir, defteri alabilir...

Veya...

Adamlarından birinin önündeki masadan çakmağı alıp, hafifçe vurarak alevin kitabın köşesine değmesini sağladım.

Bir anda alevler içinde kaldı ve ben onu çöp kutusuna attım, parıltı kenarlardan yukarı doğru yükseldi.

"Bu aptalcaydı," diye belirtiyor Hugo.

Ama omuz silkip geçiyorum. "Sanırım çevrenizdeki bazı erkekler buna katılmaz çünkü bunu alıp onları kontrol etmek için kullanacağınızı biliyorlar."

Birilerinin beni çürütmesini, tartışmasını, Hugo'ya olan bağlılığını ilan etmesini bekliyorum... Ama oda sessiz kalıyor.

“Seni kovmuyorum,” diyorum ona. “Green Street’i Farrow’a veriyorum.” Patronlarına hitap etmeyi bırakıp adamlara emir veriyorum. “Eğer hemen şimdi giderse.”

Ve Hugo'yu işaret ediyorum.

Oturduğu yerden fırladı. "Siktir git."

Şimdi asıl sorular ortaya çıkıyor. Farrow fikrini Hugo'dan daha çok mu beğeniyorlar? Eğer Farrow'un babasının kim olduğunu biliyorlarsa, bu bizim lehimize çok işe yarayabilir.

"Onu arka tarafa götürün," diye hırlıyor Hugo. "Arabaya koyun."

Kimse kıpırdamıyor.

"Onu arabaya bindirin dedim!"

Adamlarından birinin beni yakalamasını bekliyorum. Birileri yakalayacak. Birileri itaatsizlik etmeye cesaret edemeyecek.

Ama kimse ayağa kalkmadan önce, en sağında oturan kadın ve adamlardan birinin yanında oturan başka bir kadın... Farrow'a doğru hareket etti.

Hugo bir o yana bir bu yana bakındıktan sonra, adamlarının hepsi teker teker yerlerinde oturmaya devam etti ve emirlerini görmezden geldi.

Farrow gözlerini aşağı indiriyor ama ben gülümsemeyi görüyorum çünkü kadınları kontrol eden Weston'ı da kontrol eder. Hugo bu konuda haklıydı.

Onun ölmesini istemiyorum. Sadece zararı ne zaman azaltması gerektiğini bilecek kadar bilge olmasını umuyorum.

Arkamdaki açık kapıya bir tıkırtı geldi ve bir çocuk içeri girdi. "Paket kapıda."

Elinde büyük bir manila zarfı tutuyor.

"Bunu kim bıraktı?" diye soruyor Hugo.

"Onu tanımadım." Çocuk yanımda duruyor.

"Aç onu."

On beş yaşlarında olabilecek çocuk zarfı yırtarak açtı. İçinden bir kağıt parçası çıkardı ve sessizce okudu, yüzü düştükten sonra kekeleyerek şu kelimeleri söyledi:

“Weston'a...

Lucas Morrow'un dediğini yaparsan, dolabın içindekiler senin olur.

O, bu özelliklerin birleşimine sahip.

-Manas Doran."

Zarfı ters çevirip içinden bir bakır levha çıkardı. Levhayı elinden alıp inceledim ve üzerindeki rakamların zımparalanarak silindiğini gördüm.

Manas Doran. Quinn'in bana anlattığı hikaye. Şu anda olan biteni nereden biliyor?

Peki hangi şifreyi bilmem gerekiyor? Ve hangi dolap?

Sonra birden aklıma geldi. Quinn'in sırtındaki rakamlar. İki-sekiz-sekiz-dört. Kahretsin.

Masaların arkasındaki odayı tarıyorum, tüm rakamların binler basamağında olduğunu görüyorum. Bu dolaplardan biri değil. Belki bir depo?

Geriye doğru çekilmeye başladım ve odadan çıktım.

Hugo, "Buraya geri dönün!" diye bağırır ve adamlarına, "Onu yakalayın! Onu sizden alacağız!" diye emir verir.

Yerlerinden kıpırdamıyorlar ve Farrow'un emirlerini beklediklerini anlıyorum.

"Mesele para değil, Hugo," diyorum ona. "Burada kimse onlara karşı çıkmayacak."

Burada hiç kimse Doran kardeşlere karşı gelmeyecek. Bunun korkudan mı yoksa saygıdan mı kaynaklandığını bilmiyorum, ama onların tarihi Weston'ın kimliğinin merkezinde yer alıyor.

Arkamı dönüp çıkarken Farrow'a baktım. "Evi temizle." Bir kez başımı salladım. "Bir saatin var."

CHAPTER THIRTY

Quinn

"Çok uzun zaman oldu," diyor Kade. "Bundan hoşlanmıyorum."

Herkesin gözü itfaiye istasyonunda.

Onlardan birkaç adım uzakta duruyorum, ellerimi önümde birleştirip nefes almayı kendime hatırlatıyorum.

Eğer kendini öldürtürse...

Gözlerim yaşlarla doluyor ve onun bu durumdan nasıl sağ salim kurtulacağını hayal bile edemiyorum. Farrow orada mı? Lucas'ı destekler mi? Tanrım, lütfen iyi olsun.

Kapıya dik dik bakıyorum, cam blok pencerelerden herhangi bir gölgenin geçmesini bekliyorum. Herhangi bir gürültü. Ya da bir kükreme veya bir silah sesi.

Çenemi sıktım, öfke yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Eğer hâlâ ailesinin desteğine ihtiyacı olmadığını düşünüyorsa, bana ne? Değişmedi. Hâlâ aynı inatçı, sorumsuz ve—

Gözlerimi sıkıca kapatıp sessizce nefes verdim, kendimi toparladım. İyi olacak. Olmak zorunda.

Tam gözlerimi açtığım anda Lucas itfaiye binasından kendi ayakları üzerinde, hayatta çıktı. Hıçkırıklarımı tutmaya çalışarak nefesimi tuttum.

Kahretsin, Tanrım, teşekkürler.

Bir eliyle Tommy'nin üst kolunu kavrayarak onu dışarı doğru yönlendirdi, arkasına bakıp gözlerini dört açtı. Kız onun kollarından kurtulup hızla uzaklaşırken, o da caddenin karşısına geçti. Ben yerimde kıpırdandım ve yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı ki, kollarını bana doladı ve yüzünü boynuma gömdü.

Onu sıkıca kucaklıyorum. Kollarımda bir yanma hissi var ve yumruklarımı gevşetemiyorum, ama ona sarılmanın verdiği keyif o kadar

büyük ki, ona vuramıyorum bile.

Beni kolunun altına alarak diğerlerinin yanına götürdü; Dylan, Aro, Kade ve Hunter, Hawke'un etrafına toplanmışlardı.

"Ne oldu?" diye soruyor Kade.

"Farrow'un yeri." Lucas başını salladı. "İtfaiye binasını Farrow'a verdim. Hugo'nun buna uyup uymayacağını bekleyip göreceğiz."

"Kimse vurulmadı bile mi?" diye yakınıyor Kade.

Eh, hâlâ zaman var, aptal. Lucas ya da Farrow'un herhangi bir şeyi güç kullanmadan halledebileceğini sanmıyorum.

Lucas'a baktım. "Burada tehlikede miyiz?"

Parmaklarını çenemin altına yerleştiriyor. "Şimdilik birlikte kalalım."

Ama nerede? En güvenlisi annemlerin ya da Madoc'un evi olurdu, ama bu da onları sorundan haberdar etmek anlamına gelebilir.

"Neden Farrow'a verdiniz?"

Aro'ya şöyle bir baktığımda, kaşlarının çatık olduğunu ve öfkeyle baktığını görüyorum.

Sadece başını salladı. "Çünkü toplum buna bağımlı. Kendi kendilerini geçindirmek için sahip oldukları her türlü aracı ellerinden almadan önce, yerleşik bir altyapıya ihtiyacımız var."

Ama o ısrarla, "Bunu yapmamalıydın," diyor.

"Bu bir kumar gibiydi."

Kesinlikle.

Lucas'ın iyiliği için en ideal şey buna son vermek olurdu, ama muhtemelen haklı. Aşamalı olarak ortadan kaldırılması, gelir kaynağı olarak buna bağımlı olan insanlar için daha az zararlı olurdu. Aniden ortadan kaldırılırsa, en savunmasız kesimler zarar görür.

"Adım adım ilerleyelim," diyor ona.

Ancak Aro'nun yüzündeki endişeli ifade hâlâ duruyor.

Lucas bizi kaldırımdan arabalarımıza doğru götürdü. Mustang'in kapılarını açarken, "Kulübün dışında birinin zarf bıraktığını gördünüz mü?" diye sordu.

Hawke, "Bir adam kapıcıya bir şey verdi ve gitti" diye yanıtlıyor.

Dylan, "Yüzünü göremedim," diye ekliyor. "Neden?"

Lucas araba kapımı benim için açıyor. "Hadi gidelim," diyor herkese, soruyu görmezden gelerek. "Bir şeye bakmamız gerekiyor."

Herkes arabalarına dağılırken ben de arabaya bindim ve Lucas motoru çalıştırıp uzaklaştı. Tommy gitmişti ve ben de boynumu çevirerek sokakta

onu aramaya başladım. Eğer bize yardım ettiğini biliyorlarsa, o da güvende olmayabilir.

Lucas, depo bölgesinden geçerek tepelere doğru ve Weston Lisesi'nin etrafından yol gösteriyor. Hiçbir bilgi vermiyor ve nedenini bilmiyorum. Tehlikede miyiz?

Ona doğru baktım. "Zarfı bırakan adam kimdi?"

Tek başına yürüyen bir adama pek aldırış etmedik, Green Street'te her gün türlü türlü insan girip çıkıyordu muhtemelen. Ama şimdi düşününce, onda bir şey vardı. Kahverengi deri ceketinin duruşu. Kapüşonunun altından görünen saçlarının kesimi. Sanki kıyafetler ona özel dikilmiş gibiydi. Madoc gibi erkekler ve sadece Jared ve Jax gibi erkekler hariç, çoğu insan böyle görünmez; çünkü kıyafetlerini eşleri seçer.

"Emin değilim," diyor nefes nefese bir sesle. "Önce bir şey görmem lazım."

Bozuk yoldan fışkıran otların üzerinden arabayla geçiyor ve kafasında bir sürü şey dönüyor gibi görünüyor, ama umurunda değil. Sessiz olabilir, ama bana karşı değil.

"İçeride ne oldu?" diye soruyorum.

"Bu olaylar hâlâ yaşanıyor."

"Lucas," diye homurdandım.

Kahretsin. Neler oluyor böyle?

Sonunda ağzından şu sözler döküldü: "Binanın kontrolünü Farrow'a devrettim. Henüz her şey bitmedi, ama ona yardım edebilirim."

"Nasıl?"

Neden Farrow? Bu güvenli mi? Ve Lucas bunu nasıl başardı? Ona nasıl yardım edeceğiz?

Ayrıntıları öğrenmek üzereydim ki, menteşelerinden çıkmış, paslı, açık bir kapıdan geçtik. Karanlıkta ileride alçak binalar sıralandı ve adam daha da yaklaştı, farları büyük kapıları aydınlattı. Neredeyiz?

Diğer araçların farları aynalarımızda yansıyor. Parıltıdan kaçınmak ve önümdeki manzarayı daha iyi görebilmek için ön cama daha da yaklaşıyorum.

Depolama üniteleri?

Bunların burada olduğunu hiç bilmiyordum. Koyu kahverengi yapılar, bordo renkli garaj tipi kapılarıyla dikkat çekiyor; bazıları açık ve boş. Diğerleri kapalı ve kilitli. Bazıları ise sanki yağmalanmış gibi içlerinde kutular veya mobilya parçalarıyla açıkta duruyor.

Yakamı geri çekerek omzumun arkasındaki numaraları tekrar kontrol etti ve köşeyi dönmeye devam etti. Herkes yavaşça arkasından geldi, ta ki Lucas yirmi iki numaranın önünde durana kadar. Yılların güneşi ve hava koşullarından solmuş iki iki rakamının etiketlerine bakarken kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Tekrar omzumun arkasına bakıyorum. İki-sekiz-sekiz-dört. Bakışlarımı, ünitenin kapısını hâlâ kilitleyen şifreli asma kilide dikiyorum.

Dün gece bana bunu yazanı düşündükçe ürperiyorum.

Lucas kapısını hızla açtı ve ben de beklemeden hızla arabadan indim.

"Bu nedir?" diye soruyor Hawke, herkes içeriyi görmek için doluşurken.

Lucas cevap vermeden numaraları tuşluyor, kelepçe gevşiyor ve nefes alışverişim hızlanıyor.

Bu onun birliği mi?

Hayır, dur. Şifreyi çoktan biliyor olurdu. İki-sekiz-sekiz-dört rakamlarının toplamı yirmi iki, yani birim numarası.

Green Street'e mi ait? Aklım içinde olabilecek her şeyle dolu. Bunu gerçekten bilmek istiyor muyuz?

Ama Lucas kapıyı açar açmaz, herkes el fenerlerini çıkarırken telefonlar ışık saçmaya başladı. Hepimiz yavaşça içeri girdik, gözlerim aynı anda her şeye odaklanmaya çalışıyordu.

Bakışlarım bir gardıroba takılıyor, sonra bir sandığa, masalara, lambalara, sandalyelere, bir piyanoya, halılara, bir aynaya, kitaplara, heykellere, valizlere, tabloları kayıyor... neyin tehlikeli neyin tehlikeli olmadığını hızla değerlendiriyorum. Silah yok, ceset yok, ama bunlar için bolca depolama alanı var. Gardıroba tekrar bakarak, hepimiz eşyaları incelemek için dağıldığımız ünitenin içine giriyorum. Kapı kolunu çevirip kapıyı açmaya çalışıyorum, ama sadece içeriyi görebilecek kadar aralayabiliyorum. Elbiseler.

Kade bir sandalyeye tırmanıp yüksek bir karyolanın arkasını incelerken, Dylan ve Aro bir fotoğraf albümünü karıştırıyor, diğerleri ise çeşitli kutuları ve antika eşyaları inceliyor.

Bir şeyler ters gidiyor. Eğer bu ev Doran ailesine veya Winslet ailesine aitse, buraya aitmiş gibi görünmüyor. Mobilyalar antika, sanat eserleri gösterişli ve parçalar çok süslü. Bu, bölgedeki çoğu sakinin -mavi yakalı işçilerin, çiftçilerin ve orta sınıf Amerikalıların- tarzına uymuyor.

Burnumdan hava çekiyorum, koku bir anıyı tetikliyor.

Islak, eskimiş ahşap, eski bir bina gibi küflü.

Derin bir nefes alıyorum ve yasemin, gardenya, kahve, yağmur ve tatlı likörün ince bir karışımından oluşan, nemle yoğrulmuş bir koku fark ediyorum; bu kokuyu daha önce sadece bir kez, dünyada bu kokunun oluşabileceği tek yerde, New Orleans'ta duymuştum.

Lucas, dosya klasörünü havalandırarak, "Manas Doran'dı," diyor. "Zarfi kapıya bırakan adam."

Yanına gidip, Weston'da bulunan birkaç mülke ait tapu belgelerini inceliyorum. Genç bir adam ve ikiz oğlan çocuklarının, anneleri olduğunu tahmin ettiğim bir kadınla birlikte olduğu bir fotoğrafı alıyorum. Arkasına bakıyorum ve Conor, Deacon, Manas ve Anne isimlerini okuyorum.

Lucas bize, "İzliyorlar," diyor. "Dinliyorlar."

"Peki neden bizi takip ediyorlardı?" diye soruyorum. "Dodge marka arabayla mı? Bize tüm bunları veriyorlarsa bizi korkutmaya mı çalışıyorlardı?"

Ama bana bakarak başını salladı. "Bizi takip edenler onlar değildi."

Hâlâ bana inanmıyor. Başka birinin yaptığını düşünüyor. Belki de Reeves'in.

Lucas, "Bunu Weston'a veriyorlar," diye açıklıyor. "Bize değil, Farrow'a değil, kasabanın kullanımı için."

Aro, tahminde bulunabilecek herkese "İçinde ne kadar para var?" diye soruyor.

Hawke sadece düşünüyor. "Söylemesi zor. Belki birkaç bin. Belki birkaç yüz bin."

Weston'a her türlü yardım iyi gelir, ancak mobilyalara, elbiselere ve tablolara bir değer biçme uzmanının bakması gerekiyor. Yine de pek umutlu değilim. Bunlardan herhangi biri değerli olsaydı, daha fazla güvenlik önlemi alınmadan, sıcaklık kontrolü olmayan bir depoda bırakmazlardı.

"Kataloglayın." Lucas belgeleri incelerken Hawke ve diğerlerine şöyle demeye devam ediyor: "Araştırmanız için istediğiniz kadar fotoğraf ve hatıra alın. Geri kalanını satarız."

Lucas, dosyadan çıkardığı bir yığın kağıdı Hawke'a uzatıyor. "Bunları da satıyoruz."

Yeğenim onları alıyor ve ben de yakından bakıyorum, bunların tapu senetleri olduğunu fark ediyorum.

"Neden nehrin aşağısındaki çeşitli kasabalarda arazi parçalarına sahipler?" diye soruyor, belgeleri incelerken. "Çiftlik için mi? Sel duvarı için mi?"

Lucas, Fallon'a şunları anlattı: "Fallon bana ComVista, Inc. ve East Labs'ın demiryolu koridoru oluşturmak için arazi istediğini söyledi. Hükümet de ilgileniyordu. Sanırım Doran kardeşler, tren rayları için satılacak gayrimenkulün değerinin düşük olduğu bir dönemde gayrimenkul stokladılar."

Gözlerini kırptırdı. "Kahretsin. Bu harika."

Lucas, "Bu, dönüm başına yüz bin dolar demek," diyor.

Milyonlarca dolar. Weston'ı yeniden inşa etmek için veriyorlar.

"Peki ya koridordaki merkezlerden biri burada olursa?" Hawke'ın gözleri parlıyor.

Yani tren istasyonlarından biri mi?

Lucas sırttı. "Şimdi onlar gibi düşünüyorsun."

Kafamdaki saçlar diken diken oluyor. Bu, iş imkanları, fabrikalar, oteller, restoranlar anlamına gelirdi... Weston'ı tamamen yeniden canlandırır.

Ve herkes aynı şeyi anlıyor gibi görünüyor, çünkü kimse bizim olasılıkları hayal ettiğimiz gibi konuşmuyor.

Lucas, evime dönerken arabada elimi tutuyor; arkamızdaki konvoy ayrılıp Şelalelere doğru geri dönüyor, herkes sır saklamaya yemin etmiş durumda. Arabadan inmeme yardım ederken elimi bırakmıyor, Knock Hill'deki verandalarında içki içen insanlara bakıyor ve ikimiz de Farrow'un evinden gelen bir başka partinin sesini fark ediyoruz. O çoktan geri dönmüş olmalı.

Genç adamlar Lucas'a selam veriyorlar ama o beni olabildiğince çabuk içeri çekiyor.

Kapıyı kilitledikten sonra uygulamayı açıp telefonuna tüm kameraların görüntülerini yüklüyor, ben ise ışıkları kapatıp onu tutuyorum.

Ağzımı boynunda yukarı doğru gezdirip çenesine hafifçe dokunurken, derin bir nefes veriyorum. Güvende olduğuna çok sevindim.

Parmaklarını saçlarıminın arkasına geçirip, ağzımın üzerinde tutarken yumruk gibi sıktı. "Yarın babanı aramam gerek. Ve kardeşlerinle de konuşmam gerek."

"Biliyorum." Öpücük için can atarak başımı salladım. "Noah ve Farrow'u da yanınıza alabilir misiniz? Ve yeğenlerimi? Jared ve Jax, birini

öldürmeye hazır olduklarında her biri üç adamın gücüne sahip ve Madoc da silahlı olabilir.”

Neredeyse gülecek. "Onlarla yetişkin gibi yüzleşeceğim, yoksa sizi hak etmiyorum."

Ellerimi gömleğinin altına sokarak fısıldadım, "Bu gece onlar hakkında konuşmak istemiyorum."

Sadece ona sarılıp nefes almak istiyorum.

Arkamı dönüp elini tuttum ve onu merdivenlere doğru çektim, ama o beni geri çekti.

Gülerek göğsüne doğru geri yaslandım, ama tam o sırada, yüzümün önünde sallanan gümüş bir zincir tasma belirdi. Ağzım açık kaldı. Bunu mu üzerinde taşıyordu?

"Yedinciye hazır mısınız?" Boynuma takıyor, uzun tasma sırtıma soğuk bir şekilde değiyor.

Gözlerimi kapatıyorum, o hafifçe çekip penisini kalçama bastırırken inliyorum. "Evet," diye fısıldıyorum.

"Yedinci numara nedir?"

Gözlerimi birden açtım. Omurgam sertleşirken, arkamdaki Lucas'ın da sert sesi duyunca aynı şeyi yaptığını hissettim.

Madoc mutfaktan köşeyi dönerek yanımıza geliyor, Jared ve Jax de onu takip ederek oturma odasını geçip bizimle birlikte antreye giriyorlar.

Lucas zinciri çözüp önüme geçti. "Madoc."

Etrafına bakındım, Jared'ın yumruklarının yanlarında sıkılı olduğunu ve gözlerinin alev alev yandığını gördüm.

"Burada ne işin var?" diye patladım.

Madoc bana hırslayarak, "Seninle henüz konuşmaya hazır değiliz çünkü sen sadece daha da ileri gideceksin," dedi. Sonra Lucas'la burun buruna geldi. "Nedenini biliyor musun? Çünkü o yirmi bir yaşında. O bir çocuk."

Lucas'ı itip kakıyorum. "Ben çocuk değilim!"

"Kendi adına konuşabilir!" Madoc kıpkırmızı oldu.

Nefesimi içime çekiyorum, Madoc'un uluması daha önce hiç duymadığım bir şey.

Madoc sert bir şekilde, "Eğer cesaret ederse," diye karşılık veriyor.

Gözlerimi Lucas'a çevirdim, yüzündeki acıyı gördüm. Kaşlarının arasındaki çatma ve... bir an için aşağıya bakışındaki utanç. Madoc'un ondan nefret etmesindense ölmeyi tercih ederdi. Kardeşim onunla nasıl böyle konuşabilir? Çenem titriyor.

Madoc ona öfkeyle bakarak, "Bu senin fikrin miydi?" diye sordu. "Onu ailesinden uzaklaştırıp baştan çıkarabileceğin, kendine ait bir yer mi?"

"Hadi ama dostum," diye açıklıyor Lucas. "Öyle değil."

"Size nasıl bir şey olduğunu anlatayım." Madoc neredeyse tükürerek konuştu. "Sizin hayalinize o kadar hayrandı ki, başka kimseyi aklından bile geçirmedi. Bir hayale aşıktı!"

Elimde değil. Gözyaşlarım sel gibi akıyor. Eğer Lucas'ın aklını karıştırırsa...

Madoc şöyle devam ediyor: "Ve o, çok genç olduğunu ve hayal gücünün bir ürünü olan birine çok bağlı olduğunu anlayana kadar hayatını sana adayacak. Bütün bunlar senin şehvetin yüzünden olacak."

"Quinn'i asla o şekilde kullanmazdım!"

"Sekiz koca yıl boyunca buradan ayrıldın çünkü burası sana yeterince iyi değildi!" diye çıkıştı Madoc. "Ne değişti ki?"

Lucas'ın sesi ciddileşti. "Ayrılma sebebim bu değildi."

Ama kardeşlerim beni dinlemiyor. Madoc ona, "Böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim. Ona zarar vereceksin," diyor, "çünkü hayatına yeni başlayan biriyle hiçbir ortak noktan yok."

Lucas sustu ve ben onun karşılık vermesini bekleyerek ona baktım. Midem bulanıyordu.

Bana zarar vermeyecek. Lucas bunu biliyor. Beni terk etmeyecek.

Madoc'a kaşlarını çatarak baktım. "Onunla öyle konuşma."

Ama kardeşim artık burada olduğumu bile bilmiyor. Lucas'a, "Artık kim olduğunu hiç bilmiyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum." diyor.

Lucas'ın gözlerinde acı hissediyorum ve onları çıkarmak üzereyim. Farrow'u arayıp onları buradan çıkarmasını söyleyeyim mi, bilmiyorum.

Ama Lucas bakışlarını bana çeviriyor ve boğazımdaki hıçkırığı bastırmak zorunda kalıyorum, ezici bir his beni vuruyor. Onun, bu durumdan kurtulmanın hiçbir yolu olmadığını, Madoc'un ondan sonsuza dek nefret edeceğini ve her şeyin mahvolduğunu düşündüğünü hissediyorum.

Ön kapıya birisi vuruyor ve kimse hareket etmiyor. Sonunda Jax gidip kapıyı açıyor.

"Lucas Morrow burada mı?" diye sert bir ses soruyor.

Bakınca, Shelburne Falls polis memurlarının verendamda durduğunu görüyoruz. Aşağıdaki sokakta insanlar oyalanıp izliyor.

Jax bize doğru baktı ve ilk polis içeri girip Lucas'a seslendi: "Bay Morrow, David Miller cinayetinden tutuklusunuz." İki polis de yaklaştı. "Bizimle gelmeniz gerekiyor."

İlk adam—sanırım adı Jesse Stevens—kelepçeleri çıkarıyor.

Başımı salladım. "Hayır."

Madoc'un gözlerindeki öfke yerini şaşkınlığa bıraktı. "Neler oluyor böyle?" diye bağırdı.

Polis memuru Lucas'ın kollarını arkasına doğru büküp bileklerine kelepçe takarken, ciğerlerimi sıkan bir yumruk hissettim. "Sessiz kalma hakkınız var..." diye haklarını okurken dışarıda hemen bir kargaşa başladı. İnsanlar Farrow'u çağırmaya başladı ve kardeşlerim, bunu durdurmaları mı yoksa telefonlarına bakmaları mı gerektiğinden emin değilmiş gibi hareket ettiler.

"Quinn?" Madoc bana baktı, gözleri birden endişe ve korkuyla doldu.

Stevens, Lucas'ı dışarıya uğurlarken belediye başkanına, "Efendim, lütfen kenara çekilin," diyor.

"Lucas!" diye sesleniyorum, kollarımın arasından koparılırken.

"Neler oluyor böyle?" diye söylendi Jared, Jax telefonuna sarılırken.

Lucas'ın ardından merdivenlerden aşağı koştum, ama o Madoc'a dönüp baktı. "Onu eve götür." Bana işaret etti. "Burada güvenli değil."

Başımı sallıyorum. Asla. Az önce yaptıkları şeyden sonra kardeşlerimle hiçbir yere gitmeyeceğim.

"Hey, onu rahat bırakın!" diye biri sesleniyor.

Lucas'ı polis arabasına götürdüler.

"O yapmadı!" diye bağılıyor bir başkası. "Ben yaptım!"

"Hayır, bendim!" diye araya girdi başka bir ses.

Subaylar durup isyancı kalabalığa bakındılar.

"Buradayken başka kimi getirmemiz gerekiyor?" diye soruyorlar Lucas'a.

Ama o sadece başını salladı. "Hayır."

Farrow koşarak gelir, ancak bir polis memuru elini uzatarak, uyarı amacıyla parmağını yüzüne doğru uzatır.

Lucas ona, "Quinn Madoc'la gitmeyecek," diyor. "Yakında kal."

Farrow ona, "Hiçbir şey için endişelenme," diyor.

Lucas, polis arabasının açık kapısında durdu. Dik duruşu ve başı dik haliyle Madoc'a baktı.

Sonra bana bakıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.
Sonra da arabaya binip saniyeler içinde gözden kayboldu.

CHAPTER THIRTY-ONE

Madoc

Bir saat önce beynimi alev alev yakıyormuş gibi hissettiren sıcaklık göğsüme yayıldı, öfkenin yerini korku aldı.

Tanrım, sekiz yıl önce ayrılmasının sebebi buydu. Banyo aynasında kendime bakıyorum, polis karakolunda telefonlar çalıyor, neredeyse tüm ailemiz orada oturmuş bekliyor. Yüzüme serptiğim su, tenimden damlayıp lavaboya geri akıyor.

Bir şeylerin ters gittiğini nasıl anlayamadım?

Yani, bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Neden ona baskı yapmadım? Peşinden koşmadım? Kaçmasını engellemedim? Geri getirmedim?

Onun sadece asi bir çocuk olduğuna inanmak neden bu kadar kolaydı? Ben gençken evimden, acılarımdan kaçmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım, onun da aynı şeyi yaptığını nasıl göremedim?

Kahretsin, bir yanım onu boğduğumu ve sadece biraz alana ihtiyacı olduğunu bile düşündü. Ben onun babası değildim ve acaba bizden bıkmış mı diye düşünmeye başladım.

“Jared, Jax...” diye kendi kendime aynada söylendim. “Onların çocukları hiç sorun çıkarmıyor. Benimkiler neden benimle konuşmuyor ki?”

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı ve başımı öne eğerek lavaboyu kavradım. Korkunun yerini utanç aldı. Kendime acımak için yaratılmamıştım. Boğazımı temizleyip kağıt havlular aldım ve yüzümü sildim.

“James kesinlikle bir gün Jared’ın başına bela açacak.” Saçımı düzeltiyorum, şimdi daha gerçekçi olmaya çalışıyorum. “Dylan zaten neredeyse ona kalp krizi geçirtecekti. Komikti. Ve Hawke geç olgunlaşan biri. Jax’e hâlâ sorun çıkaracak zamanı var.”

Çocuklarımla uğraşmaya çalışan tek kişi ben olmayacağım.

Kağıt havluyu buruşturup sepete tıktırdım ve kapıyı hızla açtım. Fallon kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde bana döndü; Tate, Jared, Jax ve Juliet de bana bakıyordu. Onları atlayarak tezgaha gittim ve Lucas'ın ifadesini alıp kaldığım yerden devam ettim.

Arkadaş edindi... Green Street'i bir sosyal kulüp olarak kurdular... Drew Reeves yönetimi devraldı ve Lucas ile Lance'in takip edemeyeceği bir yöne doğru ilerledi... Lucas ona binayı vermeyi reddetti... kapatılmasını istedi...

Ve Lucas'ın ona verdiği ve ters tepen bir cesaret oyununa geliyorum. Reeves yarı canlı bir adamı bagaja sakladı ve Lucas, içeride birinin olduğunu fark etmeden arabayı batırdı.

Lucas'ın neden öne çıkamadığını kısaca ele alıyorum. Reeves, Shelburne Falls'taki konumuyla Lucas'a ve sevdiklerine zarar verebilirdi.

Anılarımı gözden geçirirken, o dönemde hayatımda neler olup bittiğini çözemiyorum. Bütün bunlar yaşandığı gece ne yapıyordum? Aylar sonra o suçluluk duygusuyla boğuşurken ben neden bu kadar önemli olduğunu fark etmedim?

Eller omuzlarıma dokunuyor ve ben dönüyorum, Fallon'ın kolları boynumu sarıyor.

Barry ve diğer iki polis memuru Weston'da Green Street'i sorguluyor ve... ceset kalıntılarını topluyorlar.

Fallon kulağıma, "Grace'i arayalım mı?" diye soruyor.

"HAYIR."

Geri çekiliyorum. Lucas'ın annesi, sorundan haberdar olmadan önce planın ne olduğunu bilmeli. Grace bununla başa çıkabilir, ama panikleyecektir. Tıpkı benim şu anki gibi. Her şeyi birer birer halledelim.

"Önce gidip onunla konuşmam gerek."

Başını sallayıp geri çekildi ve ben de nöbetçi polis memuru Sam Barnes'ı işaret ettim. Beni takip etmem için başını eğdi.

Onun peşinden gitmeye başladım ama Jax beni durdurdu. "O benden daha iyi bir adam," dedi sanki güvenceye ihtiyacım varmış gibi. "Ormana gömdüğüm cesetleri asla bulamayacaklar."

Jax'in geçmişteki adalet anlayışını hatırladıkça yutkunuyorum. Bu, uzaktan yakından aynı şey değil. Onun için bu, meşru müdafaa idi ve kimseye düzgün bir cenaze töreni borçlu değildi.

Sam'i hücrelere kadar takip ediyorum ve boş bir hücrenin yanından geçtikten sonra, en uzak köşede yalnız başına duran Lucas'a ulaşıyorum.

Barry henüz ona resmi olarak suçlama yöneltmemiş. Sadece tanıkları sorgulayana kadar onu gözaltında tutuyor. Lucas iş birliği yapıyor.

Sam kapıyı arkasından kapatarak çıktı ve ben de hayatımızın yarısından fazlasıdır tanıdığım çocuğa baktım.

Dik durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Tıpkı Fallon gibi, o da gözlerini kaçırmıyor.

Parmaklıklarla aramdaki mesafeyi kapatıyorum. "Neden bana söylemedin?"

Bana bakarken tereddüt ediyor. "Çünkü onu düzeltmeye çalışıp kendini tehlikeye atardın."

Reeves, birkaç yıl önce adamlarını oğlumun partisine göndererek dizüstü bilgisayarımı aradı. İşletmesi çok büyümüş olmalıydı ve eğer —ki bu durum Falls bölgesine sıçrarsa ve ben onu durdurmaya çalışırsam— bana şantaj yapabileceğinden emin olmak istiyordu.

Gizleyecek bir şey yoktu ama eminim ki kendi çıkarına olacak bir şeyler bulurdu.

"Peki Hawke, iki yıl önce Reeves'i Shelburne Falls'tan kovduğunda?" diye soruyorum. "Duymuş olmalısınız. O zaman neden geri dönmediniz?"

Lucas çenesini oynatıyor ve bana bir şey anlatmaya mı çalışıyor yoksa sadece bir cevabı mı yok, emin değilim.

Burnum neredeyse parmaklıklara değiyor. "Siz benim ailemsiniz," diye homurdanıyorum. "Beni ailenizden biri olarak görüp görmemeniz önemli değil."

Bir an için başka yöne bakıyor.

"Siz benim ailemsiniz," diye tekrar belirtiyorum, "ve bunu birlikte atlattık. Kaçmak asla çözüm değil—"

Omuzlarını dikleştirerek, birden ağzından kaçırıldı: "Bunu bilmeni istemiyordum."

Ne?

Neden? Jax'in ne yaptığını biliyordu. Benim ve Jared'in hatalarını da biliyordu. Bizim bu işe hazır olmadığımızı mı düşündü?

Gözlerimi kısıyorum. "Lucas—"

"Bak, biliyorum, tamam mı?" diye sözümü kesiyor. "Ben asla bir iş değildim ve benden mükemmel olmamı da beklemedin...’ Söyleyeceğin her şeyi biliyorum, ama bunları bana değer verdiğin için söyledin." Boynundaki tendon kasılıyor ve sesini kontrol etmeye çalıştığını anlıyorum. "Hatalarımla yüzleşmenin seni incitebileceği gerçeğini değiştirmeyecekti ve

iki mil ötede, ormanın içinde bunu kabullenememek beni öldürüyordu. Bu yüzden gittim.”

Reeves, onun tuzağa düştüğünü düşünmesini sağlamıştı.

“Ruh halim annemi üzüyordu,” diye devam etti. “Quinn’in yanında olmayı hak etmiyordum. Ya ağ daha da büyürse? Ya başka bir ciddi hata yaparsam?” Gözleri kızardı. “Artık kendime güvenmiyordum.”

Ve ne diyeceğimi bilemedim. Gençken bu duyguyu yaşamak kolaydır. Hayatınız sona ermeden önce yüzlerce hata daha yapacağınızı bilecek kadar hata yapmamışsınızdır henüz.

"İşte bu yüzden buraya gelir gelmez gitmek istedin," diyorum sesim boğuk bir şekilde.

Yavaşça başını salladı. "Green Street'teki yeni yönetim benim gitmemi istiyordu. Mülkün tapusuna sahip kurucu bir üyenin kendilerini tehdit ettiğine inanıyorlardı."

Bir haftadan fazla bir süre önce Dubai'ye geri dönen uçağa binmesi gerekiyordu.

Gözümü bile kırpmam. "Ve Quinn, senin kalmanın sebebiydi."

Gözlerini yere indirirken yüzünde beliren gülümsemeyi engelleyemiyor. "İlk başta sadece onu korumak istedim," diyor bana. "Noah Van der Berg ve Farrow Kelly beni çok sinirlendiriyordu." Hafifçe gülüyor. "Onun yanımda olmasının ne kadar iyi olduğunu hatırladım. Ve onu, yapmaya can attığı tüm hataları yapması için yalnız bırakmaya niyetim yoktu." Gözlerini bana kaldırıyor. "Ama dünyaya bakış şekli, Madoc... Ben..."

Çenesi titriyor ve şu anda çözmem gereken çok şey var. Sadece onun geleceği değil, onun geleceği de.

Ama söylemesine gerek olmayan bir şey var. Ona aşık.

“Ya hapse girerseniz?” diye soruyorum. “Bir suçu örtbas ettiniz. Mafya işleri için kullanılan bir binanın sahibisiniz.”

Polis işini bitirdikten sonra cesedin gömülmesi için gerekli düzenlemeleri onun yaptığını biliyorum ve Hugo Navarre ile ilgili bir şeyler oldu. Polisler, kendi adamlarının onu bu akşam şehirden kovduğunu öğrendi. Geri dönebilirdi ama artık yok. Bu Lucas'ın işi miydi?

Hem bu bilgiler hem de Kade'nin bize anlattıklarından yola çıkarak, Lucas olası bir seyahat durumuna karşı her şeyi önceden planlamış durumda.

Ama sesi yumuşak ve sakin. "Onu seviyorum ve ona söyledim. Şimdi tek istediğim, elli yıl sürse bile, tekrar benimle gurur duyman."

Gözlerim yanıyor ve nasıl cevap vereceğimi bilemeden bakışlarımı kaçırıyorum. Benim onunla gurur duymayacağımı nasıl düşünebilirdi ki?

Ama bunu düşünürken bile, daha önce Quinn'in evinde onunla birlikte olduğunu duyup sonra onları birlikte görmek hâlâ hayal kırıklığı yaratıyor. Onu büyötmeye yardım ettiğim yıllar boyunca iyi bir adam olduğunu biliyordum, ama bu beni çok şaşırttı.

Drew Reeves'i birlikte hallederdik. Ama Quinn...

Tanrım, onu seviyorum ama yıllarca benden saklandı. Yine mi gidecek? Onu gerçekten seviyor mu, yoksa o sadece bir yük mü?

"Drew Reeves buralarda," diyor bana. "Hawke ve Jax'in kameraları izlemesi gerekiyor. Weston'da da." Tereddüt ediyor, sonra sakın bir bakışla bana dik dik bakıyor. "Quinn evinden çıkmıyor, ama telefonum onun mülkünün etrafına yerleştirilmiş kameralara bağlı. Polisler cep telefonumu biliyor. Şifre 1793."

Yutkunuyorum, bilmediğim birçok şeyin olup bittiğini fark ediyorum. Yeni evinin dışına kameralar mı yerleştirmiş? Bunu hiç düşünmezdim. Telefonunu geri almam lazım.

"Zaten bir avukatla iletişime geçtim," diyor. "Yoldalar."

CHAPTER THIRTY-TWO

Quinn

Lucas çok sakin görünüyordu. Kelepçeli olmasına rağmen, eve döndüğünden beri hiç bu kadar rahat olmamıştı. Sanırım her şeyin bitmiş olması bir rahatlamaydı. Artık sır yok. İnsanların öğrenip öğrenmeyeceği konusunda artık endişe yok.

Ancak bundan sonra yaşanacaklar yeni bir endişe seviyesi yarattı.

Herkes oturma odamda durmuş, harap haldeki antrede bir aşağı bir yukarı yürümemi izliyor. Tekrar telefonuma bakıyorum.

Tutuklanmasının ve tüm polislerin parlak ışıklarını mahallemizden çekip Şelaleler'e geri dönmesinin üzerinden sadece bir saat geçti. Ama sanki bir yıl geçmiş gibi geliyor. Neden kimse beni aramıyor? Tate, Juliet, Fallon, Jax, Jared ve Madoc'un hepsi karakolda, eminim.

Kardeşlerimin istediği gibi Şelalelere geri dönmeyi reddettim. Lucas'a ve bana yaptıkları muameleden sonra, kendi duruşumu korumanın önemli olduğunu düşündüm. Ama Madoc, tüm çocuklarının benimle kalmasını sağladı. Farrow, Mace ve Codi de yakınımnda kalıyorlar.

Keşke hepsi gitse. Bana sanki patlamaya hazır bir bomba gibi bakıyorlar. Ben tehlikeli değilim.

Ama burada öylece bekleyemem. Telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Mesaj yok. Arama yok.

Saate şöyle bir baktım, saatin ondan sonra olduğunu fark ettim.

"Onu kim ihbar etti?" diye soruyor Dylan salondakilere.

Birkaç bakış Farrow'a çevrilince, o da kaşını kaldırarak, "Ben değilim," diye patladı.

Aro, "Onların düşündüğü kadar masum değilsin," diyor.

Dişlerini göstererek, sert ve yavaş bir sesle konuştu: "Ben yapmadım." Sarı saçlarını eliyle düzeltti. "Belki Hugo çıkarken bir kargaşa daha

yaratabileceğini düşündü. Bilmiyorum..."

Birileri polise ihbar etti, ama olay bundan daha fazlasıydı.

"Kantı olmadan onu kelepçeyle götürmezlerdi," diye belirtiyorum. "Onu burada sorgularlardı."

Doran kardeşler her zaman bir adım önde gibi görünüyorlar. Bir de Drew Reeves var. Eminim ki polis karakolunda hâlâ bilgi sızdırabileceği bir arkadaşı vardır.

Peki Green Street'te bu hikayeleri kaç kişi biliyor? Herkes olabilir.

Farrow gruba, "Dolapta ne vardı?" diye soruyor.

Hunter ona, "Burası sıradan bir dolaptan biraz daha fazlasıydı," diyor. "Bir depolama birimiydi."

"Ve bu, kasabayı yeniden canlandırmak için, senin için değil," diye çıkıştı Aro, Farrow'a.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben bu şehrim ve bu şehre sizden daha çok hakkım var."

Aro, Weston'lıdır, ancak artık burada yaşamıyor. Kardeşleri de öyle.

Ama burada arkadaşları var, bu yüzden hâlâ buraya bağlı.

"Lucas ile kapışabilirsin." Hawke, Farrow'a bakmayı reddederek telefonunda bir şeyler yazıyor. "Doran kardeşlerin onu senin değil de onun eline vermesinin bir sebebi var."

Eve dönüş yolunda Lucas'tan yeterince bilgi almıştım. Manas itfaiye istasyonunda bir not bırakmıştı. Lucas hâlâ o notu yanında taşıyordu.

Deacon'la konuşmuştum ama şimdi biliyoruz... İkisi de hayatta, buradalar ve olup bitenleri takip etmeye devam ediyorlar.

Tıpkı onun gibi.

Bu gece Lucas'ı tutuklatan kim olursa olsun, onu ortadan kaldırmak istedi. Tehlike durumunda hızlı hareket edebilmem gerekiyor.

"Jeep'imi istiyorum," diyorum. Kendi ulaşım aracıma ihtiyacım var.

Farrow bana doğru yürürken, "Seni arabayla götüreyim," diye teklif etti. "Lucas, sana yakın durmamı söyledi."

Dylan omuz çantasını eline alıyor. "Biz de sizinle geliyoruz."

"Hayır." Kapının yanındaki küçük masadan anahtarlarımı alıyorum. "Hemen geri döneceğim. Siz burada kalın."

Farrow tüm süre boyunca konuşmayacak. Şu an düşünmem gerekiyor.

Farrow kapıyı hızla açıp masama çarparak dışarı çıktı, ben de arkasından kapıyı kapatıp onu takip ettim.

Arabaya bindim, saçlarımı atkuyruğu yaptım ve yola koyulduk. Dikiz aynasına baktım, Dodge'un orada olduğunu daha görmeden biliyordum.

Yokuş aşağı yavaşça iniyoruz ve araba kaldırımdan hiç kımıldamadığı için içinde kimse yokmuş gibi geliyor bana.

Ama sonra... farları hâlâ kapalı halde bizi takip ederek yola koyuluyor.

Farrow'un bunu görüp görmediğini bilmiyorum ama ona söylemeyeceğim. Onu takip etmiyor.

Camları indirdim, başımı geriye yasladım ve esen rüzgarın saç derimi serinlettiğini hissettim.

Farrow'un lastikleri tahliye deliklerinin üzerinden geçiyor, bu da bana köprüde olduğumuzu gösteriyor ve ben de uzanıp Farrow'un kamyonetinin bardak tutacağından bir kuruş alıyorum. O da benim parayı camdan dışarı fırlatmamı izliyor.

Weston'a taşındığımdan beri birkaç kez erteledim ve şu anki her şeyin yanlış gitmesinin sebebi bu olduğuna inanmıyorum, ama geleneği görmezden gelmenin bana hiçbir faydası olmadı, bu yüzden... En fazla yılda dört dolardan bile az bir maliyeti olacak. Bu akşam kasayı kapatırken kendim için de biraz alacağım.

Yaklaşık sekiz dakika boyunca hızla ilerledikten sonra, Farrow dükkanın önündeki kaldırımda duran Jeep'imın yanından hızla geçip yan sokağa saptı.

"Hayır!" diye patladım. "Ön tarafa park et."

Onun ara sokağa girmesini istemiyorum.

Bana bir bakış attı.

"Her halükarda o şekilde dışarı çıkmak zorundayım," diye açıklıyorum.

Arabam orada.

Ayrıca, kırık arka kapıyı görmesini istemiyorum. İçeri girmek isteyecek ve gerekirse saklanma yerine giremeyeceğim.

U dönüşü yaparak High Street'e geri döndü ve Jeep'imın arkasına yanaştı. Ben de emniyet kemerimi çözdüm.

"Hemen döneceğim," diyerek kapıyı açıp dışarı fırladım.

"Seninle kalmamı söyledi!"

"Kapı kilitli," diye yalan söylüyorum, ön kapının anahtarlarını çıkarırken. "Sana bir canavar kurabiyesi getireceğim."

"Üç!" diye havlıyor.

Kapıyı açıp içeri süzıldüm ve pencereleri izlerken hızla panjurların arkasına saklandım.

On saniye.

Yirmi saniye.

Otuz...

Dodge ortada yok ve buraya gelirken o kadar dalgındım ki, arabayı takip edemedim. Ne zaman kaybettiğimizden emin değilim ama çok yakın olduğunu biliyorum. Her zaman öyledir zaten.

Anahtarlarım mutfakta, onları almak için arkamı döndüm ama ayna açıktı.

Tekrar.

İçimde bir korku hissi var ve düşünmeye çalışıyorum. Acaba deliği açık mı bıraktık?

Yapabilirdik.

Ya da belki Hawke geri döndü?

Ama içten içe bunun pek olası olmadığını biliyorum. Her zaman kapatıyorum çünkü her zaman tek başıma girmiyorum. Hailey'nin, Noel'in veya Codi'nin orada olduğunu bilmesini istemem.

Hawke'un bu kadar dikkatsiz olacağından ciddi anlamda şüphe duyuyorum. Bunu yıllarca benden sakladı.

Farrow'u yakalamalıyım ama saklanma yerinden haberdar olmasını istemiyorum. Bu kararı vermeye henüz hazır değilim.

Gidip şimdilik görmezden gelebilirim.

Ama Manas ve Deacon yardım etti ve erişimi olan diğer tek kişiler onlar. Ya onlar Lucas'a yardım edebilirlerse?

Aynaya doğru ilerleyerek karanlık koridora göz attım; koridorun sonu, Büyük Salon'daki pencerelerden gelen loş ışıkla koyu gri bir renge bürünmüştü.

Hiç ses yok ve koku aynı kalmış. Bildiğim kadarıyla içeride sigara içilmiyor veya yemek pişirilmiyor. Eğer biri bana zarar vermek için burada olsaydı, dükkânda bekliyor olabilirdi.

İçeriye bir adım atıp sessizce koridorda yürüyorum, yer adeta bomboş.

Bakışlarım adaya takılıyor ve anne babamın aşk hikayesi gözlerimin önünde seriliyor. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Ayrılırken kitap kesinlikle açık değildi.

Tezgaha yaklaşırken, bir sayfaya karalanmış siyah yazılar görüyorum.

Belki de en zor durumu sen yaşadın.

Ödenen paraya değecek kadar değerli.

Şimdi seni anlıyorum.

Kitabı alıp kalan sayfalarını karıştırıyorum, daha fazla yazı arıyorum.

Ama hepsi bu kadar.

Tekrar inceliyorum... Ödenen bedele değecek kadar.

Bu benim için mi?

En zor zamanı ben mi geçirdim? Kimin en zor zamanıydı?

Çantamdan telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çekiyorum ve Dylan'a mesaj olarak gönderiyorum.

Bu kitabın bir kısmını benimle birlikte okudu. Tanıyacaktır.

Bunu içeride yazılı buldum, ben yazıyorum.

Cevap beklerken etrafa bakınıyorum. Gördüğüm kadarıyla başka hiçbir şey yerinden oynamamış.

Dylan cevap yazıyor. İkimiz de yazmanın ne demek olduğunu biliyoruz.

Winslet'in Hawke'a verdiğim günlüğünü hatırlayarak tekrar ona bakıyorum.

Acaba o mu? Tam cümlelerle yazmasına alışkın değildim ama evet, vuruşlar benzer.

Tüylerim diken diken oluyor, yine izleniyormuş gibi hissediyorum ama dürüst olmak gerekirse, artık sürekli böyle hissediyorum. Eğer Deacon Doran değilse, Lucas ya da kardeşlerimdir.

Ona bir cevap yazıyorum. Telefonunuza yakın durun.

Dodge'un içinde kimin olduğunu öğrenmek istiyorum. Eğer tehlikelilerse, çok sabırlılar. Belki de beni koruyorlardı?

Eğer kardeşlerden biriye -ya da o kadınsa- Weston'ı ve Shelburne Şelalelerini biliyorlardır. Belki Drew Reeves'i de görmüşlerdir.

Kitabı yanımda taşıyarak, sanki biri beni kovalıyormuş gibi Carnival Tower'dan fırlayıp aynayı kapattım. Farrow dükkanın ön tarafına, Jeep'imın arkasına geçmişti ve ben mutfağa koşup bir çekmeceyi açtım. Büyük kasap bıçağını atlayıp küçük, sivri uçlu, kullanışlı bir soyma bıçağı kaptım.

Arka kapının hâlâ sıkıca bağlı olduğundan emin olduktan sonra, kitabı kolumun altına sıkıştırdım, araba anahtarlarımı ve üç tane Canavar

kurabiyesini kaptım ve tekrar dükkanın ön tarafına yönelerek ön kapıdan çıktım.

Farrow beni izliyor.

"Evde buluşalım!" diye sesleniyorum.

Açık yolcu camından bana bakıyor. "Lucas seninle kalmamı söyledi!"

Küçük kurabiye paketlerini penceresinden içeri attım. "Orada olacağım."

"Lucas seninle kalmamı söyledi," diye tekrarlıyor.

Boş yola şöyle bir göz atıyorum. Beni gözünden kaçırmayacak. Yalnız kalırsam Dodge ne yapacak? Farrow'dan kurtulmam gerek.

Bir an tereddüt ettikten sonra çenemin üzerindeki teri sildim ve başımı salladım. "Öyleyse önden gidin," dedim ona.

Dudakları konuşmak için aralandığı anda uzaklaşıyorum, ama itiraz etme fırsatı bulamadan çoktan gitmiş oluyorum. Arabama binip motoru çalıştırıyorum ve emniyet kemerimi bağlıyorum.

Aynalarımı baktığımda, etrafımda kaldırım kenarına park etmiş yarım düzine araba görüyorum, ama hiçbirisi şüpheli görünmüyor. Lucas tutuklandı ve bunların hepsi bir şekilde bağlantılı. Dodge ne yapacaksa, bu gece yapacak.

Sinyal verip direksiyonu sıkıca kavradım ve arkamdan çıkmasını bekledim. Yanımdan geçti ve giderken bana bir bakış attı.

Evet, beni anladı.

Gaza basıp arkasından yavaşça ilerliyorum, High Street'ten yukarı çıkıyorum, Woodland'a sağa, Fall Away Lane'e sola dönüyorum. Rüzgar Jeep'in içinden geçiyor, saçlarımı uçuşturuyor ve dikiz aynasına bakmama bile gerek yok. Arabanın orada olduğunu biliyorum.

Arkamda kalan koyu renkli camları şöyle bir gözden geçirdim. Arabanın şekli farklı görünüyordu; yüksekliği ve ızgarasının konumu değişmişti, ama çok uzakta olduğu için net bir şekilde göremiyordum.

Ama ışıklar kapalı ve beni takip ediyor. Her zamanki gibi.

Arabayı bir üst vitese takıp hızlanıyorum. Bu saçmalıklardan bıktım artık.

"Kimsin sen?" diye soruyorum aynadaki sapığa. "O musun sen?"

Bu sözler zihnimde yankılanıyor. Tehlikeyi asla eve getirme. Tehlikeyi asla yalnız olduğun yere getirme.

Islak toprak ve orman kokusu beni sarıyor, bir mezarı hatırlatıyor ve önüme bakıyorum, Farrow'un Frontress Yolu'na döndüğünü görüyorum.

Nehir boyunca, köprüye doğru hızla ilerliyoruz ve kalbim gümbür gümbür atmaya başlıyor. Nabzım boğazıma, sonra kollarıma vuruyor ve bakışlarım arkamdaki karanlık farlar ile önümdeki parlak arka lambalar arasında gidip geliyor.

Farrow elli metre ilerideki köprüye doğru keskin bir sağa dönüş yapıyor ve ben de sinyali yakıp direksiyonu sıkıca kavıyorum. Farrow köprü'nün ortasına geldiğinde viraj için yavaşlamak üzere gazı bırakıyorum. Onu takip etmek için direksiyonu kırıyorum, boğazımda bir yumruk düğümleniyor ve sonra...

Direksiyonu aniden sola çevirdim ve gaza sonuna kadar bastım.

Lastiklerim altımda gıcırıyor ve hızla uzaklaşıyorum, Farrow beni takip edemeden gece karanlığına karışıyor. Geri dönmek için köprüyü geçmesi gerekecek ve eminim şu anda bana lanetler yağıdırıyor.

Yavaşça uzaklaşırken, beşinci vitese geçiyorum ve gözlerimi dört açıp farlarımı yakıyorum. Araba arkamdan geliyor, bana yaklaşıyor ve ben de Farrow'un beni takip edemeyeceğinden emin olmak için defalarca dönüyorum, biliyorum ki deneyecek. Ormanın derinliklerine doğru hızla ilerleyerek, arka yollardan ve karanlık patikalardan yavaşça geçerek onu -ya da onu- yaz kampına uzun yoldan götürüyorum. Orası sessiz olacak, ama kulübelerde iki gün sonraki oturumun gelişine hazırlanan yöneticiler ve danışmanlar olacak.

Belki Dodge sonunda kendini tanıtır, ama bunu yaptıklarında tamamen yalnız kalacak kadar aptal değilim henüz.

Telefonum çalıyor, ekranda Farrow'un adı beliriyor ama görmezden geliyorum. Lucas müsait değil, bu yüzden beni uyaramayacak ve ailemi aramayacak.

Duraksıyorum. Belki Dylan'ı ya da Hunter'ı arar...

Ama artık bunun için endişelenmenin çok geç. Yağmur, küçük mermiler gibi ön camıma çarpmaya başlıyor ve serin damlalar kollarıma ve uyluklarıma düşerken sileceklerimi çalıştırıyorum.

Çakıllı bir tepeyi hızla aşarak aşağı inmeye başlıyorum, ancak aşağıda turuncu trafik bariyerleri tehlike uyarısı veriyor. Su, bozuk yoldan hızla akıyor ve daha fazla ilerleyemiyorum.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

Tek bir seçeneğim varken karar vermek için bir anım var. Aniden sola dönüyorum, muhtemelen sadece ATV'ler için yapılmış ince bir patikadan hızla ilerliyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Gölün etrafında her türlü

ıssız küçük mülk var. Buradan eve nasıl döneceğimi bile bilmiyorum. Bu yol beni bir kavşağa geri götürüyor mu? Yoksa çıkmaz sokağa mı?

"Asla yalnız kalacağın yere götürme" sözü şimdi kafamda davul gibi yankılanıyor. Bu, düşündüğüm gibi gitmedi.

Telefonuma uzanıp Farrow'u aramaya çalışıyorum ama ön camdaki yağmur damlalarının arasından bir parıltı görüyorum. Gözlerimi kısıyorum, su yüzümden aşağı akıyor ve ormanın arasından bir ön veranda lambasının görüldüğünü sanıyorum.

Biraz nefes verip, bakımsız çimenlerin üzerinden sekerek eve doğru koştum ve arabayı bahçede durdurdum. Ayağa kalkıp ön camdan içeri baktım. Camlar karanlıktı, güvenlik lambası dışında hiçbir yaşam belirtisi yoktu... Ön kapıya ve yüzeyine bantlanmış bir kağıt tabelaya odaklanmaya çalıştım. Buradan okuyamadım ama yine de midem bulandı. Mevsimlik bir yer olabilir. Bir hafta boyunca şehir dışında olabilirler ve teslimatlar için talimatlar bırakıyor olabilirler. "Kahretsın," diye mırıldandım, çenem titriyordu.

Dodge'un içinde kim varsa kendini belli etsin istiyorum ama burada tamamen yalnız kalmak da istemiyorum. Kahretsın.

Tekrar yerine oturdum, birinci vitese taktım ve gaza basmaya başladım, ancak arka lastiklerden birinden hava tıslayarak çıkınca Jeep yana yattı. Başımı hızla çevirdim ve kapüşonlu bir figürün yolcu tarafına doğru hareket ettiğini gördüm, benim aracımın lastiği de çoktan inmişti.

"Hayır!" diye haykırdım.

Boş koltuğuma oturdu ve ben de arabadan fırlayıp evin ön kapısına doğru koştum.

Merdivenlerin hepsini bir çırpıda çıkıp, kapıyı tekrar tekrar çaldım. "Merhaba!"

Gökyüzünde gök gürültüsü yankılanıyor ve kapı kolunu oynatıyorum ama kilitli. Tabeladaki yazıları net okuyacak kadar odaklanamıyorum, sadece "teslimatlar" ve "özel mülk" kelimelerini görebiliyorum.

Aniden evin ön cephesini parlak ışıklar aydınlattı, kapıya kadar yayıldı. Arkamı döndüğümde, Dodge marka arabanın farlarının neredeyse gözümü kamaştırdığını gördüm.

Ama hiçbir gelişme yok.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdım.

İşte istediğim buydu. Bir yüzleşme.

Bana zarar vermediler. Belki de vermezler.

“Sen kimsin?” diye bağırdım. “Hadi ama!”

Ve sonra, gözlerim ışığın ötesini görebilecek kadar netleşiyor.

Bu bir Dodge değil.

Daha büyük, SUV gibi. Hiç Dodge yok. Kim—

Ama yandan biri hızla yaklaşıp beni yakaladı ve ben nefes nefese kaldım.

"Farrow'dan kurtulduğunuz için teşekkür ederim," diyor ceketinin kapüşonunu geri çekerek. "O çocuk her zaman hem aptal hem de işe yaramazdı."

Nefesim kesildi, Drew Reeves'e bakakaldım. Polis olduğu zamanlardaki gibi tıraşlı değil, yanaklarında hafif sakal izleri vardı ama gözleri aynıydı. Lucas'ınki gibi mavi.

Lucas...

Ne yaptım ben?

Reeves, Lucas'ı ihbar etti.

Parmakları bileklerimi sıkıca kavradı, beni arkama doğru tuttu ve ben de dişlerimi sıkarak kendimi kurtarmaya çalıştım.

“Sana zarar vermemek için kendimi ikna etmeye çalıştım.” Fısıltısı dudaklarıma değdi, terinin kokusu midemi bulandırdı. “Çok fazla baş belası akrabam var.”

Gülüyor ve sanki beni öpecekmiş gibi ağzını açıyor.

“Ama sanırım yapacağım,” diyor. “Sana zarar vereceğim, yani. Lucas o zaman beni asla unutamayacak.”

Titremeyi bastırmaya çalışıyorum.

"Arabaya uslu uslu binin, Bayan Caruthers," diyor bana, "işim bittiğinde boğazınızı kesmeyeceğim." Dudaklarında yapmacık bir gülümseme beliriyor. "Ama o zamana kadar belki de bunu isteyeceksiniz."

Hırıldayarak, tıpkı kardeşlerimin bana öğrettiği gibi, ölü bir ağırlık gibi yere yığılıyorum ve verandaya düşerken onun kollarından sıyrılıyorum.

Aceleyle merdivenlerden aşağı atlıyorum. Bıçağım arabada.

Ama saçımı yakalayıp beni geriye doğru çekti. Döndüm ve yüzüne tükürdüm, o da beni itti. "Tam burada o zaman," diye alay etti ceketini çıkarırken.

Tehdidi beni inletecek kadar korkuttu, kalbim boğazıma düğümlendi ve her yerde yardım aradım. Çığlık attım, o da gelip beni öptü ve ben de yanağını ısırdım.

Birbirimizden uzaklaşıyoruz ve biliyorum ki bana vurmak üzere. Beni yere serecek, yarı baygın halde bırakacak ve o zaman Tanrı bana yardım etsin. Kaç, diyorum kendi kendime.

Ama benim hiçbir şansım yok.

Aramıza hızla ve karanlık bir şey girdi ve bir anda Drew'un boynundan kan fışkırdığını gördüm. Gözleri vahşileşti ve diğer eliyle yarasını tutarken bana doğru uzandı, parmaklarına kan bulaştı.

Önümde olup bitenleri izlerken ağzım açık kalıyor, kısa ve sığ nefesler alıyorum.

Lucas'ın düşmanı—acı çekmesine ve sevdiği herkesten ayrılmasına neden olan kişi—ıslak çimenlere düşüyor ve ben de geriye sıçırıyorum.

Bu da ne? Etrafına kıpkırmızı bir sıvı yayılıyor.

Bir saniye bile kıpırdamıyorum. Ne... ne...

Ben ne yaparım?

Ne oldu? Ben—

Ama o figür hâlâ solumda duruyor, Drew'un benimle birlikte yok oluşunu izliyor ve güvende olup olmadığını bilmiyorum.

Islak saçları kapüşonlu kazağının altından dışarı fırlıyor, kadının geri kalanı kot pantolon ve spor ayakkabı giymiş.

Gözleri bir saniyeliğine bana döndü.

Göğsüm çöker. Gözlerim...

Ve bir hayalet gibi hızla kayboldu. Verandadan koşarak çıktı, benim ve Drew'un arabasının yanından geçti ve ormanın derinliklerinde gözden kayboldu.

Ağaçların arasından korna sesleri ve yeni farlar hızla üzerime doğru geliyor, ama yine de ormanı ve onun kaybolduğu karanlık boşluğu izliyorum. "Winslet?"

Derimin altındaki sinirler küçük korlar gibi parlıyor.

Gözlerimi aşağı indirdiğimde, Drew Reeves'in elinin boynunda gevşek bir şekilde durduğunu, parmaklarının kanla lekелendiğini ve gözlerinin ağzı açık bir şekilde boşluğa baktığını görüyorum.

"Quinn!" diye biri bağırıyor.

Midem bulanıyor, duvarlar üzerime yıkılıyor gibi...

Beni sarsıyorlar. "Quinn!"

Başımı hızla kaldırıp Dylan'ın gözlerine baktım.

"İyi misin?" diye soruyor, sonra bakışlarını Reeves'e indiriyor. "Aman Tanrım."

Gözlerimi tekrar ona diktim.

Çok hızlıydı. Winslet. Hiç tereddüt etmedi.

"Quinn?" diye bağıyor Dylan. "Yaralandın mı?"

Cesetten gözlerimi alamıyorum. Winslet gelmeseydi ne olurdu? Dylan ve çocuklar hemen gelirlerdi. Farrow haklı olarak birbirimizin telefonlarını takip ettiğimizden ve onu aradığımızdan şüpheleniyordu. Reeves beni anında öldürebilirdi. Ya da beni arabaya itip kim bilir nereye götürebilirdi. Winslet burada olmasaydı onlardan birine zarar verebilirdi.

Derin bir nefes aldım. "Ben yapmadım..."

Hunter yanımıza koşarak geldi, ayaklarımızın dibindeki cesede şaşkınlıkla bakıyordu. "Aman Tanrım, Quinn."

Gözümü bile kırpmadım. "Ben yapmadım."

O oydu.

CHAPTER THIRTY-THREE

Lucas

Kulaklarımda bir bağırış yankılandı. "Barry!"

Başımı koridora doğru çevirdim. Telefonlar çalıyor, sesler yükseliyor ve insanlar koridorda hızla gidip gelirken ayakkabıların gıcirtısı duyuluyor.

Heisler adlı bir polis memuru telefonu açar, dinler ve sonra kapatır. Koltuğundan fırlayarak silahını kılıfına koyar ve çıkmaya başlar.

"Neler oluyor böyle?" diye soruyorum, gitarımın gidonuna doğru yürürken.

Heisler diğer polise, "Memur Reeves—" diyor. "Drew Reeves'ten bahsediyorum. Öldürüldü."

Diğer polis memuru yerinden fırladı, ama ben donakaldım, onların kapıya doğru koşuşturmalarını ve kapıyı açmalarını izledim.

Ne?

Ellerimle demir parmaklıkları kavradım. "Kim yaptı?" diye bağırdım.

Quinn nerede? İyi mi?

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Heisler.

Ve kapıdan dışarı kayboldu.

"O şerefsizden kurtulduğumuza sevindim," diye tısladı diğer polis memuru, kemerini beline takıp peşinden giderken.

"Bekle!" diye sesleniyorum.

Ama kimse geri dönmüyor. Quinn'i aramalıyım. Telefona ihtiyacım var!

Kalbim gümbür gümbür atıyor ve parmaklıklara tutunuyorum. Bunun onunla ya da ailemin geri kalanıyla bir ilgisi olduğundan emin olamıyorum, ama çok uygun bir tesadüf. Ölümünden iki saat önce tutuklandım mı? Gözaltına alındığımı biliyor olmalıydı. Onun peşine düştü mü?

Yoksa Green Street miydi?

Boş hücrenin içinde ileri geri yürüyorum, dışarıdaki gürültü yavaş yavaş diniyor. Polis araçları hızla uzaklaşıyor, sirenleri yavaş yavaş kayboluyor.

Lütfen iyi olsun. Lütfen...

Lütfen hepsinin güvende olmasına izin verin. Reeves bana zarar vermek için sadece Quinn'i değil, herkesi hedef alabilirdi. Peki ya Madoc?

Karnımda giderek artan korkuyu durduramıyorum.

Odanın kapısı tekrar açılır ve Madoc, hâlâ açık mavi bir gömlek ve siyah bir takım elbise giymiş halde içeri girer. Kravatı artık yoktur.

Kapıyı kapatır kapatmaz hemen parmaklıklara koştum. "Quinn güvende mi?"

Elini cebine sokup diğer eliyle telefonunu kavradı. "İyi," dedi bana. "Biraz sarsılmış ama yara almamış."

"Ne oldu?"

"Reeves onun peşinden gitti."

Ellerimi hücre parmaklıklarına kenetledim. "Ne?"

"O iyi," diye beni temin etti. "Gerisini o anlatacak. Dışarıda."

Nefesimi verip bakışlarımı aşağı indiriyorum. Tanrıya şükür.

Madoc bana yaklaştı ve neredeyse bir adım ötede durdu. "Görgü tanıkları ortaya çıktı ve Quinn'e anlattığınız hikayeyi doğruladılar."

Tanıklar?

O gece nehir kıyısında bulunan adamlar. Reeves'in ekibi.

Gerçeği anlıyorlar. Artık Farrow için çalışıyorlar.

"David Miller'ın ölümünde hiçbir suçunuz yok," diyor. "Ofisim, kolluk kuvvetleri içinden gelen tehdit göz önüne alındığında, öne çıkmakta tereddüt etmeniz anlaşılabiliyor olduğunu düşünüyor."

Sesini alçak tutuyor ama ses tonunda başka bir şey de var.

Kendimi korumaya almış, sanki benimle nasıl başa çıkacağını bilmiyor gibi.

Şu an ona tamamen yabancı gibi görünüyor olmalıyım.

Bir an duraksıyorum ama boğazımı temizliyorum. "Eğer dava açmazsanız," diye belirtiyorum, "kasaba bunu kayırmacılık olarak görecektir."

"Katılıyorum." İçini çekti. "Eğer kamu hizmetine razıysanız, mesele çözüldü. Gidebilirsiniz."

Cebinden anahtarları çıkarıp hücrenin kilidini açtı ve ikimiz de kapıyı açtık.

Onun önünde durup bir işaret bekliyorum. Öylece çıkıp gitmek istemiyorum, çünkü şu an kendimizi iyi hissetmiyoruz.

Ağzı açılıyor, kapanıyor, sonra tekrar açılıyor. "Seninle her zaman gurur duydum." Gözlerini kaldırıyor. "Jared, Jax ve ben, daha kötülerini de yaptık, daha iyilerini de."

Belki. Ama aynı hissi vermedi.

"Bir süreliğine Hunter'ı kaybettim," diyor bana, "sonra sen..."

İkizlerle ilgili sorun yaşadığından hiç haberim yoktu.

Ve ben onu terk edince, yanlış bir şey yaptığını düşünmüş olmalı.

Neredeyse fısıldayarak, "Düşebileceğinizi hissetmediğiniz için üzgünüm," dedi.

Başımı salladım. "Senin yaptığın bir şey değildi."

Bana sarılıyor ve göğsümün patlayacak gibi olduğunu hissediyorum.

"Şimdi anladın mı?" Geri çekilip bana baktı. "İnsanı erkek yapmayan tek şey ayağa kalkmamaktır."

"Bunu artık biliyorum."

"On altı yaşındayken sen benim küçük kardeşimdin," diye düşünüyor. "İkimizin de sorunlarımızı unutup sadece eğlenmemizi istiyordum, tıpkı Kayıp Çocuklar gibi. Ama bir aile olduk ve ben buna hazırdım çünkü Fallon ve ben seni çok seviyoruz."

Ben de ona onu sevdiğimi söylemek istiyorum ama boğazım düğümleniyor ve konuşamıyorum.

"Bunu bir daha asla yapma, tamam mı?" diye takılıyor.

Kıkırdadım. "Bir daha asla," diye fısıldadım.

Kapıya doğru yöneldik ve omuzlarımda ne kadar büyük bir yük olduğunu fark etmedim. Drew gitti. Green Street artık Farrow'un. Quinn benim ve kardeşleri bunu biliyor.

Evdeyim.

Kapıyı tutarak açık tutuyorum. "Peki, bu toplum hizmeti bana iş bulmak için zaman tanıyor mu?"

Param var ama düzenli bir maaşım yoksa babasından bana güvenmesini isteyemem.

Ancak Madoc'un cevabı çabuk geliyor. "Hayır. Üzgünüm," diyor. "Korkarım ki, kamu hizmeti kapsamlı olacak." Polis karakoluna doğru yol gösteriyor. "Weston'ın çok yardıma ihtiyacı var. Onarım ve restorasyon, altyapının yeniden kurulması, bağış toplama ve sanırım en az bir polis memuru daha işe almaları gerekiyor."

"Bir kişinin üstesinden gelmesi çok fazla," diye karşılık veriyorum.

Ciddi mi bu? Bu tam zamanlı bir iş.

Bana şöyle bir baktı. "Bu bir belediye başkanının görevi."

Birden donakaldım. "Ne?"

Gülümseyerek döndü ve elini uzattı. Hâlâ olup biteni anlamaya çalışırken elini sıktım. "Tebrikler," dedi bana. "Normal seçimlere kadar geçici olarak görev yapacaksınız ve ardından dört yıllık bir dönem için aday olacaksınız."

Yüzüm düştü. "Madoc..."

Hızla arkasını dönerek çıkmaya başladı. "Bu tartışılacak bir konu değil."

Peşinden koştum. "Ben burada ikamet eden biri bile değilim!"

"Sanırım her gece zaten orada olacaksın."

Quinn kollarımın arasına atladığında onu yakaladım. Herkes etrafta duruyordu ama Quinn üzerime atılmadan önce sadece Fallon ve Juliet'i saydım. Öpüşlerine ve kokusuna dalmışken, Jared'ın bakışlarının yakıcı etkisini neredeyse hissetmedim bile; eminim ki bu bakışlar kafamı delip geçiyordu.

Ona dokunuyorum ve baştan aşağı inceliyorum, tek bir çizik bile görmediğimden emin oluyorum. Alnını, şakağını ve sonra saçlarını öpüp onu kucaklıyorum.

Yalnız kaldığımızda her şeyi anlatacağım. Onu kucaklamayı bırakamıyorum.

Birisi yanımıza geliyor. Aro, "Green Street'i Farrow'a vermemeliydin," diye fısıldıyor bana.

Quinn ona doğru dönüyor ama ben elini bırakmıyorum.

"Hugo, kulübü alıp başka bir yere taşırdı," diye açıklıyorum.

"Farrow'un Green Street'i yasal bir işletmeye dönüştürmek gibi bir niyeti yok," diye karşılık verdi, ikimize de gözlerini dikerek. "Onu sandığınız kadar iyi tanımıyorsunuz. İkiniz de tanımıyorsunuz."

Etrafindakilerin kendisini dinlediğinin farkında olarak, polis karakolundan çıkıp gitti.

Farrow'a hiçbir şart belirtmedim, ama benim pozisyonumu biliyor ve... Neredeyse ailemden biri gibi. İş birliği yapmaya çalışacaktır.

Fallon yanımıza geliyor, sarılıyor ve Farrow'un onunla olan ilişkisini bildiğim halde onun bundan tamamen habersiz olduğunu belli etmemeye çalışıyorum. Ona söylenmesi gerekiyor.

Madoc evindeki herkesin rahatlamasını istiyor; çocuklar için gazozlu dondurma, yetişkinler için martini... Ama bu gece daha fazla kimseyle konuşamam.

Biri hariç.

Quinn'i elinden tutup dışarı, arabasına götürdüm ve eve doğru yola koyulduk. Weston'a.

Knock Hill'deki evinin önüne gelip eski kahverengi taş binaya bakıyorum; tutuklandıktan sonra bu gece olanlarla ilgili anlattığı detayları sindirmeye çalışırken bir yandan da aklımdan bir sürü tadilat fikri geçiyor.

Parmaklarımı bacağından ayırdı ve sıktığımın farkında bile değildim.

Az kalsın ona zarar verecekti.

Kahrolası Tanrım. Öldüğüne sevindim.

Uzun süre cipin içinde, sokakta öpüşerek kaldık. Artık dayanamayacak hale gelince, kapısını açıp arabadan inmesine yardım ettim ve birlikte merdivenlerden yukarı çıktık.

"Yani... araba yarışına mı katıldın?" diye takıldım, bu gece gördüğü her şeyden dikkatini dağıtmaya çalışarak.

Gülümseyerek, "Şey, yapamayacağımı hiç söylemedim ki." dedi.

Evet, bu kanımızda var.

Kapıda duruyoruz ve ben onu tekrar tutuyorum. "Orada olmadığım için üzgünüm."

Bakışları bana doğru yumuşuyor. "Bir dahaki sefere öyle olacaksın." Tereddüt ederek soruyor, "Öyle değil mi?"

Onu kucağıma alıp bacaklarını vücudumun etrafına doladım. "Her seferinde."

Elinden anahtarlarını alıp kapıyı açarken dudakları dudaklarımı kapattı. Beni tekrar tekrar öptü, yüzüme ve gözlerime doğru ilerledi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedim kapıyı çarparak ve kilitleyerek. "Ama daha büyük bir yatağa ihtiyacımız olacak."

O tek kişilik odada uyuyamıyorum.

Bu gece yapabilirim. Zaten pek uyuyamayacağız.

Ama bana bakıyor, ne demek istediğimi anlamıyormuş gibi yaparak, yapmacık bir şaşkınlık sergiliyor. "Biz mi?"

Evet. Biz. Bu bizim odamız, bizim yatağımız...

Ama yine de soruyorum: "Sakıncası var mı?"

Weston'da ikamet etmem gerekiyor. Ve Madoc, olacakları tam olarak biliyor gibi görünüyor ve bundan memnun.

Kollarını boynuma doladı ve burnunu yanağıma sürdü. "Seni yeterince bekledim."

Ve yaşamaya başlamak için yeterince uzun süre bekledim.

Onu antrede kucağıma alıyorum ve Farrow'un evinden gelen müziğe göre ikimizi de yan yana sallamaya başlıyorum. Tüm hayallerim bir anda geri geliyor ve başlamak için kalbim heyecanla çarpıyor. Bu evi onun için bir yuva haline getirmek ve bu kasabayı tekrar işlevsel ve üretken kılmak için sabırsızlanıyorum.

Hareketli işletmeler, ışıklar, mutlu aileler. Ömrümün geri kalanını geçirmem için yeterli.

Onu yukarı kata çıkarmak üzereydim ki telefonu çaldı.

"En iyisi bir kontrol et," dedim ona, sesim arzuyla buruk bir tonda.

Bu gece çok şey oldu. İnsanların bizimle tekrar konuşması gerekecek.

Ama telefonuna bakıyor, sanki numarayı tanıyormuş gibi yüzü düşüyor.

Bana bakarak, kimin aradığını görmeden önce ekranı kaydırıyor.

Telefonu hoparlöre alıyor. "Deacon?"

Deacon? Ekranı bakıyorum, Jax'in izini sürmesi için numarayı ezberliyorum.

"Şu an müsait değil," diye yanıtlıyor başka bir adam. "Ama seni aradığını gördüm, Quinn."

Quinn telefonu aramızda tutarken ikimiz de bakışlarımızı birbirimize çevirdik.

"Manas mı?" diye tahmin yürütüyor.

"Evet," diye yanıtlıyor. "Lucas sizinle mi?"

Telefonu alıyorum, bir an tereddüt ediyorum. "Az önceki yardımınız için teşekkür ederim." Yakınlarda olmalı, muhtemelen hâlâ şehirde. "Ama neden?"

Biz akraba değiliz. Beni tanımıyor. Bana yardım ettiğim için bir şey isteyecek.

Cevap vermeyince daha da ısrar ediyorum. "Neden sanki senin hareket ettirdiğin oyun taşlarıymışız gibi hissediyorum?"

"Niyetim bu değildi." Bir yudum alıyor, belki kahve. "Hawke'ın kuleyi hiç bulmamasını ve Quinn ile Dylan'ın o evde hiç uyumamasını tercih

ederdim, ama her oyuncunun bir rolü var ve benim çok az kontrolüm var.”

Quinn ona, "Winslet rekabet haftasında ölmedi," diyor. "Ama bunu zaten biliyordun."

“Araba nehre düştükten bir ay sonra, memleketimle ilgili hikayeler duymaya başladım.” Bir an duraksıyor. “Üç cinayet—hepsi de Korsanlarla ilgili. Ve Winslet çok sinirlenebiliyor.”

Quinn, "Weston'a geri döndün mü?" diye soruyor. "Onu gördün mü?"

"Evet."

Quinn gözlerime baktı. Çok hızlı ve basit bir cevap. Haklıydı. Gece Yolculuğu'ndan sonra izleri kaybolmadı. O zamandan beri geçen yıllarda daha çok şey oldu.

Şöyle ekliyor: "Ama henüz hikayenin o aşamasına gelmediniz."

"Onu nerede gördün?" diye soruyor Quinn. "Sadece bunu söyle."

Bir an cevap vermeyeceğini düşündüm. Sonra, "Kara Şahin Kampı" dedi.

Yaz kampı, yenilenip yeniden açılmadan önceki hali. Nehirde hayatta kaldıktan sonra orada saklanıyordu.

Kendi arkadaşları onu öldürmeye çalıştı. Eve gidemedi.

Ya da istemedi. İntikamını almak istiyordu.

"Onu görünce ne yaptın?" diye soruyorum ona.

"Uzun bir geceydi, size bunu söyleyeyim."

Başımı sallıyorum.

"Neden bize iz bırakıyorsun?" diye yalvarıyor Quinn. "Ne istiyorsun?"

Ama o, karşılık olarak başka bir soru soruyor: "Nasıl görünüyordu?"

Nasıl görünüyordu?

Quinn, bu gece onu kurtaranın Winslet olduğunu düşünüyor. Winslet onun burada olduğunu biliyor mu?

Quinn ona, "Beklediğimden daha gençmiş," diyor.

"Çünkü öldüğümüzde yaşlanmayı bırakıyoruz," diye belirtiyor.

"Buna inanıyor musun?" Gözlerimi inanmazlıkla kısıyorum. "Quinn'in bu gece hayaletini gördüğüne mi?"

Onunla alay etmek istemiyorum ama hadi ama...

“İnanıyorum ki... hâlâ ağzımda onun tadını, kıyafetlerimde de onun kokusunu hissedebiliyorum.” Sesi sis gibi, fısıltı gibiydi. “Ve inanıyorum ki, onu gömdüğüm yerde hâlâ duruyor. Blackhawk'ta.”

Quinn'in gözleri kocaman açıldı, ama ben bir şey söyleyemeden hat kesildi.

"Bekle!" diye homurdandım.

Geri aradık ama sanki telefonu kapatmış gibi doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. Bu telefon bir daha asla açılmayacak. Onu atacak.

Quinn gözlerime baktı. "Şimdi ne yapacağız?"

Bilmiyorum.

Ama en azından her şeyi henüz tazeyken yazabiliriz ve yarın diğerlerini bilgilendirebiliriz.

Ve Carnival Tower'daki cinayet haritasına yeni bir nokta ekleyebiliriz. Hawke'un araştırmasını yeni bir ipucuna odaklamanın zamanı geldi.

CHAPTER THIRTY-FOUR

Quinn

Babamın ofisinin dışında bekliyorum, Lucas arkamda duruyor ve dinliyorum.

"Bizim suçumuz değil!" diye bağıyor Madoc.

"Bu tamamen senin hatan!"

İrkilerek irkildim, babamın sesi kükremekten çok hırıltıya benziyordu. Lucas omzumu tuttu, başparmağıyla boynumun arkasını okşadı.

Annem ve babam dün gece geç saatte eve geldiler ve olup biten her şeyi öğrenince beni dinlemediler bile. Kardeşlerim çağrıldı. Jared, Madoc ve Jax daha altmış saniye bile geçmeden bağırış çağırış başladı. Onları, lisede müdürle karşı karşıya gelmiş gibi babamın masasının önünde sıraya dizilmiş halde hayal edebiliyorum.

Annemi hiç duymuyorum. Normalde babamın tasmaını kısaltabilir, ama eğer kısaltmazsa, onunla aynı fikirde olmalı.

"Onu yirmi bir yıldır sorunsuz büyüttüm!" diye bağıyor babam. "Onu bir hafta boyunca üçünüze bırakıyorum, evden kaçıyor, kendinden yaşça büyük bir adamla yatıyor ve neredeyse kendini öldürüyordu!"

Gözlerimi deviriyorum. O da kardeşlerim kadar kötü. Sanki benden daha büyük bir adam değilmiş gibi, annem benden daha gençken onu baştan çıkarmış.

O söylenmeye devam ediyor, kardeşlerim tek kelime etmiyor ve ben başımı çevirip gözlerimi hayatım boyunca istediğim tek adama dikiyorum. Sanki tüm hayatım boyunca bunun olacağını göremiyorlarmış gibi.

"O da zamanla aklı başına gelecek," diyorum.

Babam da ona benziyor. Ve kardeşlerime de. Mantıklı düşünmeden önce tepki vermeye meyilli.

“Bu gece onunla konuşacağım.” Lucas burnunu saçlarına değdirdi. “Önce Farrow ile konuşmam gerek.”

Elimi tutuyor ve beni Juliet, Hunter ve A.J.'nin kahvaltı hazırladığı mutfaktan geçirip evin arka tarafından dışarı çıkarıyor. Herkes bu sabah Lucas'tan tüm haberleri ve olayın tamamını öğrenmek için buraya geldi, ancak Lucas babamı görene kadar kimseyle konuşmaktan kaçındı. Farrow, babamın ikinci garajının hemen içinde durmuş, teknesini inceliyor.

Lucas göğüs cebine uzanıp Farrow'a üç katlı bir belge uzattı; sanırım bu Green Street'in tapusu.

Farrow dudaklarının kenarlarını yukarı kıvrarak memnun bir ifade takındı, ancak gülümsemedi ve ücretsiz bina için teşekkür etmedi.

Bunun yerine elini uzatarak, "Anahtarınız?" diye sordu.

Bakışlarımı Lucas'a çevirdim.

Başını yana eğdi. "Eğer beni dışarıda tutmanız gerektiğini düşünüyorsanız, kilitleri değiştirin."

Kendi kendime gülümsüyorum ama nedenini bilmiyorum. Belgeleri okumaması Farrow'un Lucas'a güvendiğini gösteriyor, ancak Lucas'ın hâlâ erişim talep etmesi ona güvenmediğini gösteriyor. Tamamen değil. Sanırım Farrow'u gözetleme sorumluluğunu hissetmesini seviyorum, hem de onu sevmediği için değil, tam tersine sevdiği için.

Weston şehir yönetiminde görev yapmak, vatandaşlara hizmet etme taahhüdüdür ve Farrow da Lucas kadar Green Street'in öncelikle kendi çıkarlarını gözettiğini bilir. İkisi de bu işin içinde tam anlamıyla birlikte değiller.

Farrow tapuyu kot pantolonunun arka cebine sokuyor. "Anahtarı saklarsan, orada olanlara ortak olmuş olursun."

"Hiçbir şeye ortak olmayı planlamıyorum," diye yanıtlıyor adamım. "Ne uyuşturucu, ne silah, ne de fuhuş."

Farrow gülüyor ama eğlenmiş gibi görünmüyor. "Buna esrar da dahil mi?" diye karşılık veriyor.

Esrar bu eyalette yasal, ancak Farrow bunu ciddi olarak sormuyor. Esrar satmak onlara eskiden kazandıkları geliri sağlamayacak.

"Bizden nasıl para kazanmamızı bekliyorsunuz lan?" diye hiddetle bağırdı.

Lucas, sanki itirazları bekliyormuş gibi sakin bir şekilde, "Bazı fikirlerim var," diye yanıtlıyor. "Ama sonuçta, Fallon'a anlatmaktan utanmayacağınız herhangi bir şey olabilir."

Ne? Gözlerimi ikisi arasında gezdiriyorum.

Farrow'un, bunca insan arasında Fallon'a bir şey açıklamak zorunda kalmasının sebebi ne olabilir ki?

"Saat yedide Breaker's'ta buluşalım." Lucas, Farrow'a elini uzatır. "Görüşmemiz gereken şeyler var."

Titriyorlar ve neredeyse gelip gelemeyeceğimi soracaktım ama Lucas yalnız başına daha iyi hissedecek.

Ve yapacak çok işim var. Hem buzlu zemin hem de ev.

Havuzumuzdaki küçük şelalenin şırıltısı rahatlatıcı bir etki yaratırken, çim biçme makinesinin sesi yükseliyor ve burnuma çimen kokusu çarpıyor; biz de tekrar verandaya çıkıyoruz.

Yukarı baktığımda Madoc'un babamın artık kullanmadığı eski çim biçme makinemizi ittiğini görüyorum. Babam onu "güvenilmez çocukların binilebilir çim biçme makinesini kullanmasına izin vermemek" bahanesiyle saklıyor. Jax bir bez torbayı açık tutarken Jared kablosuz bir budama aletiyle çitlerin etrafını sarıyor ve küçük dalları içine atıyor.

Gülme isteğim neredeyse beni ele geçirecekken ağzım açık kaldı. Cezalandırılıyorlar mı? Kırk yaşından büyükler.

"Böyle bir şey için burada kaldıklarına inanamıyorum."

Lucas belimi tutarak, "Bu aileyi çok seviyorlar," diyor. "Babanın mutlu olmasını istiyorlar."

Başımı salladım, gözlerimi kırıştıtararak Jared'ın gerçekten kendi bahçesi dışında bir bahçe işi yaptığını hala görüp görmediğimden emin olmaya çalıştım.

Belki de babası olmasından hoşlanıyordur, sonuçta.

Gözlerim yanmaya başlıyor ve gözlerimi kırıştıtararak bu hissi geçiriyorum.

Lucas, "Yardım etsem iyi olur," diyor.

Öpüşmek için yaklaşıyor ama ben geri çekiliyorum. "Fallon hakkında ne demek istedin? Farrow, onun ne yaptığını bildiği halde neden onunla ilgilensin ki?"

Lucas alnımdan öptü. "Sana sonra anlatacağım. Söz veriyorum."

Henüz bizi tam olarak kabul etmemiş olan iki kardeşime doğru yaklaşmaya başlıyor, ama ben onu bir dakika daha tutuyorum.

"Onları başka bir iş için ikna edebilir misin gerçekten?" diye soruyorum çekingen bir gülümsemeyle. "Annem, evi yenileyip yeni bir yatak seçene kadar odamdaki yatağı kullanabileceğimi söyledi."

Gözleri irileşti ve derin bir nefes aldı. "Kardeşlerinden, kız kardeşlerinin yatağını taşımalarına yardım etmelerini mi isteyeyim? Ben de onunla aynı yatakta uyuyacağım."

"Yapmalısın." Omuz silkiyorum. "Jared'in bir kamyonu var."

Yanağından öptüm, sonra dudaklarına doğru ilerledim. "Dükkana gitmem gerek. Bütün dondurma ekipmanlarım geldi," diye fısıldadım dudaklarının üzerinden, "ve tezgahım bu hafta sonu açılıyor."

Bir de tesisatçı çağırman, biraz daha mobilya ayarlamam, Jeep'i tescil ettirmem ve yaklaşık on beş galon dondurma yapmam gerekiyor.

Kaçmaya çalışıyorum ama Lucas beni geri çekiyor ve kollarını bana doladığında genişçe gülümsüyorum. Dudaklarını benimkine bastırırken, diline dokunuyorum; vücudum o kadar kolayca harekete geçiyor ki, eğer bu gecenin vaadi olmasaydı günün geri kalanını unutabilirdim.

Kardeşlerimin bize kaşlarını çattığını hissediyorum ama bakmıyorum çünkü durmaya niyetim yok.

"Bu akşam Farrow ile görüşmemden sonra Weston'da görüşürüz," diye fısıldadı.

Başımı salladım, cebimden eski, katlanmış defter kağıdını çıkarıp ona uzattım.

"On birinciye ekledim," diye takılıyorum. "Eve geldiğinde çatı katında olabilirim ya da olmayabilirim."

Ben uzaklaşırken o, sabah yazdıklarımı okumak üzere paketi açıyor.

Ev baskını rol yapma oyunu.

Winslet'in zamanındaki yağmacılar gibi.

Gülümsemesini bastırarak, hızla katlayıp cebine koydu.

"Benim için ışıkları kapalı bırakın," diyor son bir öpücükle.

Ve neredeyse Frosted'a kadar zıplayarak gideceğim.

EPILOGUE

Quinn

Altı Ay Sonra

Dürüst olmak gerekirse, kış aylarını çok seviyorum. Daha geç güneş doğuyor ve yatakta daha çok zaman geçiriyorum. Erken güneş batıyor ve erken yatıyorum. Geçen hafta yaşadığımız kar fırtınası iki gün boyunca elektriği kesti. Lucas ve ben, ışığa veya yapay ısıya ne kadar az ihtiyacımız olduğunu fark ettik.

Fallon'ın dükkanındaki ahşap merdivenlerden yukarı çıkarken, bir yıl öncesini ve onu bir daha asla göremeyeceğimi ne kadar çok düşündüğümü hatırlayarak kendi kendime gülümsüyorum. Şimdi, işte buradayız, aynı yemek masasını paylaşıyoruz. Gerçi, asla orada yemek yemiyoruz. Evde yalnız kaldığımızda, genellikle ben tezgahın üzerinde oturuyorum, o da bacaklarımın arasında duruyor, ikimiz de sohbet ederken, gülerken ve öpüşürken birer lokma alıyoruz.

Küçük toplantı odasına doğru ilerlerken onu camın ardından gördüm. Oval bir masada oturuyordu, yüzü bana dönüktü; karşısında ise Bay Bassett vardı, sırtı bana dönüktü.

Bassett'in Lucas'a "Ne demek istediğini anlıyorum," dediğini duyuyorum, "ama o tepelerin sahibi iki nesildir biziz. Bize bu kadar iyi uyan bir şeyi değiştirmek konusunda tereddüt etmemizi anlıyorsunuzdur herhalde?"

Lucas gözlerini bana kaldırdı ve gözlerinde bir parıltı belirlediğini gördüm.

"Evet." Umutlu partnerine tekrar odaklanıyor. "Ve tam olarak istediğiniz gibi olana kadar sözleşme imzalamanızı teşvik etmeyeceğim. Sadece rahat hissetmenizi değil, aynı zamanda heyecanlanmanızı sağlamak için gereken her şeyi yapmaya hazırım."

Lucas, fırsat buldukça Fallon'a yardım ediyor, ama Weston onu fazlasıyla meşgul etti. Samson Fletcher'ın berber dükkanının üstündeki bir ofisle başladı ve şimdi o ve kasaba, belediye binasının birinci katının tamamı kullanılabilecek kadar temizlendi. Bir gıda bankası, bir barınak var, şehir merkezinde küçük bir pazar yeniden açıldı ve baharda bir banka açılacak. Hala polis yok ve Farrow'un onun yoluna çıktığından endişeleniyorum. Onları izlemek şaşırtıcı. Tartışıyorlar, ama bunu birlikte spor salonunda egzersiz yaparken yapıyorlar.

Ancak daha aylarca kar yağacak, bu yüzden şu anda yapılabilecek pek bir şey yok; sadece Pine Tree Peak'in hemen yanına, yerel kayak pistlerinin yanına inşa etmek istediği tatil köyünün planlamasını yapabilir.

Lucas, "Şu anda burada birkaç tepe var," diye açıklıyor, "ve bir de paket servis lokantası var, ve yerel halk başka seçenek olmadığı için sık sık sizin mekanınıza geliyor."

Sandalyesinde rahat bir şekilde oturmuş, ayak bileğini diğer dizinin üzerine yaslamış haline bakıyorum. Onu çıplakken de seviyorum, giyinirken de. Kar kıyafetleriyle de duşta olduğu kadar çekici.

Kayak ceketimin fermuarını sıkıştırıyorum.

"Summit Falls'ı inşa ederken," diye devam ediyor, "sizden iş almak istemiyorum. Amacım daha fazla müşteri getirmek."

Fermuarı aşağı indirirken, bakışlarının yukarı doğru yükseldiğini izliyorum ve ceketimin altındaki çıplak tenime serin havanın değdiğini hissediyorum. Gömlek yok. Sütyen yok. Korku yok.

Dudakları aralandı ve ben de ceketin sıkıca kavradım, misafiri arkasını dönerse kapatmaya hazırlandım.

"Ben..." diye kekeleydi ve boğazını temizledi. "Değişim konusunda endişeli olmayı anlıyorum." Gözlerini Bassett'e, sonra bana, sonra tekrar Bassett'e çevirdi, yüzünden kaçmaya çalışan gülümsemeyi bastırmaya çalıştı. "Siz mevcut durumdan memnunsunuz. Ama herkes memnun mu? Bu daha fazla istihdam, çevre koruma, gençler için zenginleştirici fırsatlar, yerel aileler için daha fazla eğlence seçeneği anlamına geliyor..."

Ceketimi açıp ona gösterdim ve gözleri faltaşı gibi açıldı. Kendini tutamadı. Gergin bir şekilde güldü ve başını öne eğerek öksürdü, dikkatleri dağıtmaya çalıştı. Ceketimi açık tuttum, misafiri arkasını dönmediği her saniye tüylerim diken diken oldu.

Lucas elini ensesinde gezdiriyor ve yüzüm kızarıyor. Vücudum kızarıyor. Her yerim kızarıyor.

“Pekala.” Bay Bassett sanal gerçeklik gözlüğünü eline aldı. “Şu aleti bana tekrar gösterir misin?”

İkisi de ayağa kalktı ve Lucas bana, sevdiğim şekilde terletecek işler verilmek üzereyken aldığım bakışlara benzer bir bakış fırlattı.

Yanımda bir ses, "En yaramazın sen olacağını kim bilebilirdi ki?" diye sordu.

Ceketimi hızla kapatıp başımı çevirdim; sağımda Aro, solumda ise Isobel vardı. Kahretsin.

Isobel, ağzına bir badem atarken, "Her zaman sessiz olanlar suçlu," diye mırıldanıyor.

Lucas'ın Dubai'deki asistanı bir aydır burada, Fallon'un yanında eğitim alırken tatil köyünün planlamasına ve yatırımcı bulmasına yardımcı oluyor. Altı hafta sonra Dubai'ye geri dönecek, ama umarım sık sık ziyaret eder. Bu şehrin alıştığı yerlerden bir adım aşağıda olduğunu anlayabiliyorum, ancak Lucas'la yıllardır çalışıyor ve onu tahmin edebiliyor. Başka birini eğitmek onun için zahmetli olacak.

Aro, Weston'da ona "resmi olmayan danışman" olarak yardımcı oluyor; yani Farrow'un sakladığı iç bilgileri ona iletiyor.

Ceketimin fermuarını çekip ikisini de merdivenlerden aşağı ittim ve onu rahat rahat çalışmaya bıraktım.

Bir saat sonra, Isobel ve Aro, Dylan ile birlikte telesiyede oturuyorlardı ve ben Çam Ağacı Tepesi'ndeki buzlu karda otururken başımın üzerinden geçiyorlardı. Arkama baktığımda, Lucas'ın snowboard'uyla geriye doğru yaslanıp ustaca bir şekilde yana doğru kayarak benim düştüğüm yere geldiğini gördüm. Ani bir şekilde durduğunda kar havaya fırladı.

"Bunun tek iyi yanı, bunu yaparken ne kadar seksi görüldüğün," diye sesleniyorum, gözlüklerimi kaskımın üzerine kaldırırken.

Görünüşe göre, snowboard veya kayak yaptığım her seferinde gereksiz yere ekipmana servet harcıyorum çünkü bunu sadece üç dört yılda bir yapıyorum ve bedenim değişiyor. Dylan bana beyaz pantolonlarından birini verdi ve kask ile ceketini tekrar kullanabildim, ancak yeni gözlük almak zorunda kaldım.

Lucas baştan aşağı siyah giyinmiş.

"Kayak yapmayı sevdiğini sanıyordum," diyor bana.

“Kayak teleferiklerini seviyorum.”

Bu yolculuk her zaman rahatlatıcıdır. Ta ki inme vakti gelene kadar.

Snowboardunu çıkarıp arkama oturuyor, bacaklarını etrafıma doluyor. Çenemi geriye doğru iterek dudaklarımı öpüyor.

"Ve kayak sonrası eğlenceyi çok seviyorum," diye fısıldıyorum.

Üzerimdeki her şeyi çıkarıp onunla ısınmayı çok seviyorum.

"Ofiste yaptığın şey hiç de hoş değildi," diye homurdandı hafifçe.

"Bence ben çok iyi bir insanım."

Ailemizin tamamı dağın bir yerinde. James hariç. O muhtemelen dağ evinde, yaramazlık peşinde.

Kayakçılar ve snowboardcular yanımızdan keyifle geçiyorlar ve gökyüzünü kaplayan kar kokusunu alabiliyorum. Ocak ayı hava durumu açısından olaylı bir ay oldu ama şikayetçi değilim.

Lucas'ın belime dolanan parmaklarının arasına kendi parmaklarımı geçiriyorum.

"Kayak yapmaktan bıktınız mı?" diye soruyor.

"Evet."

Eve gitmek ister misin?

"Evet."

Beni sıkıca kucaklıyor. "Tamam," diyor. "Ama son bir kez daha o tepeden aşağı inmen gerek."

Ona daha sert bir şekilde çarptım. "Ugh."

Bir dakika kadar kenarda oturup Hunter ve Kade'in snowboardlarıyla karda sekiz şekli çizerek hızla geçişlerini izledik. Juliet'i de Aro'nun kardeşiyle birlikte başlangıç pistinde, ona bazı acemi hareketleri öğretirken zar zor görebiliyordum.

Lucas her kış burada olacak ya da -umarım- tatil köyünde olacak. Karı çok seviyor. "Öğrenmem gerekecek, değil mi?"

Onun "hayır" demesini ya da yapmak istemediğim bir şeyi yapmak zorunda olmadığımı söylemesini istiyorum, ama o bunun yerine "Evet" diye cevap veriyor.

Omuzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Bir kayak merkezine sahip olup da karımın kayak yapmaması mümkün değil," diye açıklıyor.

Eş?

Karnımda kelekler uçuşuyor ve yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum.

Bunun onun asıl evlilik teklifi olmadığını biliyorum, ama geleceğimizle ilgili ilk kez ima ettiği şey bu.

Gerçekten de Lucas ve ben mi olacağız? Sonsuza dek mi?

O da bana gülümsedi ve dudaklarını benimkine yaklaştırdı, ama onu doğru düzgün öpemedim bile, neredeyse kıkırdıyordum.

"Quinn," diye azarladı, öpücüğünü istiyordu.

Ama ben sadece gülüyorum, onun kalkık kaşının altında kollarının arasına büzülüp kalıyorum. "Özür dilerim!"

Homurdanarak üzerime doğru eğildi ve dudaklarımı öptü.

Ve göğsüm çöker, nefesim kesilir.

Tanrım, onu seviyorum. Sessiz sohbetlerimizi, sessiz evimizi ve sessiz gecelerimizi.

Ama sessiz bir düğün olmayacak. O gün tüm şehri ele geçireceğim.

Winslet kayak evinin balkonunda duruyor, nefesinden çıkan buhar zar zor görünüyor. Nefes almıyor. Aslında almıyor. Manas bir zamanlar ona insan değil, yaratık demişti. Belki de bunca zamandan sonra ne demek istediğini anlıyor.

Yaşamak için havaya ihtiyacı yoktu, aksine dudaklarını tenine bastırduğunda dudaklarında ne varsa onu emiyordu.

Ve onun vajinasına söylediği şey zehir gibiydi. Sanki bir uyuşturucu gibiydi, ona sahip olamadığı zamanlarda aklına sadece o geliyordu.

Lucas, Quinn'in ayağa kalkmasına yardım eder, kısa aralıklarla yavaşça dağdan aşağı iner ve Quinn çekingen bir şekilde onu takip ederken bekler.

Eğer şimdi giderse, Lucas ve Quinn dışarıdayken 01 Knock Hill'e girebilir ve onlara son bir hediye bırakabilir.

Ama en iyisi onu kendi haline bırakmak. Lucas'ın Weston'ı yeniden inşa etmeye odaklanmasına izin verelim. İki kasaba da yanmadan önce Weston'ın gelişmesini istiyor.

Ve belki de bu arada harekete geçirilebilecek başka oyuncular da vardır.

Yamaçları tararken, küçük ve vahşi Dylan'ın bir rampanın üzerinden uçtuğunu ve yeni snowboard'uyla hâlâ titreyen güzel Aro'yu fark etti. İkisi de geçen yaz Quinn ve diğerleriyle birlikte Kara Şahin Kampı'nı aramaya gitmişlerdi, ama orada kesinlikle var olanı bulamamışlardı. Bu onların suçu değil. Tıpkı Manas ve Deacon'ın onu o yaz, gece sürüşlerinden sonra, kanın hâlâ yeri ıslattığı zamanlarda buldukları anılar gibi, o da gizliydi.

O...muhteşem bir geceydi.

Korkuluktan uzaklaşırken siyah kayak pantolonu giymiş beyaz saçlı kızı fark eder. Havada süzülürken, dönerek ve ardından genç adamların yanındaki tabana kayarak dururken kırmızı-siyah kareli bir flanel gömlek giymektedir. Gülümseyerek kaskını çıkarır ve altında ters takılmış açık mavi bir Cubs forması gösterir; Farrow Kelly onunla el sıkışır.

Winslet, kulak memesindeki küpeyle oynarken, Shelburne Falls'tan Weston ailesine katılan genç kadını izliyor. Başkalarından sevgi görmemenin ve sonunda bir yerde yuva bulmanın ve orayı kaybetmek istememenin nasıl bir şey olduğunu bilen birini.

Hırsızlarla ilgili en iyi şey, insanların onlar hakkında bilinmesi gereken tek şeyin bu olduğunu düşünmesidir. Ama onların en değerli özelliği çaresizlikleridir.

Thomasin Dietrich'in yapamayacağı şey ne ki?

Bunu öğrenmek için ne gerekir?

SON

Quiet Ones'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim!

Bir sonraki bölümde Tommy ve Kade yer alacak ve olaylar zaman çizelgesinde birkaç yıl sonrasında geçecek.

Şu anda planlama aşamasında.

Gece Hırsızları ve Kara Şahin Kampı'nın gizemi için tekrar görüşmeyi umuyoruz.

ACKNOWLEDGEMENTS

Kitaptan kitaba, teşekkürlerim aslında hiç değişmiyor. Başladığımdan beri aynı insanlarla çalışmaya devam ediyorum ve sürekli minnettar olduğum şey, çalışma şeklime uyum sağlamaları. Bu sektörde bu normal değil. Herkesin bir programı var. Herkesin kendi hayatı var. Herkesin başka yükümlülükleri ve başka müşterileri var. Kitabımı bitirmem veya siparişimi vermem gerekiyor, yoksa o tasarımcı, biçimlendirici veya editörle olan yerimi kaybedebilirim.

Maalesef yapamam. Hiçbir zaman yapamadım. Rutine ve zamanında olmaya önem veren biri için, son teslim tarihleri benim zayıf noktam.

Oturup da bu karakterler arasındaki konuşmaların nasıl geçeceğini düşünmeye başladığımda, bunları mutlaka yazacağımı biliyorum. Kelimelerin kendiliğinden geleceğini biliyorum.

Orada oturuyorum.

Kafamdaki karakterleri görün.

Neredeyse başardım.

Ve daha sonra...

Evet. Onun bunu söylemesini istiyorum, sonra o da aynısını söyleyecek. Ve sonra ben yine orada oturup onun ne diyeceğini anlamaya çalışacağım.

Elbette, her şeyi yazabilirim. Hikayeyi devam ettirebilir, kelimeler yazabilir ve kitabı bitirebilirim, ama biliyorum ki biraz daha düşünürsem, kahraman beni daha da çok gülümsetecek bir şey söyleyecek.

Bazı günler on saat boyunca masamda oturuyorum ve aslında sadece üç saatinde yazı yazıyorum. Bazı günler ise bu sürenin beş saatini yazı yazarak geçiriyorum. Bu durumda, kitabın yaklaşık üçte ikisini bitirene kadar ne zaman bitireceğimi tahmin etmek imkansız; ondan sonra ise neredeyse otomatik pilotta ilerliyorum.

Biçimlendirme sorumlum, iki haftaya daha ihtiyacım olduğunu söylediğimde "Merak etme, araya sıkıştırırım." dediğinde minnettar

oluyorum. Ya da editörüm, bir el yazmasını yine geç teslim ettiğimde neredeyse hiç tepki vermediğinde.

Elbette, herkesin zamanı değerli ve kimsenin ben hazır olduğumda yaptığı işi bırakmasını beklemiyorum, ancak ekstra zamana ihtiyaç duymayı önceden tahmin etmek zor ve gerektiğinde bu özgürlüğü kullanabilmek her şeyi değiştirdi. Bekke, Elaine, Chrissy, Ashlee, Marisa, Adrienne ve Lee'nin hikaye yazmanın çok zahmetli olduğunu ama ortaya çıkan sonucun buna değdiğini takdir etmelerine minnettarım.

Ofisimde aralıksız müzik çalan tüm YouTube ortam müziği içerik üreticilerine de teşekkür ederim. Gerçekten de isimsiz kahramanlar, hepimizin estetik açıdan hoş bir hayat yaşamasına yardımcı oluyorsunuz. İlham veriyorsunuz, ruh halimi iyileştiriyorsunuz ve odaklanmam için ihtiyaç duyduğum her türlü atmosferi bana sağlıyorsunuz.

Ayrıca...

Dystel, Goderich & Bourret LLC'ye—her zaman ulaşılabilir olduğunuz ve her gün gelişmeye yardımcı olduğunuz için Jane, Lauren ve Gracie'ye teşekkür ederim. Ve Nataly! Nataly'den e-posta almak çok hoşuma gidiyor! Nedenini biliyoruz. LOL

Sevgili PenDragons okuyucuları, sizi çok seviyorum! Seride neler olacağına dair teorilerinizi duymak için sabırsızlanıyorum!

Tüm kitap blogcularına, kitapstagramcılara ve kitaptok hesaplarına—teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Yazarların kendi kitaplarını satmak için en iyi kişiler olduğuna hiç inanmadım. Okuyucular en iyisidir. Oyunun kurallarını değiştirdiniz. Yazarak geçimimizi sağlayabiliyoruz ve siz bağımsız yayıncılık topluluğunun daha önce hiç olmadığı kadar gelişmesine yardımcı oluyorsunuz. Geçtiğimiz yıl boyunca çok şey geldi ve neredeyse her etiketi yanıtlayamadığımı biliyorum, ama takdir edildiğinizi bilmenizi istiyorum. Güzel fotoğraflarınız, güzel (ve komik) TikTok'larınız, incelemeler yazmak için harcadığınız zaman... Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorum, ama elimden geldiğince tadını çıkaracağım. Teşekkür ederim!

Tüm yazarlara ve yazar adaylarına—paylaştığınız hikayeler için teşekkür ederim; bunların çoğu beni harika bir kaçış arayan mutlu bir okuyucu ve sizin standartlarınıza ulaşmaya çalışan daha iyi bir yazar yaptı. Yazın ve yaratın, asla durmayın. Sesiniz önemli ve dışarıda birilerinin onu duymaya ihtiyacı var.

ABOUT THE AUTHOR

Penelope Douglas, New York Times, USA Today ve Wall Street Journal'ın çok satanlar listesine girmiş bir yazardır. Iowa, Dubuque'da büyüdü ve Kuzey Iowa Üniversitesi'nde siyaset bilimi okudu. Daha sonra Loyola Üniversitesi New Orleans'tan Eğitim alanında yüksek lisans derecesi aldı. Beş kardeşin en büyüğüdür, eşi ve kızıyla New England'da yaşıyor ve kahvaltıyı, cin içmeyi ve Hannibal Lecter'ı seviyor. Kahvaltıda cin içmiyor ama Hannibal'ın restoranında kahvaltı yapabilir. *omuz silkme*

Kitapları yirmiyi aşkın dile çevrilmiştir ve bunlar arasında Düşüş Serisi, Şeytanın Gecesi Serisi ve çeşitli bağımsız eserler bulunmaktadır.

Yeni bir kitap yayınlandığında haberdar olmak için 603-519-3800 numarasına DOUGLAS mesajı gönderin! (Sadece ABD için)
Sosyal medyadan takip edin!

Instagram: <https://www.instagram.com/penelope.douglas/>

Spotify: <https://open.spotify.com/user/pendouglas>

TikTok: <https://vm.tiktok.com/TTPdSskp6R/>

BookBub: <https://www.bookbub.com/profile/penelope-douglas>

Facebook: <https://www.facebook.com/PenelopeDouglasAuthor>

Goodreads: <http://bit.ly/1xvDwau>

Web sitesi: <https://pendouglas.com/>

E-posta: penelopedouglasauthor@hotmail.com

Pen'in tüm hikayelerinin Pinterest panoları var!

<https://www.pinterest.com/penelopedouglas/>
